

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

**HERODOTI
HISTORIARUM LIBRI IX.
GRAECE ET LATINE.**

**TOMUS VI.
Adnotationes ad lib. V — IX.**

ARGENTORATI

TYPIS PHILIPPI IACOBI DANNBACH.

HERODOTI MUSAE

SIVE

HISTORIARUM LIBRI IX.

AD VETERUM CODICUM FIDEM

DENUO RECENSUIT

LECTIONIS VARIETATE

CONTINUA INTERPRETATIONE LATINA

ADNOTATIONIBUS

WESSELINGII ET VALCKENARII

ALIORUMQUE ET SUIS

ILLUSTRAVIT

IOHANNES SCHWEIGHAEUSER

IN ACAD. ARGENT. ET SEM. PROT. LITERAR. GRAEC. PROF.

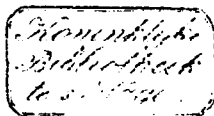
ACADEMIAE REG. INSCRIPT. ET HUM. LITERAR. ADSCR.

 TOMUS SEXTUS.

ARGENTORATI ET PARISIIS

APUD TREUTTET ET WÜRTZ, BIBLIOPOLAS.

MDCCCXVI.

HERODOTI HISTORiar.

T. VI. P. I.

ADNOTATIONES

AD LIB. V — VII. c. 171.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUINTUM.

CAP. I. 5. Οἱ γὰρ ὧν ἀπὸ Στρυμόνος) Mera haec nonnemi-
mini stribiligo: locum enim misere esse lacunosum, cui
sarciendo nullum nunc remedium. Mihi alia mens. Quid
illud tandem, unde lacunae suspicio? Ueberior-ne de *Paeo-*
nibus commemoratio? At illa commodiore loco et tempore
cap. 12. sequetur; quam hic si deposuisset, longius ab in-
stituto de *Perinthiis* sermone aberrasset. Verum abstineo
me in re cuius apertissima. WESS.

17. οὐν ἡμέτερον τὸ ἔργον) Docte *Valckenarius* hanc illu-
stravit dictionem ad Tragicum *Phoeniss.* vs. 447. *Eustathia-*
num *παιωνίσασι* [lin. 18.] Codices aversantur, non ma-
lum alioqui, et cum vulgato, scribarum arbitrio, mul-
tifariam conmutatum apud *Cl. Dukerum* ad *Thucyd.* lib.
I. 50. et *Diodorum* XIII. 16. Forte tamen *Eustath.* *παιωνίσασι*
voluit, in quo et *Παιονες* liquidior *παρήχης*, ab eo notata,
quam quidem altero. Statim πολλῶν τι *Arch.* non absur-
dum ob consequens ὀλίγους, nisi in *Musis* πολλὸν sedem cre-
berrime occuparet. WESS.

18. *παιωνίσασι* ἐπιχειροῦσι οἱ *Παιονες*) In his observata
παρήχης *Eustathio* in *Iliad.* β'. pag. 272, 22. est illa certe
fortuita, qualem alibi dixit οὐ σπουδασθεῖσαν ἴσως; ἀλλ' εἰκῇ
καὶ οὐκ ἐκ περιέργου παραπισεῦσαν, in *Od.* l. p. 366, 18. Stu-
diose quaesitas recentioribus, commodum oblatas allite-
rationes non prorsus evitarunt veteres: praeter ceteros
Reiskius apta quaedam eam in rem collegit in *Miscell.*
Lips. Nov. VI. p. 113. Quod sequitur, πολλὰν ἐκράτησαν,
Herodoteum est, ut πολλὸν ἐσώθησαν V. 102. Usitatius πολ-
λῶ ἐκράτησαν est et apud *Herod.* V. 77. forsā et hic olim
Herod. T. VI. P. I. A 2

lectum: πολλῶν exhibet Cod. Arch. In talibus autem πολλῶν saepe male transiit in πολλῶν. Ingenio Marklandi digna venusta est correctio, [Ev. Matth. x, 31.] πολλῶν στρατιῶν διαφέρειτε. VALCK.

CAP. III. 1 seqq. Θρηκίων δὲ ἔθνος μέγιστόν ἐστι etc.)

Unius si Thraces imperio concordēs regerentur, Herodoto iudice, ἄμαχόν τ' ἂν εἴη καὶ πολλῶν κράτιστον πάντων ἐθνῶν. Huic sententiae suam, nisi fallor, opposuit Thucydides lib. II. cap. 97., dum ἡ βασιλεία (inquit, de Thracibus loquens:) μέγιστη ἐγένετο χρημάτων προσόδῳ καὶ τῇ ἄλλῃ εὐδαιμονίᾳ· ἰσχυρὴ δὲ μάχης καὶ στρατοῦ πλήθει πολὺ δευτέρα μετὰ τὴν Σκυθῶν: nullam addit gentem esse nec in Europa neque in Asia, quae posset Σκυθαῖς ὁμογνωμονοῦσι πᾶσιν ἀντιστῆναι. Sunt apud Thucydidem multa, quibus suum ab historiae patre dissensum aemulus non noluerit significatum: vere Aristides T. III. p. 650., ὅτι δ' ἐνέστι Φρόνημα τῷ Θουκυδίδῃ εὖρος ἂν καὶ διὰ πάσης τῆς συγγραφῆς: neque tantum Φρόνημα, sed et Hellenici, Hecataei, similitumque, quin ipsius etiam Herodoti, καταφρόνημα. Nostri locus obversabatur Pausaniae, lib. I. [cap. 9.] p. 22. scribenti: Θρακῶν τῶν πάντων οὐδένες πλείους εἰσι τῶν ἀνθρώπων, ὅτι μὴ Κελτοί, πρὸς ἄλλο ἔθνος ἐν ἀντεξέταζοντι. Optime Gronov. in his [lin. 2.] Φρονέοι pro Φρονέοιτο: sed quod in proximis posuit, [lin. 5.] ἐν γίνεται, si Graecum esset in tali phrasi, hic certe sensum non admitteret tolerabilem. Redibit, opinor, scriptio vera: ἀλλὰ γὰρ τοῦτο ἄπορόν σφι καὶ ἀμήχανον μήποτε ἐγγένηται: nullo modo contingere poterit τοῦτο, τὸ ὑπ' ἐνὸς ἀρχεσθαι, ἢ Φρονέειν κατὰ τωυτό. VALCK.

2. εἰ δὲ ὑπ' ἐνὸς ἀρχοῖτο) Allubescit Ionicum ἀρχοῖτο ex Vind. et Arch.; ac paene, ut ἢ Φρονέοιεν fuisse olim opinor, adigit. Praecedens ἔθνος non moratur, ut nec similia. Tale lib. III. 113. τὸ δὲ ἕτερον γένος τῶν οἴων -- Φορέουσι. Inmanem Thracum multitudinem Pausan. I. 9. silentio non pressit. Quam autem caussam, cur inexpugnabiles non sint, Noster in medium ponit, eadem in numerosissima Scytharum gente apud Thucydidem lib. II. 97., cui in Cod. Cassel. adscriptum, περὶ Σκυθῶν τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος λέγει, vero conveniet, ubi περὶ Θρακῶν corrigetur. WESS.

9. Κρηστωναίων) Stephani Κρηστῶνη, Thracum urbs, ex Herodoto, nusquam in Musis. Κρηστωναίους, Κρηστωναίην ex

schedis Med., Κρηστανικήν lib. VII. 124. 127. et VIII. 116. videbimus. Γρηστανίαν καὶ Βισαλτίαν (eidem enim regi, uti posteriore loco innuitur, parebat) *Thucydides* lib. II. 99. iungit; ubi doctissimus *Wasse* multa, oblitus Attici scriptoris τὸ Βισαλτικὸν καὶ Κρηστανικὸν lib. IV. 109., quo Γρηστανία nonnihil debilitatur. *WESS.* — Conf. lib. I. cap. 57, 3. et ibi notata. Apud *Steph. Byz.* vero forsitan sic scriptum oportebat: Κρηστῶν, πόλεις Θράκης. ἔσκει δὲ εἶναι ἢ Κρήστων παρ' Ἡρόδοτῳ: quod inde etiam fit probabile, quod pro altera forma Κρηστῶν testimonium invocatur *Lycophronis*. S.

CAP. IV. 4. κατὰ δὲ τὸν γινόμενόν σφι καὶ ἀπογιν.) Istam consuetudinem, ut huius vitae malis congruam, laudaverat *Euripides* in *Cresphonte*: Nam nos decebat coetus celebrantes domum *Lugere*, ubi esset aliquis in lucem editus, *Humanae vitae varia reputantes mala*. At, qui labores morte finisset graves, Hunc omni amicos laude et laetitia exsequi. Haec ubi leguntur in *Ciceron. Tusc. I. c. 48.*, Graeca dedit accuratius scripta *Io. Davis.* quam fecerant *Grot.* in *Stob.* p. 495., aut *Gataker. Advers. Misc. cap. x.* Τὸν οὖντα θρηνεῖν εἰς ὃς ἔρχεται κακὰ, non τὸν ζῶντα, praebent *Aeschin. Socr. in Axiocho* pag. 142. *Plut. T. II. p. 36. E. Dion. Chrys. pag. 276. D. et Aristid. T. III. pag. 326.* Lugebant infantem natum *Trausi*, secundum *Herodotum*, [lin. 7.] ἀνηγεόμενοι τὰ ἀνθρωπήσια πάντα πάθει: istam scripturam satis adfirmavit *Diss. Herod. p. 84.*; altera, ἀνοργεόμενοι, non Graeca, sicut multis mendosis, abusus est *Wetsten.* in *Lucae Ev. xxiv, 45.* Qui *Herodotea* quoque trausscripsit *Stobaeus*, haec e *Nicolaο* dederat *Damasc. p. 603.* Καυστιανοὶ τοὺς μὲν γενομένους θρηνεῦσι, τοὺς δὲ τελευτήσαντας μακαρίζουσι. Huius populi nomen *Zenobio Cent. V. Prov. p. 123, 2.* restituendum putat *Davisius*; ex *Herodoto Trausorum* nomen *Ampl. Bouhier.* in *Ciceron. Tusc. p. 88.* VALCK.

7. ἀνηγεόμενοι) Expuli ineptum illud ἀνοργεόμενοι, dignissimum obscurissimi inventoris tenebris. Credo operas vocabulo sordes adpersisse, minime a *Galeo* et aliis deteras. De *Trausis*, et, qui eorum morem illustrat, *Euripidis* cultissimis e *Cresphonte* versibus, praestat tacere. Uberrime *Bouhierius* et *Davisius* ad *Ciceronis Disput. Tuscul. lib. I. cap. 48.* et, eorum vestigia premens, *Uptonus*

in *Arrian.* pag. 250. [ad *Epicteti Dissert. lib. IV. cap. 5.*] WESS.

8. γῆ κρύπτουσι) Obsequor schedis et scriptori, cui crebrum: mox cap. 8. ἢ ἄλλως γῆ κρύψαντες: et lib. I. 140. τὸν νέκυν Πέρσαι γῆ κρύπτουσι: tum IV. 103. Quae quidem abunde videntur. WESS.

CAP. V. 2. ἔχει γυναῖκας ἕκαστος πολλὰς) Eadem de Paeonibus c. 16. Vere itaque de Thracia, ἣν ἂν μέρι λέχος Δίδωσι πολλαῖς εἰς ἀνὴρ κοινούμενος *Euripides Androm.* vs. 215. Vere *Strabo*, ἐξ ἱστορίας in *Menandri* fabula Getam fari, Γαμῆ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἰς εἰ μὴ δεκά, ἢ ἑνδεκά γυναῖκας, δαδενά τε, πλείους τινές. Lib. VII. pag. 455. c. [p. 297. ed. Cas.] Quod polygamiae studium, Graecorum plerisque odiosum, in barbaris nunc et olim celebrabatur. WESS.

5. ἢ τις αὐτίαν ἐφίλειτο μάλιστα) Dorum Aeolumve ἐφίλειτο valeat, ubi poterit: quod reduxi, commatis Ioni. Getarum legem, τὸ ἐπισφάζειν τὴν γυναῖκα τῷ ἀνδρὶ, *Stephan. Byz.* attigit in *Γετία*, de certamine silens, quale in Indis receptissimum nostra et superiore aetate in *Diodori* lib. XIX. 34., ubi vide, et quae nuperrime *Cl. P. Burmannus Secund.* ad *Antholog.* lib. I. p. 185. WESS.

Ibid. ἐφίλειτο) Hoc ex *Aldi* potuerat *Ed.* revocari: quod in alias irrepserat ἐφίλειτο, verbum nobis in *Porti Lexicon* introduxit velut Ionicum φίλημι, et φίλημαι. Auctor idoneus *Heracrides* docet Dorica fuisse φίλημι, Πόθημι: Aeolica, Φίλειμι, Πόθεμι. Hunc etiam tangens *Herodoti* locum, *Stobaeus*, pag. 614., ex *Nicolao Damasc.* Indorum uxores memorat, hoc certamine Threissis magis nobilitatas. *Cicero Tusc.* V. 27. Cum est cuius earum vir mortuus, in certamen iudiciumque veniunt, quam plurimum ille dilexerit: - - - quae est victrix, ea laeta, prosequentibus suis, una cum viro in rogum imponitur; victae moestae discedunt. Ibi plura *Davis.* p. 402, et ad *Aeliani Var. Hist.* VII. 18. notant *Scheffer* et *Perizon.* Tale certamen inter duas Indas mulieres in *Eumenis* exercitu narrat *Diodorus Sic.* XIX. c. 33. et 34. Multo magis mirabile, quod de tribus eiusdem familiae Graecis mulieribus memoriae tradidit *Pausanias* lib. IV. [cap. 2.] p. 284., quae παῖσαι τοῖς ἀνδράσιν ἑαυτὰς ἐπικατίσφραξαν. VALCK.

CAP. VI. 7. καὶ τὸ μὲν ἐστίχθαι, ἐγγενές) *Artemi-*

Idorus Onirocr. I. 9. ερίζονται παρὰ Θραξίν οἱ εὐγενεῖς παῖδες, bene quidem, quamquam non soli. Thracum τὰς γυναῖκας τὰς ελευθέρας στιγματῶν μεστὰς, καὶ τοσούτῃ πλείονα ἔχουσας στιγματα καὶ ποικιλώτερα, ὅσῳ ἂν βελτίους καὶ ἐν βελτιόνων δοκοῦσι, ex visu Dio Chrysost. proponit Or. XIV. p. 235. v. Caussam vero et originem eorum stigmatum, sed fabulosam, Phanocles in Stob. Serm. LXII. p. 400. Verum de his locupletissime Io. Rhodius in Scribonii Largi Composit. Med. 231. p. 310. Quod his cohaeret, [lin. 8.] ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον, in priscorum etiam Germanorum moribus apud Tacitum de Mor. Germ. c. 14. WESS.

8. ἀργὸν εἶναι, κάλλιστον) Quando γῆς ἐργάτην opponit, ipsisque τὸ ἔξῃ ἀπὸ πολέμου itidem κάλλιστον habitum scribit, primam Herodotus vocis respiciens significandi dotem, qua notat ἀργὸς ab opere rustico vacantem, honestius intelligit otium, quodque homines bellicosos non dedeceret. ἀργὸν εἶναι, et πολεμικόν, in talibus tantundem paene valent. Talem ἀργίαν ἀδελφὴν τῆς ελευθερίας dixerat Socrates, si dicti legitimam nobis patrem tradidit Aelian. Var. Hist. X. 14, Ostendere voluit Maximus Tyr. Diss. XXIX. ὅτι λυσιστελέστεροι τῇ πόλει οἱ προπολεμοῦντες ἢ οἱ γεωργοῦντες. Ad perficiendum civitatis corpus optimi rectores utrumque genus aequè censuerunt necessarium. Hippodamus sive Thurius seu Milesius in libro de Rep. tres civitatis partes constituit ap. Stobaeum p. 248., τὸ βουλευτικόν, quod velut optimum deberet ἀρχεῖν: τὸ βάναντον, quod ut deterius deberet ἀρχεῖσθαι: τὸ ἐπικούρον, velut μέσον: hanc partem conficiunt bellatores; secundam, agricolae, artifices, et mercatores. Artibus abstinentes sellulariis agroque colendo, atque adeo ἀργοί, apud plerasque gentes amantiores libertatis habebantur honoratiores: vide Herod. II. cap. 167. Quod vero Socrati tribuit Aelianus, dixerit-ne suavissimus agriculturae laudator addubito: certe dixit in Xenoph. Oeconom. p. 482, 25., Regem Persarum, ἐν τοῖς καλλίστοις τε καὶ ἀναγκασιότατοις ἡγούμενον εἶναι ἐπιμελήμασι γεωργίαν τε καὶ τὴν πολεμικὴν τέχνην, τούτων ἀμφοτέρων ἰσχυρῶς ἐπιμελεῖσθαι. De sellulariis opificiis minus ille iudicabat honorifice. VALCK.

CAP. VIII. 4. θάπτουσι κατακαύσαντες) Igne sepe-
liunt, θάπτουσι πυρὶ, ut in Aeliano de Nat. Anim. X. 22.

Diódoro Siculo, atque aliis. Humationem certe ab illa ignium sepultura nitide distinguit. WESS.

CAP. IX. 6. τοῖσι οὐνομα εἶναι Σιγύννας;) Perperam sibilantem litteram nationis titulo *Med.* abstulit. Σίγυννος *Apollonio Rhod.* IV. 320. *Straboni* Σίγιννος, sed in Asia, qui ἰσπαρίας δὲ χερῶνται μικροῖς δασείν -- τίθριππα δὲ ζευγνύουσι, prorsus ut hi Europaci, bene *Casaubono* adnotante, lib. XI. p. 790. B. [p. 520. B. ed. Cas.] Quod autem olim hariolabar, *Zosimum* hac narratione deceptum de Hunnia vulgasse, εἴτε οὕς Ἡρόδοτος Φοσι παροικεῖν τὸν Ἰστρον, σιμοὺς ἀσθενείας ἀνθρώπους, lib. IV. c. 20. necdum abiicio. Audiit de *Sigunnis*, inque illis *Hunnos* latere censuit, his erronee tribuens, quod *Sigunnarum* equis conveniebat. Equidem in *Musis* nihil scrutando inveni, unde *Novae Historiae* scriptor dicta excusare queat. WESS.

15. γένοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ) *Sophocles* in *Aiac.* dixerat vs. 655. Ἀπανθ' ὁ μακρὸς κἀναριθμητὸς χρόνος Φύει τ' ἄδῃα, καὶ φανέντα κρύπτεται. Κεὺν ἔστ' αἰεττον οὐδὲν. Proxima Σιγύννας δ' ἂν καλέουσι -- τὰ δόρατα, merito tanquam adulterina Criticis hinc furcillis deturbanda censuit vir summus in *Diss. Herod.* p. 55. Ponitur in his articulus usitato Grammaticis more; qui, iam traditus ab *Henr. Stephano* App. de *Dial. Att.* p. 221. ignoratus tamen homines saepe decepit rerum antiquarum peritissimos; hoc in loco turpissimum in errorem induxerat interpretes *Herodoti*, quod monuit *Erud. Auctor des Essais de Critique sur les Traductions d'Herodote* p. 157. VALCK.

15 seqq. Σιγύννας δ' ἂν -- τὰ δόρατα.) Non videntur *Herodotea*, sed iusto officiosioris Scholiastae. Turbant certe orationis seriem, indigna Patre historiarum. Qui quaeso illi οἱ ἄνω ὑπὲρ Μασσιλίνης Αἰγυες, aut, ut *Laurentius* habuit, Αἰβυες, *Poeni*? Somnia grammatici. Σιγύννους δὲ καλοῦσιν οἱ Κύπριοι τὰ ἀκόντια interpretes *Apollonii Rh.* II. 99. *Suidas*, Σιγύννη καὶ Σιγύνους, τὰ δόρατα παρὰ Μακεδόσιν. Sic hoc de genere solent, non *Herodotus*. WESS. — Vetus admodum fuerit oportet adsumentum, quod libri omnes, qui diversis ex familiis ad nos pervenerunt agnoscunt. Equidem, cur *Herodoto* indigna ista iudicarem, nullam vel vidi vel exputare causam potui. S.

CAP. X. 3. καὶ ὑπὸ τούτων οὐκ εἶναι etc.) Nihil ve-

rius. Fabulabantur apum examina trans Istrum agminatim volare, aditumque hominum impedire. Similis fabella in fuis pennis, visu transituque prohibentibus: οὐκ οἶα τε εἶναι ἔτι προσωτέρω οὔτε ὄρᾶν, οὔτε διεξίεναι, ὅπερ πτερῶν κεχυμένων lib. IV. 7. Quod adnectitur, apes esse ζῶα δύσπεργα, a veritate quidem haud deflectit, non aptum tamen ad apes septemtrionis regionibus eiiciendas. Secus habet, nec reticuit *Aelianus* Hist. Anim. II. 53. Nostro ἀκοὴν ἔδωκεν exprobrans. WESS. — De *Aeliano*, ista respiciente, et contraria *Herodoteis* narrante monuit etiam *Valck. S.*

CAP. XI. 7. Μύρκινον τὴν Ἡδωνῶν) Dixit *Aeschylus* Ἡδωνίδα αἶαν in Pers. vs. 495. adprobans quodammodo τὴν Ἡδωνίδα Arch. et Vind. At receptum c. 124. redibit. Hoc *Tzetzae* vide Chil. III. vs. 508. Ἡ τις Μυρκίνος Ἡδωνὸς πρότερον ἱκαλεῖτο, ubi res Ἡδωνῶν requireret, nisi eodem modulo iteraretur versus Chil. IX. 221. Et talia tamen ex *Herodoto*. Ecce tibi aliud, Schol. in *Thucyd.* II. 99. Ἡδωνοὶ καὶ μεταπλασμῷ Ἡδῶνες καὶ Ἡδῶναι· οὕτως Ἡροδότος. Atqui is Ἡδωνοὺς semper. Scripserat Criticus Ἡρωδιανὸς, quemadmodum et *Cassel.* in schedis, monente *Cl. Dukero*. WESS.

Ibid. Μύρκινον τὴν Ἡδωνῶν) *Myrcinum Edonidem, Valla*: concinit Arch.; τὴν Ἡδωνίδα recipiet, opinor, *Herod.* Hinc *Berkelii* firmatur coniectura in *Steph. Byz.* Ἡδωνιδ' αἶαν dixerat *Aeschylus* in Pers. vs. 495.; quaeque sacris operabantur *Bacchi*, sunt e Latinis etiam Poëtis *Edonides* notissimae. Μύρκινος, Ἡδωνικὴ πόλις audit *Thucydidi*, IV. 107. Ἡδωνικὸν πολισμάτων, *Diodoro* XII. 68. *Darius* apud *Io. Tzetzen* Chil. III. vs. 503. Τὸν Κῶν (non Κώμην) μὲν τῆς συμβουλῆς ἕνεκα τῆς σφετέρως Ἐξ ιδιώτου τύραννον ποιήσας Μιτυλήνης Τῷ Ἰστιαίῳ δίδωσι κτίζειν δὲ τὴν Μυρκῖνον. VALCK.

CAP. XII. 4. Ἡν Πύργης καὶ Μαντιῆς ἄνδρες Παιόνες) Si vel in optimis libris scriberetur ἦσαν - - ἄνδρες Παιόνες, ego tamen inusitatus ἦν a novatore [*Herodoto*] veterumque Poëtarum imitatore positum censerem. Τοιούτον καὶ παρ' Ἡσίοδω το, Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· καὶ παρ' Ἐπιχάρμῳ, Ἡν δ' ἱρωδιὰ μακροκαμπυλαύχνης, (καὶ, Ἡν δὲ νάρκαι, - - ἦν δὲ ζύγαιναι) Τέτρακις τε σπερματολόγοι, καὶ γλακαὶ συκαλλίδες, *Eustath.* in *Iliad.* ε'. p. 1148, 41. Integros *Epicharmi* duo trochaicos *Athenaei* praeiuit Epitome: vide II. p. 65. E. Interiecta petita sunt ex alio eiusdem comoediae loco, quem

habet *Athen.* VII. p. 286. c. conf. p. 278. A. Lacon in *Aristoph.* Lys. vs. 1263. Ἦν γὰρ τῶνδ' οὐκ ἰλάσσω Τὰς ψάμμους τοὶ Πέρσαι. In epigrammate apud *Aeschin.* contr. Ctes. vulgatur p. 80. Ἦν ἄρα καὶ κίνοι ταλακάρδιοι: ubi scribi debuerat Ἦ ἄρα. Non reperietur illud Ἦν, pro ἦσαν, apud alios historicos veteres sic adhibitum: neque tamen ignoro Herodoteum usum ab *Epicharmeis* esse diversum; sed illinc multo magis distant, quae prima facie forsitan alicui videri possent simillima, qualia multa dedit in doctis suis ad *Charitonem* collectaneis *Clar. D'Orvillius.* VALCK.

11. ἄγγος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἔχουσαν) Ad ista tria vel de suo quartum adiecit *Aelianus*, aut, quod verius arbitror, alium in his sequutus est auctorem, de *Nat. An.* VII. 12. *Paconides* enim feminae secundum *Aelian.* τῇ μὲν κεφαλῇ φέρουσιν ὑδρίαν, - - - ἐξαετήσασαι δὲ τοῦ κελπυ θηλάζουσι τὰ βρέφη, καὶ - - - ἴσπον εἰς ἀρδείαν ἄγουσι, καὶ ταῖς χερσὶ νήθουσι λίνον. Ubi *Herod.* dicit κλώθουσιν λίνον, [*lin.* 12.] *Med. Cod.* habebat κλώσαν: nota sunt ἐρίου κλώσματα, quae levi pollice deducebant αἱ κατάτριαι. De sorore *Pigretis* et *Mantysis* sic agit *Io. Tzetzes* *Chil.* X. 200. etc. ut solum sequi videatur *Herodotum*; atque eidem alter fratrum dicitur *Μαντύης*, ut in *Med.* *Herodoteae* vel eandem vel simillimam narrat historiam, sed quam evenisse scribit sub *Alyatte*, *Nicolaus Damasc.* *Valesii*, p. 497. VALCK.

12. κλώθουσιν λίνον) *Euripidis* κλωστήρ λίνου apud *Polluc.* VII. 31. et alia in re *Aeschyli* *Choëph.* vs. 505. congruunt. *Nic. Damascenus* simili in historia νήθουσιν ἐκ τῆς ἡλεκάτης τὸν ἄτρακτον. In *Med.* et *Ask.* κλώσαν aut κλώσασαν [quae quo pertinerent ignorare se professus *Gron.* erat] nullum mysterium; prius ex κλώ, posterius ex κλώω formarunt, natalibus τοῦ κλώω et κλώσκω indicatis. Quod deinceps [*lin.* 13.] *Suidas* ἐπιμέλειον τοῦ Δαρείω, in menda cubat, hinc, quod *Portum* et *Kuster.* haud fugit, deterenda. WESS.

21. φέρουσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς) *Nic. Damascenus*, quod significavi, eandem de muliere *Mysa* ex *Thracia* narrationem in *Constantini* *Porphyrolog.* proposuit lib. I. de *Themat.* c. 3. quae *Alyattis*, *Lydorum* regis, aetate contigerit. *Gronovii* vero ex *Marmorib.* *Oxoniens.* p. 127. picturam et interpretationem multo risu *Lacrozius*, *Fabricius* et *Wolffius* exploserunt in *Thesauro* *Epistol.* *Lacroziano* T. II. p. 97. WESS.

Ibid. φέρονσα τὸ ὕδωρ ἐπὶ τῆς κεφ.) Nicolao dicitur Damasc. ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιτάζουσα στάμνον. Ubi paulo ante legebatur, ἤρσει τὸν ἵππον, [lin. 19.] invenisse videtur Eustath. ἤρσει, quod interpretatur ἐπὶ τῆς ἐν Ἰλιάδ. θ. p. 591, 36. et in ista sede vulgato non est deterius. Ἄρδειν, hic Aeliano εἰς ἀρδείαν ἀγειν, potum agere, multo est usitatius quam ἄρσαι. In historia Herodotea scribi debuit a Io. Tzetze Chiliad. X. vs. 207. Ἡ δὲ ποτοῦ κορίσασα τὸν ἵππον, ὄνπερ εἶπεν: non, quod vulgatur, κεράσασα. VALCK.

CAP. XIII. 4. οὐκὶ πρόσω σκοπιῇν etc.) Expressit, Porto monitore, Homericum Ἡέλιος γάρ οἱ σκοπιῇν ἔχεν, Odys. θ. 302. Reduxi οὐκὶ, in οὐκὶ olim etiam conversum lib. IV. 155. [At non solum percommodus hic locus alteri scripturae οὐκὶ πρόσω, in vicinia alicubi: sed et per se parum cominodus isti οὐκὶ, quae vocis forma negationi vim addit, ut sit nequaquam, neutiquam; quod est ab hoc loco alienum, ubi satis omnino erat, *haud procul.*] Iocus autem in Galeum Celeb. Editoris ob Ἀνδικὰ ἐπὶ τόποις abesse debuerat, aut certe civilior; siquidem in posteriore manifesta operarum aberratio, prius, nisi scribae Ἀνδικὰ voluerint, tueri, sicubi necessarium foret auxilium, Ἀνδικὴ λῖθος Hesychii possit. Verum ab his abstineo manum. WESS.

10 seq. ἡ Παιονίη --- πεπολισμένη) Omnia ex vero si Aprianus scripserit, οὐ πόλεις ὥκουν οἱ Παίονες, ἀλλ' ἀγροὺς ἢ κώμας κατὰ συγγένειαν, Illyr. p. 12. Ed. Hoersch. [cap. 22. nostrae edit. T. II. p. 859.] Sed illi Panonii Dravum inter Savumque et Danubium: his ad Strymonem Paconibus suas fuisse urbes, deinceps clare affirmatur. Paeonia, πεπολισμένη, urbibus instructa et distincta. Strabonis χώραν πολλῆν huc pertinet, erudite a Casaubono explicitum, lib. VIII. p. 560. [p. 364. n. ed. Cas.] WESS.

CAP. XIV. 7. λαβὼν ἡγεμόνας ἐκ τῆς Θρηάκης) ἡγεμόνα Valla legit vertitque, sumpto e Thracia duce. Duces isti Gallos interpretes deceperunt, ignorantes Herodoto quoque ducem itineris dictum ἡγεμόνα, VIII. 35. quales plene dixerat ἡγεμόνας τῆς ὁδοῦ, VIII. 31. et forsitan V. 100. ubi hoc praebent margo Steph. et Valla. Sic vulgo loquuntur recentiores: Iuncus apud Stobaeum p. 593, 43., οὐκ ἡγεμόνος ὁδοῦ τυγχάνων, --- οὐ στέγης (male vulgatur ὥστε γῆς)

εὐπορῶν, οὐ τροχῆς: est tamen et apud *Thucyd.* ἡγεμῶν τῶν ὁδῶν, III. 98. Alibi *Thucydidis* talis simpliciter dicitur ἡγεμῶν, sicut *Sophocli Oed.* in Col. vs. 1538. *Eurip.* Phoen. 1610. *Aristoph.* Πλουτ. 1162. sed nemini frequentius quam *Xenophonti.* *Zonaras* in Lex. et *Suidas*: ἡγεμῶν, ὁ τῆς ὁδοῦ ἡγούμενος. Ξενοφῶν (Κυρ. Ἀν. lib. IV. p. 189, 3.) καὶ τὸν ἡγεμόνα δῆσαντες παραδιδόσιν αὐτοῖς. VALCK.

CAP. XV. 13. Σιροπαῖονες) Sic utcumque bene; melius Σιροπαῖονες ex *Steph. Byz.* in Σίρις et *Holstenii* suspicione. Oppidum Σίρις ἢ Παιονίη lib. VIII. 115. consulto ita positum, sicuti et Σίρις ἢ ἐν Ἰταλίῃ eiusdem libri c. 62. WESS.

CAP. XVI. 1 seqq. Οἱ δὲ περὶ τὸ Πάγγαιον etc.) Fuit qui ad istum modum sequentia, οἱ δὲ περὶ --- καὶ Δόβηρες καὶ Ἀγριᾶνες καὶ Ὀδόμαντες, καὶ --- Πρασιάδα ἔχοντες, οὐκ etc. corrigebat, omnes extra *Paeoniae* fines semovens; nimium, ut censeo, caute. *Paeones* enim olim cis et uls *Strymonem* latissime coluerunt, plures nationes complexi apud *Plinium* lib. IV. 10. Adhaerent arte illis *Doberes* et *Paeoplae* c. 113. *Polymniae*, haud aliter atque hic. Δόβηρος quoque Παιονική *Thucydidis* lib. II. 98. originem et situm testatur. WESS.

16. τὰ δὲ νῆπια παιδία δέουσι τοῦ ποδὸς σπάρτω) Convenit, non neglectum a *Berglero*, istud *Heliodori Aeth.* lib. I. p. 11. ἔρπειν δὲ ὀρεγόμενον (τὸ παιδίον) εἰ αἰσθοίτο, ἰμάντα τῶν σφυρῶν ἐξάψας, ὅσον ἐπ' ἄκρῳ τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλῆς ἐπιβαίνειν ἐπίτρεψε. Cetera non describo, haud dissimile praedonum in *Aegypti Bucoliis* vitae institutum, quale *Prasiadem paludem* habitantium, enarrantia. Ceterum insolens minime iumentis pabulum pisces. *Athenaeus* de *Thraciae* quadam parte lib. VIII. p. 345. E. οἶδα καὶ τοὺς περὶ Μόσυνον τῆς Θράκης βοῦς, οἱ ἰχθῦς ἐσθίουσι, παραβαλλομένους αὐτοῖς εἰς τὰς φάρμακας: in quibus ego *Mosynum* *Thraciae* non novi, nisi si ligneas *Prasiadis* paludis domos scriptor indicarit. Μόσυνοι, μόσυνοι, μόσυνοι, *Thracum* et vicinorum erant sermone ἑλῖνοι οἴκοι in *Schol. Apollon. Rh.* II. 379. Ut ut illud ceciderit, pisces iumentis saepe esui in frigidis et maritimis *Europae* tractibus esse, multi inque his *Thorm.* *Torffaeus* *Hist. Norveg.* Part. I. lib. II. 24. prodiderunt. *Aeliani* Παιονίδα λῆμνι, eiusdemque pisces, victui bubus, de *An.* XVII. 30. recte cum *Prasiade* lacu contulit *A. Ortelius*. WESS.

Ibid. δέουσι τοῦ ποδὸς σπάρτω) Horum, ut puto, meminerat *Heliodorus*, vitam enarrans in Aegypti paludibus degentium lib. I. p. 11. παιδίον ἔρπειν ὀρεγόμενον εἰ αἰσθοίτο, ἱμάντα τῶν σφυρῶν ἐξάψας ὅσον ἐπ' ἄκρου τοῦ σκάφους ἢ τῆς καλιᾶς προβαίνειν ἐπίστρεψε, καὶ νόν τινα χειραγωγὸν αὐτῷ τὸν δεσμὸν τοῦ ποδὸς ἐπιστήσας. In vicinia [lin. 15. et 20.] θύρης meminit *Herodotus* καταπακτῆς, διὰ τῶν ἱερῶν κάτω φερύσης ἐς τὴν λίμνην. Miror non intelligere, qui quidem legerit πυκινὰς θύρας, et πύλας εὐ ἀραιάς. Invenerat ille θύραν ἐπιβάκτῃν in *Plutarchi* T. II. p. 781. D. sed nusquam θύραν καταβάκτῃν: tantum ὁ καταβάκτῃς fuisse videtur receptum, sed hic quem tandem usum habuisset cataracta? VALCK.

20. τὴν θύρην τὴν καταπακτὴν) Ex hariolatione Cl. Reiskii τὴν καταβάκτῃν, et supra θύρης καταβάκτῃς, ianuae demissilis, sive, quae attolli et demitti posset. Ansam καταπακτῇ dedit, nusquam obvia et in *Thes. Stephani* sine pari, quae tamen eadem ac καταπακτῇ. Accessit fortasse θύρην ἀνακλίῃ, in *Vallae* Latinis ianuam resupinaverit, at pravis: siquidem ἀνακλίνειν ac ἀνακλίνεσθαι de foribus, cum aperiuntur, quod alias indicare ex *Homero* et *Procopio* memini, reversurum Vitae *Homeri* c. 33. Habet praeterea καταβάκτῃς semper sibi sociatam vim et inpetum, uti porta καταβάκτῃς ὄχυρά, quibus subito demissis ocludi poterat, apud *Plutarch.* T. II. p. 705. et pontes (καταβάκτῃς) superne in naves hostium deiecti *Appiani* Bell. Civil. V. p. 1141. [cap. 82.] Qua quidem violentia in ianuis patefaciendis uti vulgo non solent. Sane si schedae veteres καταπακτὴν obtulissent, quae tandem querelae caussa? Pertinent ad sequentia διῶσαι σχοινετυεῖς σπυρίδες inter piscatorum instrumenta *Anthol.* lib. VI. 3. p. 548. [Anal. Brunck. T. II. p. 218.] WESS.

CAP. XVII. 6. σύντομος κίερα) Malunt σύντομον, ob συντομώτατον VII. 121. et σύντομα τῆς ἐδοῦ lib. I. 185. Sed consimiliter *Aristoteles* Gener. Anim. IV. 4. μὴ κύκλω περιῖσθαι παρέντα τὴν σύντομόν. Metalla, unde *Alexandro*, *Amyn-tae* F., tam copiosa argenti vis, forte eadem quae *Philippus*, *Alexandri* M. pater, ingenti deinceps lucro exercuit apud *Appian.* Civil. IV. p. 1040. [cap. 106.] quamquam et aliae isthic auri atque argenti fodinae in *Nostri* VI. 46. et VII. 112. Fuit sane prisco tempore, fortasse et nunc,

modo sollers cura accederet, illa Thracum regio utriusque metalli uberrime ferax. Multa Cl. Blas. Caryophilus, Opusc. de Auri, Argenti, etc. Metall. p. 76. Post nonnulla [lin. 10.] vir doctus οὗτος ἐστὶ ὑπερβάντα, ad structuram recte, repetendum tamen ex narrationis exordio, Ἔστι δὲ ἐν τῇς Πρ. WESS.

CAP. XVIII. 4. ταῦτά τῃ ἰδίῳ) Explevi orationem, quae ἐν ξείνῳ si haberet, a Scriptoris consuetudine haud dissideret. Vide lib. II. 107. IV. 154. VI. 34. etc. WESS. — Quomodo IX. 109, 15. ἰδίῳ intelligitur promisit, spondit, daturum se ait, sic et h. l. ταῦτα ἰδίῳ reddi poterat, haec se traditurum vel tradere dixit. Similiter apud Appianum, frequentem Herodotei styli aemulatorem, Hist. Syriac. cap. 29. δίδους et δοῦναι idem valent ac ὑποχρῆσθαι, offerre, promittere, daturum se spondere. Quo de usu huius verbi etiam Reiskius in Indice Graecitatis Demosthenaeae monuit, et nos in Lexico Polybiano monuimus; ubi quidem quod ad Indicem Graecitatis Appianeae amandavi lectorem, in eo me memoria fefellerat: nempe in exilio tunc, turbatis patriae rebus, vitam agebam, procul a meis laribus, libris omnibus destitutus, paucis exceptis qui ad coronidem Polybio meo imponendam necessarii visi erant; quumque recordatus essem, in Appiano passim mihi occurrisset eundem verbi huius usum, putabam in Indice, Appiano me illum adnotasse, quod quidem secus esse nunc demum animadverti. S.

7. Illud ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἐγένοντο διαπίνοντες, et lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἔσαν, διαπινόντων etc. illustravit P. Leopard. Emend. VII. 1. Tullii vero invitatio ut more Graeco biberetur, tum, poscunt maioribus poculis, ad διαπίνειν egregia; nec minus, impudens Rubrii flagitatio, Quaeso cur ad nos filiam tuam non intro vocari iubes? Cui Philodamus, homo summa gravitate, negavit moris esse Graecorum, ut in convivio virorum accumberent mulieres, lib. I. Verr. c. 26. ubi plura Herodoteis non absimilia. WESS.

Ibid. ὡς δὲ ἀπὸ δείπ. ἐγέν. διαπίνοντες) De Persis iterum lib. IX. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἔσαν διαπίνοντες. Quando compotiores dicuntur διαπίνειν, significatur, poculis sese plusculum invitantes bibendo certasse; quod Persas praesertim fecisse vel ex iis constat, quae prorsus egregia nobis e

Dinone forsā solus tradidit *Aelianus Var. Hist.* XII. c. 1. ubi vid. p. 712. Οἶνον χρωμένους ἐπιπλέον καὶ διακρίνοντας dixit *Plutarch.* in *Sympos.* p. 715. cuius eruditus interpret ista T. II. p. 58. ε. διαβίων πρὸς Ἀλέξανδρον, recte reddiderat, *cursu cum Alexandro certans.* Praeter illa quae dederunt *Kuster.* in *Aristoph.* *Eq.* vs. 1400. T. *Hemsterh.* *Miscell.* Obs. V. 3. p. 53. et *Abresch.* *Dil. Thuc.* p. 457. inveniuntur huius generis verba, διαπαλαίειν διαπυκνεῦσαι διαπληκτίζεσθαι διαξιφίσασθαι διαριπίζεσθαι διαφιλοτιμιῖσθαι. In *Isoocrat.* *Panathen.* p. 266. d. οὐδὲ νῦν αἱ μέγισται τῶν Ἑλληνίδων πόλεων αἰσχύνονται διακολακεύεσθαι πρὸς τὸν ἐκείνου πλοῦτον, *adulando certantes.* διαλοιδορεῖσθαι habet *Herod.* II. 121. et *διαναυμαχεῖν*, VIII. 63. VALCK.

19. ἀντίαι ἔζοντο) Satis ἀντία protectum, modo per codices licuisset. Admissum redibit, non sine controversia, statim, et ἔζοντο ἀντίαι lib. VI. 77. ἔζόμεθα ἀντίαι lib. IX. 26. ἀντίαι σταθίντες *Eurip.* *Orest.* vs. 1479. et passim. Dubites vero, reiciculum-ne κελεύμεναι *Arch.* et *Vallae* sit: vocatae venerunt, sed iussae, ad rem moribus gentis turpem et insuetam. WESS.

23. ἀντίαις ἔζεσθαι) *Herodoteum* praebet *Arch.* ἀντία ἔζεσθαι. Quae spectantium ex adverso cruciarent oculos, mulieres Macedonicas frigide vocari [lin. 24.] ἀλγυηδόνας ὀφθαλμῶν, *Herodoti* iudicat admirator *Longinus π.* Ὑψ. IV. 12. [sect. 4 extr. ubi tamen adicit excusationem, quod barbaros sic loquentes inducit Scriptor.] Quid potissimum culpandum censuerit, docet *Za. Pearce.* Comparavit illud *Ios. Scaliger* ad *Propertii* II. El. xix, 76. Quantum sic cruciat lumina vestra dolor? VALCK.

24. ἀλγυηδόνας σφι ὀφθαλμῶν) Fluxit hoc fonte istud *Alexandri* ὡς εἰσὶν ἀλγυηδόνες ὁμμάτων αἱ Περσίδες, in *Regis Vita* apud *Plutarch.* p. 676 κ. *Longini* taxantem horum censuram, explosam a *Pet. Victorio*, *Fabro*, *Tollio*, *Gronovio*, non moror. *Herodoti* dictionem attigit *Olearius*, collato *Isaei Rhetoris* verbo, quo rogitant *Ardui*, εἰ ἡ δὲ αὐτῷ καλὴ φαίνετο, modestissime (μάλα σεφρόνως) respondit, πέπαιμαι ὀφθαλμῶν: h. e., docto viro interprete, oculorum se morbo laborare desiisse. Verum simili in negotio ὀφθαλμῶν et ὀφθαλμῶν vehemena desiderium explicant, sive ἐπιθυμίαν τῶν ὀφθαλμῶν ex *S. Ioannis* *Epistola* primori. Sic

Polybius lib. I. 7. παλαι - - - τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πόλεως ὀφθαλμοῖν, felicitati oppidi oculos cupiditatis adiecerant, bene Casaub. nec discordat in Exc. Legat. p. 1319. [Polyb. XXXII. 2.] nedum Aelian. de Anim. I. 12. etc. WESS.

CAP. XIX. 6. πρὸς Ἀμύντεα) Etsi Ἀμύντην saepe dederint scribae, optima haec productio et Ionici saporis, uti Ἀριστάρχου, Κανθαύλου, Μιλτιάδεω, conpluresque apud Portum. Quod deinceps prudens, sed meticulous, pater filio, [lin. 12.] σχεδὸν γὰρ σὺ ἀναγκαιομένειν, Valla, uti in Arch. ἀναγομένον, hinc me summoventis, etiam postrema in Edit., per sane inconmode. Latina nunc Graecis respondent. WESS.

15. ἵνα μὴ ἐξεργάσῃ ἡμέας) Talia Euripidis Hippol. vs. 607. ὦ πρὸς σὲ γονάτων, μηδαμῶς μ' ἐξεργάσῃ, ne me perdas quae-so. Helen. vs. 1104. Κούρη Διώνης Κύπρι, μὴ μ' ἐξεργάσῃ. WESS.

Ibid. ἀνέχου ὀρέων τὰ ποιούμενα) Hic recte cepit Valla; ista lib. I. c. 206. ἡμέας ἀνέχου ὀρέων ἄρχοντας τῶν περ ἄρχομεν, perperam interpretatus, nos sine finium quorum sumus principes esse: ὄρων, finium, esse credidit participium ion. ὀρέων. Istà solet, ut aliis, (vid. ad Eurip. Phoen. vs. 550.) Herodoto quoque verbum adhiberi structurà: lib. I. c. 80, οὐκ ἀνέχεται οὔτε τὴν ἰδέην αὐτῆς ὀρέων, οὔτε τὴν ὁδὸν ὁσφραϊνόμενος. II. 37. κυάμους οἱ ἱεῖες οὐδὲ ὀρέοντες ἀνέχονται: sic et V. 48. VIII. 26. VALCK.

CAP. XX. 12. ἐσθῆτι σκευάσας) Non indigemus composito διασκευάσας, quantumvis in Plut. Anton. p. 926. Α. γυναῖκες εἰς Βάκχας, ἄνδρες καὶ παῖδες εἰς Σατύρους καὶ Πᾶνας διασκευασμένοι. Nostri prius est: Ταύτην τὴν γυναῖκα σκευάσαντες πανοπλίῃ lib. I. 60. et cap. 12. huius Musae. Statim [lin. 13.] παρῆγε reduxi, non oblitus τὸν δὲ Κύρον ἦγον ἔσω lib. I. 116. namque repetitione eiusdem verbi Scriptor delectatur saepenumero. WESS.

19. ἐπιδαψιλεύμεθα) Nolle Medic. scripturae primas datas: disconveniunt enim ποιούμενα, ποιούνται, similiaque. De verbo post accuratissimam Hemsterhusii nostri operam ad Luciani Dial. Mort. XXX. p. 452. adiungo nihil: praeclara isthic omnia. Qui in vulgatis deinceps [lin. 22.] ἀνὴρ Ἕλληνας Μακεδῶν ὑπαρχος, verius Μακεδόνων, sicuti Αἰγυπτίων et τῆς Αἰγύπτου ὑπαρχος lib. IV. 166. et Σαρδίων ὑπαρχος

χος infra c. 25. Αθηναίων ὑπαρχος c. 27. Diversa sunt Ἀμύντης ὁ Μακεδών et Ἀλεξάνδρος ὁ Μακεδών, et bene habent. WESS.

19. ἐπιδεικνύμεθα ὑμῖν) Verbi vim hoc etiam in loco more suo Vir summus explicuit ad *Lucian.* p. 452. Absurdissimum illud quod sequitur, [*lin.* 22.] ἀνὴρ Ἑλλήνων Μακεδὼν ὑπαρχος mirum videri posset in *Herodoto* tamdiu ab illis etiam relictum, qui Μακεδόνων genuinum in codicibus invenerant flexum; nisi constaret, quantum superstitionis esset imperium in hoc quoque liberrimo literarum genere. VALCK.

24. ὡς γυναῖκα τῷ λόγῳ) Quos feminas esse aiebat; *Val-la.* Nemo tam parum Graece doctus est, qui non illud sentiat indignum *Herodoto.* Alexander imberbes iuvenes Macedonas adsidere iussit singulis Persis singulos, *tanquam mulieres videlicet.* Saepius adhibitum *Herodoto* τῷ λόγῳ significat id, quod primo videatur adpectu. Ὡς γυναῖκα δὴ poni potuerat et hic in eundem sensum: ut apud *Plutarch.* T. II. p. 247. c. muliebrem in modum vestitos viros οἱ Φύλακας παρήκαν ὡς δὴ γυναῖκας. Narrant *Herodoteae* simillimas historias antiquiores, *Pausan.* in *Messen.* p. 288., *Polyaen.* I. xx, 2.; recentiorem, quae Thebis evenit, *Xenophon.* Ἑλλ. V. p. 331, 28. ubi, qui temulentos amatores contrucidarent, viros *Phyllidas* ὡς γυναῖκας ἰστολισμένους cum introduceret in conclave, εἰσάγειν, inquit *Xenoph.* τὰς ἑταιρίδας δὴ, καὶ ἐκάθιζε παρ' ἐκάστῃ. *H. Steph.* corrigens ἑταιρίδια, quem enim, ait, locum particula δὴ habere hic potest? Suum habet in ironia aptissimum locum: τὰς ἑταιρίδας δὴ, meretriculas scilicet! Apud eundem pro ἡδὴ scribendum p. 359, 42. ἢ δὴ γὰρ ἠγήσεσθε κατὰ θάλασσαν; vos, scilicet! mari duces eritis? *Thucyd.* p. 173, 77: ἡμεῖς δὲ αὐτόνομοι δὴ ὄντες, καὶ ἐλευθεροὶ τῷ ὀνόματι. *Demosth.* p. 52, 57. ἵνα δὴ αὐτόνομοι ᾤσιν. Ut in re minuta, saepissime fuit in hac vocula peccatum, velut apud *Euseb.* c. *Hierocl.* p. 445. f. qui se Deum dixerat, strenue dicitur *Iarchas* bibisse, οἷα δὴ θεός, *tanquam Deus videlicet!* *Olearius* ista contextu censebat eiicienda. Ceterum ad *Herodotea* *Brissonius* de R. Pers. II. p. 275., comparavit egregium locum eadem narrantis *Iustini* lib. VII. c. 3. Laudatur ob illud facinus *Alexander* in *Epist. Socrat.* 28. p. 28. sed *Xerxi* tribuitur, quod fecerat *Darius.* VALCK.

Herodot. T. VI. P. I.

B

CAP. XXI. 5. ἄμα παῖσι κελνοῖσι) Rediit, quod expulsum citra gravem caussam fuit. Putares Libanium T. II. p. 490. c. Megabazum ipsum fuisse peremtum opinari; sic enim, οὐδὲ γὰρ οἱ τοὺς περὶ Μεγαβάζον ἀποκτείνοντας ἐν Μακεδονίᾳ, μετὰ τὸ δαῖπνον ἐκφερομένους εἰς Ἀφροδίτην ἄδικον ὑπὸ τῆς μήτης: h. e., Morello vertente, neque enim qui Megabazum interfecerant in Macedonia etc. Recte, ita si scripserit. Liber ab errore Rhetor erit, modo τοὺς παρὰ Μεγαβάζου pingatur, intelliganturque, missi eius legati. Περὶ et παρὰ ab amanuensibus misceri, norunt omnes. ὁ παρὰ τῆς Ἀμφιτρύωνος γυναῖκος, Alcmenes nuncius, in Luciani Dial. Deor. X. 1. WESS.

9. δοὺς δὲ ταῦτα κατέλαβεν) A Suidae interpretatione, ἐπέλαβεν, ἐπίσχευε τῆς ὁρμῆς, non abhorreo, uti neque Abreschius Dil. Thucyd. p. 509. Ordo autem horum Herodoteo more confusior. Potuisset, ἀνδρὶ Πέρσῃ τῷ διζυμένῳ τοὺς etc. ex Reiskii divinatione; cui equidem praepono, in mssorum hoc silentio, Valckenarii elegantem sententiam. Gygaem, Alexandri sororem, lib. VIII. 136, praeteriit minime. WESS.

10. τῶν διζυμένων τοὺς ἀπολομένους τῶν στρατηγῶν) Ut suum Noster recuperet, spero equidem in Codicibus inventum iri τῷ στρατηγῷ. Bubares, cui dedit et pecuniam et sororem suam Gygaem Alexander in matrimonium, dux fuit eorum, qui missi fuerant ad inquirendos Persas interfectos, a patre Megabazo illuc missus, lib. VII. cap. 22. Historiae tamen obscurata veritate Iustinus VII. 3., Interfectis omnibus, ignarus rei Megabazus, cum legati non redirent, mittit eo cum exercitus parte Bubarem, ut in bellum facile et mediocre. - - Sed Bubares, amore filiae Amyntae captus, omisso bello nuptias facit, depositisque hostilibus animis in adfinitatis iura succedit. Aut vocem non legit, aut lectam Valla non immerito censuit interpretatu difficilem: quod posuit vir clar. uni ex inquisitoribus interfectorum ducum, tolerari non potest: nam primum nusquam in tota narratione missi septem a Megabazo legati duces dicuntur, aut etiam dici poterant; qui suo singuli duntaxat venerant servitio comitati: deinde non nobiles isti tantum Persae perierant, verum διαφθάρσαν αὐτοὶ καὶ ἡ στρατιὴν αὐτῶν. Ceterum suo iterum more turbavit ordinem vocabulorum Herodotus,

qui fuisset naturalis, si sic legerentur collocata: κατέλαβε δὲ (repressit eorum impetum: vid. Cl. Abresch Diluc. Thuc. pag. 509.) Ἀλιέξανδρος, δούς ταῦτα (pecuniam et sororem) Βουβάρη ἀνδρὶ Πέρσῃ, τῷ στρατηγῷ τῶν διζυμένων τοὺς ἀπολομένους. VALCK.

CAP. XXII. 4. καὶ οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ) Omitti negligique subinde ante urbium ac regionum nomina praepositionem, dictum aliàs ad lib. II. 53. Herodotus ἐν Ὀλυμπίῃ solet lib. II. 160. VIII. 134. Hellenodicas et eorum collegium Scaliger, P. Faber, Valesius, Perizonius ad Aelian Var. tali in luce collocarunt, ut tenebricosi nihil duret. Hic eorum tamen nomen ex scholio venisse codices testantur. WESS.

4. et seqq. οἱ τὸν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα etc.) Τὸν Ὀλυμπίῃ ἀγῶνα Pindarus decet: ne Poëtarum quidem imitator Herod. vocolam ἐν omittere poterat, a Florentini Codicis scriptore praetermissam. Aliunde recipietur, opinor, οἱ τὸν ἐν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα Ἑλλήνων, reiecta voce Ἑλληνοδίκαι, interpretamenti loco positā. Alexandrum [lin. 7 seq.] οἱ ἀντιθευσόμενοι ἐξεῖργον, φάμενοι οὐ βαρβάρων ἀγωνιστέων εἶναι τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ Ἑλλήνων: sic scribendum arbitror e marg. Steph. pro ἀγωνιστέων. Macedoniae Principem antagonistae ἐξεῖργον. Hieronem Themistocles ἥκοντα εἰς Ὀλύμπια quamobrem εἰρξε τῆς ἀγωνίας, tradit Aelianus Var. Hist. IX. 5. sed tanta Themistoclis fuit auctoritas, ut venienti totius Graeciae coetus in Olympicis ludis adsurxerit, teste Pausania VIII. pag. 701. In Herodoto non significat ἐξεῖργον arcebant, sed arcere nitebantur; irritum enim fuisse conatum sequentia manifestant, ἐκρίθη τε εἶναι Ἕλληνα, καὶ ἀγωνιζόμενος στάδιον συνεξέπικτε τῷ πρώτῳ. In his addubito num forte scribi praestet, καὶ, ἀγωνισόμενος στάδιον, συνεξ. et stadio decertaturi nomen una cum primo nomine sorte excidebat: hoc mihi significare videtur verbum, alia in re magis usitatum: primum sorte nomen excidit, legitur apud Livium XXIII. cap. 3. ut primam ipsius et antagonistae sortem exiisse optimus auctor significet; quae verba sunt haec Herodotea tractantis P. Fabri Agonist. III. cap. 12. extr. qui tamen aliam etiam ponit interpretandi rationem. Ab Hellanodicis Alexander ἐκρίθη εἶναι Ἕλληνα, atque adeo, qui ante Ὀλυμπιάσιν ἐκινδύνυσεν ἐκκριθῆναι, cete-

ris etiam ornatus candidatorum dotibus, ἐνεκρίθη τὸ σταδίον: quae duo hac in re propria habent in eadem narratione Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 300, 15. et Plutarch. T. I. p. 603. v. vid. Philo Iud. de Nom. Mutat. pag. 1061. c. Is. Casaub. in Athen. VI. c. 12. [Animadv. in Athen. T. III. nostrae edit. p. 453.] et Io. Kühnius in Diog. Laërt. VIII. 47. *Habitus autem est Alexander a severissimis iudicibus Graecus*, non Macedo, ἐπειδὴ ἀπέδεξε ὡς εἴη Ἀργεῖος, [lin. 9.] postquam Perdiccam, a quo genus ducebat, originis esse demonstrasset Argivae et Heraclidem: vid. Herod. VIII. 137. *Demosthenes* quidem Graecam Macedoniae Regibus denegat originem, Philippum ut barbarum Macedonem traducens, cuius mentionem facit in Philipp. III. p. 69, 36. [p. 119. ed. Reisk.] tanquam οὐ μόνον οὐχ Ἕλληνας ὄντος, οὐδὲ προσήκοντος εὐδὲν τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλ' - - - ὀλίγου Μακεδόνης. Sed concionatoris ista sunt Attici atque osoris Philippi; modestius orator umbraticus Isocrates barbaros quidem Macedonas esse fatetur, Macedoniae vero Reges agnoscit origine Graecos, et reges legitimos, quippe qui non in Graecos at barbaros exercerent imperium, in Suasoria ad Philippum, laudis artificiose dispensatae plena, pag. 103. et 104. *Sibyllae* dicuntur Ἀρχοῦντι βασιλεῦσι Μακεδόνης Ἀργεῶσιν, apud Pausan. VII. p. 543. *Thucydidi* Regum maiores Τημενίδαι, τὸ ἀρχαῖον ὄντες ἐξ Ἀργούς, lib. II. c. 99. et V. 80. vid. *Isocrat.* p. 88. v. *Epist. Socrat.* xxviii. et *Maxim. Tyr.* XX. 8. Apud *Livium* XXVII. 30. *Argos venit* (Philippus, Persei pater:) et curatio Heraeorum Nemeorumque suffragiis populi dicitur ad eum delata, quia se Macedonum Reges ex ea civitate oriundos referunt: ipsos etiam istius aetatis Argivos ab se oriundos credidisse, docet aliunde ad istum locum *Dukerus*. VALCK.

8. οὐ βαρβάρων ἀγωνιστῶν εἶναι) Detersi sordes, orationem turpantes. Nunc ea Graeca est, non prius. Graecis autem solis, non utique peregrinis, hoc est, aliunde quam e Graecia mera et antiqua oriundis, aditum ad Olympicum agonem patuisse, optime hinc colligit eruditissimus P. Faber Agonist. lib. III. c. 12., illud etiam συνεξέπικτε τῷ πρῶτῳ ad commissionem, sortito fieri solitam, recte adplicans, ut prima *Alexandri* et *antagonistae* sors exiisse significetur. De Argiva ex Heraclidis *Alexandri* origine accurate *Noster* lib. VIII. c. 137. WESS.

CAP. XXIII. 4. ἔτυχε μισθὸν δωρεὴν φυλακῆς) Inferius c. 124. Μύρμινον τὴν Ἠδωνῶν --- παρὰ Δαρείου δωρεὴν λαβὼν Histiaeus; quod et hic abunde fuisset. Nunc vocum sede mutata, ἔτυχε δωρεὴν, μισθὸν φυλακῆς, viri docti Pavius ac Reiskius praeceptant. [At traiectio verborum est usitata Nostro.] Convenit nonnihil hoc Metrodori ex Epigram., Diophanti Arithmetic. lib. V. pag. 269. addito, Πιστοτάτοις δμῶσσιν ἑλευθερίην καὶ ἄποινα, Μισθὸν ὑπηρεσίης. Plenius, sed copulā interpositā, Antigoni dictum, Ἄλλ' ἐγὼ, ὦ μεναικίον, ἀνδραγαθίας οὐ πατραγαθίας μισθὸν καὶ δωρεάς διδωμι, in Stob. Serm. LXXXV. p. 497. WESS.

10. ἐγκτίσασθαι πόλιν) Memini, ἔγκτησιν, sive ius possessionum acquirendarum, saepe in foederum tabulis obviam; in Thes. Muratorii p. mclxix, 1. ΤΙΠΡΧΕΙΝ ΔΕ ΑΥΤΟΙΣ ΤΑΣ ΚΑΙ ΟΙΚΙΑΣ ΕΓΚΤΗΣΙΝ, sic oportuit: eadem formula in Demosthen. Or. de Coron. p. 151. [p. 265, 7. ed. Reisk.] neque multum diversa apud Xenophont. Rer. Graec. lib. V. pag. 555. d. Vulgatum-ne vero, an ἐγκτήσασθαι scribarum peccatum sit, manet in dubio. Receptum simile habet in ἱστορατοπιδεύεσθαι, ἐμμαχίσασθαι, ἐμβόσκεισθαι, aliisque pluribus. Elegans et hoc Taciti Ann. XI. 19. ac ne iussa exuerent, praesidium imminuit. WESS.

Ibid. δοὺς ἐγκτίσασθαι πόλιν ἐν Θρῆκῃ) Neque κτίσασθαι alibi memini me legere, neque ἐγκτίσασθαι, hinc in Porti Lex. receptum. Variant in talibus scripti Codices, et hic forte dabunt ἐγκτήσασθαι, veram, ut autumo, lectionem. Quam a Dario petierat Mileti tyrannus Histiaeus in Edonide regionem, Μύρμινον dictam, impetravit, V. 11., βουλούμενος ἐν αὐτῇ πόλιν κτίσαι: in urbe condenda deprehendit occupatum Megabazus, et, simulatque Sardes venisset, docet ille Regem minus fecisse prudenter, qui permiserit hominem Graecum in Thracia ἐγκτήσασθαι πόλιν, urbem sibi possidendam acquisivisse. Frequenter occurrit in monumentis etiam lapideis ἔγκτησις: quo sensu docebit ὁ πᾶν Ti. Hemsterh. ad Hesych. in voc. Ἐμπάμμω, occasione vocis Ἐμπάσις, ad quam vid. Clar. Alberti. Quidquid agrorum seu aedium quis in terra sibi patria comparatum possidebat, voce κτήματων significabatur; ἔγκτημα possessio dicebatur in regione peregrina; ἔγκτησις, ius istiusmodi sibi possessionis acquirendae. Κτήματα sic et Ἐγκτήματα distinguit Demosth. p. 53. §. 49.

[Or. de Halonn. p. 87. ed. Reisk.] et Ulpian. Hinc *Ammonium*, ut in Addendis notatum, emendavit H. Vales. Emend. IV. c. 9. Ἐγκτήματα talia memorantur Numeror. xxxi, 9. vocum collectoribus praetermissa. Scripsisse videtur *Andocides* de Pace p. 25, 20. Χερρόνησον καὶ τὰς ἀποικίας καὶ τὰ ἐγκτήματα (vulg. ἐκκλημ.) ἵνα ἀπολάβωμεν. [ἐγκτήματα recepit Reisk. p. 96.] Talia sunt quae *Xenophon* vocat Ἀπομν. II. [cap. 8, 1.] p. 441, 19., τὰ ἐν τῇ ὑπεροφῇ κτήματα, opposita τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ, sive τοῖς ἐγγαίσις. Verbum legitur *Genes*. xxxiv, 10., ubi *Emmor* ad filios *Iacobi*, ἡ γῆ, inquit, πλατεία, ἐκτεῖσθε ἐν αὐτῇ. *Demosth.* c. *Polyclem* p. 667, 13. [pag. 1208. ed. Reisk.] meminit τῶν τε δημοτῶν καὶ τῶν ἐγκεκτημένων: hi sunt qui in demis non suis praedia vel agros possidebant. VALCK.

12. πολλοὶ κωπίες) *Remiges* audiunt *Vallae*, *Porto*, aliis: error est, tolerabilis ille quidem, non tamen propagandus: cur enim, obsecro, multi *remiges* in *Edonide* *Myrcino* fuissent, et quamobrem hic illi commemorarentur? Imo multum illic fuit ligni ad remos faciendos apti: abietes ad naves fabricandas, ἴδη dicuntur ναυπηγήσιμους: succedunt κωπίες, ligna in remos. In *Aristidis* *Themistocle* T. III. pag. 336. τὰ νῆα, σχοινία *Scholiastes* mstus [editus etiam in *Phortii* *Biblioth.* p. 698. ed. *Hoesch.*] interpretatur, Κωπίας δέ, τὰ ξύλα τὰ πρὸς τὰς κώπας ἐπιτήδεια: remos male *Canterus*. *Hesychius*: Κώπεις, [Κωπίς oportebat,] τὰ εἰς κώπας εὐθετα ξύλα. *Andocides* Or. II. p. 21, 11. [p. 80. ed. Reisk.] εἰσήγαγον εἰς στρατιάν ὑμῶν οὖσαν ἐν Σάμῳ κωπίας. *Aristoph.* *Acharn.* vs. 551., Τὸ νεώριον δ' αὖ κωπίων πλατουμένων: πλατουμένων forte scripserat: [vulgatum *Brunckius* tueretur:] non erat navale plenum remigibus, quod absurdum cogitatu, sed lignis ad remos fabricandos aptis; ut bene *Bergler*. sequuntur *Scholiasten*. Frequentius in his quoque fuit erratum. VALCK. — Et mihi quoque, iam tunc licet meliora in commentariolos meos relata habenti, tamen quum in hoc convertendo loco versarer dormitanti, accidit, ut remiges hic ponerem, pro quibus ligna conficiendis remis idonea reponet prudentior Lector. S.

CAP. XXIV. 3. μετὰ δὲ ἄγγελον πέμψας) Corrigitur *Lipsiae* μετὰ δὲ ἀγγέλων vel ἀγγέλου: cohaerere enim cum ἔλεγε: nuntiavit ipsi per nuntios. Atqui μετὰ δὲ loco

μὲν δὲ ταῦτα, post, deinde, Ἰακὼν est, sicuti μὲν sine additamento, teste Galeno in Hippocr. de Rat. Vict. pag. 84., et sexcenties in Musis. Crebra quoque de nunciis et litteris, πύμψας Δαρείος ἰππία - - ἔλεγε ταῦδε, lib. IV. 126., et Tomyris πύμψασα κήρυκα ἔλεγε ταῦδε, I. 206. WESS.

16. καὶ ἐς λόγους μοι ἀπικίσθαι) Bonum foret, modo schedae faverent, ἐς λόγους σοι ἀπικ. At reluctantur cunctae, regiae auctoritatis et eminentiae specimen ostentantes. Quod de possessione veri amici rex, si fraus et simulatio afuisset, praeclarum, et de Cyri sententia apud Xenophont. Κυρ. Παιδ. lib. VIII. p. 235. E. WESS.

CAP. XXV. 2. Ἀρταφέρνης) Mssti Ἀρταφέρνης, eiusdemque filium Ἀρταφέρνης τὸν Ἀρταφέρνηος παῖδα nuncupant lib. VI. 94. et VII. 74. Eadem nominis scriptura in Aeschyli Pers. vs. 21. et, ceu Graeca esset origine, vs. 769. Φέρνης γὰρ αὐτοῦ θυμὸν οἰακαστρέφον. Clarius ibidem Critici, Ἀρταφέρνης ἐξ ἐτυμολογίας λέγεται ὁ τὰς Φέρνας ἔχων ἀρτίας καὶ ἀνεραιάς. Male, ut opinor, in Persico hominis titulo; cui similis Ἰντραφέρνης in schedis lib. III. 70. At Μρυαφέρνης, Τισσαφέρνης, et Persica plura, eorum scriptionem sollicitandam negant. Placuit καταστήσας, sicuti lib. VII. 105. καὶ ὑπαρχον ἐν τῷ Δορίσκῳ τοῦτον καταστήσας, et huius Musae cap. 94. Nam καταστησάμενοι τύραννον c. 92, 1. usu discrepat. WESS. — Forsan utroque fere modo Persicum nomen pronuntiare indigenae adsueverant, Artaphernes et Artaphrenes. Sed credibilis est, Graecos, graecas quodammodo formas externis nominibus induere solitos, idem in hoc nomine fecisse, adeoque Artaphernen suo arbitrio in Artaphrenen mutasse. Similiter Artaxerxis nomen, cui cum vocabulo ἄρτος cognationem quamdam intercedere putarunt, in Artoxerxem frequentes mutarunt. S.

5. τῶν παραθαλασσίων ἀνδρῶν) Absentia ἀνδρῶν ex manu exaratis ingrata non foret, nisi iterum στρατηγὸς δὲ τῶν παραθαλασσίων ἀνθρώπων lib. VII. 135. Illud [lin. 7.] ἐπὶ χρήμασι εἶδαν δίκην ἰδίνας, in iudice Sandoce, pecunia corrupto, redibit VII. 194.; nec longe abit ἐπὶ κόσῳ χρήματι lib. III. 38. Belle quoque Eustathius ἀνθρωπίνην [lin. 8.] exemplis ταυρίνης, λεοντίνης, αἰγείνης, videlicet δορᾶς, contra insultus munivit. WESS.

8. ἀπιδίμει πᾶσαν τὴν ἀνθρωπίνην) Talia Herodoto pe-

culiaria non debuerant a Porto praetermitti. Multa colligens, in quibus δορά supprimitur, *Eustathius* in *Iliad.* γ. p. 283, 36., παρ' Ἡροδότῳ, ait, κίτται καὶ Ἀνθρωπίνῃ, ἡ τοῦ ἀνθρώπου δορά ἐν τῷ, σφάξας etc. Attigit et in *Od.* κ'. p. 379, 40. Latet illud apud *Athenaeum* alicubi. [Fieri potest: sed nec nunc memini equidem, nec adnotavi.] Crudele supplicium, quo vivis hominibus cutis detrahebatur, Persis in usu fuisse *Brissonius* docet de *Regn. Pers.* II. p. 330. conf. clar. *Wesseling.* in *Diodori* XV. 10. Ex *Herodoto* *Valerius Max.* VI. c. 3. ext. 3., *Cambyses*, inquit, mali cuiusdam iudicis ex corpore pellem detractam sellae intendi, in eaque filium eius iudicaturum considerare iussit. Quod sequitur [lin. 9.] σπαδίξας, probae notae est, et in *Glossar.* redditum ἐκδεύρας: quid sit σπαδίξ, ibidem traditur atque alibi. VALCK.

9. σπαδίξας δὲ) Rarissimum vocabulum explanat *Scholias*, *Σπαδίξας*, ἐκδεύρας. Σπαδίξ γὰρ φλοιὸς ῥίζης περιλήτης· οἱ δὲ, φοίνικος ῥάβδον. Male fortasse ἐκδεύρας, pellem detrahens: cetera ad verbi originem proba. Σπαδίξ, avulsus e palma termes cum fructu, apud *Gellium* *Noct. Attic.* II. 26., ῥυτῆς σπαδίξ, diffractus eius ramus, πηγάνου κλάδος, in *Nicandri Alexiph.* vs. 528., neque a vero alienum, quod *Glossator* de cortice radice ilignae discerpto. Ea omnia σπαδίξιν, ex σπάω progenitum, scindendi potestate instruunt, lancinatamque et dissectam *Sisamnis* proponunt cutem. Non nescio eruditos aliorum conatus, neque tango; *Stephanum*, *Portum*, *Salmasium*que ad *Solin.* p. 291. secutus. Addo obiter *Agathiam Schol.* lib. IV. p. 93. huiuscemodi supplicii auctorem haud consulto Saporem regem perhibuisse, ac male de eodem addubitasse *Ammianum* lib. XXIII. 6. *Meilius Diodorus* lib. XV. 10., cuius rationem non neglexit *Valesius*, uti nec *Nostri*. WESS.

CAP. XXVII. 6 et seqq. Αἰρὶν δὲ τοῦτον ἦδε etc.) *Lycaretum* haec si tangunt, quae plerorumque opinio, sequentia violentae eius mortis causam explicabunt: tum ἀνεὼς κακῶν ἦν [CAP. XXVIII. 1.] necessario mutationem subibit, daturam aut αἰνῶς κακῶν, dira perpersus est, ex *Pavii* hariolatione, aut ἀνάπλεως κακῶν ἦν, malis cooperatus est, ex mea olim, aut ἀνεὺ κακῶν, ut *Portus*, aut aliud quidpiam consimile: neque enim id, quod legitur, ad necem ducit truculentam. At de *Lycareto* mollissime Scri-

ptor τελευτᾷ, nulla flagitii adspersa macula, neque, ut alioqui solet, κακῶς τὸν βίον τελευτᾷ. Lemno praeterea is praeerat, orae maritimae nequaquam, sed Otanes, [cap. 26, 1 seq.] τότε διάδοχος γενόμενος τῆς στρατηγίας Megabazī; qui quidem Persa origine, et memor paterni supplicii, alios neglectae in Scythas militiae, nonnullos ob diveratos post infaustam expeditionem Persas arcessere potuit, ad opprimendos certe hoc colore uti. Bene de illo τοσαῦτα ἐξεργάσατο στρατηγήσας, haec in praefectura designavit. Ex his consequens est, ut ἀνεως κακῶν ἦν de Otane dicatur. Hesychius Ἄνεω, ἀφῶνοι, ἐννοιᾶ, ex Poëta Iliad. γ'. 84. ubi Schol. ἄσυχτοι, ἀνευ ἰωῆς, τουτίστι, φωνῆς καὶ θορύβου. Addit Cl. Alberti, dictum Nostri elegans esse, atque ab aliis non intellectum. Mihi de prima voce dubitatio nulla: qui utramque coniunxerit, nullum novi. Id constat, multa Herodotum sibi priva habere, et florente Ionismo vigere potuisse quae ob desuetudinem nobis molestiam creant. Utunque fuerit, in constantissimo Codicum consensu acquiescam, donec melior et hilarior adfuerit lux. Clar. Reiskii suspicio ἀνεσις κακῶν ἦν laude non caret. WESS.

Ibid. Αἰτίν δὲ τούτου ἦδε etc.) Cum vicinis ista, me iudice, non satis apte cohaerent. Quae sequuntur, πάντας ἠνδραποδίζετο usque ad στρατηγήσας, illa non Lycaretum, sed spectant Otanen, τὸν τῶν παραβάλασσιων στρατηγὸν, qui Megabazo successerat: forte versus aliquot hic interciderunt. [CAP. XXVIII. 1.] Ἄνεως κακῶν non videtur Eustathio lectum, Homeream vocem ἀνεω saepe tractancti, quam poëticam censet λείψιν, καὶ ἀσύμβολον εἰς λόγον πεζόν. Reiskio quod venit in mentem, ἀνεσις κακῶν mihi quidem non displicet. VALCK. — Mihi vero, unice hoc verum esse, persuasum erat, etiamque nunc est. Hesychius: Ἄνεσις, ἀνάπανσις. Fuit igitur Ionibus, maritimam oram incolentibus, (cap. 25, 5.) brevis quaedam malorum intermissio. Caeterum vide Var. Lect. in Cap. xxvii, 6. et xxviii, 1. S.

CAP. XXVIII. 6. καὶ τῆς Ἰωνίης ἦν πρόσχημα) Ornamentum, sive, uti Thomas M. et Triclin. ad Soph. Elect. vs. 683., καλλώπισμα. Tale Strabonis lib. X. p. 691. B. [p. 450. c. ed. Cas.] τὸ δὲ παλαιὸν πρόσχημα τῆς Ἑλλάδος ἦν ταῦτα τὰ πολιέματα: et lib. XI. pag. 786. [pag. 516. D. ed. Cas.] ex Apollodoro Adramytteno, τῆς συμπαύσης Ἀριατῆς πρό-

σχημα είναι τὴν Βακτριανήν. Talia Plutarchi, Aristidis, Appiani, atque aliorum, quae exscribere non vacat. WESS. — Quod in nostro exemplo καὶ Ἰωνῆς legitur absque articulo, id typhothetae lapsu factum, voculam τῆς temere praetermittentis; qui error diligentiam Correctoris effugit. S.

8. Πάριοι κατήρτισαν) Hoc malui ex scriptis, quemadmodum cap. 29. οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν, et Masonius in Stob. Serm. I. pag. 20. φίλους διαφορομένους καταρτίζοιμι. WESS.

Ibid. κατηρτίσαντο) Syllabam delerem male geminatum, ut legatur κατήρτισαν, quod praebet margo Steph. quodque paulo post recurrit, οὕτω Μιλησίους κατήρτισαν Parrii; quos sibi dissidentes Milesii pacis sumserant reconciliatores, καταρτιστήρας, qualis Cyrenaeis fuerat Demonax Mantinensis, IV. 161. φίλους διαφορομένους καταρτίζειν legitur apud Stobaeum pag. 20, 46. et alibi. Propriam verbi vim in scissis resarciendis sitam propius respicit Herod. V. 106. ἵνα τοι κείνα πάντα καταρτίσω ἐς τωυτό, prouti legitur in msto, et recte scribit Wetsten. in Matth. IV, 21. VALCK.

CAP. XXIX. 6. ἕως τινὰ ἴδοιεν ἀνεστηκυῖα etc.) Adstipulor Reiskio et Abreschio, ἐν ἀνεστηκυῖα primitus fuisse arbitratis, praepositionemque a praeunte verbo absorptam: neque inprobo ἀνεστηκυῖαν χώρην de neglecta et desolata regione, etsi apud Themistium, quem Abreschius subministravit, Or. XXII. p. 280. τόπος ὑψηλός τε καὶ ἀνεστηκυῖς. Clarum est, χώρην ἀνάστατον hic indicari. Acclivis regio debetur Gronovio, neglexerat Valla. WESS. — Mihi hoc innuere visus erat Scriptor, in planitie, in vicinia urbis, agrorum culturam fuisse neglectam, in superiore vero regione diligentes nonnullos prudentesque cultores fuisse repertos. ἀναστήματα γῆς sunt edita loca. Βουνουδῆ ἀναστήματα τόπων γεωργήσιμα, de alia quidem regione agens, memorat Diodorus Sic. V. 40. E superiore dein regione in urbem rursus κατέβησαν (descenderunt) arbitri. S.

12. καὶ τῶν δημοσίων οὕτω etc.) Probabilis ratio, qua et Aeschines in Timarch. p. 22. pr. conficit, ὃν τινὰ τρόπον (ὁ κρινόμενος) διοικεὶ τὴν ἑαυτοῦ οἰκίαν, ὡς παραπλησίως αὐτὸν καὶ τὰ τῆς πόλεως διοικήσονται: et Icti Romani, tutorem suspectum ex eo, quod in alia male versatus sit, lib. III. 8. Digest. de

Susp. Tutor. Non addo in re, usu saepe cognita, *Luciani* Epigr. apud *Stob.* Serm. XV. p. 152. WESS.

CAP. XXX. 2. ἄνδρες τῶν παχέων) Saepe παχεῖς in Musis ditiores, quorum ὄλβος ἄγαν παχυνθεῖς, opulentia valde crassescens, uti graviter *Aeschylus* VII. contr. Theb. vs. 777. Contra aliorum usu οἱ παχεῖς, quorum mens (sive, ex *Sacris Litteris*, καρδία) ἐπαχύνθη, stolidi crassoque sub aëre nati. Culte de his omnibus *Cl. Schultensius* in *Salomon.* Prov. c. XIV, 24. WESS.

11. δύναμιν τινα) Aliquantum copiarum; *Valla.* Fac tantillum petiisse copiarum, qui noverant, ὀκτανισχιλίην ἀσπίδα Ναξίοισι εἶναι, unde tandem pendebunt sequentia καὶ κατέλθοιεν ἐς τὴν ἰωῦτῶν? an ab ἰδίοντο? Non opinor: vocolam τινα mutemus in ἴνα: ut exules *Naxii* rogarint *Aristagoram*, εἰ κως αὐτοῖσι παράσχοι δύναμιν, ἵνα κατέλθοιεν ἐς τὴν ἰωῦτῶν, vellet-ne sibi copias dare, ut in patriam possent restitui: voce depravata, καὶ necessario debebat interseri. Saepissime, quando praecedit εἰ, subiectum ἴνα iungitur optativo: necesse non arbitror ut in eam rem exempla congeram. Ut hoc tempore plebis iniuriā *Naxiorum* optimates per seditionem e patria fuere fugati, similis seditio quinquaginta circiter annis ante *Naxum* agitaverat, quam ex *Aristotelis* Rep. *Naxiorum* narrat *Athen.* VIII. p. 548. b. VALCK. — Speciosa utique viri doctissimi coniectura; quae tamen, quum nullum in libris patrociniū inveniat, quumque locum tueri vulgata scriptura possit, in contextum ab Editore recipi non debuit. S.

22. τῶν δ' ἐπιθαλασσίῳ τῶν ἐν τῇ Ἀσίῃ) Ultima prudenter et circumspecte addita. Dederat orae maritimae praefectum *Otanem* cap. 25. eius praefectura eopse tempore fungentem: verum in *Thracia* illa, atque ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Hic *Artaphernes* *Asiam*, in *Aegaeum* porrectam mare, procuravit. Duo, florentibus *Persarum* rebus, orae maritimae videntur praepositi fuisse, *Europaeae* et *Asiaticae*: hanc *Hydarnes*, regnante *Xerxe*, sibi iniunctam habuit, lib. VII. 135. *Thucydidi* στρατηγὸς τῶν κατὰ ἄνω ἀνδρεῖς, qualis *Tissaphernes* in eius lib. VIII. 5. WESS.

CAP. XXXI. 2. ὡς Νάξος εἴη νῆσος) Laudare non debeo codices e quibus νῆσος exulat. *Persae* cum *Cycladum* insularum nullam tenerent dititione, qui potuit *Ari-*

stagoras, nisi imprudenter, *Naxum*, tacita illius positura et indole, Persae occupandam propinare? De *Cycladibus* *Eustath.* in *Perieg.* vs. 525. et eo prior *Strabo* lib. X. pag. 743. v. [p. 485. ed. Cas.] WESS.

4. χρήματα δ' ἐνὶ πολλῶ) Quandoquidem *Eustath.* et tot membranae, χρήματα δὲ ἔχει dilucide ostendunt, eo in dissensu electionis arbitrium est. Accedo *Gronovio*, editumque amplector. Sic lib. I. 181. ἄγαλμα δ' οὐκ ἐνὶ οὐδὲν αὐτόθι ἐνδρύνμενον: et cap. 183. ἐνθα ἄγαλμα μέγα τοῦ Διὸς ἐνὶ κατήμενον χρύσειον. Plura se ultro offerent, collecta a *Raphelio* in *S. Paulli* *Epist.* ad *Galat.* III, 28. WESS.

9. ταῦτα μὲν γὰρ δίκαιον) Nolo, rixosus ne videar, hoc proscribere, probe gnarus, ab *Aldo* si δίκαιον venisset, et *Florentiae* δίκαια maluissent, primas fuisse ablaturum. Olim certe ita loquebantur. Noster lib. VIII. 111. οὕτω τὶ σφὶ κάρτα δοτεία εἶναι τὰ χρήματα: et IX. 22. οὐ ποιεῖτε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι. *Thucydides* VIII. 106. καὶ ἐνόμισαν σφίτιν ἔτι δυνατὰ εἶναι τὰ πράγματα --- περιγενέσθαι, ubi doctissime *Dukerus*. Alia consulto negligo. Post nonnulla [lin. 15.] αἰρεῖσθαι *Arch.* glossam olet. Conf. cap. 97. WESS.

17. Σὺ ἐς οἶκον τὸν βασιλῆος) Fluxit ex Orientis more, quo οἶκον βασιλῆος regnum regiamque familiam describebant. Tale *Hebraeorum* בית חמלך, οἶκος βασιλέως, et saepissime iteratum בית יהודה, tum בית ישראל. Sic lib. VI. 9. νῦν τις ὑμέων εὖ ποιήσας φανήτω τὸν βασιλῆος οἶκον: et lib. IX. 106. Rex quoque *Artaxerxes* in litteris, modo genuinae fuerint, ad *Hippocratem*, φίλον οἷον βασιλέως τίθεσο, μὴ φειδόμενος ἄλλων. Quo super titulo nonnulla *Casaubonus* *Exercit.* ad *Baron.* XIII. p. 214. WESS.

CAP. XXXII. 10. εἰ δὲ ἀληθὴς γένηται λόγος) Non reluctabor, ubi ex scriptis γένηται accesserit. Hinc autem dilucide patet, *Herodoto*, haec cum commentaretur, cognitam non fuisse *Pausaniae*, qua *Xerxis* filiam sibi procatur, epistolam apud *Thucydidem* lib. I. 128. quem *Diodorus* et *Cornelius Nepos* auctorem habent. Liqueat insuper, ἡρμόσατο non ultra desiderium porrigi oportere. WESS. — Similiter cap. 47, 2-4. *Philippus* quidam memoratur ἀμφοσάμενος quidem *Τήλυος* θυγατέρα, ψευδοὺς δὲ τοῦ γάμου. S.

CAP. XXXIII. 4. ἐς Κάυκασα) Si *Casus* Chio fo-

ret vicinior, ex ea Καύκασον formatum putares, uti in his Aristidis T. I. p. 546. ed. Iebb: καὶ νῦν Κάρχαθον μὲν καὶ Καύκασον, καὶ ἄλλας ἡσους, οἰκουμένας ἐστὶν ἰδεῖν. Rhetor enim καὶ Κάσον dederat. Verum situs et ventus Boreas Casum excludunt. Caucasus, an Caucasa, portus is, seu navium statio, vero nomine fuerit, non finio. Tacent veteres, Delphinium, Phanas, et Γερύων λιμένα insulae tribuentes: posterior est in Hist. An. Aeliani lib. XII. 30. WESS.

12. διελόντας) Nonne ad sententiam διελώντας accommodatius? Διελώντας - - κατὰ τοῦτο, ad hunc modum per navis foramen traicientes, ut caput etc. Simili confusione ἐξελόντα Πισιστρατίδας et ἐξελώντα membranae lib. V. 63. Vulgatum, ex Hesychio διαμερίσαντας, διανέμαντας, indicabit. WESS. — Et recte quidem διελόντας habere videtur; nam, quum caput foras spectaret, corpus vero introrsum, erat adeo homo ille quasi divisus, et per foramen illud medius interceptus; qua notione simile huic verbum διαλαμβάνω, quum alibi, tum lib. IV. 68, 9. positum vidimus. Iam vero κατὰ τοῦτο non significabit hoc modo, sed eam ob causam, ut frequenter alias, V. 3, 6. 37, 2. VI. 1, 5. 44, 19. etc. Itaque delendum comma fuerit, quod post δεῖσθαι parum commode a nobis interpositum est: connexa enim sunt δεῖσθαι κατὰ τοῦτο. S.

16. παραιτέτο τὸν Πέρσῃ) Persam exorare nitebatur poenam deprecando. Huc spectans Schol. in Aristoph. Vesp. vs. 1249- Παρητιέτο, ἀντὶ τοῦ ἐλπίζει, παρεκάλει, παρ' Ἡροδότου: verba tum excitat quae hic leguntur; eademque dedit Suidas. Plene Xenophon, Ἀπομν. II. [c. 2, 14.] p. 433, 10. τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι, εἴ τι παρημίληκας τῆς μητρός. Zonaras in Lex. msto: Παραιτούμαι σε, καὶ παρητήσατο τὸ πρᾶγμα, καὶ παρητήσατο αὐτόν, οὐ δεῖ λέγειν· ἀλλ' αἶν, ὅτι παραιτούμαι σε συγγνώμην ἔχειν, καὶ παραιτούμαι σε μὴ χαλεπαίνειν. Εὐνοφῶν, τοὺς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγγνώμονάς σοι εἶναι. Ista non dedit Suidas, qui multa descripsit ex Zonarae Lexico, quod ex Io. Sambuci Bibliotheca Fr. Sylburgius habuit utendum: ad Xenophontem spectantia Io. Leunclavius illinc excerpserat: haec excerpta ad H. Stephanum missa non recepit se queritur Leunclav. in Append. Xenoph. p. 1142. Pervenerunt ad Is. Vossium, hinc in Bibliothecam Leidensem. VALCK.

18. ἐσπέρχεται) *Succensuit Aristagorae*; nam lene nimis, vituperavit. In Apollonio Rh. III. 516. Τελαμῶνι δὲ θυμὸς ὄρεται σπερχόμενος δ' ἀνέρουσι θοῶς. Pindarus Nem. Od. I. 59. Ἄλλα θεῶν βασιλεῖα σπερχεῖσθαι θυμῷ, ubi praeter alia Critici, ὑπερβύσσει τῷ θυμῷ. Quod post pauca [lin. 20.] ἐμὲ πείθεσθαι, tanquam singulare et rarum lib. I. 126. examinavimus. Utrumque auctoritatem codicibus, qui superius c. 29. τούτων ἔταξαν πείθεσθαι, addit; atque, in talibus caute procedendum, neque falcem criticam temere sumendam, commonescit. WESS.

19. Σοὶ δὲ καὶ τούτοις τοῖσι πρῆγμασι τί ἐστι;) *Valla*: quid tibi, inquit, est cum istis negotiis? Noverat vir Doctissimus, non sic loqui solere Romanos; sed, quid isthic tibi negotii est; et, quid tibi cum istis est negotii. Non aliter Graeci solent. Videor mihi suum Herodoto restituisse corrigendo: Σοὶ δὲ καὶ τούτοις πρῆγμα τί ἐστι; οὐ σὲ ἀπίστευται etc. Quid vero tibi cum his est negotii? an non te misit etc. Iam primum vide mihi quaeso quantilla sit mutatio; ex τούτοις male repetitum, ut millies evenit, τοῖσι delevi: deinde πρῆγμα in talibus est ex more recepto; saepius tamen omitti solet ut apud Latinos. Quod apud Terentium, Quid tibi rei mecum est? apud Plautum dicitur, Quid mecum est tibi? Stichus II. 2, 9. Eadem ellipsi Livius VIII. 25. Lucani atque Apuli, quibus gentibus nihil ad eam diem cum Romano populo fuerat, in fidem venerunt. Bene loquitur Herodot. V. 84. οἱ δὲ Αἰγυπτῆται ἔφασαν, σφίσι τε καὶ Ἀθηναίοισι εἶναι οὐδὲν πρῆγμα: qui locus vel solus, ut puto, correctionem satis adfirmaret. Demosthenes, qui c. Aphob. p. 517, 48. scripserat, τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασιάνῳ; plene dixit pro Cor. p. 186. διομνύμενος μὴδὲν εἶναι σοὶ καὶ Φιλίππῳ πρῆγμα. Comicus Nicomachus apud Athen. VII. p. 291. B.

Ἔστω γεωμετρικῇ δὲ καὶ σοὶ πρῆγμα τί;

Variat structuram Plutarch. T. II. p. 52. c. In eundem sensum Comicus apud Stobaeum p. 501, 4. Τίς γὰρ κατόπτρῳ καὶ τυφλῷ κοινανία; Philostr. p. 662. Σοὶ δὲ τί καὶ Πρωτεσίλεω κοινόν; hoc in talibus multo frequentius tandum valet ac in Herod. πρῆγμα. VALCK. — Velles in uno saltem vetere libro vel levissimum vestigium emendationis Viri doctissimi exstaret. Potuit atque adsuevit Scriptor noster variare formas orationis. Sed, verum si quaeris, nihil omnino

habet vulgata scriptura, cur mutatam mallet. τί ἐστὶν utique idem valet ac τί πρῆγμα ἐστὶν; At quidni, ut sexcenties aliàs, utque in illo Demosthenis τί τῷ νόμῳ καὶ τῇ βασιλείᾳ; et in notissimo illo τί ἐμοὶ καὶ σοί; sic et h. l. omitti vocab. πρῆγμα potuerit, cuius ingrata futura fuisset repetitio. Denique planissima verbis sententia inest: *Hae res quid ad te pertinent?* S.

CAP. XXXIV. 5. καὶ τεῖχος ἐσάξαντο) Duo verba καὶ τεῖχος, ex anterioribus, ut hariolor, huc migrantia, si deforent, neutiquam reducerem. Turbant orationis habitum ac juncturam, sive ἐσάξαντο cum *Valla et Porto* ex σάξασθαι, *farcire*, seu ab ἐσάξασθαι derivaveris. Prius insolitum mihi quid praefert, respuitque οἷα καὶ ποτὰ, non profecto mihi ita farcienda sarciendaque, ac τὸ τεῖχος fortasse; posterius, ista si exulent, aut ἐς τεῖχος, quae Cl. Reiskii suspicio, scribatur, vero non disconveniet. Ipsemet scriptor viam emunit lib. I. 190. ubi Babylonii προεσάξαντο εἰς τὰ ἐτῶν κάρτα πολλῶν, ante plurium annorum commeatum importarunt: et VIII. 20. οὐτ' ἐξεκομίσαντο οὐδὲν, οὔτε προεσάξαντο Eubocenses. WESS.

Ibid. καὶ τεῖχος ἐσάξαντο) Non miror in forma verbi, Grammaticis haud animadversa, *Vallam, Portum* similesque haesisse literatores; ille murorum refectionem, quam ἐπισκευὴν vocant, significari credidit: *Portus* reddidit *muros* muniverant, retulitque ad Σάτιον. Verum vidissent, si similia comparassent Herodoti I. 190. Babylonii κατελήθησαν ἐς τὸ ἄστυ, in urbem autem, obsidione praevisa, προεσάξαντο εἰς τὰ ἐτῶν κάρτα πολλῶν, iam ante comportaverant permultorum annorum commeatus: id ipsum *Portus* etiam adnotavit, intellexitque VIII. 20. οὐτε ἐξεκομίσαντο οὐδὲν οὔτε προεσάξαντο. Non facile reperietur, qui praeter Herodotum adhibuerit σάξασθαι, ἐσάξασθαι, προεσάξασθαι. Quae habet ἤκται et ἐσῆκται, illa reperiuntur et apud alios istius etiam aetatis. Iam vero καὶ τεῖχος ab imperito positum suspicor, et ab Herodoto scriptum, ad oppugnationem autem tolerandam sese paraverant, καὶ εἰς τὰ καὶ ποτὰ τὸ τεῖχος ἐσάξαντο, id est ἐς τὸ τεῖχος ἤξαντο, et escuienta potulentaque curaverant intra urbem importari. Primum ἐσενείκοντο τὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ τεῖχος: ex agris omnia comportaverant in urbem, quae quidem essent mobilia; pro more degentium in istiusmodi regio.

nibus, in quibus una praesertim urbs tantum esset muro munita. De Naxiis locupletibus scribit *Aristot.* in *Rep. Naxiorum* apud *Athen.* VIII. p. 348. α. τῶν παρὰ Νάξιοις εὐπόρων οἱ μὲν πολλοὶ τὸ ἄστυ ὥκουσιν, οἱ δὲ ἄλλοι διεσπαρμένοι κατὰ κώμας. Eadem ratio fuit in Attica; saepius itaque leguntur, in historia quoque recentiori, tempore Philippi et Alexandri, (*Demosth.* p. 140, 68. *Diodor. Sic. T. II.* p. 162.) omnia mobilia e pagis in Athenas Attici comportasse; imprimis bello Peloponnesiaco: praeter *Thucyd.* testis est *Aristoph.* *Ἰπ.* vs. 789. et 802. *Ἀχ.* vs. 72. *Εἰρ.* 631. ubi Schol. διὰ τὰς συνεχεῖς τῶν πολέμιων ἐισβολὰς ἐσκειναγωγῆσαντο εἰς τὴν πόλιν οἱ ἀπὸ τῶν ἀγρῶν. VALCK.

13. ἀπαλλάσσοντο) Male Mediceo eveniat, cuius imperio Graecis inauditum ἀπαλλάσσοντο sermonis ornatum foedavit. Sexcenties illibatam sedem, quod restituimus, tuetur, et inconsulto unius iussu novam induere speciem debuit? WESS.

CAP. XXXV. 2. ἐκπληρῶσαι) ἐκτελεῖσαι Arch. acceptum glossae fero. WESS.

5. ἀπαιρήσεται) ἀπαιρεθῆσθαι instauratum a Gronlaudibus fert D'Orvillius ad Chariton. lib. I. 12. p. 127. Ego ἀπαιρήσθαι non adspernor: tritum enim olim, cui passivum recentiorum acumen substituit crebro. Dederat Aldus πολλὸν ἐλασσώσθαι: maluerunt ἐλασσωθῆσθαι lib. VI. 11. Talium copiam post Küsterum et Dukerum conduxit Hemsterhusius ad Thomae Τιμήστου et Piersonius in Moeridi. p. 367. WESS. — Sic c. 34, 4. πολιορκησόμενοι, ubi πολιορκησόμενοι exspectasses. S.

7. τὸν ἐστιγμένον τὴν κεφαλὴν) „Aeneas in Poliorcetico et Polyaeus l. 1. idem tradunt.“ GALEUS. Quae Gellio vocatur Noct. Att. XVII. c. 9. inopinabilis latebra barbarico astu excogitata, sic ipsi denarratur, ut alium sequutus videatur auctorem, qui fraudem magis fecerit verisimilem. Ex Herod. rem enarrat Tzetzes Chil. III. vs. 512. et IX. vs. 228. etc. Sic autem Aeneas in Poliorcet. c. 31. ut ipsa retineat pleraque omnia Herodoti verba: Ἰστιαῖος βουλόμενος τῷ Ἀρστανόρῃ σημῆναι (excidit ἀποστῆναι) ἄλλως μὲν εὐδαμῶς εἶχεν ἀσφαλῶς δηλῶσαι, ἅτε φυλασσομένων τῶν ὁδῶν, καὶ οὐκ εὐπορον (ὃν addendum:) γράμματα λαθεῖν φέροντα — tandem τὰ δὲ στίγματα, inquit, ἐσήμανεν ἃ δεῖ ποιεῖν: secundum He-

rod. ἀπόστασιν. Auctore Polyaeo I. 24. capiti hae literarum inerant notae: Ἰστιαῖος Ἀρισταγόρας. Ἰωνίαν ἀπόστησον. VALCK.

CAP. XXXVI. 7. ὁ λογοποιός) Idem Hecataeo titulus lib. II. 143. V. 125.; etiam Aesopo lib. II. 134. sed diversa ratione; hic fabulator, ille historicus, ex iusta Vossii de Histor. Gr. lib. IV. 3. opinione. Bene Harpocratio, Λογοποιός, ὁ ὅφ' ἡμῶν ἱστορικός λεγόμενος, ex Isocrate et Nostro, ubi docte Maussacus et Valesius. Ἠκαταῖος ὁ λογοποιός Arriano Ἀναβ. II. 16. Λογοποιοί, historiarum scriptores, Xenophonti Κυρ. παιδ. VIII. p. 229. D. aliisque. WESS. — Pari ratione ipse etiam Herodotus noster, quum aliis, tum Arriano Ἀναβ. III. 30. λογοποιός nominatur. S.

11. ναυκράτεις τῆς θαλάσσης) Una voce θαλασσοκράτορες Thucydidi lib. VIII. c. 83. dicuntur Chii Milesiique; qua forma Herodoto VI. 9. sunt ναυκράτορες: hanc ego vocem Thucydidi libenter restituerem p. 391, 98. [lib. VI. c. 18.] ubi vulgatur in Alcibiadis oratione: καὶ ἀπελθεῖν αἱ νῆες παρεξουσί' αὐτοκράτορες γὰρ ἐσόμεθα καὶ συμπαντῶν Σικελιωτῶν. Athenarum quidem civitas ratum erat habitura quidquid egissent Alcibiades et collegae, imperatores αὐτοκράτορες constituti: sed hic vocem non convenire sensit et Schol. Corrigo primum παρεξουσί' ναυτοκράτορες γὰρ, navium enim copia praestabimus omnibus Siciliensibus: sed scripsisse puto Thucydidem ναυκράτορες: ubi vulgatur alterum, ναυκρατόρων praebent optimi Codd. p. 370, 84. p. 373, 91. In Herod. si vel codex daret ναυκράτορες, alterum satis adfirmaret nomen usitatissimum Ναυκράτης. VALCK.

20. ἐν τῷ πρώτῳ τῶν λόγων) Non dissentio a msstis. Alibi ἐν τοῖς πρώτοις τῶν λόγων, lib. VII. 93. uti et Strabo lib. XV. p. 1011. B. [p. 690. A. ed. Cas.] Τὰ vero ἐν Βερρυχίδῃσι Croesi donaria lib. I. 92. annumeravit; quae ex Hecataei saniore suasu Aristagoras in usum si vertisset, multo fuisset contra Persas instructior, ac Xerxi ea intervertendi atque auferendi praecidisset occasionem. Geographum vide lib. XIV. p. 941. B. [p. 634. c.] WESS.

CAP. XXXVII. 4. Τέρμερα) Auspiciis utor Scedarum, quibuscum Steph. Byz. Τέρμερα, πόλις Λυκίας, ἀπὸ Τερμέρου. ὁ πολίτης Τερμερεύς. Fuit in Cariae Lyciaeque finibus. Cariae Τερμέριον et χωρίον Τέρμερον agnoscit Strabo Herodot. T. VI. P. I.

lib. XIV. p. 971. A. [p. 657. B. ed. Cas.] cui Cariae in situ Herodotus lib. VII. 98. congruit. WESS.

9. ἰσονομίην ἐποίησε τῇ Μιλήτῳ) Laurentius statum reipublicae Mileti constituit, haud plene. Ἰσονομίην et Τυραννίς contra se ponuntur; estque illa iuris quaedam inter cives aequabilitas, qualis populari in statu. Maeandrius post Pólycratis, tyranni Samii, fata dilucide, ἐγὼ δὲ ἐς μέσον τὴν ἀρχὴν τίθεις, ἰσονομίην ὑμῖν προσαγορεύω, lib. III. 142. Vise ibid. c. 80. WESS.

CAP. XXXVIII. 4. οἱ πλείυνης ἀπίσαν) Expunxi [αὐτῶν] pronomen, ex praegressis inculcatum temere. Tyranni abierunt quidem, sed civium voluntate dimissi; Histiaeus, Tymnae filius, in castris deinceps Xerxis fuit lib. VII. 98. Atque ea expedita satis: molestissima, quae consequuntur, [lin. 9.] ἔδεε γὰρ δὴ συμμαχίης - - - ἐξευρεθῆναι: ultimum si nusquam foret, leni fluere oratio tractu: cum mordicus tamen scripti retineant libri, Πανί molimen ἔδεε - - συμμαχίην τινός οἱ μεγάλη ἐξευρεθῆναι reformat; Reiskii, συμμαχίην τινὰ οἱ μεγάλην ἐξευρεθῆναι. Utri adplaudam, haesito, ob Herodoteae abundantiae morem. WESS. — Structura orationis in hunc modum fuerit concipienda: ἔδεε γὰρ δὴ συμμαχίης τινός μεγάλης (ὥστε) ἐξευρεθῆναι οἱ: opus enim fuit magnam quapiam armorum societate, quae illi erat exquirenda, invenienda. Similem structuram habes in Euripidis Med. vs. 1396. ubi vide quae Porsonus adnotavit. S.

4. οἱ πλείυνης αὐτῶν ἀπίσαν) Ionice Herodoto ἀπίσαν significat dimittebant: hic itaque scribendum ἀπήσαν, id est ἀπηλλάσσοντο, quod huius etiam vice reponendum est ex Codd. p. 425, 18. [VII. 142, 2. Immo vero ἀπίσαν (dimittebant, dimiserunt) recte h. l. tenent libri omnes.] In istis, [lin. 9.] ἔδεε γὰρ δὴ συμμαχίης τινός οἱ μεγάλης ἐξευρεθῆναι, postremum non sane delendum, ut ille putabat; superfluum adiicitur more Herodoteo: sic ἀνείσι τὰς τρίχας αὐξέσθαι, p. 102, 7. [II. 36, 5.] atque alibi similia reperiuntur. VALCK. — At longe diversa utriusque loci ratio. In illa ῥήσει, II. 36, 5. Αἰγύπτιοι - - - ἀνείσι τὰς τρίχας αὐξέσθαι, legitime omnia procedunt, nec poterat verbum αὐξέσθαι abesse: hic contra, si abesset verbum ἐξευρεθῆναι, reliquo sermoni per se sententiaeque ratio constaret; ipsumque verbum adiectum videri poterat structuram orationis turbare. S.

CAP. XXXIX. 4. Ἀναξανδρίδῃ γὰρ ἔχοντι γυναῖκα etc.)

De *Anaxandride* eiusque duabus uxoribus narrata contraxit in pauciora verba *Pausan.* in *Lacon.* p. 211. [lib. III. c. 3.] Apud hunc *Anaxandrides* *Lacedaemoniorum* μόνος γυναῖκας τε δύο ἅμα ἔσχευεν, καὶ οἰκίας δύο ἅμα ἔκτισε. *Herodotus* [c. 40, 10.] γυναῖκας, αἰτ, ἔχων δύο, διξὰς ἰστίας οἰκίαι, ποιῶν οὐδαμᾶ Σπαρτιατικά: quinimo nec in universum Ἑλληνικά. Nam, quidquid nonnulli nobis narrent, nusquam in Graecia florente licuit duas simul uxores habere, nisi certas interdum ob rationes, permissu magistratuum vel populi; praesertim διὰ σπάνιν ἀνθρώπων, quod semel Athenis accidisse legitur. Est in his, cap. 40. [lin. 7.] rara vox ἐξέσιος de repudio posita, quam enotatam *Eustathio* supra iam fuit observatum ad lib. III. c. 148. VALCK.

8. Εἴ τοι σύ γε σιωῦτοῦ) Placuit scriptura, priore commodior. Per autem egregie *Med.* pluresque alii, γενός τὸ Εὐρυσθένηςος γινέσθαι ἐξίτηλον. Vulgatum enim antea, optimo *Gronov.* iudice, absurdissimum. *Procopius*, sollers priscorum aemulus, *Bell. Pers.* lib. I. 5. ὅτι μὴ ἐξίτηλον παντάπασιν γένους τοῦ βασιλείου (*Persarum*) ὄντος: et lib. II. 22. WESS.

12. ἐπεὶ τε τοι οὐ τίττει ἐκ σέο, ἄλλην δὲ γῆμον) In ambiguo animus fuit, retinendum-ne *Aldi* ἄπες, an furcillis eiiciendum: tot tandem conspirans Codicum imperium hanc in partem inpulit. Videntur (quae *Celeb.* etiam *Gronovii* sententia) consulto infaustum vocabulum silentio *Ephori* pressisse, eaque solum subiecisse, quae divortium innuebant clarissime. *Pausanias*, eodem in negotio occupatus, τὴν γὰρ οἱ (*Anaxandridae*) πρότερον συνοικοῦσαν, ἀρίστην τὰ ἄλλα οὖσαν, συνέβαινε οὐ τίττειν, ubi ἀρεστὴν vere *Steph. Berglerus*, quo καταδυμῖην doctissimus scriptor et *Nostri* sectator industrius explicuit, *Laconic.* c. 3. p. 211. WESS. — Ut supra scriptum, οὐ τίττει ἐκ σέο, ἄλλην δὲ γῆμον, sic edidit *Wess.* et sic in msstis, qui ad nos venerunt, legitur cunctis. Qua in scriptura primum illud observandum, post ἐπεὶ τε τοι οὐ τίττει, (quoniam tibi non parit) non modo supervacaneum esse quod adiicitur ἐκ σέο, sed prorsus etiam incongruum. Tum vero, ante ἄλλην δὲ γῆμον desiderari aliud verbum in imperativo positum, cum *Valla* (qui. ea repudiata aliam ducito, in latinis posuit) pulcre vir doctus viderat qui *Aldinam* curavit editionem;

ideoque ex coniectura verbum ἀπεις adiecit, quod alii omnes tenuerunt editores, donec a Wesselingio eiectionum maluit, quam verbum admittere contra consentientium librorum auctoritatem insertum. Quod nemo viderat, id Schaeferi non effugit perspicaciam: nempe in importuno illo ἐκ σίε latebat, immo tantum non planissime inerat, illud ipaum quod desiderabatur verbum ἔξεο, dimitte, imperativus mediae formae verbi ἐξίημι: unde nomen ἔξεις, (dimissio, divortium) derivatur, quo idem Scriptor noster paullo post (cap. 40, 7.) eadem in narratione utitur. Literam Ξ antiquitus duabus literis ΧΣ exprimi solitam fuisse, e vestustis inscriptionibus docuit Montfaucon Palaeogr. p. 131. et 139 seq. Facile credas, multos etiam scribas ΚΣ pro Ξ posuisse; quod vulgo Aeolibus in usu fuisse veteres Grammatici adnotarunt. Vide Gregor. Corinth. de Dial. Aeol. §. 39. et Grammaticum Meermannianum in Bastii editione Gregorii p. 661. §. 14. S.

CAP. XL. 7. τῆς ἐξέσιος) Eustath. ἀπόπειψιν γυναικὸς ἥτοι διαζύγιον verissime exponit, Homericum ἐύνης τε δὴ ποταμῶν illuminans. Quo de genere in Aristotelis Eth. Nicom. II. 7. ὁ μὲν γὰρ ἄσωτος ἐν μὲν προέσει, abiiciendis opibus, ὑπερβάλλει: et apud Clement. Alex. Paedag. II. 10. p. 223. εἰς δὲ τὴν πρόεσιν αὐτοῦ (σπέρματος) ἀνδρωσάση. Merum itaque interpretamentum, quod Ask. offert, ἐξώσιος. Sequens ποιῶν οὐδαμῶς Σπαρτηνικά [lin. 11.] perite N. Cragius lib. III. Rep. Lacedaemon. p. 234. Clementi obiecit Alex., Sparta ἐπιτίμιον μονογαμίου, monogamiae poenam, sancitam olim prodenti, Stromat. II. p. 505. Κακογαμίου poenam isthic Lycurgi statuerant leges, fortasse (quae doctissimi viri elegans divinatio) Clementi restituendam. WESS.

CAP. XLI. 3. ἔφεδρον βασιλέα) Camerarii ac Porti haud repudio successorem. Putes Clearchi illud apud Xenophontem Ἀναβ. II. p. 159. ed. Hutch. πρὸς βασιλέα τὸν μέγιστον ἔφεδρον ἀγωνιζοίμεθα esse geminum, sed discrepat: vindex est, quod Budaeum non latuit. Alias vocabuli notiones, ab ill. Spanhemio ad Callimachum atque Aristophanem explanatas cum maxime haud moror, nedum [lin. 5.] ἔχουσιν δὲ αὐτὴν ἀληθεῖ λόγῳ, sive communiore dictione σχοῦσιν ἐν γαστρὶ Pausaniae: quod iterum iterumque succedit [lin. 11.] ἰθὺς ἴσχυι, lucem praecedenti adspersit. WESS.

[5. συντυχίη ταύτη χρησαμένη) Idem hoc valet ac κατὰ δαίμονα, qua de formula et similibus disseruit *Valck.* ad III. 153, 6. ubi p. 154, 10. nostrae huius editionis, pro *Herod.* I. 3. oportebat *Herod.* I. 111, 4. S.]

CAP. XLII. [2. ἀκρομανής τε) *Admodum furens* reddidit *Gronov.* idque tenuit *Wess.* Similiter *Portus*: „ἀκρομανής, summe insanus, supra modum insanus,“ suffragante *Schneidero* in *Lexico* crit. At profecto in colloquio cum *Aristagora* (cap. 49 - 51.) non admodum insanum aut furiosum se praestitit hic *Cleomenes*. Et progressu quidem temporis incidisse eum in furem (*ὑπέλαβε αὐτὸν μανίη νοῦ-σος*) ipse *Herodotus* VI. 75. tradit; antea vero nonnisi ὑπομαργότερον fuisse, id est, hebetiore ingenio, haud satis competentem mentis, ibidem ait. Itaque commodius mihi visum est id quod *Valla* hic posuerat, *mentis inops*; et fere furiosus in Latinis nostris posui: poteram *semifuriosus*, aut *subinsanus*. Nempe, quod praeunte doctissimo Viro *Corayo* ad *Athen.* III. 119. a. (*Animadv.* T. II. p. 331.) et ad *Athen.* IX. 385. b. (*Animadv.* T. V. p. 116.) monui, vocab. ἄκρος aliis nominibus adiectivis praepositum minuit nonnihil et temperat vocabuli significationem, fere ut in latino sermone particulae *sub* aut *semi* nominibus praepositae. Caeterum vile et triviale (εὐτελέστερον) vocabulum ἀκρομανής iudicavit *Pollux* VI. 125. S.]

8 et 9. αἰρήσας ληδόν) Tralaticium est ac leve, nec tacendum: novum enim specimen audaciae amanuensium. Equis in animum inducet, modo λαδόν, modo λεῶ II. 129. hic ληδόν, nulla praesertim variandi necessitudine, scribere decrevisse? Ἄγον (posthabito, qui Ionum mos; augmento) et ἄγε *Aldus* et Codices nonnulli dederunt I. 70. 166. 170. II. 125. etc. Mutatur ἦγον et ἦγε ex reliquorum consuetudine Graecorum. Mihi institutum non placet. *WESS.* — Teneri utique ionicum ἄγε debuit. Sed, ad ληδόν quod spectat, unde, quaeso, hanc vocabuli formam, qua quidem et alios nonnullos auctores, sed eos paucos admodum, usos esse constat, (vide mox *Adnotat. Valck.*) arripuisse putabimus librarios, nisi vetustis in libris eam reperissent? Varietatem non in rebus modo exponendis, sed in ipsis etiam vocabulorum formis amare *Nostrum*, iam saepenumero observavimus. Et quidni hanc veniam

concedemus luculentissimo Scriptori, qui natione quidem Doriensis, ionico tamen maxime idiomate *Musas* conscripsit suas, caeterum in Attica colonia maiorem fere vitae partem transegit, ac diversissimis et temporibus et locis *Historias* hasce, quibus nobis licitum est frui, composuit P. S.

Ibid. αἰτήσας ληδὸν Σπαρτιήτας ἤγε ἐς ἀποικίην) *Pausan.* III. [cap. 3 extr.] p. 211. Δωριεὺς (οὐ γὰρ ἠνείχετο ὑπακούειν Κλέο-
μάνει μένων ἐν Λακεδαιμόνι) ἐς ἀποικίαν στέλλεται. Vulgabatur
in *Herod.* αἰτήσας λαὸν Σπαρτιήτας, ἄγε. ληδὸν Σπ. ἤγε de-
dit Vir Ci. ex *Med.* et utramque mutationem vocat *perelegantem*. Vellem parcius ista talia viris egregiis excide-
rent: cur ἤγε censeretur elegantius *Homerico* et *Herodoteo*
ἄγε? Ληδὸν nusquam alibi praebet *Herod.* neque etiam *Por-
tus* aut *Maithairius* invenerunt: hoc tamen facile commen-
dant *νῆος*, *Hesychius*, et *Heraclidis* auctoritas. *Eustath.* in
Od. β'. p. 93, 32. [p. 1443. ed. Rom.] Ληδός, ὁ λαός, οὗ μί-
μνηται Ἡρακλείδης, καθ' ὁμοιότητα τοῦ Νηός, ναός, καὶ παός,
πῆος, ὁ ἐξ ἀγγιστίας προσγενής (lege πρὸς γένους) οὕτω δὲ ἢ ἐπὶ
Ὀμήρῳ ἐν χρήσει τὸ Ληός. Apud *Hom.* πῆος frequentatur. Ubi
παῶν habet *Nicand. Ther.* vs. 3. ibi *Schol.* ἐν ἐνίοις, αἰτ, δωρ-
εῖ. VALCK.

13. ἀνδρες Θηραῖτοι) Iure ita *Med. Valla* et alii. *Eustathii*
ἀποικία δὲ ἐστίν ἡ Κυρήνη νησιωτῶν Θηβαίων, ad *Perieg.* vs. 213.
simillima in macula erat, bene a *T. Fabro* lib. I. Ep. 9.
erasa. Κάλλιστον *Libyae tractum*, χῶρον, quem colonis Do-
rieus occupavit, ad amnem Cinypem, lib. IV. 175. et 198.
offert. Haud vero scio, praestet-ne ex schedis οἷκις. Favet
opinanti γῆν κτίσων, superius [lin. 10.] positum, quo colo-
nia designatur manifesto. Haec autem continuo nexa et se-
quentia, [lin. 15.] *expulsum Dorieum esse ὑπὸ Μακίων τε καὶ*
Λιβύων, procederent inducta copula melius. Omnes *Afri*,
Λίβυες: eorum natio, cuius advenae in agris consederant,
Macae. Carthaginienses optime disiunguntur, quippe ori-
ginis alius, nec veri *Λίβυες*. Quas etiam in partes *Cl. Pauw*
discessit. WESS.

15. ὑπὸ Μακίων τε καὶ Λιβύων) Distinguuntur quidem
interdum *Φοίνικες* sive *Καρχηδόνιοι*, et *Λίβυες*, sive veteres in-
digenae: sed *Μάκας* et *Libyas* quis alius ista ratione distin-
xit? *Μάκας*, *Λιβυκὸν ἔθνος*, memorantur *Herodoto* IV, 175.

et aliis. Ex *Scylaeis* p. 112. licet aestimare, cur hi potissimum illinc expulerint Spartiatas. Secundum *Herod.* Macarum Gindanes fuere vicini, horum Lotophagi: Λωτοφάγων δὲ (IV. 178.) τὸ παρά θάλασσαν ἔχοντες Μάχλους. Fortasse Μαχλῶν, aut alterius Africani populi nomen, non Λιβύων scripserat *Herodotus*. VALCK. — Possis καὶ Λιβύων intelligere tamquam esset καὶ ἄλλων Λιβύων. Sed ne opus quidem est ut eo confugiamus. Ad *Herodoti* morem loquendi attentus lector iam frequenter observaverit, ita solere illum subinde τε καὶ inter duo nomina interserere, ut non distinguatur alterum ab altero, sed ut (quemadmodum fere in *adpositione* quam vocant Grammatici) alterum altero declaretur. Sic iam haud procul a principio operis, lib. I. c. 2, 9. ἐς Αἰάν τε τὴν Κολχίδα, αἶτ, καὶ ἐπὶ Φᾶσιν ποταμόν. I. 16, 4. Κυαξάρη τε — ἐπολέμησε καὶ Μήδοισι. I. 27, 9. ἐς Σάρδεις τε καὶ ἐπὶ σί: et similia alia multa. Pro ἐξελασθεῖς, quod *lin.* 14. cum aliis editoribus tenuimus, potuerat perinde asperior forma ἐξελασθεῖς probatis e codicibus recipi. S.

CAP. XLIII. 2. ἀνὴρ Ἑλεώνιος) Eiusdem Cl. Pavii Ἑλικώνιος coniectura est, quandoquidem nulla in Peloponneso urbs Eleon, notissima Helice, cuius gentile Ἑλικώνιος lib. I. 148. Esto: unde *Anticharem* domo Peloponnesium fuisse discimus? an, quod eam in regionem reduci Dorico consilii rationem proposuerit? Non opinor. Ἑλεῶνα Poëta memorat *Iliad.* β'. 500. et *Strabo* prope Tanagram [in Boeotia] lib. IX. p. 622. [p. 405. ed. Cas.] Hinc Ἑλεῶνος apud *Ethnicographum* in Νεών. Erycem quod attinet et *Herculem*, sibi posterisque certa lege Erycinam regionem adquirentem, ad *Diodori* lib. IV. 23. expositum satis puto. WESS.

3. ἐν τῶν Λαΐου χρησμῶν) Quibus veteres innotuerant fatidici, his equidem crediderim hoc in loco Λαῖum saepe fuisse suspectum; quo nomine vatem oracula edidisse non alibi, credo, legerant. In *Luciani* T. III. p. 241, 23. *Solanus*: Quis, ait: ἠνέκα μὴν ποτε ἀνέβητο ἑλκεῖν ἑλκεῖν ἑλκεῖν; Sed cui non innotuit Τήλεμος Εὐρυμίδης, ὃς μαρτυροῦν ἐκείνου; huius nomen illic non dubitanter ponendum pro Τήλεφω. Hic vellem aequae commode τῷ Λαΐου verum nomen a me posset substitui: longum *Grac-*

corum χρησολόγων catalogum erudite contexuit *Clemens Alex. Strom.* I. p. 398 seq. Nullus inter istos Λαῖος: literas proximum accedit Ἰάμου nomen. *Iamus* notissimus; a quo genus ducebat πολύκλειτον καθ' Ἑλλανας γένος Ἰαμιδᾶν; *Pindaro* celebratum *Ol.* VI. 120. sed neque *Iami* memorantur oracula. Forsan usitatius hic latet nomen Βάκιδος; ex eodem agri Tanagraei pago nati, unde fuit hic *Herodoteus Antichares*, ἀνὴρ Ἐλεώνιος dictus, ut certe fuit unus *Bacidum* ἐξ Ἐλεώνος τῆς Βοιωτίας, *Schol. in Aristoph. Eir.* vs. 1071. vid. *Scheffer.* et *Iac. Perizon.* in *Aeliani Var. Hist.* XII. c. 35. Hoc *Spartiatæ* consilium dedit *Eleonius Antichares*, *Heracleam* conderet in *Sicilia*, ἐκ τῶν Λαίου (vel cuiuscunque tandem) χρησμῶν φάς, Ἐρυκος χώρην πᾶσαν εἶναι Ἑρακλιδέων. *Doriae* ceterosque in *Siciliam* colonos profectos scribit *Pausan.* III. p. 247. τὴν Ἐρυκινὴν χώραν νομίζοντας τῶν ἀπογόνων τῶν Ἑρακλέους εἶναι, καὶ οὐ Βορβορέων τῶν ἐχόντων. Quem sequenti *CAP. XLIV.* [lin. 3.] memorat *Sybaritarum Regem Τῆλυν*, is primum fuisse videtur *δημαγωγός*, ut dicitur *Diodoro* XII. c. 9. ubi notat *Wess. VALCK.* — Quidni vero τοὺς Λαίου χρησμούς intelligeremus oracula *Laio* data? Sic quidem percommode *Larcher* accepit, ut sit *Λαίου* genitivus obiecti quem *Grammatici* vocant, quemadmodum in illo *Sophoclis Oed. Tyr.* vs. 907. *Λαίου παλαιὰ δίσφατα*: et *Electr.* 343. ubi τὰ μὲν νευθεύματα, non sunt consilia a me data, sed mihi data. Plura eiusdem generis exempla *Aug. Matthiae* collegit in uberiore *Grammat. Graec.* §. 313. quibus, si quis id agat, alia ex *Herodoto* adiici poterunt. S.

CAP. XLIV. 3. καὶ Τῆλυν) Tyrannidem occupaverat, eadem prius deiectus quam *Sybaritas* inter et *Crotoniatis* bellum exardesceret, ni *Heraclides Ponticus*, quod arbitror, fallat in *Athenaei* XII. 4. p. 521. [cap. 21. nuperæ edit.] Potior *Herodoti*, illi propioris temporis, auctoritas; cui *Diodorus* lib. XII. 9. paria facit, *δημαγωγὸν* adpellans, quippe blanda vulgus oratione ad ditiores exilio multandos, unde belli, *Pythagoræ* ætate gesti, origo, concitantem. Consimili *δημαγωγῷ* titulo *Cypselum*, *Corinthiorum* tyrannum, *Aristoteles* ornat *Polit.* lib. V. cap. ult. *WESS.*
 11. τῶν Ἰαμιδέων μάντιν) *Laurentii Amadeorum* vel *Iamideorum vaticinium* castigavit *Faber* lib. I. Ep. 19. qui de

Iamo et Iamidis plurā, et Pet. Victorius lib. XIII. Var. c. 15. Adsolebat τὸ πολὺ κλειτεῖν κατ' Ἑλλανὰς (verba sunt Pindari) γένος Ἰαμιδᾶν inter vaticinandum, Criticis testibus ad Olymp. Od. VI., τῇ διὰ τῶν ἐμπύρων μαντεία uti, quorum observationi Pausanias adstipulatur lib. VI. 2. Atque illa sunt Nostri ἰρά [lin. 13.] τὰ οὐ προεχώρει χρηστὰ θρομένη *Calliae*: neque enim in dubitationem venit, quin Cl. Gronov. praeclare ex schedis instauraverit. Peperit, quod ante legebatur, crebra in προσχωρεῖν et προχωρεῖν confusio lib. VIII. cap. 108. *Thucyd.* II. 5. atque apud alios. Mox [lin. 14.] ταῦτα δὲ οὐκ οὔτοι λέγουσι integrae sanitatis forent, modo infitians vocula, a *Valla* non versa, exularet. Vulgato succurritur, ταῦτα δὲ ὡς οὔτοι λέγουσι a Pavio, ταῦτα δὲ πον οὔτοι a Reiskio. Mihi ineptissimum οὐκ exilio in tenebras dammandum censetur. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

CAP. XLV. 3. παρὰ τὸν ξηρὸν Κράστιν) Laurentianum prope Crastin, lapidum maceriam, unde processerit, non exputo. *Ortelius*, *Pinedo*, et *Galeus* ob Κράστον *Arch.* comparant *Stephani* Κράστον, πόλιν Σικελίας τῶν Σικανῶν, longe aberrantes. Haec Siciliae urbs; Κράστις amnis Italiae. De *Sicula Crasto* bene *Ph. Cluverius* *Sicil. Antiq.* II. p. 391. *Crastin* (tametsi de Sybari et eius positura diligenter) ne verbulo tangens, *Ital. Antiq.* III. p. 1265. Equidem, quod olim [in *Diss. Herod.* p. 184.] professus sum, Κράθιν et Ἀθηναίη ἐπωνύμῳ Κραθίῃ scripsisse *Herodotum*, non muto. Sybaris sita erat ἀνὰ μέσον δυῖν ποταμῶν, τοῦ τε Συβάριος καὶ Κράτιος in *Diodori* XI. 90. et XII. 9. De *Crasti* silentium. Porro ubi de *Aegis Achaiae* Noster I. 145. ἐν τῇ Κραθίῃ ποταμὸς αἰνῆαός ἐστι, ἀπὸ τοῦ ὃ ἐν Ἰταλίῃ ποταμὸς τὸ οὐνομα ἔσχε, alludente et eadem imitante *Pausania* VII. 25. Cur illum quaeso Achaiae perennem amnem, αἰνῆαον ποταμὸν, vocat, si idem Italico conveniret? Παρὰ τὸν ξηρὸν Κράθιν ubi hic valuerit, discriminis in aperto caussa. Torrens hieme *Crathis* fluebāt, aestatis tempore saepe ξηρὸς, siccus: par indoles sicco *Tanagro* in *Virgilii* *Georg.* III. 151. ubi *Servii* ex vero adnotatio, *Sicci ad tempus aestatis relatum est: est enim hieme torrens.* Bene in *Glossis*: Ξηροτάμος, torrens. WESS. — Quantumvis probabilem emendationem nihilo magis tamen, quam ipse Vir praestantissimus, in contextum recipere ausus sum. Fieri potest, ut idem

rivus, ille praesertim Italicus, promiscue utrolibet nomine, *Crastis* et *Crathis*, fuerit adpellatus. S.

14. *πολλαπλήσια*) Iustum hoc. Sic VII. 48. τὸ Ἑλληνικὸν στρατεύμα φαίνεται πολλαπλήσιον εἶσθαι τοῦ ἡμετέρου: tum VIII. 140, 1. ἄλλη παρέσται πολλαπλήσιον: et c. 143. WESS.

CAP. XLVI. 1. Συνέπλεον δι Δωριῶν etc.) Praeter populares Spartiatae nullos e veteri saltem Graecia habuit Dorieus συγκρίστας: non certe Atheniensem, qualem nobis interpres praebet Pausaniae p. 247. ubi Ἀθήναιος, *Athenaeus*, proprium fuit Spartiatae nomen, uni τῶν ὁμοῦ Δωριῶν - - σταλέντων ἐς Σικελίαν: quale nomen hic apud Herod. inter συγκρίστας est Θέσσαλος. Memorantur in historia Graeca Atheniensis Λακιδαιμόνιος, Lacon autem cui nomen fuerit Ἀθήναιος: hoc vero nomine insignes fuerunt plurimi. Talia frequenter sunt ab interpretibus obscurata. De Dorico, qui perierit in Sicilia ab Egestaeis interfectus, iterum Herod. VII. 158. et 205. Una cum illo hic CAP. XLVII. periisse traditur Philippus Crotoniata, cuius Olympionicae, ob formae praestantiam ut herois ab Egestaeis culti, meminit ex Herod. Eustath. in Iliad. γ'. p. 290, 35. [p. 383. ed. Rom.] VALCK.

5. Ἐγιστοίων) Variare in urbis Egestae scriptura Codicum exaratorum. locuples testis Cl. Wasse ad Thucyd. VI. 6. est. ΕΓΕΣΤΑΙΩΝ numi apud Parutam id postulant, quod exstat. Idem in Thucydide, Diodoro, (non tamen sine discordia lib. IV. 23.) Pausania, Stephano; etiam infra VII. 158. in Arch. aliisque. [ubi vide Var. Lect.] Legendus est doctissimus Sylburgius ad Dionys. Halicarn. lib. I. Ant. Rom. p. 42. WESS.

[6. περιεγίνετο τούτου τοῦ πάθους) Requirebam ex τούτου: sed praepositionem ignorant libri omnes, quae adeo subintelligenda fuerit. S.]

10. Πειθαγόρειω) Numero mssorum Πυθαγόρειω nomen vincit. Dubia tamen in re pati possum, suum cuique ut sit arbitrium. [Nec vero mirum est, nomini minus noto vicinum omnibus notissimum praetulisse librarios.] Oppressos Doriei ab Egestanis comites non praeteriit Pausan. lib. III. 16. De Carthaginiensibus et belli in hos colonos ambizioso colore Diodor. IV. 23. Vide Musam VII. 205. Iam τυραννίδα ἐπεχίρησε Arch. [lin. 11.] non sine exemplo:

quale τοὺς ἐπιχειρεῖν huius libri princ. et πάντα ἐπιχειρεῖ Clem. Alex. III. Paedag. p. 264. Plura Perizonius ad Aeliani Var. VII. 13. et Reiskius Animadv. in Dion. Chrysostom. p. 14. WESS. — Hisce praeceuntibus auctoribus Schaeferus structuram verbi paullo rariorem, quam cod. Arch. offerebat, vulgatae praetulit scripturae. Quod uti non improbo factum, sic de exemplo ex Musis petito, ad quod Wesselingius provocavit, monere debeo, admodum illud quidem dubium esse: nam quod V. 1, 8. legitur, τοὺς δὲ ἐπιχειρεῖν, aut valde equidem fallor, aut τοὺς non ad Perinthios refertur, sed ad Pacones, qui iubentur illos adgredi, subintelligitur autem dativus αὐτοῖς, nempe Περινθίοις. S.

[13. ἐπὶ Διὸς ἀγοραίου βωμῶν) De Iove ἀγοραίῳ vide Taylor ad Lys. p. 191. pag. 70 seq. ed. Reisk. S.]

CAP. XLVII. 4. οἷχίτο πλέον) Mendam agnoverunt docti homines, Pavius, D'Orvillius, Reiskius, Abreschius, a Stephani operarum peccato ortam et propagatam. Prudentior Aldus, quem insuper habitum miror. Mox τὸ ἐωῶτοῦ κάλλος [lin. 8.] non oportere in κλῖος abire, Eustathii indicio constat; qui etiam rectissime αὐτὸν ἰλάσκοντο, ut Arch. et Vind., postulante sermonis serie omni. Designatur, quid fieri solebat Egestae. WESS. — At, cur potissimum ἰλάσκοντο praeferendum praesenti ἰλάσκονται iudicarem, non magis equidem, quam Schaeferus, exputare potui. Eustathii quidem testimonium pro scriptura ista invocari non debuit: rem ille ex Herodoto refert, non ipsa Scriptoris verba repraesentat. S.

CAP. XLIX. 4. χάλκισον πίνακα) Aeneam laminam, tabulam vocat Geographicam, in qua γῆς ἀπάσης περίοδος ἐνετίμητο. Ad opulenti iuvenis superbiam deprimentam ubi dicitur Alcibiadi monstrasse Socrates, quantillum in orbis tabula spatium occuparet Attica, πινάκιον vocat Aelianus ἔχον γῆς περίοδον, Var. III. 28. Notant ibi Kühn. et Perizon. Pleraque huc spectantia iam dederat Marsil. Cagnatus Var. Obs. IV. c. 5. Omiserunt ex Theophrasti testamento locum, quo iubet ἀναθεῖναι τοὺς πίνακας, ἐν οἷς αἱ τῆς γῆς περίοδοι εἰσιν, εἰς τὴν κάτω στράν, apud Diog. Laërt. V. 51. VALCK.

8. τὰ κατήκοντα) Laurentii ex Stoeae forulis, officia enim sunt talia, merito recusavit Reiskius. Τὰ κατήκοντα, et τὰ

κατήκοντα πρήγματα, *res sunt urgentes et praesentes*. περί τῶν κατήκοντων λέγοντες, *de praesenti rerum statu colloquentes*, lib. I. 97. et ἐπὶ δὲ τοῖσι κατήκονσι πρήγμασι τὰδε ποιητέα εἶναι, lib. VIII. 19. *Portus eadem animadvertit*. Stoicorum τὸ κατήκον ex *Cicerone Offic. I. 3.* et *Diogene VII. 108.* atque aliis cognitissimum. WESS.

17. τόξα καὶ αἰχμὴ βραχία) *Gronovius ad haec bene. Valla, Brissonius, Stanleyus, breves hinc arcus et breve spiculum sumentes, βραχία numero multitudinis videntur intellexisse, eaque structura, qua II. 132. τὸν αὐχένα δὲ καὶ τὴν κεφαλὴν φαίνει κεχρυσωμένα. Hic βραχία, loco βραχίη. Tetigit hanc quoque rem Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Αναβ. III. p. 239. Gronovii, eadem docentis, oblitus.* WESS.

23. τὰ θυμῷ βουλόμενοι) *Non illaudabili opera θυμῷ βαλόμενοι vir eruditus [Reisk.], modo animi deliberationem exprimat. Sic lib. I. 84. ἐφράσθη καὶ ἐς θυμὸν ἐβάλετο. Sic Menander Eclog. Leg. p. 95. ἐν νῷ βαλέσθαι τὸν πόλεμον, οὕτως ἄδελον πρᾶγμα, bellum, rem adeo ancipitem, animo agitare: etiam Iosephus Belli Iud. VII. 8. p. 430. ταῦτα τίς ἐν νῷ βαλόμενος, ἡμῶν κατεργήσει τὸν ἥλιον ὄραν; Poëtarum, Apollonii Rh., Aeschyli, Sophoclis ἐν θυμῷ βαλέσθαι et θυμῷ βάλλειν congruunt Latino in pectus demittere, alienaque sunt. Quid multis? In vulgato, cui omnes assurgunt Codices, licet acquiescere: θυμῷ βουλόμενοι, ubi animo volente fueritis, ἢ θυμὸς ὑμῶν ἐστὶ, ut Noster aliàs. His autem quae artissime adhaerescunt, incundissimam Scriptoris γλυκύτητα manifestant.* WESS. — Post τὰ leviter incisam volebam orationem: τὰ, θυμῷ βουλόμενοι, αὐτοὶ ἂν ἔχ. S.

Ibid. τὰ θυμῷ βουλόμ. etc.) *Quibus vos, si potiri libuerit, potiemini, recte vertit Valla. Quod viro Doctiss. venit in mentem, θυμῷ βαλόμενοι significaret animo considerantes. Hic narratis congruit θυμῷ βουλόμενοι, cupide volentes, vel animose desiderantes, ἐπιθυμητικῶς πρὸς ταῦτα διακείμενοι. Idem fuisset: τὰ, εἰ τῶνδε ὑμῶν ἂν ἦν θυμός, αὐτοὶ ἂν ἔχοιτε.* VALCK.

36. Κιλικίων δὲ τῶνδε ἔχοντ' Ἀρμένιοι) *Evitat scilicet! vocalium concursum Herod. atque idcirco diphthongos etiam elidit. Per omnes Edd. illud ἔχοντ' Ἀρμ. propagari non debuerat, et absque Codicibus scribi ἔχονται Ἀρμένιοι οἶδε. Critico facile patet erroris origo. Dum scribit Eustath. in*

Dionys. vs. 694., Ἡρόδοτος τοὺς Ἀρμενίους Φρυγῶν ἀποίκους φησὶ, λέγων καὶ ὅτι πολυπρόβατοί εἰσι, duo respicit Herodoti loca; hic enim tantum pecoris divites; Φρυγῶν ἀποικαί, quod nihil huc faciebat, suo loco dicuntur infra VII. 73. Secundum Eudoxum, Armenii τῇ Φωνῇ πολλὰ Φρυγίζουσι, apud Steph. Byz. voc. Ἀρμενία. VALCK.

39. τόνδε Χοάσπην) Patrius casus Χοάσπεω I. 188. tueretur τὸν Χοάσπεα, si ex membranis fluxisset. At illae restitutum probant, quod et in cap. 52. De ingentibus Persarum divitiis, et thesauris, Susis adservatis, Strabo XV. p. 1059. A. [p. 728. ed. Cas.] et nuper praeclare H. Vennema ad Danielis Vatic. pag. 214. WESS. — In Χοάσπην h. l. cum aliis omnibus codicibus haud dubie etiam consentit Med. sed scripturam hanc ex illo enotare neglexerat Gronovius: itaque mendosum Χοάσπια, quod erat in superioribus editis, tacite ita correxit, ut Χοάσπεα ederet. S.

42. τῷ Διὶ πλούτου πέρι ἐρίζε) Cum Iove divitiis certare poteritis. Attigit illud Eustathius in Dionys. vs. 1073. De incredibili pecuniae summa huc in thesauros regio congestae Brisson. egit de Regn. Pers. I. pag. 158. qui p. 60. iam dederat Herodotea. In talibus facile concessa fingendi licentia regalem etiam Iovis in coelo domum humanae cupiditatis opplevit irritamentis: hinc venusta Herodoti loquendi forma, Poëtis usitata, qua certandi verbum ponitur in comparatione de similitudine. Lib. IV. cap. 152. divitiis cum Aegineta Sostrato οὐκ οἶά τέ ἐστι ἐρίσαι ἄλλον: postea temporis cum illo populares certare potuissent Lampis et Charops. Theocritus Eid. IV. vs. ult. τό τοι γένος ἦ σατυρίσκοις Ἐγγύθεν ἢ Πάνεσσι κακοκράμοισιν ἐρίσδει. Apud Athen. III. p. 75. E. Lynceus Samius: τὰ ἐρινεὰ τοῖς Λακωνικοῖς ὥστε συνάμυνα σύκοις δοκεῖν ἐρίζειν: id est nullo posse modo inter se comparari. Eleganter Callistratus p. 894., Ἰνδιχαίτην dixit ἐκ τῶν ἄκρων πρὸς κόχλου Τυρίας ἄνθος ἐρίζουσαν. Nativa venustate Horatius Epoda II. 20. ut gaudet insitiva decerpens pyra, Certantem et uvam purpurae! Plura collegit Lambin. ad II. Carm. VI, 15., ubi viridi - - certat Bacca Venafro. VALCK.

[45. μάχης ἀναβάλλεσθαι) De hac dictione vide quae in Var. Lect. ad hunc locum disseruimus. S.]

49. παρέχον δι --- ἄρχειν) Persimile vulgato est παρ-
 εἶδον δι οἱ ὑποχείριμα πάντα ποιήσασθαι VI. 72., saepiusque
 alibi. Hic vero vehementer παρέχον δι blanditur ob codi-
 cum copiam, et verbi frequentem in licentia usum: παρῆ-
 χι ἂν σφι, ipsis licuisset, lib. IV. 14., ἀλλ' οὐ γὰρ οἱ παρίσχε, *non illi licuit*, VIII. 8. Alia se sponte offerent, collecta a
 Porto. WESS.

Ibid. παρὲν δι τῆς Ἀσίας πάσης ἄρχειν) Παρέχον nisi Codex
 scriptus praeberet, nemini suspectum foret παρὲν. Euripidis est in Phoen. vs. 523., Ἄρχειν παρὸν μοι, τῷδε δουλεῦσαι
 περὶ; Ipse Herod. I. 129. παρὲν αὐτῷ βασιλία γενέσθαι. Sed
 multo rarius παρέχον a librariis expectari non poterat.
 παρῆχι apud alios interdum, inprimis tamen apud Hero-
 dotum, notat ἔξεστι, πάρεστι. Legitur in eadem phrasi, III.
 142., ἐμοὶ παρέχει νῦν ὑμέων ἄρχειν, ut hoc loco. IV. 140.
 παρῆχε ἂν σφι --- εὐπετίως ἐξευρίεν τοὺς Πέρσας. In oratione
 Candaulis, παρῆξει, per παρίσται interpretatur Dionys. Ha-
 ticarn. qui nec ipse participium παρασχόν in eundem ad-
 hibere sensum dubitavit: vid. G. Canteri Nov. Lect. lib.
 III. c. 27. Frequentatur Thucydidi praesertim εὐ παρασχόν,
 et παρασχόν καλῶς, occasione commodum oblata: p. 76, 22.
 326, 29. 355, 30. VALCK.

CAP. L. [2. ἦλθον ἐς τὸ συγκείμενον) Vide quae mox
 ad lin. 12. notamus. S.]

5. καὶ διαβάλλων ἐκείνων εὖ) Longe eos, qui de excel-
 lente sapientia διαβάλλειν capiunt, falli, vera est Eustach.
 Swartii animadversio Analect. I. 14. et Lamb. Bos Obs. Cri-
 tic. c. 7. Unum hoc vide: Ἰστιαῖος μὲν λέγων ταῦτα, διέβαλλε,
 Valla interprete, haec Histiaeus fallendi gratia dicebat, cap.
 107. huius Musae. Erravit praeterea Aristagoras in cor-
 poris cultu et Ionico luxu, a severis Spartanorum mori-
 bus inmaniter discrepante, ἰσθῆτα ἔχων πολυτελεῖ καὶ τὴν ἄλ-
 λην τρυφὴν τὴν Ἰωνικὴν, uti de eo Zenobius Cent. V. 57. et
 Suidas in Οἴκοι τὰ Μιλήσια. WESS.

12. οὐδένα γὰρ λόγον εὐπειτία λέγεις Λακεδαιμονίοισι) Advertit
 animum ex Arch. exscriptum λόγον εὐπειτία sive εὐπειτία,
 cui, plures si suffragarentur, patrociniū haud abnue-
 rem; suppeditaret enim Philosophus Eusebius εὐπειθὴν εὐπει-
 τία in Stob. Serm. XLIII. p. 308., et Noster, vocabuli usu
 delectatus, alia. Gaudeo consensu Valckenarii. WESS. —

Quomocunque capias, nulli minus λόγον desiderabant εὐπετία, quam Lacedaemonii, qui neque speciosa solebant antepone salutaribus. εὐπετία enotatum ex Arch. Rem facilem; λόγον (ut puto) dixerat εὐπετία. VALCK.

[Pro eo quod Gronovius in versione posuerat, nec enim sermonem auditu gratum dicis Lacedaemoniis, in Graecis εὐπετία recipiens Wesselingius, in latinis, fere ut Valckenar. voluerat, nec enim rem factu facilem dicis Lacedaemoniis, scripsit. Potuerant doctissimi duumviri Vallae etiam invocare testimonium, qui et ipse sua in versione vocabulum εὐπετία expressit. Sed, ut dicam quod sentio, mihi ista sententia minus huic loco opportuna videtur. Qui ante solis occasum urbe excedere hunc hominem iubet, is haud dubie gravius quidpiam ei voluit exprobare, quam proponi ab illo rem factu difficilem Lacedaemoniis. Nempe ex his, quae apud Zenobium et Suidam locis paullo ante citatis leguntur, intelligitur, alterum hunc Aristagorae cum Cleomene congressum in publica Lacedaemoniorum concione aut certe in Ephorum consensu locum habuisse, ibique insigni cum fastu et ambitioso adparatu verba fecisse Milesium. Is igitur egregie et perquam probabiliter verba fecisse (εὐεπῆ λόγον εἰπὼν) sibi videbatur: cui ille respondet, talem sermonem minime esse εὐεπῆ Λακεδαιμονίοις, aliis fortasse posse probari, Lacedaemoniis neutiquam placere, sed odiosum esse et procul amandandum. Eadem occasione unus ex Ephoris dixisse homini fertur, Οἶκος τὰ Μιλήσια! Denique vero ex ipsa codicis Arch. scripturā (εὐπετία) intelligi par est, hunc etiam scribam εὐπετία debuisse, et inter scribendum demum ad vocabulum sibi magis notum aberrasse, aut duas lectiones, alteram genuinam, alteram ex coniectura priori adiectam, imprudenter in unam confudisse. S.]

CAP. LI. 3. et 4. ἐπακούσας, et προστήκει) Placet et marginis lectio, ab Arch. firmata, ἄτε ἱκετεῶν ἐπακούσαι, et H. Stephani παρεστήκει. VALCK.

Ibid. ἐπακούσας ἐκέλευε etc.) Pristinam, schedis auspiciis, faciem sermo induit. H. Stephanus aptabat ἱκετεῶν ἐπακούσαι, ut aurem sibi daret suppliciter petens, nec vere, neque conmode. Aristagoras, uti supplicum mos (quo de lib. I. 35.) ferebat, in intima domus penetralia ipsu-

que adeo ad focum se contulit; id ἰσχυρῶς ἴσω ἄτι κενεύων : tum Cleomenem, semotis arbitris ablegataque filia, *ut auscultet* rogat. Quae sanequam planissima. Stephani praeterea παριστήκει, assistebat, loco προϊστήκει, non equidem, si praesidium haberet, repudiarem. WESS. — Nobis commodiorem scripturam libri nostri dederunt. Vide *Var. Lect. S.*

13. διαφθερέει σε) Cleomenis Gorgo apud *Plut.* in dictis Laconic. p. 240. D. καταφθαρεῖ σε, ὦ πάτερ, τὸ ξενύλλιον, ἰὰν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλῃς, eleganter, nec sine convicio in Aristagorae staturam, sed alio ex fonte. Διαφθερέει Codicis *Passion.* Ionismum sapit, legiturque lib. IX. c. 41. WESS.

Ibid. Πάτερ, διαφθερέει σε ὁ ξένος) Ut Attice plerosque Xenophon, Ionice Laconas Herodotus semper facit loquentes: multa Plutarchus Laconum dicta Dorice effert; hoc etiam suavissimum Gorgus, partim saltem, T. II. p. 240. D. Καταφθαρεῖ σε, ὦ πάτερ, τὸ ξενύλλιον, ἰὰν μὴ τάχιον αὐτὸν τῆς οἰκίας ἐκβάλῃς; Legit-ne apud Herod. ἀποστήσει; sed scripserat noster, prout vulgatur, ἢν μὴ ἀποστᾶς ἴης. Apud Hesych. vulgatissima vox Ἀποστᾶς auctoritate legitur Aeschyli munita, quae pertinet ad glossam praecedentem. Dixisse videtur Gorgo καταφθαρεῖ, et ξενύλλιον. Dorice φθαίρει dicebatur, ut κταίνειν: *Etymol.* p. 269, 50. et Eustath. in *Od.* κ'. p. 382, 29. [p. 1649. ed. Rom.] Non patrie sibi more vestitum Milesium Spartiatae filiola ξενύλλιον vocabat, more Graecis usitato, hac forma suum illa contemptum iudicans: ἐπύλλιον et κρεύλλιον similiter adhibentur; et ob eandem rationem ἀνδρίον, ἀνδρεῖον, et ἀνθρώπιον. Theocrit. *Eid.* V. vs. 40. φθονερὸν τὸ καὶ ἀπρεπὲς ἀνδρίον. Aristoph. Ἀχαρν. vs. 516. ἀνδράρεια μοχθηρὰ, παρακεκομμένα. Φύσει κίναδος ἀνθρώπιον, Demostheni dicitur Aeschines pag. 180. Venuste Μενέλεων, ἀνθρώπιον λῶστον dicebat Silenus in Eurip. *Cycl.* vs. 184. Ionium Aristagoram luxuriose vestitum Spartam venisse monstrat proverbium, Οἴκοι τὰ Μιλήτια: prout eius originem explicant Zenobius *Cent.* V. Prov. 57., quique dicitur Plutarchus, c. 55. p. 306. et Suidas. VALCK.

CAP. LII. 1. Σταθμοὶ τε πανταχῇ εἰσι) Haec, si numeris ratio constaret, forent egregia, docerentque modulum et proportionem inter σταθμοῦς, et παρασάγγας. In Xe-

nophontis Ἀναβ. IV. pag. 297. ἐντεῦθεν δ' ἐπορεύθησαν σταθμούς τρεῖς, παρασάγγας πεντεκαίδεκα: iterum p. 299. ἐπορεύθησαν σταθμούς τρεῖς, διὰ πιδίου, παρασάγγας πεντεκαίδεκα. His gemina ferme Nostri τρεῖς εἰσι σταθμοί, παρασάγγαι δὲ πεντεκαίδεκα καὶ ἡμισυ. Qui tamen modulus haud perpetuus. Herodoti enim σταθμοὶ plerumque quaternos parasangas aut paullo amplius aequiparant: nec in Xenophonte eadem ubique proportio. Nam p. 240. τρεῖς σταθμούς παρασάγγας δέκα, et lib. I. p. 17. σταθμούς τρεῖς παρασάγγας εἴκοσι comparat, ubi doctissimus Hutchinson nonnulla super ista re; quae, nisi plurima Attici scriptoris loca dixeris mendosa, non procedent. Possent et auxilio esse haec Procopii, si quidem eundem viae modum explicarent, Hist. Arc. c. 30. Ἐς ἡμέρας ὁδὸν εὐζώνῃ ἀνδρὶ σταθμούς κατεστήσαντο, πῇ μὲν ὀκτώ, πῇ δὲ τούτων ἑλάσσους, οὐ μὲν τοι ἥσσαν ἐκ τοῦ ἐπὶ πλείστον ἢ κατὰ πέντε. In via, quam expeditus viator diurno itinere conficit, octonas ferme mutationes, alicubi pauciores, infra quinque tamen nusquam Persae posuere. Sed ea discrepant. Procopii cursus est vehicularis: hinc plures mansiones et ad iumenta mutanda mutationes illa in via: Herodoti pedestre iter, ubi singulos in dies tot mansionibus non opus. WESS. — De Itinerario, quod hoc capite continetur, praeter Geographos, consulendus est Parisiensis Academicus *De la Barre*, cuius est commentatio huc spectans, Tomo VIII. Actorum Acad. Inscript. inserta; et *Heeren* in *Ideen über die Politik* etc. T. I. p. 829. et seqq. S.

6 seq. Ἄλλες ποταμοὶς ἐπ' ὧν πύλαι τι ἔπιτσι) *Portas, πύλας*, fossis aquae coërcendae, et, si usus requirebat, emittendae causa adpositas, habemus lib. III. 117. Quo e genere πύλαι ποταμῶν, שַׁעְרֵי הַנְּהָרוֹת, quibus laxatis urbi Nino ex Tigride inundatio in Prophetæ Nahumi cap. 2, 6. Hæc in ponte fluvii Halyos fuerunt, nec Bochartum fugerunt Phal. IV. 19. Μέγα, quod sequitur, φυλακτήριον, munimentum ad regionis tutelam, omnes ex *Aeschine*, *Aristotele*, *Iosepho* norunt, *Morello* excepto, in *Libanii* T. II. p. 133. c. enormiter lapso. WESS. — Popularis sui *De la Barre* lapsum, qui πύλας h. l. angustias inter montium præcipitia intelligit, notavit *Larcher*. Illa notione paullo post idem vocab. ponitur; quamvis et ibi fortasse veris portis vel claustris præcludi transitus potuerit. S.

Herodot. T. VI. P. I.

D

[10. μέχρι οὐρανῶν τῶν Κιλικίων) *Usque ad Ciliciae fines. Montes Ciliciae* intelligit Heeren p. 831. quos si designare Herodotus voluisset, οὐρανῶν erat scripturus. S.]

22. Τίγρης) Quum in Aldi. Camerariiue exemplis et msstis duobus Πύργης scribatur, debuerat pars ista Salmasianae disputationis ad Solin. p. 489. sine culpa relinqui. Mihi Πύργης non placet, dubio Τίγρης an Τίγρις potior sit. Τίγρις, uti hic scripti quidam et Eustathius, sic lib. I. c. 189. et 193. II. 150.; Τίγρης VI. 20. [Equidem cum Schaefero priorem tenens scripturam, non idcirco alteram improbo.] Hunc autem perhibet ex Armeniis fluere, nec discordant scriptorum alii. Secundi fontes et scaturigo in Matienis: ὁ δὲ ὑστερον [lin. 25.] alter vertitur a Valla. Unde igitur tertium labitur flumen? Hoc praeter expectationem taceatur. Pinge itaque cum Cl. Pauw, οἱ δὲ ὑστερον ἐκ Ματινηῶν, et secundi ac tertii patescet origo. Certe in Matienis scaturiebat Gyndes, de quo lib. I. 189. WESS. — Ille, ὁ μὲν πρότερος, Viro docto Tigris est; unde in sequentibus turbae existunt, quae nullae sunt, si cum Larchero et aliis priorem illum et alterum intelligamus duos illos cognomines, quorum nomina minus nota silentio praeterit Scriptor. Esse autem illos maiorem minoremque Zabatum vel Zabatem, cum Larchero probabiliter statuit Heeren. S.

28. ἰσβάλλοντος) Arch. ἰσβάλλοντι, ob consequens μεταβαίνοντι, ego primas darem. In Pausania nihil hac frequentius structura. Sed usus editum, monente Galeo, cum non spernat, servatum illud est: nam ἰσβάλλοντες quo tibiae fulciatur, Gronovius docere noluit, nedum quo nectantur modo σταθμοὶ εἰς τέσσαρες, quae alium utique participii casum sibi desiderant. Hic vero manifesta se prodit lacuna; desunt parasangarum notae et numeri, difficulter ex dubia inter mansiones et parasangas proportionem restituendi. WESS. — Tum in Addendis IDEM Vir doctus haec adiecit: „Si defectus expleretur, quae Kluitii „coniectura, σταθμοὶ εἰς τέσσαρες καὶ τριήκοντα, παρα- „σάγγαι δὲ ἑπτὰ καὶ τριήκοντα καὶ ἑκατὸν, stathmorum et parasangarum numerus rotundaretur. Aliquid „hic deesse certum arbitror.“ — Eodem modo eisdemque verbis, diu ante Kluitium, explendam videri lacunam docuerat De la Barre, T. VIII. Actor. Acad. Inscr. p. 343. At-

ea ratione ultra modum promoveri *Matienae* fines, et absque meliorum codicum praesidio nihil hic definiri posse censuit *Larcher*, Adnot. 108. ad hunc Herodoti librum, p. 230. cui hactenus adsentiuntur *Heeren* (pag. 988.) et *Mannert* Geogr. Graec. et Rom. T. V. P. II. p. 206. ut nullam ne coniecturam quidem conati sint proponere. S.

35. οἱ πάντες σταθμοὶ εἰσι ἑνδεκα καὶ ἑκατὸν) Ratio non constat. *Mansiones* sive σταθμοὶ in praecedentibus duntaxat LXXI. Neque convenit parasangarum summa: numerantur tantum CCCXIII. Quia tamen *parasangis quadringentis et quinquaginta*, quot se posuisse significat, accurate stadiorum collectio congruit, bene illi habent. Vitia in mansionum et parasangarum numeris, suis olim locis iuste signatis, inflicta haerent, aliorum fortasse mssorum auxilio eluenda; nostri enim in eodem sunt luto. WESS. — Nec nostri meliora dedere. S.

CAP. LIII. [5. τὰ βασιλῆα τὰ Μιμνόνια καλεόμενα) Conf. c. 54, 8. Adde *Strab.* lib. XV. p. 728. et *Steph. Byz.* voc. Σούσα, eiusque Interpretes. S.]

9. ἡμέραι ἅπαρτι ἐννεήκοντα) Critici ad *Comici* *Plut.* vs. 388. Κέχρηται αὐτῷ (ἅπαρτι) Ἡρόδοτος λέγων, ἀπὸ τούτου εἰς στάδια δύο ἅπαρτι: quod scholion *Suidas* in Ἀπαρτι describens, pro στάδια δύο praebet στάδιοι ὁ sive ἰσδομήκοντα. Unde *Aristophanis* interpres *La* acceperit, an memoriae vitio haec spectarit, quis certo decreverit? In *Herodoto* hactenus invenit nemo, et sunt profecto nusquam. Vide *Hemsterhusium* ad *Plutum* et *Alberti* in *Hesychii* Ἀπαρτι. WESS. — Vide II. 158, 20 seq. ibique Var. Lect. et Adnot. S.

CAP. LV. 7. τυραννεύοντο --- οὐδὲν ἦσαν) Neque enim *Harmodius* et *Aristogiton*, sed, *Herodoto* iudice, verius *Alcmaeonidae* *Athenas* ἐλευθέρωσαν, lib. VI. c. 123.; et fuit *Hippias*, exacerbatum fraterna caede, [V. 62, 5.] patre fratreque longe τυραννικώτερος. *Aristogiton* et sodalis non habebantur tantum, ut erant, tyrannicidae; sed vulgo laudabantur *Athenis*, tanquam qui sublata tyrannide suam patriae reddidissent libertatem. In hanc etiam *Atticae* plebis opinionem inveteratam dici poterat *Dioni Chrys.* pag. 190. Ε. τὸ πιστεύεσθαι πολὺν χρόνον ὑπὸ ἀνθρώπων ἡλιθίων οὐδὲν ἐστὶν ἰσχυρόν. Sed sapientiores etiam nonnunquam minus loquuntur considerate: praeter ceteros *Io. Meursio* ci-

tatos in Pisistrato, et ad *Aeliani* Var. Hist. XI. 8., nobilissimos istos iuvenes primum *Hieronymus* [*Rhodium*] statuit exemplum, alia quoque commemorans, quibus demonstrat, ὅτι τὸ τῶν νέων πρὸς ἀλλήλους ἑταιρικὸν συμφρονῆσαν πολλὰς τυραννίδας καθίδε, apud *Athen.* XIII. p. 602. A.; sequitur *Peripateticus Aristotelis*, quin et *Platonis* iudicium in *Symposio*. Culpat *Platonem Iac. Perizon.* ad *Aelian.* pag. 692., velut hac in re dissentientem a se ipso in *Hipparcho*: sed si suspicionem, quam solus forte movit *Aelianus* Var. VIII. 2., ad examen vir Eruditissimus revocasset, illam forsitan agnovisset legitimam, atque in *Hipparcho* multa reperiri, quae faciem praebeant ab illa *Platonis* diversissimam. Neque magni mihi videtur momenti criminatione *Dionis Chrys. Perizonio* memorata, culpantis Athenienses, quod *Harmodium* et *Aristogitonem* πάντων μάλιστα τιμῶσιν ὡς ἐλευθερώσαντας τὴν πόλιν, καὶ ἀνελόντας τὸν τύραννον, Or. XI. p. 191. *Hipparchum* certe sustulerunt; quodque recuperandae libertatis gratia facere sibi proposuerant, imperfecto licet opere, fecisse tamen ab acerrimis tyrannorum osoribus censebantur, ob incoeptum illud opus digni habiti qui cumularentur omni honorum genere. Solum etiam occidendi tyranni conatum Athenienses factum existimabant pulcherrimum; quod luculento demonstrari potest documento. Post eiectos xxx. tyrannos psephisma condiderunt, ab auctore sententiae *Demophanti* dictum, servatum nobis ab *Andocide* de *Myst.* pag. 13. secundum quod iurare cogebantur Athenienses: tyrannidis auctorem vel fautorem ἴδν τις κτείνων ἀποθάνῃ, ἢ ἐπιχειρῶν, si quis aut occidens moriatur, aut immoriatur incoepto (sive tantum opus adgressus; id enim est ἐπιχειρῶν, nempe κτείνειν*) εὖ ποιήσω αὐτόν τε καὶ τοὺς παῖδας τοὺς ἐκείνου, καθάπερ Ἀρμόδιόν τε καὶ Ἀριστογείτονα, καὶ τοὺς ἀπογόνους αὐτῶν. Hoc respicit decretum *Demosth.* contr. *Leptin.* pag. 312., dum meminit τῆς Δημοφάντου στήλης, cui insculptum iusiurandum: ἂν τις αἰμύνων τι πάθῃ τῇ δημοκρατίᾳ, τὰς αὐτὰς δώσει δωρεὰς, ὥσπερ Ἀρμόδιον καὶ Ἀριστογείτονι: vulgato nomini Δημοφάντου alterum ex Codd. debuerat substitui: vid. *Lycurgus* pag. 165, 43. Longe recentius et diversissimi generis Δημοφάντου fuit ψήφισμα. Oratio c. *Leptinen*, docte nuper atque eleganter Gallice conversa a *Ged. le Cointe*, eadem opera potuerat

aliquoties expoliri, ut Graeca quoque legerentur emendatius. VALCK.

7. ἐπ' ἔτεα τέσσαρα) *Thucydides* VI. 59. *Hippias* post fratris necem tyrannidem tribus annis terminat, totidem *Plato* in *Hipparcho* p. 229. B., nihil admodum *Herodoti* quatuor annis officientes, modo cum *H. Dodwello* *Annal. Thucyd.* p. 42. tres integri et quartus inchoatus *Hippias* tyranno post *Hipparchi* violentam mortem relinquuntur. Quod Criticus autem ad *Aristophan.* *Lysistr.* vs. 619. κατέσχε δὲ ἡ τυραννὶς ἐπὶ ἔτη γ'. οἱ δὲ, δ., 'Ἡρόδοτος δὲ στ'. errore non vacat, et mutata verborum sede tolli potest. Nam sex eum annos hic reperisse, non credo. WESS.

CAP. LVII. 5. Τλήθι λίαν etc.) In versibus, *Hipparcho* fatalem exitum praesagientibus, nihil innovo. Vir doctus [Reisk.] Τλήθι δ' ἔων, i ergo, tolera, et οὐδαὶς ἀνθρώπων ἀδικῶν fingeat, longe a *Brodae* ad *Anthol.* iudicio recedens. WESS.

7. ὑπερτίθμενος ὀνειροπόλοις) Eadem τοῦ δεισιδαίμονος religio eleganter in *Theophrasti* *Char.* c. 16. expicta: ad quam ἀπειπάμενος τὴν ὄψιν etiam [lin. 8.] pertinere opinor, neque adeo spretam visionem, sed eius expiationem et ἀποτροπιασμόν innui. Vide *Casaubonum* ad *Theophrast.* et *Spanhemium* in *Comici* *Ran.* vs. 1379. WESS.

CAP. LVII. 1. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) *Gephyraeos*, necis *Hipparchi* auctores, *Bochartus* *Canan.* lib. I. 21. et *Meursius* *Att. Lect.* V. 31. tali diligentia et eruditione illustrarunt, ut aliis otium fecerint. *Plutarchum* neglexerunt, malignitatis crimine, cuius *Herodotum* postulat T. II. p. 860. E., haud immunem. Ea-ne malignitas, gentis veram et peregrinam originem vestigare et declarare? Sed doctus scriptor dum rodit, sui obliviscitur. WESS.

Ibid. Οἱ δὲ Γεφυραῖοι etc.) Ubi in *Aristidis* *Panathen.* T. I. p. 190., velut ab *Atheniensibus* recepti praeter ceteros dicuntur *Ταναγραῖον οἱ μεταστάντες, Δωριέων Πελοποννήσου κρατησάντων, ὑπὸ τῶν εἰζάντων ἀναστάντες*: *Scholiasta* mstus hic *Herodoto* narrata respicit: τούτους, αἰτ, τοὺς *Ταναγραῖους*, μὴ βουλομένους αὐτῶν ὑπακοῦσαι, οἱ *Θηβαῖοι* ἐξίβαλον οἱ δὲ εἰς τὰς Ἀθήνας ἐλθόντες ἤκησαν μέμνηται δὲ τῆς ἱστορίας Ἡρόδοτος, *Γεφυραῖους τοὺς Ταναγραῖους καλῶν*. [Attigit etiam *Suidas*, et

Zonaras in Lexic. voc. Γεφυραίς.] De his egerunt *Gephyraei* *Io. Meurs.* Att. Lect. V. 31., et *Sa. Bochart.* Geogr. Sacr. II. 1. cap. 21. *Gephyraeos* istos non *Eretrienses* origine, sed *Phoenices* videri *Herodoto*, atque illinc ortum *Aristogitonem* dici, id vero permoleste tulit *Plutarch.* de *Herod. Mal.* pag. 830. E. Ἀριστογείτονα --- ἄντικρυς διὰ πύλων εἰς Φοινίκην ἐξελκύνει, Γεφυραίον γεγονέναι λέγων ἀνέκαθεν τοὺς δὲ Γεφυραίους --- Φοινίκας εἶναι φησὶν, αὐτὸς οὕτω πεπεισμένος. VALCK.

CAP. LVIII. 5. ἐσθήγαγον διδασκαλίᾳ) *Iob. Ludolfum*, *Virum Clar.* διδασκαλίᾳ emendantem *Comment. Hist. Aeth.* p. 208. non sequor. *Suidas*: Διδασκάλιον, αὐτὸ τὸ μάθημα. Sic *Basilius M.* *Homil.* III. in *Hexaëun.* p. 28. c. κατὰδεξον μεθ' ἡμῶν τὸ διδασκάλιον: et *Homil.* V. pag. 43. E. ἢ αὖ πρῶτον ἐκείνο πρόσταγμα διδασκάλιον τῇ φύσει γένηται, subministrante *Cl. Abreschio.* Iam ὡς ἐμοὶ δοκεῖν [lin. 5.] relinquo, *Herodoti* de *litterarum prima inter Graecos origine* professionem continens. Non defuisse, qui *Pelagis litterarum* primordia ante *Cadmi* in *Graeciam* transitum vindicarent, ad *Diodori* III. 66. disputatum fuit. WESS.

5. πρῶτα μὲν, τοῖσι καὶ ἅπαντες etc.) Obscuriorem orationis seriem explanant ista *Arch.*, πρῶτα μὲν τούτοις ἐχρίωντο, κατὰπερ καὶ ἅπαντες χρίωνται *Φοινίκας*: et primo quidem iisdem utebantur, sicuti omnes utuntur *Phoenices*. *Gephyraei* nempe primis temporibus non alias usurpabant litteras, quam quarum apud *Phoenices* usus erat. *Merae* itaque tum *Phoeniciae* fuerunt, sicuti et sermo; quo deinceps paulatim inmutato, μετέβαλον καὶ τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων, [lin. 7 seq.] itidem *litterarum modum, figuram et scriptiois seriem* novarunt. Quam in rem praeclara *Cl. Salmasii* ad *Inscript. Herod.* p. 34. opera exstat. Ease memini, qui τὸν ῥυθμὸν τῶν γραμμάτων hic praeferunt, prorsus oblitos *Aristotelis* *Θαυμασ.* p. 578. *Ed. Erasm.*, ubi in *Apollinis Ismenii* apud *Thebanos* templo ἀναθήματα τινα ὁμοίους ἔχοντα τοὺς ῥυθμοὺς τῶν γραμμάτων ἀρχαῖα, seu ἀρχαίων potius. Quae philosophi, sive cuiusvis alius, ad hanc rem accommodatissima, etiam propter *Ismenium*, quod statim [cap. 59, 3.] consequetur. Pertinet huc docta disputatio *Benedictinae familiae eruditorum* in *T. I. Hist. Nov. Diplom.* p. 587. WESS.

14. καὶ τὰς βιβλους διφθέρας καλέουσι) Bene *Vallae*

Latina ex P. Leopardi praescripto Em. VII. 19. correctae sunt, quibus male in postrema editione penuria biblorum *Aegypti et Syriae* accessit: nihil enim utraque de regione Scriptor. Certissimus autem *pellium rasarum*, sive *διφθερών*, variis olim in nationibus ad rerum memoriam prodendam usus. Persarum *διφθέρας βασιλικὰς* habet Diodorus II. 33. et *Agathias Schol.* II. pag. 66. A., aliorum alii. Contra ea ab errore immunis haud est Varronis de papyro, Alexandri demum Magni aetate reperta, opinio apud Plinium Hist. Nat. lib. XIII. xi.; melior Nostri et Cassii Heminae cap. XIII. eiusdem Pliniani libri. Βύβλους porro et βύβλων, ex prisco more, *Passion.*; namque ita potius, quam βίβλους scriptitasse, ad Hom. Eustathius p. 1913, 30. [ad Od. pag. 765, 38. ed. Bas.] auctor est. Hinc *βυβλίων ὄπλων* mentio et scriptura lib. VII. 36. WESS.

Ibid. τὰς βίβλους διφθέρας καλῶσιν) Vallam fefellit articulus; errorem iam correxit P. Leopard. Em. VII. c. 19. eundem tamen errarunt et alii; quod monitum ab Auctore des *Essais de Crit.* pag. 161. Adpellationis suo quoque tempore, quin et recentiori, satis usitatae rationem repetit ab antiquissimo more Herodotus, barbaris etiam isthaec aetate noto. Vellus aureum fuisse βιβλίον ἐν δέρμασι γυγῆται μινόν videbatur incerto scriptori περὶ Ἀρίστων, c. 3. conf. ad *Palaeph.* cap. 31. Galeus. Persica sua se Ctesias hausisse scribebat ἐν τῶν βασιλικῶν διφθερόν, teste Diodoro Sic. II. cap. 32. ubi vid. Clar. Wess. et Ti. Hemsterh. ad Poll. X. 57. cuius libro VII. 211. haec prostant Herodoti, loco quem Leopard. excitavit. Ὑπομνήματα βασιλικὰ vocat et Diodor. III. 38.; commentarios regios, Livius XXXIII. 11. Philippī Macedonis Μακεδονικὰ τῆς βασιλικῆς οἰκίας ὑπομνήματα, Lucian. Demosth. Encom. §. 26. Arcturus qui Prologum agit in *Plauti Rud.* vs. 15., (Malorum) referimus nomina exscripta ad Iovem: vs. 21., Bonos in aliis tabulis exscriptos habet. Istas Iovis tabulas διφθέρας dicebant: Diogenian. III. Prov. 2., ἡ διφθέρα, ait, ἐν ᾗ δοκεῖ ὁ Ζεὺς ἀπογράφεσθαι τὰ γινόμενα, παμπάλαιος. Quae praeter Diogenian. IV. 95., Zenobius habet Cent. IV. Prov. 11., senarium efficiunt, e veteri quodam dramate propter elegantiam custoditum: Ὁ Ζεὺς κατ' αὐτὸν χρόνον εἰς τὰς διφθέρας. Vanissimus Auctor Philopatr. inter *Lucianea* T. III. pag. 603., πολλοὺς γὰρ γραφίας φῆς ἐν τῷ εὐσανῶ, ὡς ἅπαντα ἀπογράφεσθαι. VALCK.

CAP. LIX. [2 seq. ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ Ἀπολλ. τοῦ Ἰσμενίου) Conf. Wesselingio ad cap. 58, 5. notata. S.]

5. ὁ μὲν δὲ εἰς τῶν τριπόδων) Sollemne fuit in Ismenii Apollinis fano tripodas dedicare; quorum ἐπιφανής μάλιστα ἐπὶ τε ἀρχαιοτάτῃ καὶ τοῦ ἀναθέντος τῇ δόξῃ τρίπους, ἐστὶν Ἀμφιτρυώνος ἀνάθημα, in Pausaniae Boeot. cap. 10. p. 730., non alius fortasse atque hic descriptus: congruunt certe ambo, tum antiquitate, tum Amphitryonis illustri titulo. De inscriptis litteris in Pausania silentium, quas Herodotus magnam partem Ionicis similes, Cadmeas tamen fuisse commemorat. Hinc consequens videtur, ut ἐπὶ τὰ λαϊκά, uti alibi Pausanias, ἐκ δεξιῶν, a dextera in sinistram processerint, quemadmodum Phoeniciae: et ut quinque caruerint litteris, quarum posterius inventum, Γ. Φ. Χ. Ψ. Ω. Non sum nescius, incomparabiles viros, Scaligerum ad Euseb. et Salmasium in Inscript. Herod. p. 54. in diversiora tendere; sed Herodotea sententiae ab Ampl. Bouherio (Ep. ad ill. Maffeiū Antiq. Gall. pag. 168.) adprobatae, favent. Eiusdem, credo, moduli ac figurae characteres tabellae erant, repertae apud Haliartios in Alcmenes tumulo: γράμματα θανυσσάτῃ, ὡς παμπάλαια Plutarcho de Socrat. Gen. pag. 577. E.; namque additum ibidem, ἰδίᾳ τις τύπος καὶ βαρβαρικὸς τῶν χαρακτήρων, ἐμφερέστατος Αἰγυπτίους, ex docti scriptoris suspitione fluxit, parum utique, ubi Alcmenae et Amphitryonis aevum, scribendique tum temporis mos, in consilium venerint, probabili. WESS.

7. Ἀμφιτρυῶν μ' ἀνέθηκεν, ἐὼν ἀπὸ Τηλεβοάων) Correxeram olim, Ἀμφιτρυῶν μ' ἀνέθηκε, ἀνιὼν ἀπὸ Τηλεβοάων: cum huc rediisset a Telebois victis: simplex ἰὼν forte praeferetur, e Bergleri coniectura indicata in Diss. Herod. pag. 167. Quidquid a Scaligero super litteris his Cadmeis dissidet salmas. ad Inscript. Herodis Att. pag. 32. et seqq., consentiunt, opinor, in Graeciam illatas primum duntaxat XVI; atque illud egregie docuit Salmasius, sedecim istas postea, reliquis iam inter Ionas in usum introductis, dictas Ἀρτινὰ γράμματα. De litteris Cadmeis Plutarchus T. II. p. 738. E. illas, ait, τετράκις ἢ τετράς γενομένη παρέσχε: eidem p. 1009. E. οἱ παλαιοὶ dicuntur διὰ τῶν ἐκκαίδεκα στοιχείων φράζοντες ἀποχρώντας καὶ γράφοντες. Mirifice scribuntur haec epigrammata viro summo ad Euseb. p. 121. In primo versu

legi debuit ad mentem *Salmasii* MANETHEKEN EON. Unica litera adiecta sensum daret diversum, neque absurdum: ἰόντ' ἀπὸ Τηλ. ut se tripus diceret *dedicatum de victis Telebois*. In istiusmodi rebus dedicatis ἀπὸ hoc sensu frequenter legitur apud *Pausaniam*; qui nonnunquam prisca quoque commemorat epigrammata, literis antiquis Atticis scripta, veluti VI. [c. 19.] p. 498. ult. ἐπιγράμματα ἀρχαίοις Ἀττικοῖς γράμμασιν: IV. [c. 17.] p. 420, 3., γράμμασι τοῖς ἀρχαίοις γεγραμμένα: V. [c. 22.] pag. 435., ἐλεγεῖον γράμμασιν ἔστιν ἀρχαῖον (lege ἀρχαίοις) ὑπὸ Διὸς τοῖς ποσὶ: et VIII. [c. 25.] p. 648. VALCK.

Ibid. ἰὼν ἀπὸ Τηλεβ.) Nisi ἰὼν ex prisco ἰω eundi notatione, quae *Reiskii* opinio, censeatur, malletm ἰὼν cum *Slado* et *Berglero*. *Amphitryon*, parta de *Telebois* victoria, qua de *Apollodorus* lib. II. 4. et *Plautus* *Amphitr.* I. 1. 51., *Thebas* redux tripodem consecravit. Vidimus ἰὼν et ἰω conmutari lib. I. 157., nec monere *Eustathius* neglexit ad *Iliad.* 8. vs. 277. [Mireris vero, simplicissimam restituendae verae scripturae rationem (μ' ἀνέθηκε νέων ἐκ Τηλ.) doctissimorum virorum acumen praeteriisse.] Illa vero [lin. 8.] ἡλικίην αὖν εἶη κατὰ Λαίαν sincera sunt. *Amphitryonem* *Laio*, *Herculem* *Oedipodi* aetatem egisse aequalem, generationum in *Apollodori* *Bibliotheca* series dilucide patefacit. WESS.

CAP. LX. 6. τῷτὸ οὐνομα ἔχων τοῦ Ἰπκ.) Vel ex margine *Steph.* recipi debuerat τῷ Ἰπποκόωντος: in Latinis autem a correctoribus poni, idem *Hippocoontis filio nomen habens*: non, *Hippocoontis filii*: isthoc modo Graecismum saepius expresserunt usitatissimum Romani. Non requiritur in his articulus, neque adeo τῷ τοῦ, quod *Reiskio* placebat: filius *Hippocoontis* paulo dicitur ante ὁ Ἰπποκόωντος: et Λαῖος ὁ Λαβδάκου, τοῦ Πολυδάρου, τοῦ Κάδμου. VALCK. — Bene τῷ Ἰπποκόωντος dedere codd. mssti. Animadversio *Herodoti* iusta est. *Scaeus*, *Hippocoontis* si fuerit filius, vixit *Oedipodis* tempore, quippe una cum patre ab *Hercule* peremptus. Est autem *Scaeus* iste in *Apollodoro* lib. II. 10. p. 200. WESS. — Conf. *Heyne* ad *Apollod.* II. 7, 3. S.

CAP. LXI. 7. ἐς τοὺς Ἑγχέλεας) Quos vocat Ἑγχέλεας, eosdem memorat IX. 42. oraculum, quo Persas designari putabat *Mardonius*, scribens ἐς Ἰλλυριοὺς τε καὶ τὸν

Ἑγχέλων στρατὸν πεποιμένον. VALCK. — Pausanias lib. IX. 5, *Laodamantem*, ab Argivis victum, ἐς Ἰλλυριοὺς ἀβίβησε. scribit; de *Cadmo* antea, ἐς Ἰλλυριοὺς καὶ Ἰλλυρίων τοὺς καλουμένους Ἑγχέλας: vere, sicuti ex Apollonio Rh. IV. 519. constat. Sequentia [lin. 7.] οἱ δὲ Γεφυραῖοι ὑπολειφθέντες, *Gephyraci* autem cum in suspicionem venissent, verterat *Valla*: hinc quid ille legerit, quaestio. H. Stephano placuit ὑπολειφθέντες, L. *Bos* ὑπολειφθέντες, quae melior opinatio, cum ὑπολειφθέντες et ὑπολειφθέντες toties convertantur. At in errore Laurentius fuit ex schedarum consensione; loci sententiam Cl. Gronovius optime perspexit. WESS — ὑπολειφθέντες tenens Gronovius, ἦσαν istam latine sic convertit: *Gephyraci autem derelicti* postea ab *Boeotis* recedunt *Athenas*. In Notis autem idem Gronov. monuit, non post ὑπὸ Βοιωτῶν, ut in ipsius contextu et in superioribus editionibus factum, sed post ὑπολειφθέντες comma debuisse insereri. Wesselingius, in Graecis neutro loco incidens orationem, versionem Gronovii ita tenuit, ut comma post *derelicti* poneret. Atqui ab *Boeotis* recedunt graece non sonat ὑπὸ Βοιωτῶν, sed ἀπὸ vel ἐκ Βοιωτῶν. Praepositio ὑπὸ, quam tenent h. l. libri omnes; genitivo iuncta *causam* significat; ut in frequenti formula ὑπὸ δέους, et similibus: conf. V. 10, 3. IV. 7, 16. Intelligendum igitur, prae *Boeotis*, propter *Boeotos* secessisse illos, id est, metu *Boeotorum*, sive a *Boeotis* coactos; quam in sententiam commode *Larcher*, les *Boeotiens* les obligèrent par la suite à se retirer à *Athènes*. Sic φεύγειν ὑπὸ τίνος, in exilium mitti ab aliquo, ad fugiendum cogi. Si quid obscuri verbis inesset, sententiam suam ipse Scriptor cap. 57, 8. perspicue declaraverat, ὑπὸ Βοιωτῶν ἀναστάντες. Verbum ὑπολειφθέντες vero, nec *derelicti* verti debuit a Gronovio, nec a *Larchero* his gallicis verbis reddi, on les laissa alors tranquilles. Ὑπολειφθέντες simpliciter sunt relictī, qui in sedibus suis manserant, nec ab *Argivis* erant eiectiones. S. (11. Ἀχαιῆς Δήμητρος etc.) *Cereri* Ἀχαιῆς, quae et *Gephyraea*, templum et sacra praetereo. Cupidis abunde labor Io. Meursii Lect. Att. V. 31. et S. Bocharti lib. I. Canaan. c. 21. erit. WESS.

CAP. LXII. [11. Λεψυδρίον. Sic scribitur apud Hesych. hac voce et alibi, et apud Suid. in Ἐπὶ Λεψυδρίῳ; item in Scolio apud Athen. XV. 695. z. et apud Etymolo-

gum p. 361, 31. et 34. et p. 563, 8. denique apud *Eustathium* loco mox citando: quibuscum quum nostrae membr. F. consentiant, non negligere debui hanc scripturam; caeterum ne alteram quidem (*Διψύδριον*) utique dam-nans. S.]

12. τὸ ὑπὲρ Παιονίης) Menda his se turpis insinuavit: quid enim cum Atticae locis commune *Paeoniae*, longissi-me in Macedoniam remotae? *Eustath.* ad Hom. p. 461, 20. [p. 351, 13. ed. Bas.] ὑπὲρ τῆς Σπάερης *Lipsydrium* locans, eadem inquinatus est macula, vero tamen propiore. *He-sychius* et *Suidas* ὑπὲρ Πάρνηθος, supra *Parnethem*, idque certissimum. Πάρνης Atticae mons erat, supra quem *Lipsydrium* *Alcmaeonidae* exsules munierunt. Proinde τὸ ὑπὲρ Πάρνηθος iure hoc refinxit loco *L. Küsterus*, ad *Sui-dae* Ἐπὶ Διψυδρίῳ. Ipsum autem illud *Grammatici* testi-monio est, *Alcmaeonidis* ad *Lipsydrium* rem pessime ces-sisse, adfirmatque elegans cantilena in *Athenaei* lib. XV. p. 695. F.; *Io. Meursius* in *Pisist.* c. 16. plura. *WESS.*

Ibid. Διψύδριον τὸ ὑπὲρ Παιονίης) Πάρνηθος, si mei res esset arbitrii, recuperaret *Herodotus*; et vera *L. Küsteri*, *Cl. Wesselingio* probata, coniectura *Diss. Herod.* p. 110., omnibus hic anteponeretur *Codicibus*. Cui eadem erant ad manum, quae *Küstero*, *Io. Meursius* in *Pisistr.* c. 16., *Eustathio* legitimum quidem restituit Attici montis no-men; in *Herodoto* aut veram non vidit lectionem, aut il-lum a veteris librarii per omnes deinceps *Codices* propa-gato errore corrigendo deterruit quae multos insidet re-ligio, non illa minus fortasse damnanda quam aliorum est inconsiderata temeritas. Locum *Etymologi* prout recte corrigit *Clar. D. Ruhnken.* in *Tim. Lex.* p. 150. [pag. 208. ed. sec.] codex exhibet mstus. Nihil impedit quo minus hic suum Iovi restituatur cognomen, cui in *Parnethe* mon-te sacratum altare, Βωμός Σημαλίου Διός dicitur apud *Pau-san.* p. 78. f. [lib. I. c. 32.] Hinc *Semaleus* *Iupiter Gyral-do*, *Meursio*, aliisque innotuit: auferatur primum litera male repetita: ἡμαλίου facile dabit genuinum, ut arbi-tror, Ἰμαλίου pluviū Iovis nomen, in Attica saepe siticu-losa soleumni precum formula evocati, quam *M. Antoni-us* nobis servavit V. 7. Idem paene nomen turpius defor-matum latet apud *Clement. Alex. Strom.* VI. p. 753, 27.

ubi sacra fecisse legitur in insula Ceo Aristaeus Ἰσθμίου Διός: sed nullus fuit Iupiter Isthmius: hic sine ulla controversia emendandum Ἰκμαίου Διός. Probus in Virgil. Georg. I. vs. 14. Aristaeus, ait, aram Iovi Icmæo (Icmæo) constituit, etc. -- Traditur haec historia de Aristaeo in Corpore (an opere?) Argonauticorum a Varrone Atacino: nobis superest, quem Varro interpretabatur, Apollonius Rhod. cuius Aristaeus II. 524. βαμὸν ποίησε μέγαν Διὸς ἰκμαίου. VALCK. — Virorum doctorum emendationem ὑπὲρ Πάρνηθος, a Schaefero in contextum receptam, tenuit etiam Iacobs, hanc Historiarum Herodoti partem Atticis suis inserens, p. 333. ed. sec. At constantem librorum omnium Herodoteorum scripturam, ὑπὲρ Παιονίης, defendens Larcherus, ex Harpocratiōne voc. Παιονίης καὶ Παιονίδαι coll. cum Pausan. II. 18. p. 151 seq. eodemque Pausan. I. 2. p. 7. et cap. 34. pag. 83. et 84. et Plutarch. (sive quisquis fuerit auctor Vitae X. Oratorum) pag. 842. E. opportune docuit, fuisse Atticae pagum, cui Παιονία sive Παιονία fuerit nomen. Situs fortasse hic pagus erat in radice Parnethis montis, eamque ob causam auctor ille, e quo Grammatici a Viris doctis citati sua hauserunt, Lipsydrum ὑπὲρ τῆς Πάρνηθος situm dixit; nisi is fortasse scripserat ὑπὲρ Παιονίας ἐπὶ τῆς Πάρνηθος. S.

14. τὸν νῶν -- τὸν νῦν ἰόντα) Eadem lib. II. 180., unde et, prius templum fortuito casu in cineres abiisse, discimus: culpa incendii tamen in Pisistratidas fuit, testibus Criticis ad Pindari Pyth. Od. VII., collata: qui quidem cum Olymp. LXIII. 2. patri successerint, illo ipso anno templum Delphicum deflagrasse, Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 41. constituit. At officit vehementer illi temporum finitioni mors Amasidis, isti anno coniuncta; quippe dona, dum superesset, Delphis ad aedis instaurationem, uti lib. II. 180. proditur, liberaliter conferentis; validissime vero Pausaniae doctrina de templo Delphico Olymp. LVIII. 1. exusto, in Phocic. cap. 5. Quae de Pisistratidis autem Pindari Scholiastae, modo tamen veritati concinant, familiam indicabunt atque ipsum complectentur Pisistratum, quo modo Pisistratidae deponuntur saepius. Vide ad Comici Vesp. vs. 500. WESS.

18. πωρίνου λίθου) In Iungermanni exemplo Παρίνου οπε-

rarum est peccatum, cui ipse medelam adhibitam in *Pol- luc.* VII. 123. voluit. Isto de lapide docti Onomastici interpretes, et Cl. *Taylor Lect. Lysiac.* p. 619. [pag. 254. ed. *Reisk.*] *WESS.* — Vide *Tayloro* laudatum *Plinium*, *Hist. Nat. lib. XXXVI. cap. xvii. sect. 28.* et, quem ibi *Hardui- nus* citavit, *Theophrastum* *περὶ Λίδων* pag. 392. ed. *Dan. Heinsii.* S.

CAP. LXIII. [1. Ὡς ὧν δὴ οἱ Ἀθηναῖοι λέγουσι) Λα- κεδαίμονιοι requirebam, ubi nunc in Ἀθηναῖοι consen- tiunt libri. Sane non *Athenienses*, sed *Lacedaemonii* videri debent id crimen *Alcmaeonidis* impegisse. conf. cap. 90. huius libri. Mox *lin. 4.* pro *χρησόμενοι*, praeter necessita- tem, *χρησάμενοι* invitis libris omnibus edidit *Iacobs l. c. p. 334. S.*]

2. et seq. ἀνέπειθον τὴν Πυθίην χρήματι etc.) *Herodotum* se- quutus *Schol.* p. 118. in *Aristid. Panathen.* Ἰππίας, αἰτ, ὡμῶς ἐκράτει τῶν Ἀθηναίων μὴ φέροντες τούτου τὴν βίαν οἱ Ἀλκμαίωνί- δαι ἐξῆλθον ἐκ τῆς Ἀττικῆς, ὧν εἰς ἦν καὶ ὁ Κλεισθένης, ὃς τὴν Πυθίαν, τοῦτέστιν ἀδελφοῖς (in *marginē Codicis Buzm.* corri- gitur ἐν Δελφοῖς: recte; modo scribatur τοῦτέστι τὴν ἐν Δελ- φοῖς) ἱέρειαν παρεκάλει ἐπὶ τὸ χρῆσαι τοῖς Λακεδαιμονίοις βοηθῆσαι ταῖς Ἀθήναις. Accepto oraculo, misisse dicuntur *Lacedae- monii* [*lin. 6.*] κατὰ τῶν Πεισιστρατιδῶν Ἀρχιμόλιον μετὰ στρα- τιάς, ὃς ἐτελεύτησεν ἐν τῷ πολέμῳ. Non unam ob rationem *Herodotea* criminatur *Plutarchus*, (*T. II. p. 860. D.*) ora- culorum patriaeque superstitionis defensor ingeniosissi- mus; sed idcirco praesertim, quod ille *Pythiam* vatem pe- cunia corruptam non dubitavit ut *ψευδόμαντιν* traducere. Noster fraudem etiam a *Lacedaemoniis* agnitam fatetur atque adeo publicatam c. 90. Libro VI. c. 66. *Cleomeni* conciliatus *Delpheus* *Cobon* *Περίαλλαν* τὴν πρόμαντιν ἀναπέθει ταὶ Κλειμένης ἐβούλετο λέγεσθαι λέγειν: fraude patefacta *Cobon* *Delphis* aufugit mulierque fatidica ἐπαύσθη τῆς τιμῆς. Se- cundum *Pausan.* etiam III. [cap. 4.] p. 212. *Cleomenes* τὴν ἐν Δελφοῖς πρόμαντιν ὤνήσατο. Quin iam olim a *Lycurgo* le- gislatore pecunia commota *Pythia* semper eius leges ut utiles civitati commendabat: ἡ προφῆτις χρήμασι πεπεισμένη αἰὲν συμφέρειν (τὸν νόμον) ἔχρα, *Polyaen. lib. I. c. 16, 1.* *Donis* corruptae, nec mirum in hac fraudum opificina, recentior historia Graeca plura praebet documenta: vid. *Anton. van*

Dale de Orac. Orig. c. 16. Paulo post [lin. 9.] apud *Herod.* iussui divino, ut quidem putabant, postponentes Lacedaemonii humanae hospitalitatis iura, τὰ τοῦ θεοῦ πρεσβύτερα ἐποιεῦντο ἢ τὰ τῶν ἀνδρῶν. Ad iudices suos Socrates Platonis in Apolog. p. 29. c. ἐγὼ ὑμᾶς, αἰτ, ὦ ἄνδρες Ἀθ. ἀσπάζομαι μὴν καὶ Φιλῶ, πείσομαι δὲ θεῶν μᾶλλον ἢ ὑμῖν: quae commodum admota sunt *Lucae Act. Ap. v, 29.* In hoc cardine *Sophoclis* versatur *Antigones* cum *Creonte* certamen vs. 460. et seqq. VALCK.

4. προφέρειν σφί) Sugillantur a *Plut.* de Malig. p. 860. D., ac si καλλίστῳ καὶ δικαιοτάτῳ liberandarum Athenarum ἔργῳ sceleris atque impietatis calumniam Noster affricuerit; ultro oblitus, Themistoclem (quem propterea laudibus in *Vit.* magni viri fert p. 116. F.) consimiliter Pythiam, ut ad animi sui sententiam et circumscribendos Athenienses vaticinaretur, perpulisse, usosque tali fraude, quam quidem *piam* vocant, Graecorum plures. Qui mox [lin. 8.] ξείνιοι τὰ μάλιστα, eosdem *Pisistratidas* vulgatiore dictione ξείνους τὰ μάλιστα c. 90. et 91. nuncupat. WESS.

[11. προσσχῶν) Vide *Var. Lect. I. 2, 5. S.*]

17. ἄνδρα Κονιαῖον) Nullam in Thessalia eiusque vicina urbem recorder tali nomine. Cogitaveram de *Gono* sive *Gonno* in Perraeibis, atque adeo Thessaliae. Sed discrepat scriptura, et gentile urbis vocabulum. Eruant itaque, qui poterunt. WESS. — Nec vero necessitas ulla urget, ut patriam huius regis Thessalorum in Thessalia quaeramus: quin potius ipsa formula qua utitur Scriptor, ἄνδρα Κονιαῖον dicens, indicare videtur extra Thessaliam fuisse natum. Itaque nihil impedire videtur quo minus cum *Larchero* Κονιαῖον ἄνδρα intelligamus *Conio* oriundum Phrygiae oppido, *Plinio* lib. XXXVI. c. xxxii. sect. 40. (ubi conf. *Harduin* Emend. num. xcv.) et *Hierocli* in *Synecd.* p. 666. memorato; neque enim incredibile esse, cognationem quandam Thessalis intercessisse cum Phrygibus, idem doctissimus *Herodoti* interpres ostendit. S.

23. ἐς τὰς νῆας κατέρξαιν) *Laurentii* ad naves repulit, desiderat κατήραξαν, quod forte olim hic fuit. *Dio Cass.* lib. XLVII. pag. 396. καὶ ἐκείνους ἐς τὸ τεῖχος κατήραξαν: et lib. XLVIII. p. 416. καὶ τοὺς πεζοὺς ἐς τὸ τεῖχος καταράξαντος. Noster V. 106. καὶ ἐπαράχρητες σφίτας ἐς τὰς νῆας.

Equidem relinquo, quod schedae magno consensu volunt, etsi pro praelii ratione et devictorum lenius. Pausanias de apibus lib. I. c. 32. οὐδὲ σφᾶς ἐς σίμβλους κατείξαντες ἔχουσιν, nullis eas alvearibus coërcentes. WESS. — Conf. Nostrum VI. 102, 2. ἀπεργμίνους ἐν τῷ Πελ. τίχει habes cap. 64, 12. S.

24 seq. Ἀγχιμολίου εἰς ταφαί) Unius Anchimolii εἰς ταφαί numero plurali? Non opinor; sed illud potius suspicor, Lacedaemoniorum qui ceciderant hic olim etiam factam fuisse mentionem. Fac scribi potuisse: (τῶν δὲ Λακεδαιμονίων, vel τῶν δὲ ἄλλων) καὶ Ἀγχιμολίου εἰς ταφαί τῆς Ἀττικῆς Ἀλωπεκῆσι, ἀγγυ τοῦ Ἡρακλείου τοῦ ἐν Κυνოსάργει. De isto Herculis fano Meursius egit in Athen. Att. lib. II. c. 2. Ex hoc Herodoti loco situs Attici pagi poterit constitui, si conferantur initium Axiochi Aeschinus Socrat. et orator Aeschines contr. Timocr. p. 14, 11. VALCK. — Sepulcrum graecae proprie τάφος est; ταφή, sepultura, ut apud Nostrum I. 24, 12. 112, 16. Videndum igitur, ne eidem Nostro αἱ ταφαί (plur. num.) idem valeant ac ὁ τάφος in singulari. Id si minus placet, nullo certe incommodo αἱ Ἀγχιμολίου ταφαί, nullo etiam alio verbo adiecto, intelligi posse videntur Anchimolii et eorum qui cum illo ceciderunt sepulcra. S.

CAP. LXIV. 6. ἡ τῶν Θεσσαλίων ἵππος etc.) Huc pertinere puto quod, Polyaeo praetermissum, Frontinus narrat Stratag. II. cap. 2, 9.; nam per equitatum, quo praevalerat Hippas, Thessali videntur equites intelligendi. VALCK.

9. ἰθύς ἐπὶ Θεσσαλίας) Praeferrem ἰθύ ἐπὶ Θεσσαλίας, sicuti ἰθύ ἐπὶ Λιβύης Plutarchum apud Nostrum lib. II. 119. invenisse; Cl. Valckenarius docuit. Ἰθύς tamen τῆς ἀρχῆς τῆς Τομύριος ἐλάς lib. I. 207. et Poëta Iliad. v. 601. ἰθύς Μενελάου κυδαλίμοιο Hie, tum Callinus, ἀλλὰ τις ἰθύς ἴτω apud Stob. Serm. XLIX. pag. 356. Stragem equitatus Tessalici sociorumque Hippiae explicat in Lysistr. vs. 1154. Comicus. WESS.

CAP. LXV. 1. Καὶ οὐδὲν τι πάντως) Haud opinor οὐδὲν τι μᾶλλον πάντως fuisse olim, in eo maiorum silentio: superius cap. 34. οὐδὲν πάντως προσεδέκοντο ἐπὶ σφῆας τὸν στόλον τοῦτον ὀρμήσεσθαι: et clarissime lib. VI. 3. Nihil quoque in brevi secuturis; [lin. 7.] ἡ αὐτὴ αὐτὴ σύμμαχος, quid-

quam novo: ad loci sententiam aliena non sunt ex lib. IV. 129. τὸ δὲ τοῖσι Πέρσῃσι τε ἦν σύμμαχον, καὶ τοῖσι Σκύθῃσι ἀντίστον. Verum eo in genere, ubi multa saepe coniectantibus blandiuntur, integrum suum cuique iudicium. Ceterum τῆχος Πιλασγικόν, quo conclusi tenebantur Pisistratidae, [CAP. LXIV. 12.] malo ipsis omni fuit, quippe iam olim diris devotum apud Thucyd. lib. II. 17., situm eius prope arcem urbis designantem, Nostro lib. VI. 137. nihil dissentiente. WESS.

7. ὑπεκτιθέμενοι --- ἔλωσαν) Non illi capti sunt ὑπεκτιθέντες, quem sensum hic quaerebat Vir doctus; sed, dum furtim ex Attica emitterentur alicubi occultandi. More tamen minus usitato tum ponitur τὸ ὑπεκτιθέμενοι: nam qui liberos vel uxores, obsidionem toleraturi, alio transferunt, veteribus dicuntur παῖδας ὑπεκτίσθαι, Thucyd. I. 89. Lycurg. contr. Leocr. p. 154, 32. τοὺς υἱοὺς καὶ τὴν γυναῖκα ὑπεκτίσθαι. Demosth. de Falsa Legat. pag. 242., οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ ὑπέκτενον τὰς θυγατέρας παῖδια εὐσας εἰς Ὀλυνθον. Ubi iubet Aeneas Poliorcet. c. 9. ζύνῃ ἢ ἀνδράποδα ὑπεκτίσθαι εἰς τοὺς προσαίκους, morem antiquum et verbum illud declaravit Casaubonus. Quae de Pisistratidis paulo post dicuntur, [ἄρξαντες μὲν Ἀθηναίων ἐπ' ἔτεα etc. lin. 13 seq.] de patre filiisque intelligenda docuerunt Periz. ad Aeliani Var. Hist. III. 21. et Bouhier Diss. sur l'Hist. d'Herod. cap. 14. VALCK.

12 seqq. εἰς Σίγειον etc.) Vide Terpsichores c. 94. et Thucyd. VI. 59. Annos Pisistratarum tyrannidis Aristoteles Polit. V. 12. xxxv. numerat, Noster xxxvi., levi discrepantia, fortasse ex annis inchoatis aut diversa Pisistrati computatione exiliorum nata. Io. autem Meursii, annos istos Hipparcho et Hippiae, patris ratione non ducta, tribuentis in Pisistr. cap. 5. manifesta aberratio est, reprehensa a Bouherio Diss. Herod. c. 14. et Ed. Corsino Fast. Attic. T. III. p. 96., oblitis tamen calcare se viam, dudum sollertissima H. Valesii cura ad Diodori Excerpta T. II. pag. 557. emunitam. WESS.

CAP. LXVI. 4. ὅσπερ δὴ λόγον ἔχει) Potuisset ὅνπερ δὴ λόγος ἔχει, quomodo lib. VII. 5. ἵνα λόγος σε ἔχη. Euripid. Med. vs. 419. οὐκίτι δυσκίλαδος φάμα γυναῖκας ἔχει. Verum elegans ea linguae copia et varietas. ἔχει δὲ τινα

φαίνιν καὶ Διονυσιοφάνης posuit IX. 83., at τούτους μὲν τοιαύτη φαίνις ἔχει VII. 3. Plura Cl. Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 247. WESS. — De corrupta Pythia vide paulo ante, cap. 63. S.

5 seq. ἀτὰρ τὰ ἀνέκαθεν etc.) Hic paulo forsitan acerbior est iocus, quam decebat historicum; neque iniuria hinc saltem κακοηθείας exemplum petens Plutarch. II. p. 860. c. Ὡς εἰώθει, ait, παραμιγνύς πίστει· ἔνεκα τοῖς ῥόγοις ἱπαίνους τινάς· Ἰσαγόρας δὲ, Φησὶν, ὁ Τισ. οἰκίης μὲν ἦν δοκίμου, θύουσι δὲ οἱ συγγενεῖς αὐτοῦ Διὶ Καρίῳ. εὐρυθμός τε καὶ πολιτικός ὁ μυκτὴρ τοῦ συγγραφέως, εἰς Κᾶρας, ὥσπερ εἰς κόρακας, ἀποδιοπομπεύμενον τὸν Ἰσαγόραν. Cives Attici veluti Deos habebant Penates Apollinem πατῶν, et Iovem ἱεκαίων: Herodotei Isagorae συγγενεῖς, ut originis vilissimae homines, atque e comoedia Cariones, ἔθνον Διὶ Καρίῳ. Praeter cetera memorat Strabo XIV. p. 974. A. [p. 659. B. ed. Cas.] ἱερὸν τοῦ Καρίου Διός, κοινὸν ἀπάντων Καρίων, οὗ μέτεστι καὶ Λυδοῖς καὶ Μυσοῖς, ὡς ἀδελφοῖς. Ex his gentibus servi veniebant in Graeciam. Vim dicti intelligunt, quibus notum proverbium, ἐν Καρὸς αἴσῃ. Non cepit Flor. Christian. illud in Eurip. Cyclope vs. 650. ἐν τῷ Καρίῳ κινδυνεύσομεν. Aristides T. III. pag. 256., οὐδ' ἐν Καρίῳ σχήματι καὶ μοίρᾳ θρέψεσθαι. Cicero pro Flacco, c. 27. Si quid cum periculo experiri velis, in Care id potissimum esse faciendum. Eximia dedit Clar. Ti. Hemsterh. ad argum. Pluti Aristoph. VALCK. — Iovem Carium, cuius in familia Isagorae mentionem et cultum malignitati Scriptoris tanto posterior, saepissimeque iratior quam oportebat, Plutarchus contribuit, vidimus lib. I. c. 171. WESS.

9. τετραφύλους ἰόντας Ἀθηναίους δεκαφύλους ἐποίησι.) Huc respicit Herodotum citans Pausan. I. [c. 5.] p. 12. Secundum Aristotelem, Politic. III. p. 62, 25. Clisthenes eiectis tyrannis πολλοὺς ἐφυλέτευσεν ξένους καὶ δούλους μετοίκους: scripsisse potius videtur δούλους, καὶ ξένους μετοίκους. Aristoph. Eq. vs. 346. εἴ που δικίδιον εἴπας εὖ κατὰ ξένου μετοίκου. Cur tribus quatuor in decem distraxerit, veram rationem pandit idem Aristot. Politic. VI. c. 4. conf. Casaubon. in Aeneae Poliorcēt. p. 1734. In Aristid. Panathen. T. I. p. 336. Schol. ineditus: Τεσσαράων οὐσῶν φυλῶν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις Καλλισθένης ἢ Ἀλκμαιωνίδης (Κλεισθένης ὁ Ἀλκμ.) διδιδῶς μὴ ἔν τινι καιρῷ μία τῶν Δ'. φυλῶν βουλευθεῖσα τυραννῆσαι προσποιήσῃ ἑαυτῇ τὴν ἄλλην Herodot. T. VI. P. I.

(τῶν ἄλλων) μίαν, καὶ ἐκ τούτου κρατήσῃ τῶν ἄλλων δύο φυλῶν, λαβὼν F'. ἡρώων ὀνόματα ἤλθεν εἰς Πυθίαν, μαθεῖν βουλόμενος ἐκ ποίων ὀνομάτων καλέσει τὰς φυλαῖς ἃς μέλλει κτίζειν. λαβὼν τὸν χρησμόν, καὶ ἐλθὼν Ἀθήνησι ἐποίησε δέκα φυλαῖς, ἵνα καὶ, εἰὰν βούληται μία τῶν δέκα τυρανῆσαι, μὴ δύνηται πείσαι τὰς λοιπὰς. In his heroum numerus centenarius, F'. in I'. mutato, facile posset in denarium converti; sed secundum Schol. Clisthenes Pythiae facit eligendi de multis potestatem. In proximis [lin. 10.] Γελόντος nomen adfirmavit *Wess.* in Diss. Herod. p. 164., ut ea lis decisa videatur. VALCK.

10. Γελόντος) Hoc in editis ante Gronov. omnibus, plerisque etiam schedis. *Valla* in prima versionis editione *Ionis filiorum Leontis*, unde eum legisse suspicio est, παίδων γι' Λέοντος. De *Medic.* silentium, in tituli mutata scriptura utique mirabile. Puto tamen Τελόντος ex *Ask.* et *Pass.* consensu habuisse. [Vide *Var. Lect.*] Apud alios par discordia. *Stephani Byz.* vetera exempla et scripta Γελόντες in Αἰγυπτίως. [vide ibi *Holsten.*] In *Plutarchi Solon.* p. 91. olim Τεδίοντες, quod ob vicinam Α. et Δ. idem. *Euripidis* in extrema Ione verba, et *Pollucis* VIII. 109., in controversiam venerunt. *Guil. Canterus* utraque ad *Nostri* prae-scriptum conformat, Nov. Lect. V. 19., contra venit prohibetque *Is. Casaubonus* ad *Strab.* VIII. p. 588. [ad pag. 383. suae editionis,] Τελόντας defendens, qua quoque sunt opinione docti *Pollucis* interpretes; neque plausibili instituti ratione deficiuntur illi. Quod si enim quatuor hae populi Attici partes, non ab Ionis filiis, ut *Euripides* et *Herodotus* censuerunt, sed a vitae genere, quod uni cuique parti fuit assignatum, cognomina inpetrarunt ex *Strabonis* et *Plutarchi* doctrina, commodissime Τελόντες explicabuntur γιωργοί, rustici, ab opere et collationibus in rem publicam. Verum omnes has opinationes *Marmor* dissipat *Cyzicenum*, luci ab ill. comite *Caylus* expositum in *Recueil d'Antiquit.* T. II. pag. 207., ubi clarissime iisdem titulis et serie fere eadem ΓΕΛΕΟΝΤΕΣ, ΑΡΓΑΔΕΙΣ, ΑΙΓΙΚΟΡΕΙΣ, ΟΡΙΑΗΤΕΣ, tribus *Cyzicenae* quatuor; haud dubie ex metropoli Mileto derivatae, atque ad hanc ab Atheniensibus, Milesiae coloniae auctoribus, sicuti praeclare generosus *Comes* commonstravit. Est quidem Τελίων virile inter Atticos nomen apud *Apollon. Rhod.* I. 96., quod, ut hic valeat,

necesse non est. Αἰγίκορις et Ἀργαῶδες in marium propriis nominibus, quantum recorder, non sunt, neque Γελίων. Aptissime, sicuti Ὀπλητες, milites, vitae studia in capris alendis et agris colendis illustrant; unde Γελίοντες, principe loco Athenis et Cyzici habiti, haud alii ac εὐπατρίδαι sive λαμπροί, illustres, splendidique. Γελῖν, teste Hesychio, idem ac λάμπειν, ἀνθεῖν, aut αἰθεῖν. Γελᾶν, cuius in risu sedes, olim in splendendo ac renidendo, uti Eustath. ad Hom. pag. 159, 26. [Iliad. p. 120, 31.] significat, terebatur usu. Hinc Γέλων, Syracusanus rex, hinc Γελίοντες Attici non absurde propagantur: cuius ego originationis auctorem et suasorem laetus Ti. Hemsterhusium produco. [Conf. Lennepii, ex Hemsterhusii schola progressi, Etymolog. Ling. Graec. P. I. p. 210.] De decem φυλαῖς, earumque titulis et iusto ordine docte post Meursium nuper Ed. Corsin. Fast. Attic. T. I. p. 119. WESS.

[14. καὶ σύμμαχον ξεῖνον ἰόντα) Post σύμμαχον leviter incidi debuerat oratio; et latinam versionem in eam sententiam, quam Valla iam expresserat, reformatam velim: hunc vero, etsi peregrinum, tamen ut vicinum et socium, adiecit. S.]

CAP. LXVII. 3. Κλεισθένης τὸν Σικυῶνος τύραννον) Aequalem hic habuit Solonem, eius belli dux, quo Amphictyones uli Cirrhaeos sunt, in Apollinem Pythium ingratos et contumeliosos apud Pausan. lib. X. 37. et II. 8., ubi pater illius Aristonymus, avus Pyrrho, cuncti fortasse ex Orthagorae familia, quae centum annis Sicyonem tyrannide pressit, Aristotele Polit. lib. V. 12. teste. WESS.

5. τῶν Ὀμηρίων ἐπέων εἴνεκα) Significatum voluit, quod scribit Chamaeleon apud Athen. XIV. p. 620., μελωδηθῆναι οὐ μόνον τὰ Ὀμήρου, ἀλλὰ καὶ τὰ Ἡσιόδου, καὶ Ἀρχιλόχου, aliorumque poemata. Rhapsodos autem Homeristas primus Athenis Demetrius Phalereus ibidem dicitur eis τὰ θιάτρα παρασχεῖν: ex Athenaeo sua hausit Eustath. in Iliad. Ω'. pag. 1497. Sed dudum tamen ante Rhapsodos istos, odiosum hominum genus, etiam Athenis doctis fuisse molestos aestimari potest ex Ione praesertim Platonis I. p. 530-542. et Socraticis Xenophontis p. 462. et 513. [Vide Memorab. IV. 2, 10. ibique Ernest. et Zeun.] De Homero, Hesiodo, ceterisque poetis, in Lyceo verba facientes Sophistae

dicuntur Isocrati Panathen. pag. 236., οὐδὲν μὲν παρ' αὐτῶν λέγοντες, τὰ δ' ἐκείνων βαλψοδούντες: idem in antiquitatis studiosos iactant οἱ σύμπαντες. VALCK. — Etiam hunc Scriptoris nostri locum minus recte a me administratum esse intelligo. Primum In Graecis post ἀγωνίζεσθαι debebat *coma* interseri: quod quum vulgo abesset, imprudens ego verba τῶν Ὀμηρίων ἐπίων εἶναι, quae ad ἔπαισι βαλψοδούς pertinent, ad ἀγωνίζεσθαι retuli. Nunc latina sic rescripta velim: *Rhapsodos Sicyone vetuit carminibus decertare, (sive carmina publice canere,) propter Homericos versus, etc. S.*

6. τὰ πολλὰ πάντων ὑμνιάται) Ex Herodoto vicina enarrans Eustathius, habet διότι Ἀργεῖοι καὶ Ἄργος τὰ πολλὰ ἐν αὐτοῖς ὑμνοῦνται, ad Iliad. β'. pag. 218, 35. Posuit ἐν αὐτοῖς, quod sensum commodum dabat; sed lectum πάντων forte minus intellexit. Voculam in talibus Herodoto paene peculiarem, quam ellipsium venatores omitti non potuisse fatebuntur, restituendam hic censeo, ut legatur τὰ πολλὰ διὰ πάντων ὑμνιάται, prae omnibus. Lib. VI. c. 63. ἀνδρὶ εὐδοκίμοντι διὰ πάντων δὴ τῶν βασιλείων. VII. 83. κόσμον πλείστον παρίσχοντ' διὰ πάντων Πέρσαι. VIII. 69. Artemisiae τετιμημένη διὰ πάντων τῶν συμμάχων: conf. lib. I. c. 25. et VIII. 142. Talia praetermitti non debuerant Porto. Recte tuetur illud Reisk. in Dionis Chrys. Corinth. p. 458. ult. VALCK. — Immo unice verum erat τὰ πολλὰ πάντα, quod praeuntibus probatis codicibus, quibus et noster F. accedit, merito Schaeferus recepit. Vide ad lib. I. 203, 7. notata. Ob eandem, quae hic significatur, causam divinis honoribus Homerum prosecuti sunt Argivi; quia universam quidem carminibus suis illustravit Graeciam, ἔξοχα δ' Ἀργείους, ut est in Epigr. cdxvii. T. III. Analect. Brunck. p. 256. S.

12. ἐκείνων δὲ λευστήρα) Dio Chrys. Pythiae istud responsum alludens Or. III. de Regn. p. 43. β. πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννον καὶ ληστήρα, ὃ ποτε προσεῖπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικωνίον τύραννον: unde Casaubon. ληστήρα praedonem hoc reponit loco; quem quidem sequi, etsi cupidus adest, haud possum. Λευστήρ Suidae in voce, ὁ καταλευσθῆναι ἄξιός, dignus qui lapidibus obruatur; qualis profecto Sicyonius iste Clisthenes: paullo diversior, neque alienus tamen, Aeschylī λευστήρ μῶρος, [lapidationis supplicium,] VII. c. Theb. vs. 295. At quidni λευστήρ, tyrannus, φονεὺς, cives lapidibus quasi cooperiens,

uti in *Hezychio*? [ubi videndus *Alberti*.] Tale certe *Aelian* apud *Suid.* ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λευστῆρα ἀφανίσωσι. Alibi crudelissimum *Apollodorum*, τὸν *Κασσανδρείαν* λευστῆρα dabit idem *Aelian*. *Hist. An. V. 15. WESS.* — Et ipsa nominis forma activum postulare significatum videtur. *S.*

Ibid. ἐκείνον δὲ λευστῆρα) Primum ponam quae huc pertinent, notata *Casaubono*, *Diatribae in Dionis. Chrys.* p. 43. „Cum ita scribit, οὐκ ἂν εἴποιμι τὸν τοιοῦτον ἄρχοντα ἢ „αὐτοκράτορα ἢ βασιλέα” πολὺ δὲ μᾶλλον τύραννον καὶ ληστῆρα, „ὅ ποτε προσεῖπεν ὁ Ἀπόλλων τὸν Σικυώνιον τύραννον: respicit oraculum a *Pythia* olim *Clistheni* redditum, *Sicyoniorum tyranno*. *Herodotus* *Terpsichore*: - - - ἐκείνον δὲ ληστῆρα. *Editiones* *Herodoti* praeferunt λευστῆρα, mendose.“ Sicut *Reiskio*, mihi quoque *Casauboni* placuit olim coniectura: apta Regem inter et *Latronem* videbatur oppositio: de se et *Antinobale Alexander* apud *Lucian.* [*Dial. Mort. XII. 5.*] *T. I.* p. 386. οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος ληστής γένητο: ubi τοῦ - - ληστοῦ τῶν Ἑλλήνων e *Demosth.* (p. m. 81, 50.) mentionem fecit ὁ πᾶν. Nunc in *Herodoto* ληστῆρα quidem legisse videtur *Dion*; sed alterum invenisse suspicor in suo Codice *Aelianum*, qui de *Nat. An. V. 15.* crudelissimum *Cassandrensi* tyrannum *Apollodorum* vocat τὸν *Κασσανδρείαν* λευστῆρα: et, ne hic quoque de vocis dubitemus sinceritate, faciunt ista *Suidae*: Λευστήρ, ὁ καταλευσθῆναι ἄξιός, τουτίστι λιθοβολῆσθαι. καὶ Αἰλιανός, ἵνα τὸν τῶν κακῶν αἴτιον καὶ λευστῆρα ἀφανίσωσι. *Digni* qui in *barathrum* coniicerentur, βράθροι dicti sunt *Atticis*, vocem inprimis ὄλεθρος frequentantibus in istius modi sensum, aliasque nonnullas. *Rarissima* sunt πιδῶν, pro πιδῶν ἄξιός, et Τύμβει, pro ταφῆναι ἄξι, quorum hoc in *Aristoph.* est *Lys. vs. 372.*, illud habet *Eustath.* in *Iliad.* Θ'. p. 616, 43. [p. 725. ed. Rom.] qui in *Od. K'. p. 391, 33.* [p. 1654. ed. Rom.] *Dorienses* scribit τοὺς ἐπονιδιστοὺς vocasse Φόνους, quasi dicerent ἄξια φόνου δεδρακότας. Tandem *Λευστήρ* proprie idem est ac *λιθοβόλος*: atqui hoc ipsum, sive *λαβόλος*, in eundem alicubi sensum fuit a *Grammaticis* inventum; nam ista prostant apud *Hezych.* Ληβέλε, λιθοβόλε, ἄξιε λιθασθῆναι. Haec, ni fallor, etiam adversus *Casaubonum* tueri poterunt vulgatam in *Herodoto* lectionem; quam solus forsitan interpretum *Anglus*, perumque tamen *Latina Vallae* sequutus, optime hic

expressit, minus recte notatus Auctori *des Essais de Critique* p. 165. VALCK.

16. Μελάνιππον τὸν Ἀστακοῦ) Quid moverit amanuenses ad τὸν Ὀστακοῦ pingendum, non reminiscor, neque exputo: aliis omnibus Melanippi pater *Astacus*. *Astacides Melanippus*, sive, ex legitima Barthii coniectura, *Melanippus*, apud Statium Theb. VIII. 718. et Ovid. in Ibi vs. 517., ubi Salvagn. et Burmannus; adde Valckenar. ad Tragici Phoeniss. p. 784 seq. WESS. — In adpellativo nomine, pro ἀστακός, quod caneri quoddam genus est, vulgo Atticos vocali α cum o permutatā ὀστακός dixisse docet *Athenaeus* III. 105. b. Idem in proprio nomine fecit is qui primus Ὀστακοῦ h. l. pro Ἀστακοῦ scripsit. S.

22 seq. Μνηστήα --- Τυδεία) Herodotum more suo sequitur Pausan. IX. p. 745. Mecistem qui scripserunt, nihil erat adeo cur viro docto notarentur; non certe reprehenderet Ἀχιλλία, Ὀδυσσία, Περσία, latine scribentes *Achillem*, *Ulysem*, *Persen*. Forma nominum fuit Aeolica, Πήρσης, Ὀδύσσης, Ἀχιλλῆς: observante Ios. Scaligero ad *Propert.* p. 289. Duplici forma dicebatur Μινίσθης et Μινισθίης: Ἀντιφάτης et Ἀντιφατίης. VALCK.

30. τραγικοῖσι χοροῖσι) Vero bene si concinat, Sicyonios tragoediam invenisse primos, Athenienses consummasse: (Themistius Or. XXVII. p. 557. B. Τραγωδίας εὐρεταὶ μὲν Σικυώνιοι, τελεσιουργοὶ δὲ Ἀττικοὶ ποιηταί:) certa, inquam, ea si sint, choris tragicis ante Thespim Adrastus Sicyone honorari potuit. Ceteroqui Thespiis, tragoediam Athenis docens Olymp. LXI. una generatione Clisthene tyranno iunior est. Dici posset, ante eam Olympiadem, qua *Alcestin* fabulam produxit, alias recitasse, ex *Plutarcho* et *Diogene Laërtio*: difficile tamen ad credendum, tragicos choros, quorum in Adrasti cultu vetus ante tyrannum usus, ex iuvenis poëtae rudi invento Sicyonem migrasse tam cito. Immo vero, si fallit Themistii fides, citra prolepsin quandam salvi non manebunt hi chori; quorsum inclinat R. Bentley in *Dissert. Phalar.* Ep. p. 293. erudita explicatio. WESS.

CAP. LXVIII. 5. αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἐπὶθῃκε) Quod αὐτὰ τὰ τελευταῖα intelligere se negat Reisk. atque idcirco miris modis sollicitat, retractatum intellexisset, ipsam nominum terminationem significari in -άται: ex vocibus enim

υός τε καὶ ὄνον (καὶ χοῖρου) prodierunt ῥάται, Ὀνιάται et Χομεάται. VALCK. — Nimia docti viri hariolatio, μετατίθεις αὐτοῖς ὀνόματα τὰ γελοιότατα ἐπίθηκε. Sincera est et durabit oratio, modo αὐτά, i. e. μόνα, τὰ τελευταῖα ἐπίθηκε, solas et non nisi terminationes addidit, explanetur, ut fine vocabulorum, ne audirent ὕες, ὄνοι, χοῖροι, differrent. Sic mecum sentiens Abreschius. WESS. — Potuerat lin. 4. καὶ χοῖρου adiacere Scriptor, si libuisset; nec vero adiecto hoc vocabulo utique erat opus: quare quum ignorent illud libri omnes, non obtrudi debuit Scriptori ab Editore. S.

11 seqq. μετέπειτα μέντοι etc.) Quae de mutatis post Clisthenis excessum contumeliosus titulis, et revocatis Doriensium tribuum nominibus, lucem ex Steph. Byz. in Δυμᾶν et notatis Hemsterhusii ad Comici Plut. vs. 385. mutuuntur. WESS.

12 seqq. ἐς τοὺς Ῥαλλίης καὶ Παμφ. etc.) Nomina Sicyonii, quibus innotuerant ante Clisthenem, vetera revocarunt, Doriensium tribubus imposita. Apud Steph. Byz. voc. Δυμᾶν memorantur Ῥαλλεῖς καὶ Πάμφυλοι καὶ Δυμᾶνες: de quibus egerunt Ti. Hemsterh. ad Schol. in Arist. Plut. p. 114. et Henr. Vales. Emend. l. c. 32. Ad ista tria quartum nomen adiecerunt, secundum Herodotum, ab Adrasti filio ductum, Αἰγιαλάς. Sed, ipsam Sicyona dictam olim Αἰγιαλὸν vel Αἰγιαλὸν, testis est Strabo VIII. p. 587. A. [p. 382. D. ed. Cas.] et Pausanias II. [c. 6.] p. 125. Ἀπὸ τούτου --- ἡ γῆ Σικυωνία, καὶ Σικων ἀντὶ Αἰγιαλῆς ἡ πόλις ὠνομάσθη. Altera pars Peloponnesi maritima, ὅσα πρὸς θαλάσση τῆς Ἀργείας, Pausan. II. p. 145., Ἀκτὴ dicebatur: vid. Wess. ad Diodori T. I. p. 507. T. II. p. 226.; incolae, οἱ τὴν Ἀργολίδα ἀκτὴν οἰκοῦντες. In parte septemtrionali ad maris litus (αἰγιαλὸν) habitantes Achaei praesertim, ut erant, dicebantur Αἰγιαλίς, sive Αἰγιαλῆς. Nonnulla dedit ill. Ez. Spanh. ad Callim. hymn. in Del. vs. 73. Accommodum heroico versui nomen apud Poëtas latius patuit: Theocrit. Eid. XXV. vs. 174. Ἐλπομαι οὐχ ἔτιρον τόδε τλήμεναι Αἰγιαλῆων. Ista prostant in Etymolog. M. p. 189, 5. Βασιλεύτωρ --- Ἀντίμαχος ἐν πρώτῳ Θηβαῖδος --- οἱ οἱ ἔσαν βασιλεύτορες αἰγιαλῶν: ubi postremum nomen, omissum in Cod. Leid. msto, frustra tentabat Sylburg. Corrigi debet Αἰγιαλῶν. VALCK.

CAP. LXIX. 6 seq. πρότερον ἀπωσμένον, τότε πάντα

etc.) Varie haec sollicitantur: mihi iuncturam sententiamque absolvunt schedae. Alioqui ordine vocum immutato ἀπωσμένον πάντων, τότε etc. arripere potuerat; ut omnibus liberae civitatis iuribus depulsus innueretur populus. [Probabilem hanc emendationem in contextum recepisse Schaeferum in Var. Lect. monui.] Maior difficultas in δέκα δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατένευε ἐς τὰς φυλάς: [lin. 10 seq.]; atque etiam decem demos distribuit in tribus, ut Vall. Ergone decem duntaxat Athenis δῆμοι? et, si plures, quid factum illis? Longe autem eos denarium excessisse numerum, indices τῶν δῆμων a Meursio collecti, et Sponii Corsinique diligentia egregie aucti, manifestant. Proinde δέκα decem non sibi τοὺς δῆμους populos, sed φυλάς necit. Clisthenes Athenienses δεκαφύλους fecit, et in decem has tribus omnes Atticos populos divisit. Vidit loci hanc sententiam Ed. Corsinus, Fastor. Att. T. III. p. 128. WESS. — Nempe naturalis verborum ordo talis concipiendus: καὶ κατένευε τοὺς δῆμους ἐς τὰς δέκα φυλάς. Studiosum Herodoti lectorem talia non admodum debent morari: quo magis miratus sum, etiam doctissimum Valckenarium in his haesisse; cuius vide Adnotationem proxime sequentem. S.

11. ἦν τε, τὸν δῆμον προσθέμενος) Quae Galeo sincera videbatur, non absurda certe lectio codicis Arch. ἦν τε, τῷ δῆμῳ προσθέμενος, πολλῶν κατ' ὑπερβολὴν τῶν ἀντιστασιωτῶν, converti poterat: eratque, cum populi se partibus adiunxisset, multo superior contrariae factionis fautoribus. Hoc sensu frequentatur προσθῆναι τινί: ego tamen et hic vulgatam praefero. Dum favebat optimatibus inprimis Isagoras, adversarius in administranda republica Clisthenes restituit plebis auctoritatem; quam, in imperio populari constitutam a Solone, Pisistratus filiique labefactaverant. Supra c. 66. Clisthenes τὸν δῆμον προσεταιρίζεται: in eandem sententiam scribi potuit τὸν δῆμον προστίθεται, vel προσάγεται, vel προσποιεῖται: atque adeo hoc loco dici, τὸν δῆμον προσθέμενος, cum plebem suam fecisset, adversariis multo fuisse superior. Hoc idcirco genuinum iudico quia Herodoteum est; προσθῆναι autem τινί apud Nostrum tantum dicuntur, qui alterius adstipulantur sententiae. Amicos sibi conciliare vel adiungere φίλους προστίθεται dicitur I. 53. idem est cap. 56. προσκήσασθαι φίλους: ista duo permutantur etiam lib. III. c. 74.

In *Thucyd.* VI. 18. προστίθεσθαι αὐτοὺς recte Schol. explicat. In iis, quae proxima praecedunt, insunt non sane pervulgata, quale hoc videtur: [lin. 10.] δέκα δὲ καὶ τοὺς δῆμους κατένευε ἐς τὰς Φυλάς: an in singulas tribus decem demos contribuit? sed, qui ex decem huius temporis tribubus esse censerentur, demi nostris in libris memorantur circiter cxx. Conferenda certe sunt quae ex *Aristotelis* *Repub. Athen.* de *Clisthene* tradit Schol. in *Aristoph. Nub.* vs. 37. VALCK. — Vide proxime praecedentem Adnot. S.

CAP. LXX. 2. ἐπικαλεῖται Κλεομένης) *Pausaniae* III. [c. 4.] p. 212. *Cleomenes* στρατεύσας ἐπ' Ἀθήνας primā quidem expeditione, *Herodoto* supra narratā, laudem sibi dicitur civibusque suis peperisse; ὕστερον δὲ Ἀθηναίου χάριτι ἀνδρὸς Ἰσαγόρου, τυραννίδα οἱ συγκατεργασάμενος Ἀθηῶν: ubi praestiterit συγκατεργασόμενος. Haec vero tertia, secundum *Herodotum*, *Cleomenis* fuit expeditio. [conf. ad c. 74, 6. et 76, 1. not.] Quod vero mox ait, τὸν δὲ Κλεομένηα εἶχε αἰτίν φοιτᾶν παρὰ τοῦ Ἰσαγόρου τὴν γυναῖκα: hoc *Plutarchus* intactum non dimisit T. II. p. 860. D. Quod primum fecisse dicitur misso nuncio *Cleomenes*, ἐξίβαλε Κλεισθένηα, καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους πολλοὺς Ἀθηναίων, id respicit *Thucyd.* [I. 126.] p. 82, 96. hinc explicandus. VALCK. — Quam tertiam *Cleomenis* expeditionem adversus Athenas susceptam *Valckenarius* dicit, eam *Herodotus* cap. 74. et seq. exponit: sed, ut tertia illa, sic iam et secunda, de qua c. 72. agitur, in *Aristagorae* gratiam suscepta est. S.

7. ἐξίβαλε) *Expellendi conatum* et voluntatem indicat, ut saepe numero. Vide I. 68. III. 53. [Praecone misso *Clisthenem* multosque cum eo alios urbe excedere iussit: sed tunc quidem unus *Clisthenes* paruit mandato, reliqui in urbe manserunt. cf. c. 72, 1-5.] Τοὺς ἐναγείας [lin. 8.] et *Κυλωνίων ἄγος*, cuius *Alcmaeonidae* accusabantur, post *Herodotum* explicuit *Thucydides* lib. I. 126. accuratissime, ibique *Cl. Dukerus*. WESS.

CAP. LXXI. 2. ἢν Κύλων etc.) Quae huc spectant aliunde pleraque sunt notissima. Perpaucis *Herodoto* narrata *Thucydides* explicatius exsequitur, eleganter etiam et perspicue; sic ut hac in parte historici Principes a suo quisque more secessisse videantur: est enim passim noster ille dulcis et fusus, densus et brevis *Thucydides*; illius σύνθε-

εις ἡδεῖα καὶ καλὴ, huius αὐστηρά. *Thucydides*, iudice *Hermogene* p. 511. εἶπον καὶ γλυκύτητα ἔχει, μάλιστα μὲν ὥσπερ ἀλλότριόν τι τῆς ιδέας αὐτοῦ ἐκφαίνεται τὸ μέρος ἐκείνο. *Solihista Theon* in *Progymn.* p. 22. τὸ Κυλώνειον, inquit, ἄγος μᾶλλον τοῦ Ἡροδότου (καὶ Εὐφρονος) ἐξείργασται *Θουκυδίδῃ*. Si vulgaretur κατ' Εὐφρόνιον, ignotus nos non cruciaretur historicus, cuius nomini substituendum adverbium suspicor, quod sensui conveniat. Sed hoc certe non dubitanter statuo, errasse Virum egregium, [*Dukerum* in *Annot. ad Schol. Thucyd.*] dum ipsi *Leo* in *Scholiis ad Thucyd.* esse videbatur *Leo Alabandensis vel alius*. Ad *Thucydideam* nempe de *Cylone* narrationem lib. I. c. 126. tres diversorum adnotatiunculas *Scholia* praebent in vs. 56. quarum postrema nugatoris est Graeculi, minime digna quae viros exerceret eruditissimos; secunda, ut est captus Grammaticorum, ista non inelegans: "Ὅτι τοῦ δισηήματος τοῦ κατὰ τὸν Κύλωνα τὴν σαφήνειαν τινὲς θαυμάσαντες εἶπον, ὅτι Λέων ἐγέλασεν ἐνθαῦτα, λέγοντες περὶ Θουκυδίδου. Postrema virum clar. in his minus attentum revocasse debuerant ab errore: horridus *Thucydides* ob torvam veluti structuræ faciem magistris istis *Leo* dicebatur, qui, dum in his facilis videretur et iucundus ὁ Λέων, αἰεταν, ἐγέλασεν ἐνθαῦτα. Iudex idoneus *Dionysius Halic.* in *Epist. ad Pomp.* p. 210, 3. Καλαὶ μὲν αἱ παλαιαὶ ἀμφοτέραι - - διαφέρουσι δὲ κατὰ τοῦτο μάλιστα ἀλλήλων, ὅτι τὸ μὲν Ἡροδότου κάλλος ἰσαρὸν ἐστὶ, φοβερόν δὲ τὸ Θουκυδίδου. VALCK.

7. τῶν Ναυκραίων) *Laurentii Naucratorum* mendosum et forte operarum peccatum est: sunt enim hoc de genere quam plurima in versionis editione principe. Nobiliss. *Palmerii Ναυκραίων* spernunt *Aristoteles*, *Harpocratio*, et *Suidas*. Quinam Athenis olim *Ναυκραοὶ* fuerint, praeclare *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. c. 19. et post deinde *Maussacus* in *Harpocrat.* *Ναυκραρικὰ* commonstrarunt. Cur autem *ἔνεμον* placuerit, adscripta lib. I. 59. docebunt. WESS.

Ibid. οἱ πρυτάνεις τῶν Ναυκραίων) Ut *Magistratus antiquitus Ναυκράρους* dictos doceat, citat hunc locum *Harpocrat.* Apud *Thucyd.* [I. 126.] p. 81, 88. dicuntur *Cylonem* et sodales ἀναστῆσαι οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν Φυλακὴν: custodiendos autem commiserant τοῖς ἐννέα Ἀρχουσι τότε δὲ, addit, τὰ πολλὰ τῶν πολιτικῶν οἱ ἐννέα Ἀρχοντες ἐπρασσον. Haec

non satis perspicio quo modo cum Grammaticorum possint observatis conciliari περί Ναυκραίων, quae prae ceteris diligenter collegit *Leopard. Em. VII. 19.* nisi statuatur, in his etiam ab Herodoto diversum auctorem sequutum *Thucydidem. Pausaniae VII. [c. 25.] p. 588. οἱ ἔχοντες τὰς ἀρχαὶς διέφθειραν τῆς Ἀθηνᾶς ἐκτάς τῶν Κυλῶνι ὁμοῦ τὴν ἀκρόπολιν κατεληφθότων. VALCK.*

7 seq. ὑπεγγύους πλὴν θανάτου) Non male *Valla*; quem *Portus* haud circumspecte deseruit, vertendo, qui *Athenas*, suae potestati subiectas, incolebant, excepta capitis poena. Namque ὑπεγγύους non ad Ἀθῆνας referendum, sed τούτους ἀνιστάσι, pingendaque ὑποστιγμὴ post Ἀθῆνας. Cylonei dira fame pressi ex arce accepta fide incolumitatis descenderunt, ita tamen ut iudicio se sisterent, sive ἐπὶ δίκῃ, quemadmodum *Plutarchus* in *Solone*. Pactum illud de incolumitate, πίστιν τῆς σωτηρίας ἐχέγγυν alia in re *Dio Cassius*, memorat clarissime *Thucydides* lib. I. 126. ἀναστῆσαντες δὲ αὐτοὺς - - ἔφ' ἥ μὴδὲν κακὸν ποιήσουσι: quum induxissent eos, ut descenderent, hac conditione, nullo se eos malo adfecturos: atque haec supplicium privilegia olim. Ἀλλ' ὥσπερ ἔλαβες τὸν ἐκτετὴν ἐχέγγυν Ῥού μὲ κακὰφύλασσε, propterea *Oedipus Colon.* in *Sophoclis* fabula vs. 275. Verum haec uberius, *Herodoti* mentem optime assecutus, *Cl. Dukerus* ad *Thucyd.* dictum locum. *WESS.*

CAP. LXXII. 17. πρὶν ἢ τὰς θύρας αὐτὸν ἀμείψαι) Priusquam intraret. [potius, priusquam intrasset.] *Aeschylus* *Choëph.* vs. 569. Εἰ δ' οὖν ἀμείψω βηλὸν ἐρκείου [ἐρκειον] πυλῶν: Si limen transiero. Cultum et *Theophylacti* *Epist.* VII. τὸν ἀδελφιδοῦν ὑπερορᾶς θύραν ἐκ θύρας ἀμείβοντα. Haec tamen convertuntur, ubi in aedibus agens facessere et exire iubetur. *Sophocl. Philoct.* 1256. Ἐξέλθ' ἀμείψας τὰςδε πετρῆρεις στήρας. *Euripides* *Elect.* 750. ἀμειψὼν δώματα, exi. Ceterum quae superius φήμη, ea mox κληδών, [lin. 21.] sive, ut lib. IX. 9. κληδών: differunt enim nihil, itaque de admonitu non bene *Valla*. Vid. *Odyss.* γ'. 100. *WESS.*

22. ἐξέπιπτε μετὰ τῶν Λακεδ.) Huc spectat *Aristophan.* *Lysistr.* vs. 273. οὐδὲ *Κλεμένης*, ὃς αὐτὴν (τὴν ἀκρόπολιν) κατέσχε πρώτος, Ἀπῆλθεν ἀφάλακτος ἄλλ', ὅμως Λακωνικὸν πνέων, Ὡχίτ' ὅπλα παραδούς ἱμοί. *VALCK.* — Ἐξέπιπτε *Valla*, a proposito decidit: excidit, Gronov. Possis, pulsus, eiectus est;

certe, *excedere coactus est.* (conf. supra lin. 12.) Sic VIII. 141, 4. ἐκπίπτειν ἐκ Πελοποννήσου ὑπὸ Μήδων. Mox κατέδησαν τὴν ἐπὶ θανάτῳ, scil. δέσιν: conf. ad I. 109, 2. notata. S.

24. Τιμησίθεον τὸν ἀδελφεόν) Ne quis in posterum *Isagorae*, vel alterius, in Timesitheo *fratrem*, quaerat, spero equidem Τιμησίθεον τὸν Δελφὸν *Herodoto* restitutum iri ex veraci *Palmerii* coniectura, a Clar. *Wess.* firmata in *Diss. Herod.* p. 165. Δελφοὶ et ἀδελφοὶ alibi quoque male inter se permutantur. VALCK. — *Fratrem eius* *Laurentius* ex coniectura; nam αὐτοῦ, quod nullis in codicibus, legisse, non opinor. Macula τὸν ἀδελφεόν foedavit turpis, vixque mihi tempero, quin ea detrita τὸν Δελφὸν ex Nob. *Palmerii* admonitu, siquidem nihil certius, refingam. Rem constituet *Pausanias*, Τιμησίθεον τὸν Δελφὸν, *Isagorae* amicum, in occupanda arce Attica adiutorem, et capite propter ea poenas dantem, clarissime describens lib. VI. 8. Vitii origo in scribarum socordia, ἀδελφὸν et Δελφὸν confundentium, veluti in *Plutarchi* T. II. p. 825. B. et *Photii* Bibl. p. 481, 30. Veritatem utrobique *Xylander* et *H. Steph.* perspexerunt, quos simili in re duces habeo. WESS.

25. καὶ λήματος) Semper ita veteres de *fiducia* animique praesentia. Λήμμα, *captura* illis, et *lucrum*; quod *scriptionis* affinitate saepe prius incrustavit. Testantur editi et scripti libri passim. *Herodotei* mssti omnibus locis perbene. *Gronovius* tamen, quoniam *Florentiae* auspiciū negabatur, novare ausus non fuit lib. VII. 99. errorem agnoscens, quae et *Porti* doctrina. Confer ad *Diodor.* II. 58. et in primis *Graevium* in *Luciani* *Soloecist.* c. 5. *Valckenar.* ad *Ammon.* lib. II. c. 15. et *Pierson.* in *Moerid.* p. 246. WESS.

CAP. LXXIII. [5. γὰρ σφι Λακεδαιμονίους --- ἐκπεπολεμῶσθαι) De praepositione πρὸς, ante Λακεδ. perperam vulgo intersertā, a nobisque abiectā, vide quae in *Var. Lect.* monuimus. Quisquis et *Herodoti* et aliorum *Scriptorum* loca consideraverit, quae vel ibi a nobis, vel a *Wesselingio* ad III. 66, 11. vel a *Valck.* ad *Ammon.* lib. I. c. 18. vel ab aliis viris doctis ad *Moeridem* p. 305. et ad *Thomam Mag.* p. 703. citata sunt, non dubitaverit, puto, temere vulgo invecam illam voculam fuisse. S.]

10. ἀπεκορύφου) *Suidas* προφανῶς ἐλγυν explicat *Hesychius* εἰς κορυφὴν (τὸ τέλος) ἦγεν: ubi Cl. viri *Küsterus* et *Al-*

berti. Verius erit, *summatim dixit*. Κορυφούμενος εἰς ἐν ἀριθμὸς, unam qui in summam cogitur, in Epigr. Alcaei, Anthol. lib. III. p. 331. [Analect. Brunck. T. I. p. 492. num. xxi.] συγκορυφῶσαι τὴν διήγησιν, *summatim absolvere*, Dionys. Halicarn. T. II. p. 140. At in Polybio notione diversa de Arare et Rhodano, insulam suo concursu fastigantibus, ἀποκορυφούσι αὐτῆς τὸ σχῆμα κατὰ τὴν πρὸς ἀλλήλους σύμπτωσιν, lib. III. 49. Habet nonnulla ad Theophrasti Charact. c. 2. Duportus, non mala, sed ex Aem. Porti Lexico. WESS.

CAP. LXXIV. 6. εἰσβαλεῖς εἰς τὴν Ἐλευσίνα) Hoc fecisse secundum alios credebatur Cleomenes, dum ex Athenarum arce, quam ceperat, eiectus, et dimissus ὑπόσπονδος, in Peloponnesum rediret: vid. Pausan. III. p. 212. In Scholio veteri in Aristoph. Lys. vs. 273. qui τὴν ἀκρόπολιν κατέσχε, Cleomenes, πολιορκηθεὶς ὑπὸ τῶν Ἀθηναίων, καὶ ἄφειδεις ὑπόσπονδος, ἀπὸ τῶν οἰκαδὲ πάλιν Ἐλευσίνα κατέσχε: tum facinoris istius cum Cleomene socii cives Attici dicuntur a libertatis statoribus poenis subiecti, quibus patriae solebant affici proditores; aeneam columnam cui illorum inessent nomina, ἔστησαν ἐν πόλει παρὰ τὸν ἀρχαῖον νσών: ubi per πόλιν arx est intelligenda: sic Thucydidi lib. VI. p. 412, 33. memoratur ἡ στήλη περὶ τῆς τῶν τυράννων ἀδικίας ἡ ἐν τῇ Ἀθηναίων ἀκροπόλει σταθεῖσα: alibi apud eundem legitur στήλας στήσαι --- ἐν πόλει παρ' Ἀθηνᾶ. vid. Celeb. Hemsterh. in Aristoph. Plut. p. 261. VALCK. — Nullam equidem alios inter auctores et Herodotum ea in re, de qua hic agitur, video dissensionem. Superiorem Cleomenis adversus Athenas expeditionem, qua mox arce occupata eiectus domum rediit, l. c. prorsus silentio praeteriit Pausanias. (conf. ad c. 70, 2. et ad 76, 1. notata:) Scholiastes vero Thucydidis, non (ut Valck. ait) dum --- in Peloponnesum rediret; sed, postquam in Peloponnesum rediisset Cleomenes, denuo Atticam invasisse eum tradit, cum Herodoto planissime consentiens. S.

8. Ὑσιᾶς) Harpocratiōni, Steph. Byz., Suidae Ὑσιᾶς πόλις Βοιωτίας: [apud Steph. quidem etiam Ὑσιᾶ, sing. numero:] a quibus non abit Pausanias, Ὑσιῶν καὶ Ἐλευθερῶν, urbium olim Boeotorum, ἐπέπια ad Cithaeronem describens IX. 2. Qui quidem quin has Hysias in animo habuerit, dubium nullum: nam Herodoti Hysiae non longe ab Eleutheris

iuxta Cithaeronem lib. VI. 108. et IX. 15. et 25. etiam in *Plutarchi* Aristide, ut alias ostendetur. An *Hysiae*, *Boeotorum* finibus proximae, conditionem mutarunt, et lapsu temporis Atticae esse desierunt? Ita videtur: *Herodoti* aetate in Atticis populis censebantur. Vide quoque *Wasseum* ad *Thucyd.* lib. III. c. 24. WESS.

Ibid. Οἰνόν αἰρέουσι καὶ Ῥοιάς) Ῥοιάς qui demum dixerit Attices, neminem habuit *Meursius*, praeter *Herodotum*: ego ne *Herodotum* quidem dixisse suspicor. *Oenoë* pagus Attices, qui hic venit in censum, Eleutheris erat, adeoque Boeotiae, conterminus, δῆμος ἴσχατος τῆς Ἀττικῆς. *Huius* pagi situm definiverunt viri summi *T. Hemst.* ad *Lucian.* p. 438. et *P. Wess.* ad *Diodor.* I. p. 305. Inter *Oenoën* et *Hysias*, praeter *Eleutheras*, mons Cithaeron interiacebat. *Plataeis* Thebas abeuntibus ad dextram erant *Hysiae* et *Erythrae*, quas omnes Boeotiae contribuunt, etiam aetate *Herodoto* proximi: ipse quin etiam *Herod.* VI. 108. et IX. 15., ubi *Mardonius* παρῆκε τὸ στρατόπεδον, ἀρξάμενον ἀπὸ Ἐρυθρίων, (non Ἐρυθραίων, *Erythraeis*; sed *Erythris*;) κατέβαινε δὲ εἰς τὴν Πλαταιίδα γῆν: et cap. 25. ἦσαν διὰ τῆς ὑπερείτης τοῦ Κιθαίρωνος περὶ Ῥοιάς εἰς τὴν Πλαταιίδα γῆν. Apud *Thucyd.* III. 24. *Plataeenses* primum viam ingressi, quae recta Thebas ducebat, illinc deinde, divertentes ad dextram, iter Cithaeronem versus flectebant εἰς Ἐρυθράς καὶ Ῥοιάς, tandem monte supcato venerunt in Atticam. Ferri nequit quod legitur in eadem historia apud *Polyaen.* VI. c. 19, 3. οἱ Πλαταιεῖς, ἐκ τῆς Θηβαϊκῆς ἐκκλίναντες, ἐπανῆλθον εἰς τὰς Θήβας καὶ κείθεν Ἀθήναις διεσώθησαν: corrigendum puto ἐπανῆλθον εἰς Ῥοιάς. Ad *Thucyd.* plura dedit de *Hysiis* *Wasseus*, alterum etiam *Herodoti* locum; omisit quem minus forsitan emendate scriptum legerat, *Eurip.* in *Bacch.* vs. 750. ad *Asopum* collocantis Ῥοιάς τ' Ἐρυθράς θ', αἱ Κιθαιρώνος λέπας Νέρβην κατακῆκασιν. Ex *Harpocr.* constat Boeotiae Ῥοιῶν *Euripidem* etiam mentionem fecisse in *Antiope*, quae geminos, ut notum, in monte Cithaerone pepererat. Haec si benigno vultu fuerit ab hominibus eruditis excepta dubitatio, coniecturam periclitabor super Attices pago, qui hic commemorari potuerit. VALCK. — Suam super eo pago coniecturam, quam hic silentio pressit *Vir doctus*, an alibi aperuerit, compertum non habeo. *Larcherus* in *Adnot.* ad h. l. Φυλάν

se pro ῥῆσις maluisse professus est: at ea quidem nimis violenta novatio foret. S.

CAP. LXXV. 2 seqq. Κορίνθιοι μὲν πρῶτοι --- μετεβᾶλλοντο) Ob unius ego Codicis dissensum non sollicitassem olim vulgatum μετέβαλλον τε καὶ ἀπαλλάσσοντο: id est μεταβαλόντες (vel μεταβουλεύσασθαι) ἀππλάσσοντο: praesertim cum veteribus et Herodoto Μεταβάλλειν, ut Latinis mutare, pro mutari et μεταβάλλεσθαι, frequenter adhibeatur: vid. Gataker. in M. Antonini V. 13. Hic Herodoto tradita multis enarrans Schol. mstus in Aristid. οἱ Κορίνθιοι, inquit, ἅτε δὴ εὐσεβεῖς ἤρξαντο ἀναβαλέσθαι τὴν συμμαχίαν, φάσκοντες μηδὲν ἀδικῆσαι ὑπ' Ἀθηναίων. Lector Herodoti diligens de Corinthiis scribit Dio Chrys. in Corinthiaca p. 459. A. quod Casaub. veretur ne sit ἀνιστόρητον, et e librarii menda, non auctoris mente: mihi facili nominis Isagorae transpositione cum historia Dion in concordiam videtur posse redigi, si dicantur Corinthii, τὰς Ἀθήνας ἀπὸ τῶν τυράννων ἐλευθεράσαντες, πρότερον μὲν ἀπὸ Ἰππίου, ὕστερον δὲ ἀπὸ Κλεομένηους καὶ Ἰσαγόρου καὶ μετὰ ταῦτα, ὡς αὐτοὶ πρᾶγμα ποιεῖν ἐπεχείρουν Ἰππίου (Δακτυλομόνιοι: hic nomen Ἰππίου idem valet ac τυράννου) καὶ τυραννίδα τῆς Ἑλλάδος καθίστασθαι, πρῶτοι μὲν αἰσθόμενοι, μάλιστα δὲ ἀλγῆσαντες, ἡγεμόνες τοῖς ἄλλοις τῆς ἐλευθερίας καταστάντες. Ex his tribus postremum spectat non sane tempora recentiora, quibus a Lysandro captas Athenas cum Thebanis Corinthii delendas esse censebant; sed Herodoto narrata c. 91. et 93. Secundum ad hanc pertinet expeditionem. Primum non commemorat Herod. c. 64. in Corinthios interdum magis, quam decebat historicum, iniurius: Cleomenis tamen in exigendo Hippia Corinthios etiam adiutores fuisse verisimillimum faciunt in sequentibus narrata. VALCK.

11. παραλυομένου δὲ τοῦτῶν τοῦ ἐτέρου) Manifesta haec altero de rege, soluto lege et necessitate expeditionis. Alia omnia Cl. Gronovius, cui equidem calculum non addo. In altero Tyndaridarum, domi relicto, magna obscuritas. Nob. Palmerius Exercit. p. 26. Tyndareos, vel Tyndaridas hic [lin. 12.] dici suspicatur, non quod de stirpe Tyndarei nati forent, sed quod Castoris et Pollucis Tyndaridarum, in numerum divorum relatorum, erant sacerdotes et ὑποφῆται; dubitans tamen, neque inmerito: nullus enim hariolationi auctor, color nullus. Haec vide: Tyndaridae semper Casto-

res sunt, lib. IX. 72. quos Spartani auxilium flagitantibus non nunquam, ut suppetias ferrent, dederunt. Locri certe Epizephyrii, cum bellum Crotoniatarum horrerent, ἐπιμύσαν, verba sunt Zenobii Cent. II. 17. εἰς Λακεδαιμόνα συμμαχίας δέοντες. Responsum legatis fuit, non se copias duros, τοὺς δὲ Διοσκούρους sive Castores missuros: quibus consona Eustath. in Hom. p. 268, 6. Spartaē itaque *Castor et Pollux* rei militari auspicia dabant. Iam duo cum essent, sicuti totidem reges civitatis, aequum videbatur, ut regum altero domi manente, alter dumtaxat Tyndaridarum in expeditionem assumeretur: accedebat fortasse forma et habitus signi, quo indigebantur apud *Plutarch.* περὶ Φιλαδέλ. pr. Τὰ παλαιὰ τῶν Διοσκούρων ἀφιδρύματα οἱ Σπαρτιάται ΔΟΚΑΝΑ καλοῦσι: additur, fuisse δύο ξύλα παράλληλα δυσὶ πλάγιοις ἐπεζυγμένα, duo ligna aequaliter distantia, duobusque transversius iuncta. Quae quidem in castra si fuerint portata, uno Tyndaridarum cum rege in bellum pergente, disiungi necesse fuit. Atque haec, ubi probabuntur, obscura dispellent. WESS.

12. τῶν Τυνδαριδῶν τὸν ἕτερον) *Palmerium* miror, ignorare se prorsus, fatentem, qui fuerint isti Tyndarei; Castores enim *Palmerius*, sive *Therapnaeos Tyndaridas*, si quis alius, habebat certe notissimos. Fratres isti, eximia Spartaē religione culti, in sermone quoque quotidiano dicti τῶ Σιῶ, quia concordēs regnaverant, a Regibus ad bellum simul exeuntibus, ut arbitror, boni ominis gratia, et velut auxiliores solenniter evocati, binos Imperatores comitari credebantur: Σωτήρες (ὄντες,) ἀγῶναι παραστάται, a nescio quo Tragico dicti apud *Aelian.* Var. Hist. I. 30. Προτὺ γὰρ δὴ, inquit *Herodotus*, καὶ οὗτοι ἀμφοτέρω ἐπικλητοὶ σφι ἰόντες ἔπειρο. Regum imperatorum concordia Demarati secessione violata, hanc tulerunt legem Spartiatae, ut in posterum alter tantum Regum educeret exercitum; alteri autem Regi, qui domi maneret, Tyndaridarum etiam alter veluti custos relinqueretur et tutelar. Alteram legis partem *Cragius* hinc attigit de Rep. Lac. lib. IV. c. 4. Tyndaridas *Cragius* et *Meursius* suo loco reliquerunt. Ut alibi, sic Spartanis etiam Castores dimicantibus adfuisse credebantur salutare: adfuturos proeliantibus persuasit *Archidamus*, *Frontin.* I. c. XI, 9. *Polyaen.* I. c. 41, 1. ὡς οἱ Διόσκουροι συμμαχήσοντας

ἤκουον. Apud eundem II. c. 31, 4. Lacedaemonii sibi persuadent, Διοσκουρίων ἐπιφάνειαν γεγονέναι: vicina corrigit Hemsterh. in illa luculenta de Castoribus adnotatione ad Lucian. [Deor. Dial. XXVI. 1.] p. 284. Apud Herod. V. 86. auxiliares petentibus Thebanis suos heroas Aeginetae ἐπικουρίην τοὺς Αἰακίδας συμπέμπειν ἔφασκον, quorum auxilium imbecillum experti Thebani τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί ἀπειδίδουσαν, τῶν δὲ ἀνδρῶν ἐδίοντο: ad istum locum, Iustini quaedam excitat Clar. Gronov. ex lib. XXII. c. 2. quae huc vel in primis pertinent. VALCK.

CAP. LXXVI. [1. seqq. Τέταρτον δὴ τοῦτο etc.) Poterat πέμπτον dici: nam, singula si reputes, quinta haec fuit expeditio. De prima, quae Codro regnante accidit, quam uno solum verbo tangit Scriptor noster, videndus praeter alios Pausanias lib. I. c. 39. p. 95. Secundam, duce Anchimolio parum felici successu susceptam, exposuit Noster cap. 63. Tertiam, quae prima fuit Cleomenis in Atticam expeditio, qua ex Attica profugere coacti sunt Pisistratidae, exposuit idem cap. 64. et seq. Iam quarta numerari expeditio poterat ea, quae secunda Cleomenis fuit; qua arcem Athenarum Cleomenes occupavit: (cap. 72.) sed quoniam exiguam admodum manum (c. 72, 3.) tunc secum Cleomenes habuit, et paucos post dies excedere Atticā coactus est; illius nunc expeditionis Herodotus (quem admodum etiam Pausanias, loco in Adnot. ad c. 70, 2. citato) rationem non habet: et quartam Doriensem expeditionem in Atticam susceptam, illam numerat quae c. 74. et 75. exposita est. S.]

CAP. LXXVII. 4. τοὺς Βοιωτοὺς) τοὺς Βοηθούς parum abest quin probem. Vitabitur ita toties iterata Βοιωτῶν mentio, auribus minime iucunda. Atticas autem has contra Bocoios et Chalcidenses expeditiones ad Herodoti exemplum floride ornavit Himerius Eclog. p. 44. ed. Steph. Rhetoris locum adscripserat St. Berglerus. WESS.

11 seq. ἐπὶ τῶν ἱπποβοτείων τῇ χώρῃ) Optime Plutarch. in Camillo p. 164. v. Χαλκιδίων δὲ τοὺς ἱπποβότας λεγομένους, πλοῦτω καὶ δέξῃ διαφέροντας, ἐξέβαλεν Pericles; cui cum congruat Strabo X. p. 685. c. [p. 447. v. ed. Cas.] et Aelian. Var. VI. 1. laudo instauratum eorum ex mssis titulum. Fuerunt iidem haud dubie et ἱππιβάται, sed plus priore Herodot. T. VI. P. I.

indicatur. Scholiast. ad Eurip. Orest. 1001. Ἀτρείως ἵπποβότα, ἵππους τρέφοντες, καὶ ἵππους ἐπιβαίνοντες: qui mihi tali glossa significat, in aliis Tragici exemplis Ἀτρείως ἵπποβάτα fuisse, sicuti Sophocl. Aiac. vs. 620. οἰοβότας, et Philoct. 217. ἀγροβότας variabatur olim. Dices, disputatis haud parum nocere ἵπποβητίων Chalcidensium commemorationem lib. VI. 106. sed aliter habet res, ex Codicibus promulganda: neque ergo male Cl. Abr. Gronov. ad Aelianum. Restat τῶν κληρούχων numerus, longe in Aeliano minor. Δισχιλίους ex scriptis viri celeb. Perizonius et Iac. Gronovius Praef. ad T. IV. Thes. Ant. Graec. expulso vetere τεσσαράκοντα, probant et urgent, opinati insuper satis eum amplum videri, Herodotique τετρακισχιλίους (sic Gronovius) partim in Hippobotarum agros, partim aliorum commigrasse: quam recte, non indico. Aeliani, sedulo ut dicam, τεσσαράκοντα, ubi nota numerali pingantur, ex quatuor Nostri millibus prodigni facili potuerunt partu. WESS.

12. οἱ δ' ἵπποβόται ἐκαλῶντο οἱ παχέεις) Equidem non opinor sic ab Herodoto potuisse scribi; sed, articulo omisso, ἵπποβόται δὲ ἐκαλῶντο οἱ παχέεις τῶν Χαλκιδέων: quod supra iam indicavi in lib. I. c. 180. Forma nominis ista, ἵπποβόται hic erat in Flor. Cod. [quam recepit quidem, sed] cuius tamen bonitatem vir clar. non [diserte in Notis] commendavit; memor, ut puto, alterius loci VI. 100. ubi ad vulgatum, τῶν ἵπποβητίων Χαλκιδέων, nihil ex Med. reperiēbat enotatum. Ad Aelian. Var. Hist. VI. 1. incerti fluctuant, utrum opulentiores inter Chalcidenses ἵπποβόται dicti sint, an ἵπποβάται. Sequor iudicium utriusque Gronovii, suffragantium Casaubono; pauca quidem attulit is ad Strabon. sed quibus mea saltem opinione planissime demonstravit dictos ἵπποβότας. Ne equites quidem commode dici potuisse putem ἵπποβάτας: sed, ut οἰοβότης, αἰγυβότης, sic qui equos aleret, erat ἵπποβότης. Quorum autem census equis alendis sufficeret, atque adeo opulenti, vocabantur apud Chalcidenses ἵπποβόται. Comparari quodammodo possunt εἰκίαι τεθρηπποτρέφοι: [Herod. VI. 35, 3. et 125, 26.] Rarius illud Antigoni Carystii de patre Polemonis apud Diogen. Laërt. IV. 17. illum τῶν πρώτων τε εἶναι πολιτῶν καὶ ἀρματοτροφῆσαι: nam sic ista scribenda sunt. Qui Athenis olim opibus eminebant γεωμέτροι, qui Syracusis et alibi, γεωμέτροι δι-

cebantur: non sane rusticos ista vox notat aut aratores, sed agrorum possessores; quales hodie in Frisia nostra a republica gerunt. In Thessalia T. Quintius Flamininus potentiorē eam partem civitatum fecit, cui salva tranquillaque omnia magis esse expediebat: haec ubi scribit non protrita Livius XXXIV. 51. tacent commentatores. VALCK.

15. ἐς πίδαας δῆσαντες) Herodoteum ἐμπιδήσαντες monstrat non esse deterius ἐν πίδααις δῆσαντες, quod hic habet Arch. Istas πίδαας in arce dedicatas memorat hinc Schol. mstus in Aristid. Panathen.; historiam ex Herod. lib. 5., quem citat, enarrans. Athenienses ibi Boeotos vicisse dicuntur καὶ Χαλκιδέας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἀνέβησάν τε τοὺς παῖδας (ταῖς πίδαας leg.) ἐν ἀκροπόλει, αἷς τοὺς αἰχμαλώτους ἔδσαν, καὶ χαλκῆς τεθρίππου (leg. χαλκοῦν τέθριππον) ἀπότισιν τῶν λύτρων. Ista πίδααι ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ, inquit Herod. [lin. 18.] ἔσαν περιούσαι, κρεμάμεναι ἐν τειχίῳ περιπεφλευσμένων. Multa notat ad postremum illud Portus: sincera scriptio videtur περιπεφλοισμένων πυρὶ, a περιφλοῖν: περιπεφλογισμένων forte legit Valla. In ista forma loquendi alibi habet σῶν: ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἢ σῶν, II. 181. IV. 124. VIII. 39. Ut hic, [sic fere] lib. I. c. 66. αἱ πίδααι, ἐν τῇσιν ἐδεόετο, ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἔσαν σῶσαι ἐν Τεγῇ, περὶ τὸν υἱὸν τῆς Ἀλέης Ἀθηναίης κρεμάμεναι. VALCK.

15. χρόνῳ δὲ ἔλυσαν) Eliminavi ὕστερον, obsecutus codicibus; neque sane necessaria eius hic praesentia. WESS.

16. διμνέως ἀποτιμησάμενοι) Pollux διμνέως legit, sicuti εἰκοσίμως de viginti minis apud Lysiam. Vide Kühnium et Iungermann. [Conf. Var. Lect. h. l.] Erant autem binae minae sollemne in singulos captivos redemptionis pretium apud Graecorum multos. vide lib. VI. c. 79. Porro [lin. 19.] τειχίῳ περιπεφλευσμένων malebat Cor. de Pauw, ob Comici, suspicor, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει, Nub. vs. 395. Rectius Portus: φλέω, φλύω, φλεύω, quo fonte alia manarunt plura, auxilio advocavit. WESS.

27. δεσμῷ ἐν ἀχλυσίντι) Docta Gronovii cura lucem et auctoritatem Medic. ἀχλυνθίντι quaesivit, nato fortasse errantis calami ductu ex vulgato, ut Hesychii ἀχλυσίντι ex ἀχλυσίντι. Sequentia [ibid.] dicto Heracliti, ὅτι βρὶν χερὶ σβεννύειν μᾶλλον ἢ πυρκαϊήν, apud Diogen. IX. 2. firmanter; et currus aereus ex decimis Chalcidensium et Boeotorum Pausan. I. 28. WESS.

CAP. LXXIX. 3. ἐς πολύφημον) *Concionem sive coetum*, recte Ραυω et Reiskius. Ποῖτα Odys. B'. 150. 'Ἄλλ' ὅτι δὴ μίσσην ἀγορὴν πολύφημον ἐκίσθην: ad quae Hesychius, πολύφημον, πολύφωνον, ἐπιθετικῶς ἢ ἐκκλησία, [fors. ἤγουν ἐκκλησίαν,] ἐν ᾗ πολλὰ φῆμαι καὶ κληδόνες εἰσίν. Pythia more suo ambigue respondet. WESS. — *Homereum* illud consultoribus non fuit obscurum, oraculum usitato more referentibus ad *populum*: oraculum οἱ θεοπρόποι ἀπήγγελλον ἐς τὸν δῆμον, Herod. VII. 142. Hoc alibi Nostro dicitur ἐξενεῖσθαι ἐς τὸν δῆμον: Thucydidi, ἀνενεγκεῖν ἐς τὸν δῆμον. VALCK.

CAP. LXXX. 3. τὸ μαντήϊον) Sic praestat; idem lib. II. 152. Opportune Critici in Pindari Nem. Od. IV. 30. Θῆβη γὰρ καὶ Αἴγινα, Ἀσωπίδες καὶ Φασί Θηβαίοις πολεμοῦσιν Ἀθηναίους ἐκπεστὶν λόγιον, τοὺς συγγενεῖς ἐλίσθαι συμμάχους· δι' οὗ τοὺς Αἰγινήτας ἐλίσθαι, hac forte ex narratione. WESS.

10. τοὺς Αἰακίδας συμπίμπειν ἔφασαν) Etsi haec prae-scae superstitionis pars in densa sit caligine, συμπίμπειν Med. et Ask., docte a celeb. Viro expositum, recepto non antepono. Spartanorum Locrensibus responsum apud Zenobium, de quo superius, [Adn. ad c. 75, 12.] τοὺς δὲ Διοσκου-ρους αὐτοῖς ἐπιπέμψουσιν, stat contra istos Codices: tum, quod continuo subsequitur, τοὺς μὲν Αἰακίδας σφί· ἀπέδιδosan, eosdem, quo tandem cunq̄ue modo, accepisse innuit Thebanos. Accedat Philostrati illud, Heroic. lib. XIX. p. 743. ἐπειδὴ ναὺς ἐς Σαλαμῖνα ἐξ Αἰγίνης ἔπλευσεν, ἄγουσα ἐπὶ συμμαχίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ τὸν τῶν Αἰακιδῶν οἶκον. Advexit itaque ea navis suppetias Graecis *Aeacidas*. Atque hoc est, quod lib. VIII. 64. perscribitur, missam tum fuisse navem ἐπὶ Αἰακόν καὶ τοὺς ἄλλους Αἰακίδας in Aeginam, quam reducem dabit c. 84. Hoc amplius; Locri Italiotae Aiacem, Oilei F., inpetra-runt ab Opuntiis apud Pausaniam lib. III. 19. simili con-silio; cui quidem cum in instructa acie χώρην κενὴν, va-cuum locum, Locri reliquerint, teste Conone Narrat. XVIII. utique probabile accidit, arcessitos hos supplicationibus Heroas fuisse et in speciem abductos, ut omen praelio et spem praesidii praeberent. Plutarchus certe pugna Salami-nia Aeacidas παρακλημένους εὐχαῖς πρὸ τῆς μάχης ἐπὶ τὴν βοή-θειαν in Themist. p. 119. E. perhibet, propositis auctorita-tem concilians. Hinc ἐπεκαλέοντο Αἰάντα τὸν Τελαμῶνος lib. VIII. 64. et ἐπίκλητοι Tyndaridae supra c. 75. h. e. σύμμαχοι, Hesychio interprete. WESS.

CAP. LXXXI. 6. ἐχούσης ἐς Ἀθηναίους) Hoc fastidire non debui. Talia lib. VI. 2. ταῦτα ἐς τὴν ἀπόστασιν ἔχοντα: et cap. 19. τὸ μὲν νυν ἐς αὐτοὺς Ἀργεῖους ἔχον oraculum: denique VIII. 144. τὴν προνοίην, τὴν ἐς ἡμέας ἔχουσαν. Sic schedae: prius erat, hoc ut loco, τὴν πρὸς ἡμέας ἰούσαν. WESS.

Ibid. ἰούσης πρὸς Ἀθηναίους) Ex duobus minimum Codicibus enotata lectio, ἔχθρης - - ἐχούσης ἐς Ἀθηναίους Herodotea videtur, ἔχειν ἐς saepius in aliis locutionibus frequentantis. Hic illa ἔχθρη c. 82. dicitur προφειλομένη ἐς Ἀθηναίους: infra VI. 65. ἔχθρη memoratur Leotychidae ἢ ἐς τὸν Δημόφρον. τὴν ἔχθραν ἐς τοὺς Ἀργεῖους dixit Thucyd. p. 142, 9. quem scripsisse suspicor p. 103, 94. οὕτως ὀργῆς εἶχον οἱ πλείους ἐς τοὺς Ἀθηναίους: ὀργῆς ibi Reiskio venit etiam in mentem: Sophocleum est, ὡς ὀργῆς ἔχω: dicitur quidem ὀργῇ λέγειν, κελύειν, κολάζειν: sed vereor ut dicatur ὀργῇ ἔχειν Ἀθηναίους. Quod hic vulgatur, absque codicibus certe nemini suspectum esset. VALCK.

11. Ἀθηναίους ἐσινιόντο) Mutationi Florentinae recte diffidit Gronovius; unde ἐξικνιόντο fingere si velis, verbi in Musis usus refragabitur. Forma est insolentior, qualis ferme in ἀσινιόντες Eusebii apud Stob. S. XLIV. p. 310. sed obvia in mssis: οἱ δὲ εἶχον οὐδὲν σινιέσθαι lib. IV. 123. Arch., et ἐσινιόντο πᾶσαν τὴν στρατιὴν IX. 48., σινιόμενος c. 85. eiusdem libri. Quae libuit coacervare. WESS.

Ibid. ἐσινιόντο) Neque Ionice dicitur σινιέσθαι. Nisi forte quis Codex daret ἰδηλόντο, scriberem ἐσινιέατο: hoc Ionicum pro ἐσινόντο: ex utraque forma conflatum ἐσινιόντο. Deterior lectio Cod. Med. ἐσικνιόντο: quodque paulo post legebatur, οὐδένα καρπὸν ἀπιδίδου, vel ἀνιδίδου, praestat eiusdem libri scripturae. VALCK. — In ἐσινιόντο consentiunt h. l. libri omnes: nam, et codicem Med. hoc debuisse, ipsa eius aberratio in ἐσικνιόντο demonstrat: quo minus aspernanda Editori illa verbi forma fuit. Observavimus autem passim alia verba in ω a Scriptore nostro formata, quae vulgo in nudum ω exeunt: in his συμβαλλόμενος, I. 68, 16. VI. 63, 8. alibique. Et fuisse olim plura talia, ostendunt futura in ηω exeuntia (veluti μελλήσω, βουλήσομεν) in verbis quorum tempus praesens, quale vulgo in usu est, vocalem ε ante terminationem non agnoscit. S.

CAP. LXXXII. 1. ἔχθη ἡ προσφειλομένη). Pristina inimicitia, quae Aeginetas et Athenienses collidebat, consideratur ut vetus debitum: προσφειλόμενος φόρος, lib. VI. 60. Quae tamen cum increverit isto tempore, orsiue Aeginetae sint πόλεμον ἀκήρυκτον, haud scio, praestet-ne προσφειλομένη, adaucta? Iuvat non nihil Vindobon. scriptura. Certum mihi est, τοιῷδε sollicitari non oportuisse. Vide c. 88. WESS.

5. Δαμίας τε καὶ Αὐξήσιος) Utriusque apud Pausan. memoria; et Auxesia, Αὐξήσιος, in Themistii Or. IV. p. 54. c. ubi Petavius Romanorum Damiam, sive bonam Deam, ex Festo optime contendit, et eiusdem sacra, opertanea cum ταῖς ἀβρήτοις ἱερουργίαις apud Epidaurios c. 83. Paria Reiskius in Miscell. Lipsiensibus. WESS.

Ibid. Δαμίας τε καὶ Αὐξ.) Mihi quidem sincerum videtur Δαμίας nomen: facile tamen alicui in mentem veniat Θαλλίης, cui notae fuerint Θαλλῶ et Αὐξῶ: de quibus agens ad Poll. Kühnius VIII. 106. τὴν Αὐξῶ apud Herod. dictam scribit Αὐξήσιον. Binis in locis Deas ex Herod. commemoravit Pausanias, cuius editum exemplar utrobique Δαμίας nobis offert et Αὐξήσιον, lib. II. [c. 30. et 32.] p. 186. f. et 181. m. Cur alteram scriptionem praefendam censeat, tacet ibi Kühnius. Ταμίαν bis nuncupat, sive Ταμίην, Schohiast. Aristid. ined. in codice Clar. Burm. primum in Panathen. T. I. pag. 268. ad Αἰγινήτων. Τὴν μάχην, inquit, αἰνίττεται τὴν περὶ τῶν ἀγάλματων. Ἐπιδαυρίαις γὰρ λυμώττουσιν ἔχρησεν ὁ θεὸς ἀγάλματα ποιήσασθαι Ταμίης καὶ Αὐξήσιος, δαιμόνων τινῶν ἀπὸ ξύλου ἑλπίας ἱερᾶς τῶν ἐν ἀκροπόλει. In eodem Cod. scholion est hanc in rem memorabile in Aristid. Themist. T. III. p. 309. (ad verba τὸν πρὸς Αἰγινήτας) Ἐπιδάυριοι λιμῷ διεφθίροντο ἔχρησεν αὐτοῖς ἡ Πυθία, ἐκ τῶν ἑλαιῶν τῆς Ἀθηνᾶς τῶν ἱερῶν ἀπὸ τῆς ἀκροπόλεως ἀγάλματα ἰδρύσασθαι Δήμητρος καὶ Κόρης, Ταμίαις καὶ Αὐξήσιαις. Hinc discimus, sub istis fuisse nominibus, Cererem et Proserpinam cultas, sive Matrem et Liberam: τῇ Μητρὶ καὶ τῇ Κόρῃ, est ap. Herod. VIII. 65, cuius haec ipsa narratio idem facile persuasisset attendenti; nam quum terra fruges non daret Epidauriis, iussi sunt divinitus istarum signa Dearum dedicare, veluti θεῶν καρποφόρων, qua adpellatione Tegeatae Cererem colebant et Proserpinam, teste Pausan. VIII. p. 707. f. Sed rem

plane adfirmat Pausan. II. p. 181., τὰ ἐς Αὐξησίαν καὶ Δαμίαν -- εἰπόντος Ἡροδότου -- οὐ μοι γράφειν κατὰ γνώμην ἦν εὖ προσημνεία· πλὴν τοσούτῳ γε, ὅτι εἶδόν τε τὰ ἀγάλματα, καὶ ἔθυσά σφισι κατὰ (κατὰ τὰ) αὐτὰ, καθὼς ἤδη καὶ Ἐλευσίνοι θύειν νομίζουσιν. Eodem ritu Deabus istis, veluti διαῖς μεγάλαις, variis in locis sacra fiebant. [Caeterum] Cereri non disconvenit nomen Δαμῆς: quae Epidauriorum populo, τῷ δάμω, sive δήμω, fruges daret, et Αὐξησίην, alimenta quoque mitia terris. Festi verba e voc. *Damium* valde adposita huc commodum attulit Reiskius. Bona Dea *Damia* dicebatur: apud *Macrobi.* Saturn. I. c. 12. p. 245. *Auctor est Cornelius Labeo, eandem esse bonam Deam et terram; --- bonam, quod omnium nobis ad victum bonorum causa est.* VALCK.

7. κότερα χαλκοῦ ποιεῖνται;) Scriberem ποίωνται, quia αὐτὰ τὰ ἀπορίαν ἐμφαίνοντα ὑποτακτικῶς συντάσσονται, ut monuit Schol. in Eurip. Hec. vs. 85. In *Thucyd.* p. 426, 55. pro ἡ μένομεν, poni quoque malim, ἡ μένωμεν, ἕως ἂν ἕκαστοι κατὰ πόλεις ληθῶμεν; *Xenoph.* Ἀπομν. I. pag. 418, 29., κότερον βίαν φῶμεν ἢ μὴ φῶμεν εἶναι; Ubi mox Atheniensium oleae habitae dicuntur sacratissimae, quae praeterea leguntur: [lin. 11 seqq.] Λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐλαίαι ἔσαν (ἦσαν) ἄλλοθι γῆς οὐδαμοῦ κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον ἢ Ἀθήνησι, vel ἐν Ἀθήναις: illa, si abessent, a nemine certe requirerentur. De his etiam cognoscere desidero quid sentiat ὁ πᾶν, qui alia hominum ineptorum emblemata, Herodoteis inculcata, proscribere non dubitavit. VALCK. — Vide mox quae ad lin. 11. a *Wess.* notantur, ubi nullam νοθείας suspicionem vir praestantissimus significat. S.

9. ξύλου ἡμίρης ἐλαίης) *Kluitii* coniectura, ξύλου ἰρήης ἐλαίης, ob proxime sequentia et Scholiastae Aristidis verba, ἀπὸ ξύλου ἐλαίας ἱερᾶς, ingeniosa est; dubito an necessaria. *Wesseling.* in *Addendis*.

11. λέγεται δὲ καὶ ὡς ἐλαῖαι etc.) Falsa res est, nec fugere potuit Scriptorem. Iactantiam Atheniensium et saepe inculcatam sibi gloriationem tangit. Ecce ex *Sophoclis* Oed. Col. vs. 691. Ἔστιν δ' οἷον ἐγὼ γὰρ ἄς Ἀσίας οὐκ ἱπακούω, οὐδ' ἐν τῇ μεγάλῃ Δωρίδι νᾶσθω -- φύτινμα --- Ὁ τᾷδε θάλλει μεγίστη χεῖρα Γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας. Hoc sufficit. Statim Ἀθήνησι, pro quo saepe ἐν Ἀθήνησι lib. VI. 85. VIII. 79., facile se tuebitur. *Wess.*

14. Ἀθηναίη τε τῇ Πολιάδι) Non *urbicam*, neque *urbicam*, sed interpretari debuerant *praesidem arcis*: sic Livio τὴν Πολιούχον vocari (XLV. 28.) monuerunt *Vales.* ad Harpocr. p. 153. et Hemsterh. in *Arist. Plut.* vs. 772. Praeter ceteros, *Gyraldo* memoratos, Ἀθηναῖαν Πολιάδα coluerunt Megalopolitani, Erythraei Iones; quin et Gortynii Cretenses, qui iurare tenebantur et Ἀθηναίαν Πολιάδα, secundum foederis formulam, quam ex marmore Cretensi *Gruterus* exhibet *Thes. Inscr.* p. 505.; emendatius scriptam *Edm. Chishull* in *Antiq. Asiat.* p. 133. Hoc istius est formulae initium: Ὀμνύω τὸν Ἑστίαν καὶ τὸν Αἰπάτριον καὶ Ζῆνα Δικταῖον. Auctor Indicis in *Gruteri Thes.* vir illustr. [*Ios. Scaliger*] Aoratrium in Deos retulit; me iudice, cum Dea *Epagesima*, coelo deturbandum: in vacua sede Cretensem poterimus *Iovem* collocare. Suspicio in lapide sculptum fuisse, non Πάτριον, sed Πάτριον: atque adeo, Ὀμνύω τὸν Ἑστίαν καὶ τὸν Πάτριον Ζῆνα Δικταῖον. En aliud e Creta iusiurandum *Reinesio* vulgatum *Inscr. Class.* VII, n. 26. et in *Antiq. Asiat.* pag. 136. Ὀμνύω τὸν Ἑστίαν, καὶ τὸν Ζῆνα τὸν Κρητογενέα. Doctis si coniectura probari poterit, ne hic quidem alieno censebitur loco proposita. VALCK.

CAP. LXXXIII. 3 seq. καὶ δίκας - - - ἐδίδωσαν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων) Primum duas voculas restituendas censeo, ut legatur: Αἰγινῆται Ἐπιδαυρίων ἤκουον τὰ τε ἄλλα, καὶ δὴ καὶ δίκας etc. Sic scribere solet *Herod.* saepenumero: καὶ vulgatur alicubi, ubi καὶ δὴ καὶ praebent Codices. Velut in subditos Aeginetas Epidaurii iuris etiam illis Epidauri dicendi potestatem exercebant: καὶ δίκας διαβαίνοντες ἐς Ἐπίδαυρον ἐδίδωσαν τε καὶ ἐλάμβανον παρ' ἀλλήλων Αἰγινῆται. Athenienses opibus et maritima praesertim potentia superbi, quos socios adpellantes miseros vexabant insulanos, cogeant πλεῖν ἐπὶ δίκας Ἀθήναζε, *Xenoph.* p. 404, 20. *Aristoph.* Avib. vs. 1422, 1455. Orationem *Antiphontis* XIV. dixit Athenis Mitylenaeus caedis accusatus. In talibus δίκας δοῦναι καὶ λαβεῖν sollemnis erat loquendi formula. *Demosth.* contr. *Aristocr.* p. 413, 102. de Halon. p. 59, 16., ἐκ Μακεδονίας πλεῖν Ἀθήναζε δίκας ληψομένους. Attigit *H. Vales.* in not. *Mauss.* p. 333. *Xenophon* p. 404, 31., τὸν δῆμον καταλαμύει τῶν Ἀθηναίων εἰς ἕκαστος τῶν συμμάχων, γιγνώσκων ὅτι δεῖ μὲν ἀφικόμενον Ἀθήναζε δίκην δοῦναι καὶ λαβεῖν. *Harpocrat.* in

voc. Σύμβολα habet δίδοναι καὶ λαμβάνειν τὰ δίκαια: et Aristid. T. II. p. 129., δοῦναι καὶ λαβεῖν τὰ δίκαια περὶ τῶν διαφορῶν. Hinc multum distabat, quod foederum formulis nitebatur, commercium iuris praebendi repetendique. VALCK.

7. ἄτε δὲ ἰόντες διαφοροί) Reiskii ἄτε δὲ stabilitur suffragio Arch.; estque in particula mutiplex variatio. Διάφοροι in Latinis potentiores; cur non inimici discordesque? Sic νῦν ἰὼν διάφορος cap. 75. et lib. VI. 23. ἰὼν διάφορος τοῖσι Ζαγκλαίοις. Vide Abreschium Diluc. Thucyd. p. 567. Statim [lin. 10.] ἐκόμεισάν τε καὶ, quod Codd. offerunt, non prorsus abiicio. Λέσβιοι δὲ ἐς Δορίσκον ἐκόμεισαν c. 98. et ἐκόμεισαν ἐς Ἀμαθούντα cap. 114. etc. WESS. — Pro eo, quod cum Schaeff. recepi, ἐκόμεισάν τε καὶ, rescriptum ἐκόμεισαντο καὶ aut ἐκόμεισαντό τε καὶ malim: quoniam suam in terram transportarunt. Sic quidem ἀνακομίσωνται cap. 85, 6. mediā verbi formā. S.

[18. ἄρρητοι ἱερουργίαι) Conf. Wess. ad c. 82, 5. S.]

CAP. LXXXIV. 2. τὰ συνέθεντο) Talem in huiusmodi compositis scriptionem, non ξὺν, Atticis frequens, amplectitur: itaque Ask. pro Ionum more. Eiusdem quoque ἐμνήιον et aliorum toti negotio concinit. Missis enim legatis indignationem testati Epidauriis sunt. Ita μνήισαι μεγάλως Ἀριστοδήμῳ lib. VII. 229. et IX. 7. Vitii fons in affinitate scripturae, qualis lib. VII. 169. in ms. Arch. Proinde vera Cl. Reiskii emendatio. WESS. — Ne a Ionum quidem usu alienum fuisse, ξὺν pro σὺν dicere scribereque, monuit Fischerus ad Weller. Specim. I. pag. 199. laudatus Schaefero ad Gregor. p. 5. Apud Hippocratem quidem (ut hoc utar) in libello de Aqua etc. vel una eademque pagina 40. editionis adcuratissimi Coray offert ξυνῆκται, ξυμμίμικται, ξυνεστήκη, ξυστραφῆ, et ξυστραφέν. Apud Herodotum quidem in primoribus libris constanter codices tantum non omnes (cf. Var. Lect. I. 32, 22.) in συν consentiunt: sed inde a sexta et septima Musa membranae nostrae F. cum aliis nonnullis codicibus frequentius scripturam ξὺν usurpant. S.

CAP. LXXXV. 3. τῶν ἀστῶν τοῦτους etc.) Reiskii τακτῶς firmo caret tibicine; τοῦτους tamen urgebit morbus, nisi eos putes, qui publice missi prius fuerant in Aegina simulacra repetitum: sic τούτων ex Codicibus non

futile; Ionicum enim idemque docens: sic *πειρῶντο*, mea quidem opinione extra novationis periculum. Confer *Gronovium*, cuius observatio vereor, ut sententiae tenebras dissipet. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

5. *πειρῶντο*) Gronovio iure merito placuit *πειρᾶν* ex *Med.* codice. Hoc *Vallam* legisse monstrat ipsius versio, qualis exstat nondum interpolata, qui --- *conatos esse*. Neque tamen illud more suo vir clar. in contextum intulit, sentiens, ut opinor, fulcrum requiri, quo illud inniteretur: hoc commodum mihi reperisse videbar, hanc e duabus efformando lectionem, *ἐπεὶ πειρᾶν*, quum tentarent. Illud Herodoteum esse, *Porti* docebit *Diction.* in voce *Ἀπαρίμματα ἀντὶ τῶν παρατακτικῶν*. Sed, quae praecedunt, neque illa sic videntur ab auctoris manu profecta: cur enim dixisset *missos τῶν ἀστῶν τούτους, οἱ ἀποπεμφθέντες*. Parum prodest [*τούτων*, quae est] lectio *Arch. Valla* dedit *triremem* --- cum civibus quibusdam: postremum ille forsitan subaudiendum credidit. Optime, ni fallor, omnia cohaerent, si sic scripta legerentur in veteri codice: *ἀποσταλῆναι τριήρεϊ μὴ τῶν ἀστῶν, (nempe τινάς) τούτους, ἐπεὶ πεμφθέντες ἀπὸ τοῦ κοινοῦ καὶ ἀπικόμενοι ἐς Αἴγιναν, τὰ ἀγάλματα ταῦτα --- πειρᾶν ἐκ τῶν βάθρων ἐξανασπᾶν*. Ut hic *ἀποσταλῆναι τῶν ἀστῶν* nempe τινάς, sic alibi saepius, et apud *Thucyd.* IV. c. 80., τῶν Εἰλωτῶν --- ἐκπέμψαι. VALCK. — Istam Viri docti coniecturam praepropere in contextum recepit *Borh.* At post *τούτους, ἐπεὶ --- πειρᾶν*, requirebatur aliud verbum ad *τούτους* relatum, quod nullibi comparet; nam *ἀποσπᾶν* quidem, quod sequitur, a *πειρᾶν* pendet. Quod *τούτων* praeferunt codices nonnulli, id incogitantia librarium accidit, casum huius pronominis casui praecedentis nominis τῶν ἀστῶν aptantium. Ad hoc τῶν ἀστῶν, si opus esset, intelligi τινάς posset: atque ita intellexerunt hi, qui (ut noster cod. F.) post τῶν ἀστῶν comma posuerunt; quasi τούτους ad sequentia pertineret. Et haec ipsa quidem ratio percommoda foret, si sic legeretur, *τούτους ἀποπεμφθέντας --- καὶ ἀπικόμενους --- πειρᾶσθαι etc.* Πειρᾶσθαι dico: nam *πειρᾶν*, activā formā, non memini ea notione, quae huius loci est, apud Nostrum aut apud alium probatum legere auctorem. At tenent omnes libri nominativos casus ἀποπεμφθέντες et ἀπικόμενοι: omnes

que item (uno Pb. excepto) οἱ ἀποκειμῆσθαι tenent. Quibus rebus omnibus perpensis, videtur mihi περιῶν h. l. ex παραδιορθῶσαι natum, et ab homine invectum, qui, quum pronomen τούτους ad sequentia, non ad antecedentia, referret, nec vero infinitivum ad hoc τούτους relatum reperisset, temere atque imperite verbum finitum ἐπειῶντο in περιῶν mutaverit. S.

10. ὑπὸ τούτων ἀλλοφρονῆσαι) ὑπὸ an ἀπὸ τούτων scripserit, vix discerni poterit. Mihi posterius placeret, significans propterea. ἀπὸ τούτου et ἀπὸ τούτων habet et Herod. II. 175. IX. 72. sic et ἀπὸ τούτων Artemisiam μάλιστα εὐδοκίμῆσαι, VIII. 88. Illinc enim diversum μέμνην ὑπὸ σοῦ, opera tua furit; quaeque dantur similia. VALCK. — At ὑπὸ τούτων pariter, et quidem proprie, causam significat. conf. ad c. 61, 7. notata. S. — Ἀλλοφρονῆσαι Eustathius [loco in Var. Lect. citato] μαῆναι ἀλλοιοῦθέντας τὴν φρόνησιν recte explanat. In Homeri Iliad. Ψ. 698. καὶ δὲ ἀλλοφρόνεντα, Scholiastes οὐκ ἐν αὐτῷ ὄντα. Infra lib. VII. 205. et Theocriti Idyll. XXII. 129. diversior illi notio. WESS.

CAP. LXXXVI. 6. καὶ οὐ ναυμαχῆσαι) Laudare διανυμαχῆσαι debeo, cuius clara etiam in *Passion*. vestigia: opportunum enim. Sic lib. VIII. 63. ταύτην δὲ αἰρεῖται τὴν γνώμην, αὐτοῦ μένοντας διανυμαχεῖν. Diodorus XX. 61. καὶ καταστάντες εἰς ἐμβολὴν διενυμαχῶν τοῖς βαρβάροις. Restituere nolui, ne nimium novator haberer. WESS.

16. ἐς γούνατα) Ex dialecto, uti lib. II. 81. IV. 152. De fabella cautiissime Scriptor, neque graviter minus Strabo in conniventibus Palladis simulacris lib. VI. pag. 405. Quid illis facies, qui, sacra professi meliora, Neapoli, Bononiae, multisque aliis locis consimilia Christi matrisque virginis et sanctorum signis usu venisse, confidenter asseverant? *Tantum religio potuit suadere* etc. WESS. — At haud aegre equidem credam; fractis dum trahebantur cruribus ligneas statuas visas esse in genua procumbere. S.

21. ἐς τὴν Αἰγίνα(ν) Videlicet νῆτον. Ἀlibi ἐπ' Αἰγίαν, ἐς Αἰγίαν III. 131. Venit inde Αἰγινάϊος, Αἰγινάϊν, cui iustum formae habitum Gronovius saepe reddidit, VII. 179. VIII. 90. Eadem laus Sylburgio debetur ad Pausaniam lib.

III. 14. Παρεῖναι, quod expulsus est, [et cum ἦκειν permutatum,] ferri utique potuerat. WESS.

CAP. LXXXVII. 6. τοῦ δαιμονίου) Adsciscendum ex praegressis διαφθεύραντος τὸ Ἀττικὸν στρατόπεδον: quo haud observato, semet in errorem Valla et Galeus induerunt. Suspectum autem in πυθομένας δὲ τὰς γυναῖκας [lin. 8.] participium, a bonae fidei Codicibus aut neglectum aut obelo notatum. Tollatur, pingaturque τὰς δὲ γυναῖκας, et cursus sermonis procedet sine impedimento. Facinus Atticarum mulierum memoravit Duris Samius, εἰς δὲ, scribens apud Scholiast. Eurip. Hecub. vs. 933. ὑπέστρεψεν ἄγγελος, ὃν περιστάσαι τῶν τεθνεώτων αἱ γυναῖκες καὶ τὰς περόνας τῶν ὤμων ἀφελόμεναι, ἐξετύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτειναν· οἱ δὲ Ἀθηναῖοι, δεινὸν ἠγασάμενοι τὸ πρᾶχθῆν, περιεῖλον τῶν γυναικῶν τὰς περόνας. Quae hinc derivata, ni de Spartanis accessissent quaedam, diceres cuncta. WESS.

12. κεντεύσας τῇσι περόνῃσι) Hanc Historiam aliter narraverat Duris in opere de Finibus Samiorum: [immo, in *Annalibus* Samiorum: conf. Animadverss. nostras ad *Athen.* T. II. pag. 645 - 648.] illinc certe tradit Scholiast. in Eurip. Hecub. vs. 933., Athenienses, ὑπὲρ Αἰγινητῶν πειρατιζομένους, στρατιᾶν adversus Aeginetas misisse; hos ἅμα Σπαρτιάταις (*Argivos* habet *Herod.*) uno excepto omnes occidisse; quem unum in Atticam redeunteν περιστάσαι τῶν τεθνεώτων αἱ γυναῖκες, καὶ τὰς περόνας τῶν ὤμων ἀφελόμενας ἐξετύφλωσαν, εἴτα ἀπέκτειναν. Hoc irritatos facinore fibulas, quibus abusus fuerant, abstulisse mulieribus Athenienses. Postrema concinunt Herodoteis: τὴν ἐσθῆτα, inquit, μετέβαλον αὐτῶν ἐς τὴν Ἰάδα: et ἐσθῆτα Δωρίδα mutatam voluerunt ἐς τὸν λίνον κιθῶνα, ut ne fibulis uti necesse haberent. Quid diceretur Δωριάζειν, praeter alios ibidem tradit Schol. Eurip. Et *Aelius Dionys.* apud *Eustath.* in *Iliad.* ξ'. p. 963, 17., αἱ κατὰ Πελοπόννησον, Φησί, κόραι δημύρευν ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἰμάτιον μόνον ἐπὶ θάτερα ἐπιπεπορημέναι. *Pythae-nelus* apud *Athen.* XIII. p. 589. f. *Periandrum* scribit, cum videret *Melissam* *Epidauriam* Πελοποννησιακῶς ἡσθημένην, (ἀναμπέχονος γὰρ καὶ μονοχίτων ἦν, καὶ ἄνοχόει τοῖς ἐργαζομένοις) ἱρασθέντα γῆμαι. Doricum tale fibulis adstrictum muliebri vestimentum περονατρίς et καταπτυχίς ἐμπερόναμα dicitur *Theocrito* *Eid.* XV. vs. 21. et 34. vid. *Aeliani* *Vár.*

Hist. I. 18. et *Spanhem.* in *Callim.* hymn. in Apoll. vs. 32. Mulieres apud *Theocritum* loquuntur Syracusanae, Dorica superbientes origine vs. 91. Κορινθιαὶ εἰμὲς ἄνωθεν -- Πελοποννησιστὶ λαλεῦμεν. De civibus suis Hermocrates *Thucydidis* pag. 426, 51. [lib. VI. c. 77.] οὐκ Ἴωνες ταῖς εἰσὶν, -- ἀλλὰ Δωριεῖς ἐλευθεροί, ἀπ' αὐτονομίου τῆς Πελοποννήσου τὴν Σικελίαν οἰκοῦντες. VALCK. — Conf. mox *Wess.* ad. l. 19. notata. S.

16. ἄλλω μὲν δὴ *etc.*) Scribi potuerat ἄλλο μὲν δὴ, et fuit, cui arridebat, me non adstipulante. Congruit serieὶ ζημιώσῃσι, nec non ἰσθῆτα μεταβαλεῖν, ex *Pavii* et *Reiskii* iudicio. Sunt tamen, quod neutrum fugiebat, hoc in auctore variantes structurae consimiles. *WESS.* — Inter ζημιώσῃσι et ζημιώσουσι, in codicum dissensu, libera cuique optio. Non item inter ἄλλω et ἄλλο. Percommode ἄλλω tenent veteres libri omnes; idque in nostro exemplo repositum velim. Praeter necessitatem ἄλλο correxerat *Schaeff.* eumque secutus *Borheck*; quorum editiones ob oculos habens, in Var. Lect. adnotavi, ἄλλω scribi in membr. F. neque animadverteram eodem modo scribi in *ed. Wess.* et superioribus, consentientibus msstis cunctis. S.

19. τῇ Κορινθίῃ) Quod hic, idem in Αἰγυπτίῃ, Βαβυλωνίῃ, Λακεδαιμονίῃ, aliisque designarunt librarii. *Machon* in *Athen.* lib. XIII. p. 582. v. de scortillo *Glycerio*, Κορίνθιον παράπληχιν καινὸν λήδιον ἔδωκεν εἰς γναφεῖον. Athenienses, sublato in muliebri mundo fibularum usu, reliquerunt sexui λίνεον κιθῶνα, tunicam lineam, sed χειριδωτόν, manicis instructam, deflectamque propterea fibulis. Doricae matronae olim erant ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες. Vestem amictui supra humerum fibulā, ne plane nudas se darent, necebant, teste *Aeliano* Var. I. 18. Hoc Δωριάζειν in *Schol. Eurip.* seu Δωρίζειν. Contra ea, Ionicae et Atticae tunica manicata amiciebantur, quod tali in negotio Ἴωνίζειν. Ista discimus e scholio, quod *Clementi Alex.* *Paedag.* II. 10. p. 238. adpositum a *Sylburgio*, per hic erit accommodatum: Ἐλέγοντο αἱ ταύτῃ χρώμεναι τῇ στολῇ ἀχειριδῶτῳ, δωρίζειν· ἵπαι καὶ Δωριεῖς οἱ Λάκωνες ὥσπερ ἀπ' ἐναντίου αἱ χειριδωτοῖς χρώμεναι, Ἴωνίζειν· ἥσαν δὲ αὐταί, αἱ Ἀθηναῖαι· διότι Ἴωνες οἱ Ἀθηναῖοι πρὸ τοῦ Ἴωνίαν ἀποικίσαι, ἐκαλοῦντο. Adsunt ibidem conplura, aequae proficua, quae relinquo. *WESS.*

CAP. LXXXVIII. 6. Ἀττικὸν δὲ μήτε τι ἄλλο etc.) Ubi recensentur apud *Athen.* pocula, legebantur olim in sua serie *Χυτρίδες*, lib. XI. pag. 502., quod ex Epitome docuit *Casaub.* Anim. XI. c. 14. Illuc praeter *Alexidis* locum haec etiam *Athenaeus* retulit *Herodoti*: Ἡρόδοτος, αἶτ, ἐν τῇ ἑ. τῶν ἱστοριῶν ἰσχυρὸν Φησὶ Διέσθαι Ἀργείους καὶ Αἰγινήτας, Ἀττικὸν μὴδὲν προσφέρειν πρὸς τὰς θυεῖς, μὴδὲ κέραμον, ἀλλ' ἐκ χυτρίδων ἐπιχωρίων etc. Sequentia hinc supplevit *P. Leopard.* Em. VI. c. 20., emendato quoque *Polluce* VI. 100. [Ut nos cum *Casaubono* verba ab *Athenaeo* lib. XI. p. 502. c. relata T. IV. nostrae ed. pag. 367. edidimus, sic eadem in vetustissimis membranis, quarum ad exemplum omnes alii qui supersunt *Athenaei* codices descripti sunt, leguntur, neque supplemento ullo fuit opus.] *Quintiliano* quae dicitur *Inst. Or.* II. c. 17. *E luto vasa ducendi ars*, Atticum illa quoque censebatur inventum. *Critias* apud *Athen.* I. pag. 28. c. Τὸν δὲ τροχοῦ, γαίης τε, καμίνου. τ' ἐκγονον εὖρε, Κλεινότατον κέραμον. Laudat Ἀττικὸν κέραμον *Matro* parodus apud eundem IV. pag. 156. f. Et XI. p. 480. c. fuisse dicuntur ἐπίσημοι Κύλικες (κεράμεα ποτήρια) αἵτε Ἀργεῖαι καὶ αἱ Ἀττικαί. Vel ex hoc quoque liquet *Herodoti* loco, Diis veteres pro simplicitate prisca vasis libasse fictilibus. *Macrobius* *Saturnal.* V. 21., *Eratosthenes*, αἶτ, in *Epistola ad Hagetorem Lacedaemonium*, Κρατῆραι γὰρ ἔσθησαν τοῖς θεοῖς, οὐκ ἀργύρεον, οὐδὲ λαδοκέκλητον, ἀλλὰ τῆς Κωλιάδος. Apud *Athenaeum*, unde ista de poculis omnia desumsisse videtur *Macrobius*, quod vulgatur XI. p. 482. b. τῆς Κωλιάδος γῆς est ex interpretamento: promontorium Atticum, ob templum Veneris terramque figulinam nobilitatum, simpliciter dicebatur Κωλιάς: vide *Harpocr.* in voc. et *Demosth.* contr. *Neaer.* pag. 751. adde *Meurs.* de *Pop. Att.* in Ἀναφλυστος. *VALCK.* — At crater, quem apud *Athenaeum* *Eratosthenes* dicit, non ex *Coliade* promontorio, sed ex *Coliade* terra, ex *Coliade* argilla, τῆς (i. e. ἐκ τῆς) Κωλιάδος γῆς, erat confectus. De materia enim ibi agitur, e qua confectus crater; eaque Κωλιάς γῆ dicitur, quemadmodum alia γῆ κεραμικὴ vel κεραμίτις, alia γῆ σμικτις, alia σιδηρίτις, σημαντις, etc. Similiter a regionibus apud *Medicos* nominantur terra *Eretria*, terra *Samia*, etc. Itaque tantum abest ut vocab. γῆς apud *Athen.* ex interpretamento adiectum putari debeat, ut e contrario aut

adliiendum sit apud Macrobiū, aut ibi ἀλλὰ γῆς Κωλιάδος legendum. S.

CAP. LXXXIX. 1. πρὸς Αἰγινήτας Ἀθηναίοισι) Olim ita, et vere. Ubi vero ἔξ Ἀθηναίων iussu Med. ac scriptorum aliorum codicum valuerit, inimicitiae auctores erunt Athenienses, contra ac liquido perscriptum c. 82. fuit. WESS.

5. ἰδμεν τῆς Ἀττικῆς etc.) Cum in Musis ἰδικαίειν, δικάζειν, et huius moduli plura, sese offerant, placuit msstorum praeiudicio ἰδμεν. Egregium porro [lin. 8.] ἀπὸ τοῦ Αἰγινητῶν ἀδικτοῦ Cel. Gronovius iure revocavit optimo. Est autem iniuria ac noxa, quam Aeginetae fecerant Atheniensibus. Quare oraculi haec est sententia: ab eo tempore, quo Aeginetae iniusta arma in Atticum agrum inferre coeperant, totis xxx. annis a vindicta abstinendum esse. Non hoc Cl. Reiskium latuit. WESS.

15. τέμενος ἀπέδειξαν) Praecedens τέμενος ἀποδείξαντας [lin. 9.] instauratum constabit, et c. 67. τέμενός οἱ ἀπέδειξε ἐν αὐτῷ τῷ πρυτανίῳ. Simile commissum lib. VII. 178. Statim πρὸς Αἰγινητῶν [lin. 17.] scriptor amat, quippe lib. III. 74. ὅτι τι ἐκπύονθαι πρὸς Καμβύσῳ ἀνάρσια. Portus plura. WESS.

CAP. XC. 14. τοὺς ἐκτεντο) Mutari non fuerat necesse. Χρησμοὶ in Atticae arcis sacrario recte componuntur cum fatalibus Romanorum libris in cella Capitolii, gemella arte excogitatis. Neque dubito, quin inter ea oracula versus fuerint Musaei, ab Onomacrito Hipparchi Pisistratidae tempore manifesta fraude aucti, mutilati, corruptique, lib. VII. 6. WESS.

CAP. XCI. 3. νόῳ λαβόντες, ὡς ἐλεύθερον μὲν ἰὸν etc.) Veram hic pandit Historicus causam, quae Lacedaemonios moveret: praecedenti capite narrata nihil erant aliud nisi species, quam suae praetexebant dominandi libidini velut causam honestiorem; hanc itaque solam in sociorum conventu commemorant. Non debuerat itaque Plutarchus T. II. p. 860. F. hinc etiam occasionem captasse Herodotum criminandi; qui scilicet dicentes fecisset, [lin. 13. seqq.] ὅτι κισθῆλοισι μαντησίῳσιν ἐπαρθέντες ἄνδρας ξίνους ἔντας αὐτοῖσι, καὶ ὑποσχομένους ὑποχειρίας παρέξειν τὰς Ἀθήνας, ἐξήλασαν, (τοὺς τυράννους) has voces e scholio natas atque eiiciendas arbitror:) καὶ δῆμῳ ἀχαρίστῳ παρέδωκαν τὴν πόλιν, In

his Codices forte dabunt Herod. δῆμῳ ἀχαρίτω: ut habent ἀχαριτώτατον VII. c. 156. Quales autem hic nobis expingit Herodotus Lacedaemonios, tales certe fuerunt rebus Graecorum florentibus. Graeciae principes, quam oderant domi tyrannidem, in liberis civitatibus ubique conabantur adfirmare; subditis erant superbi domini; vicinis, quos vexabant, ab antiquissimis temporibus graves, Messeniis, Arcasin, Argivis, ceterisque; in bellis et societatibus ineundis utile plerumque honestis anteponebant. Thebanis auxilium ferebant, ut scribit Diodor. Sic. XI. 81., νομίζοντες τὰς Θήβας, ἵαν αὐξήσωσιν, ἔσσεσθαι τῇ τῶν Ἀθηναίων ὥσπερ ἀντίπολιν τινα. Secundum Herod. cogitabant, [lin. 4 seqq.] populum Atheniensem, quem sibi certe nolcbant ἀντίρροπον, oppressum a tyranno, futurum ἀσθενὲς καὶ πειθαρχεῖσθαι ἔτοιμον, imbecillum, ac talem quem sibi facile dicto haberent audientem. VALCK.

5. κατεχόμενον δὲ ὑπὸ τυραννίδος) Tum illi ἰθελουκάκειον, ὡς δεσπότη ἔργαζόμενοι, uti cultissime in c. 78. Hic Arch. ὑπὸ τοῦ τυραννίδι pergenti manum iniicit. Non sunt ignota ὑπὸ τοῦ δαιμόνων βεβλάσθαι Appiani Bel. Civil. IV. p. 1022., νῦν δ' ἐκ θεῶν τοῦ Sophoclis Oed. Colon. vs. 384., conpluraque firmandae lectioni, cui tamen non fido. Mox πειθαρχεῖν ex frequentato usu [voluit Reiskius] vir doctus. Portus mediae verborum formae haud male acceptum tulit, Abreschio consentiente. At illa vide, [lin. 8.] ἐς δ' καταφεύγουσι οἱ Πεισιστρατίδαι, quorsum confugiunt Pisistratidae. Atqui ad Sigeum dudum illi se contulerant exules. Voluit-ne, solitos eo fuga se recipere? Sic utcunque placebunt; quamquam, ut suspicionem ne premam, grammatici commentum ex cap. 65. et c. 94. assuto congruunt perfecte. WESS. — Vide Var. Lect. Adsuevit autem ipse Herodotus talia in mentem revocare Lectoribus. S.

19. δόξαν δὲ φύσας αὐξάνεται) Varie exponunt. Laurentius, inflatusque superbe, famam auget. Stephanus, atque adeo superbe inflatus, suam potentiam auget. Post eos Portus, superbiam spirans, crescit, non inconcinne. Quibus omnibus φύσας per syncopen vice φυσήσας. Quid si pictum olim Φυσας fuerit, deletaque superne ducta linea, vulgatum manserit? Μεγάλα Φυσῶντες, maiores spiritus sumentes in Io. Chrysostomo T. V. p. 344. A., πολιτικὸν φύσημα

Φυσῶντι Plato Alcib. II. pag. 145. E., Φυσῶν ἑαυτὸν Alciphr. lib. I. Ep. 37., ubi Berglerus plura. Et illa quidem suam sibi elegantiam praeferunt, neque Scriptori tamen, poetas saepe aemulanti, quidquam praescribunt. Considera Sophocleum ex Electra vs. 1490. [1463. ed. Brunck.] μηδὲ πρὸς βίαν Ἐμοῦ κολαστοῦ πρῶτον, Φύσῃ Φρένας, neque violentum me vindicem nactus, spiritus augeat: et Oed. Colon. vs. 838. [804. Br.] ὦ δῦσμορ', οὐδὲ τῷ χρένω Φύσας Φανῇ Φρένας ποτί. Utrumque appositum et Herodoteo simile. Iunge D'Orvillium, cui Sophoclea ista usui esse potuerant, ad Chariton. lib. VIII. p. 761. WESS.

Ibid. δόξαν δὲ Φύσας) Hanc nobis dum aliunde syncopen adfirment, qua Φύσας pro Φυσήσας poneretur secundum Portum in Δόξαν, suspicabor scriptum olim, δόξαν δὲ Φυσῶν (vel Φυσίων) αὐξάνεται, crescit (Virtutis expers) verbis iactans gloriam: ut hic δόξα vana dicatur gloria, opposita τῇ εὐκλείᾳ et ἀρετῇ, in opinione tantum superborum sita, et nihil minus quam vera. Ut opponuntur δοκεῖν, videri, et εἶναι, esse; τὸ δοκοῦν et τὸ εἶναι: sic et apud Philosophos δόξα et ἀλήθεια. Unum ponam Euripidis ex Androm. vs. 319, locum, paulo quam vulgatur emendatius scriptum: ὦ δόξα, δόξα, μυρίοισι δὴ βροτῶν Οὐδὲν γινῶσι βίωτον ὄγκωσας μέγα. Εὐκλεία δ' οἷς μὲν ἔστ' ἀληθείας ἄπο, Εὐδαιμονίῳ. Inanem gloriam spirare, vel iactare, atque adeo inflatum vana opinione superbire, hic diceretur δόξαν Φυσᾶν. Ἀνδρῶν πολιτικὸν Φύσημα Φυσῶντων meminit Plato II. Alcib. p. 145. E. Antiphanes apud Athen. XV. p. 681. c. Οὐκ ἰφύσων οἱ Λακωνες ὡς ἀπόρρητοι ποτί; Dictum, quo Demadem repressit inflatum Hyperides, Leopardus explicuit IX. Emend. pag. 248. VALCK.

[Nec Φύσας per syncopen ex Φυσήσας formatum statuere opus est, nec in Φυσῶν mutare. Recte vero cum hoc Herodoti loco conferuntur duo illi Sophoclei a Wesselingio citati; quamquam in his Φρένας Φύειν non, ut idem Vir doctissimus reddidit, spiritus augere aut spiritus sibi sumere significat. Sed, ut apud Sophoclem Φρένας Φύειν est mentem (i. e. prudentiam) nancisci, sapere; sic apud Nostrum δόξαν Φύσας αὐξάνεται est factus augescit. Sive δόξαν hic malueris cum plerisque Interpretibus inanem gloriam, gloriationem, superbiam intelligere, prodebit eadem fere di-
Herod. T. VI. P. I. G

ctionis δόξαν φύειν sententia, quam illi voluere, scil. vanam iactans gloriam, magnos sibi spiritus sumens. Tum, quod adiicitur verbum αὐξάνεται, id aut in eam poterit sententiam accipi, quam nos in Latinis nostris expressimus, maiores quotidie sibi spiritus sumit; aut (id si minus placet) cum aliis, quibus lubens accedo, intelligitur, magnos sibi spiritus sumens augescit, incrementum capit, potentiam suam auget. S.]

23. ἄμα ὑμῖν ἀκείμενοι) Cultius hoc pro captu scribarum, quibus suum ἀπικόμενοι, alioqui tolerabile, redonavi. Homerus Iliad. v, 115. Ἄλλ' ἀκίωμαθα θάσσον, sed medeamur ocyus huic malo. Ipse lib. III. 40. τρώπῃ τῷ ἐξ ἡμεῶν ὑποκειμένῳ ἀκίω: et plenius lib. I. 167. βουλόμενοι ἀκίωσθαι τὴν ἀμαρτιάδα. [Similiter h. l. intelligitur ἀκείμενα τὰ ἡμάρτομεν.] Hemsterhusio idem in opinionem venerat, eleganter in Aeschinis Dial. III. 15. μόνους δὲ ἀκίται τοῖς δυναμένοις corrigenti, loco inepti ἀρκίται. Revertit insuper [lin. 28.] ἀπικόμεθα, quod auctius ex Med. accesserat. Vide tamen lib. VIII. 3. WESS.

CAP. XCII. 3. Κορίνθιος δὲ Σωσικλῆς) Σωκλῆς in Codd. scribitur, et in edito Plutarcho II. p. 860. F. Σωκλέους διελθόντος. [Nunc quidem et apud Plutarch. Σωσικλέους editur, et mendose Σοσικλέους olim in ed. Francf. 1620. Vide ed. Hutten. T. XII. p. 304.] Talia solebant etiam a librariis contrahi. Veluti diversa nomina usu distinguebantur Socrates et Sosicrates; Sophanes et Sosiphanes; neque contrahantur a Graecis nomina Σωσίθεος, Σωσίβιος, Σωσιγένης, et similia. Σωσίπατρος vocatur in Ep. ad Rom. xvi, 21., qui Act. Ap. xx, 4. est Σώπατρος, ubi quidem in aliquot Codd. legitur Σωσίπατρος: in uno vellem alterove sic ibidem sequentia scriberentur: Θεσσ. δὲ Ἀρίσταρχος καὶ Σεκούνδος καὶ Γάϊος, Διεβαῖος δὲ Τιμόθεος: ut corrigendum viderunt H. V. et Adr. Heringa. VALCK.

Ibid. Ἡ δὲ ὁ, τὴ οὐρανός) Auscultavi Eustathio, H. Stephano, Porto. Quid enim turbatissima perseverarent, praesertim cum subsequens ὅτι ferre alterum nequeat? Recte H. Steph. adscripsit Ovidianum, Omnia naturae praepostera legibus ibunt, Parsque suum mundi nulla tenebit iter. Omnia iam fient etc. WESS. — Vide nostram Var. Lect. S.

3. et seqq. Prima Corinthiū Sosiclis oratio: Ἡ δὲ ὁ, τὴ οὐ-

ρανὸς ἔσται ἐνερθε τῆς γῆς, καὶ ἡ γῆ μετίωρος ὑπὲρ τοῦ οὐρανοῦ, etc. locutionibus illa constat proverbialibus apud utriusque linguae Scriptores frequentatis. Non Euripidea tantum e Med. vs. 410., sed Ovidius simul respexit eiusdem e Syleo Herculis dictum: πρόσθε γὰρ καὶ τῶ Γῆς εἰσιν ἄστρα, γῆ τ' ἄνωσ' ἐς αἰθέρα: servatum a Philone Iud. cum vicinis pag. 557. 869. 880. Theseus in Eurip. Suppl. vs. 520. ἄνω γὰρ ἂν ῥέοι τὰ πρᾶγματ', οὕτως εἰ 'πιταξόμεσθα δῆ. Mox Herodoti Sosicles [lin. 7.] unius vel paucorum imperio opponit imperium populare, designativum ἰσοκρατίας rariori voce. Τῇ ἀνίσφ' πολιτεία Atticam opponit τὴν ἴσθη καὶ ἔννομον, Aeschines contr. Tim. p. 1, 25. Demosth. contr. Mid. p. 336, 121. τῶν ἴσων καὶ τῶν δικαίων ἕκαστος ἡγείται ἑαυτῷ μετῴναι ἐν δημοκρατία. Laudat Isocrates in Areopag. p. 152. Α. τὰς ἰσότητας, καὶ τὰς δημοκρατίας, οὐ πάσας, ἀλλὰ τὰς καλῶς καθεστηκυίας. Saepius ἰσονομίας specioso nomine viri Principes sunt abusi. VALCK.

19. καὶ οὗτοι Βακχιάδαι καλεόμενοι) Adi Diodorum T. II. p. 635. et quae adnotata isti sunt. Quotannis ex Bacchiadis legebatur πρύτανις, ὃς βασιλείως εἶχε τάξιν. Quare mox in Apollinis responso ἄνδρες illi μούναρχοι, quippe civitatem stato tempore soli administrantes. WESS. — Articulo potius inserto legendum, οὗτοι οἱ Βακχιάδαι καλεόμενοι ἔνεμον τὴν πόλιν: post τοὺς Ἀθητιάδας, primum Regum titulo: postea, velut annui magistratus, πρυτάνων nomine, Pausan. II. p. 120. conf. Diodor. T. II. p. 635. VALCK. — Bene habet οὗτοι Βακχιάδαι non inserto articulo, quem inserturus fortasse Herodotus erat, si Bacchiadarum iam ante facta esset mentio. Nunc verba Βακχιάδαι καλεόμενοι velut in parenthesi posita intelligi debent; et commodè sic incidi poterat oratio: καὶ οὗτοι, Βακχιάδαι καλεόμενοι, ἔνεμον τὴν πόλιν: οὗτοι vero, ex praecedentibus verbis ἦν ὀλιγαρχία, intelliguntur οἱ ὀλίγαρχοι. S.

20. ἐδίδουσαν δὲ καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων) In formula conubii tritius est ἐκδιδόναι. Sic II. 47. οὐδέ σφι ἐκδίδουσθα, θυγατέρα οὐδεὶς ἔλλει, οὐδ' ἀγισθαὶ ἐξ αὐτῶν. Ita Thucydides, Plato, Aristides, quos antestatus est Abreschius Dilucid. Thucyd. p. 314. Noster tamen lib. IX. 111. ἀλλὰ τοι --- δίδωμι θυγατέρα τὴν ἐμὴν: iterumque οὕτε γὰρ ἂν τοι δῶην θυγατέρα. WESS. — In istis ἐδίδουσαν δὲ καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, quae duplex obtinet ellipsis, non est illa pervulgata.

De plebe in Samo rerum domina *Thucydides* eleganter, suo tamen more, VIII. c. 21. τοῖς γιωμέροις μετεδίδουσαν οὔτε ἄλλου οὐδενός, οὔτε ἐκδοῦναι οὔτε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων, οὐδ' ἐς ἐκείνους οὐδενί ἐστι τοῦ δήμου ἐξῆν. *Plato* de *Legib.* VI. p. 771. E. ignorare non oportet, παρ' ὧν τί τις ἀγεται, καὶ ἂ καὶ οἷς ἐκδίδωσι. Dicebatur plena locutione, διδόναι τε τέκνα καὶ λαμβάνειν παρ' ἀλλήλων: ut et ἐκδιδόναι καὶ λαμβάνειν γυναῖκας παρ' ἀλλήλων: quare haec est *Xenophontis* p. 3, 2. illa *Dionis Chrys.* p. 163. D. VALCK. — *Conf. Nostrum* I. 107, 9. et 10. S.

22. γίνεται θυγάτηρ χωλή) Ex *Helladio Photius Biblioth.* p. 1583. τοῦ βασιλέως Κορινθίου ἡ μήτηρ, γυνὴ δὲ Ἀμφίονος, --- Λάβδα ἐκαλεῖτο: ubi, nisi θυγάτηρ fuerit, error certissimus, a *St. Berglero* notatus. *Ptolemaeus* vero *Hephaest.* in catalogo propriorum nominum ex literarum elementis, *Cypseli*, inquit, mater, χωλή οὖσα, Λάμβδα ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ Πυθίου: oraculum, quod sequetur, spectans, eiusdem *Biblioth.* p. 487., sed temere titulum augens. Λάβδα idem olim ac Λάμβδα ex dicterio *Aristophanis*, quo uti recuso. WESS.

24. Ἡερίων ὁ Ἐχεκράτης) Codicis *Ask. Ἐχεκράτης* Doribus debetur. *Eetion* inter maiores numeravit *Antasi* filium *Melanem*, qui una cum *Alete* *Corinthum* occupavit apud *Pausan.* II. 4. *Lapithes* et *Caenides*, ut hic affirmatur, si fuerit, consequens est, ut *Antasus* patrem aut avum agnoverit *Caeneum*, *Perithoi* in praelio adversus *Centauros* adiutorem, in *Pausan.* lib. V. 10. Aetas et tempus non obstant. WESS.

[26. ἐκ δὲ οἱ ταύτης τῆς γυναικός, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες ἐγένοντο) *Commodius* delebuntur commata post γυναικός et post ἄλλης interserta; ne contrarium eius, quod voluit *Scriptor*, dixisse videatur. Nam quod aliás usu receptum in graeco sermone est, ut frequenter cumulentur negativae particulae ubi nil opus esse videri poterat, eius hic contrarium obtinet: pro eo quod apertius dici poterat, ἐκ δὲ οἱ οὐδὲ ταύτης τῆς γυναικός, οὐδ' ἐξ ἄλλης, παῖδες ἐγένοντο, omis-
sa est priori loco negans particula. Sic in *Euripid. Troad.* vs. 481. (quod exemplum in *Matthiae Gramm. Graec.* pag. 888. adfertur) habes οὓς Τρῳάς, οὐδ' Ἑλληνίς etc. pro οὓς οὐδὲ Τρῳάς, οὐδ' Ἑλληνίς. Similiter in *Aristoph. Avib.* 695.

γῆ δ', οὐδ' ἄλλῃ; οὐδ' οὐρανὸς ἦν: pro: οὐδὲ γῆ, οὐδ' ἄλλῃ etc. S.]

31. τίξει δὲ ὀλοίτροχον) *Oenomai* τίξει δ' ὀλοοίτροχον [conf. *Var. Lect.*] non absurdum. Infra, lib. VIII. 52. ὀλοίτροχους plerique Codd. et *Suidas*; quas quidem vocabuli discrepans originationo apud *Etymologum* in Voc. turbelas peperit. *WESS.* — Litera scribendum transposita, [immo adiecta,] Ἀάβδα κύει, τίξει δ' ὀλοοίτροχον: sic vulgatur in excerptis *Eusebii* ex *Oenomao*, Praepar. Ev. lib. V. pag. 224. vel ὀλοοίτροχον. Utro modo pronunciandum esset non convenit inter Grammaticos: qui nonnullos memorat, etiam minus notos, Auctor Scholii nondum editi in *Hom. Iliad.* v. vs. 137. [deinde vero a *Villoisono* in Scholiis *Venetis* publici iuris facti] totum illud hic forte legisse non poenitebit: Ὀλοοίτροχος, ὁ ἐν τῷ τρέχειν ὀλοός, ἐπεὶ καταφερόμενος πᾶν τὸ ἐμπύπτον βλάπτει. Δημήτριος γοῦν ὁ Γονυεύς [ὁ Γονυεύς ed. *Vill.*] δασύνει, ἢ ἢ ὀλοοτροχοειδὴς καὶ κατὰ πᾶν μέρος ἀσπῆκτος· οὕτω δὲ καὶ Ἑρμασίας, [Ἑρμαππίας *Vill.*] καὶ Νικίας, καὶ Ἀριστίας, καὶ Ἀριστόνικος. Κομανὸς δὲ καὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης ψιλοῦσι καὶ παροξύνοντες, τὸ ἐπὶ τὸ (ἐν τῷ) τρέχειν [τὸν ἐπὶ τὸ τρέχειν *Vill.*] ὀλεόν καὶ δεινόν. ἐπιθετικόν δὲ τὸ ἐπεριττόν· καὶ γὰρ χωρὶς αὐτοῦ σώζεται τὸ μέτρον· καὶ δι' αὐτοὺς ἀναλογίαις τὸ (ἀναλογίσασθαι τὸ, *Od.* A'. 52.) [καὶ ἔδει αὐτὸ ἀναλογῆσαι τῷ,] Ἀτλαντος θυγάτηρ ὀλοοίφρονος. Δημόκριτος δὲ τὸ κυλινδρικὸν σχῆμα ὀλοοίτροχον καλεῖ. Est illud scholion ex msto Cod. *Basil.*, quem a *Clar. I. I. Wetstenio* habui attendum, Scholia complectente in *Iliada*, atque *Iliadis* *Homereae* *Paraphrasin* utilissimam. Pauca quaedam ex isto Scholio dederunt *Etymologus* et *Eustath.* in *Iliad.* N'. p. 893., excitans et *Herodotea* ex lib. VIII. c. 52., ὀλοοίτροχους ἀπίσαν, minus illic emendate scripta, quam vulgantur apud *Suidam*; ubi quae sequuntur velut *Herodoti* in *Herodoteis* non puto reperiri; quam exhibet in *Xenophonteis* (*Kyr.* Ἀναβ. IV. p. 189, 11.) lectionem confirmat Cod. Ms. *Paris.* *VALCK.*

32. δικαιώσει) *Oraculi* ultima, δικαιώσει δὲ Κόρινθον, in *Vallae* Latinis [emendabitque *Corinthus*] iusto leniora sunt. *Poenae*, quibus *Corinthus* a *Cypselidis* mulctanda, praesagiuntur, seu, quod sequens complectitur responsum, [lin. 38.] πολλῶν δ' ὑπὸ γούνατα λύσει. Vidimus lib. I. 100. κατ' ἀξίνῃ ἐκάστου ἀδικήματος ἰδικαίειν: et *geminum* III. 29. Plurima ex aliis *P. Leopardus* Emend. V. 9. *WESS.*

40. ὁ Φρυόεντα) Egregia ad hanc vocem porrigitur Fr. Nansii industria in Nonni Paraphr. Ioannis cap. xxi, 59. *Acrocorinthus*, ubi fons *Pirene*, signatur. *Strabo* tamen ad asperum clivusumque urbis situm refert, αὐτὸν οὖν πάντες ὁ Φρυόεντα Κόρινθον εἰρήκασιν, lib. VIII. p. 586. [p. 382. v. ed. Cas.] WESS.

42. τότε δὲ τῷ Ἡερίωνι γινόμενον) Ut paulo post legitur, εἶον συνωδὸν τῷ Ἡερίωνος, nempe χρησστηρίῳ: ad eandem normam hic scribendum puto, τότε δὲ, τὸ Ἡερίωνι γινόμενον ὡς ἐπύθοντο, αὐτίκα καὶ τὸ πρότερον συνῆκαν. VALCK.

54 seq. τὸ παιδίον προσουδίσαι) Inmane consilium; crudelius facinus, quod Clytemnestra Agamemnoni exprobrat in Tragici Iphig. Aulid. vs. 1151. Βρέφες τε τοῦ μὲν σὺ προσουδίσας πάλῳ. Sic eleganter, loco προσουδίσαι, ill. Scaliger. Tale apud Suid. ὁ δὲ ἄρας μετέρων, προσουδίζει τε καὶ ἀποκτείνει. Qua in crudelitate Hebraei ψαλμ. 2. Reg. viii, 12. et ἡβὴ ἡν ἔψαλ Psalm. cxxxvii, 9. frequentare consueverunt. WESS. — Quod dicitur, τὸ παιδίον προσουδίσαι, dixerat et Eurip., si vera est Scaligeri coniectura. in Iphig. Aul. 1151. ζῶα προσουδίζεται Porphyg. apud Euseb. Praep. Ev. lib. IV. p. 174. c. Doricum ἐποτυδίζειν Hesychius interpretatur κατέβαλεν ἐπὶ γῆν. VALCK.

56. τὸν λαβόντα --- προσεγέλασε τὸ παιδίον) Respicit haec Plutarchus in Conviv. vii. Sapient. p. 163. F. Κύψελον οἱ πεμφθέντες ἀνελεῖν νεογνὸν ὄντα, προσομιλήσαντα αὐτοῖς, ἀπετράποντο: ubi forte scripserat προσμειδήσαντα vel προσμειδάσαντα, quae viri docti est suspicio. VALCK. — Eustathius; τῷ λαβόντι, sententia pari. Dulce rideat ad patrem, in carmine Catulli ad Manlium; ubi Scaliger, Virgilianum Eclog. IV., Lacerda probante, Incipe parve puer, qui non risere parentes, idem ait ac ad parentes, οὐ προσγελάσαντες τοὺς τοκέας. At propius huc facit Plutarchi in Sap. Sympos. p. 163. F. ὃν οἱ πεμφθέντες ἀνελεῖν νεογνὸν ὄντα, Cypselum, προσομιλήσαντα αὐτοῖς ἀπετράποντο: quod nuper vir doctus ad Nostri narrationem dextre προσγελάσαντα aut προσμειδάσαντα reformavit. Ego vero haud scio, an προσομιλεῖν blanditias tenelli infantis et semihiente labello arridentis excludat. Vide Plutarchi Consol. p. 117. WESS.

70. Φέροντα κατακρύπτει) Expuli insolentissimum κατακρύβει. Talia veterum scriptis sine fulcro, sine auctori-

tate inculcare, equidem inprobo. Idem evenit [lin. 72.] *Med.* ἀπικνύντο: namque addita stabiliendo caussa, sufficiens non est, et aeque in vulgatum quadrat. Verius mox [lin. 73.] ex parte *Aldi* et *Mssorum* τὰ δὴ καὶ ἐγένετο. *WESS.* — Vide *Var. Lect. S.*

70 seq. κατακρύβει --- ἐς κυψέλην) Verbi formam nobis ex *Med.* reduxit vir *Clar.*, illam olim quidem usitatam; sed hic vitiosam, quia monumentis est literarum antiquior: κατακρύπτει procul dubio revocabitur. *Cista* Corinthiis dicta κυψέλη, in qua mater infantem occulta-
verat, postea fuisse traditur in Iunonis templo Olympiae dedicata: sed potius crediderim, ut rei memoriam custodirent, Cypselidas, non ad exemplar veteris istius factam, arcam artificiosissimam illam dedicasse, in cuius quinque lateribus enarrandis accurata *Pausaniae* versatur eruditio lib. V. [cap. 17-19.] a p. 420. ad p. 427. Τῆς μὲν δὲ σωτηρίας εἰνκα τοῦ Κυψέλου τὸ ἀπ' αὐτοῦ γένος οἱ ὀνομαζόμενοι Κυψελῖδαι τὴν Λαέρνακα ἐς Ὀλυμπίαν ἀνέθεσαν, ut scribit *Pausan.* p. 419. *VALCK.*

79. ἀπὸ τῆς κυψέλης) *Pausanias* τὰς δὲ λαέρνακας οἱ τότε ἐκάλουν Κορίνθιοι κυψέλας, tum consona prorsus de *Cypseli* cognomine, et multa de arca ista, in Olympia dedicata a *Cypselidis*, lib. V. c. 17. cuius insculptas figuras *Dio Chrysost.* Or. XI. p. 163. v. eleganter expingit. Iam κρυπτομένη [pro μαντευομένη, lin. 80.] latitanti seu semet occultanti, quomodo tres *Codices*, adsentire possum. *Cypselo*, cui a teneris *Bacchiadae* insidias struxerant, prudentia, ut latebras sectaretur, auctor erat. Habet praeterea vocabulum, quod ex glossa difficulter derivabitur: nulli tamen obtrudo. Quaeramus de oraculo, quod hīc [lin. 81.] ἀμφιδίξιον χρηστήριον, et in *Vallae* Latinis anceps, invito *Cl. de Pauw*; cui ἀμφιδίξιον, auspicaum, quoniam *Cypselus*, τῷ πύθωνος, eo fretus tyrannidem invasit, liquidumque videtur. Sequor *Laurentium*, tum quod responsum omni ambiguitate liberum non sit, tum *Luciani* consensu, oraculum *Croeso* datum lib. I. 53. ἀμφιδίξιον ἔπος adpellantis *Iov. Tragoed.* c. 43. p. 692. *WESS.* — Istud κρυπτομένη, quod pro μαντευομένη veteres nonnulli *codices* praeferunt, haud dubie glossae marginali, quae κύψελον interpretabatur κρυπτόμενον, imperite in contextum invectae, originem debet. *S.*

84. "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ) Principio oraculi, "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, Pythia advenientem Hesiodum salutavit, si non fallit auctor *Certaminis Hesiodi et Homeri*; etiam Theseum, in responso, a Gronovio ex schedis Mediceis publicato ad lib. I. c. 65. WESS. — Oraculi illud responsum, quod in ima ora codicis Medicei ad Herod. I. 65. adscriptum Gronovius reperit, huiusmodi est: Χρησμός ἐν ταῖς Θησείας βίαις ἀναφερόμενος"

"Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς νῦν κατὰ λαΐνον οὐδὸν
Φοίβου Ἀπόλλωνος χρηστήρων εἰσαναβαίνει.

"Ἦλθεν εὐνομήην διζήμενος" αὐτὰρ ἐγώ σοι
δώσω, ἣν οὐκ ἄλλη ἐπιχθονίων πόλις ἔξει.

In libello qui inscribitur Ἀγὼν Ὀμήρου καὶ Ἡσιόδου, his verbis Hesiodus a Pythia salutatus perhibetur:

"Ολβιος οὗτος ἀνὴρ, ὃς ἐμὸν δόμον ἀμφιπολεῖ
Ἡσιόδος, Μούσῃσι τετίμενος ἀθανάτῃσι" etc.

Vide Barnesianam Homeri editionem T. I. p. xxvi. S.

84. ὃς ἐμὸν δόμον ἐσκαταβαίνει) Non spernerem si codices agnoscerent Dionis lectionem, "Ολβιος οὗτος ἀνὴρ ὃς ἐμὸν δόμον εἰσαφικάνει: quod Delphico templo longe mihi videtur convenientius, quam, quod Herodoti nobis praebent exemplaria, ἐσκαταβαίνει. Trophonius, rarius ille tamen in antro loquutus, dixisse potuit, ὃς ἐμὸν μυχὸν (vel σπῆος) ἐσκαταβαίνει: erat enim in templo Iovis Trophonii *os specus*, per quod oraculo utentes sciscitatum Dēos descendunt, ut scribit Livius XLV. 27. et usitata dicebatur loquendi forma ἐς Τροφονίου καταβῆναι. Deus vero Delphicus dicere debuisse videtur, ὃς ἐμὸν δόμον εἰσαναβαίνει, [ut est in responso, paulo ante adposito, quod Theseus accepit.] vel εἰσαφικάνει: nisi tanquam adyti forte loquatur incola Pythius; (sic in Horatio legebat noster ille Tib. Hemst.) et Cypselus in intimum Pythiae descenderit penetrare, (εἰς) πολυστιφῆ μυχὸν, Aeschylo dictum Eumen. vs. 39. VALCK.

85. Κῦψελος Ἡσιίδης) Oenomai Αἰακίδης vitium olet. Cypseli pater Eetion; cuius patronymicum Ἡσιίδης, uti Deucalionis Δευκαλίδης, egregie ad Plutum Aristoph. p. 206. Hemsterhusio ostendente. WESS. — Κῦψελος Αἰακίδης, quod praebet Oenomaus Euseb. p. 233. vitiosum illud, tenue tamen, exhibet antiquae lectionis vestigium: parum enim dubito, quin fuerit sincera scriptio Κῦψελος Αἰετί-

δης, *Aetides*. Patri nomen fuit ab αἰτός dictum Ἡρίων: sicut ab ἄμαθος fluxerunt Ἡμαθία et Ἡμαθίων, *Emathion*; ab ἄνεμος, ἡνεμόεις: etc. Nusquam inveniuntur ἡνεμος, ἡμαθος, ἡετός. Ionice quoque, et passim ποῖtis, *aquila* dicitur Αἰετός. Non itaque patronymicum Ἡετίδης, sed ab Αἰετός formari debuit Αἰετίδης. Accedit ad haec, in oraculo primum edito [supra, l. 37.] legi, Αἰετός ἐν πέτρῃσι κύει, τίξει δὲ λίοντα: edito secundo oraculo, non difficulter intellexerunt *Bacchiadae*, Αἰετὸν esse τὸν Ἡερίωνα. Ab Αἰετός autem Αἰετίδης ortum patronymicum, ut ab altera forma nominis Ἡερίων nasci potuit Ἡεριωνίδης. Docte *Eustath.* atque ad *Alexandri* fortasse *Heraclidæ* ductum, in *Iliad.* β'. p. 218, 13. [p. 288. ed. Rom.] "Εοικε, inquit, διώνυμος εἶναι ὁ Ταλαός --- Ταλαός, ἐξ οὗ Ταλαΐδης καὶ Ταλαίων, ὅθεν Ταλαΐωνίδης. Vidit et *Etymologus* p. 109, 8. aequè ab Ἀνθεμος formatum Ἀνθεμιδης, atque ab Ἀνθεμίων Ἀνθεμιωνίδης. In talibus absurdas plerumque συγχοπὰς Grammatici comminiscuntur, quas egregia iam satis refutabant observata τοῦ πάνυ ad *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 207. VALCK.

Ibid. βασιλεὺς κλεινοῖο Κορίνθου) Ex *Wesselingii* Diss. Herod. [p. 110.] discimus, κλειτοῖο, quod altero multo minus tritum est, adfirmari codicis auctoritate. VALCK. — Minimi referet, eligatur-ne κλεινοῖο Κορίνθου, ἀν κλειτοῖο, in quibus scribendis variarunt librarii itidem VII. 228. WESS. — Posteriori loco κλειτοῖο offerunt codd. *Arch.* et *Vind.* Hoc loco ex eisdem nullus a vulgata scriptura adnotatus dissensus, sed κλειτοῖο adfertur ex ora *Steph. Pass. Ask.* et *Dione*; quibuscum non modo noster *Pb.* facit, quem in *Var. Lect.* nominavi, sed et membr. *F.* in quibus nunc demum eandem animadverti scripturam. S.

86. παίδων γε μὲν οὐκ ἔτι παῖδες) Oraculi verba haec postrema, omissa *Dioni*, tentata *Bouhierio*, enodavit *Wesseling.* in Diss. Herod. p. 111 et seq. VALCK. — *Cypselidarum* tyrannis μέχρι τριγονίας, sive in tertium successorem, continuatur a *Strabone* VIII. p. 580. [p. 378. c. ed. Cas.] ea in re *Aristotelem*, quod *Casaubonum* non fugit, secuto *Polit.* lib. V. c. 12. *Cypselum* excepit *Periander*; hunc *Psammetichus*, *Gordii* seu *Gorgiae* filius, *Cypseli* nepos. Quae si ex vero tradidit *Philosophus*, uti verissima videntur, labat fides *Apollinis*. Ne tamen mendax haberetur,

machinam versui admovit Ampl. *Bouherius* Diss. Herodot. p. 169. fingendo *παίδων γε μὴν εἰσὶν παῖδες*. Quae mihi quidem violenta videtur: *εἰσὶν* certe ex praesente tempore trahit aliquid, oraculi haud respondens indoli. Apollinis veracitas stet cadat-ve, nihil ad rem. Quod cecinit, *ἀμφιδέξιν* est, et pro more *ambiguum*; huc. ut opinor, tendens: „Cypselum regnaturum, filios quoque Periandrum „et Gorgiam:“ (namque hunc in partem dominationis fraternae venisse, ex *Plut. Sap. Conviv.* p. 160. recte colligitur. Bene ergo verbis, *καὶ παῖδες* *Dio Chrysost.* explicandi causa, *ὧν εἰς οὗτος ὁ Περίανδρος*, adposuit:) „tum Cypselum „et Lycophronem, Periandri filios, quippe morte ante „patrem obita in tyrannidis successione haud futuros: „unum tantum modo Psammetichum, Gorgiae fil. Cypseli „I. Nep. nec ullos praeterea, regno sive tyrannide in Co- „rinthiorum civitate usurum.“ Atque hoc erit *παίδων γε μὴν οὐκ εἰσὶν παῖδες*. Quae callide si conieci, manet versui sua scriptura; sin, fallax Apollo est, nec mea refert. WESS.

91. *διαπλέξαντος τὸν βίον*) Ionum sermo pro vetere *διαπλεύσαντος* postulabat *διαπλώσαντος*, quod utrum hic scriptum primitus fuerit, prorsus in ambiguo fluctuat. *Platonis* in *Phaedro* p. 85. D. *ἐπὶ σχεδίας κινδυνεύοντα διαπλεῦσαι τὸν βίον* iucundum quidem est et poetis rhetoribusque probatum. *Πλόον* vitae cursum dixit *Pindarus* *Olymp. Od. VI.* extr. ubi Graecus enarrator *διανήξασθαι τὸν βίον* aliā figurā. At, quod in tot schedis *διαπλέξαντος τὸν βίον*, haud minus venustum. Citavit *Stobaeus* ex *Musa VII.* 46. *ὁ θεὸς, γλυκύν πλέξας τὸν αἰῶνα*: quod quoniam in verbis istis varius est *Ioannes*, nunc non premo. Iambum ex *Athenaeo* lib. XI. p. 458. B. hunc habet: *Ἐπὶ τοῖς παροῦσι τὸν βίον διάπλεκε*: et de *Pheretima*, οὐδὲ εὖ τὴν ζοὴν κατέπλεξε, in fine *Melpomenes*; aliaque, a Cl. *Abreschio* indicata ad *Ph. Cattieri* *Method.* p. 71. Etsi autem utrumque sua non deficiatur venere, alterutrum haud dubie ex interpretamento, emer- sit. *H. Stephanus* [in *Prolegom.*] de *Herodoti* Vocib. *διαπλέξαντος* audaci criticae mutationi acceptum fert, *Valckenarius* ad *Euripid.* *Phoeniss.* p. 448. *διαπλεύσαντος*, cuius sententiae calculum cupide adpono. WESS.

Ibid. *διαπλέξαντος τὸν βίον εὖ*) Impius in Deos atque in homines iniurius *Dionysius* in suo lectulo mortuus -- eam pote-

statem, quam ipse per scelus erat nactus, quasi iustam et legitimam haereditatis loco filio tradidit, ut auctor est Cicero de N. D. III. c. 35. Istiusmodo dictis sapienter respondet Athenagoras in libello περὶ Ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν. Quae de Cypselo tradit Noster, partim firmanatur illa narratis Polyaeo V. 31. et Suidae in Κυπριδῶν ἀνάθημα: ubi ad Theophrasti verba praeceptor illius comparari poterit Aristoteles Polit. V. p. 159, 21. et Oeconom. II. p. 246, 3. Fraudum illae suarum fructu facile potitus, per annos imperium exercuit triginta, tandemque ἐν τυραννίδι τὸν βίον ἐτελεύτησε, placide vitam exspiravit: hoc Herodotea dicitur phrasi, διαπλέξει τὸν βίον αὐτόν: neque enim mea sententia dubitari potest, quin genuinum sit atque ex Mssis Herodoto restituendum διαπλέξαντος. Non hic quaeritur, recte-ne quis dicatur διαπλεῦσαι τὸν βίον, quod cadere nequit in dubitationem; sed quid scripserit Herodotus. Scripsisse διαπλέξαντος demonstrant quatuor minimum scripti Codices: quis enim illud imputaret librariis? firmat usus Herodoti, cuius crudelis Pheretime vermibus erosa lib. IV. cap. ult. οὐκ εὖ τὴν ζῆν κατέπλεξε, male vitam finivit: eodem hic sensu capiendum διαπλέκειν: apud alios διαπλέκειν τὸν βίον significat vitam agere. VALCK. — Διαπλέκειν τὸν βίον Herodotus dixit, ut latine dicimus pertereere vitam, quasi vitae telam. S.

98. καταστυσάμενος τῶν πρηγμάτων) Inpeditior structura Pavo et Reiskio extorsit τὰ πρηγμάτα, uti sermonis genius efflagitabat. Prior tamen animadvertit, necti iungique posse ὃν τινα αὐτὸν τρόπον τῶν πρηγμάτων ἀσφαλέστερον καταστυσάμενος: neque adeo ὃν τινα τρόπον collocatum quo modo plerumque, vice κατ' ὃν τινα τρόπον. Idem in Abreschii coniecturam venit. WESS. — At res ipsa loquebatur; neque adeo sagace opus fuerat coniectore. S.

102. ἀναποδίζων τὸν κήρυκα) Persimile Aeschinis in Ctesiph. p. 81. καὶ πολλάκις ἀνεπόδιζον τὸν γραμματεῖα, optimeque cum hoc compositum a G. Budaeo Comment. p. 418. belle vertente, percunctans identidem et revocans caduceatorem. Illud autem [lin. 103.] ἐκόλουε -- τινὰ -- τῶν ἀσταχύνων ὑπερέχοντα imitatur Philostratus Vit. Apoll. lib. V. 36. μὴ τίμνη τῶν ἀσταχύνων τοὺς ὑψήλους τε καὶ ὑπεραίροντας, magis tamen ex Aristotele Polit. V. 10. aliam in his narrandis viam ingresso, sicuti Aldrobandin. et Casaubon. ad Diogen. I. 100.

docuerunt. Non adstruo facti Thrasybuli expressam imaginem in Eurip. Suppl. vs. 448. WESS.

104. τῶν ἀτταχύν ὑπερέχοντα κολούων) Ad Epistolam velut a Thrasybulo scriptam ad Periandrum, quam vel ex hac liquet historia ab otioso fuisse confictam; apud *Diogen. Laërt.* l. 100. multa notarunt viri docti; *Menagius* etiam attigit *Philostrati* locum de Vit. Apoll. lib. V. c. 36. ubi Romano dat Imperatori libenter audienti multo prudentius utiliusque consilium impostor Apollonius, quam Regibus veteres isti dederant sophi. Recte Theseus Euripidis, Suppl. vs. 448. *Quomodo tandem, γίνοιτ' ἂν ἰσχυρά πόλις, ὅταν τις, ὡς λειμῶνος ἡρινῶ σάχυν, Τόλμας ἀφαιρῇ, καὶ κολατίζῃ νέους;* Prava poëtae displicebat philosopho suorum civium, Atticae certe multitudinis, consuetudo, qua virtutis eminentis aestimatores invidi viros Principes ad certum tempus expellebant civitate. In re nota verbum adhibet *Aristoteles* *Herodoti*, Politic III. c. 9. Ὁ γὰρ ὀστρακισμός, inquit, τὴν αὐτὴν ἔχει δύναμιν τρέπον τινα τῷ κολοῦν τοὺς ὑπερέχοντας: quod [ibi] sequitur καὶ Φυγαδεύειν, ab *Aristotele* non videtur adiectum: conf. Polit. V. 10. *Aristides* T. III. p. 398. ἢν οὗτος ὁ νόμος ἐκόλουον τοὺς ὑπερέχοντας, μετισταίντες ἐπὶ δέκα. In lege quidem de Ostracismo, cuius ignoramus verba, decennium fuit definitum; sed quam illinc nobis efformavit legem Sam. Petitus p. 456. Ἐξοστρακίζεσθαι τοὺς ὑπερέχοντας τὰ δέκα ἔτη: istis si fuisset verbis concepta, lex meo quidem iudicio foret absurdissima; dignique Legis fuissent conditores poenâ, qua suos cives mulctandos censuit *Heraclitus*, cum amicum *Hermodorum* expellentes civitate dixisse viderentur, ἡμῶν μὴδὲ εἰς ὀνησιὸς ἔστω, [*Laërt.* IX. 2.] de nobis nemo unus excellat. Athenis etiam Homericum illud pueris occentabant, Αἰὼν ἀριστεύειν. Non itaque talem legem promulgassent Athenienses, qualem ne tyranni quidem; apud quos nobilitas pro crimine, et ob virtutes certissimum exitium; quique, ut scribit *Isocrat.* in Epist. VI. p. 422. Α. nihil aliud σκοπεῖσι, πλὴν ὅπως - - τῶν πολλῶν τοὺς βελτίστους καὶ φρονιματάτους λυμανοῦνται καὶ δασμολογῆσονται: verbo, quod vulgatur, ἀμυνοῦνται, substitui λυμανοῦνται, veram, ut arbitror, lectionem: in eam sententiam plura dederunt *Ez. Spanhem.* ad *Iulian.* p. 285, 286. et *I. Wasse* ad *Sall. Bell. Cat.* c. 7. VALCK.

120. ἐς Θεσπρωτοῦς --- ἐπὶ τὸ νεκρομαντήριον) Secundum nonnullos Orpheus, Eurydice mortua, ἐπὶ τὸ Ἄορνον δι' αὐτὴν τὸ ἐν τῇ Θεσπρωτίδι ἀφίκετο· εἶναι γὰρ πάλαι νεκρομαντήριον αὐτόθι, *Pausan.* IX. p. 769. Hic animas eliciebant sua sede, rite facto Diis inferis sacrificio, quos *Comicus* propterea quis Deos dixit Μολοττικούς. *Hesychius*: Θεοὶ Μολοττικοί --- ὅτι ψυχοπομπῆϊόν ἐστιν ἐν Μολοττοῖς. VALCK.

121. ἐπὶ τὸ νεκρομαντήριον) Ex prisca superstitione, ab Aegypto ad Hebraeos, etsi severissima sanctione *Deuteron.* c. XVIII, 11. prohibita, cum multis aliis propagata, I. *Samuël.* XXVIII. Eadem, quid enim prava religione fertilius? eadem variis utriusque Graeciae regionibus cupidè recepta, et crebro usitata. *Eustathium* inspicere, his usum ad *Homer.* p. 1667, 61. [Od. p. 410, 37. ed. Bas.] et *Plutarch.* T. II. p. 1104. D. ubi querelae rigentis Melissae. WESS.

130. ὅς νεκρῷ ἑούσῃ Μελίσσῃ ἐμίγη) Nefarium et foedum *Periandri* facinus ex *Nic. Damasceno* excerpit *Suid.* in *Περιανδρῶς*. Neque neglexit, ut opinor, *Seneca* II. de Ira c. 36. Omnes denique, inquiens, alios affectus ira sibi subiicit: amorem ardentissimum vincit. Transfoderunt itaque amata corpora, et in eorum, quos occiderant, iacuerunt complexibus: quibus in verbis si et in earum quas occiderant fingatur, nihil apertius. *Periander* certe Melissam suam, inmani abreptus ira, occiderat, in *Thaliae* cap. 50. WESS.

Ibid. νεκρῷ ἑούσῃ Μελίσσῃ) Ut sensus nasceretur, quem lectioni *Med.* tribuit vir clar. [Gronov.] scribi debuerat νεκρῷ Μελίσσης ἐμίγη: qua ratione scripsit II. 89. λαμβάνειν τινα (ταριχευτήν) Φασὶ μισγόμενον νεκρῷ προσφάτῳ γυναικός: deprehensum qui rem haberet cum recente mulieris cadavere. Fidem non inveniet quod legitur apud *Hermogenem* p. 95. ἐμίχθη τις τεταριχευμένῳ σώματι: apud *Herod.* ἐμίχθη τις νεκρῷ ταριχευθισμένῳ. Hunc in locum prior erit lectio revocanda νεκρῷ ἑούσῃ Μελίσσῃ ἐμίγη: quibus *Periandro* non obscurum explicat *Herodotus* imaginis Melissae dictum: ἐπὶ ψυχρὸν τὸν ἱππὸν Περ. τοὺς ἄρτους ἐπέβαλε. Mirifica narrat *Athen.* XIII. p. 605. F. et 606. A. Quae his proxima traduntur, Is. *Casaub.* ad Epistolam contulit *Periandri* apud *Diog. Laërt.* I. 100. qua dicitur in honorem Melissae *Periander* κατακαύσας καὶ τὰ πασῶν Κορινθίων εἴματα. Paulo ante se dixerat mortua Melissa βρογῶν τε καὶ εἶναι γυμνή: tractavit

ista Des. *Heraldus* ad *Martial.* X. Epigr. 50. VALCK. — *Gronovius*, loco olim vulgati νεκρᾶ suo e cod. *Med.* νεκρῶ adsciscens, hancque vocem pro substantivo nomine accipiens, *ἦν* istam sic convertit, cum *Melissa* iam *cadavere coierat*. Multo commodius *Valla*: cum *Melissa* *quamvis defuncta coierat*. Quam interpretationem merito probans *Valckenarius*, revocandam priorem lectionem νεκρᾶ censuit. Non compertum erat Viro doctissimo, istud νεκρῶ non uni codici *Med.* deberi, sed esse constantem veterum codicum omnium scripturam, νεκρᾶ vero aut operarum errore in *Aldinam* editionem irrepsisse aut temere ab editore obtrusum *Herodoto* esse. Ad haec vocab. νεκρός, adiective sumtum, eadem terminatione perinde et de muliere et de viro dici posse videtur. Foemininam certe formationem νεκρᾶ neque unquam legere me memini, nec ab ullo vetere Grammatico adnotatum equidem reperi: nam quod in recentioribus nonnullis Lexicis legitur, νεκρός, ὁ, ὁν, mortuus; foemina illa terminatio aut gratuito ficta est, aut unius huius loci, qualis olim temere editus erat, nititur auctoritate. *S.*

159 seq. Τοιοῦτο μὲν ἐστὶ ὑμῖν ἡ τυραννὶς etc.) Quod additur, καὶ τοιοῦτον ἔργον, hic tamdiu haerere non debuerat intactum. *Vallae* lectio Codicisque *Arch.* καὶ τοιοῦτων ἔργων, neque illa valde placet. Forsan ad τοιοῦτο μὲν ἐστὶ ὑμῖν ἡ τυραννὶς diversam quis adscripserat Codicis lectionem (καὶ τοιοῦτων) ἔργων. Aliis sic ista exprimeretur sententia: τοιαῦτα μὲν ἐστὶν ὑμῖν τὰ τῆς τυραννίδος, ᾧ Λακεδαιμόνιοι. In proximis *Herodoti* dixisse videtur *Sosicles*: ἡμεῖς δὲ αὐτοὺς τότε αὐτὴν θῶμα μέγα εἶχε: atque aliquis adscripsisse ad ἡμεῖς αὐτοὺς) τοὺς Κορινθίους. Istiusmodi primum in margine Codicum posita interpretamenta nonnunquam perperam in *Thucydidis* suspicor irrepsisse contextum, atque illius dixisse *Periclem* p. 96. 97. [lib. I. c. 144.] non μὴ σφίσι τοῖς Λακεδαιμόνιοις, verum μὴ σφίσιν ἐπιτηδείως αὐτονομεῖν: mecum sentit scriptor *Scholii* in *Cod. Basil.* p. 52. οἶμαι τὸ, τοῖς Λακεδαιμόνιοις, ἀμάρτημα τοῦ γραφέως, ἐνθέντος τῷ κεμένῳ ὅπερ ἦν ἐμνήμια τοῦ Σφίσι. Et huius ipsius vocis tales saepe praebent interpretationes *Thucydidis* subiecta *Scholia* p. 555, 29. Σφίσι) τοῖς Λακεδαιμόνιοις: similiter p. 344, 63. p. 236, 86. Ponam locum ex p. 532, 25. [lib. VIII. c. 46.] uncis includens quae suspicor adiecta: εὐκ εἰκὸς εἶναι Λακεδαιμόνιους ἀπὸ

μὲν σφῶν (τῶν Ἑλλήνων) ἐλευθεροῦν νῦν τοὺς Ἕλληνας, ἀπὸ δὲ ἐκείνων (τῶν βαρβάρων) - - - μὴ ἐλευθερῶσαι. VALCK.

140. καὶ τοιούτων ἔργων) Ita ni dederit, dis tantum. Soscicles, quid negotii tyrannis, et quae ex ea, tanquam fonte, facinora scaturiant, supra recensuit. Hic iusta sermonis clausula. Malui praeterea [lin. 142.] ὅτε, quippe ad narrationem multo quam ὅτι utilius. WESS.

CAP. XCIII. 9. εἶπαντος ἐλευθερῶσαι, πᾶς τις) Nolo huic molestiam creare: verum tamen si amamus, ἐλευθέρως ἅπας τις αὐτῶν, potuerat relinqui. Sosiclem ubi graviter orantem audierant, libere sociorum quivis elocutus est. Sic lib. VII. 46. εἰς τοπρῶτον γνώμην ἀπιδέξατο ἐλευθέρως, qui primo libere sententiam protulerat. Ceterum pro ἐπεμαρτύροντο [l. 11.] ex superioribus ἐπεμαρτύροντο mavult Reiskius. Ἑλλάδα vero πύλον [lin. 12.] Gronovius exemplis adfirmavit, [ex VII. 22, 15. et VII. 115, 3 et 6.] quibus Ἑλλὰς ἐτολμῇ ex Sophoclis Philoct. vs. 223. pluraque accedere possunt. WESS. — Vide Var. Lect. ad lin. 9. Istud εἶπαντος ἐλευθερῶσαι Gron. interpretatus est, dicentis (statuentis, iubentis) liberare: ubi liberare intelligi debet pati ut liberae maneat Athenae. Nisi planissime alii codices ἐλευθέρως, et πᾶς τις dedissent, suspicari poterat loco ἐλευθερῶσαι πᾶς τις oportuisse ἐλευθέρως, καὶ πᾶς τις etc. S.

CAP. XCIV. 8. ὃς οὐκ ἀμαχητὶ εἶχε) Hic etiam vir doctus [nescio quis] hallucinabatur, dum Hippiam a patre Sigeum accepisse putabat: illuc se quidem Athenis eiectus cum suis Hippias receperat c. 65.; illinc evocatus a Lacedaemoniis c. 91. ἀνεχώρει ὀπίσω ἐς Σίγειον, c. 94. Sed Sigeum, vi atque armis a se captum, velut peculium, Pisi-stratus filio notho dederat Hegesistrato. Sigeum a patre traditum tenuit Hegesistratus οὐκ ἀμαχητὶ, quippe quod, ut suum, armis saepe repeterent Mitylenaei. VALCK. — Nempe, quae de contentionibus Atheniensium et Mitylenaeorum subiiciuntur, ea ante hoc tempus, de quo nunc agitur, gesta erant. S.

Ibid. τὰ περ ἔλαβε) Auctoritatem Arch. amplector. Achilleum non longe Sigeo aberat. Stephanus Byz. Ἔστι πόλις ἐν τῷ Σιγείῳ Ἀχιλλεῖον: quod Berkelio displicere non debuerat. Oppidi situm et nominis causam, fuisseque olim in Mitylenaeorum ditone, Strabo XIII. p. 896. r. [p. 600. ed.

Cas.] indicavit. WESS. — Quod doctissimo Viro placuit, τὰ περ ἔλαβε, id minime equidem sperno; et non nisi in uno licet cod. Arch. repertum, in locum alterius scripturae, τὰ παρῆλαβε; quam ex reliquis codicibus revocavi, repositum malim: nec enim composito verbo παρῆλαβε opportunus admodum hic locus esse videtur S.

9 et seqq. ἐπολέμεον γάρ, ἔκ τε Ἀχαιῶν etc.) Quae deinceps narrat, non evenerunt illa, dum imperaret Hegesistratus Sigeo. More suo, facta Sigei mentione, bellum Herodotus in transcurso commemorat de Sigeo inter Athenienses olim et Mitylenaeos gestum; forsitan ut occasionem sibi pararet Alcaei carminibus decantatum facinus narrandi. [Simillimo certe consilio multa passim episodica suis illum Historiis inseruisse novimus.] Duces ille non nominat, neque fraudem, qua Phrynonem circumvenit Atheniensem Pittacus: haec aliunde notissimam fraudem Mitylenaei ducis, μέγιστον τῶν πεπραγμένων τῷ ἀνδρὶ, καὶ κάλλιστον ἐν ταῖς πράξεσι γινόμενον scribens, dum maligne praetermissam Herodoto calumniatur, magis Pittaci memoriam dehonestare videtur Plutarchus T. II. p. 858. A. Post illud bellum lectus arbiter Periander Cypselides Atheniensibus Sigeum adiudicavit. Mortuo Periandro Sigeum recuperasse videntur Mitylenaei; quibus illud armis abstulit deditque regendum Hegesistrato Pisistratus. Haec ista si ratione digerantur, evanescunt pleraeque difficultates, quae viros eruditos exercuerunt et Ampl. Bouhierium Diss. sur Herod. p. 165. Herodoto tribuentem et Straboni, quae mihi neuter dixisse videtur: nihil de Hegesistrato Strabo; nec sane bellum, quo Hegesistratum agitarunt Mitylenaei, a Periandro compositum scribit Herodotus. Prius illud bellum. ducibus Pittaco et Phrynone gestum, fuisse dicitur plerisque περὶ Σιγείου, etiam Schol. in Aesch. Eumen. vs. 401. περὶ τῆς Ἀχιλλεΐδος χώρας Diogeni Laërt. I. 74. In isto loco vicino castellum extruxerant Mitylenaei, Ἀχίλλειον dictum; Sigeum tenentibus Atheniensibus oppositum. Demetrius Scepsius τὸ Ἀχίλλειον scribit ἐπιτευχισθῆναι ὑπὸ τῶν Μιτυληναίων τῷ Σιγείῳ, apud Strabon. XIII. p. 896. A. [p. 600. B. ed. Cas.] hoc illis erat ὀρμητήριον: vid. Casaub. in Polyb. p. 168. [conf. Lexicon nostrum Polybianum, voce ὀρμητήριον.] Hinc Herodotus nostro capite 94. ἐπολέμεον,

inquit, ἐκ τε Ἀχιλλεῖου πόλιος ὀρμώμενοι καὶ Σιγείου, χρόνον ἐπὶ τυχρὸν, Μιτυληναῖοι τε καὶ Ἀθηναῖοι. Hi Sigeum, Achilleum Mitylenaei, belli sedem habebant et receptaculum. Quae huc spectant veterum loca dederant *Casaub.* ad Strabonem, ad *Aesch. Stanley*, *Menagius* ad *Diogen. Laërt.* et *Simson* in *Chron.* ad A. M. 3398. VALCK. — In Latinis nostris p. 502. lin. 7. pro *decertarunt*, commodius *decertaverant* scribetur: S.

15. συνεπρήξαντο) Nemo hoc recusabit. In Musae VII. 169. ὅτι οἱ μὲν οὖν συνεπρήξαντο αὐτῷ τὸν ἐν Καμίνῳ θάνατον γινόμενον, ὑμεῖς δὲ κείνοισι τὴν ἐκ Σπάρτης ἀρπαχθεῖσαν - - - γυναικα: quibus neglecta ultio necis Minoi est sumta ob abductam Helenam vindicta tangitur. Apertum inde, *συνεπρήξαντο* nihil esse aliud atque *ulti una cum Menelao raptum Helenae fuerunt*. Latina Vallae ambiguitate laborant. WESS. — Cum codice *Pass.* *συνεπρήξαντο* dare nostrum F. monui in *Var. Lect.* De codd. *Paris.* vero tacere ibi debueram: quum enim illi cum ed. *Wess.* fuerint collati, hoc ipso, quod nihil ex eis h. l. notatum est, intelligitur tenere illos scripturam olim vulgatam. S.

CAP. XCV. 2. παντοῖα καὶ ἄλλα) πολλὰ codicum imperio, et quoniam ordo erat in editis turbatior, eliminavi. WESS.

6 et seqq. πρὸς τὸ Ἀθηναῖον etc.) Psephisma Sigeorum Antiq. Asiat. Ed. Chishull p. 50. EN ΤΩΙ ΙΕΡΩΙ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ EN ΤΗΙ ΣΙΓΕΙΩΝ ΠΟΛΕΙ. *Alcaeus* apud *Strabonem* XIII. p. 895. c. [p. 600. A. ed. Cas.] ἐς Γλαυκωπὸν seu Γλαυκωποῦ ἱερὸν. En ipsa poëtae mendosissima verba: Ἀλκαῖος, σῶος ἄρ' οἱ ἔνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀλκιοτὴρ ἐς Γλαυκωπὸν ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀθηναῖοι. In quis ἀλκιοτὴρ, *galeam* intelligens, Vir magnus reponit, cetera vix tangens. Equidem illa ipsa puto, quae *Herodotus* innuebat, fortasse olim posita: Ἀλκαῖος σῶος, ἄρ' οἱ ἔνθα δ' οὐχ. (*Salvus est Alcaeus, non item arma eius: haec enim abiecerat fugiens.*) αὐτὸν τὸν ἀλκιοτὴρ ἐς Γλαυκωποῦ ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀθηναῖοι. Clypeum ipsum in *Caesiae Minervae templo Athenienses* suspenderunt: sive, quae *Nostris* verba, [lin. 5.] τὰ δὲ οἱ ὅπλα ἴσχυσι Ἀθηναῖοι καὶ σφεα ἀνικρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθηναῖον. In *Alcae* dicto ἀλκιοτὴρ ex *Pindarico* usu, alia quidem ibi notione; quae ad *clypeum*, *periculi propulsorem*, transire potuit. Si qui ἀλκιοτὴρ *Casauboni* *Herodot. T. VI. P. I.* H

praetulerint, fruuntur arbitrio. Suspensa ego manu et haesitans in lacero sum fragmento. Certius est, ἐπιτιθεῖς ἐς Μιτυλήνην, in Mitylenen reposuit, perperam a Laurentio verti. Strabo melius, κειυῖσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ. Misit Alcaeus carmen Mitylenen amico Melanippo. Damascius apud Suid. καὶ δὴ γραφόμενος ἐπιστολὴν πρὸς τοὺς ἐν Καρία δύο φιλοσόφους ἐπιτίθησιν. Redi ad lib. III. c. 43. et Cl. Reiskium Misc. Lips. T. VIII. p. 307. cuius indicio addi Athen. XI. p. 465. v. et Anna Comnena Alex. p. 39. v. poterunt. WESS.

Ibid. ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλῃ ποιήσας etc.) Ista lamentatus ad lyram Alcaeus, carmen Mitylenen mittit (ἐπιτιθεῖς ἐς Μιτυλήνην dicta in lib. III. c. 43.) ad sodalem Melanippum, quo suam ille fugam evulgabat. Sic interpretor Herodotea. Quo respicit Noster, ex Alcae carmine verba quaedam depravata prostant apud Strabon. XIII. p. 895. c. cui dicitur κειυῖσας ἀγγεῖλαι τοῖς ἐν οἴκῳ, Ἀλκαῖος σῶος ἄρ' ἔνθα δ' οὐκ αὐτὸν τὸν ἀληκτορὶν ἐς Γλαυκωπὸν ἱερὸν etc. Sensus his inesset commodus, si sic scripta legerentur: Ἀλκαῖος σῶος ἄρ' εἴη ἰθαῖδ' οὐκ αὐτὸν, τὸ δ' ἀλεξήτριον (corporis munimentum, τὴν ἀσπίδα:) ἐς Γλαυκωπὸν ἱερὸν ἐκρέμασαν Ἀττικοί. Atque ad haec accurate respondent Herodotea de Alcaeo: αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει, τὰ δὲ οἱ ὄπλα ἴσχυρσι Ἀθηναῖοι, καὶ σφε ἀνεκρέμασαν πρὸς τὸ Ἀθηναίον τὸ ἐν Σιγείῳ. Quod cuivis accidat, sibi clypeum reliquisse dedecari non futurum credidit Poëta, vir alias strenuus et bellicosus, μᾶλλον τοῦ δέοντος πολεμικὸς γενόμενος, teste Athen. XIV. p. 627. A. Idem bellicae laudis cupidissimo evenit Archilochο: οὐ δὲ ᾔδειμεν ἂν εἰ μὴ παρ' αὐτοῦ μαθόντες, --- ὅτι τὴν ἀσπίδα ἀπέβαλεν, Aelian. Var. Hist. X. 13. Archilochi tetrastichon concinnavit G. Olear. in Philostr. Vit. Apoll. II. 7. VALCK.

9. κατήλλαξε Περίανδρος) Neque hoc Strabo silentio pressit. Mirum autem maxime accidit, nullam hic pugnae retiarum, qua Pittacus Phrynonem, Atheniensium eo bello ducem, irretivit et vicit, mentionem fieri, cum optima adesset narrandi causa. Taciturnitatis rationem non exputo. Plutarchus ex malignitate arcessit, Malign. p. 858. ut Scriptorem macula adspergeret. WESS.

CAP. XCVI. 7. οὐκ ἐῷντας) Frequentissimum de legatis. Nec aspernabilis propterea οὐκ ἐῷντες Codicum lectio. Respice ex hoc libro c. 108. κήρυκας διέπειμι ἐς τὴν

Ἰωνίαν, ἐπικαλούμενός σφας: et Cel. Gronovium lib. IV. 145. WESS. — Ad IV. 145, 9. similia exempla Gronovius conguessit ex III. 13. V. 92. et VI. 97. S.

9. σόοι εἶναι) Cur σόοι, quam σῶοι, maluerim, dictum ad lib. II. 181. WESS.

CAP. XCVII. 15. διαβαλείειν) Aristagorae fallendi studium non aliud [nisi hoc, aut certe διαβάλλειν, non μεταβαλείειν,] desiderabat: praecedentia ostendunt, et supra c. 50. WESS.

16. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθηναίων) Civium Atticorum numerus, qui hic ad XXX. millia, magnā ab aliis concordia aut circiter XX. millium aut paullo amplior proditur. Saepe a Grammaticis ex Demosthenis Or. I. in Aristogit. advocatur, εἰσὶν ὁμοῦ δισμύριοι πάντες Ἀθηναῖοι: ad quae Oratoris testimonia Aristophanis, Platonis et aliorum adscripsit Cl. Taylor p. 520., non neglecta differentiae illius caussa, quae mihi quidem praecipua in florente civitatis ante Persicum et Peloponnesiacum bellum statu videtur. WESS.

Ibid. τρεῖς δὲ μυριάδας Ἀθ.) In historicis antiquis saepe numerum vellemus imminutum, in quo augendo modum nobis, humane loquentibus, videntur excedere: sed, librarium si tantum errores corrigendi sunt, non scriptorum velanda peccata, in talibus ego quidem scalpellum criticum non adhibuerim; in nullius scriptis segnius quam Herodoti, in numeris saepius immoderati. In historia Romana peccantem hac parte Valerium Antiatem frequenter corrigit hominisque refutat intemperantiam Livius. Hic Herod. ad viginti millia decem forte millia supra adiecit; nam solos cives Atticos sibi persuadendos habebat Aristagoras quibus ius esset ἐκκλησιάζειν. Cives Attici diversis temporum articulis, aetate Cecropis, Platonis, Demosthenis, Phalerei Demetrii, semper fuisse traduntur circiter XX. millia hominum, ὁμοῦ (id est ἐγγύς, prope, circiter) δισμύριοι. Eam in rem quae dici possent protulerunt I. Meurs. Att. Lect. I. c. 1. et de Fort. Att. c. 4. S. Petit. in Legg. Att. p. 188. et P. Wesseling. in Diodori T. II. p. 271. Qui Meursio dicitur incertus auctor apud Hesychium, est Demosthenes; cuius adhibent locum Grammatici ad istam vim vocis ὁμοῦ firmandam. De numero civium Atticorum agentes haec Herodoti suo loco reliquerunt intacta, quibus

ancilla forsan e comoedia advocabitur patrona: in *Aristoph.* 'Εκκλ. vs. 1124. ista leguntur: Τίς γὰρ γένοιτ' ἂν μᾶλλον ὀλβιώτερος, ὅστις, πολιτῶν πλείον ἢ τρισμυρίων ὄντων τὸ πλῆθος, οὐ δεδείπνηκας μόνος. VALCK.

19. Μελάνθιον) Optime ita *Vindobonae*. [conf. Var. Lect.] Non obliviscor *μηλάνθης*, at virile *Μηλάνθιον* nomen quaero. Codri pater *Μελάνθης*, Bacchus *Μελανθίδης* in celebritate versantur, neque ignotus *Μελάνθιος* est, quem Eurypylus obtruncat *Iliad.* Z'. 63. WESS.

20. ἀρχὴ κακῶν) Robur numero isti singulari ex *Eustathio* accedit et acuto *Isocratis* verbo, τὴν ἀρχὴν τῇ πόλει ἀρχὴν εἶναι τῶν κακῶν in *Aristotel.* Rhetor. III. p. 137. Si qui tamen liber ἀρχεκάκοι ἐγένοντο praeferret, quod *Plutarchus* *Malign.* p. 861. A. invenit, praecipuum profecto in censum veniret ob *Homeri*, Ὅς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτῆνατο νῆας εἰσας Ἀρχεκάκους, *Iliad.* E'. 63. Luculenta profecto est imitatio. WESS. — Singularis numerus ἀρχὴ quo pacto suspectus cuiquam h. l. esse potuerit, non video. Nec ex eo quod in hac re Homericō vocabulo ἀρχεκάκοι usus est *Plutarchus*, continuo consequitur reperisse illum h. l. id vocab. apud *Herodotum*, cuius ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο minime quidem cum ἀρχεκάκοι permutatum vellem. S.

Ibid. Αἰταὶ οἱ νῆες ἀρχὴ κακῶν etc.) Ut *Med.* sic et legerunt h. l. *Eustath.* et *Valla.* *Eustathius* in 'Ιλ. ι. p. 395, 19. Φησὶν Ἡρόδοτος Ἀττικὰς τινὰς νῆας, αἱ, τοῖς Ἰωσι πεμφθεῖσαι εἰς βοήθειαν, ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἕλλησι τε καὶ βαρβάροις. Nemo facile malevolentiam in his deprehendisset praeter *Plutarchum*, quem hic etiam coecavit obtrectandi cupiditas: malevolus audit *Plutarcho* Noster p. 861. A. αἱ Ἀθηναῖοι ναῦς ἐξέπεμψαν Ἰωσι τιμωροὺς ἀποστᾶσι βασιλῆως ἀρχεκάκους τολμήσας προσιπεῖν, ὅτι τοσαύτας πόλεις καὶ τηλικαύτας Ἑλληνίδας ἐλευθεροῦν ἐπιχειρήσαν ἀπὸ τῶν βαρβάρων. Est ista prorsus indigna philosopho criminatio: non dixit simpliciter ἀρχεκάκους, sed ἀρχεκάκους (vel ἀρχὴν κακῶν) Ἕλλησι τε καὶ βαρβάροις: id est, Graecis Persisque ἀρχὴν τῶν πολέμων παρασχούσας. Alexandri quidem naves dixit *Homerus* Ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γίνοντο: sed et illae ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἕλλησι τε καὶ Τρώεσσι, his πᾶσι, illorum πολλοῖς. Dies, quo primum alicui obveniunt commoda, dicitur illi ἀρχὴ πολλῶν ἀγαθῶν: sic qui primus malorum caussa fuit, ἀρχὴ κακῶν. *Thucydidea* ex

lib. II. c. 12. adhibet *Aristid.* T. II. p. 322. Hae naves viginti, nam Athenienses *εἰκοσι τριήρεσιν ἐπλευσαν ἐπικουρήσοντας τοῖς Ἴωσιν*, ut scribit et *Charon Lampsacenus* apud *Plut.*, hae naves Ionibus auxilio missae Darium exacerbarunt, et speciosum inferendo Graecis bello prae buerunt praetextum causamque proximam: veram tradit *Aristides* T. I. p. 209. Velut remotae causae considerari quoque possunt superbum *Atossae* desiderium et medicus *Democedes*. Quod uxori Darii etiam *Herod.* III. c. 134. id ipsum *Xerxis* coniungi tribuit *Maxim. Tyr.* XXIX. c. 6. *ἐπιθυμίῃ ἢ Εἰρξου γυνὴ Σεραπαινίδων Λακωνίδων καὶ Ἀτθίδων καὶ Ἀργεῖάδων καὶ δι' ἐπιθυμίαν γυναικὸς - - ἢ Ἀσία ἔξοικίζεται*: mihi scripsisse videtur *Λακωνικῶν* et *Ἀργολίδων*. *Ἀργολίδας* rectius dixisset *Aelianus*, quam *Ἰάδας*, de *Nat. An.* XI. c. 27. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. *ὠφελεῖν*) Certa haec scriptura, aut, uti ego malui, *ὠφελῆ* ex nationis consuetudine ad lib. II. 18. WESS.

23. *τοῖσι Παλοῖσι*) *Ultimum Laurentii et Arch.* schedae neglexerunt, crebra vocabuli repetitione fortasse offensae: per me licebit, ut eius consilii laudatores inpetrent. [Nisi vero αὐτοῖσι pro τοῖσι legatur, non video quo pacto abesse vocab. *Παλοῖσι* possit.] Ferre tamen non possum toties ἀπικίετο a librariis ad communio rem sermonis morem formari. Ipse *Med.* ab hac se temeritate [lin. 19.] non continuit. Tu *Portum*, talium exemplorum promum condum, consule. WESS.

CAP. XCIX. 2. *Ἐρετριέων πίντε τριήρας*) Hoc etiam indignatur *Plutarchus* T. II. p. 861. B. *Herodotum* in transcurso tantum *Eretriensium* fecisse mentionem, illorum *παρὰσιωπήσαντα μέγα κατόρθωμα καὶ αἰδοῖμον*. His proxima *Plutarchi* hunc in modum partim ex *Codd.* sananda sunt, ut legatur: *ἦδη γὰρ, ὥσπερι τῆς Ἰωνίας συγκαχυμένης, καὶ στόλου βασιλικοῦ προσπλέοντος, ἀπαντήσαντες ἔξω Κυπρίου ἐν τῷ Παμφυλίῳ πελάγει κατεναυμάχησαν*. Hinc illi dicuntur, *Sardium* acropoli incluso *Artapherne*, τὴν Μιλήτου λῦσαι πολιορκίαν: atque ista praeter ceteros narra sse traditur *Lysanias Mallotes*. *Miletum* hoc articulo temporis a Persis obsidione cinctam, ab *Eretriensibus* liberatam quod scribit, fides sit penes auctorem. Secundum *Herodotum* etiam *Eretrienses* in *Asiam* militatum veniebant in gratiam *Milesiorum*,

qui opem ipsis tulerant in bello contra Chalcidenses: hoc Eretrienses inter et Chalcidenses bellum intelligit *Thucyd.* I. 15. quo, quod ante vix evenerat, καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἐς ξυμμαχίαν ἐκατέρων διέστη: horum sensum Latinus interpres perspexit, non Graecus. Super *Lelanto*, fertilissimo campo, aquis etiam saluberrimis nobili, saepius illi bella gesserant atque ab antiquissimis temporibus: vid. ill. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in Del. vs. 289. Chalcidensis *Amphidamas*, teste *Plut.* in *Conviv.* vii. Sap. p. 153. E. πολλὰ πρᾶγματα παρασχὼν Ἐρετριεῦσιν ἐν ταῖς περὶ Ἀηλάντου μάχαις ἔπεν: errat interpres: πεδίον Ἀηλάντιον dicebatur, et ὁ Ἀηλάντος. Nobilius forsā illud bellum respicit *Theognis* vs. 888. Οἶμοι ἀνὰ κλειῆς ἀπὸ μὲν Κήρινθος ὄλωλε, Ἀηλάντου δ' ἀγαθὸν κείρεται οἰνόπεδον: minus ista vulgantur emendate. VALCK. — *Theognidis* versiculos emendatos edidit *Brunck.* num. 871 seq. S.

6. πόλεμον συνδιένεικαν) Nulli rei hoc quidem loco est συνήνεικαν. *Herodotus* I. 18. Χίοισι τὸν πρὸς Ἐρυθραίους πόλεμον συνδιένεικαν, addita αὐξήσει, qua et hic vocabulum *Vindob.* instruxit. Dabit *Iosephus Bell. Iud.* I. xiv. 4. στρατείας, -- -- αἱ κατ' Αἴγυπτον αὐτοῦ τῷ πατρὶ συνδιήνεγκε. *Philo Iud. de Agricult.* p. 209. c. συνδιαφέρεισθαι τὰ τοῦ πολέμου. Adde supra c. 79. et *Procopium Bell. Goth.* I. 5. et *Suidam* in *Συνδιαφέρειν.* WESS.

CAP. C. 2. ἐν Κορήσσῳ) Mons Κόρηστος aut Κορησσός (variatur enim in tono) altissime erigebatur stadiis ab urbe Epheso xl. Illi oppidum naviumque statio accubabat eiusdem nominis, cuius in scriptura, uti ante hic, etiam alibi erratur. Verior ex msstis revertit. Dixi ad *Diodorum lib. XIV.* 99. WESS.

[5 seq. ἐπεὶ τε -- -- ἀπίκοντο, αἰρέουσι Σάρδεις) Idem est ac si dixisset ἐπεὶ τε -- -- Σάρδεις ἀπίκοντο, αἰρέουσι αὐτάς vel τὴν πόλιν. S.]

6 seq. αἰρέουσι δὲ χωρὶς τῆς ἀκροπόλεως) Hoc solis tribuit Atheniensibus *Charon Lampsacenus* apud *Plutarch.* T. II. p. 861. D. Ἀθηναῖοι -- -- εἶλον τὰ περὶ Σάρδεις ἅπαντα, χωρὶς τοῦ τείχους τοῦ βασιλείου: sic arcem vocasse monuit *Ti. Hemsterh.* in *luculenta de Sardium acropoli* nota ad *Luciani Contempl.* p. 502. *Tzetzes Chil.* I. vs. 853. Ὁ δὲ Ἡρόδοτος φησιν, ὡς ὑπ' Ἀριστάρχου τὰς Σάρδεις ἐξεδόθησαν πεισθέντες Ἀθηναῖοι. Ere-

triensibus urbis captae honorem contribuisse videtur Lysanias. Ad mentem ferme Herodoti Aristides de Atheniensibus T. I. p. 209. ἀναβάντες, αἰτ, εἰς Σάρδεας στρατιὰ κοινὴ (una cum Ionibus atque Eretriensibus:) πορθήσαντες ὥχοντο: verius tamen ἐλόντες scripsisset quam πορθήσαντες. VALCK.

8. ἐβρύετο αὐτὸς Ἀρταφέρνης) Tot codicum ἐβρύετο progressum moratur. Productio verbi Ionica est in multitudinis numero, qualem ἰδρύετο habet lib. II. 182. At hic de uno Artapherne. Mox quidem se dabit παρηγορέετο Onesilus c. 104. contra tabulas, in quis παρηγορέετο. Gronovius expressit ex Med. VIII. 113. Themistocles ἐκτίετο, ubi ἐκτίετο aut ἡτίετο alii libri. In eiusdem Uraniae c. 35. Arch. et Vind. πάντα δ' ἐπιστέετο Xerxes, reluctantibus pluribus atque ἡπίστατοι offerentibus. Sunt cuncta proinde illa fidei fallacis et auctoritatis. Tamen ὠρμέετο singulare numerum adsereret VI. 215. nisi nexa isthic omnia ad hunc forent modum: ἐπεμπε Ἵδάρνεα καὶ τῶν ἑστρατήγευ Ἵδάρνης ὠρμέετο δὲ etc. Hydarnes nempe et illi quibus praeerat, profecti sunt. Et haec propter ἐβρύετο, quod Ionica magis specie, quam veritate, splendet. WESS.

CAP. CI. 1 seq. Τὸ δὲ μὴ λεηλατῆσαι ἐλόντας σφείας τὴν πόλιν ἔσχε τόδε) In his probarem si qui Codices darent, τοῦ δὲ μὴ λεηλατῆσαι ἐλ. σφείας τ. π. ἔσχε τόδε: qua structura utitur Aristoph. Avs. vs. 380. Sic apud Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 315, 40. Dercyllidas τοῦτους, τοιαῦτα λέγων, ἔσχε τοῦ μὴ ἐκπεπλῆχθαι. Scribi tamen etiam potuit: τόδε δὲ μὴ λεηλατῆσαι ἐλόντας σφείας τὴν πόλιν ἔσχε τότε ἔσαν ἐν τῇσι Σαρδ. Sic loquitur in re simillima Thucyd. I. c. 75. ὅπερ ἔσχε μὴ κατὰ πόλεις αὐτὸν ἐπιπλέοντα τὴν Πελοπόννησον πορθεῖν: quin ipse Herod. I. c. 158. Aristodicus, inquit, ἔσχε μὴ ποιῆσαι ταῦτα Κυμαίους, Dissimilia, ni fallor, erunt, quae multa poterunt obmoveri: nam non nescio Sophocleum Philoct. vs. 1235. ἔστιν ὃς σε κωλύσει τὸ δρᾶν: quaeque huius sunt classis plura. VALCK. — In vulgatam huius loci scripturam consentiunt libri, quam nec opus erat sollicitare. S.

9. τὰ περίεσχατα νεμομένου τοῦ πυρός) Scriptura τὰ ἔσχατα περινεμομένου habet quo commendetur. Sed περίεσχατα lib. I. 87. sicuti τὰ περὶ τὰ ἔσχατα eiusdem Musae c. 191. Quod subsequitur autem, οὐκ ἔχοντος ἐξήλυσιν, Laurentius accepit, ac si παρέχοντος esset; neque inprovidē, si quidem ἔχιν

ea apud *Thucydidem* potestate veteres Enarratores semel iterumque explicarunt. Si tamen ex codicibus ἔχοντες erueretur, spernendum cum *Pavio* et aliis haud cense-rem. *WESS.*

12. διὰ μέσης τῆς ἀγορῆς) *Pactolum* διὰ μέσων ἀφικνούμενον Σάρδεων ἔτοιμα χρήματα κομίζειν hinc *Dio Chrysost.* Orat. LXXXIII. p. 659. A. et scriptorum complures. De amne *Hermo* [lin. 13.] iuxta *Phocaeam* in mare se mergente lib. I. 80. *WESS.*

CAP. CII. 2. Κυβέλης) Favet *Galeo*, *Κυβέλης* emendanti, verum iniuriā, *Valla*. Vulgato patroni veniunt *Hesychius*, *Eustathius*, *Suidas*, et quos plures advocavit doctissimus *Gudius* ad *Phaedri* lib. III. Fab. 20. Haec est inclamantis *Chori*, Ὁρεστίρα παμβῶτι γὰ, Μᾶτερ αὐτοῦ Διὸς, Ἄ τὸν μέγαν Πакτωλὸν ἐν χρυσῷ νέμεις, *Sophoclis Philoct.* vs. 390. Eadem in *Maecenatis* Epigr. Ades huc, ades *Cybebe*, fera montium dea, h. e. Ὁρεστίρα *Sophoclis*; cuius ego suffragio eam Latini versus apud *Diomedem* et *Fortunatianum* scriptionem praeoptarem. Multa nuper et docta de *Cybebe* et *Maecenatis* Epigr. Cl. *Pet. Burmannus Secund.* Anthol. Latin. lib. I. p. 30. Porro incendii templorum in Graecia obtentus, quem [lin. 3.] Persis scriptor tribuit, arcessitus erat: verior caussa, quod deos parietibus includi negarent, templa inprobantes. Conf. *Brisson.* Reg. Pers. II. 31. etc. *WESS.* — Pro eo quod in *Vallae* Latinis erat, templum *Cybeles*, graecam nominis deae formam *Cybebes* cum Gron. tenuit *Wess. S.*

3. ἀντινεπίπρασαν τὰ ἐν Ἑλλήσι ἱερά.) Hic insano tantum furori fuit praetextus: neque Persarum res sacras, nedum Asiatica templa violaverant Aegyptii, quum teste *Diodoro* I. 46. *Cambyse*ς ἐπέπρασε τὰ κατ' Αἴγυπτον ἱερά. De Graeciae templis a Persis vel incensis vel violatis veterum loca collegerat *B. Brisson.* de R. Pers. II. pag. 218. et seqq. Haud protrita dedit vir Magnus ad *Diodori* Sic. XI. 29. ubi in eam propendere videtur suspicionem, quam *Theopompus* certe verisimillimam movit, formulam illam iuris iurandi, quam Graecos ad Plataeos iurasse perhibent, ab Atheniensibus esse confictam. *Theopompi* praeceptor *Isocrati* pag. 73. B. soli dicuntur Iones illis diras imprecari, qui templa Deorum instaurarent igne Persarum violata, tanquam mo-

numenta posteris relinquenda barbarorum impietatis: τῶν ἐμπερησθέντων ἱερῶν ἐπηράσαντο εἴ τινας (legerim, εἴ τι τινὲς) οἰκοδομήσαιν. Qui Persis apud Plataeas se obiecerunt Graeciae populi, plerique fuerunt Peloponnesii, in universum secundum Herod. ferme viginti: praeter Atheniensium, ceterorum utique templa non incenderant Persae, neque videri poterant facturi. Phocensium si qui forte transfugae pugnae interfuerunt nobilissimae, in Phocide unum memorat Herod. VIII. 38. Abis Apollini sacratum templum quod σολήταντες ἐνέπησαν. Huc adde templa quaedam Attica et τοὺς ἐν τῇ Ἀλκιερτίᾳ ναοὺς ex Pausan. Phocicis pag. 887., praeterea nullum equidem commemoratum legere me memini templum, quod in veteri Graecia Persae incenderint. Sed Ionum templa recensens Pausanias, ad quae cetera Graecorum magnificentia non poterant equiparari, duo scribit de nobilissimis ὑπὸ Περσῶν κατακαυθῆναι: τὸν τε ἐν Σάμῳ τῆς Ἥρας (ναὸν,) καὶ ἐν Φωκαίᾳ τῆς Ἀθηνᾶς. Θαῦμα δὲ ὅμως ἦσαν καὶ ὑπὸ τοῦ πυρὸς λελυμασμένοι, VII. p. 533. Pro ingenio suo Persarum hanc etiam impietatem amplificaverunt Athenienses. VALCK.

11. Εὐαλκίδα) Quidquid in hominis nomine Codices varient, de recepto nihil demuto. Εὐαλκίς, quo titulo victorem Olympiae Pausanias lib. VI. 16. memorat, Εὐαλκίδην et Εὐαλκίδα recte format. WESS.

CAP. CIII. 2. ἐπικαλειόμενον σφέας πολλὰ δι' ἀγέλων Ἀρισταγόρῳ) Sic recte Passion. et Ask. sicuti cap. 108. Onesilus κήρυκας διέπιμπι - ἐπικαλειόμενός σφέας, activa verbi notione; quam recte etiam Gronov. h. l. in latinis expressit, in graecis quidem scripturam tenens olim vulgatam ἐπικαλειόμενους. WESS.

6 seq. πολέμον ἐσκευάζοντο) Prudenter Reiskius priorem abdicavit coniecturam. Simplex verbum compositi vicem obit, ut VI. 100. προδοσίην ἐσκευάζοντο. Mox [lin. 9.] ἐκπλώσαντες τε ἔξω τὸν Ἑλλησπόντον in structura geminum habebit c. 104. φυλάξας ἐξελθόντα τὸ ἄστυ. Alii maluissent, ἐκπλώσαντες ἔξω τοῦ Ἑλλ. aut ἐκπλώσαντες τοῦ Ἑλλησπόντου, qualia in Demosthene, Philostrato, atque aliis obvia. Hoc amplius, καὶ γὰρ τὴν Καῦνον etc. expeditum dedimus ad lib. II. 106. WESS. — Vide ad II. 106, 1. notata, et quem ibi citavi locum I. 86, 38 seq. S.

CAP. CIV. 5. Εὐέλθορος) Notissimus ex Pheretimaie historia lib. IV. 162., et. temporis ratio si subducatur, competet aetas. Cur autem [lin. 6.] παρεχομένο ex scriptis Codd. praetulerim, non repeto dicta. [Vide Adn. ad c. 100, 8.] Portus, vulgato praesidium paraturus, novum exorsus est commentum. WESS.

11. στασιώται) Erunt fortasse, qui de militibus (στρατιώται) cogitabant; quibus, tametsi prospiciam quid pro illis dici queat, non accedo. Notissima utriusque vocabuli in Codd. commutatio diversitati occasionem, (uti lib. I. 13. III. 144. IX. 2.) dedit, in Strabone etiam lib. XIV. p. 992. B. [p. 674. D. ed. Cas.] ubi Athenodorus ἐκ χειρὶ λόγῳ μεταίνει καὶ κείνῳ, Boëthum, καὶ τοὺς συστρατιώτας: atqui illi poëtae nulli milites, nulli commilitones veri, sed συστασιώται, [quod ibi etiam codd. nonnulli nupero Editori Strabonis offerebant; quos ille laudavit quidem, nec tamen secutus est.] unde mox τῆς στάσεως ibidem mentio. Σύττασιώται non ignoti Herodoto. WESS. — Pro scriptura στρατ. in Wesselingii Var. Lect. testis advocatus est cod. Ask. errore operarum, qui Arch. debuerant. S.

15. ἐπολιόρκει προσηκόμενος) Assidebat oppugnabatque oppidum, Gellius Noct. Att. VII. c. 1. De obsidione, ut adsidere Livio, Graecis adhibetur πόλει vel πόλιν προσκαθίσθαι. Attigit clar. Wess. ad Diod. I. p. 502. Herodoteum illud bis terve dedit Pausan. I. pag. 30. Συρακούσας πολιορκούντες προσεκάθητο: scribi debet libro VII. p. 558. Ἡράκλειαν δὲ προσεκάθητο πολιορκούντες: et VIII. p. 681, 2. ἐπολιόρκουν προσκαθεζόμενοι, ubi vulgatur προκαθεζόμενοι. πολιορκία προσκαθεζόμενοι Thucydidis est, lib. I. c. 11. VALCK.

CAP. CV. 7. ὡς οὗτοι γε οὐ καταπρόξονται) In Vallae Latinis erat, non fuisse illos prae contemptu sui rebellaturos, non bene. Rex non inipune rebellionem ablaturus innuebat, quam eius mentem H. Steph. et Portus non praeterviderunt. Glossator mstus adscripsit ea, quae Aristophanis offerunt enarratores ad Equit. vs. 433., reddenda loco commodiore. Redi ad Cl. Valcken. observationem lib. III. 37. [Adnot. ad III. 36, 33.] WESS. — Non teneri hic a Granovio debuisse Vallae interpretationem, Valckenarius etiam h. l. monuit. S.

9. ἄνω ἐς τὸν οὐρανόν) Cur improbatum hoc fuerit, nul-

lam, nisi in *Mediceo*, caussam animadverti. [Accedunt illi tamen et alii codices, πρὸς pro ἐς scribentes.] In *Eustathio* εὐξάτο ἀνθρώπῳ ἐς οὐρανὸν ἀφείς τὸν οἰστὸν, ridicule: ἄνω si suprapositam habeat lineam, imo etiam ubi absit, in scriptis Codd. saepe loco ἀνθρώπῳ ponitur: id exscriptorem fefellit, *H. Stephanum* minime, *Dialect.* pag. 49. de formula Ὡ Ζεῦ γενέσθαι, quomodo *Eustath.*, disputantem. Dubium autem quo doctissimi viri animus distrahebatur, nunc cessat: testes infinitae formae mssti conplures; tantum in verbi indole, simplici an composita, discordes. Mihi nulla hic novandi libido. Adi ad *Gronovium*. *WESS.* — Ad ἐκγενέσθαι *lin.* 11. monuerat *Gronov.* verbum εὐχομαι intelligi. *S.*

11. Ὡ Ζεῦ, ἐκγενέσθαι· μοι) Digna lectio Codicis erat *Med.* ἐκγενέσθαι, pro ἐκγενέσθω iure recepta, quam uno alterove exemplo communiret *Gronovius*, ut alibi fecerat vir clar. in alterius usus infinitivo commendando. Legitur incerti *Tragici* senarius apud *Etymol.* pag. 346, 43. Ὡ Ζεῦ, γενέσθαι τῆςδε μ' ἐξάντην νόστου: quem alibi lectum non recordor. *Aeschyl.* Sept. contr. Theb. vs. 259. Θεοὶ πολῖται, μή με δουλείας τυχεῖν. Adde *Eurip.* Suppl. 3. *Aristoph.* Ran. 914. Quid in istiusmodi sit votis subaudiendum, docere poterit *Xenophontis* *Abradates* *Kyp.* Παιδ. VI. p. 100, 42, qui ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν ἐπεύξατο, ἀλλ' ὦ Ζεῦ μέγιστε, δός μοι σπανῆναι ἀξίῳ μὲν Πανθείας ἀνδρὶ: vel eiusdem *Cyrus* p. 97, 42. Ἀλλ', ὦ Ζεῦ μέγιστε, λαβεῖν μοι αὐτὸν γένοιτο ὡς βοῦλομαι. Horum prius probavit *H. Steph.* in App. de Dial. Att. pag. 49., sequutus *Eustathium*. Hic nostra quoque proferens *Herodotea*, Florentinam adfirmat lectionem in *Iliad.* β'. p. 188., 29., ἔστι καὶ παρὰ Ἡροδότῳ σχῆμά τε ὁμοιον εὐχῆς, καὶ ἱστορία τοιαύτη· Δαρεῖος εὐξάτο, ἄνω εἰς οὐρανὸν ἀφείς οἰστὸν, καὶ τὸν αἶρα βαλὼν, Ὡ Ζεῦ γενέσθαι μοι Ἀθηναίους τίσασθαι. Ut apud *Herod.* IV. 18., si me non fallit suspicio, ἄνω mutatum erat in ἄνοι, vel ἄνθρωποι: sic in his, pro ἄνω εἰς οὐρανὸν, ed. *Rom.* dabat ἀθρώπῳ εἰς οὐρανόν. Absurdam lectionem correxerat et *H. Steph.* l. c. quam ex ἄνω πρὸς ortam perperam putat *Al. Politus*, in cuius Ed. p. 474. vulgari non debuerat: ἄνω πρὸς εἰς οὐρανὸν ἀφείς οἰστὸν. Scripsisse mihi videtur *Herod.* οἰστὸν ἄνω ἐς τὸν οὐρανὸν ἀπείναι. In his ἥλιον legisse videri possent de quibus *Diogen. Laërt.* in Prooem.

§. 9., καταγινώσκουσιν Ἡροδότου εἰ τὰ περὶ Μάγων γράφοντες μὴ γὰρ ἂν (ἄνω *perperam* Ed. Meibom.) εἰς τὸν Ἥλιον βέλῃ. Εἰζήν ἀνοντίσαι, μὴδ' εἰς τὴν θάλασσαν πύδας καθίηαι, θεοὺς ὑπὸ τῶν Μάγων παραδιδόμενους: aut certe Solem intellexerunt. Philo Bybl. apud Euseb. Praep. Ev. p. 34. c. τὰς χεῖρας ὀρέγειν εἰς τοὺς οὐρανοὺς πρὸς τὸν ἥλιον. Non ignem tantum et aquam, Solem et Mare colebant Persae; sed et coelum adorabant, ut Graeci Iovem. Persae Herodoto dicuntur lib. I. c. 151. τὸν κύκλον πάντα τοῦ οὐρανοῦ Δία καλέοντες: hoc sublime candens, quem vocant omnes Iovem. VALCK.

CAP. CVI. 11. τοιοῦτόν τι ἐπρήχθη) Quorum quidnam, olim a Valla positum, eandem monstrat lectionem, quam a Steph. repertam ex duobus Codd. Angl. enotavit Galeus, quamque restituendam censerem: κῶς δ' ἂν τῶν σῶν βουλευμάτων τούτων τί ἂν ἐπρήχθη: horum quidnam tandem esset sine tuis consiliis factum? Histiaei responso, [lin. 15 seq.] τί δ' ἂν ἐπιδιζήμενος ποίειμι ταῦτα; τεῦ δὲ ἐνδεῆς ἐὼν; τῷ πάρα μὲν πάντα ὅσαπερ σοί: congruit Magorum ad Astyagen Herodot. I. 120., sed Creontis inprimis ad Oedipum oratio in Soph. Oed. Tyr. vs. 600 et seqq. Νῦν μὲν γὰρ ἐν σοὶ πάντ' ἄνυσ φοβου φέρω. Πῶς δ' ἦτ' ἐμοὶ τυραννὶς ἡδίων ἔχιν Ἀρχῆς ἀλύπου; Πῶς δ' ἦτ' ἐγὼ καὶν' ἂν λάβοιμ', ἀφείς τάδε; et ad iratum Thesea Hippolyti Eurip. vs. 1012. Μάταιος ἄρ' ἦν κοῦδαμὸς μὲν εὖν Φρενῶν. Ἀλλ', ὡς τυραννεῖν ἡδύ; τοῖσι σωφρεσιν Ἡκίστά γ'. ut locum eleganter emaculavit nuper Ier. Marklandus. VALCK.

16. πάντα ὅσαπερ σοί) Multo hoc amplius, quam ὅσα Πέρσῃ ex Arch. Repetit et gratus agnoscit regis promissa, ἔχει τὰ περ ἂν ἐγὼ ἔχω, ἐμός τε σύσσιτος ἐὼν καὶ σύμβουλος, supra c. 24. WESS.

29. πάντα καταρτίσω ἐς τῶντό) Vulgatum καταρτίσω Portus ex καταρτάω deducit, unde χρέμα κατηρημένον lib. III. 80. de apta re. Mihi dux et auctor est Arch., atque usus verbi in sarciendo instaurandoque frequentissimus, etiam in N. Test. tabulis. Redi ad c. 28. Sophoclis Oed. Col. vs. 71. καταρτύων, h. e. εὐτρεπίων, eodem vergit. WESS.

34. Σαρδῶ νῆσον τὴν μεγίστην) Malunt νήσων τὴν μεγ., non absurde, modo schedae iuberent. Noster principio lib. VI. ὅς Σαρδῶ νήσον τὴν μεγίστην ὑποδείχμενος κατεργάσασθαι, de eodem Histiaeo. Plures olim Sardiniam inter insulas

maris mediterranei maximam perhibebant. Scylax Periplus fine, μεγίστη Σαρδῶ, δεύτερα Σικελία, τρίτη Κρήτη, errans profecto. Sed vide Ph. Cluverium Sardiniae c. 1. pag. 479. WESS.

Ibid. Σαρδῶ νῆσον etc.) Similiter scripsit VI. 2. Hic Dario nonnihil aptius fuisset movendo, si Sardiniam insularum maximam vocasset Histiaeus, νήσῳ τὴν μεγίστην: ut supra lib. I. c. 170. Ionibus auctor fuisse dicitur Bias πλείν ἐς Σαρδῶ, νήσῳ ἀπασίων μεγίστην: quod utilissimum suum consilium, ut ab omnibus intelligeretur, carmine Philosophus explicuisse videtur: vid. Diog. Laërt. I. 85. Ante Biantis aetatem idem illud consilium suis Messeniis; tyrannide Lacedaemoniorum oppressis, dederat Manticlus: Pausan. IV. [cap. 23.] p. 336.; Μάντικλος ἐκίλευ --- πλεῖν-σαντας ἐς Σαρδῶ πηήσασθαι μεγίστην τε νῆσον καὶ εὐδαιμονίαν πρώ-την. Idem X. p. 836., ἡ Σαρδῶ, inquit, μέγες καὶ εὐδαιμο-νίαν ἔστιν ὁμοία (sic T. Hemsterh.) ταῖς μάλιστα ἱπαινουμένης: conf. Diodor. Sic. I. p. 341. et 343. Wess. et Cluver. Sard. Ant. p. 479. VALCK.

CAP. CVIII. 6. στρατὴν πολλὴν ἄγοντα Περσικὴν) Talis confusio sive σύγχυσις nec inconcinnata neque insolens. Exemplorum affatim D'Orvillius conduxit ad Chariton. lib. III. 7. pag. 320. Mox ἄνδρα Πέρσῃν δόκιμον [pro προσδόκιμον] scribentes et nectentes Arch. et Valla aberrant, turbantque orationis seriem. Satis ad redarguendos ex lib. VI. 6. ἐπὶ δὲ Μίλητον --- ἣν στρατὸς προσδόκιμος. WESS.

11. ἐς τὴν Κύπρον) Ista verba, more historicorum in medio posita, aequè pertinent ad sequentia, καὶ οἱ Πέρσαι, atque ad ea quae praecedunt. Tantilla res non animadversa deceperat interpretes. Cum e Cilicia Persae navibus in oram Cypri Ciliciae traiecissent oppositam, ἦσαν ἐπὶ τὴν Σαλαμίνα πειρῇ, illinc, relictis navibus, itinere terrestri ibant versus Salamina, in altera insulae parte sitam, Syriae obiectam. Seleucià nave profecti Paulus et Barnabas in Cyprum primum venerunt Salamina, Act. Ap. xiii, 5. mox dicuntur διελθόντες τὴν νῆσον ἄχρι Πάφου. Quando Paphus in ipso fuit Orientali latere Cypri, atque hinc in Pamphyliam traiecerunt Apostoli, quod spectatissimi Codices offerunt, διελθόντες δὲ ὅλην τὴν νῆσον, causae nihil est cur sperneremus. VALCK.

14. αἱ καλεῖνται Κληίδες) Bene Mssti; in Κληίδες *tamen Atticorum recentiorum*, de quibus Cl. *Valckenarius* ad *Phoeniss. Euripid.* vs. 268., morem temere sectati. Isto de promontorio et insulis adiacentibus, Κληίδες πότου καὶ ἰσχυαῖαι Σαλαμῖνος in *vetere Epigr. Anthol. lib. III. pag. 366.*, ubi *Brodaeus* docte, et Io. *Meursius* *Cypri lib. I. 27.* WESS.

CAP. CIX. 8. ἀνταγωνιζομένους) Sermonis genius restituto favet: ἀποσιεύμενες, ἐπισιτιούμενοι, pluraque hoc de genere in *Musis. Conf. lib. IV. c. 154. et 203.* Parvi autem referet, ἐμβαίνειν an ἐσβαίνειν eligatur: manet eadem sententia, et verborum frequens conmutatio est, sicuti *lib. VII. 128. etc.* WESS.

11. τὸ κατ' ἑμέας) Ordo rei hoc praeferendum suadet. *Eligite*, inquit *Cyprii Ionibus*, ut, quantum in vobis est, *Ionia et Cyprus liberae perseverent*: quam quidem optionem τὸ κατ' ἑμέας infringit et iugulat manifeste. Τὰ κοινὰ, [*lin. 13.*] a *Galeo* probata, flocci ego facio. Οἱ ἀποπεμφθέντες ἀπὸ τοῦ κοινοῦ, a *communi Atticae civitatis legati* c. 85. τὸ κοινὸν τῶν Σαμίων *lib. VI. 14.*, KOINON ἸΩΝΩΝ, *commune Asiae* in numis, et alia, obvia passim, vulgatum constabiliunt. Φυλάξαντες qui volent, utantur arbitrio. WESS.

CAP. CX. 5. καὶ Σόλιων ἀπολέξαντες τὸ ἄριστον) Nulla hic *Arch.* neque aliorum *Codd.* haberi ratio debuit. Σόλιοι in *Cypro*, Σολεῖς *Ciliciae*. Auctor *Vitae Arati*, a *Petavio* publicatus: εἰσι δὲ καὶ ἕτεροι Σόλιοι τῆς Κύπρου· ἀλλ' οἱ μὲν Κύπριοι Σόλιοι καλοῦνται· οἱ δὲ Κιλικιοὶ, Σολεῖς. Quibus concinit *Diogenis Laërt. lib. I. 32.* observatio. Pravum etiam ἀποδέξαντες, hoc certe loco, ex *levi* scriptionis vitio ortum. Dedit *lib. III. 14.* καὶ ἄλλας παρθένους ἀπολέξας, aliasque *virgines seligens*: et *τρίηκοντα μυριάδας ἀπολεξάμενος στρατοῦ Μαρδονίου*, sibi xxx. illa millia secernens, *lib. VIII. 101.* Talia in *Thucydide*, *Xenophonte*, et *Procopio* in primis, conplura. WESS.

CAP. CXI. 4. ὑπασπιστῆς γένος μὲν Κάρ) Una litera perperam posita (Κάρ in καὶ transierat) latens his vulnus inflixerat: ex nullius forsitan expectandam ingenio *Gronovius* opem attulit, a *Med. Cod.* subministratam. Confusae librariis literae P. et I. centena *Graecis scriptoribus* inflixerunt vitia: ex *Hesychio* nonnulla tollere coepit,

quem nobis ademptum lugemus, claro iuvenis ingenio, Io. Pierson. in Praef. ad Moer. p. 21. Fuit armiger Onesili τὸ μὲν γένος Κάρ, τὰ δὲ πολέμια κάρτα δόκιμος, καὶ ἄλλως λήματος πλῆος. Ubique vocem λήματος apud Herod. onerat μ male duplicatum; tollendum iam monuerat Graevius. Apte quadrant Herodotea in famulum e Caria; in cap. seq. [c. 112, 11.] forsan et in aliis Codd. pro Κάρ, vera lectione, reperiatur ἐπάων, ut legit Valla et Arch. et erat ille Car Onesili pedisequus; ἐπάων vel ὀπίων, id est ὀπηδός et ἐπάμων: hoc ipso cap. mox legitur, εἶπαι πρὸς ταῦτα ὁ ἐπάων αὐτοῦ. Cares, mercede conducti, militantes καθ' ὅλην ἐπλανήθησαν τὴν Ἑλλάδα, teste Strabone XIV. p. 978. A. [pag. 662. D. ed. Cas.] Singuli quoque passim apud Graecos servitutem serviebant; illinc vulgo Cariones dicti. Aristoph. Av. vs. 765., Εἰ δὲ δεῦλός ἐστι καὶ Κάρ, ὥσπερ Ἐξημιστιδής. VALCK.

Ibid. γένος μὲν Κάρ, τὰ δὲ πολέμια etc.) Egrege ex Mediceo Cl. Gronovius. Πολέμια, sive πολεμῆια ἔργα, quomodo Arch. et Vind. lib. VII. 9. iterum, Homericum redolent οἷς οὔτι μέλει πολεμῆια ἔργα Iliad. B'. 338. et N'. 727. Iam λήματος πλῆος cur integraverim, non iterum monita ad cap. 72. WESS.

17. μέγα τοι γίνεται) Malebat D'Orvillius, si codices ad-dicerent, μέγα τι, ad Chariton. lib. VII. 2. p. 595. At illi reluctantur; sententia Caris bona est, qui quidem cum mox ait ἡμίσεια συμφορῇ, priscorum opinionem probat, vinci et sterni a viro egregio et forti laudantem. Nobile Virgilianum, Aeneae magni dextra cadis, Aen. X. 830. Adi ad Ciofanum in Ovidii Metamorph. V. 191. WESS

CAP. CXII. [2. ἄκροι γενόμενοι ταύτην τὴν ἡμέραν) Benedictus in Notis criticis ad Herodoti Historias, vulgatam olim lib. I. c. 73, 18. scripturam defendens, et ὀργὴν οὐκ ἄκρος haud dubie irae non temperans significare contendens, hac nititur ratione: „quia ἄκρος saepe, ut Herod. V. 112. „indicat superior, victor.“ Non viderat vir doctus, verbis supra scriptis nullam aliam nisi eam subiectam esse sententiam, quam his Latinis commodissime Valla reddiderat, eo die strenue (potuerat perinde acriter dicere) pugna-les. S.]

CAP. CXIII. 6. πολεμιστήρια ἄρματα) Explicant

Critici ad *Aristoph. Nub.* vs. 28. Πολεμιστήρια καλοῦνται καὶ τὰ πολεμικὰ ἄρματα, ἐφ' ὧν ὀπλίτης ἐπιβέβηκεν ἅμα τῷ παραβάτῃ. Melius et aptiore nomine ἡνίοχος καὶ παραβάτης sive παραιβάτης alii. Mansit itaque Salaminiiis priscus ex curribus pugnandi mos, sicuti diutissime Thebanis in Boeotia, de quibus, et gemina sectatis, ad *Diodori XII.* 70. pag. 527. WESS.

11 seqq. Φιλοκύπρου δὲ τούτου etc.) *Plutarchus* consentit in *Solon.* pag. 93. A., hoc amplius, *Solonem* tradens regi auctorem fuisse, ut novam urbem, ob asperum et incommodum prioris *Aepeae* situm, conderet, quae a *Solone* deinceps Σόλοι. Non illis dissimilia *Auctor Vit. Arati*, nisi quod regem Κυπράνορα adpellet. *Io. Meursium* haec non fugerunt, *Cypri lib. I.* 7. WESS.

12. ἀπικόμενος ἐς Κύπρον) Et aliunde noveramus in *Cypro* saepius et satis diu *Solonem* fuisse commoratum: primo tamen adspectu nihil admodum ista hic ad rem facere videntur; et facile quis in eam veniret suspicionem, post ista voces aliquot intercidisse. Sed tradere voluit, ut opinor, *Herodotus*, dum moraretur apud *Philocyprum*, *Solonem* in ipsa insula *Cypro* carmina condidisse, quibus amicum istum suum collaudarit: atque id manifestum est ex parte *Elegiae*, qua Regem istum alloquebatur *Solon*, *Plutarcho* conservata in *Solone* p. 93., Νῦν δὲ σὺ μὲν Σολίοισι πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἀνάσσω· τὴν τε πόλιν καί τις γένος ὑμέτερον. Αὐτὰρ ἐμὲ ξὺν τῇ θοῇ κλεινῇ ἀπὸ νήσου Ἀσκηθῇ (*Hesych. ἀβλαβῇ*) πέμπει Κύπρις ἰστίφανος: detque illa mihi νόστον πατρίδ' ἐς ἡμετέραν. In *Solone* suo, nec mirum, solito negligentior *Io. Meursius* carminum *Solonis* omisit reliquias; senarios etiam, quibus suam ipse πολιτείαν, quam constituit *Athenis*, descripserat elegantissimos, ex *Aristide*, *Plutarcho*, aliisque inter se collatis partim certe concinnandos. VALCK. — *Solonis* quotquot *Fragmenta* supersunt, diligenter collecta, *Brunckius* edidit in *Gnomicis Poëtis Graecis* p. 73-84. ubi versus isti in *Philocyprum*, pag. 81 seq. S.

CAP. CXIV. 7. ἐμαντεύθη σφι) Ad eum modum superius cap. 45. τὰ μεμαντευμένα, et *Heliodori* τὰ ἐκ νεκυίας μεμαντευμένα *Aethiop. VII.* princ., quibus nunc non adiungo λουτρά τοῖς τρωμένοις μαντεύτα, et *Philocteten* μαντευ-

τὸν τοῖς Ἀχαιοῖς ex Philostrati Heroic. II. 18. et V. 1.; hoc tamen, S. Bochartum mellificantes in Onesili calva apes recte admovisse ad Iudic. c. xiv, 9. illuminandum Hieroz. P. II. lib. iv. 10. p. 505. WESS.

CAP. CXVI. 3. Ὑμῆς) Dedi hanc scripturam Codicum consensui, redituram c. 122. Ὑμῆς si cui placebit, caussa ex prisco Persarum sermone, quem ignoro, pendebit. Τοὺς ἐν Σάρδισι στρατευομένους [lin. 5.] nec hīc, neque c. 122. ob Arch. et Vindob. repudiavi. Bene Gronovius. WESS. — Veterem scripturam ἐς Σάρδεις in contextu tenuit Gronov., in Notis alteram praeferendam censuit. S.

CAP. CXVII. 3. Περικώτην) Puro fonte si manarunt in Ethnicographo Περικώτη, πάλαι Περικώπη, haud spreverim ex schedis Περικώπην. In Strabone [lib. XIII. pag. 590. B. ed. Cas.] nunc quidem, καὶ ὅτι πάλαι Περικώτη μετωνομάσθη ὁ τόπος: unde si Stephanus sua depromserit, uti credibile, Περικώπη ibidem fuit. Poëtae modo Περικώτη, alibi Περικώπη Iliad. Α'. 229., ubi Eustath., ἡ δὲ Περικώπη αὕτη, ἑτέρα ἐστὶ παρὰ τὴν διὰ τοῦ τ, nescio quo iure. Eadem enim urbs ad Hellespontum, cuius in nomine Homeri Codices olim aequae variarunt ac Herodotei. WESS. — Apud Strab. l. c. Tzschuckius T. V. pag. 293. praeuntibus Mssitis una voce ἡ Παλαιπερικώτη edens, Politum laudavit ad Eustath. in Homer. T. II. pag. 771. De eadem urbe conferri possunt quae a Casaub. et a nobis ad Athenaeum notata sunt, Animadvers. T. I. p. 223. et praesertim p. 499. S.

CAP. CXVIII. 5. ἐκ τῆς Ἰδριάδος) Regionis nomen instauravi, expugnatus Stephani verbis, Ἰδριὰς πόλις τῆς Καρίας: quae quidem antea Chrysaoris et Hecatesia cum diceretur, ab ipso, ubi posita erat, tractu cognomen duxit. In Πιξοδάρου titulo [lin. 7.] nihil novatur, numis et Diodoro XVI. 74. ΠΙΞΩΔΑΡΟΣ: nihil quoque in Κινδύεος, [lin. 8.] cui suo periculo Κινδύεος: a Cnido Cariae, Nob. Palmerius substituit, oblitus Cnidum gentile Κινδίων formare: Berglerus malebat Ἀλινδύες, ex Alindis Cariae ap. Arrianum Ἀναβ. I. 24. Equidem nihil demuto, siquidem Κινδύς, Κινδύη, et Diana Κινδυάς in Cariae finibus apud Polybium [XVI. 12, 3.] et Strabonem lib. XIV. p. 972. [pag. 658. B. ed. Cas.] cum Casauboni observatione. Caricum autem hoc bellum Herodot. T. VI. P. I.

Demon in Schol. ad *Plut. Aristoph.* vs. 1003., egregia *Hemsterhusii* opera adiutus, indicaverat. WESS.

[8. τοῦ Κιλίκων βασιλῆος Συννέσιος) Conf. VII. 98, 4. et *Wesseling.* ad I. 74, 16. S.]

CAP. CXIX. 7. ἰς Λάβρανδα) Superstitiosa membranae *Medic.* veneratio (vere *Hemsterhusius*) Λάβρανδα *Herodoto* inculcavit. Urbis nomen amanuensium alii Λάβρανδα, nonnulli pingebant Λάβρανδα, quam utramque scriptiōnem Florentiae atque alibi conbinarunt. Λαβρὸν olim *Lydi* et *Cares* securim adpellabant, teste *Plut.* *Quaest. Gr.* p. 302. A., hinc Λάβρανδα. *Straboni* et numis Λάβρανδα, *Iupiterque* Λαβρανδηνός, qui frequentius Λαβρανδηνός, lib. XIV. pag. 973. Quid de *Aeliano* dicam, cui ex Λάβραν καὶ πολλῶν ἰσχυρίων *Iupiter* iste? Errat insuper, Κάριον et Στράτιον confundens *Iovem* lib. XII. de *Anim.* c. 30. Cautior *Strabo*, de quo antea ad *Herod.* I. 171. WESS.

Ibid. καταλήθησαν ἰς Λάβρανδα) Enarrat *Herodotea*, et cum *Demonis* fragmento comparat *Ti. Hemsterh.* ad *Schol.* in *Aristoph.* *Plut.* pag. 355. ex cuius eruditissima coniectura scripserit *Demon*: τῶν Καρῶν περὶ τοῦ πολέμου πρὸς τῷ τοῦ Λαβρανδῆος ἄλλοις βουλευσαμένων. *Herodotus* ἰδὼν μὲν γὰρ τι fuisse scribit καὶ ἄλλοις πλάτανίστων: cui et alibi permutantur voces ἰδὼν et ἄλλοις, ut VI. c. 78. et 79. τὸ ἄλλοις τοῦ Ἀργίου: τὸ ἰδὼν, et τὸ τίμειος: ubi mox ἄτε γὰρ πυκνοῦ ἰόντος τοῦ ἄλλοις. In hoc *Labrandensis Iovis* lueo sacellum probabiliter fuit, in quo staret *Iupiter* Στράτιος manu gestans securim. Exquirat in *Quaest. Gr.* *Plutarch.* p. 301. F. cur manu teneret τοῦ Λαβρανδῆος Διὸς ἐν Καρίᾳ τὸ ἄγαλμα πέλειον ἡμέτερον? *Iupiter* Στράτιος aevo recentiori colebatur et alibi terrarum, *Herodoti* forsitan aetate nusquam nisi in *Caria*, vel saltem a *Caribus* solis. Istis interiectis de *Iove* *Stratio*, vacula sibi usitata redorditur orationem *Herodotus*: [lin. 10.] Καταλήθητις ὧν οὗτοι ἐθαύτα ἐβουλευόντο περὶ σωτηρίας: his ex libro *Med.* vculam δὲ inseruit *Gronov.* quam omissam mallet: in eundem sensum scribi quoque potuerat, καταλήθητις δὲ οὗτοι, hi, inquam, huc in unum coacti de rei summa deliberabant: ut aliis δὲ, sic etiam *Nostro* frequentatur: vid. *Ti. Hemsterh.* ad *Lucian.* pag. 322. et in *Obs. Miscell.* III. p. 419. VALCK.

CAP. CXX. 7. πισόντων δὲ πολλῶν) Si confirmare-

tur aliunde, non esset absurda lectio, quam margo prae-
bet Ed. Steph. *πισόντων δὲ τῶν πάντων πειλῶν*, Μιλήσιοι
μάλιστα ἐπλήγησαν: quum in univ^{ersum} multi cecidissent in
praelio, Milesii tamen maximam prae ceteris cladem accoepe-
runt. Demon in Schol. ad Arist. Plut. p. 357., οἱ Μιλήσιοι -
πανδημὶ τοῖς Καροῖ βοηθήσαντες, καὶ τοῖς Πέρσαις μετ' ἐκείνων συμ-
βαλόντες, σχεδὸν πάντες ἀπύθκον. Quod in Herodoteis est πλη-
γίντις, ubi eodem modo ponitur a Thucydide III. 18., recte
explicatur a Schol. *μεγάλως νικηθέντες*. Πληγὴ γὰρ, inquit,
κατὰ πόλεμον, καὶ τραῦμα, ἢ ἰσχυρὰ ἥττα. Herodotus aori-
stos primos pass. adhibet prae secundis; non hic tamen
scripsisset *πληχθέντες*, [aut *ἐπλήχθησαν*,] quod et inusita-
tum recentioribus: in Schol. ad Aristoph. Av. vs. 1402.,
πληχθεὶς mutandum videtur in *παταχθεὶς*: ne hoc quidem
apud veteres Atticos invenietur, neque etiam *παταγὴς*,
quod viri docti putabant restituendum Lysiae p. 15., ubi
pro *ποδηγὴς* legendum sine controversia *πληγὴς*. Actor at-
tice dicitur *πατάξαι*: qui patitur, *πληγῆναι*. Ad minuta ta-
lia homines eruditi saepe non satis attenderunt. VALCK.

CAP. CXXI. 1. Μετὰ δὲ, τοῦτο τὸ τραῦμα etc.) Ve-
rior talis distinctio. [Vide Var. Lect.] Debent, quae se-
quuntur verba, [*ἀνιλαβὸν τε καὶ ἀνιμαχίσαντο*,] suum sibi
ex more habere. [Scilicet pro *ἀνιμάχ.* male *ἱμαχίσαντο* est
in Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.]
Praeit scriptor lib. VII. 231. ὁ μὲν (*Aristides*) ἀνίλαβε πά-
σαν ἐπειγχεῖσαν οἱ αἰτίη: tum VIII. 109. νενικημένους ἀναμά-
χισθαι τε καὶ ἀναλαβεῖν τὴν προτέρην κακότητα. Neque Diodorus
aliter XVI. 19. ἀναμαχίσασθαι καὶ ἀναλαβεῖν βουλόμενος τὴν
ἥτταν, saepeque aliās ἀναμάχισθαι τὸ γεγόνος ἐλάττωμα. Nam
τρώμα Herodoteo sermone tantumdem ac ἥτταν sive ἐλάττω-
μα valere, in dubio non est. WESS.

4. ἐλόχθησαν) Debetur scriptis libris. Ἐλόχθησαν - -
τάς τῶν Ἀθηναίων γυναικας lib. VI. 138. et saepiuscule. Foe-
dior in connexis macula atque ad tollendum difficilis.
Aldinum ἐπὶ Δάσῳ nullo commendatur merito: si ΕΠΙ-
ΔΑΣΩΙ scribatur, una aberit littera ab ἐν Πιδάσῳ, cui
Gronovius primas dedit. At ea Cariae urbs Πήδασα Polybio,
Straboni, Stephano, et Eustathio, Homericam Pedasum du-
dum evuluisse docenti ad Poëtam p. 623, 23. [ad Iliad. Z'.
p. 476, 21. ed. Bas.] Ubi vero ἐπὶ Πηδῆσσι pingetur,

res procedet, sed Codicum patrociniō defecta. *Vallae* Latina, in *via quae in Mylasa fert*, ex Graecis τὴν ἐπὶ Μυλάσσοις ὁδὸν, magis sunt, sive *Mylassorum* in *Caria* situs consideretur, seu insidiarum architectus *Heraclides*, domo *Mylassensis*, accommodata. Accedit ἐπὶ Λατοῖσι, mutilate scriptum in *Arch.* et *Vind.*, neque sibilans neglecta obest, qualis in multis ΜΥΛΑΣΣΕΩΝ numis. Equidem *Vallae* praeciudicio paene abripior, et vix mihi tempero. Maneat tamen ἐν Πηδάσῳ, donec aliunde *Myllasis* tutela; succurratque Πήδαςος [sive Πήδασον] in *Caricae Stratoniceiae* vicinia apud *Strabon.* lib. XII. p. 909. D. [p. 611. c. ed. Cas.] WESS.

Ibid. τὴν ἐν Πηδάσῳ ὁδὸν) ἐν Πηδάσῳ posuit in marg. *Stephanus*: illinc fluxit quod ante *Gronov.* vulgabatur ἐπὶ Δάσῳ. Eodem errore vulgatur in *Allegor. Homer. Heracliti* p. 420., ἡ ἐπὶ δυάδι μάχη: ubi corrigi debet ἡ ἐν πιδιάδι μάχη, aut, si quis illud malit ut usitatius, ἡ ἐπὶ πιδιάδι μάχη. Pro diversis lectionibus, ἐπὶ Δάσῳ, ἐν Πηδάσῳ, ἐν Πηδάσῳ, duo Codices offerunt in *Diss. Herod.* τὴν ἐπὶ Λατοῖσι ὁδὸν. Suspisor ad vocem Πηδάσῳ olim correctionem adscriptam δασύσσι, quae facile degenerarit in Λάσσοις. Quid *Valla* legerit incertum est; nam *Mylassensis* *Heraclides* in vicinis memoratus menti scribentis offerre potuit *Cariae Mylassae*. Mihi maxime fit verisimile scriptum ab *Herod.* τὴν ἐν Πηδάσειν ὁδὸν. Urbem ille Πήδασα, quantum recordor, non nominat; sed incolae istius tractus ipsi dicuntur aliquoties Πηδάσεις, I. 175. VIII. 104. et 105. VI. 20., τὰ ὑπεράκρια ἰδεσθαι Καρσί Πηδάσεινσι ἐκτῆσθαι. Diceretur autem ἡ ἐν Πηδάσειν ὁδός, ut *via* dicebatur in *Phocide* ἡ ἐν Φωκίῃσιν ὁδός. Saepe memorant τὰς ἐν Φωκίῃσι πόλεις: τῶν πόλειων τῶν ἐν Φωκίῃσι, *Demosth.* p. 210. *Philostratus* p. 842. dixit τὴν εὐθὺ Φωκίῳν τε καὶ Δελφῶν ὁδόν. *Xenoph.* Ἑλλ. VII. 362, 17. ἐν ταῖς συμβολαῖς τῆς τε ἐπ' Εὐτρεσίῳν καὶ τῆς ἐπὶ Μιδίᾳς ὁδοῦ: ad hoc exemplum hic quoque scribi potuit τὴν ἐπὶ Πηδάσῳν vel Πηδάσειν ὁδόν, *viam quae duceret in regionem Pedasensium*, vel *Pedasa*. VALCK.

CAP. CXXII. 7. Αἰολίᾱς πάντας ὄσοι τὴν Ἰλιδὰ νύμωται) *Galei* miror iudicium, veram lectionem esse scribentis Αἰολίδα. Virum doctissimum deceperat, ut puto, locus lib. VI. c. 8. ubi mentio fit Αἰολίῳ ὄσοι τὴν Αἰολίδα

γῆν νέμονται: ista hinc illuc male translata suspicor, ubi Δίαβον exhibent Codices et Valla. Hic autem scripserat, opinor, Herodotus Αἰολίας π. ὅσοι γῆν Ἰλιάδα, vel τῇν Ἰλιάδα γῆν νέμονται: quam hic lectionem vicina satis adfirmant et dux Persarum mortuus ἐν τῇ Τρωάδι. Supra c. 94. cum ab Atheniensibus occupatam ut suam urbem, Mitylenaei Sigeum repeterent, contendeabant Athenienses, οὐδὲν μᾶλλον Αἰολεῦσι μετεὶν τῆς Ἰλιάδος χώρας, καὶ τοῖσι ἄλλοις. Oram maritimam ab Abydo Cumam usque quia tenebant olim omnem propemodum Aeoles, totum istum tractum Αἰολίδα dixerat Ephorus, teste Strabone XIII. p. 896. B. [p. 600. C. ed. Cas.] Quos cepit Gergithios sive Γέργιδας, [lin. 8.] Teucrorum veterum reliquias, quo Troadis loco sitam urbem incoluerint discere licet ex Herod. VII. c. 43. VALCK.

7. τῇν Ἰλιάδα) Ἐλιάδα Arch. pravum est, neque cum Galeo Αἰολίδα scribendum. Persarum in Aeolidem post pauca sequetur expeditio, ante quam Aeolenses, Iliadem oram incolentes, eorumdem vincentium iugum subierunt. Dabit tales Aeolenses cap. 94. huius Musae, et lib. I. 151. Vidit et Cl. Pavius. WESS.

CAP. CXXIV. 2. ψυχὴν οὐκ ἄκρος) Laurentius mentis non compos, male de Aristagora; quippe, quod rerum series declarat, mentis nequaquam alienatae. Animi constantiam metus illi excusserat. Ἄκροι τὰ πολέμια, acres in bello VII. 111., νηυσὶ ἄκροι γερόμενοι Iones in praelio navali strenui cap. 112. superius; [Nollem ibi νηυσὶ cum ἄκροι a viro doctissimo iunctum: νηυσὶ ibi ad ὑπεριβάλλοντο refertur, classe superarunt.] alibi ἄκρη ἀρετὴν, et ἄκρος ὀργὴν, de quo lib. I. 73. Pindari ἀκρόσοφος Od. Olymp. XI. extrema et ψυχὴν ἄκρος non longe distant, etsi animi audacem constantiam posterius magis exprimat. Consequens δὲ [ead. lin.] Reiskius inductum, Pavius οἱ ταράξας, sibi et in rem suam turbans, mutatum mavult: ego eius possessionem non turbo. WESS.

9. ἄγοι ἐς ἀπεικλήν) Hoc praetuli. Verba sunt consulentis et interrogantis Aristagorae. Qui vero ἄγοι ex pristino ἄγοι finxerunt docti homines, illud insuper habuerunt. ἐπὶ τῶν [lin. 10.] ex iisdem schedis non laudo. Conatus Histiaei significatur, ut c. 23. WESS.

CAP. CXXVI. 8. πόλιν περιπατήμενος) Ἐντὶ οὐδὲς,

Novem vias, in quarum vicinia deinde *Amphipolis* ab Atheniensibus condita, et xxxii. quidem annis post Aristagorae cladem, egregio auctore *Thucydide* lib. IV. 102. Atticae coloniae tempus in Olymp. lxxvii. aut sequentis initium incurrit, hinc Aristagorae et comitum strages in Olymp. lxx. Confer *Diodor.* XII. 68. et *Ed. Corsinum* Fast. pag. 184. Tomi III. Quod accedet, *Laurentii Vallae* meritis locabitur. Accusatur [*Valla* ab *H. Stephano*] ob *Miletum* in virile nomen conversam: mihi criminatio anceps. Ecce tibi eius Latina ex principe editione: cuius sententia praecipue erat abeundi in *Myrcinum*, demandata *Mileto Pythagorae* viro inter populares probato procuratore *Mileti*. Aufer inde duo postrema, quae *Vallae* non videntur, quis color accusationi? Immo vero ut isthic leguntur, liquido ne declarant insimulantium actionem? WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEXTUM.

CAP. I. 2. μεμετιμένος ὑπὸ Δαρείου) Nihil haberet, cur in contemptum μετειμένος veniret ex Fragm. Regio, Ionum consuetudine idem ac vulgare μεθειμένος: immo vero lites prae-cideret, quibus receptum μεμετιμένος vexatur. Obstat posterioris in his libris iteratio V. 108. VII. 229., mirae quidem αὐξήσεως, sed Herodoteae apud Portum. WESS. — Nempe quasi simplex verbum esset μετίω, idem valens ac μεθίμι, dimitto. S.

10. τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔβραψας μὲν σὺ) Dictum proverbiale, quo scitissime usus Gregorius est Naz., ut culpam tot regionum, in Mesopotamia Persis cessarum, a Ioviano Imp. in Iulianum verteret, Stelit. II. p. 118. c. καὶ τὸ τοῦ Ἡροδότου περὶ τῆς Σαμίων τυρανίδος καιρὸς εἰπεῖν, ὅτι τοῦτο τὸ ὑπόδημα ἔβραψε μὲν Ἰστιαῖος, ὑπέδυσσάτο (ὑπιδύσσατο) δὲ Ἀρισταγόρας. Hinc hausit Nicephorus, [Hist. Eccl. lib. X. c. 38.] quem antestatus Gronovius est. Quod autem haec proxime antevertit εὐτω τοι Ἰστιαῖε, mutari οὐ καὶ τοι Ἰστιαῖε [quod Reiskio visum erat,] non debuerat. Artaphernes voluit, Ita, Histiaeae, quod ad haec negotia attinet, sese habet. WESS. Ibid. τοῦτο τὸ ὑπόδημα etc.) Explicat Tzetzes Chil. III. vs. 324. et IX. vs. 240. τὴν ὑπόθεσιν δίδωκεν Ἰστιαῖος, Ἐς τέλος δ' ἐξεπύρανε αὐτὴν Ἀρισταγόρας: sed ipsi fraudis architecto Histiaeae dixit ista satrapa, non Dario. Proverbii vim obtinuisse Herodotea liquet ex Diogeniani Cent. VIII. Prov. 49. Cleonem τὸν βυρσοδέψην, decebant ista in Aristoph. Eq. vs. 314., Οἷδ' ἔγω γὰρ τὸ πρῶγμα τοῦθ' ὅθιν πάλαι καττίεται. VALCK.

CAP. II. [6. ὑπέδυνε τῶν Ἰώνων τὴν ἡγεμονίην τοῦ πρὸς Δαρείου πολέμου) Herodotea verborum traieccio, quorum na-

turalis series haec erat: ὑπιδυνε τὴν ἡγεμονίαν τοῦ πολέμου τῶν Ἰωνῶν πρὸς Δαρειόν. S.]

CAP. III. 4. τὴν μὲν γενομένην etc.) Videri potest ab absurditate longe abesse priscorum Codicum τὴν μὲν νυν ἐν αὐτοῖσι etc. veram apud ipsos caussam non aperuit. Vicinum admodum lib. III. 65. τοῦτο ἐς ὑμῶν ἐκφεῖναι. Nec recipio tamen. Ordo, ut saepiuscule, turbatio consulto; iuncta valuit οὐ μάλα ἐξέφαινε αὐτοῖσι. Histiaei autem de lonum μετοικιμῶν commentum, ad perterrefaciendos satis erat adpositum, siquidem et Assyriorum et Persarum institutis respondens. Quid enim illi Hierosolymitanis testati fuerint olim, tanquam re minime dubia, docemur II. Regum c. XVIII, 32. Persarum mos superiore tangitur libro c. 14. et post pauca cap. 9. De Philippo Macedone Iustinus culte, VIII. 5. Reversus in regnum, ut pecora pastores nunc in hibernos, nunc in aestivos saltus traiciunt, sic ille populos et urbes, ut illi vel replenda vel derelinquenda quaedam loca videbantur, ad libidinem suam transfert. Mitto Romanos. WESS.

8. οὐδὲν τι πάντως) In coniecturam Abreschii, longe certissimam, hoc inciderat. Redi modo ad lib. V. 65. WESS.

CAP. IV. 1. δι' ἀγγέλου ποιούμενος Ἑρμίππου) Docto viro [Reiskio] placere δι' ἀγγέλου ποιούμενος non potuit, proptereaque διάγγελον ποιούμενος, nexis vocibus, instauranti. Erant utique priscorum in castris διάγγελοι ad mandata ultro citroque transferenda; quales optiones et tesserarii Latinorum, διάγγελοι καὶ διοπτῆρες, ex Plutarchi versione in Galb. p. 1063. f., qui Sympos. p. 678. d. quoque, δεῖ γὰρ οὐχ, ὥσπερ ἐν στρατοπέδῳ, διαγγέλοις -- χρῆσθαι. Noster autem, quantum recordeo, vocabulo usus nunquam fuit: immo vero sicubi usurpasset, non obtruderem huic loco. Satis videbitur ex lib. VIII. 134. ὁ Ἀμφιδάμωος διὰ χρηστηρίων ποιούμενος, quippe dictionem dubitatione et correctione liberans. Gentile Ἀταρείτης Cl. Valckenarius lib. I. 160. illustravit. WESS.

CAP. V. 8. ἀπωστός τῆς ἰωντοῦ γίνεται) Acquiesco in Gronovii iudicio: certe necessaria non est praepositio. Sophocles Aiac. 1044. Τίλος δ' ἀπωστός γῆς ἀπορριφθήσομαι: et Oedip. Tyr. vs. 649. ἡ γῆς ἀπῶσαι πατρίδος ἡ κτεῖνας λαβών. Pluribus nihil opus erit. WESS.

CAP. VII. 3. ἔμπειρον προβούλους) Docuit ex Philosopho (Polit. IV. 14.) *Budaeus*, προβούλους in Graeciae civitatibus fuisse, qui ante sedulo consultarent, quam ad populum deliberanda referrentur; atque inde Athenis προβούλους, προβουλεύματα, apud Oratores, *Demosthenem*, *Aeschinem*, *Lysiam*, quibus atque *Harpocrati* molestus non sum. Πρόβουλοι hic sunt legati, ad commune Ionum de gentis salute consultum missi, uti lib. I. 170. Tales πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, simili caussa ad Isthmum missi lib. VII. 172. indice Porto. WESS.

Ibid. ἔμπειρον προβούλους - - ἰς Πανιώνιον) De XII. Ioniae civitatibus foederatis octo tantum ad illud commune gentis concilium suos hoc tempore misisse videntur legatos, de re summa consultaturos; totidem enim tantum memorantur cap. seq. quae pro suis quaeque viribus naves adversus Persas instruxerint. Praeter istas in Πανιώνιον convenire suaverant Ephesii, Colophonii, Lebedii, et Clazomenii. Recenset istas duodecim civitates *Herod.* lib. I. cap. 142., quae de gentis nomine templum Πανιώνιον dictum condiderint, cuius sui generis alios nullos voluerint esse participes: vide *Clar. Wesseling.* ad *Diodori* lib. XV. cap. 49. Praeter ceteros τοῦ Πανιωνίου meminerunt *Diogen. Laërt.* I. 40. *Pausan.* VII. [cap. 3. et 4.] p. 529. 532. *Mar. Tyr.* XXVII. 2. vid. *Append. Vatic. Prov.* II. 43. et IV. 11. VALCK.

9. ἰς Λάδην) Insulam *Ladam*, e regione Miletii iacentem, *Gronov.* ad *Arrian.* Ἀναβ. lib. I. 19. docte declaravit. WESS.

CAP. VIII. 3. Αἰολέων οἱ Λέσβον νέμονται) Possessionem tandem recipiavit, quod vi deiectum fuerat. Ferri non possunt Αἰολεῖς, ὅσοι τὴν Αἰολίδα γῆν νέμονται. Cui enim bono talis Aeolensium designatio? et cur nulli nominatim Aeolenses in sociorum catalogo? Contra ea Φακαίων δὲ εἶχοντο Λέσβοι νηυσὶ ἐβδομήκοντα: quibus inconmoda utique statio, ni reductum valcat. *Aeolicae civitates* aliae in continente, insulares aliae, et inter has *Lesbus*, lib. I. 151. *Steph. Byz.* in Αἰολία verissime, λέγονται καὶ οἱ τὴν Λέσβον οἰκοῦντες Αἰολεῖς. *Cl. de Pauw*, cuius par opinio, fuisse olim quibusdam in schedis, ὅσοι vel οἱ τὴν Αἰολίδα γῆν νέμονται, atque inde corruptae scripturae natales arbitratur. WESS.

6. καὶ Μυούσιοι) Etsi ex *Arch.* lectione numerus navium rotundetur, prava est; peior *Vallae*. Recurritur ad διττογραφίαν, quam admittentes vulgatae merito primas tribuunt. Facinus ego librarii censeo, corruptis Μουσίων vocabulis offensi. WESS.

CAP. IX. 8. ἐπιλεγόμενοι συλλέξαντες) Lene hoc; asperimum atque aures stridule radens ἐπιλεγόμενοι ἔλεξαν συλλέξαντες. Cur retinebimus illud insititium, quod suam in secuturis [lin. 13.] sedem occupat? Exterminetur proinde Codicum imperio, qui continuo [lin. 10.] ad doctorum suspicionem iustissime ἀρχίων. Simile mendum in *Aldo* lib. I. 192. Rem supra exposuit lib. V. 37. WESS.

10. καταλθίντες τῶν ἀρχίων) Τῶν ἀρχίων vel absque Codicibus, sed certe recipi debuisset ab *Arch.* oblatum et a *Valla*. Infra c. 13. Aeaces ab Aristagora ἀπειτέρητο τὴν ἀρχὴν, κατάπερ οἱ ἄλλοι τῆς Ἰωνίης τυράννοι: frequenter τυραννίδος et ἀρχῆς κατάλυσιν memorantur. Perperam posita distinctio locum obscuravit Xenophontis Ἑλλ. V, p. 531, 7. sic ista vulgari debuerant: τοὺς - - βουληθέντας Λακεδαιμονίοις τὴν πόλιν δουλεύειν, ὥστε αὐτοὶ τυραννεῖν, τὴν τούτων ἀρχὴν ἐπὶ τὰ μόνον τῶν φυγόντων ἤκεισαν καταλύσαι. Similis accusativus non intellectus lib. VI. pag. 347, 17., peperit nobis additamentum, ni fallor, Xenophonteis interiectum ibid. vs. 26-29. quo sine iactura careremus. VALCK.

14. τοὺς γὰρ ἐωὺ τοῦ ἑκάστος) Pulcre ita pro scriptoris consuetudine: iterum cap. 10. ἑκάστος ἐς τοὺς ἐωὺ τοῦ ἐξαγγελόμενος, saepeque aliàs. [Vide vero Var. Lect.] Quamquam autem ἐμπρήσεται, quod deinceps, [lin. 18.] de minantium sententia nihil deminuit; moveor praestantium Msstorum praeiudicio, ut ἐμπεπρήσεται contemptui ne sit: sive enim secuturam brevi templorum conflagrationem velis, seu ea Atticorum sumas forma, qua πεπράσεται, monitoribus Grammaticis, *Thoma M.*, *Moeride*, aliisque, vicem praestibit obit, minis accommodatum manebit. Vide lib. V. 105. WESS.

18. οὔτε τὰ ἱερὰ οὔτε τὰ ἴδια ἐμπρήσεται) Hoc an ἐμπεπρήσεται ex *Med.* praeferendum sit, vix poterit constitui, quum utrumque sit ad normam veterum; quos imitatus *Pausan.* IV. p. 297., scripsit συλησέσθαι δὲ σφίσι καὶ τὰ ἱερὰ καὶ τὰς πατρίδας ἐμπρήσεται. Alterius generis apud *Ari-*

stophanem inveniuntur πεπράξεται, ἀποκεκόνονται, κεκλυμένοι, πεπληνέται, ἐγγεγράψεται, κεκληύσομαι, λεληνέται: postremum restituendum est in Nubib. vs. 1310. et fors in Eurip. Herc. Fur. vs. 729. pro γινήσεται, nisi praeferendum sit δαδῆσεται. Hoc ubi Moeris adnotavit, plura dedit Cl. Pearson. p. 123 seq. Herodotus τὰ ἱερά et τὰ ἴδια similiter opponit c. 13. et lib. VIII. 109. ait, Περσὰ τὰ ἱερά καὶ τὰ ἴδια ἐν ὁμοίῳ ἐκτίετο, ἐμπιπράς etc. Deorum templa designans per τὰ ἱερά, per τὰ ἴδια non privatorum tantum aedēs, sed quaevis, templis aliisque locis sacris exceptis, aedificia civitatum praesertim publica, qualia veteribus τοῖς ἱεροῖς opposita ὅσια dicuntur. Plerumque quidem per ἱερά et ὅσια, sacra et profana, intelliguntur apud veteres χρήματα: nonnunquam vero designantur et οἰκοδομήματα. Haeret in Isocratis Areopag. turpis menda p. 153. B. τὴν δημοκρατίαν οὕτως κοσμησάντων τὴν πόλιν καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ ταῖς θυσίαις: urbem vertit Wolf. exornatam templis et sacrificiis: emendandum esse καὶ τοῖς ὁσίοις, demonstrant haec Harpocratonis in Ὅσιον: Ἰσοκράτης Ἀρεοπαγιτικῶν, Καὶ τοῖς ἱεροῖς καὶ τοῖς ὁσίοις: istum locum H. Steph. ceterique dimiserant intactum. Eosdem quos Isocrates, saepe laudat Demosthenes, qui Athenarum urbem templis exornaverant aliisque publicis aedificiis, velut in Olynth. III. p. 15., δημόσια μὲν τοίνυν οἰκοδομήματα καὶ κάλλη τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα κατισκεύαζαν ἡμῖν ἱερῶν et pag. 101, 46. contr. Androcion. p. 386, 24. quae loca Ciceroni observabantur I. in Verr. c. 21. et Sallustio Bel. Cat. c. xii. ubi notat Ios. Wasse. VALCK.

21. λέγετε ἐπηράζοντες) Laurentii, haec eis damna dicite eventura, iure Pavius explodit. Persae, minis uti defungerentur, volebant. Idem Raphelius ad Matth. c. v, 44. perspexit, scholiaste Thucydidis advocato, ad quem lib. I. 27. praeclara Cl. Wasse, tum quoque Des. Heraldus erudita disputatione contra Salmasium, Animadvers. ad Ius Attic. et Rom. lib. II. 15. WESS.

CAP. XI. 4. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς) Ad Homeri exemplum, quod Stephanus ostendit, Iliad. K'. 173. πάντεσσιν ἐπὶ ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς: pro quo Synes. de Regn. p. 21. B. νῦν γὰρ πάντες ἐπὶ ξυροῦ ἴστανται ἀκμῆς. Itaque τῆς articulum, Poëtae, Longino, codicibusque invisum, delevi. Iunge P. Burmann. in Phaedri lib. V. 8, 1. WESS.

Ibid. ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς) Phocaeensis ista Dionysii Longinus in exemplum advocat hyperbati, sect. xxii, 4. monetque, ὡς μὴ δοκῇν ἐκτιμῆνα λέγειν, ἀλλ' ἠνωτακισμένα, Herodotum invertisse dicendorum ordinem, quae naturali suo situ sic secundum Longinum fuissent collocanda: Ὁ ἄνθρωπος Ἰωνες, νῦν καιρὸς ἐστὶν ὑμῖν πόνους ἐπιδέχεσθαι ἐπὶ ξυροῦ γὰρ ἀκμῆς ἔχειται ὑμῖν τὰ πρᾶγματα. Homericum illud expresserunt Theognis vs. 557. κίνδυνός τοι ἐπὶ ξυροῦ ἴσταιται ἀκμῆς et auctor Epigramm. Ἀκμᾶς ἵστακύναν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν, apud Plutarch. et Aristid. T. III. p. 648. [Vide Analect. Brunkii T. I. p. 133.] Sed haec Herodoti, quaeque sequuntur. ἢ εἶναι ἐλευθέροισι ἢ δούλοισι, Aristides imitatur in Themistocle T. III. p. 303. ἀλλ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ξυροῦ τῆς ἀκμῆς ἱστιακός, (ἢ) εἶναι τὴν Ἑλλάδα ἢ μὴ: id est σωθῆναι ἢ ἀπολέεσθαι, ut recte Schol. explanat. Herodotei quoque Dionysii forte meminerat Livius dum ista Locrensem legatum Romae dicentem faciebat, lib. XXIX. 17. *In discrimine est nunc humanum genus, utrum vos, an Carthaginienses, principes orbis terrarum videat.* Frequentatur in talibus ἀκμή. Demosth. p. 37, 56. ταῦτα - - πρῶτον μὲν ἐνῆν ποιῆν, νῦν δὲ ἐπ' αὐτὴν ἦκει τὴν ἀκμήν. Eurip. Phoen. vs. 1088. Ἀκμήν γ', ἐπ' αὐτὴν (ἥλθον.) Ionas suos docere voluit Dionysius, in novacula stantem occasionem esse prehendam, cuius opportunitatem frustra quaererent amissam; atque adeo, ὡς ὁ καιρὸς οὐχὶ μέλλειν, Ἀλλ' ἔστ' ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀκμῆς, Aristoph. Plut. vs. 255. VALCK.

7. ταλαιπωρίας ἐνδέκεσθαι) Amplius hoc, quam receptum ex Medic. ταλαιπωρίην δέκεσθαι. Post pauca τετρυμένοι ταλαιπωρίῃσι, explicatque Longinus πόνους ἐπιδέχεσθαι, nullo propterea merito vapulans. Quod eius autem in schedis ταλαιπωρίαῖς ἐνδέκεσθαι, id leviter aberrat, nec mutari in prima editione ταλαιπωρίαῖς ἐνέχεσθαι debuerat, super quo Zach. Pearce ad elegantissimum scriptorem. WESS.

Ibid. ἣν μὲν βούλησθε ταλαιπωρίην δέκεσθαι) Mediceae vulgatae olim lectionem praeferrem, ταλαιπωρίας ἐνδέκεσθαι: hoc Herodoteum est: paulo post Iones τετρυμένοι dicuntur ταλαιπωρίῃσι ἐνδέκεσθαι Codices etiam adfirmant Longini, cuius quod prima praefert Ed. ταλαιπωρίαῖς ἐνέχεσθαι, probari non debebat ut genuinum Za. Pearcio. Sententia dicti satis est perspicua: molestias si velitis subire, labore vobis libertatem

parabitis; ut optima quaevis et iucundissima non nisi primum impensa opera comparari solent: labor enim voluptasque, dissimillima naturâ, societate quadam inter se naturali sunt iuncta, ut vere scribit Livius V. 2. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παιδ. I. p. 15. πόνον τοῦ ζῆν ἡδέως ἡγεμόνα νομίζει: sic ista legit Longin. xxviii, 4. Dionys. Halic. T. II. p. 317, 23. οὐδὲν τῶν μεγάλων μικρῶν ἐστι πόνων ὄνιον. Forte non alibi lectum Musonii dictum nobis egregium servavit Gellius Noct. Att. XVI. 1. Ἄν τι πράξης καλὸν με:ὰ πόνου, ὁ μὲν πόνοσ οἴχεται, τὸ δὲ καλὸν μένει: apte quadrant ista Herodoteis. VALCK.

13. θιῶν τὰ ἴσα νεμόντων) Recurret simili in negotio c. 109. Diversius abit de officiorum iustis vicibus hoc Alcibiadis τὰ ἴσα νέμων, τὰ ὅμοια ἀνταξιούτω, Thucyd. VI. 16. Porro πολλὸν ἱλασσώσεσθαι [lin. 15.] nihil pravi habere, indicatum ad lib. V. 35. WESS.

15. ἱλασσώθησεσθαι) Nisi Codices etiam alii concinerent Med. revocareum ἱλασσώσεσθαι. Mos veterum, quibus praevit Herodotus, pro passivis interdum adhibentium futura media, et ab aliis fuit adfirmatus, et luculentis exemplis a Io. Piersono ad Moer. [p. 13. et 367.] VALCK.

CAP. XII. 3. Quod hic legitur, ἀνάγων ἐκάστοτε ἐπὶ κέρως (ut et cap. 14.) τὰς νέας, id est, ἀλλήλαις ἀκολουθούσας: id Thucydidi semper, ut puto, dicitur et Xenophonti ἐπὶ κέρως. Apud illum πλεῦσαι naves dicuntur ἐπὶ κέρως, lib. VI. c. 32. et 50. VIII. 104. Ἀναχθέντας ἐπὶ κέρως habet Xenoph. Ἑλλ. I. p. 264, 44. et huius Herodoti simillimo loco VI. p. 343, 34. ubi Dionysii providentiam aemulatus Iphicrates exercendi gratia ἐπὶ κέρως ἦγε. [et opponuntur ibi ἐπὶ κέρως ἄγειν (τὰς νῆας,) et ἐπὶ θαλάσσης ἄγειν.] Vid. Grammius ad Schol. in Thucyd. p. 653. et Davis. ad Max. Tyr. [Dissert. XII. sect. 3.] p. 540. VALCK. — De formulâ ἐπὶ κέρως, quae Herodoto ἐπὶ κέρως est, conferri possunt quae ad Athen. XIII. 568. e. notavimus. Quae autem continua longa serie, alia post aliam, incedunt naves; eadem levi facta conversione eodem longo ordine stant alia iuxta aliam; ut apud Thucyd. VIII. 104. Atque ita apud Athen. XIII. 568. e. et f. et p. 569. b. puellae ἐφεξῆς ἐπὶ κέρως τεταγμέναι sunt longa serie alia iuxta aliam stantes. Qui apud Nostrum (mox c. 14, 2.) ἀντανῆγον τὰς νέας ἐπὶ κέρως, eos

mox navibus leviter conversis ex adverso navium hostilium stetisse intelligitur. Hoc loco, in quo versamur, Dionysius, ἀνάγων ἐπὶ κίρας τὰς νέας, binis longis ordinibus eduxisse naves videtur; quae, postquam in altum sunt evectae, levi facta utrimque conversione frontem fronti oppositam habebant: quo facto remiges in illo decursionis nauticae genere, qui διέπλους vocatur, exercebantur; de quo consuli possunt Schol. ad *Thucyd.* I. 49. et quae ex *Ernesti* Indice graecitatis Polybianae in nostrum *Lexicon Polyb.* p. 158. transtulimus. Apud *Xenophontem* Ἑλλαν. I. 6, 22. Athenienses ad Arginusas aciem ita instruxerunt ut plures navium ordines alius post alium starent, (nempe non ἐπὶ κίρας, sed quod idem *Xenoph.* lib. VI. c. 2, 18. ἐπὶ φάλαγγες dicit,) ne τῷ διέπλῳ hostium daretur locus. S.

7. δι' ἡμέρας) Reddi hoc non debebat quotidie; sed per totum diem, pro δι' ἡμέρας ἔλκε. *Herodoto* quoque scribitur δι' ἡμέρας, I. 97. II. 173. et VII. 210. Semel tantum recte cepit *Valla*. Apud *Athen.* IV. p. 168. c. ait *Amphis*, Πίνου' ἐκάστης ἡμέρας δι' ἡμέρας. Apud eundem lib. X. p. 417. c. *Eubulus*, ἀνδρῶν ἀρίστων ἐτίθειν δι' ἡμέρας; et lib. XI. p. 463. B. *Ion Chius*, ἴτω διὰ νυκτὸς αἰοδῆ. Similiter adhibentur διὰ βίου, δι' ἐνιαυτοῦ, δι' ἔτους. *Hesych.* Δι' ἔτους, δι' ὅλου τοῦ ἔτους. Attigit hunc usum *Casaubon.* in *Athen.* VII. c. 1. [*Animadvers.* T. IV. nuperae edit. p. 12.] *VALCK.* — Quod [lin. 5.] ait καὶ τοὺς ἐπιβάτας ὀπλίσις, commodè *Schneiderus* in *Lexic. crit.* ὀπλίῃν h. l. intelligit exercere in armis. S.

9. τετρυμένοι) Multum ab huius efficacia τετρυμένοι *Arch.* abest. Vide I. 22. II. 129. *Appianus* Bell. Civ. II. [c. 30.] p. 735. καὶ ἰσχυρίζοντο — τὴν στρατιάν τοῦ Καίσαρος τετρυμένην τε πόνῳ καὶ χρόνῳ: in quo tamen et *Polybio* saepiuscule τετρυμένος et τετρυμένος, ubi non oportuerat. [Loca vide in *Lexico* nostro *Polybiano* et in *Indice Graecitatis Appianicae* indicata.] Iam τίνα δαιμόνων παραβάτες [lin. 11.] ex ποῦτα, Quo numine laeso, recte *Portus*; convenitque *Heliodori* extr. lib. VII. Aeth. ἐμοὶ μελήσει ταῦτα καὶ ὄρκους καὶ θεοῖς, τοῖς παραβάτεσι. *WESS.*

11. τὰς ἀναπίμπλαμεν) Imitatus *Pausan.* ἐν ᾄδῳ, inquit, κατὰ ἀναπίμπλησιν, lib. X. [c. 28.] p. 867. Mox, ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου, [lin. 12.] supra fait illustratam ad

III. c. 155. In seqq. ἐπιτρέψαντες ἡμᾶς ἐαυτοὺς ἔχομεν, [lin. 14.] *Vallae* non intellectum, ponitur pro ἐπιτρέψαμεν ἡμᾶς: ut I. 28. τοὺς σὺ δουλώσας ἔχεις: I. 37. ἀποκληΐσας ἔχεις: et aliquoties alibi. Similem usum attigi ad III. 87. VALCK.

CAP. XIII. 2 seqq. παρ' Αἰάνης τοῦ Συλοσῶντος etc.) Nullum hic desideramus supplementum, ubi aptissime singula ad se invicem respondent: παρ' Αἰάνης -- κείνους --- ἰδέοντο τοὺς λόγους: his ad evitandam obscuritatem more suo quaedam interiecit. [Ante κείνους L. 3. rectius delebitur comma, quod e superioribus editt. adhaesit.] Quod sequitur κατεφαίνετο, [lin. 7.] alibi neminem offenderet; sed, si variant Codices, scribi commode poterit: ἅμα δὲ καὶ ἐφαίνετο (vel καὶ κατεφαίνετο) σφί εἶναι ἀδύνατα, τὰ βασιλῆος πρῆγματα ὑπερβαλίσθαι: sicuti scripsit de Aristagora V. 124. πρὸς δὲ οἱ καὶ ἀδύνατα ἐφαίνετο βασιλῆα Δαρεῖον ὑπερβαλίσθαι. Pro ἀδύνατον, ἀδύνατα ponere solent *Herod.* et *Thucyd.* atque hoc nostro quoque cap. praebet margo *Steph.* [et codd. nonnulli.] Tum Samii praeterea dicuntur [lin. 9 seq.] εὖ ἐπιστάμενοι, ὥς εἰ καὶ τὸ παρεὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον, ἄλλο σφί παρέσται πενταπλήσιον: in his leniter corrigendum censeo τοῦ Δαρείου: opponuntur τὸ παρεὸν τοῦ Δαρείου ναυτικόν, et τὸ παρισόμενον: infelix prostat viri docti tentamen. Intelligebant facile perspicaciores, si forte nunc de Persis victoriam reportarent, illam non finem, sed causam maioris belli fore, quod suos postea docuit Themistocles apud *Iustin.* II. 12. [τοῦ Δαρείου tenui, a *Schaefero* et *Borh.* ex *Reiskii* et *Valck.* coniect. adscitum. Poterat et τὸ Δαρείου scribi. In *Var. Lect.* monere debueram, τὸν Δαρεῖον legi in superioribus edd. omnibus et msstis, quoad quidem novimus. *Vallae* tamen latina praesentem *Darii classem* habent.] Samii tandem, videntes *Ionas* [lin. 12 seq.] ἀρνευμένους εἶναι χρηστούς, ἐν κέρδει ἐποιεῦντο περιποιῆσαι τὰ τε ἱρὰ τὰ σφέτερα καὶ τὰ ἴδια. Miror cur τὰ ἱρὰ τὰ σφέτερα potius scripserit, quam τὰ σφέτερα ἴδια: his alibi dixit τὰ ἱρὰ καὶ τὰ ἴδια. [At percommode τὰ σφετ. tam ad τὰ ἱρὰ quam ad τὰ ἴδια refertur.] Ex codd. restituetur ἀρνευμένους: vid. *Wess. Diss. Herod.* p. 187. Ne illud quidem spreverim, quod, *Vallae* lectum, margo praebet *Steph.* ὁ δὲ Αἰάνης, παρ' οὗ τοὺς λόγους ἰδέοντο [lin. 15.] οἱ Σάμιοι, παῖς μὲν ἦν Συλοσῶν-

τος τοῦ Αἰάκειος. De illo vid. ad lib. III. c. 139. VALCK.

5. οἱ Σάμιοι) Haec duo si nusquam essent, uti post pauca [lin. 15.] in quibusdam Codicibus nimia liberalitate [immo vero satis opportune] sunt addita, scribereturque ὀρίοντες ὧν ἅμα μὲν etc. tum ἰδέκοντο, ἅμα δὲ κατεφ., scabrum omne orationi deficeret. Ego tamen contra tabulas nihil innovo: inserta οἱ Σάμιοι ὧν cursum sermonis turbarunt nonnihil, desideraruntque deinceps τοὺς λόγους. Hinc ἀνακόλουθον quoddam. [ab Herodoti quidem stylo non abhorrens.] Mox quoque [lin. 7. et 9.] κατεφαινέτο σφι, et εὖ τε ἐπιστάμενοι, structuram dant haud omnibus communem, Nostro non insolitam. Vide supra, I. 19. WESS.

9 seq. εἰ καὶ τὸ παρὸν ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τὸν Δαρεῖον) Arbitror τὸν Δαρεῖον hinc amoliendum, adscitum fortasse ex lib. V. 124. ἀδύνατα ἐφαίνετο βασιλῆα Δαρεῖον ὑπερβαλίσθαι: aliorum certe si ierit, nihil amplius inpediti: idem ut Pavius consequeretur, ὑπερβάλοιτο τὸν Δαρεῖον scripsit, praesentem Graecorum classem, Darium superaturam, intelligens: at πενταπλήσιον, continuo succedens, Persicam sibi classem postulat, quintuplo maiorem, si qua Graeci victores abiissent, adfuturam. Lenior Reiskii ναυτικὸν ὑπερβαλοῖατο τοῦ Δαρεῖου medicina. WESS. — Confer superiorem Valckenarii adnotationem. S.

12. ἀρνευμένους εἶναι χρηστούς) Frequens οὐ βουλομένους vim legitimo fecit, cui vindicias non negavi. Ἀρνεῖσθαι et οὐ βούλεσθαι saepe tantundem valere, nemo ignorat: inde glossae origo. Ἀπαρνεύμενον ποιεῖν offerent schedae lib. VI. 69. Euripidesque, καὶ νῦν γε Φημί, κοῦκ ἀπαρνοῦμαι τέκνον Electr. vs. 1057. Alia, olim producta, nunc non moror, consensione Cl. Wassei Indic. Thucyd. voce Κέρδος contentus. De Aeace et Sylosonte [lin. 15.] vide lib. III. 139. WESS.

CAP. XIV. [2. ἀνῆγον -- τὰς νέας ἐπὶ κέρας) Vide ad cap. 12, 3. notata. S.]

9. πλὴν ἑνδεκά νεῶν) Fallunt libri δέκα exhibentes, arguunturque Pausaniae verbis lib. VII. 10. ἐπὶ μὲν γε Δαρεῖου --- Σαμίων, πλὴν ἑνὸς τε καὶ δέκα ἀνδρῶν, τῶν ἄλλων τριηράρχων τὸ ναυτικὸν τῶν Ἰωνῶν προδόντων. Undecim enim viri, [quos dicit Pausan.] totidem sunt navium praefecti. Quod deinceps in codicibus ἰδοῦκε, [pro ἔδωκε, lin. 11.] si καὶ σφεας

τῇ κοινῇ τῶν Σαμ. ἰδοῖκε legeretur et alia novam induerent formam, arripi posset: quam equidem novandi audaciam aversor. WESS.

CAP. XV. 8. μετ' ὀλίγων συμμαχῶν μεμουνωμένοι.) Tale Thucydidis μονωθεὶς μετ' ὀλίγων τῶν ξυνδιαβάτων lib. VI. 101. nec Iosephi diversum in Histor. Vitæ c. 18., nequaquam ab Abreschio neglectum, quem ad Aeschyli Pers. vs. 736. inspicie. WESS.

CAP. XVI. 7. ἐόντων τῇσι γυναιξὶ αὐτ. Θεσμοφορίων) Varias enumerans gentes Io. Meursius, quibus hoc festum fuerit muliebri, Ephesios omisit et Agrigentinos. Vide Polyæn. V. 1, 1. In proximis, [lin. 9.] quam elisit vicina, vox οὐδὲν ex Arch. et Valla potuerat revocari: οὔτε προακηκοότες ὅπως εἶχε περὶ τῶν Χίων οὐδὲν, ἰδόντες τι etc. VALCK. — Qui ex Arch. περὶ τῶν Χίων οὐδὲν malunt, fidem Th. Galei sequuntur, sed fallacem: nam οὐδὲν schedae istae ignorant. Bene vero [lin. 8.] ὡς εἶχε Cl. Gronov. ad Arriani Exp. Alex. lib. I. 14. dudum tuitus est. WESS.

CAP. XVII. 5. γαύλους δὲ ἐνθαῦτα καταδύσας) Non displiceret καταλύσας, si naves exsolutas et dimissas indicare posset: comoda tum acceptae pecuniae mentio. Verum καταλύσας scribarum lapsui debetur, qualis illis in verbis saepe obviis, atque ad Diodorum XIV. 49. notatus. Dionysius Phocaensis sive navigia illa merserit, seu fregerit et exarmarit, (utrumque enim καταδύειν ambitu suo complectitur, indice Suida ex Scholiis ad Thucydid. I. 54.) neutrum absolvisse videtur, nisi egesta prius pecunia et interversa. Aliud qui hic venantur, nimium suspicaces sunt. WESS. — Nempe καταρτύσας corrigendum Reiskius censuerat. S.

Ibid. γαύλους -- καταδύσας) Vitiosa codicis est Arch. lectio καταλύσας: qualis obtinet et apud Diodor. Sic. T. I. p. 426, 53. emendata a Clar. Wesseling. Recte apud eundem legitur p. 480, 80. πολλὰς μὲν τῶν νεῶν κατέδυται: conf. p. 511, 30. 549, 60. et 550, 80. ubi distinguuntur ista duo, τριήρεις κατέδυσαν, et ἀχρήστους ἐποίησαν: prius eidem dicitur καταβυθίσαι T. II. p. 29, 50. Καταδύσαι νῆας praeter ceteros frequentat Herodotus, γαύλους Φοινικηίους etiam alibi commemorans: vid. Clar. Alberti ad Hesych. in voc. Γαῦλοι. VALCK.

Herodot. T. VI. P. I.

K

CAP. XVIII [4. κατ' ἀκρας] Nota formula, Homero etiam et Thucydidi frequentata. Proprie, inde a summo vertice, a capite, ab arce; de urbe penitus omni ex parte capta et expugnata: „cum enim caput et summitas „oppidi occupata est, (sic perspecte Sylburg. ad Etymolog. p. 494, 36.) de ceteris parum laboratur.“ Ista formulae origo manifeste respicitur apud Nostrum VI. 82, 14. Imperitorum Grammaticorum inventum est, κατ' ἀκρας vel κατ' ἀκρας idem ac κατὰ κράτος sonare. Conf. Heynii Observ. ad Iliad. N. 772. Mox lin. 6. ὥστε συμπεσεῖν τὸ πάθος etc. proprie, ut, quod accidit urbi, coeiderit, congruerit cum oculi responso, in illam edito. S.]

CAP. XIX. 4. τὴν δὲ παρενθήκην) Male in Arch. divellitur. Phrynichus, Ἐνθήκη τὸ μὲν παρενθήκη, ὅπως ὑπὸ Ἡροδότου εἴρηται, ὕστερον ὀψόμεθα: cuius promissi in Eclogis nulla nunc, nisi aberravi, vestigia. Est in Musa I. 186. VII. 5. et 171. et Plutarcho ex imitatione, ὁ δὲ παρενθήκην λόγον τὸ Θλασθημεῖν --- ποιούμενος. Prave παρενθήκην editur Malign. p. 855. d. Rectius Aristides T. II. p. 124. eiusque Scholiastes Oraculum Argivis editum infra refertur c. 77. WESS.

11. νηοῦ δ' ἡμετέρου Διδύμοις) Pinxi Διδύμοις, [maiusculā literā initio vocis] uti par erat: nomen enim proprium, et loco ἐν Διδύμοις, sicuti brevi post Sophocles τὸν Ἀβασιν ναόν, Oed. Tyr. vs. 919. ad eundem posuit modum. Interpretis, erit aliis delubri cura gemellis, mutata sunt. De Persis erinitis [κομήταις, lin. 10. et 14.] post Brisson. docte Sam. Bochartus, Hieroz. Part. I. lib. III. 9. p. 816. WESS.

15. ἱερὸν δὲ τὸ ἐν Διδύμοισι ὁ νηός τε) Sic aliquoties apud Herod. ἱερὸν et νηός distinguuntur. Thucyd. V. c. 18. τὸ δ' ἱερὸν καὶ τὸν ναὸν τὸν ἐν Δελφοῖς. In talibus veluti pars totius templi, τοῦ ἱεροῦ, consideratur ὁ ναός, et cella sive Dei sedes per τὸν ναόν est intelligenda, atque id ipsum, quod vocant σηκόν. Huc pertinet minus intellecta, quam tradit Ammonius, [p. 96.] vocum ναός et σηκός differentia, Poëtis certe non observata. Pollux excitat e tragoedia deperdita, ἀγνόν εἰς σηκὸν Θεοῦ: ubi locus ἔνθα καθιδρύομεν (τοὺς Θεοὺς) Σηκός dicitur: Eurip. Rhes. vs. 501. εἰς Ἀθάνας σηκὸν ἐννευχος μολών Κλέφας ἀγαλμα. Lucian. in Amor. T. II. p. 412. Δόξαν οὐν ὅλην τὴν Θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθαμεν: ante

dixerat, εἴσω τοῦ ναὶ παρήμεν. In Excerptis ex Diodoro T. II. p. 568. τὸ περὶ Δωδώνην μαντεῖον συλήσας, ἐνέπρησε τὸ ἱερὸν πλὴν τοῦ σπηῶς: dici quoque potuisset πλὴν τοῦ ναοῦ. Idem dixit T. I. p. 18. ἰδρύσασθαι ἱερὸν -- καὶ ναοὺς χρυσοῦς δύο: aureas istas aediculas templum, ni fallor, complectebatur. *Lesbonax* in *Protrept.* p. 170, 37. ἱερά -- κοσμήσαντες ναοὺς καὶ βωμοὺς καὶ ἀγάλμασι. Similiter apud *Herod.* IV. c. 108. ἱερά memorantur κατισκευασμένα ἀγάλμασι τε καὶ βωμοῖσι καὶ νηοῖσι: et legitur lib. II. c. 170. ἐν τῷ ἱερῷ τῆς Ἀθηναίης, ὅπισθε τοῦ νηοῦ. Nonnulla dedit *Clar. Duker.* ad *Thucyd.* p. 291, *Mirror* adeo quod legitur apud *Philostr.* *Vit. Apoll.* II. 20. νεῶν περὶ τοῦ τείχους ἰδεῖν φασιν, --- καὶ κατισκευάσθαι τι ἱερὸν ἐν αὐτῷ. *VALCK.* — Ἱερὸν, latiore sensu, (sicut *τίμενος*) tota intelligitur area deo consecrata simul cum aedibus sacris in illa exstructis. Ναός est aedes deo sacrata: a qua quum h. l. distinguatur oraculum, (exserte enim dicit ὁ νηός τε καὶ τὸ χρηστήριον,) intelligendum χρηστήριον fuerit interior aedis pars, cella et dei sedes, ubi responsa deus edebat. ☞

16. συληθέντα ἐνέπιμπατο) Variis locis *Strabo* a *Xerxe* incensum spoliatumque, *Branchidis* adiutoribus, oraculum perhibet; *Callisthenem*, opinor, in *Gestis Alexandri* rebus secutus, *Geogr. lib.* XVII. p. 1168. et XIV. p. 941. [p. 814. et 634. ed. *Cas.*] *Curtii* eodem tendit narratio lib. VII. 5. et *Aeliani* apud *Suid.* in *Βραγχίδα*. Quid illis fiet, verax ai auctor *Herodotus*? *WESS.*

17. πολλὰκις μνήμην --- ἐποιήσάμην) Lib. I. c. 92. II. 159. Ceterum causam excidii *Milesiorum* *Histiaeο* soli *Pausanias* imputat lib. X. p. 882. ἐς τελέαν ἀπώλειαν ὤλισθον --- *Μιλήσιοι*, διὰ τὸ ἐς τὰς ἐπιθυμίας Ἑστιάου πρόχειρον, καὶ ἔρωτα ἄλλοτε μὲν τῆς ἐν Ἠδωνοῖς πόλεως, τότε δὲ εἶναι *Δαρείου* σύμβουλον, ἄλλοτε δὲ ἐπανήκειν ἐς Ἰωνίαν: quae, sic distinguenda, non bene cepit interpretes. Rectius dixisset *Pausanias* διὰ τὴν Ἑστιάου ἀπόστασιν, sive, ut *Tzetzes* *Chil.* VII. vs. 992. Δι' Ἰστιαίων Μίλητον ἐπόρθησαν οἱ Πέρσαι. *VALCK.*

CAP. XX. 4. ἐν Ἀμπεῖ πόλει) De urbe Ἀμπεῖ, quam ad sinum Persicum sitam *Milesiis* *Darius* dedit incolendam, sit-ne eadem quae dicitur Ὠπιδί lib. I. c. 189. nec-ne, docebit ὁ πάν. *VALCK.* — Conspirant prorsus egregie *Codd.* in urbis nomine: *Apostolius* tamen *Cent.* XV. 59. περὶ τινὰ πόλιν Ἀμβην. Quam autem comparandam *Gronovius* ex

lib. I. 189. monet Ὠπιν, ea in maculae suspitione nulla: sedem illa habuit ad Tigrim, in Persicum sinum semet mersurum, apud Strabon. XVI. p. 1074. [p. 739. ed. Cas.] Arrian. Exp. Alex. VII. 8. Audiatur Noster, ὃ δὲ Tigris παρὰ Ὠπιν πόλιν ῥέων εἰς τὴν Ἐρυθρὴν θάλασσαν ἐκδιδότῃ: quibus eadem ferme, quae hic de Ampe, nec omnino tamen. Ampe locatur ad sinum eiusque primordia, Opis nusquam. Tigris, si haec in dextra eius ripa, illa in sinistra fuerit, aut contra, potuit utramque praeterlabi atque ita in mare se Rubrum infundere. Ampen memini ab aliis silentio premi, quod tantae Msstorum consensioni non officit. Berkelio vero lapsum ad Stephani Ἀμπε condono. WESS.

[Ibid. Τίγρης. Alibi Τίγρις scripsi cum Schaeef.: vide Adnot. ad V. 52, 22. Hic ex eiusdem Schaeferi ed. 1. et 2. altera adhaesit scriptura, quam et alii omnes et editi et scripti (quod quidem sciam) libri h. l. tenent. S.]

7. τὰ δὲ Ὑπεραίρια) Attigit Eustath. in Od. I. p. 365, 50. Ἡρόδοτος τὰς Ἀκρίας Ἀκρια οὐδετέρως φησὶν ἐν τῷ, οἱ μὲν εἶχον τὰ περὶ τὴν πόλιν καὶ τὸ πεδίον, τὰ δ' ὑπεραίρια ἔδωσαν Καρσί. Attici Herodoto quoque Ὑπεραίριοι lib. I. c. 59. qui plerisque dicuntur Διάκριοι, oppositi τοῖς Πεδιαίοις et τοῖς Παραλίοις. Errorem Diog. Laërt. I. 58. (ubi scribi quoque debebat Πεδιαίων) Marhamus iam correxit. Vid. Meursii Pisistr. c. 3. VALCK.

CAP. XXI. 2. οἱ Ἀάον τε καὶ Σκίδρον οἰκοῦν) Laum Lucaniae, Sybaritarum coloniam, signavit Strabo lib. VI. p. 388.; cui Scidrus vicina fortasse fuit, Stephano Byz. nota, ignota aliis: utramque Alex. Symm. Mazochius Collectaneo I. ad Tab. Heracleenses p. 503. examinavit. Ἀπιστερημένοι Sybaritas, urbis possessione privatos, spectat, ut quisque animadvertit: ἀπιστερημένοις non indigemus. Ἡβηδὸν quod deinceps, optime Tan. Faber, Hemsterhusius, Lamb. Bos, Viri praeclari, declaraverunt ad Luciani Timon. c. 37. WESS.

7. ἀλλήλοισι ἐξενώθησαν) Amicitiae et mutui hospitii originem Athenaeus lib. XII. p. 519. c. hanc ex Timaeo descripsit: Ἐφόρου δ' οἱ Συβαρίται καὶ ἰμάτια Μιλησίων ἐρίων πεποιημένα· ἀφ' ὧν δὴ καὶ Φιλίαι ταῖς πόλεσιν ἐγένοντο, ὥς ὁ Τιμαίος ἱστορεῖ. Ex Ianae itaque Milesiae usu et eius commercio illa hospitalis familiaritas Sybaritis Milesiisque; quae quidem Timaei significatio memoriam refricat legis Zaleuci, ἰμάτιον ἱσομλήσιον maribus honestis prohibentis, et

animadversionis Bentleianae, vocabulum istud proscribentis, inque sophistas fraudatores ablegantis, Diss. de Epist. Phalar. p. 350., me. paene in partes abducto ad *Diodori* lib. XII. 21. ubi ea lex. Verum *Herodoto* et *Timaeo* si sua fides, pars eius observationis corruiet. Potuit profecto *Zaleucus*, sive aetate *Pythagoram* brevi anteverterit, quo superstite *Sybaris* a *Crotoniatis* pessum data fuit, luxu dudum perdita, seu eius fuerit discipulus, potuit, inquam, de *Sybaritarum* mollitie vestibusque ex lana *Milesia* inaudire, et *Locrensibus*, non longe remotis, ἰμάτια ἱσομυλίσια, quippe hominum effeminatorum, prohibere. Alia in *Bentleium* nuper *W. Warburton* Legat. Mosaicae lib. II. sect. 3. WESS.

11. ἐς δαίμνα τε ἔπεσε τὸ θήτρην) Gloria instauratae lectionis debetur *Gronovio* ex schedis *Medic.*, quibus plures adstipulantur. Eadem olim in *Longino* sect. 24., nec latuit *Tollium*, quamquam menda in eo pertinax, monente *Zach. Pearce*. Multam *Phrynicho* Athenis irrogatam, eiusdemque *Μιλῆτου ἄλωση* viri doctissimi ad *Aelian.* Var. XIII. 17. illustrarunt, praeterque ceteros *R. Bentleius* de Epist. Phalar. p. 256. etc. WESS. — *Longini* codices tametsi diversissimam hinc lectionem exhibeant, mihi quoque *Herodotea* scripsisse videtur *Longinus* prout vulgavit ex *Med. Gronovius*. Satis istam adfirmat lectionem exemplum vicinum ex *Demosthene* (p. 136, 29.) petatum, ἡ Πελοπόννησος ἅπαντα διαισθῆται. Quid Athenis evenerit *Phrynicho*, qui praeter *Herod.* tradiderint, advocantur ad *Aeliani* Var. XIII. 17. VALCK.

CAP. XXII. 1. Σαμίων δὲ τοῖσι τε ἔχουσι) Hoc saltem opinor liquere, quales plebi passim opponuntur, *Sami*orum ditiores designari. *Divites* saepe quidem, *Tragicis* praesertim dicuntur ἔχοντες: aliis plene τὰ χρήματα, vel τὰς οὐσίας ἔχοντες, vel τὰ κτήματα. *Diodorus* Synop. apud *Athen.* VI. p. 239. Ε. τοὺς ἐκ δυναστῶν γεγονότας ἔχοντας οὐσίας: quibus mendose [olim] scriptis abusi sunt *S. Petit.* et ill. *Ez. Spanhem.* *Mantinensium* οἱ ἔχοντες τὰς οὐσίας memorantur *Xenophonti* Ἑλλ. V. p. 323, 27. Apud *Pausan.* III. p. 223. *Xenias Eleus* ἐπανάστη τῷ δήμῳ σὺν τοῖς τὰ χρήματα ἔχουσι. Tales ἔχοντες sunt *Rhiano* *Stobaei* p. 54, 11. κτήματα καὶ *Polybio*, *Diodoro*, aliisque. Sed hoc sensu nusquam

alibi legere me memini τὶ ἔχοντας: nusquam etiam, quantum recordor, *Herodoto* divites vocantur ἔχοντες. Suspicio itaque vocem hic latere *Herodoteam*, et, pro τοῖσι τὶ ἔχουσι, scribendum τοῖσι παχέσι. Samiorum adeoque dicerentur οἱ παχῆες, ut lib. V. c. 30. ἐξ Νάξου ἔφυγον ἄνδρες τῶν παχίων ὑπὸ τοῦ δήμου: V. 77. οἱ παχῆες τῶν Χαλκιδέων: VI. 91. Αἰγινυτέων οἱ παχῆες: et VII. 56. Attigerunt usum *Herodoti* Pollux III. 109. Portus, *Des. Herald.* ad *Martial.* IX. ep. 33. Küster. ad *Aristoph.* Eq. 1136. et G. *Raphel.* in Psalm. xlii, 30. Per *Atticos* si plebem Atticam significari voluit *Suidas* [voc. Παχῆς], hos equidem crediderim τοὺς πλουσίους dixisse παχῆς, non elegantiores Atticos; nam praeterquam in comoedia vix invenietur apud Atticos hoc sensu παχῆς. *Aristoph.* et alibi et in *Pace* vs. 638. τῶν δὲ συμμάχων ἔσειον τοὺς παχῆς καὶ πλουσίους. Samiorum autem οἱ παχῆες propria velut adpellatione dicebantur Γαμόροι, sive Γεωμόροι, divites et agrorum possessores. *Plutarch.* in *Quaest. Gr.* p. 303. v. de Samiis agens, τῶν γεωμόρων, inquit, ἔχόντων τὴν πολιτείαν: ap. *Thucyd.* VIII. c. 21. Samiorum ὁ δῆμος remp. gerebat, καὶ τοῖς γεωμόροις μετεδίδσαν -- οὐδενός. conf. c. 73. et *Xenoph.* Ἑλλ. II. p. 269, 10. Notiores Syracusanorum sunt Γαμόροι ex ipso quoque *Herod.* VII. 155. *Hesychio* interprete, οἱ ἀπὸ τῶν ἑγγείων τιμημάτων τὰ κοινὰ διέποντες, ab agrorum censu rempublicam administrantes. De his Syracusanorum optimatibus erudite notavit *H. Vales.* in *Excerpta ex Diod. Sic.* p. 549. VALCK. — Quod si τοῖσι τὶ ἔχουσι minus placebat, coniectare licuerat nude τοῖσι ἔχουσι scripsisse auctorem, (collatis quae ad *Matth.* XIII. 12. quum ab aliis, tum a *Wetstenio* congesta sunt;) voculam τὶ autem e scholio accessisse. S.

11. πρὸς δὲ Τυρρανίην τετραμμένη τῆς Σικελίης) *Cl. de Pauw* τῆς Ἰταλίας, in qua utique Tyrrhenia. Ut nunc Latina habent, considerata verba, τῆς δὲ Σικελίης πρὸς Τυρ. τετραμμένη. *Calactam* Siciliae *Diodorus* XII. 8. descripsit. WESS. — τετραμμένης corrigebat *Reiskius*. Nam „e vulgata, inquit, exiret, Tyrrheniam esse partem Siciliae.“ Ambigua quodammodo videri utique poterat vulgata scriptura: verumtamen Tyrrheniam nemo in Sicilia erat quaesiturus. Quod paulo ante dixerat, ἔστι μὲν Σικελῶν, ad ambiguum erat: potuit enim Siculorum esse ea ora,

nec tamen in ipsa Sicilia esse: itaque, postquam dixit, πρὸς δὲ Τυρρηνίην τετραμμένην (ἀκτὴ), adiicit τῆς Σικελίης, quo declararetur esse ipsius Siciliae oram. S.

CAP. XXIII. 2. ἐγένοντο ἐν Λοκροῖσι) Non erat, cur a Codd. dissentirem. [vide Var. Lect.] *Scythae, Zancleorum monarchi*, [lin. 4.] memorabile nomen in *Aeliano* Var. VIII. 17. ubi cel. *Perizonius* non alium arbitratur ac *Scythen*, Coorum tyrannum; cuius filius *Cadmus*, posita hereditaria tyrannide, socium se Samiis addidit, *Zanclam* occupantibus; quae mihi quidem observatio videtur speciosior, quam verior. Obstat enim rei et temporis ordo. Conf. lib. VII. 163. etc. WESS.

6. τότε ἰὼν διὰ Φορῶς) Pristinum ὅστι clar. *Reiskius* ἀπὸ esse voluit; bene; ni *Mastorum* potior esset scriptura. *Iram Anaxilai* in *Zancleos* etiam *Pausanias* memoravit lib. IV. 23. in tyranni *Regini* aetate insignite aberrans, sicuti post *Ph. Cluverium* *Sicil. Ant.* lib. I. p. 85. copiosius *Ez. Spanhemius* Diss. VIII. de Num. Praest. p. 554. demonstravit. WESS.

CAP. XXIV. 2. ἐκ τῆς Ἰνυκός) Omissae sunt in *Med.* Cod. voces ἐκ τῆς. Aut in suo codice mendose legit *Aelianus* Ἰνυκίως, aut erravit, quod suspicatur *Perizonius*, praecedentium immemor, Var. Hist. VIII. cap. 17. quo de *Scythe* huc tradita denarravit verbis etiam *Herodoti* plerisque servatis. In *Herod.* legisse videtur *Steph. Byz.* [c. 23, 18.] ἰς Ἰνυκα πόλιν et [h. l.] ἐκ τῆς Ἰνυκός: ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Ἰνυκον dixerunt alii: *Cluverio* *Sic. Antiq.* I. p. 230. omissa miror *Platonis* ex *Hippia* *Mai.* loca: p. 282. E. gloriatur *Hippias*, quantum brevi tempore consecerit pecuniae ἐξ ἑνὸς γι χαλκοῦ πάνυ μικροῦ Ἰνυκοῦ. ἐν Ἰνυκῷ legitur ibid. p. 284. B. Ridens *Sophistae* stultitiam *Socrates* p. 283. c. τοὺς μὲν Ἰνυκινῶν, inquit, οἷός τις ἦσθα ἀμείνους ποιῆσαι. *Philostrat.* in *Hippia* p. 495. παρῆλθε καὶ εἰς τὴν Ἰνυκον ὑπὲρ χρημάτων, τὸ δὲ πάλαιον τοῦτο Σικελικόν: proxime ibi sequentibus vitium inest, quod ex *Hippia* forte tolli poterit *Platonis*. VALCK. — In *Var. Lect.* monere oblitus sum, in ed. *Wess.* quidem et superioribus, ut et plerisque in msstis, Ἰνυκός huc legi; codicem *Arch.* vero et *Vallam* Ἰνυκου praeferre, quos nos cum *Schaefer.* et *Borh.* sumus secuti S.

Ibid. ἐκ τῆς Ἰνυκός) Mihi certum videtur codicis *Arch.*

et *Vallae* ἐκ τῆς Ἰνύκου: ita supra: [c. 23, 18. ubi in ἐς Ἰνυκον consentiunt omnes:] ita *Plato* Hipp. Maior. p. 282. et *Philostratus* Vit. Sophist. I. p. 495. in quo, τὸ δὲ πολίχυνον τοῦτο Σικελοὶ εἰσι, οὗς ὁ Πλάτων etc. scripserim: quem admodum *Epist.* 33. p. 627. ἡ δὲ Ῥάβιννα Ἰταλοί. Neque hic obliviscor *Steph. Byz.*, Ἡρόδοτος δὲ, scribentis in Ἰνυκτον, Ἰνυκτος αὐτὴν φησι, ἀπὸ τοῦ Ἰνυξ. Voluit Ἰνυκος, quod additum Ἰνυξ postulat. Iungitur porro, εἰς αὐτὴν ἐσφάλλαι, error autem videtur, scripturae videlicet in Codice, quo utebatur, *Herodoti*. Trahuntur aliorum ea, nullā (quae et *Cl. de Pauw* opinio) necessitate. Bonum proin ἀπὸ τῆς Ἰνύκου, si τῆς Ἰνυκος erroneum. Illud autem *Arch.* ἐκ ταύτης πᾶρ ἤν, etsi illaudabile, silentio non est praetermittendum, siquidem suo id in libro *Aelianus* invenisse videtur: neque enim aliunde, cum reliqua hinc sumpserit, Σκύθης eius ὁ Ἰνυκῖνος venit *Var.* VIII. 17. Alia cel. *Iac. Perizonius*. *WESS.*

10. ἀποντὶ - - περιβεβλήατο) Servo hoc, non spreturus περιβεβλήατο, modo sic schedae scriptitassent. [Vide *Var. Lect.*] Atque ita quidem *Samii Zanclam* Siciliae, sive *Messenae*, sine gravi labore sibi occuparunt, in breve tamen tempus. *Anaxilaus* enim eisdem οὐ πολλῶ ὕστερον urbis possessione evertit, *Thucydide* lib. VI. 5. teste. *WESS.*

CAP. XXV. [6. τῶν ἐν τῇ ναυμαχίᾳ. Nil mutant libri: malim vero cum *Reiskio* τῇ ἐν τῇ ναυμ. sc. ἐκλειψιν. *S.*]

8. τὰς μὲν ἐβελοντὴν) Requiritur vocula videtur, quae connectat ista cum praecedentibus, a syllaba forte praecedenti absorpta: καὶ τὰς μὲν ἐβελοντὴν τῶν πολλῶν ὑποκυβίσσας, τὰς δὲ ἀνάγκη προσηγύγοντο. In his optime vir *Clar.* vocem restituit *Herodoteam* ἐβελοντὴν, quam, si per librarios licuisset, saepius forsitan legeremus, et V. 104. ubi variant *Codd.* Errat *Galeus* ad lib. I. c. 3. neque enim Graecis ἐβελοντός magis fuit in usu quam ἀκοντός. Apud *Suidam* in Ἐβελοντὴν, tertio *Polybii* loco, ἐπέλεξε τοῦ στρατεύματος ἐβελοντὴν τοὺς ἀρίστους, accuratissimo *Thucydidis* more scribi quoque potuisset ἐβελοντῶν. *VALCK.*

CAP. XXVI. 10. ἐκ πολίχνης τῆς Χίων) Arbitror *Πολίχνης* oppidi proprium esse titulum in *Chiorum* insula. Tales *Πολίχναι* *Troadis* et *Cretae* apud *Ethniconographum*, et *Πολίχνα* *Siciliae* in *Diodori* XIII. 7. *WESS.*

CAP. XXVII. [1. Φιλέει δὲ προσήμαινεν) Potest impersonaliter positum intelligi verbum προσήμαινεν: possis vero etiam ὁ θεὸς coll. l. 9. subintelligere. In bello σημάειν, scil. ἡ σάλπιγξ, signum datur tubā. S.]

2. ἡ πόλις ἡ ἐθνεί multorum praesidio protegitur, iniuriā eiecta prior particula. Mox ὑπολαβὼν [lin. 6.] belle Gronov. non dissentiente D'Orvillio ad Charit. lib. III. 3. p. 269. [cf. Nostrum, mox l. 11. tum IV. 179, 6. VII. 170, 10. VIII. 118, 7.] Infra tamen lib. VIII. c. 115. ἐπιλαβὼν δὲ λοιμὸς τε τὸν στρατὸν --- ἔφθειρε, modo bene illud habeat. WESS. — Sic vero etiam frequenter sedulus Herodotei styli aemulator Appianus, cuius loca huc spectantia in Indice Graecitatis Appianeae olim indicavimus. S.

12. ἐς γόνυ τὴν πόλιν ἔβαλε) Non discrepat Appiani de Masinissa, τὴν Καρχηδονίων δύναμιν ἐς γόνυ βαλὼν, Punic. p. 94. [c. 94. T. I. p. 434. nostrae ed.] deque Caesare ἄγρια ἔθνη -- ἐς γόνυ βαλὼν, Bell. Civ. II. p. 846. [c. 146. T. II. p. 378.] pro quo ἐς γόνυ ἔβρισε III. p. 876. [c. 20 extr.] et κλίνας ἐς γόνυ p. 885. [c. 30. p. 435, 2.] Neque sine cultu Basilii Seleuc. Miracul. S. Theclae lib. II. 12. p. 168. καὶ εἰς γόνυ κεκλίκασι μὲν αἱ ἐκκλησίαι, κεκλίκασι δὲ πόλεις καὶ ἄγροί καὶ κῶμαι καὶ οἴκοι. Possem adstruere Basilium M. Epist. 301. p. 437. c. et praeter ceteros Aeschylum Pers. vs. 933. sed exitus non foret. Praestat verbo monere, ἐποίησατο in securis [lin. 14.] unius Med. ductu imprudenter mutari. WESS.

12. ἐς γόνυ etc.) Auctor Etymol. M. in voc. Πηνῆς p. 687, 30. Ἡρόδοτος, αἰτ, μεταφορικῶς χρησάμενος, εἶπε τὴν πόλιν ἐς γόνυ πεισῖν, τοῦτο δηλῶν, ὡς εἰς δουλείαν αὐτὴν ἐπήγαγεν. Monstrat interpretatio, hic quoque primum scriptum ἔβαλε: alterum πεισῖν fluxit ex vicinis; in eundem enim sensum urbs dicitur ἐς γόνυ πεισῖν. Nihil erat cura Grammatico reprehenderetur Euphoriōn, qui de Baccho dixerit, ἐπὶ ῥήνῃ τὴν Εὐρυμίδοντος πόλιν: id est κατέβαλε, vel ἐπὶ στόμα ἔβαλε. Utrumque fuit in usu, et ἐπὶ στόμα πεισῖν, et ἐς γόνυ. Venuste Aelian. Var. III. 17. Aristoteles, inquit, urbem patriam, οὐ, τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, εἰς γόνυ πεσοῦσαν, ἀλλ' ἐπὶ στόμα, ἀνίστησεν αὐθις: ubi notat Kühnius, memor etiam loci Herodoti. S. Iohann. Chrys. in Epist. ad Innocentium T. III. p. 522. A. ὁ παρὼν ὑμῖν ἄγων πρόκειται ὑπὲρ ἐκκλησιῶν εἰς γόνυ κατενεχθεῖσων. VALCK.

CAP. XXVIII. 7. λιμαινούσης οί τῆς στρατιῆς) Licet conspirent in vitiosa lectione Codices, pro δειμαινούσης restituere λιμαινούσης, feliciter detectum a Reiskio et Heringa: hoc vicina postulant, alterum ferri nequit. VALCK. — Novandi de coniectura Herodoti orationem metus saepe in superioribus conantem conpescuit, iusto fortasse gravior: at eo sum ingenio. Hic confidentior contra omnes libros verissimam doctissimorum virorum, Reiskii et Heringae, correctionem recepi. In Lesbo nulla sane formido copias percellebat Histiaei: fames urgebat, quam pulsuri milites in continentem transeunt, messuri frumentum. Pariliter lib. VII. 25. ἵνα μὴ λιμῇναι ἡ στρατιή. Confer *Adr. Heringae* *Observ. Critic.* c. 31. p. 277. WESS. — Simillimam mendam in *Appiani* *Bell. Civil.* lib. II. c. 61. olim correximus. S.

CAP. XXIX. 2. ἐν τῇ Μαλλήνῃ) Sit-ne Μαλλίνη, an Μεγαλήνη vero congruentius, an in vulgata acquiescendum, neutiquam perspicio. Malo doctiorum hoc curis integrum relinquere; a Ματινῇ tamen, uti repositum mepmi, alienior: ea Mediae regio lib. V. 52. Propius, situm si spectes, abest Καρίνη, [VII. 42.] sive, ut apud *Plinium* [V. xxx. 32.] et *Stephan. Byz.*, Καρήνη. WESS. — Mox, pro Ἀταρναίτιδος, rectius Ἀταρναίτιδος diducta diphthongo scribetur, ut *Borh.* edidit. Sic sane gentile Ἀταρναίτης c. 4, 2. huius libri. S.

CAP. XXX. 2. ἄχθῃ ἀγόμενος) *Melotus*, Vir Cl. coniecerat in marginem sui libri ἀπίχθῃ ἀγόμενος, credo ob sequentia ἀπίχθετο ἀγόμενος: quae boni quidem commatos, sed edito et constanter probato non praeiudicant. Nostri sunt ἰόντες ἦσαν c. 34. φεύγων ἐκφεύγει lib. V. 95. οἰχομένους VII. 220. etc. WESS.

3. οὐτ' ἂν ἔπαθε κακὸν οὐδέν) Ista nititur Historici suspicio ingenio clementi Darii Regis, beneficiorum semper memoris, et lege Persarum humanissima, cuius ille fuisse videtur observantissimus. Grave censei poterat Histiaei delictum, sed hoc facile redemisset ingenti benefacto, quo Regem olim et Persas e Scythia profugos mactaverat: more suo gratus Darius lib. V. c. 11. beneficii meminerat in se collati: tandemque mortui honorificam quoque fecit mentionem, ὡς ἀνδρὸς μεγάλως ἐωυτῷ τε καὶ Πέρσῃσι εὐεργέτω. Egre-

giam Persarum legem merito collaudat *Herod.* I. 137. τὸ μὴ
 μιῆς αἰτίας ἔνεκα μᾶτε αὐτὸν τὸν βασιλέα μηδένα φονεύειν etc. *sed*
tum demum, λογισάμενος ἦν εὐρίσκει πλείω τε καὶ μίζω τὰ ἀδικήμα-
 τα ἑόντα τῶν ὑπουργημάτων. Secundum hanc, ut puto, legem
 Teribazum absolverunt Persae iudices apud *Diod. Sic.* XV.
 11. atque ob eandem rationem, eiusdem *Diodori*, sive
 Ctesiae potius, Arbaces τῶν κινδύνων ἀπέλυσε τὸν Βίλισον, ---
 φήσας μίζοντας εἶναι τὰς ἐξ αὐτοῦ προγεγενημένας εὐεργεσίας τῶν
 ὕστερον ἀδικημάτων, lib. II. c. 28. Patriae plus malorum
 attulisse, quam commodi, Lysandrum statuit *Pausanias*
 IX. p. 776. Πέρσαις τε ἐπόμενος, καὶ δικάζων νόμῳ γὰρ τοῦ ἐκείνων:
 id est, utrorumque instituta iusta comparatione. Copiose
 Persicam legem explanat *Aristides* in Apolog. pro IV. viris,
 T. III. p. 419. Solitum autem Darium animo grato Grae-
 corum etiam in se collata beneficia recordari documento
 sunt Democedes, Syloson, Coës, Histiaeus, aliique. In
 Asiam traductos, quibus valde fuerat iratus, Eretrien-
 ses clementissime tractavit et Milesios: *Herod.* VI. 119. et
 20. Sed magni animi documentum praebet egregium, un-
 decunque tandem petatum, *Aelianus Var. Hist.* VI. 14.
 VALCK.

13. λούσαντάς τε καὶ περιστέλλαντας εὖ) Hoc si plures exhi-
 bebunt Codices, mihi quoque placeret prae altero, forsan
 interpretamento: neque εὖ nec εὐπρεπῶς legisse videtur
Valla: εὖ περιστέλλαι et καλῶς in talibus adhibentur. Hip-
 pias iudicabat *Platonis*, T. III. pag. 291. D. κάλλιστον εἶναι
 ἀνδρὶ πλουτοῦντι, parentes suos vita functos καλῶς περιστέλλαντι,
 ὑπὸ τῶν αὐτοῦ ἐγγόνων καλῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ταφῆναι. Erit
 forsan qui hic utrumque putet *Herodoteum*, περιστέλλαν-
 τας εὖ, εὐπρεπῶς ἐντείνεσθαι θάψαι, atque a *Io. Tzetze* hoc quo-
 que lectum; qui hic narrata sequutus, ad illa sua quae-
 dam adiecit additamenta, *Chil.* III. vs. 535-543. Τίλος, δα-
 κρύσας περισσὰ τὴν κεφαλὴν ἐκείνην, τοῖς Πέρσαις λέγει λούσαντας
 ἐντίμως καταθάψαι, ὧς εὐεργέτου τῶν Περσῶν μεγάλως ὑπηγυμένον
 Ὁ Εὐλου παῖς Ἡρόδοτος γράφει τὴν ἱστορίαν. Male interpretes ibi
 dedit *Oxyli*: Ὁ Εὐλου scribendum, vel [potius] Ὁ Λύξου.
 VALCK.

CAP. XXXI. 6. σαγηνεύουσι) Vide *Cl. Valckenarium*
 ad lib. III. 149. Nostri et *Platonis* studio frequens verbi
 eius apud oratores *Libanium*, *Polemonem*, *Himerium*, atque

alios est usus: amavit et *Philo Iud.* III. Vit. Mos. p. 690.; et in re Christiana, captisque Evangelii doctrina gentibus, *Gregorius Naz.*, *Io. Chrysost.*, *Proclas*, ad cuius *Orat.* xx. pag. 550. pauca *Vincent. Riccardus*. Ego vero ἐπὶ τὴν νοτίαν διήκουσι, [lin. 8.] schedis et sententia iubentibus, reduxi: aliena enim viri *Cel.* monita. Persae ab insulae litto-
re, quod maris Aegaei partem septemtrionalem spectabat, iunctis consertisque manibus progressi fuerunt ad australe, cuncta incingentes, tum deinde omnia venantes et capientes, velut in sagena pisces. WESS.

CAP. XXXII. 2. τὰς ἐπηπειλήσαντο) Postremam syllabam ex sequenti τοῖσι natam arbitror, et restituendum ante vulgatum ἐπηπείλησαν: alteram formam ut legitimam crederemus, exempla debuerant simillima proferri. In istis contra, [lin. 5.] vulgatis ex *Med.* ἐποίουν ἀντὶ εἶναι ἐν ὀρχίᾳς εὐνούχους, vocola debebat interponi, quam constans requirit Graecorum usus, ut legatur ἐποίουν ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐν ὀρχίᾳς εὐνούχους: hoc vel unicus docere poterat *Herodoti* locus VII. 170., ἀντὶ τοῦ εἶναι νησιώτας, ἡπειρώτας (γε-
νέσθαι.) [At vide et ad h. l. et ad VII. 170, 15. *Var. Lect.*] Ut nostro loco vulgabatur ἀντὶ ἐν ὀρχίων, illic scribi quoque potuerat ἀντὶ νησιωτῶν: qua forma loquendi *Euripides* usus est, *Androm.* vs. 457., σὲ --- Ναύτην ἔθηκεν ἀντὶ χειραίου: et *Theocrit.* V. 150. γενοίμην --- Μελάνθιος ἀντὶ Κομάτα. Verum alterum illud rarius requirit articulum, ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐν ὀρχίᾳς, εὐνούχους. Sic *Thucyd.* VII. 28., τῶν τε πάντων ὁμοίως ἐπακτῶν ἰδεῖτο ἢ πόλις, καὶ ἀντὶ τοῦ πόλις εἶναι Φρούριον κατίσθη. Supra dederat eodem sensu *Herod.* c. 9. τοὺς παῖδας ἐκτομίας ποιήτομεν: haeret et illic articulus in sua sede. *Aeschyl.* *Suppl.* vs. 305., Βοῦν τὴν γυναῖκα ἔθηκεν Ἀργεία θεός. *Aristoph.* *Θεσμ.* 740., Ἀσκὸς ἐγένεθ' ἢ κόρη. *Herod.* I. c. 103., νῦξ ἢ ἡμέρη ἐγένετο. Ab *Herodoto* scribi non potuit, quod legit in suo *Cod.* *Theon.* *Soph.* vid. pag. 49. *Progymn.* VALCK.

5. ἀντὶ εἶναι ἐν ὀρχίᾳς) Accedo *Gronovio*, haesitans non nihil ob ἐν ὀρχίᾳς *Arch.*, non utique malos. Redibit similis discordia lib. VIII. 105., ubi tamen τῶν ἐν ὀρχίων *Pass.* et *Ask.* [vide ibi *Var. Lect.*] Statim καλλίστους in *Ask.* ex scholio. [ni potius ex scribae socordia.] Vide lib. IV. 180. WESS.

9. ὑπὸ Ἀνδῶν, δις δὲ ἐπεξῆς) Posterius, redditum lib.

IV. 196., vim pati non debuerat: priora optime habent; namque error Arch. et Vallae ex lib. I. 169. manifestissimus. WESS.

CAP. XXXIII. 2. ἐπ' ἀριστερά) Male schedae Arch. ἱπαιστερά iunctim, sicuti ἐπιδήξια pleraeque. Non nescio in talibus variari, monueruntque praeclari viri Duker. ad Thucyd. I. 24. et Hemsterh. in Epistola Dukeri Praefationi inserta. Noster (Homericō Iliad. M'. 229. et N'. 675. more) lib. I. 51. ὁ μὲν -- ἐκίετο ἐπὶ δεξιὰ ἐσιόντι, ὁ δὲ -- ἐπ' ἀριστερά: et III. 90. ἀπὸ δὲ Ἑλλησποντίων τῶν ἐπὶ δεξιὰ ἐσπλέοντι: tum lib. VII. 39. Apte ergo Ask., modo tonus vertatur; nam quae ad lib. II. 39., alius sunt formae. WESS. — Conf. quae ad Appiani Praefat. cap. 2. lin. 37. olim notavimus. S.

6. πόλις συχναί) Nolui tot Codicibus refragari; quamquam πολίς [quod pro συχναί habent alii,] ex prisco usu, in Musis citra ius demutato lib. II. 107. Cessaret, si quid in vocum adfini sono ingrati, ubi πόλις πολίς Ionum scriberetur more. Mox [lin. 7.] Σηλυβρίη originī apud Strabon. lib. VII. p. 491. c. [p. 319. b. ed. Cas.] propior et antiquior est. Lege Diodoro adposita lib. XIII. 65. et Leonclavium Hutchinsonumque ad Κυρ. Ἀναβ. Xenophontis lib. VII. p. 538. WESS.

10. οἴχοντο ἀπολιπόντες) Optime Gronov.; mox τὴν σφετέρην Eustathius itidem vidit. Statim Μεσαμβρίην οἴκισαν dat ed. Genev. 1618. de coniectura, neque ea absurda. Vid. lib. II. 154.; Eustathius vulgati patronus est. WESS.

12. ταῖς καταλεχθεῖσας) Delectatur isto scriptor. Δυσχίμερος δὲ αὕτη ἡ καταλεχθεῖσα πᾶσα χώρα, lib. IV. 28. In Porti penu plura. Itaque iure pristinam sedem recuperavit. Scripsi praeterea [lin. 13.] Προκόννησον, originatione vocis apud Criticos ad Apollon. Rh. lib. II. 279. motus et Nostri consuetudine lib. IV. 14.; quae deinceps [lin. 20.] Δασκυλίῳ desiderabat, quomodo III. 120. et 126. WESS.

CAP. XXXIV. 4. τὴν Χερσόνησον ταύτην) Quod olim legebatur τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσόνησου ταύτην, non pulcra specie est, formatum ferme ex praecedentibus: ταύτης certe, uti cap. 40., oportuerat, voluitque Reiskius. Rectius mssti, quos duces optavi. Miltiaden Cypseli fil., Chersonesi con-

ditorem, erudita disputatione *Ian. Rutgersius* illuminavit Var. Lect. I. 9. *Marcellinus* vero in *Thucydidis* vita, Θερῆς καὶ Δόλοπες ἐπολέμουν πρὸς Ἀψινθίους, hac eadem in re, errans aut corruptus. *Dolopes* Thessalis fuere adfines; *Dolonci* Thracæ, ut vere viri docti. WESS.

Ibid. εἶχον Δόλογχοι Θρ. τὴν ἀρχὴν τῆς Χερσονήσου ταύτην) Prouti legit *Valla*, εἶχον Δόλ. Θρ. τὴν Χερσονήσον ταύτην, sic scripsisse videtur *Herod.* Quæ de *Dolonciæ* sequuntur, *Apsinthiis* tribuit *Scholiastes* in *Aristidis* *Miltiadem* T. III. pag. 278. Historiam veterem qui tradiderit, quando præter *Herod.* et *Marcellinum* in vita *Thucyd.* forte neminem habemus, ineditum Scholion ex Cod. Msto clar. *Petri Burmanni* Sec. non pigebit descripsisse: Δόλογχοι καὶ Ἀψινθίοι ἔβη ἄμορα περὶ τὸν Ἑλλήσποντον· οἱ δὲ Δόλογχοι κατεπολέμουν τοὺς Ἀψινθίους. ἐρωτῶσιν οὖν Ἀψινθίους τὸν Θεὸν, πῶς ἀνἀπαλλαγῶσι τῶν κακῶν, ἔχρησεν αὐτοῖς, ὅτι τὸν πρῶτον ὑποδεχόμενον ὑμᾶς Ἀθηναῖον αὐτὸν ἐκίονον στήσατε τύραννον. ἀκούσαντες τοῦτο οἱ Ἀψινθίοι ἤρξαντο περινοσσιῖν τὰς πόλεις, καὶ τέλος ἐλθόντας αὐτοὺς εἰς Ἀθήνας ὑπεδέξατο ὁ Μιλτιάδης· ἐκ τούτου οὖν ἔγνωσαν ὅτι ὁ χρησμὸς τοῦτον δηλοῖ. εἰτα διελέχθησαν αὐτῷ περὶ τούτου· ὁ δ' οὐκ ἐβουλήθη, ἀλλὰ λέγει Ἀψινθίοις, ὅτι (ἔτι) πέμψαντες εἰς Πυθίαν μάθετε ἀκριβέστερον, εἰ περὶ ἐμοῦ λέγει ὁ χρησμὸς. πέμψαντων οὖν αὐτῶν λέγει, ὅτι καὶ περὶ αὐτοῦ λέγει. ἀκούσας τοῦ χρησμοῦ πάλιν Ἀψινθίοις λέγει ὁ Μιλτιάδης, ὅτι ἐὰν κελύσῃ ἡ πόλις γίνεσθαι· κελυσάσης οὖν τῆς πόλεως, ἐγένετο τύραννος. VALCK.

10. τὴν ἱερὴν ὁδὸν) Celeberrima sacra via, quæ Athenis Eleusinem ducebat, in *Pausan.* I. 36. et *Athen.* XIII. pag. 594. F. Haec ea fortasse, qua Athenienses sacra et Pythicam pompam Delphos mittebant, memorata a *Strabone* IX. p. 646. c. [p. 422. c. ed. Cas.] WESS.

CAP. XXXV. 5. Φίλαϊον τοῦ Αἰάντος) *Marcellino* *Φίλαιος* ὁ Αἰάντος prave. Sine mendo in *Plutarchi* *Solon.* pag. 83. D. *Φίλαιος* καὶ *Εὐρυστάκης*, *Aiantis* filii, Attica civitate donati. Non equidem nescio, *Φίλαιον* τὸν *Εὐρυστάκους* atque adeo *Aiantis* nepotem perhiberi a *Pausania* I. 35., et *Kühnium* *Φύλαιον* malle: at illi obviam eunt, quos appellavi omnes; huic ΦΙΛΑΙΔΑΙ ex marmoribus, *Plutarcho*, *Stephano*que inter Atticæ demos. WESS.

7. κατήμενος ἐν ταῖς προθύροις) Apud *Marcellin.* in vita *Thucyd.* pag. 2, 18. *Dolonci* Delphis ἐπανόντες περιέτυχον τῷ

Μιλτιάδης πρὸ τῶν ὄρων καθιζομένη τῆς Ἀττικῆς: ex Herod. corrigendum censuit I. Rutgers. Var. Lect. I. c. 9. p. 32. πρὸ τῶν ὄρων καθιζομένη τῆς αὐτοῦ οἰκίας. Sed ab Herodoto diversum Marcellinus iste sequutus est in his narrandis auctorem; neque adeo videtur absurda lectio vulgata; quum a finibus Attices non longe Miltiadis abfuerit villa, ἐν Λακιάδαις sita. VALCK.

CAP. XXXVI. 4. πάντα τὸν βουλόμενον μετέχειν) Non defuit Pisistrati consensus, cupide potentem et gratiosum virum amolientis, praetereaue copias et necessaria suppeditantis; quod narrantibus apud Marcellinum accredo. Absurde mox [lin. 5.] καὶ ἔσκει τὴν χώραν. Ionibus ἔσκει non aliud atque erat, lib. VI. 133. VII. 119. Rediit ἔσκει, et redibit c. 47., ubi eadem macula. WESS.

7. ἀποτείχισε τὸν ἰσθμὸν) Nonnunquam ἐπιτείχίζει eadem est potestate ac τεύχειν, saepe diversiore; quam admirabiliter luci Hemsterhusius exposuit ad Luciani Nigrin. c. 23. Hic inculcatum ferri nequit. Miltiades, ducto a Cardia ad Pactyam muro, Apsinthios Chersonesi introitu prohibuit. Id. ἀποτείχζειν, sive ut Diodorus διατείχζειν, h. e. οικοδομεῖν διὰ τοῦ ἰσθμοῦ τεῖχος, Nostri dictione lib. VIII. 71. Opportune Xenophon ex ore Chersonitarum, εἰ δ' ἀποτείχισθῇ ἐκ θαλάττης ἐς θάλατταν, de hoc isthmi iugo, Hist. Gr. lib. III. p. 487. D. ed. Steph. Addit elegantissimus scriptor, ἀποτείχισμὸν sive murum a Dercyllida Spartano fuisse absolutum et Thraces aditu ad Chersonesum exclusos, sequente Diodoro XIV. 38. Consimiliter ἀποτείχζειν in isthmo Pallenes muro intersepto Thucydides lib. I. 64., ab Harpocrate advocatus. WESS. — Denique apud Nostrum mox c. 37, 1. in ἀποτείχισας consentiunt libri omnes. S.

Ibid. ἐπετείχισε τὸν ἰσθμὸν) Paulo ante positus haec proxima subdit Scholiastes Aristid. instus: καὶ ποταμοῦ ὄντος τοῦ διορίζοντος τοὺς Δολόγκους καὶ τοὺς Ἀψίνθιους ἐτείχισεν αὐτὸν, ἕπως ἂν μὴ βλάπταντο οἱ Ἀψίνθιοι παρὰ τῶν Δολόγκων: imo contra, secundum Herod. ἵνα μὴ ἔχοιεν σφάας (Doloncos) οἱ Ἀψίνθιοι δηλείσθαι ἐμβαλλόντες ἐς τὴν χώραν. VALCK.

10. σταδίοι ἐξ τε καὶ τμήκοντα) lugi eius latitudo in Xenophonte stadiorum xxxvii., in Scylace et Strabone Epit. lib. VII. fin. stadiorum xl. Longitudo vero a Cardia in Elaeunte, ubi longissima, stadiorum cxx Scylaci: quae in mensuris differentia utique non ampla. WESS.

CAP. XXXVII. 5. Quid sibi velit, ἤν δὲ ὁ Μιλτ. Κροίσω τῷ Αὐδῷ ἐν γνώμῃ γεγωναί, mihi minus liquet. VALCK. — Quidni vero ἐν γνώμῃ γεγωναί idem fuerit ac γνώριμος, notus et familiaris? S.

8. πίτυς τρέπον) Diogenianus, Suidas, atque alii, πεύκης τρέπον, parili sententia. Docte disputatur, eadem-ne πίτυς et πεύκη? hanc pinum, illam piceam Latinorum esse, Bod. a Stapel ad Theophrastum lib. III. 10. vehementer urget. Verior Cl. Salmasii sententia, πίτυν et pinum non discrepare: nonnunquam quoque arborum eas voces, sicuti in Homeri Vita, quae Herodoto tribuitur, c. 20. clarissime, et in dicto, quod prae manibus est, conmutari, Homonym. Hyl. Iatr. c. 65. Quaestio alia, an sola arborum pinus, sicubi excisa fuerit, non regerminet? A. Gellius et Eustath. eam negari, viderunt aegrius. Theophrastus de sua pinu, πεύκη, adustis eam radicibus οὐκ ἀναβλαστάνειν, τὴν πίτυν δὲ Φασὶ τινες ἀναβλαστάνειν. Quomodocunque hoc Croesi verbum et Herodoti professio accipiantur, de intentata minis occisione constat. Videndi viri doctissimi Kühnius et Perizonius ad Aelian. Var. VI. 13. Porro τὸ θέλει [lin. 10.] si cui adblandiatur, similia succurrent lib. I. 78. II. 13. IV. 131. WESS.

13. ὅτι πίτυς μύνη δινδρέων) Unam solamque pinum arborum omnium caesam nunquam denuo ex iisdem radicibus pullulare, parum vere dictum Herodoto Gellius docuerat Noct. Att. VIII. 4. Cum Herodoteis ista iam comparavit Io. Kühn ad Aeliani Var. VI. 13. Hinc verba quaedam excitat miraturque Eustath. in Iliad. A'. p. 32, 16. VALCK.

14. πανώλεθρος) Elegantius hoc et tritius, consensio-neque Eustathii munitum. Sophocl. Elect. vs. 1012. πρὶν πανώλεθρους τὸ πᾶν Ἡμᾶς τ' ὀλέσθαι. Aeschyl. VII. contr. Theb. vs. 71. μή μοι πόλιν γε πρυμνόθεν πανώλεθρον Ἐχθρανί-σπτι. Talium apud Tragicos uberrima messis. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. ὡς ὁ νόμος, οἰκιστῇ) Ista non debuerant ad mentem Vallae a se invicem divelli, sic, ut puto, coniungenda: καὶ οἱ τελευτήσαντι -- θύουσι, ὡς νόμος οἰκιστῇ, nempe θύειν. Idem esset, ὡς νόμος ἥρωι θύειν: vita fun-cto sacra faciebant, ut mos est facere heroï. Scribi quoque potuit unico verbo, in talibus proprio: καὶ οἱ τελευτήσαντι ἱναγίζουσι, vel ἐντέμνουσι. Eodem Brasidam honore dignati

Amphipolitani apud Thucyd. V. cap. xi. ὡς ἥρωϊ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δίδωκασιν ἀγῶνας καὶ ἐπαινοὺς θυσιᾶς. Conf. ibi citatus ill. Ez. Spanhem. et Celeberr. Wesseling. ad Diodori T. I. p. 148. Pausanias II. p. 137. τῷ μὲν ὡς ἥρωϊ μετὰ ἥλιον δύναντα ἐναγίζουσιν, Εὐαμερίωνι δὲ ὡς θεῷ θύουσιν. VALCK.

10. ὑποθερμοτέρου) θερμουργοῦ, vocabulo Aeschyli Eum. vs. 563., quo de critici ad VII. contr. Theb. vs. 609. Alibi in Musis ὑπομαργότερος, III. 29. 145. Propius adpropinquat Prisci, Excerpt. Legat. Hoeschelii p. 36., de Hunnis in iram accensis, καὶ κατὰ μικρὸν ὑποθερμαίνόμενοι ἰχαλέπαινον. WESS.

CAP. XXXIX. 7. ἐν ἄλλῳ λόγῳ) Hoc ipso libro c. 103. Firmantur ergo disputata de λόγοις Λιβυκοῖσι lib. II. 161. Nefariam autem Cimonis caedem non multum ab obitu patris architectati fuerunt Pisistratidae: unde minime mirum, Athenienses, multimodis tyrannos gravantes ac exosos, Miltiadae abituro favisse. WESS.

8. εἶχε κατ' οἴκου) Revocarem ante Gronovium vulgatae lectionem, Vallae quoque repertam, εἶχε κατ' οἴκους, domi sese continebat. Proxima [lin. 9.], τὸν ἀδελφεὸν Στεσαγόρεα δηλαδὴ ἐπιτιμίων, interpretatur Vallae, in honorem videlicet Stesagorae fratris. Sententia satis esset comoda, si verbo constaret ista significandi dos: mihi non violenta fore videretur correctio, si pro ἐπιτιμίων scriberetur εἶτι πενήτων: domi se continebat velut adhuc lugens fratrem Stesagoram; more scilicet antiquitus etiam recepto, quo in luctu recenti publico abstinebant. Ἐχειν, interdum idem ac μένειν, saepius adhibetur pro εἶναι. Κατὰ πόλιν notat in urbe: κατ' οἶκον, domi, apud Sophoclem Ai. vs. 1040. Trach. 540. Philoct. 470. In eiusdem dramatis vs. 22. σήμεν', εἴτ' ἔχει Χῳρον πρὸς αὐτὸν τόνδε γ', εἴτ' ἄλλη κυρεῖ. Plene Herod. III. 79. κατ' οἴκους ἐαυτοὺς οἱ μάγοι ἔχουσι τὴν ἡμέραν ταύτην. VALCK.

9. δηλαδὴ ἐπιτιμίων) In Vallae olim Latinis in honorem videlicet fratris, sive ἐπὶ τιμίων disiunctim legentis, sive ἐπιτιμίων, ex communi ἐπιτιμῶν, Ionum more: illi sane vocabulo amplioris honoris potestas adest apud Demosthen. in Leptin. p. 292., certe in mssis et Scholiis. Sophoclis ἐπιτιμία Elect. vs. 917. Suidas τὰ ἐπὶ τιμῇ τινας γινόμενα explicavit. Paria etiam Reiskius. Quae quidem si probamus, concinna reliqua. Miltiades mortuum fratrem honoris;

Herodot. T. VI. P. I.

L

sed simulati, caussa servabat domi; quo audito Chersonesitae frequentes convolant in consortione luctus novo principi gratificaturi. Placere tamen talia *H. Stephano* haud potuerunt, opinato, si ἐπιτιμίων extra labis culpam maneat, tantundem valere atque *ulciscens*, sive ultionem moliens. A *Gronovio* venit *puniens*. Neutrum admittit ὡς συλλυπηθσόμενοι, [lin. 12.] manifesto quidpiam honori aut luctui conveniens in praegressis desiderans. Memini δηλαδή ἐπιτύμβιον, videlicet iam contumeliam reponere, cui ὡς συλλυπηθσόμενοι recte aptatur. At sit in coniecturà. *WESS.* — Tum *IDEM*, in *Addendis*: „Elegans *Gisb. Koenii* coniecta-
tio sic verba ordinat et refingit, εἶχε κατ' οἴκους, τὸν ἀδελ-
φὸν *Στησαγόρεα* δηλαδή ἔτι τιμίων: domi se continuit,
quasi fratrem *Stesagoram* adhuc honorans. Iungit ex lib.
IX. 24. οἱ μὲν νυν βάρβαροι — ἀποθανόντα ἐτίμων *Μασίστιον*:
quod tamen geminum planeque adsimile non est.“

12. ἀπικόμενοι ὡς συλλυπηθσόμενοι) Nempe πνέοντι, lugenti, luctum certe simulanti, suum quoque verbis moerorem testificaturi, sive πνέοντα παραμυθησόμενοι. Olim etiam ad Reges, viros principes, vel civitates, eum in finem publicitus legati mittebantur. *Aeschines* contr. Ctes. p. 88, 22. ὑπόμενας πρεσβευτῆς ὡς *Κλεοπάτραν* τὴν *Φιλίππου* θυγατέρα χειροτονεῖσθαι, συναχθεσθσόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ *Μολοττῶν* βασιλείας Ἀλεξάνδρου τελευτῇ. Funeris conf. *Alexandri* laudatio in *Aristid.* T. I. p. 142. *Dion Chrys.* Or. XII. pag. 198. B. οὐδὲ πρεσβείαν ἐπρέσβειον συμμαχικὴν, ἥτινα εὐφρομον (εὐσχημον legērim:) τῶν ἀπὸ γλώττης μόνον συνεχχομένων, speciosam legationem aegritudinem non veram verbis saltem significantium: non cepit ista *Morellus*. Vid. *Livius* XXIII. 5. Idem in talibus significabant verba συναχθεσθαι, συναλγεῖν, συμπενηθῆσαι, συμπασχειν, et συλλυπεῖσθαι. Contra, vel ob victoriam reportatam, vel in alia re laeta, legationes mittebantur quae civitatum gaudium, sive verum seu fictum, nunciarent, συνεσθσόμενοι vel συγχαρησόμενοι τῇ νίκῃ, apud *Diodor.* Sic. XVII. c. 48. et 113. aliosque. *VALCK.*

CAP. XL. 3. ἄλλα τῶν κατεχόντων πρηγμάτων χαλεπώτερα) *H. Stephani* καταλαβόντων nusquam reperi, neque vulgato praestat. Τὰ κατέχοντα πρήγματα, quae instant et praesentia urgent: qualia in *Miltiadeae* tyrannidis principio rerum ordinatio, captura *Chersonesitarum*, auxiliatorum

dilectus, tum expeditio una cum Dario contra Scythas. Additum τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων protectum verbis erit c. 46. δευτέρῳ δὲ ἔτι τούτων, modo cetera, quod valde dubito, defendi queant. Calculis hic et consideratione nexus rerum utendum est. Miltiades, interfecto a Pisistrati filiis patre Cimone, in Chersonesum Athenis demigravit, c. 103. Itaque sub annum Per. Iul. 4196., aut paullo citius, siquidem Hipparchus Olymp. LXVI., Per. Iul. 4198. interemptus occubuit. Hippas tyrannidem reliquit invitus Olymp. LXVII., Per. Iul. 4202., Dario Babylonem eopse tempore obsidente; qua post xx. menses expugnata rex sequente Olympiade in Scythas movet comite Miltiade, reversusque Sardibus agit Per. Iul. anno 4206., in lib. V. 24. Scythae Nomades post illam Darii expeditionem irritati in Chersonesum excurrunt, coguntque Miltiaden aliorum fugere. Haec si vero non dissident, quid illis fiet νεωστὶ μὲν ἐληλύθει, cum ante hos decem annos in Chersoneso tyrannum Miltiades egerit? quid τρίτῳ μὲν γὰρ ἔτι τούτων? Vide quae consequuntur statim, ταῦτα μὲν δὴ τρίτῳ ἔτι πρότερον. Ea si signant tres notatos annos, exitum non habent; si Miltiadae reditum Doloncorum auxilio, exilium tyranni producunt longissime, neque congruunt bene cum praefectura maritima Otanis lib. V. 25. Quomodo demum cunque intelligantur τὰ τότε μιν κατέχοντα, alia esse nequeunt, quam quae continuo succedunt. At hoc tum vide: Miletus a Persis funditus pessumdata est Olymp. LXXI., Per. Iul. 4218.; altero post urbis eam calamitatem anno Persica classis insulas Chium, Lesbum et Tenedum occupavit, c. 30. huius Musae: apud Tenedum Phoenices (horum autem classis Persica) agere ut accepit Miltiades, convasatis quae in promptu erant, et in naves inpositis, aufugit. Haecine τρίτῳ ἔτι πρότερον τῶν τότε μιν κατεχόντων dici recte possunt evenisse? Animadverto in omni illa temporum notatione maculas, quas equidem detergere sine membranarum adiumento neque audeo, neque volo.

[Fortasse vero haud ita magno molimine tolli huius loci difficultates, omniaque ad liquidum poterunt deduci. Nempe τὰ κατέχοντα πρήγματα, ἃ τότε μιν κατελάμβανε, (lin. 2 seq. et lin. 11.) res praesentes quae tunc eum occupabant,

(aut ei acciderunt) haud dubie eae res intelliguntur, de quibus Scriptor noster cap. 33., priusquam hanc digressionem de superiore Miltiade, primo Chersonesi tyranno, instituit, loqui coeperat, quas mox deinde cap. 41. exposnere pergit. Quod *lin.* 4. ait, *τρίτῳ ἔτι τούτων*, id quidem, per se positum, poterat *tertio post anno* significare, sicut *δευτέρῳ ἔτι τούτων* cap. 46, 1. sed ex adiunctis h. l. facile adparet, *tertio ante anno* intelligi: quod ipsum quoque mox in fine huius cap. diserte declaratur, *τρίτῳ ἔτι πρὶν ὅτερον τῶν τότε μὲν κατεχόντων*. Quae ei tertio ante anno acciderunt, ea *χαλεπώτερα* fuerant, *graviora, duriora*, quam quae nunc. Nunc enim (ut cap. seq. narratur) Athenas cum omnibus suis opibus, per otium quinque triremibus impositis, ultro Athenas repetens, unam quidem navem amisit a Phoenicibus cum filio suo captam; sed nihil mali accidit filio, quem admodum etiam liberaliter rex Persarum excepit: tertio vero ante anno, Scythis Chersonesum invadentibus, fuga se proripere coactus erat, et in exsilio vitam agere. *Σκύθας ἐκφεύγει* vulgo editur; quae si vera scriptura, verbum *ἐκφεύγειν* non consueta alioqui notatione, ut cap. 38, 1. accipi debet; (nec enim hoc *admodum grave* erat, quod *Scythas effugit*;) sed *ἐκφεύγει* h. l. idem atque simplex *φεύγει* sonabit, *ad Scytharum adventum e Chersoneso profugit, fuga salutem petere coactus est*. Sed hac notatione rectius, ut mihi videtur, *ἔφευγε* scribunt codd. *Arch.* et *Vind.* quod etiam *Valla* suo in cod. reperisse videtur: atque eodem modo mox libri omnes, *Herodoteo* more, id verbum (*lin.* 8.) repetunt, *τούτους ἐπιόντας* --- *ἔφευγε*. Supersunt primora huius cap. verba considerata, *Οὗτος δὲ ὁ Κίμωνος Μιλτ. νειωστὶ μὲν ἐκλυθεῖς ἐς τὴν Χερσ.* quae partim ad proxime praecedentem referuntur narrationem, partim ad sequentia transitum parant. Ibi δὲ particula, ut saepe apud Nostrum, idem fere ac *δὲ* aut *ὅν* valet, et hoc dicit Scriptor: *Hic igitur Miltiades, Cimonis filius, novissimus vel postremus (ex Miltiadis τοῦ Κριστοῦ familia) in Chersonesum venerat; estque adeo hic illo posterior, nec cum superiore confundendus. S.*

6. *συνεστράφησαν καὶ ἡλασαν*) *Quum se in unum conglouassent Scythae Nomades, ad hanc usque Chersonesum processerunt.* Pro *κατεστράφησαν* lib. I. c. 130. ex Codd. merito

receptum κατεστράφησαν: hic forte solemnem sibi posuerat formam συνεστράφησαν, et lib. II. c. 121. ἐπιτραφέντων: quod placuit Clar. Abresch. Dil. Thuc. p. 209. Ubi vulgatur τραφέντες, huius Ed. p. 286, 6. [IV. 12, 13. ubi vide Var. Lect. et Adnot.] huius generis prostant nonnulla; qualia habet et Thucyd. semper tamen scribens ξυστραφῆναι et καταστραφῆναι. VALCK. — Utralibet verbi forma uti licuerat Herodoto, et in vulgatam h. l. consentiunt libri; quorum spreto praescripto, συνεστράφησαν ex Valck. coniect. edidit Borh. S.

CAP. XLI. 8. τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νεῶν κατέϊλον) Si genuinum est κατέϊλον, pro simplici novator illud posuerit εἶλον, ceperunt. Fortasse tamen scripserat τὴν δὲ οἱ πέμπτην τῶν νεῶν κατέϊχον διακόντες οἱ Φοίνικες: sive potius κατῆγον: eo nempe sensu, quem tradit Harpocrat. in Κατάγων τὰ πλοῖα, quemque H. Vales. explicuit p. 104. et 105. Sic Miltiadis istam navem insequuti Phoenices, non quidem mercibus sed onustam pecunia, in suum quendam portum averterint; quacum captum Miltiadis filium Metiochum ἀνήγαγον παρὰ Βασιλέα, δοκίοντες χάριτα μεγάλην καταθήσθαι: postremum hoc, exemplis undique conductis, tractavit I. I. Wetsten. in Lucae Act. Apost. xxiv, 27. conf. D'Orvill. in Charit. p. 409. VALCK. — Iterum refragantibus libris omnibus unam ex Valck. coniecturis arripuit Borh. Verbum καταρῖν capiendi, corripiendi notione supra positum vidimus c. 29, 9. Possis etiam auferendi, et abstrahendi notione accipere, ut V. 36, 14. S.

19. ἐποίησε κακὸν μὲν οὐδὲν Μπρίχον) De uno Metiocho Herodotus. At Marcellinus in Vit. Thucydidis liberos Miltiadae eadem navi intercepta in hostium venisse potestatem adfirmat; imprudenter subiungens, ἀφίεται δ' ὑπὸ βασιλέως, εἴ γε μὴ ψεύδεται Ἡρόδοτος. Quae, malum, haec suspicio, cui nullus in scriptore fundus? WESS. — Ea tribuit Herodoto Marcellinus in vita Thucyd. quae nusquam ille tradidit; nam primum navem captam scribit, in qua liberi fuerint Miltiadis; deinde, ἀφίεται δὲ, inquit, ὑπὸ βασιλέως, εἴ γε μὴ Ἡρόδοτος ψεύδεται. De uno tantum loquitur Herod. liberorum Miltiadis natu maximo Metiocho; hunc tradit variis commodis ornatum in Perside remansisse, atque ibi, uxore ducta, liberos procreasse: τέκνα,

inquit, τὰ ἐς Πέρσας κεκοσμέαται: [lin. 22.] *liberos, Val-
la*; qui inter Persas censentur: scribi quoque potuisset, τὰ
ἐς Πέρσας τετάχεται. Κοσμεῖν apud veteres significabat etiam
τάσσειν, et ἡ τάξις Κόσμος dicebatur: quibus curae iuven-
tutis erat ὑπαξία, non Σωφρονιστά tantum, sed et Κοσμηταὶ
vocabantur. Ioh. Meursium in Att. Lect. II. c. 5. sequitur, ut
saepe, non nominatum S. Petitus in Leg. Att. p. 385. Ea-
dem qua hic structurā Herod. III. c. 91. ἐς τὸν Αἰγύπτιον νο-
μὸν αὐταὶ (Cyrene et Barce) ἐκεκοσμέατο: id est τεταγμένας
ἦσαν. VALCK.

CAP. XLII. 1. οὐδὲν ἔτι πλέον) Non obliviscor for-
mulae ἐπὶ πλέον et ἐπὶ πλείον in N. Test. tabulis atque alibi
saepe obviae, et curam Perizonii ad Aeliani Var. I. 30. me-
ritae: hinc ex Med. inculcatur nullā causā. Noster lib. IX.
106. οὐδὲν ἔτι πλέον ἐγένετο τούτων: et cap. 120. WESS. —
Duo loca, quae respexit Vir doctissimus, sunt IX. 107,
20. et cap. 121, 5. ubi in ἔτι πλέον conspirant quidem,
quod sciam, hodie libri omnes, ac ferri id ipsum quoque
poterat: sed, ut de formula ἐπὶ πλέον aliorum taccam usum
auctorum, (quos Werferus testatus est, in Var. Lect. a no-
bis laudatus,) collatis Nostri locis II. 171, 3. V. 51, 16.
120, 6. et IX. 41, 1. intelligitur sperni non debuisse scri-
pturam a probatis codicibus h. l. oblatam; fitque verisi-
mile, in reliquis etiam duobus locis IX. 107. et 121. ἐπὶ
πλέον debuisse librariorum. S.

2. ἐς νεῖκος Φέρον) ἐς νίκος Φέρον Sladus, διαφθορὰν ex Hes-
chio interpretatus, maluit: frustra. Homerus saepe: etiam
de bello infra, lib. VII. 158. WESS. — ἐς νεῖκος Φέρον, ad
inimicitias pertinens, ad bellum spectans. Opponuntur τὰ
εἰρηναῖα, in fine cap. S.

5. ἐκ τῶν πολίων) Egregie sic Palmerius Gronoviusque.
Haud praeter librariorum indolem confusio πολίων et πολε-
μίων. Dedi exempla ad Diodori lib. XIV. 50., quibus ac-
cedat ex Polyaeo lib. V. c. 44, 1. Memnon βουλόμενος κατα-
μαθεῖν τὰ μεγέθη τῶν πολεμίων καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ἱνοικούντων:
nam, τῶν πολίων fuisse primitus, vacat dubio. Scripsi
[lin. 6.] ἵνα δωσίδικοι εἶεν, flagitante usu et probante H.
Steph. Thes. T. I. p. 987. Habet Polybius lib. IV. 4. vocem
et Suidas ex eo. WESS. — Vide Var. Lect. et quae ad Po-
lyb. IV. 4, 3. olim notavimus. Ut δόσις per o breve, quid-
ni itidem δωσίδικοι recte scribatur? S.

CAP. XLIII. 5. πολλὸν δὲ ναυτικόν) Vir summus Is. Casaubonus στρατὸν hunc ναυτικόν recte interpretatur aptum ad conscendendas naves, ad Strabon. lib. I. p. 82. [pag. 47. ed. Cas.] sequente Stanleio in Aeschyli Pers. vs. 54. Neque enim naves una cum nautis Mardonius ex Perside in Ciliciam ducere valuit. Refer huc cap. 95. prodita. Genus Mardonii ac inter Persas auctoritatem non praeteriit Diodorus lib. XI. 1. WESS.

11. παραπλέον τὴν Ἀσίην) Fuit, cui hoc valde ineptum: esse enim Ioniam Asiae partem, nec posse illum, qui ad Ioniam adpellit, dici παραπεπλευμέναι τὴν Ἀσίην, uti scriptum hic: praestare propterea τὴν Καρίην, quippe Ioniae vicinam et ex Cilicia naviganti obeundam. At hoc nimis est sapere. Ex Cilicia in Ioniam tramittenti praeternavigatur Pamphylia Lyciaque, quae utraque cur coniectanti negligitur. Verbo, Herodotus τὰ κάτω τῆς Ἀσίας, in quibus Cares et Lycii lib. I. 177., spectavit. WESS.

15. τοὺς γὰρ τυράννους τῶν Ἰώνων καταπαύσας) τῆς τυραννίδος nempe, vel τῆς ἀρχῆς. Sed, si forte variant Codices, illud, an καταλύσας, posuerit, vix constitui poterit: prius plerumque plene dicitur Herodoto, καταπαῦσαι τῆς ἀρχῆς Μήδους καταπαῦσαι Δημόκριτον τῆς βασιλείης ἀρχῆς Κύρον καταπαῦειν. Dum Persa Mardonius in Ionia δημοκρατίας κατίστα ἐς τὰς πόδας, videri debuit Graecis ea res secundum Herodotum vix credibilis; quia Reges atque imperio regali adsueti popularem regiminis formam in civitatibus libertate usis sic plerumque voluerunt mutatam, ut saltem penes paucos esset imperium, quos dicto facilius haberent obedientes. Paulo post [lin. 18.] restituetur συνέλεχθη μὲν χρεῖμα πολλὸν νεῶν. VALCK. — Vide Var. Lect. S.

CAP. LXIV. 7. τὰ γὰρ ἐν τῷ Μακεδόνων) Littera mutata τὰ γὰρ ἐκ τῶς Μακ. vir eruditus; namque progredienti e Graecia intra Macedoniam (ἐν τῷ Μακεδ.) Thessalos esse, extra vero Thraces et Getas: vere quidem: sed, quid si Bosporum Thracium aut Hellespontum transfretaveris, erunt-ne ἐκ τῶς Μακεδόνων Thraces plerique omnes? Id nemo adfirmaverit. Oram autem Propontidis Europaeam ipsamque Thraciam Dario paruisse, ex superioris libri c. 25. et lib. VII. 106. conpertum. WESS.

13. πρὸς τὸν Ἀθῶν) Iterum πρὸς τὸν Ἀθῶν VII. 21. quam-

quam τὸν Ἄθω quidam ibi Codd. ut paullo superius *Vindobonae*. Non profecto nescio, *Diodorum* aliosque sic maluisse, quibus suum non invideo. Τὸν Ἄθων *Servius* Atticis tribuens, ad Aen. XII. 701. Quod autem *Herodotus*, scribit, hunc *Athōn*, hunc *Apollon* dicit, *Atticae* declinationis est. De monte recte; τὸν Ἀπόλλων non novi. Statim κατὰ τριηκστίας *Valla* expressit; et recipi, ut numerus quodammodo indefinitus maneat, poterit. Ita c. 117. κατὰ ἑξακισχιλίους καὶ τετρακσσίους, et crebro. Ceterum *Boreas* μέγας τε καὶ ἄπορος, [lin. 11 seq.] idem qui *Strymonias* μέγας τε καὶ κυματίνης lib. VIII. 118. Hic ἄπορος, arcens transitu, de *Gronovii* sententia; forte verius, πρὸς δὲ οὐδένα πόντον εὐρεῖν ἐστι, sicuti Ἀπορώτατον *Isaei* explicuit *Harpocratio*. Immo vero haud scio, respexerit-ne *Grammaticus* et *Nostri* ἄπορον. Nam, quae sequenti Ἀποσαξάντα subiiciuntur, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἔκτῃ, optime accedent prioribus, loco suo mota; siquidem ἀποσαξάντων in hac *Musa* nusquam, et *Suidas*, exscribens *Harpocratio*nis ἀποσαξάντα, *Dinarcho* vindicat, *Herodoti* mentione neglecta. Atque haec nunc blandiuntur. Vide tamen c. 125. [ubi παρέσαξε.] WESS.

[18 seq. οἱ δὲ αὐτίκων -- οἱ δὲ, ῥίγῃ] *Commode REISKIUS*: „οἱ cum gravi: qui natare nesciebant, illi propter hoc ipsum „(vel solum) -- fluctibus hauriebantur: οἱ δὲ, scil. ἡπίστατοι, qui autem nare sciebant, illi tamen frigore exstinguiebantur.“ S.]

CAP. XLV. 3. Βρύγαι Θρηάκες) Quando lib. VII. c. 73. Φρύγες secundum *Macedonas* olim dicti traduntur Βρύγες vel Βρίγες, (vid. *Holsten.* ad *Steph.* in Βρίγες) pendet ista scribendi diversitas a dialecto. *Macedones* οὐδέποτε κατ' ἀρχαίαν λέξιν τῷ Φ χρῶνται, ἀλλὰ τῷ Β, teste *Heraclide* ap. *Eust.* Od. κ'. p. 391, 16. Habet *Etymolog.* p. 179, 17. ut *Macedonica*, Βίλιππον, Βρύγας, et Βαλακρόν. Βάλακρον τὸν Νικάνορος, (*Vales.* in *Excerpta* pag. 76.) *Diodor.* T. II. p. 275, 93. qui Κεβαλῖνον forte dederat p. 351, 16. sicut p. 221, 26. Βαλλήνην et Βαλληνικὸν *Eustath.* in Od. i. p. 340, 21. In vicinis [lin. 5.] more suo scripserat forsitan *Herod.* οὐ μέντοι οὐδὲ αὐτοὶ γε δουλῶσιν διέφυγον πρὸς Περσέων: qua forma loquendi lib. III. c. 19. Καρχηδόνιοι, inquit, οὕτω δουλῶσιν διέφυγον πρὸς Περσέων VII. 154. nulla istarum civitatum πέφυγε δουλῶσιν πρὸς Ἰπποκράτους: I. 159. Φρύγων θάνατον βίαιον πρὸς

Περσῶν. Passivorum loco saepe verba neutra, nonnunquam etiam nomina adhibita, sequuntur illorum structuram; in istis, *violenta morte affici*, atque *in servitutem abduci*, vocibus θανάτου βιαίου et δουλοσύνης significantur. Huc pertinent Thucydidea, ὧν ἐν ἀξιώματι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων, et ὑπὸ τῶν Ἀσπῶν, p. 84, 75. p. 387, 66. [I. 130. VI. 15.] Euripid. Phoen. vs. 365. μή τις δόλος με πρὸς κασσινήτου πρᾶνῃ, *ne a fratre dolose occidar*; quaeque pauca dantur similia. VALCK.

CAP. XLVI. 1. Δευτέρῳ δὲ ἔτι τοῦτῳ) Rerum earum, quas descripsit. Est autem annus Olymp. LXXII. secundus, quo et Thasii in ordinem coacti et legati aquam et terram petittum missi abierunt: namque μετὰ δὲ τοῦτο c. 48. huc referendum. Insequens annus pugna celeberrimus est Marathonica, decimus ante Salaminiam victoriam apud Thucyd. I. 18. WESS.

9. ἔκ τε τῆς ἡπείρου καὶ ἀπὸ τῶν μετάλλων) Vallae Latina, *ex continenti et metallis*, neque hic, nec deinceps Cl. de Pauw se probare valuerunt: *ex terra et metallis* illi praestabilius; ἡπείρου voce, ut in Etymol. Suida et aliis, pro terra posita. Quam ego quidem notionem illi non detraho; de Herodoto, cuius in Musis frequentissimum vocabulum, addubitans. Certum est, Thasios in Thraciae adversa ora metalli fodinas exercuisse, agrosque arasse, ex Thucyd. I. 100. Liqueat insuper, insulam fuisse εὐκαρπον, Dionysii vs. 523. indicio. [ubi Θάσος, Δημήτερος ἀκτὴ.] Mox [lin. 10.] ἐν Σκαπτῇ ὕλῃ Arch. accuratissime observationi Steph. Byz. congruit, et Lambino opitulatur, Scaptesylen restituenti Lucretio, reiecta Scaptensula, cuius post Festum vindex Gifaninus. At Σκαπτὴν ὕλην priscorum plerique disiunctim maluerunt, quorum exempla ad Stephan. stipavit Holstenius, inmemor occupata fuisse a Paul. Leopardo, Emend. lib. VIII. 20. Vallam in his explicandis lapsum leniter (uti in more habet) corrigente. WESS.

13. εἰσοὶ καρπῶν ἀτελείσι) Si forent tributorum immunes olim Laurentius, ac si φόρων ἀτελεῖσι ob oculos habuisset; sicuti Appianus Ἀνκίους φόρων ἀτελεῖς Bell. Civil. lib. V. [c. 7.] p. 1077. Ego vero nusquam in schedis animadverti, haud recusaturus, si vel in unis reperiretur. Laudato de Pauw ἀτελὴς imperfectus, et καρπῶν ἀτελεῖς fructuum defecti copia intelliguntur. In Hesychio Ἀτιλίς, ἰλλῆπις, cuiusmo-

di spadones aut alia parte manci: καρπῶν ἀτελείς eodem posse modo dici, nondum, ut credam, adducor. In lib. I. 192. τῶν ἄλλων ἰοῦσαι ἀτελείς, de vicis, a tributorum pensione, nisi quod canibus cibum praeberent, liberis. An ergο καρπῶν ἀτελείς, quod ad fructuum proventus attinet, a tributo immunitibus? Quod et Abreschio placuisse, animadverto. WESS.

Ibid. ἰοῦσαι καρπῶν ἀτελείς) *Valla*: si Thasii forent immunes tributorum: in tributi vicem terrae proventum, fruges, sed vinum in primis generosissimum Persae videntur a Thasiis accepisse; qui propterea, ut ἀτελεῖς Φόρων alii, sic dici potuerunt καρπῶν ἀτελείς. Thasiorum aurifodinas ex Herod. memorat Eustath. ad Dionys. vs. 517. Meminerunt earumdem Thucyd. I. 100. Marcellin. in vita Thuc. p. 3. et Zenob. Cent. IV. Prov. 34. Neque agrorum fertilitate motus, neque insulae divitiis, Archilochus Thasum in suis saepe carminibus habuit despiciatui, quod e diversis liquet illorum fragmentis apud Athen. XII. p. 523. D. Eustath. in Iliad. θ'. p. 516, 46. Plutarch. de Exil. p. 604. B. qui, Ἀρχίλοχος, inquit, τῆς Θάσσου τὰ καρποφόρα καὶ οἰνόπιδά παρορών, διὰ τὸ τραχὺ καὶ ἀνώμαλον διέβαλε τὴν νῆσον. VALCK. — Et frumenti copiā abundabat Thasus, et vinum quoque in primis celebre Thasium erat. Sed videntur et fertiles Thasiorum agri et vineta in opposita continente (ἐν ἡπείρῳ) maxime fuisse; nempe in Thraciae ora, quae Thasiorum fuit: qui quum fructuum nomine ex ea regione perceptorum nec Thracum regibus nec Persis vectigal ullum aut tributum penderent, ἰοῦσαι καρπῶν ἀτελείς, ad redditus, quos ex metallis percipiebant, insignis quotannis cumulus ex agrorum istorum vinetorumque proventu illis accedebat. S.

CAP. XLVII. 4. ἐπὶ τοῦ Θάσου τούτου) Ex more scriptoris, stabilito diligentia Cel. Gronovii ad lib. IV. 45. [ubi frequens obtinet ille usus praepositionis ἐπὶ, praeterea ad IV. 107, 2. 184, 17. VII. 58, 15. 61, 17. et 74, 2. provocavit Gronov.] De Phoenicibus et Thaso nonnulla lib. II. 44. Poterunt autem τὰ μέταλλα Φοινικὰ, [lin. 5. ubi cf. Var. Lect.] si quae necessitas, et Φοινικικὰ pingi, uti saepe in Strabone πόλεις Φοινικικαί, apud Athen. γαῦλος Φοινικικός, qui tamen XII. p. 538. D. πορφύρα καὶ Φοινικὰ χρυ-

συνφία iunxit. [Sed ibi Φοινικὰ de colore, non de populo.] ἐν πελίκῃ Φοινικῷ Polemo Or. II. p. 16. ed. H. Steph. παιδεία Φοινικῇ Dio Cass. Ecl. XLVI. Accedat Συρία Φοινίκη Diodori lib. XIX. 93. et Punicum bellum. WESS.

CAP. XLVIII. 8. νίας τε μακράς, καὶ ἵππαγωγὰ πλοῖα) Hic quidem ad Ammonii mentem distinguit νίας, longas naves, et τὰ στρωγγύλα πλοῖα. Sunt enim hic νίες sive νῆες, στρατιωτικαὶς et ὁπλιταγωγοί: πλοῖα vero, quae equos veherent. Lib. VII. c. 1. iussi sunt parare νίας τε, καὶ ἵππους, καὶ σῖτον, καὶ πλοῖα: haec scilicet εἰς ἵππους καὶ σῖτον: atque adeo νίας τε, καὶ πλοῖα ἵππαγωγὰ καὶ σιτηγὰ. Neque sane bellicas et longas naves πλοῖα dixit; sed hippagogas, etiam ἵππαγωγούς νίας, (vid. Gronov. ad init. libri VII.) et onerarias cum commeatu εἰς σῖτα νίας, VII. c. 21. [In eandem sententiam disputaverat Gronov. l. c.] Haec firmant Dukeri sententiam ad Thucyd. VI. 43. Apud Ammon. in Aristotelis loco Alexander Molossus (accitus ab Tarentinis in Italiam, Livio VIII. 24.) ἐξέπλευσε ναυσὶ μὲν πιντεκαίδεκα, πλοίοις δὲ συχοῖς ἵππαργοῖς καὶ στρατηγικοῖς: postremum, procul dubio mendosum, tetnavit Clar. D'Orvill. in Charit. p. 674. sed a vulgata nimium abit vox σιταγωγοῖς: mihi restituendum videtur, ἵππαργοῖς καὶ φορτηγικοῖς: naves onerarias, φορτηγικὰ πλοῖα dixerunt Thucyd. p. 434, 60. [VI. 88.] Xenoph. V. Ἑλλ. p. 320, 37. alique. VALCK.

CAP. XLIX. 7. ἐπὶ σφίσι ἐπέχοντας) Confer dicta lib. I. 80. [At ibi diversior verbi ἐπέχειν usus.] Aeginetae maris hoc tempore erant domini, ἑκατασσοκράτου, Eusebio et Syncello testibus. Id praeter alia ussit Athenienses, anamque dedit augendae, quae toti deinceps praesidio fuit Graeciae, classi, consentientibus Herodoto VII. 144. et Thucydide I. 14. WESS.

Ibid. ἐπὶ σφίσι ἐπέχοντας) Quod olim vulgabatur, id dedisse videtur Herodotus, ἐπὶ σφίσι ἔχοντας, lectum Eustathio in Od. τ'. p. 683, 21. ubi Homericum τί μοι ἐπέχεις; interpretatus, τί κατ' ἐμοῦ ἔχεις, Ἡρόδοτος δὲ, inquit, διαλελυμένως φησὶν, ἐπὶ σφίσιν ἔχοντας τοὺς Αἰγινήτας: alia dedit in Iliad. χ'. p. 1355, 46. Eustathium sequitur H. Steph. in Prolegom. p. 736. [de Herod. voc. et loq. form.] Sunt et Herodoteae timeses, μετὰ δὲ βουλευεαι, p. 387, 5. [VII. 12, 7.] ἀπὸ πάντα τὰ χεῖρματα ἄγων, p. 434, 41. [VII. 164, 16.] etc.

VALCK. — Equidem, ἐπείχοντας ex scholio irrepsisse suspicatus, adeoque ἔχοντας revocans, nullam hic tmesin vidi, sed simplex verbum suo nomine legitime positum iudicavi ea notione, ut, quemadmodum ἔχειν ἐς τὶ vel ἐς τινὰ ad aliquid vel ad aliquem spectare, pertinere, tendere, frequenter apud Nostrum significat, sic ἔχειν ἐπὶ τινὶ, adversus aliquem tendere intelligatur. S.

CAP. L. 2 seqq. Κλειμένης etc.) Quae de Spartanorum rege, Aeginetas adgresso, eadem Pausanias lib. III. c. 4. WESS. — In insulam Aeginam venisse quidem dicitur Cleomenes: sed a Crio aliisque impeditus facere [quod voluerat] non potuit; quod iam nunc, Demarato nondum eiecto, fecisse dicitur Pausaniae lib. III. p. 212. VALCK.

11. ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρχήτου) Erat in Latinis ex epistola. Maluerunt de mandato alii, Portus et ante eum Stephanus; qui quidem dissensus in re longe hinc remota momenti non magni: his tamen calculum adposui lib. IV. 10. WESS.

12. αἴρω τὸν Κριόν, ὃ τι οἱ εἶη τὸ οὐνομα) Suspisor Aeginetam istum Crium luctatorem fuisse, quem Simonides carmine memoraverit. Ad Aristoph. Nub. vs. 1359. αἴσαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν κριόν ὡς ἐπείχῃ, ista leguntur in Schol. τοῦτο τὸ μέλος Σιμωνίδου καὶ Ἐπινίκου, Ἐπέξαθ' ὁ κριὸς -- ἦν δὲ παλαιστῆς Αἰγινήτης: forte scribendum, Σιμωνίδου ἐξ ἐπινίκιου: ut verba, Ἐπέξαθ' ὁ Κριὸς οὐκ αἰκίως, ἐλθὼν εἰς δένδρον ἀγλαόν (f. ἐς ἀγλαοδένδρον) Διὸς τέμενος, ut ista verba fuerint in Crium Aeginetam Simonidis, alludentis ad arietem πεπτούμενον. Acerbo ioco Herodoti Cleomenes, cum Aegineta sibi nomen esse dixisset Κριῦ, ἥδη νῦν, αἶεβας, καταχάλλου, ὦ κριε, τὰ κέρα, ὡς συνοισόμενος μεγάλῳ κακῷ. Iam nunc tu, velut vir gregis, aerata tua fac cornua, quibus possis luctari adversus magnum malum, quod tibi imminet. Paulo inconsideratius negaverat Aegineta, Cleomenem οὐδένα ἄξειν χαίροντα Αἰγινήτων: dictum indignatus, ex Κριῦ nomine captat hominis irridendi Rex Spartanus occasionem; atque ea dicit, quae in veri nominis arietem petulantiorum, κριόν ἀστεργομένων, dici poterant, cuius protervia brevi refutaretur. Ne Cicero quidem abstinere se potuit, quin C. Verri, homini sane pessimo, ex ipso nomine verris crearet interdum invidiam, II. in Verr. c. 78. Videtis

Verrutum? videtis primas literas integras? videtis extremam partem nominis, caudam illam Verris tanquam in luto demersam esse in litura? Sic IV. in Verr. c. 25. ut hic nomen suum (verris) comprobavit, sic ille cognomen (frugi.) Siculos dicentes facit c. 43. in labores Herculis non minus hunc immanissimum verrem, quam illum aprum Erymanthium referri oportere. Multo minus patienter legi poterunt frigidi Plautini ioci, Bacchid. II. 3. vs. 50. Menaechm. II. 2. vs. 38. Trucul. I. 1. vs. 58. quem reiecit versus tanquam spurium G. Canter. Nov. Lect. VII. 10. nisi sit in scena prolatus, quid sibi vellet Comicus, a plebe non potuit intelligi. Cicero Philipp. XI. c. 6. C. Annium Cimbrum, Lysidici filium, Lysidicum ipsum Graeco verbo, quoniam omnia iura dissolvit. Unicum licet de hoc genere, mirabar tamen in Livio, quod Scipionem facit dicentem, Atrium Umbrium semilixam nominis etiam abominandi ducem, lib. XXVIII. c. 28. Apud recentiores inprimis Graeculos huius generis reperiuntur plurima. VALCK. — De accentu, quo nomen Aeginetae illius hominis notavimus, in Var. Lect. dictum est. S.

CAP. LII. 1. ὁμολογέοντες οὐδὲν ποιητῇ) Quem innuat, Tyrtaeum-ne an alium, haud memini. Cum poeta isto plerique Graecorum faciunt: Xenophon tamen in Agesil. p. 72. ed. Hutch. eumque secutus Plutarchus, domum, quam Aristodemus Spartae erexerit, habent. WESS. — At non unum aliquem ex poetis hic innuit Herodotus: sed nullum ex poetis ea in re, de qua hic agitur, adsentiri ait Lacedaemoniis; adeoque famae apud Spartanos vulgatae opponit veterum Poëtarum auctoritatem, quorum nempe carminibus alioqui memoria rerum superioribus temporibus gestarum certissimâ ratione ad posteros propagari existimatur. S.

3. τοῦ Κλεοδαίου) τοῦ Κλεοδήμου dum hic scribendum putabat Meurs. de Regno Lac. c. 6. non recordabatur, apud ipsum Herod. constanter scribi Κλεοδαίου, VII. 204. VIII. 131. Sequi potius debuerat Fr. Sylburgii iudicium, Aeliano quoque nomen restituentis Κλεοδαίου, ad Pausan. Lacon. p. 246. Inde facile fluxerunt formae minus sinceræ Κλεοδάμου, et Κλεοδάτου. Spartani Μενεδαίου nomen male in Μενεδάτου transierat apud Thucyd. p. 228, 56. alterum satis commendat notissimum μενεδήιος: eandem habent vim no-

mina Laconica Κλεινόμεχος et Κλειδαῖος. Non filios tantum, sed patrem quoque Aristodemum Spartam tenuisse statuit et qui dicitur Xenophon in Encom. Agesil. p. 72. Θεάσθω τις τὰς Θύρας αὐτοῦ· εἰκάστω γὰρ ἂν τις ἔτι ταύτας ἐκείνας εἶναι, ὥσπερ Ἀριστοδήμος ὁ Ἡρακλείου· ὅτε πατήρ ἑαυτὸν ἐπιστήσατο: ubi notat Hutchins. VALCK.

6. Ἀργείην) Errorem excusare ab hac scriptura discrepantes nequeunt: stabilitur matronae nomen omnium consensu: quin fuerunt, qui Pindaro Ἀργείδας inculcabant Isth. Od. VII. 21. μητρόθεν appellatos, διὰ τὸ Ἀργεῖαν ὀνομάζεσθαι τὴν Ἀριστοδήμου γυναῖκα, quamquam frustra illi. Ad-dita hic maiorum series sororem ostendit Therae, quem πρόδικον, ut Spartae dicebant, sive tutorem pupillorum Eurysthenis et Proclis vidimus lib. IV. c. 147. WESS.

13. ἴσων ἰόντων) In horum medio positum ἀμφοτέρων, tantopere damnatum, neque utile, expunxi. Nexa quae adhaerent, varie tentata fuerunt, praecipue ἢ καὶ πρὸ τοῦ-του. [lin. 14.] Puto indicari, nihilo magis quam antea potuisse, uter natus prior esset, discernere, et μᾶλλον ad sententiam adsciscendum. Convenit ex lib. VII. c. 189. ὡς ἔμαθον αὐξομένον τὸν χειμῶνα, ἢ καὶ πρὸ τούτου, ἐβύοντο: quodque in c. 139. eiusdem Polymniae; nam πρὸ τοῦ non differt. Malunt porro docti viri [lin. 16.] οὐ βουλομένην δὲ, restituta negante particula; quibus si adiutrices adessent schedae, fortasse adsentirer: nunc intercedo. WESS. — Vide quae paullo post notamus. S.

14. ἢ καὶ πρὸ τούτου) Hac saltem in sede voces istae, si sunt Herodoteae, commodam vix admittunt interpretationem: aptius forsan haerere viderentur istis, quae paulo leguntur superius, sic intersertae: ἐπιδόντα δὲ τὸν Ἀριστόδημον τὰ τέκνα, (ἢ καὶ πρὸ τούτου,) νύσσω τελευτᾶν. Est et in proximis [lin. 16 seq.] structura minus expedita: mea sententia lenius ista fluere hunc in modum scripta: εἰδυῖαν μὲν (καὶ τὸ κάρτα λέγουσαν ταῦτα,) βουλομένην δὲ εἰκώς ἀμφοτέροι γενοῖατο βασιλῆες: scientem quidem, tametsi valide negaret geminos se internoscere: λέγουσαν ταῦτα, nempe οὐδὲ αὐτὴν διαγινώσκειν. VALCK.

[Ad ἢ καὶ πρὸ τούτου nec h. l. nec VII. 189, 9. aut VII. 139, 16. adsciscendae ad sententiam cum Wesselingio particulae μᾶλλον locus est. Nec tam incommode, quam Val-

ekenario visum erat, hac in sede locatae istae voces mihi videntur. Praecedentia verba satis indicant, missos fuisse probatos nonnullos viros, qui inspicerent pueros, viderentque uter illorum natu esset maior. Hi igitur, postquam illos inspexerunt, nec per se dignoscere natu maiorem potuerunt, quum ambo inter se similes et aequales (eadem corporis specie, robore et staturâ) reperissent; tum vero, *aut iam antea etiam*, matrem interrogarunt. Nec vero etiam, cur sequentia sollicitarentur verba, satis caussae erat. Ista, *εἰδυῖαν μὲν καὶ τὸ κάρτα λέγειν ταῦτα*, in latina quidem versione eandem in sententiam reddidi, quam Gronovius his verbis expresserat, *etsi optime nosset illa aperire*, quasi infinitivus λέγειν ab εἰδυῖαν penderet. Rectius vero λέγειν ταῦτα ad superiora, οὐδὲ αὐτὴν φάναι διαγινώσκειν, referetur: hoc illam (nempe, nec se internoscere natu maiorem) dixisse, quum quidem vel maxime nosset, sed cuperet etc. τὸ κάρτα, abundante τὸ articulo, vel maxime, quam maxime, ut I. 71, 6. III. 104, 15. VII. 16, 26. S.]

21. τὸν γεραίτερον) Praestantia Med. Cod. et conspirantium meritis fertur laudibus; quae tamen saepe modum excedunt. Πρεσβύτερον eorum scholion est, defensione indignum. An, quaeso, γεραίτερος postulabit, uni adfuisse prae altero γέρας? Quid fiet ergo tot Xenophontis aliorumque dictis, in quibus γεραίτερος aetate senior et amplius nihil? WESS.

41. τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς ἀλλήλοισι) Αὐτίαν, in schedis repertum nullis, cur retinerem? Rixarum et discordiae, animos fratrum disiungentis, Pausanias testis accedit, διδυμοὶ δὲ ὄντες, διάφοροι τὰ μάλιστα ἦσαν, Lacon. c. 1. p. 205. Sunt quoque Eurysthenidarum et Proclidarum dissensionis in Musis et aliorum commentariis sempiterna monumenta. WESS.

42. τοὺς ἀπὸ τούτων γενομένους ὡσαύτως) Non repugnat quod scribit Livius XL. 8. sociabilem consortionem inter binos Lacedaemoniorum Reges salutarem per multa secula ipsis fuisse patriaeque. Nam, privatim saepius adversarii duo Reges Lacedaemoniorum, unanimes conspirabant in publicae rei commodis iuvandis; aut etiam inter se laudabiliter certabant περὶ τοῦ ἰσχυρότερος πλεῖον ἀγαθὰ τὴν πατρίδα ἐργάσεται, ut Aristides loquitur Herodoti VIII. 79. Neque noluit Lycur-

gus concordem talem discordiam in civitate sua locum habere. *Plutarch.* T. I. p. 598. c. Ἔοικεν ὁ Λακωνικὸς νομοθέτης ὑπέκκαυμα τῆς ἀρετῆς ἱμβαλεῖν εἰς τὴν πολιτείαν τὸ φιλότιμον καὶ φιλόνομον. Conf. T. II. pag. 232. c. 813. π. et Melanthii dictum de civitate Attica p. 20. c. VALCK.

CAP. LIII. 2. τὰδε δὲ κατὰ τὰ λεγόμενα etc.) Gronovius bene, cui rescribi nihil debuisse, ultima huius capitis verba clamant. Est quoque periculosior sequentibus admota manus. Equidem addidi ex scriptis γὰρ δὴ, cetera bonae notae arbitratus. Pendet sermo ex ἐγὼ γράφω, quae, si repetantur in ὥς εἰσι Ἕλληνες, nescio quid iure desideretur: nam θεοῦ ἀπείροτος a Valla versum a Deo genitum non laudo. Patrem mortalem Perseo Scriptor negat; μέχρι Περσείας, usque ad Perseum, non altius, adscendens, ut ait. Vere ergo τοῦ θεοῦ ἀπείροτος, Deo in seriem non relato. WESS. — Peroportune vero κατὰ τὰ ὑτὰ λεγόμε. dedit noster cod. F. Superiora, ait Herodotus, soli Lacedaemonii dicunt: (conf. c. 52, 1. ibique notata:) nunc ea referam, inquit, quae eodem modo Graeci dicunt, id est, in quibus reliqui Graeci Lacedaemoniis adsentiuntur. Quod autem verba illa [lin. 6.] ὥς εἰσι Ἕλληνες ab illis ἐγὼ γράφω pendere ait Vir doctissimus, id mihi secus videtur. Arcte profecto cohaerent ἀποδεικνυμένους ὥς εἰσι Ἕλληνες. Itaque participia καταλεγόμενους et ἀποδεικνυμένους tamquam graeco more pro infinitivis posita cum Valla et Gron. equidem accepi. S.

12. εἰρηταί μοι) Sic melius. Εἰρήται multitudinis est, sicuti lib. VII. 96. Persei origo Aegyptia tangitur lib. II. 91., a qua suggillanda cavere sibi noluit *Plutarchus*. At unde Danaus et Lynceus, si non ex Aegypto? Ceteros consulto tacitos habuit. WESS.

Ibid. ἀπὸ δὲ Δανάης τῆς Ἀκρίσιου) Haec et sequentia quaedam, alio quam invenerat ordine collocata, *Plutarch.* exhibet, de Herod. Malign. p. 857. ε. Οἱ δὲ Δωριεῖων, Φοινῶν, ἡγεμόνες φαίνονται ἂν Αἰγύπτῳ ἰθαγενεῖς ἶόντες καταλέγοντες (leg. καταλέγοντι) τοὺς ἄνω Δανάης καὶ Ἀκρίσιου πατέρας: quae prorsus obscuravit interpres. Ad Herodotea *Plutarchus*, τὸν Ἐπαφον, inquit, καὶ τὴν Ἰώ, καὶ τὸν Ἰχσον, καὶ τὸν Ἀργον ὅλως ἀφῆκεν. Epaphum in Aegypto natum omittere potuerat; Ionem, Iasum, et Argum Herodoteae narrationi me-

rito opposuit; neque enim hos Aegyptios origine dixerunt Graeci, qui posteros Epaphi, atque adeo maiores Acrisii, fatentur Aegyptios esse ἰθαγενέας, Libyen, Belum, Danaum et Aegyptum, Lyncea. Sed vituperare potius debuit *Plutarch.* quos habuit *Herodotus* auctores, non quid ipse sentiat, sed tradens quid Graeci de his fabulari siveverint: hoc non in fine tantum capitis, sed et initio, significavit; ubi, Ταῦτε δὲ, inquit, κατὰ τὰ λεγόμενα ὑπ' Ἑλλήνων ἐγὼ γράφω, vel γράψω: ut I. c. 95. κατὰ ταῦτα γράψω. Quid sibi velit τοῦ θεοῦ ἀπειρόντος [lin. 5.] mihi quidem non liquet. VALCK.

CAP. LIV. 4. Περσεὶ οὐδὲν) De Persarum sententia si venerint quae libro VII. 61. scribit, *Perseum* videlicet Danaës et Iovis fuisse filium, creasseque ex *Andromeda* Persen, unde Persicae genti nomen; in matre patreque Graecos inter et Persas fuerit concordia, de avo lis et progenitoribus; quos una cum Acrisio a consanguinitate Persaei si pecluserint Persae, Danaë Assyriae aut Persicae erit stirpis. WESS.

CAP. LV. 2. καὶ ὁ, τι ἀποδεξάμενοι) *Reiskius* ὅτι optime disparavit. In regni successionem διαδέχσθαι et ἐνδέχσθαι sedem habent: ἀποδέχσθαι, in rerum actu. Οἱ μὲν νυν Κᾶρες οὐδὲν λαμπρὸν ἔργον ἀποδεξάμενοι lib. I. 174. saepissimeque aliàs. WESS.

CAP. LVI. 2. Διὸς τε Λακεδαίμονος) Saepe quidem *Lacedaemonis*, Iovis filii, sed huius Iovis, Λακεδαίμονος dicti, nusquam alibi factam invenit *Meursius* mentionem; et sane mirum est, si Iovem coluerint Λακεδαίμονα, hunc non ut Deum ἀρχαγέταν habitum saepiusque commemoratum. Coluisse *Lacedaemonios* Ἀγαμέμνονα Δία variorum contra constat testimoniis docuitque *Meurs.* *Misc. Lacon.* I. c. 4. Suspiciabatur *Casaub.* in *Athen.* III. cap. 21. [Animadv. T. II. nuperae edit. p. 175 seq.] dictum Iovem Ἀγαμέμνονα Spartanis, ut ἀρίσταρχον a *Simonide*; *Agamemnone* certe nomen antiquius ἐπιθετικῶς de Deorum rege potuit usurpari, et vera adpellationis ratio *Lycophronem* ceterosque latere. *Athen.* III. p. 99. B. Σιμωνίδης ὁ ποιητὴς ἀρίσταρχον εἶπε τὸν Δία, καὶ Αἰσχύλος τὸν ᾄδην ἀγροσίαν. Dedit ibi plura *Casaubonus*. Ἀγροσίαν, inferum Iovem, attigit *Bentley* ad *Callim.* in *Lav. Pall.* vs. 130. Ubi vulgatur in *Hesych.* Ἀρίστ' ἀρχα' μία, *Simonideum* forte dederat Ἀρίσταρχον, Δία.

Herod. T. VI. P. I.

M

Asopii vocabant Aesculapium Φιλόλαον, teste *Pausan.* III. p. 267. Ἀλκίον, τὸν Ἡρακλέα, *Coī, Aristid.* I. p. 62. Τηλέμαχος, ἢ Ἀρτεμίδης dicitur in *Luciani Lexiph.* II. p. 335. Habet istius generis nonnulla *Aristoph.* Ἰπ. vs. 164. *Θισμ.* vs. 811. *Λυσ.* vs. 554. VALCK.

5. αὐτὸν ἐν τῷ ἀγῶνι ἐνέχσθαι) Omissa saepius, additur in legibus interdum Atticis praepositio; velut apud *Demosth.* contr. *Aristocr.* p. 408, 54. apud *Andocid.* p. 12, 36. τὸν βουλεύσαντα ἐν τῷ αὐτῷ ἐνέχσθαι καὶ τὸν τῇ χειρὶ ἐργασάμενον. Unde corrigendus *Antiphon* p. 143, 19. ut, pro μήτε χειρὶ ἀράμενον, scribatur μήτε χειρὶ ἐργασάμενον. conf. *Lysias* pag. 18. et *Markland.* VALCK. — De formula εἰ δὲ μὴ (*ibid.* ubi εἰ δὲ absque negatione expectasset aliquis) vide *Vigeri* *Idiot.* VIII. vi, 9. ibique *Zeun.* Scilicet, ubi in praecedente membro nulla est negatio, ibi εἰ δὲ μὴ *sin* minus significat; si in praec. membro negatio est, εἰ δὲ μὴ positive intelligitur, *sin*, si quis id fecerit. Sic in *Evang. Matth.* ix, 17. Confer Indicem nostrum *Graecitatis Epicteteae* pag. 301. S.

7. ἐκατὸν δὲ ἄνδρας λογάδας ἐπὶ στρατιῇς) In delectorum virorum numero conspiratur in schedis. Trecentos alii regi stipatores custodesque circumponunt: Agidem sane οἱ τριακόσιοι ἱππῆς καλούμενοι stipabant in praelio apud *Thucyd.* V. 72., suntque iidem τριακόσιοι Σπαρτιατῶν λογάδες, ὅπερ ἱππῆς καλῶνται, *Themistoclem* honoris causa deducentes *infr. lib. VIII.* 124. An ex trecentis centeni regum praecipui in castris satellites, in acie cuncti? Conf. *N. Cragium*, *Reip. Spart.* lib. IV. 4. Iam ἐπὶ στρατηγῆς, in expeditione, fingeat *Cl. Reiskius*, non utique praeter consuetudinem, siquidem ea in voce creberrime peccatum. Tuetur vulgatum *Xenoph.* *Laced.* *Reip.* p. 685. F. [pag. 542. med. ed. Bas. 1569.] πάντων τούτων καὶ ἐπὶ στρατιᾶς οἱ Λακεδαιμόνιοι εὐποροῦσι, eorum omnium copiam *Lacedaemonii* etiam in castris, sive in exercitu, habent. Similiter p. 688. A. [p. 544, l. 16. ed. Bas.] etc. WESS.

8. ἐν τῇς ἐξοδίῃσι) Κοινὰ ἐξοδοὶ expeditiones communiter susceptae *lib. IX.* 26., etiam in *Comici Nub.* vs. 579., cuius loco ἐξοδῶν *Ionibus* *Portus* asseruit, vetere motus lectione. *Cl. Gronovio* adsentior. Ἐξοδαίᾳ ποιούμενοι *Samnites* apud *Strabon.* lib. V. p. 382. A. [p. 249. B. ed. Cas.] Quod

ex Msstis revocatur *ἐκδόσεισι ἀν' ἄν*, [lin. 9.] scriptor suum agnosceret. WESS. — Vocabulo *ἐξοδία* de bellica expeditione saepius utitur Polybius: vide Lexic. Polyb. p. 230. S.

CAP. LVII. 2. ἢν θυσίην τις δημοτελεῖ) Verissime Codices. Τὰ ἱερὰ τὰ δημοτελεῖ Demosth. in Neaer. p. 739. esse ait τὰ ἱερὰ τὰ τῆς πόλεως. Philoni Leg. ad Cai. pag. 1031. D. ἱερεῖαι δημοτελεῖς, festi nationis Iudaicae dies. Iunge elegans matronae Pythagoreae dictum in Stobaei Serm. LXXII. p. 446. et Hesych. Δημοτελεῖ cum Clar. Alberti adnotatione. WESS. — Cum ista vero notione θυσίας δημοτελοῦς minus convenire videri poterat quod ait ἢν θυσίην τις δημ. ποιή-ται, si quis etc. quod ad privatum hominem referri videretur: fortasse igitur intelligi debet magisteratus ille, ad cuius munus curamque id pertinebat. Sed poterit etiam θυσίην δημοτελεῖς intelligi sacrificium a privato homine ita institutum, ut populares ille suos vel curiales ad convivium vocet. S.

4. διπλῆσια νύμοντας) Vetus mos, Homero descriptus docteq. abs Eustath. explanatus pag. 72, 20. et p. 682, 50. [pag. 54, 32. et p. 557, 22. ed. Bas.] Super eo prudentissime Xenophon extr. Rep. Laced. καὶ διμοιρία γι ἐπὶ τῷ δίσπῳ ἐτίμησεν Lycurgus, οὐχ ἵνα διπλάσια καταφάγοιεν, ἀλλ' ἵνα καὶ ἀπὸ τοῦδε τιμῆσαι ἔχοιεν εἰ τινα βούλοιντο. Ceterum *πρόβατα* [lin. 6.] non solas esse oves, indicatum aliàs, neque eas utique Spartani duntaxat inmolarunt. Vallae propterea Latina, ovibus expulsis, integrata sunt. WESS. — In *νύμοντας* ad superius τῆς relato est familiaris Nostro transitus a singulari numero ad pluralem. S.

11. προξένους ἀποδεικνύναι τούτοις προσκίεσθαι) Si vel in plerisque hoc legeretur Codicibus, restitui tamen deberet *προσκίεσθαι* vel *προσκίεσθαι*, de honore attributo adhibitum etiam Herodoto I. 118. 119. et II. 83. Τὸ προσκίεσθαι hoc in loco per γέρας εἶναι recte interpretatur Eustath. Iliad. γ'. p. 307, 17. [p. 405. ed. Rom.] Proxenos memorat Spartanos Xenophon, Clearchum, πρόξενον ὄντα Βυζαντίων, ab Agide illuc missum, Έλλ. I. p. 253, 40. et IV. p. 308, 31. Pharacem Boeotorum πρόξενον. Fuerunt isti vel quales Herod. designari voluit, vel quales fuisse dubitabat Cragius de Rep. Lac. II. c. 10. Sed sicut Athenienses alique, suos etiam habuerunt Lacedaemonii, in aliis civitatibus a se

publicitus constitutos πρόξενους. Apud Pausan. III. p. 223., Eleus Xenias fuisse dicitur Agidi ἰδίᾳ ξένος, καὶ Λακεδαιμονίαν τοῦ κοινοῦ πρόξενος: ut Chius Hermesilaus privatim Sophocli ξένος, et πρόξενος Atheniensium, teste Ione Chio apud Athenaeum XIII. p. 603. F. Publicitus etiam Alciphron Argivus, secundum Thucyd. V. 59. fuit πρόξενος Λακεδαιμονίων, et Plataeënsis Λάκων ὁ Ἀσιμνήστου, III. 52. Distinguuntur a talibus ἰδίᾳ πρόξενoi et ἐτελοπρόξενoi dicti; quales fuerint fortasse Lacedaemoniorum Athenis Cimon., et Callias. VALCK.

12. τούτοις προσκειῖσθαι) Eustathius γράφει εἶναι τοῖς βασιλεῦσι ἐν Σπάρτῃ vere explicuit: id enim est προσκειῖσθαι, iniuriā mutatum. Sic lib. VII. 35. τοῖς προσκείμετο αὐτῇ ἡ ἀχαρὶς τιμή. Portus plura. Πυθίους [lin. 13.] hinc Timaeus in Lexicon intulit, ad quem bene Cl. Ruhnkenius. De iisdem Eustath. ad Iliad. A. p. 55, 44. [pag. 42, 7. ed. Bas.] ἦν δὲ καὶ τάγμα τι θεῖον ἐν Δελφοῖς, οἱ θεοπρόποι· οἱ καὶ Ἡρόδοτον ἐσιτοῦντο μετὰ τῶν βασιλέων τὰ δημόσια, labantis memoriae vitio aberrans. Cicero vero praeter Pythios dedisse regibus suis augurem adsessorem Lacedaemonios, memorat lib. I. de Divinat. c. 43. WESS.

23. ἦν μὴ περὶ ὁ πατὴρ etc.) Vallam fefellit litera, μή-περ in μήτηρ convertentem: neque Etonensis codicis aberratio discrepat. Matris olim sane ad filiarum sponsalia nulla auctoritas. Vere Hermione Spartana, Νυμφευμάτων γὰρ τῶν ἐμῶν πατὴρ ἐμὸς Μέρμυραν ἔξει, in Euripidis Androm. vs. 987. Πατροῦχος παρθένου περὶ [lin. 22.] hoc ex loco Timaeus Lex. p. 151., ubi docta Ruhnkenii observatio. WESS.

Ibid. ἦν μὴ περὶ ὁ πατὴρ αὐτὴν) Qualem Valla sequutus est, Codicis Eton. lectio, ἦν ἡ μήτηρ ἢ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐγγυήσῃ, correctoris illa videtur indocti: non mater filiam dicitur ἐγγυῆσαι, sed pater; aut, si illuc abiisset, puellam frater, vel avus paternus. Orbae nuptias, necdum a patre desponsatae, si plures sibi vindicarent, fieretque ἡ ἐπίκληρος, ut Athenis loquebantur, ἐπίδικος, Spartae lis ista dirimebatur a Regibus solis; quos Herod. scribit [lin. 21 seqq.] δι-κάζειν μόνους πατροῦχος παρθένου περὶ, ἐς τὸν ἰκνέται ἔχειν, ἦν μήπερ ὁ πατὴρ ἐγγυήσῃ. Herodoteam vocem πατροῦχος Hesychio restituit Hemsterh. voc. Ἐμπάμονι, πατροῦχος. conf. Timaei Lex. Platon. in Πατροῦχος παρθένου, et Ruhnken. Ut

ἱμπάμων, sic ἡ ἐπὶ κληρὸς dicitur ἔγκληρος in Euripid. Iphig. Taur. vs. 682. VALCK.

28. δύο ψήφους τιθεμένους) Thucydidem, gravissimum Scriptorem, lib. I. 20. tacito Herodoti nomine haec falsi arguisse, Meursii Reg. Lacon. c. 23. et Palmerii animadversio est. Equidem duo singulis regibus suffragia non largior, valdeque vereor, ut verba δύο ψήφους τιθεμένους illis contribuant. Regum absentium vicem maxime propinquos obiisse et duo posuisse calculos scribitur, tertiumque suum: totidem ergo ferebant suffragia, quot usi ambo reges fuissent, modo-ne consessu abstinuissent seniorum; tulissent autem praesentes duo, singuli suum. Haud itaque bina singulis suffragia hac in descriptione. Sed rem non urgeo: falli possum. WESS.

Ibid. δύο ψήφους τιθεμένους) Denegat hanc Lacedaemoniorum regibus praerogativam Thucyd. I. 20., quem Herodotea sibi sumsisse refutanda vere monuit ante Palmer. Io. Meurs. de Regn. Lac. c. 23. de senatorum agens et numero et dignitate, Misc. Lac. II. c. 4. Plura dederat N. Cragius lib. II. cap. 3. Civitatem memorat Indicam Diodor. XVII. 104., cuius forma regiminis Spartanae fuerit similis quod ad Senatus auctoritatem binosque Reges e duabus semper familiis, τῶν κατὰ πόλεμον πραττομένων ἡγουμένων. Ne Regum potestas in tyrannidem degeneraret, Lycurgus, secundum Platonem Epist. VIII. p. 354. B., Φάρμακον ἐπήνεγκε τὴν τῶν γερόντων ἀρχὴν, καὶ τὸν τῶν Ἐφόρων δασμὸν τῆς βασιλικῆς ἀρχῆς σωτήριον. Insignis eiusdem locus est T. II. pag. 692. A. Curia τῶν γερόντων ceterorumque annuorum magistratuum tribunalia ubi fuerint Sparta tradit Pausan. III. p. 231., τῆς τε Γερουσίας βουλευτήριον, καὶ τῶν Ἐφόρων καὶ Νομοφυλάκων καὶ καλουμένων Βιδιαίων ἀρχεῖά ἐστιν ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς: in quibus corrigendum arbitror, καὶ Νομοφυλάκων καλουμένων Βιδιαίων. Hi annui magistratus, Ephori et Bidaei, sive Νομοφύλακες, erant πέντε ἀριθμὸν ἑκάτεροι secundum Pausaniam: contra οἱ Γέροντες, numero xxviii, διὰ βίου ταύτην ἔχουσι τὴν τιμὴν, Plutarch. T. I. pag. 597. E. Hinc intelligi poterit Xenoph. Ἑλλ. III. pag. 289, 20., ubi numerare iussus ὅπσοι εἴεν Σπαρτιάται ἐν τῇ ἀγορᾷ, dicitur ἀριθμήσας βασιλεία τε καὶ Ἐφόρους καὶ Γέροντας καὶ ἄλλους ὡς τεσσαράκοντα. VALCK.

CAP. LVIII. 5. λιβητα κροτίουσι) Necesse non videtur, ut unum omnes lebetem pulsarint; neque requirunt opportune scripta Scholiastae Theocriti Idyl. II. 36. καὶ παρὰ Λάκωσι βασιλέως ἀποθανόντος εἰδῶσι κρούειν λιβητα, ubi Meursius λιβητας, quemadmodum in Herodoti schedis pluribus. Magnas autem turbas movit καταμιαίνεισθαι, [lin. 7.] variisque coniecturis, quibus non utor, ansam dedit. Possunt utique μιαίνεισθαι dici, quorum caput aut corpus luto alia-ve re turpatur, ut χρῶτα μαινόμενος Nicand. Alexiph. vs. 253., et quidni καταμιαίνεισθαι, praesertim cum talia in luctu frequentarentur? WESS. — Nota Romanorum formula, *luctu squalere*, in luctu et squalore esse. Nescio an eodem pertineant οἱ μισμοί, quibus in privatorum hominum obitu abstinere Spartani, ex Lycurgi legibus, debuerunt, referente Plutarch. in Institut. Lacon. p. 238. D. S.

13 seqq. ἐκ πάσης δι' Λακεδαίμονος etc.) Recepta Codicum lectione, τῶν περιίκων ἀναγκαστοῦς, sic ista capiendā iudico: *necesse est ut, praeter Spartiatas, funus vel invitī comitentur ceterarum urbium Laconicarum incolae certo numero*. De περιίκους forsan alibi dicitur. Voces χωρὶς Σπαρτιτῶν recte ceperunt N. Cragius de Rep. Lac. II. p. 107. et L'Auteur des Essais de Critique pag. 179. [nempe praeter Spartanos, iuxta cum Spartanis; (conf. I. 106, 5.) non; exceptis Spartanis, ut H. Steph. cum Camerar. aut absque Spartanis, ut imperite Gronov. posuerat.] Ἀριθμῶ, hic frustra tentatum, significat certo numero, vel definito. Lucian. T. III. p. 302., τὸ μὲν ἀργύριον μὴδὲ ἀριθμῶ ἄγειν αὐτὸν, ἀλλὰ μεδίμνῳ. T. I. pag. 750, 57. Thucyd. II. 72. VALCK. — Ubi ait Herod. ἐκ πάσης Λακεδαίμονος, *Lacedaemonem* patet hic τὴν Λακωνικὴν, *Laconicam* terram intelligi, quemadmodum VII. 234, 10. S.

14 seqq. τῶν περιίκων ἀναγκαστοῦς) Ex vulgata ὀνομαστοῦς formavit Cl. de Pauw, honoratiores ac nobiliores explanans; quales fortasse inter Spartanorum περιίκους exiguō numero, homines quippe contemtissimae et paene servilis conditionis, meritoque ab Isocrate deploratae, Panneg. pag. 67. z. et uberius Panath. pag. 270. c. ed. Steph. Quod autem schedae offerunt, id longe melius, stabilitumque Aeliani auctoritate, Var. VI. 1., ubi de Spartano-

rum in Messenios, itidem *περιοίκους*, acerbitate, τὰς ἐλευ-
 θέρας [γυναῖκας] εἰς τὰ πένθη βαδίζειν ἠνάγκαζον, καὶ τοὺς
 ἀλλοτρίους καὶ μηδὲν σφισι προσήκοντας νεκροὺς κλαίνειν. Nihil
 certe accommodatius. At gravis tria ista [lin. 16.] καὶ αὐ-
 τῶν Σπαρτιτῶν urget suspicio, tum quoniam ex duobus,
 illisque bonae notae, exsulant codicibus, tum maxime,
 quod turbae plangentium Spartanos eximant praecedentia
 χωρὶς Σπαρτιτῶν: [at de his verbis vide paullo ante no-
 tata.] quippe genuinos cives ac Spartanæ urbis incolae
 lib. VII. 234., quibus Lycurgi decretum τὰ πένθη καὶ ὄδυρ-
 μους vetabat, Instit. Lacon. *Plutarchi* p. 238. D. Atque haec
 efficere possunt, pro alienis ut putentur. WESS. — Ver-
 ba ista, καὶ αὐτῶν Σπαρτιτῶν, nisi temere prorsus et casu
 omissa sunt in codicibus nonnullis, consulto abiecta pri-
 mum fuere ab homine, qui ista, χωρὶς Σπαρτιτῶν, (l. 14.)
 in eandem partem acceperat, quae *Wesselingio* et *Grono-
 vio* placuit. Quod vero de Lycurgo, τὰ πένθη καὶ ὄδυρμους
 vetante, ex *Plutarcho* refert Vir doctissimus, id ad priva-
 torum hominum, non ad regum, obitum spectare, recte
Larcherus monuit. Nam, regum quidem obitum ipsos
 quoque in urbe Spartanos ingenti luctu prosequi debuisse,
 et superiora, et quae his mox subiiciuntur, abunde de-
 clarant. S.

20 seqq. Regis in proelio mortui effigiem ἐν κλῆνῃ εὖ ἱστρωμένη
 dicuntur ἐκφέρειν, si nempe cadaver commodè Spartam non
 posset deportari. Peregre mortuus *Agessipolis* ἐν μέλῳ τεθείς
 καὶ κομισθεὶς οἴκαδ' ἔτυχ' ἑτῆς βασιλικῆς ταφῆς. *Xenoph.* Ἑλλ. V.
 p. 330, 3. VALCK.

22. ἐπειδὴ δὲ θάψωσι) Eradicata haec tria verba voluit vir
 Celeber. ob *Medicei* negligentiam, addita disputatione,
 quam considera. [nempe: et videbis quam sit absurda.]
 Mihi turpe est, concordiae scriptorum Codicum obluctari,
 praesertim in facillima et plana verborum sententia.
Iustitium, functo Persarum rege, quot fuerit dierum *Bris-
 sonii* quaesivit exemplo *Io. Alb. Fabric.* ad *Sextum Philo-
 soph.* lib. II. adv. Gramm. p. 296. WESS.

CAP. LIX. 1 seq. ἐπειδὴ --- ἄλλος ἐνίστηται βασ.)
 Hic scribi non potuit ἀνίστηται, neque supra dederat *βασι-
 λέα ἀνιστῆται* III. 66. ubi in sequenti cap. coniecturam,
ἐνιστάμενος, Codices firmarunt. Quod sequitur [lin. 3.] εἰ

ἰσιῶν, ἐς τὴν ἀρχὴν videlicet, vel τὴν βασιλείην, eodem sensu ponitur, quo saepe dicuntur εἰς τὴν ἀρχὴν εἰσιόντες, qui magistratum ineunt. VALCK.

CAP. LX. 3. ἰδέονται τὰς πατρῴας τέχνας) Ex lege Sesostridis, qua sancitum μηδὲνα καταλιπεῖν τὴν πατρῴαν τέχνην, Dicaearcho teste in Schol. ad Apollon. Rh. IV. 273. Confer Diodorum lib. I. 74. Mox [lin. 5.] καὶ οὐ κατὰ λαμπ. clar. Reiskius coniciebat. WESS.

CAP. LXI. 4. Φθόνῳ καὶ ᾄγῃ) Valckenario Nostro Dissert. de Scholiis Hom. ineditis p. 120. sanitatem vocabulum debet. Suidas Ἀγῇ -- παρ' Ἡροδότῳ βασκανία: gemina Etymologus; nec longe ab instaurato recedit ᾄγει duorum Codicum. Pindari de fraudulento et doloso cive, Pyth. Od. II. 151. ὣμως μὲν σαίνων ποτὶ πάντας ᾄγαν πάγχυ διαπλέκει, huc adplicuit Cl. Reiskius; verti enim debere invidiam, non valde, ut vulgo solet. WESS.

Ibid. Φθόνῳ καὶ ᾄγῃ χρεώμενος) Dudum indicatum ᾄγῃ recuperabit Herodotus, hic forsitan etiam Vallae lectum, vertenti, invidia et odio. Non de nimio tantum admirationis adfectu, sed et illinc orta invidia, Homerum aliosque Poëtas verbum frequentasse Ἀγάσθαι vel Ἀγάζεσθαι, in Hesychio servata monstrant praeter Ἀγᾶσθαι, et Ἀγᾶσσατο Ἀγᾶσασθαι Ἀγᾶστης Ἀγασσάμενοι Ἀγαϊόμενον Ἡγᾶσατο. Illuc referenda sunt ex eodem Ἀγασίς, Φθόνος: Ἀγαστῆς, Βάσκανος: et forsitan, quod habet ex Aeschyli Thressis, Ἀγᾶς, ζηλώσειν. Secundum Eustath. in Od. ε. p. 212, 51., τὸ Ἀγᾶσθαι φασὶν οἱ παλαιοὶ τρεῖς σημεῖν τὸ θαυμάζειν, τὸ Φθονεῖν, τὸ μισεῖν. Idem in Iliad. ω. p. 1501, 1. scripsit ἀγαιομένους, καὶ ὡς ἂν Ἡρόδοτος ἔποι Φθονοῦντας: Herodoti respiciens locum VIII. 69., quo dicuntur Persae ἀγαιομένοι τε καὶ Φθονέοντες τῇ Ἀρεμίσῃ. Nostro loco genuinam legerunt vocem ᾄγῃ Suidas et Etymologus, [p. 9. lin. 1.] sed huius in Edd. Herodoteo nomen Herodiani male fuerat substitutum. In his permutandis saepissime fuisse peccatum docuit Clar. Wesseling. in Diss. Herod. In Scholiis ineditis ad Iliada Homeri, quae ex Codice descripsi Clar. I. I. Wetstenii, ubi scribi debuerat Ἡρωδιανός, saepe scribebatur Ἡρόδοτος: velut ad Iliad. β. vs. 8., Ἡρόδοτος μὲν τὸ Ἰδὲ ἐνεστώτος Θεοῦ εἶναι: ad Ἰλ. δ. 66., ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς λέγει Ἡρόδοτος ὅτι μετοχὴ ἔστι (τὸ Ὑπεκνύδοντας:) similiter ad κ. 67. et ο. 10. VALCK. —

In Scholiis Venetis a Villoisono editis, quae, ut iam aliàs monui, eadem fere sunt cum Basileensibus, locis a Valck. citatis recte Ἡρωδιανός legitur. S.

13. καλλίστη ἐξ αἰσχίστης γενομένη) De eadem Pausan. III. [cap. 7.] p. 220., παρθένων μὲν τῶν ἐν Λακεδαιμόνι εἶναι φασὶν αἰσχίστην, γυναικῶν δὲ τὸ εἶδος καλλίστην ὑπὸ Ἑλένης γενέσθαι. More suo multis fabulam enarrat Herodotus; cuius τὸ Φοιβήν ἱερὸν quale fuerit, docet Io. Meurs. Misc. Lacon. I. c. 5. VALCK. — Apud Pausan. l. c. ὑπὸ Ἑλένης perperam ab Interprete post Helenam redditur. S.

20. ὕπερθε τοῦ Φοιβηίου ἱεροῦ) Pausanias Φοιβαῖον non procul a Therapna, inque eo Castorum fanum locat lib. III. 20. Hinc Meursius „Verba, inquit, illustro, et, ὕπερθε τοῦ „Φοιβηίου ἱεροῦ, sic expono, supra Phoebi fanum: ut Dioscurorum id intelligatur, quod dedicatum in Phoebeo, ex „Pausania cognoscimus.“ Misc. Lacon. lib. I. 5. Quod demiror; siquidem Helenae templum scriptor limpide indicavit. Voluit-ne vir doctus, Helenam fratribus fuisse contubernalem, πάρεδρον, eodemque in fano cultam? Id vero ostensum oportuerat. Orationem ex schedis animavi et auxi, τὸδ' [rectius τὸ δ'] ἐστὶ ἐν τῇ Θεράπνῃ scribens. Rem ipsam attigit Pausanias III. 7. WESS.

28. ἐρώσαν δι) Quod Florentiae ἐρώσα δὲ maluerunt, placuit vehementer Gronovio; cui quidem schedae omnes, si numero eximas Ask., refragantur, Graccique sermonis habitus. L. Küsteri animadversionem Bibl. Ant. et Nov. Io. Clerici T. V. pag. 404. evolve; mihi namque impero silentium. WESS. — Vitiosum ἐρώσα cum Med. et Ask. nostrum etiam cod. F. inquinavit. S.

CAP. LXII. 1. ἐκνίξει ἄρα τῆς γυναικὸς ταύτης ὁ ἔρωξ) Simili figura Pindarus Pyth. X. fin. καὶ γὰρ ἐτέρωσιν ἐτέρων ἐκνίξει Φρένας: et Isthm. VI. 74. ἀδία δ' ἔνδον μιν ἐκνίξει χάρις. Nec alia Euripidis Med. vs. 567. εἴ σε μὴ κνίξει λέχος. Paullo diversior infra lib. VII. 10, 5. WESS.

Ibid. τὸν δὲ Ἀρίστωνα ἐκνίξει) Istius mulieris amor Aristonem pungebat. In Glossar. et Suida Ἐκνίξιν redditur ἔδακνεν, adhibitum etiam VII. c. 12. Sed, ut hic, saepe designat Sophocli dictum ἔρωτος δῆγμα: Xenoph. pag. 516, 13. κνῆσμα. vid. Schol. in Aristoph. Plut. vs. 975. In amore γλυκὺς ὁδὸς ὁ τοῦ πάθου δάκνει, Lucian. II. p. 400. Plutarch.

T. I. p. 602. ἔκνηζεν αὐτὸν οὐ μετρίως ὁ -- ἔρω. Aptissima dedit ὁ πᾶν in Miscell. Obs. VI. p. 303. Rarius paulo post [lin. 8.] ὄρκους ἐπέλασαν, obvium et lib. I. cap. 146. VALCK.

14. ἀπίει ἀπαύσθαι) Ionicam verbi speciem mutarunt Med. et alii pro arbitrio, cui obedire non libet. Superiore libro c. 107. καί μιν ἀπίει ἐντειλάμενος. Utrumque *Portus* in Lexicon addidit, beneque explicuit. WESS.

CAP. LXIII. 2. τὴν δευτέραν [loco olim vulgati τὴν δευτέραν] mos nationis adprobat. Talia autem continuo admonere, arbitror supervacaneum. WESS.

5. ἐν θῶκῳ καθημένῳ μετὰ τῶν ἐφόρων) Interpretatur *Pausanias* ἐν βουλῇ, lib. III. 7. p. 221. idque optime. *Herodotus* exemplo *Homeri* *Odys.* i. 3. Οἱ δὲ θείῳ θῶκόνδε καθίζανον, id est, εἰς συνέδριον, sicuti *Eustathius*, *Hesychius*, aliique docent. Statim τὸν χρόνον, τῷ ἡγάγετο, [lin. 7.] reduxi pristinam in sedem. Nihil autem verius ἐπὶ δακτύλων συμβαλ. [ibid.] quod et in Lexica inmigravit et limpidissima circumfusus luce est abs summo viro *Io. Fr. Gronovio* *Lectio.* *Plautin.* p. 222. WESS.

5. ἐν θῶκῳ καθημένῳ) Filii nativitas *Aristoni* nunciata dicitur apud *Pausan.* p. 221. μετὰ τῶν ἐφόρων καθημένῳ τηλικαῦτα ἐν βουλῇ: in senatu sedenti, *Berglero* ad *Alciph.* p. 108. Nostro non dicitur sedisse tum in curia μετὰ τῶν Γερόντων, sed in consessu cum *Ephoris*. Τὸ συνέδριον, ut *Homerus*, θῶκον vocat. *Oenomaus* *Eusebii*, *Praep. Ev. V.* p. 223. c. δοκεῖ μοι ὁ Λυκούργος οὗτος οὐκ ἰσχυκίναί τιτθην, οὐδὲ σὺν θῶκῳ πρεσβυτέρων οὐδέποτε κεκαθικίναί: ubi legendum videtur σύνθωκος, consessor. *Ephorum* autem ἀρχεῖον proprio nomine vocant Ἐφορεῖον. *Aelian.* *Nat. An. XI.* 19. *Pantelidas* *Lacedaemonius* καθήμενος ἐν τῷ Ἐφορεῖῳ ὑπὸ κυνῶν διεσπάρθη. *Laudator* *Agésilau* in Asia non minus *Ephoris* paruisse scribit p. 26. ἢ εἰ ἐν τῷ Ἐφορεῖῳ ἔτυχεν ἰσθηκῶς μόνος παρὰ τοὺς πέντε. VALCK.

7. ἐπιστάμενός τε τὸν χρόνον, ἰξ' ὅτου) Postremum nisi plures exhibent Codices, mihi videretur interpretamentum genuinae voculae τῷ, quam *Valla* legit. Eidem quoque repertum, et in *Arch.* probatum *Berglero* recte restituit *Gronov.* in proximis: καὶ, ἐπὶ δακτύλων συμβαλλέμενος τοὺς μῆνας, εἴπε ἀπομύσας, οὐκ ἂν ἰμὸς εἴη. Eleganter *Pausan.*

p. 221. Ἀρίστων, αἰτ, ἐπῶν τῶν ἐν Ἰλιάδι ἐς τὴν Εὐρύσθιος γένεσιν πεποιημένος λήθην, ἢ μηδὲ τὴν ἀρχὴν συνεῖς αὐτῶν, οὐκ ἔφη τῶν μνηῶν εἶναι καὶ αὐτοῦ τὸν παῖδα. Duas ponit ibi coniecturas Kühnius, quarum altera dubio vacat, dummodo paululum adiuvetur: Pausaniae scribi solet εἵνεκα: hoc facile transiit in εἶναι καὶ, ut apud Stobaeum p. 524, 6. vox μαινίδων in μὲν εἰδῶν, in loco Teletis, et p. 415, 39. verba Hieroclis, οἷα δὲ κηδεμῶν, depravata sunt in οἷα δοκεῖ δαίμων: hoc praecepit Bentleius. In Pausaniae verbis, τῶν μνηῶν εἵνεκα significat, menses quod attinet, vel mensium habita ratione: sic loquitur Pausan. IV. p. 368. τύχης μὲν χρηστῆς εἵνεκα καὶ διὰ λαμπρότητα ἔργων ἔνεμει Ἀλεξάνδρῳ -- πλείον. Dion Chrysost. XXXVII. p. 463. B. διαβολῆς μὲν ἔνεκα καὶ Σωκράτης εἰη τῶν νέων διαφθορέως. VALCK.

[8. οὐκ ἂν ἰμὸς εἴη. Meus non fuerit; meus vix esse potest. Sed conf. c. 65, 17. et vide Hoogev. ad Viger. VIII. 2, 8. S.]

CAP. LXIV. 4. διὰ τὰ Κλεομένει διαβλήθη) Fuisse olim καὶ διὰ τὰ, aut simile quidpiam, in suspicionem Cl. Reiskii incidit: neque enim unam iudicari, quae in regni amittendi periculum Demaratum coniecirit, caussam. Offensus sane erat Cleomeni ob illa, quae recensentur. Id hic διαβλήθη, et lib. V. 35. καὶ Μεγαβάτῃ διαβεβλημένος. Euripides Hec. vs. 863. Ἀχαιοὺς εἰ διαβληθήσονται: et Iphig. Aulid. vs. 1372. μὴ διαβληθῆς στρατῷ. Qua in dictione, ut antea significatum, lapsus vertentium est creberrimus. Vide Cel. Duker. in Thucyd. VIII. 82. WESS. — διὰ τὰ Ionum idiomate idem ac διότι, eo quod. S.

CAP. LXV. 2. τῷ Μενάρεος τοῦ Ἀγίος) Vitiosum τοῦ Ἀγίος nomen est. In familiae Leutyichidis serie lib. VIII. 131. Λευτυχίδης ὁ Μενάρεος, τοῦ Ἠγησίλεω. Avus ergo sermone Spartano Ἀγισίλαος: quem eundem agnovit Demaratus, quippe filius Aristonis, nepos Agesilai. Video equidem Aristonem τὸν Ἀγασικλέους scribi in Pausania lib. III. 3. male, nisi fallor. Hinc consequens, ut fratres fuerint patruelles Leutyichides et Demaratus. Potest tamen hoc in coniectura manere; nam, quae Gronovius ad Agidem hunc protegendum lib. VII. 204. adscripsit, non bene, qui meus est stupor, adsequor. WESS. — Nempe ibi Agidem, Eurysthenis filium, cum eo qui hic Agis nominatur ex Proclidarum familia, confudisse Gronovius videtur.

Superest, ut aut h.l. Ἑγσίλειω, loco Ἄγιος, aut VIII. 131, 6. Ἄγιος sive Ἥγιος, loco Ἑγσίλειω sive Ἑγσίλειω, legendum censeamus; nisi statuendum fuerit, binominem fuisse *Leotychidae* avum. Scripsi autem huius viri nomen *Leotychiden* ex pervulgato inter Graecos usu, pro quo *Λευτυχ.* iónico more *Herodotus* usurpavit. S.

5. ἢ ἐχθρὸς τῷ Δημ. μάλιστα etc.) Aut iungenda sunt μάλιστα γεγονώς διὰ πρῆγμα τοιόνδε, id est, διὰ πρῆγμα μάλιστα τοιόνδε, prout ceperat *Valla*; aut hic quoque more suo scripserat, ἢ ἐχθρὸς τῷ Δημαρτήτῳ τὰ μάλιστα (vel ἐς τὰ μάλιστα) γεγονώς, id est ὁμοίως τοῖς μάλιστα. εἶναι φίλους τὰ μάλιστα legitur II. 147. φίλοι ἐς τὰ μάλιστα, VI. 89. ξῖνοι ἐς τὰ μάλιστα, I. 20. Similiter adhibentur ἐς τὰ μέγιστα ἐς τὰ πρῶτα ἐς τὰ ἔσχατα. VALCK. — Sed haec quidem non admodum huius erant loci. S.

[11. ἐκ τῆς Κλεομένους προθυμίας) Fuit quum Κλεομένους pro genitivo obiecti accipiens, intelligebam studio in *Cleomenem*, studio gratum ei faciendi; sicut ἐκ ἡρωτωνῆς τῆς Δημοκλῆδος, III. 136, 8. At, non tam studio gratificandi *Cleomeni*, quam odio *Demarati* et cupiditate ductum in regiam dignitatem ei succedendi, credibile est, morem *Cleomeni* gessisse *Leotychidem*. Itaque rectius intelligetur, de *Cleomenis consilio*, coll. I. 124, 7. S.]

13. οὐκ ἰκνεομένως) Brevi sequetur οὔτε ἰκνευμένως, quod cur priore peius iudicaverit *H. Stephanus* in *Recens. Vocum Herodoti*, caussam non exputo, quandoquidem comma praefert Ionicum. Glossae msstae, ex quibus [sua hausit] *Corinthus*, ἐν προσκόντως, οὐ καθηκόντως exponunt, neque *Hesychius* suum ἰκνευμένως aliter. *Stephanum* adi et cap. 86. huius *Musae*. WESS.

Ibid. οὐκ ἰκνεομένως βασιλεύειν) In *Glossario* redditur et in libello de *Dialectis*, οὐ προσκόντως. Rex legitimus est, ἐς τὸν ἰκνέεται ἔχειν (τὴν βασιλείην) lib. VI. c. 57. Quinam ἰκνεομένως censerentur *Spartae βασιλεύειν*, *Cragius* ostendit de *Rep. Lac.* II. c. 2. *Herodoteum ἰκνεομένως* tractavit *H. Steph.* in *Vocum Herod. Recens.* p. 728. Conf. *Foesii Oecon. Hippocr.* in ἰκνεύμενος χρόνος. In oraculo apud *Demosth.* p. 609, 103. pro ἐνιχνούμενα ἀμεραιτελεῖν τοὺς ποθ. κατὰ τὰ ἀνημένα, corrigendum censeo: (τὰ πάτρια τοῖς ἀποφθιμένοις) ἐν ἰκνουμένῳ ἀμείρα τελεῖν τοὺς παθήκοντας κατὰ τετραγμένα. VALCK.

CAP. LXVI. 4. ἀνωίστου δὲ γενούτρου) Vallae Latina, quum ergo nihil suspicionis exstaret de Cleomenis providentia ad conciliandam Pythiam, quadam tenus laudavit Portus; cuius a iudicio non abhorret Klüsterus ad Suidae Ἀνώιστρος. Fateor ἀνώιστρον tantundem ac ἀνυπονόητρον saepe valere, ponique de improvise et insperato. Ἀγγελίης ἤκουσεν ἀνωίστου Μελίττινα, Epigr. Anth. lib. I. c. 80. p. 162. [Anal. Brunck. T. II. p. 136. num. 17.] Μῦθος ἀνώιστρος, πότμος ἀνώιστρος, in Apoll. Rh. III. 670. et 799. Quae, tametsi plura aggerantur, Vallae non proderunt; siquidem simile nihil in hac narratione: ne adiungam, Latina ista ad intelligendum esse implicatissima. Agnovit pro sua prudentia H. Stephanus: at quod refingit ipse, nulla lectionis addita caussa, ἀνωιστοῦ δὲ γενομένου, potuerat in tenebris latere. Voluit fortasse, repulsum indicari Demaratum. Quid vero tum fiet sequentibus? Optime locum expedit Valckenarius ad lib. I. 157. ἀνωιστοῦ reponens; quae et Pavii sententia: ex ἀνωιστο lib. VII. 149. περὶ μὲν σπονδίων ἀνωίσειν ἐς τοὺς πλεῖντας. Quare ἀνωίστου sive ἀνωιστοῦ δὲ γενομένου, re vero relata. Sic fluit leniter oratio. WESS. — Comparari certe debet cum istis, quae prostant lib. I. c. 157. ἐς θεὸν ἀνωίσει τὸν ἐν Βραγχιδῆσι: ubi quaedam sunt adscripta. VALCK.

5. προσποιέεται Κλεμένης Κόβωνα) Reddendum est, sibi conciliat, vel in partes suas pertrahit. Thucyd. I. 57. τοὺς Κορινθίους προσποιεῖτο. Aristoph. Eq. vs. 215. τὸν δῆμον αἰεὶ προσποιού: docte Bergler. semper fac plebem tuam. Propria significandi dote Hegesistratus dicitur προσποιήσάμενος ξύλινον πόδα, Herod. IX. 36. VALCK.

CAP. LXVII. 4. αἰρεθεὶς ἀρχὴν) Eustathii additamento carent schedae, neque delectatur Herodotus. [At nimirum non iuncta intelligi debent αἰρεθεὶς ἀρχὴν, sed ἤρχε ἀρχὴν.] Spartanorum Γυμνοπαιδίας [lin. 5.] praeterire licet, uberrime explanatas eruditorum curis. Unum consule Dav. Rubnkenium ad Timaei Lexic. p. 54. [p. 73. ed. sec.] WESS.

5. θεωμένου δὲ τοῦ Δημαγῆτου) Dederat forsā, ἡγεομένου: id est, quum esset τῶν χορῶν ἡγεμῶν, sive χοροποιός. Fuisse ἀρχοντα monstrant vicina, ἤρχε αἰρεθεὶς ἀρχὴν, et, ὁκοῖόν τι εἴη τὸ ἀρχεῖν. Huius Laconici festi moderatorem χοροποιὸν vocat

Plutarch. T. II. p. 208. c. vid. clar. *T. Hemsterh.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 331, 332. De eodem festo loquens *Sosibius* apud *Athen.* XV. p. 678. v. τοὺς προστάτας memorat τῶν ἀγομίων χορῶν ἐν τῇ ἰορτῇ ταύτῃ. Non puerorum tantum, sed et viro-
rum, chorum in hoc fuisse festo liquet ex *Xenoph.* *Ell.* VI. p. 349, 14. vid. *Meursii* Orchestra, in *Γυμνοπαιδία*, et
Clar. *D. Ruhnk.* ad *Timaei* Lex. p. 54. VALCK.

7. ἐπὶ γέλωτί τε καὶ λᾶσθῃ) Ultima prave deficiunt *Fragm.*
Parisino. *Philaenidis* nomine *Aeschrion* Samius apud *Athen.*
lib. VIII. 3. p. 335. c. Μὴ μὲν ὧ μάταια νοῦντα, - - - χλεύην τε
ποιεῖν καὶ γέλωτα καὶ λᾶσθην: pro quo *Anthol.* lib. III. 10.
p. 323. καὶ γέλωτα καὶ λᾶσθην, non quidem insuaviter, ta-
men ex scholio. [λᾶσθην restituit *Brunck*, *Analect.* T. I.
p. 189.] *Magnus* Animadversor λᾶσθην hinc et ex *Suida* de-
claravit, pariterque *Ezech.* *Spanhennius* Diss. de Num. Us.
XIII. p. 522. Verum porro est τῷ ἐπειρωτήματι [lin. 9.] ex
gentis adsuetudine, qua ἐπειρώτησιν dant sequentia. *WESS.*

8. οἰοῖν τι εἶν τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλ. *Eustathius* in *Iliad.*
β'. p. 178, 13. differentiam esse inter ἄρχειν et βασιλεύειν δηλοῖ,
inquit, *Λετυχίδης*, ὃς Δημόκρατον ἐκπεσόντα τῆς βασιλείας, εἴτα
εἰς ἄρχην (cur non εἴτα ἄρχειν?) αἰρεθέντα, ἥρῳα, Φασί, γελῶν,
οἰοῖν τι εἶν τὸ ἄρχειν μετὰ τὸ βασιλεύειν. *Apte* *Leutyichidis*
illud comparavit clar. *Wess.* ad *Herod.* I. 129. ubi *Harpa-*
gus *Astyagen* εἶρετο, - - - ὅτι εἶν ἡ ἐκείνου δουλοσύνη αὐτῇ τῆς
βασιλείας. *Reputantem* facit *Iugurtham* *Sallustius* *Bel.* *Iug.*
c. 66. quam gravis casus in servitium ex regno foret: ubi vid.
Ios. Wasse. Ut ista *Harpagus*, sic haec *Leutyichides* roga-
bat ἐπὶ γέλωτί τε καὶ λᾶσθῃ. *Glossar.* *Herod.* λᾶσθῃ, αἰσχύνῃ.
Ubi iunxit γέλωτα καὶ λᾶσθην *Aeschrion* *Samius* *Athen.* VIII.
p. 335. c. *Herodotea* dedit et alia *Casaub.* p. 583. [*Animadv.*
T. IV. p. 504. nuperae edit.] VALCK.

CAP. LXVIII. 1. ἐσθὺς ἐς τὰς χεῖρας οἱ τῶν σπλάγχ-
νων) Notissimus in adiurationibus supplicationibusque aras
tangendi et victimarum prosicia mos docte explicatur ad
Appianum *Iber.* p. 431. ab *Henr. Stephano*, nisi si tamen
Tollius omnia ista descripserit ex *Des. Herald* *Digress.* XVI.
libri primi ad *Tertull.* *Apologet.* Sunt enim ita gemina ger-
mana, ut nihil mage. Atque hoc opinor. *Stephano* accepta
ea docti ferunt interpretes *Thucyd.* V. 47. Mox [lin. 3.] θῶν
εἰ τῶν τε ἄλλων καταπτόμενος, alios deos *Iovemque ante*

status, confirmatur lib. VIII. 65. et *Eustathii* interpretatione ad *Hom.* pag. 155, 28. [p. 117, 34. ed. Bas.] *WESS.* — Adnotationem de more in adiurationibus aram tangendi et ipsorum sacrorum partem manu tenendi, quam, putide dissimulato auctoris nomine, *Alex. Tollius* ad *Appiani* Hist. Hispan. (cap. 9. nostrae edit.) adposuit, eam *Desiderii Heraldii* esse, opportune nos Vir doctissimus docuit; quod nobis tunc, quum eandem (T. III. nostri *Appiani* p. 212. seqq.) recudendam curavimus, non erat compertum. S.

8. Φασί σε ἐσελθεῖν παρὰ) Duas literas male repetitas, et genuinum arbitror quod margo praebet *Steph.* Φασί σε ἐλθεῖν παρὰ τῶν οἰκετῶν τὸν ὀνοφορβόν, quomodo legitur in proximis, et saepius alibi; forsā olim etiam positum II. 112. [II. 115, 19.] eodem sensu, quo dixit *Aeschylus* ἄσπον ἱέναι, in Ὀπλων κρίσει, non intellectum *Stanleio*, Ἄλλ' Ἀντικλείας ἄσπον ἦλθε Σίσυφος, apud *Schol.* ad *Soph.* Ai. 191. *Anticliam* propius accessit, vel tetigit *Sisyphus*; ex isthoc contactu natum ferebat *Ulyssen* *Ajax*. Quae vectorem nondum tulerat triremis, virgo illinc venuste dicitur *Aristoph.* Eq. vs. 1303. ἦτις ἀνδρῶν ἄσπον οὐκ ἐλγλυθεί. *VALCK.* — Conf. ad II. 115, 18. notata. S.

10. Ἐγὼ δὲ σε ὧν μετέρχομαι τῶν θεῶν) Non displicet scriptura Codicum, ἐγὼ ὧν σε: priori tamen detraho nihil. At πρὸς, imperio tot schedarum, exsulare debet, intelligendum tacite. Convenit *Euripid.* Hec. vs. 740. [752.] ἰκετεύω σε τῶνδε γονάτων καὶ σοῦ γενεῖου δεξιᾶς τ'. Multa *Erasmus Vindingius* ad eiusdem Fabulae vs. 147. Mox [lin. 11.] εἰ περ significantius. *WESS.*

10. Ἐγὼ δὲ σε ὧν μετέρχομαι) Idem significat *Sophocleum*, σὲ πρὸς θεῶν ἱκευόμεναι, te per Deos obsecro, in Ai. vs. 589. Ex similibusque liquet, quomodo venerit in istam significandi vim μετέρχισθαι. σὲ ἱκέτης ἱκευόμεναι, in *Soph.* Phil. 471. idem est ac σὲ λιτῆσι μετέρχομαι. [cap. 69, 2.] In hoc autem familiari *Demarati* cum matre colloquio suavissima *Herodoti* elucet ἀφίλεια: quale illud est proximum, [lin. 11.] οὔτε γὰρ, εἰ πεποιμένας τι --, μόνη πεποιμένας, μετὰ πολλῶν δέ. *Cicero* Tusc. III. 33. Consolatio -- usitata est, et saepe prodest: „Non tibi hoc soli:“ quae de tragoedia petita sunt. Hoc argumento *Merope* se solabatur *Euripidis* apud *Plutarch.* T. II. p. 110. D. Paulo post [lin. 14.] elegans ob-

tinēt in istis contracta locutio, *τεκνὴν γὰρ ἂν οἱ καὶ τὰς προτέρως γυναικάς*: plene fuisset dicendum, εἰ γὰρ ἐνὶν, (nempe σπέρμα παιδοποιόν,) *τεκνὴν ἂν οἱ καὶ τὰς etc.* Sic in familiari praesertim sermone loquebantur. *Aristophanes* exemplo sit: *Plut. vs. 427.* οὐ γὰρ ἂν τοσούτον ἐνέμαγες ἡμῖν: non enim alioquin tantum clamoris edidisses: nec hic vim vocularum istarum expressit *Bergler*. neque in *Eq. vs. 1335. Vesp. 1135. Lys. 25. VALCK.*

CAP. LXIX. 10. οὐκ ὑπέδεικτο) Corrigit docti viri coniectura οὐκ ἀπέδεικτο, quod haud scio an vulgato praeferri debeat. Supra *Democedes lib. III. 130.* ὁ δὲ οὐκ ὑπέδεικτο, cum negaret se nosse. *Portus* utrumque iure comparavit. Quod deinceps in *Msstis [lin. 11.] ὀλίγω τι πρότερον*, id editum exstat *lib. VIII. 95.* ubi *Arch.* et alii ὀλίγον τι πρότερον. Sed in talibus crebra mutatio. **WESS.**

16. τὸ καλέουσι Ἀστράβακον) Diligentiae debemus *Pausaniae lib. III. 16. p. 248.* Ἀστράβακον καλούμενον ἥρωον. *Clementi Alex. Protrept. p. 35.* itidem Ἀστράβακος. Belle ergo *Valla* et scripti; ex quibus ἀναιδέατο *Arch. [lin. 17.]* tale est, ut ab Ionum more non abeat, et plausum, modo et alii addicerent, posset auferre. Verissime [mox, *lin. 18.*] ἔχεις πᾶν, neque absurdum omnino καὶ ἐβούλεο πύθισθαι. **WESS.**

16. τὸ καλέουσι Ἀστράβακον) Matrem certe *Demarati* non fecit ista dicendam *Herodotus*; nisi fingamus ignorasse *Demaratum*, cuius esset heroum paternae domus vestibulo vicinum; aliorum quidem sermonibus ista talia nonnunquam interiecerunt historici; sed hic lectori notum erat ex sequentibus herois nomen, quod bis *Pausaniae* scribitur et *Clementi Ἀστράβακος*. Dicitur autem *Astrabaci heroum Herodoto [lin. 15 seq.] παρὰ τῇσι θύρῃσι τῇσι αὐλείῃσι* (*Aristonis*) ἰδρυμένον. Eodem etiam numero αὐλείους θύρας, sed saepius alii τὴν αὐλειον memorant. Multa dederunt *Vales. Wesseling. D'Orvill. Pierson.* Ianua sic vestibuli dicebatur; quod quale fuerit optime tradidit *A. Gellius Noct. Att. XVI. 5.* hinc *Macrob. Saturn. VI. 8.* et *Perizon. ad Aeliani Var. Hist. III. 4.* Quam vulgo vocant αὐλειον, *Aeschylus* cur dixerit ἐκχείους πύλας in *Choëph. vs. 559. 569. 651.* facile intellet qui vestibulum (sive τὴν αὐλήν) locum ante fores aedium vacuum, a via septo fuisse noverit separatum. *Eustath.* in

Ἰλ. l. p. 669, 44. [p. 764. ed. Rom.] κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους ἢ τὰς οὕτως ἔρκος, περὶ δὲ πύλαι· μετὰ δὲ τὸ ἔρκιον, αὐλῇ· μετ' ἣν αἰθούσα· ἴστα πρόδομος. VALCK.

18. Οὕτω δὴ, ὃ παῖ, ἔχει πᾶν) Praebebunt forsitan ἔχεις Codices etiam alii, prout Valla legit. Eurip. Phoen. 960. Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις. Ubi postea dicitur errorem Ariston agnovisse, quo dictum illud imprudenter effutisset, ista leguntur: [lin. 29 seq.] ἔγνω δὲ καὶ ὁ αὐτὸς Ἀρίστων οὐ μετὰ πολλὸν χρόνον, ὡς ἀνοίη τὸ ἔπος ἐκβάλλοι τοῦτο. In his cum Viro docto [Reiskio] scriberem ἐκβάλλοι: praeterea vulgatae voci praeferrem ἀγνοίη: tandem dubito, legendum - ne sit αὐτὸς ὁ Ἀρίστων, an hic rectius sit ὁ αὐτὸς Ἀρ. ut sit, idem Ariston, velut ἕτερος ἦδη, καὶ οὐχ ὁ αὐτὸς ἔτι ἂν τῇ προτέρᾳ γνώμῃ. Aeschylus in eundem sensum dixit ἐκβαλεῖν ἔπη in Agam. vs. 1672. Quid usu distent ἀνοία et ἀγνοία, ex iis satis liquet, quibus libello de Sacrificiis finem imponit Lucianus: ταῦτα διδῶναι μοι δοκεῖ Ἡρακλείδου τινὸς ἢ Δημεικίτου, τοῦ μὲν γελαστομένου τὴν ἀνοίαν αὐτῶν, τοῦ δὲ τὴν ἀγνοίαν ὀδυρομένου. Aristoni dictum imprudenter exciderat ἀγνοίη vel αἰδρηίη, ignorantia, quod vel ex Homero discere potuisset, Eurysthea Sthenelo natum canente ἡλιτόμηνον ἔοντα, cum matri ὁ ἔβδομος εἰσθήκει μεῖς. Postea Agidi, cuius uxore Timaea paulo familiarius Alcibiades fuerat usus, simile quid filio nato dicenti, ἀνοία potius imputari potuit. VALCK.

25. οὐδέκω ἐξήκειν) Adpositum erat lib. II. 139. ὡς ὦν ὁ χρόνος οὗτος ἐξήκει: heic ex Ask. minime. Scriptor ipsemet lib. II. 111. ὡς ἐξήκει τέ οἱ ὁ χρόνος. Sophocles Phil. 200. πρὶν ὅδ' ἐξήκοι χρόνος. Inprudens profecto Ariston, aut oblitus natalium Eurysthei apud Poëtam, negavit Demaratum septimestrem suum esse filium, quae et Pausaniae observatio lib. III. 7. WESS.

29. ἔγνω δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Ἀρίστων) Non repudiavi a Msstis oblatum. Statim ὡς ἀνοίη τὸ ἔπος [lin. 30.] sanum non praesto. Arch. οὐ καλῶς videri repetitum potest ob αὐτὸν οὐ καλῶς ποιεῖν, superius depositum, alioqui edito multo suavius; habet certe ὡς ἀνοίη acerbissimam criminationem, quam Valckenarii Nostri ὡς ἀγνοίη eleganter minuit. Ἐκβάλλοι, cui doctissimi Viri primas dederunt, dubio nunc exem-
Herodot. T. VI. P. I. N

tum. Congruit Pindaricum *Pyth. Od. II. 148. ἀδύνατον δ' ἔσος ἰκβαλεῖν κραταῖον*. WESS.

CAP. LXX. 6. ἰπιδιαβάντες δι) Iustum est. Cel. enim Gronovio [verbum istud alibi apud Nostrum legi non recordanti] memoria fraudem struxit. Sic lib. IV. 122. αἱ Πέρσαι ἐπιδιαβάντες ἰδίωκον. Ferre ἄπτοντο, [lin. 7.] si conatus intelligatur, possum: manus enim tantum profugo iniiciebant, minime, interpellantibus Zacynthis, abducturi. Blanditur autem [ibid.] θηρεύοντας αὐτὸν ἀπαιρῶνται, ex Homeri studio propagatum: Μῆτι σὺ τὸν δ', ἀγαθὸς περ ἰὼν, ἀποαίρειο κούρην, *Iliad. A. 275*. Librariis ex insolentia displicuit. WESS.

14. ἐν δὲ δὴ καὶ Ὀλυμπιάδα etc.) Neminem Ὀλύμπια morabuntur; Miltiades Ὀλύμπια ἀνηρηκῶς τεθρίπῳ descriptus fuit c. 36. Νικᾶν Ὀλύμπια in marmoribus priscorumque scriptis frequentatur. At optimae hīc notae Codices Ὀλυμπιάδα ἀνελόμενος, et IX. 32. νικᾶν Ὀλυμπιάδα Aldus alique, tum VI. 125. Ὀλυμπιάδα ἀναίρεται. Quae quidem mendosa et syllaba iusto auctiora profiteri vereor, praesertim quia c. 103. equae τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Hercules praeterea, Olympici certaminis auctor, Ὀλυμπιάδα δ' ἔστασεν Ἡρακλῆς Pindaro *Olymp. II. 5*. cuius μία δ' ἐκπρηγῆς Διὸς Ὀλυμπιάς, videlicet νίκη Python. VII. 14. rem in vado locaret, nisi gignendi casu Ὀλυμπίας editum spectaretur. Herodoti animo νίκη Ὀλυμπιάς obversata videtur. WESS. — Verborum structura in hunc maxime modum intelligenda videtur: ἄλλα τε (i. e. καὶ ἄλλα τε) συχνὰ (ἐν) Λακεδαιμονίοισι ἀπολαμπυνθείς ἔργοισι τε καὶ γνώμησι, ἐν δὲ δὴ (τοῖς ἄλλοις) Ὀλυμπιάδα (νίκην) σφί προσέβαλε, ἀνελόμενος (αὐτὴν) τεθρίπῳ. S.

Ibid. Ὀλύμπιά σφί ἀνελόμενος) Dum Valla scribebat Olympiadem palmam reportasse, legisse videtur, quod margo praebet Steph. Ὀλυμπιάδα. Alterum quidem saepius apud alios, et supra legitur VI. 36. Sed Herodoteum est Ὀλυμπιάδα ἀναίρεσθαι vel ἀνελίσθαι, sive νικᾶν, nempe νίκην, VI. 125. IX. 32. lib. VI. c. 103. Cimoni Ὀλυμπιάδα ἀνελίσθαι τεθρίπῳ συνέβη: atque iisdem equabus secundam tertiamque dicitur ἀνελόμενος Ὀλυμπιάδα: prope Cimonem autem sepultae narrantur equae, αἱ τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελόμεναι. Inde *Aeliano de Nat. An. XII. 40*. restituit Iac. Perizonius

ταὶς ἑκκοὺς ταὶς τρεῖς Ὀλυμπιάδας ἀνελομένας, pro ταὶς τρεῖς Ὀλύμπια: ubi scribi quoque potuit ταὶς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνελομένας. Ipse etiam Herod. habet Πύθια ἀνελόμενος, VI. c. 122. Pythiis ludis victores eximie dicebantur τὴν δάφνην ἀνελίσθαι: Olympicis, ἀνελίσθαι τὸν κότινον, prout loquitur aliquoties Pausanias; apud quem lib. VI. p. 470. [cap. 7. sub fin.] pro Ὀλυμπιάδι scribendum est Ὀλυμπιάσι: dicebatur enim νικᾶν Ὀλυμπιάσι (vel ἐν Ὀλυμπίᾳ) vel Ὀλύμπια. Attigerunt viri summi T. Hemsterh. ad Lucian. p. 107. et R. Bentlei. in Aristoph. Plut. vs. 583. Quando [lin. 15.] solus ad id usque tempus Spartanorum Regum Demaratus quadrigis Olympiacam dicitur reportasse victoriam; priores fortasse de hoc certaminis genere idem senserunt, quod postea Agesilaus: vid. Plutarch. T. I. p. 606. v. II. p. 212. v. VALCK.

CAP. LXXI. 9. Λαμπιδῶ Laconico titulo ad amicam Lysistrata, ὦ φιλότατη Λάκαινα, χαῖρε Λαμπιτιῷ, in Comici ista Fab. vs. 77. Platoni tamen Alcib. I. p. 123. Ε. Λαμπιδῶ: unde docti viri, Dacerius et Mos. Solanus, Λαμπιδῶς refingunt in Plutarchi Pr. Vit. Agesil. WESS.

CAP. LXXII. 6 seq. ἐπικατήμενος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου) Valla liberaliter, quum sederet utraque manu pecuniam tenens: oportuerat, quum insideret ambabus manibus pecuniae; quod merito, insulsus ne foret, noluit. Non sane dubitandum, quin χεῖρ διπλῇ neci possit, sicuti alia in re iungitur a Sophocl. Antig. vs. 14. Sed quid tandem χεῖρ ἀργυρίου, et διπλῇ quidem? Fac utramque numis oppletam argenteis, ostendunt-ne id Graeca? et quantula haec pecuniae portio ad regem corrumpendum? tum ἐπικατήμενος χειρὶ qui conveniet? Pinge vero ΧΕΙΡΙΔΙΠΛΑΗ, et vitiosae lectionis patescet origo. Finxerunt boni homines χειρὶ διπλῇ, cum potuissent ad Scriptoris mentem ἐπικατήμενος χειρὶ διπλῇ ἀργυρίου, insidens manicae pecunia plenae. Sic procedit sermo, monstratque veritatem inesse ἰδοὺ δόκησε ἀργύριον πολὺ. Non postulabitur, credo, ut χειρίδα πλέην exemplis firmem, siquidem utrique usus constat. Pausanias corruptelae auctores Aleuadas, Thessalorum nobilissimos, indicavit: III. 7. p. 221. WESS. — De usu τῶν χειρίδων apud veteres videndus Eustath. ad Od. ω. 229. ex quo nonnulla excerpsit H. Steph. Thes. T. IV. p. 458. Scortea in manica, crumenae loco, absconderat Spartanus pe-

cunias furtim acceptas. Adnotare in *Var. Lect.* debueram, mendosam scripturam cum superioribus edd. et msstis in contextu tenuisse *Wess.* cuius tam necessariam quam luculentam adsciscentes emendationem nos cum *Schaeß.* et *Borh.* suum restituere *Herodoto* non dubitavimus. *S.*

CAP. LXXIII. 1. εὐδωθή) Servo integrum, supra *χρηστῶς* ὁδοῦται IV. 139. tuitus. Ὡδῶθῃ non mihi satis sententiae videtur facere. Recorior bene *Sophoclei Oed.* Col. vs. 487. ἐμοὶ μὲν οὐκ ὁδωτὰ, in negotiis, quae absolvi non queunt, οὐκ ἀνιστὰ, οὐ βαδιστὰ. De rei vero *successu fausto* ibid. vs. 1500. σφῶν δ' εὐδοίῃ Ζεύς. *Philo Iud.* in *Ioseph.* p. 548. Α. ἵως μὲν γὰρ τὰ κατὰ τὴν πολιτείαν εὐδοῦται πράγματα αὐτῷ, verbis huic loco accommodatis. Idem p. 557. Α. ἀλλ' οὐκ εἰσάπαν εὐδοῦται κακία. Plura non coacer-vo. *WESS.*

11. παραθήκην παρατίθενται) Ex *Med.* mutatum restitue-rem κατατίθενται. Depositum, τὴν παρακαταθήκην, alibi quoque παραθήκην dixit, IX. 44. VI. 86. Hic vox ista po-tuerat etiam omitti. Κατατίθεσθαι eadem structurā *Thuey-didi* praesertim frequentatur: lib. III. c. 28. supplices *Tach-*es κατατίθεται ἐς Τένεδον, in *Tenedum* mittit custodiendos: c. 72. illos κατέθεντο ἐς Αἰγίνα: similiter c. 102. IV. 57. V. 61. et 84. VIII. 3. Apud *Xenoph.* Ἑλλ. I. p. 255, 23. *Chalcedonii* τὴν λείαν ἅπασαν κατέθεντο ἐς τοὺς Βιβυνοὺς Θράκας, ad vicinos omnem praedam mittunt custodiendam velut depo-situm. *VALCK.*

CAP. LXXIV. 2 seq. δῆμα ἔλαβε etc.) Excerpsit *Suidas* in *ὑπεξίσχε*: ubi *Dionis* illud, πρὸ τῆς δίκης ὑπεξίσχεν idem est, quod *Athenis* dicebatur οὐκ ὑπέμεινε τὴν κρίσιν, vel τὸν ἀγῶνα. *Cleomenes* ὑπεξίσχε ἐς *Θισσαλίην*, furtim se subduxit abiitque in *Thessaliam*. Supra *Clisthenes Athenis* ὑπεξίσχεν, [V. 72, 2.] id est ὑπεξῆλθεν et ὑπεξίστη: plene lo-quitur VIII. 132. [ubi ὑπεξίσχεν ἐκ τῆς Χίου.] *VALCK.*

4. ἐνθεῦτεν δὲ ἀπικόμενος) Hinc sequentia quaedam ob *Sty-gis aquae* factam mentionem descripsit *Porphyrus*, sive potius *Apollodorus* in opere de *Diis*, apud *Stobaeum Eclog.* Cant. p. 130. *Herodoti* verbis illic subiecta *Callimachea* et *Heracleotae Philonis*, de mirabili huius aquae virtute, com-parari poterant ad *Aelian.* de *Nat. An.* X. 40. et *Antigon.* *Caryst.* c. 174. ubi nonnulla notat *Io. Meurs.* plura dede-

rant P. Leopard. Em. IV. c. 8. et Iac. Nic. Loënsis Misc. Epiphyll. III. c. 10. VALCK.

8. πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προεστ. ἀγνέων, ἐξορκῶν τὸ Στυγὸς ὕδωρ.) Vir Celeb. ob Florentinum ἐξορκου seriem hanc statuebat πρόθυμος ὢν τῶν Ἀρκ. - - - ἐξωρκοῦτο Στυγὸς ὕδωρ, mutilans et addens pro voluptate. Sed omnes libri πρόθυμος ἦν: neque ἐξορκοῦσθαι [activa notione] Nostri usu tritum, tolliturque τὸ ante Στυγὸς ὕδωρ praeter morem: tum participium, namque eo in numero est ἐξορκῶν, non infinitivus, quae Cl. Reiskii opinio, magna Codicum optimorum concordia munitur. Equidem πρόθυμος ἦν - - - ἀγνίειν ex Porphyrio laudavi, laude nunc quoque dignum censens. Alioqui πρόθυμος ἦν ἀγνέων recte de Scriptoris consuetudine, notata lib. I. 77. WESS. — Nempe verbum περᾶσθαι quidem cum participio construere Herodotus adsuevit: an πρόθυμος ἦν similiter participium loco infinitivi adsciscat, etiam atque etiam dubitare licuerit. Caeterum vide in Var. Lect. notata. S.

Ibid. πρόθυμος ἦν - - - ἀγνέων, ἐξορκῶν) Ex Apollodoro sive Porphyrio Stobaei meliorem eruit vulgatā lectionem Vir summus in Diss. Herod. p. 115. Mihi [sicut Reiskio] visus fuerat Herodotus scripsisse: εἰς Νῶνακριν πόλιν πρόθυμος ἦν τῶν Ἀρκάδων τοὺς προεστειώτας ἀγνέων ἐξορκοῦν τὸ Στυγὸς ὕδωρ: atque ita legisse Valla. Ista certe πρόθυμος ἦν infinitivum poscunt, aequae ac προθύμως ἔχω: quod in Plutarchi Gryllo p. 986. E. restituendum censeo, ἀλλὰ μὴν ἔχω προθύμως ἀκροᾶσθαι. Egregia reddi poterit Alcinoο sententia Isagog. in Platon. c. 27., si sic scribatur: οὐ δὴ ὑπὸ θεῶν ποτε ἀμελεῖται, ὅς ἂν προθύμως ἰθέλη δίκαιος γενέσθαι, pro vulgatis ὥσπερ προθυμείσθαι θίλει. VALCK.

10. τῶν Ἀρκάδων) ὅπ' Ἀρκάδων legit etiam Valla: ego neutrum requirerem, si abessent ista Codicibus. Neutrum forte legit Eustath. qui in Ἰλ. β'. p. 228, 2. [pag. 301. ed. Rom.] Ἡρόδοτος, αἰτ, φησὶν, ὅτι Νῶνακρὶς πόλις Ἀρκαδίας, ἐνθα λέγεται εἶναι τὸ τῆς Στυγὸς ὕδωρ, ὀλίγον φαινόμενον, στάζον ἐκ πέτρας εἰς ἄγκυς. Pausan. VIII. pag. 634. [cap. 19 extr.] ὕδωρ κατὰ τοῦ κρημενοῦ στάζει, καλοῦσι δ' Ἕλληνες αὐτὸ (non itaque soli Arcades, quod optime Gronov. animadvertit:) Στυγὸς ὕδωρ. Rursus pag. 635., τὸ ὕδωρ τὸ ἀπὸ τοῦ κρημενοῦ παρὰ τὴν Νῶνακριν στάζον. Quia urbes erant in Arcadia vici-

παι Νάνακριν et Φινιδός, eidem dicitur p. 637. τὸ πρὸς Φινιδῷ ὕδωρ, ὃ Στύγα ὀνομάζουσιν. Ad eandem rationem paulo post apud Herod. [lin. 14.] vulgari debuerat πρὸς Φινιδῷ, ut recte scribit Casaubon. ad Strabon. VIII. p. 597. VALCK. — Rediit ὑπὸ τῶν Ἀρκάδων. [At vide Var. Lect.] Etsi enim Graecorum in sermone Stygis aqua, Arcadum tamen illa iactatione inclaruit. Io. Meursium consule ad Antig. Caryl. c. 174. WESS.

12. στάξις ἐς ἄγχος) Praeclare Gronovius, cui praeter Ask. et Pass. gravis auctor accedit Eustathius. [Vide superiorem Valck. adnotationem.] Stygis aquam neque argenteum, neque aeneum, neque ferreum vas potest sustinere, sed dissilit et dissipatur, apud Vitruvium lib. VIII. 3. Cuius itaque vulgatum ἄγχος materiae? Bene Eustath. ad μισγάγκειαν Homericam ἄγχος διὰ τοῦ κ. ὁ βαθεὺς καὶ φερραγγώδης καὶ κοῖλος τόπος p. 497, 13. [p. 379, 17. ed. Bas.] WESS.

CAP. LXXV. 7. ἐνέχραυε ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον) Suidas, nonnulla invertens, τὸ σκήπτρον agnoscit, Eustathius bis; quod properantior infitiabatur Galeus. Posset ἐνέχραυε Eustathii blandiri, nisi eodem utrumque tenderet. Nicander Ther. vs. 277. οἷσι κεράσσης Οὐλόμενον κακοειγὸν ἐνι χραύσει κυνόδοντα. WESS.

Ibid. ἐνέχραυε etc.) Quod prostat apud Suidam [et in Zonarae Lexic. p. 745.] velut Herodoti, ἐνέχραυε τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ, non diversam lectionem, sed partem praebet interpretationis: patebit erroris origo sic intermedia scribenti, quae videntur excidisse: ἐνέχραυε (ἐς τὸ πρόσωπον τὸ σκήπτρον ἤγουν ἔπληξε) τὸ πρόσωπον τῷ σκήπτρῳ: quo modo verba Herodoti interpretatur Eustath. in Od. β'. p. 79, 42. exhibens velut Herodoteum non isto tantum loco, sed bis terve etiam alibi ἐνέχραυεν, velut ad Ἰλ. ε'. p. 440, 12. et ad π'. p. 1082, 23. Utrumque reperitur apud Homer. χραύω et χραύω: hoc quidem propria stringendi virtute in Ἰλ. ε'. 138. ubi χραύωσθι recte redditur in Schol. ἀμύξῃ ἐπ' ὀλέγον, τὸν χρωῖτα ἐπιξύσθι: alterum apud Apollon. Rhod. II. 283. τῶν ἀκροτάτησιν ἐπέχραον ἤλυθα χερσίν: ubi Schol. ἐβλήσαντες αὐτὰς πλῆξαι, μάτην ἐπήνεγκαν τὰς χεῖρας. Homerea spectant glossae Hesychii, apud quem pro Ἐπεχράοντο scribendum, Ἐπέχραον τὸ ἐπιβάρευσαν. Illuc recte referuntur ab Eustathio aliiisque Ζηχρηεῖς ἄνεμοι, stringentes venti. VALCK.

11. τὰ μιν αὐτοῖς ποιήσεις) Erunt fortasse, quibus τὰ μιν λυθείς codicis Pass. ridebit, congruens Cleomeni ἐξ ὧν διδεδυμένῳ, et mala servulo, si qua cippo exsolveretur, minitanti. Mihi prosemminatum ex αὐτοῖς censetur; cuiusmodi ΑΥΘΕΙΣ et ΑΥΘΙΣ confusiones in superioribus ostendere memini. WESS. — Αὐτοῖς, pro αὐτοῖς, spreto ionismo scribitur in cod. F. qui ex eadem cum Pass. familia: quo magis firmatur Wesselingii iudicium. In ποιήσεις consentiunt, quod sciam, libri; nisi quod ποιήσεις adiecta, littera scribat F. Videtur autem utique ποιήσεις in fut. scriptum oportuisse: postrema vocalis: facile e voce proxime sequente adhaeserit. S.

18. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Incerti scriptoris verba apud Suidam in Κατεχόρδουσι huc refero, opinatus Theopompi ex Herodoti esse Epitome, Εἰτα τῶν Φρεῶν ἐξέπλευσε, καὶ μανὶς ταυτὸν μαχαίρᾳ καταχορδεύσει. In Cleomenem enim dicta aptissime quadrant, et Theopompi cognitum istud compendium. Culte Henr. Valesius in Dione Chrysost. Or. XXXVII. p. 467. B. ἡμεῖς δ' οὐ παρέχομεν τὸν ἀνδριάντα χορεύειν ἂν αἰσθάνηται, correxit χορδεύειν, sive, quod malim καταχορδεύειν, clarissime ad haec alludente: negant enim se statuas, si sentirent, praebituros, ut ita lancinarentur. Contra peccatum in Libanii Or. VI., nuper Venetiis publicata, pag. 100. οὐ τοῦ μὲν ἑκατέρᾳ ἐχόρδου; h. e. Bongiovanni interprete, nonne pater illius chordas efficiebat? Immo saltabat, ἐχόρδου. Longinus [hunc Herodoti locum respiciens] sententiam consideravit duntaxat, et Plut. T. II. p. 223. B. Post pauca μῦνοι [lin. 21.] manere possunt. Conferendus Pausanias est III. 4. pag. 213. WESS. — Athenaeus lib. X. c. 48. (p. 436. ed. Cas.) de Cleomenis furore, simul hunc locum, simul inferiorem cap. 84. respiciens, Ὅτι δὲ, αἶτ, διὰ μέθην ταυτὸν καὶ μαχαίρᾳ κατέτεμε, Ἡρόδοτος ἰστέγησε. Bellum Atticae inlatum, quo lucum Eleusinum Cleomenes vastavit, tetigit Herod. lib. V. c. 74. S.

Ibid. καὶ ταύτην καταχορδεύων) Modum, quo maniacus corpus conciderit, tradiderunt quidem alii; verbum vix alibi repertum καταχορδεύειν retinuit Aristides II. pag. 393. Cleomenes, inquit, τὸ αὐτοῦ σῶμα καταχορδεύειν ἐκ ποδῶν ἀφ' ἑαυτοῦ: se ipsum minutatim dissecuit, Canterus. Ex usu plebeio petatum velut hic aptissimum laudat Longin. π. Τψ.

p. 170., qui vicinorum tantum sententiam expressit. In *Glossis Herod.* simplex Χορδένων redditur τέμνων: in iisdem pro Κατασώχουσι simplex ponitur Σώχουσι: pro Herodoteo Καταψῶσαν Suidas habet Ψῶσαν. Sic saepe solent Grammatici. Quae in Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 765., ad Διαπρυσθεῖν adscripta sunt, εἰς μέρη λωροτμηθεῖν, pertinent ad vicina: Διατμηθεῖν τε λέπαδνα: Εἰς μέρη λωροτμηθεῖν. Idem illud dici potuit χορδενθεῖν, id est, εἰς χορδὰς sive λέπαδνα διατμηθεῖν. Καταχορδενεῖν significat εἰς χορδὰς τέμνοντα διαφθεῖν. Vim praepositionis non intellexerunt in κατατετρώματιςθαι apud Herod. VII. 212. VALCK.

[20. τὰ περὶ Δημόκλειον γεγόμενα) λεγόμενα fortasse legendum suspicari cum Reiskio licet: ac frequenter sane ista duo temere permutantur a librariis. S.]

24. καταγνέων) Habet Suidas ex *Glossis Herodoteis*, et prave explicat καταλύων. Servant scripti omnes, nec potius aestimari ἀπαγνέων [quod Reiskius proposuerat] sive ἐξαγνέων potest. Fraus, qua supplices luco deducti, traditur c. 79. Vere Eustath. [loco in *Var. Lect.* citato] ἄλσος et τέμνος saepe non discrepare docet, hoc tamen ἐν Ἐλευσίνι inconsiderate ponens. Porro ex Arch. ἐν ἀπορίῃ σχῶν [lin. 25.] Cl. de Pauw format ἐν ἀωρίῃ σχῶν. Valla vero vertit, lucum quem in Argia occupasset, ac si ἐν Ἀργεῖῃ σχῶν, uti Stephanus suspicatur, legisset. Vulgatum praestat. Ἐν ἀλογίῃ ποιούμενος lib. VII. 126. et Procop. Bell. Vand. I. 20. etc. WESS.

CAP. LXXVI. 3. Στυμφηλίδης λίμνης) Nulla lis moveretur lacui Στυμφαλίδι, modo dialecti forma responderet. Urbs Homero Iliad. B'. 608. Στύμφηλος, more Ionum, ad quem Pausaniae ἀνὴρ ἐκ Στυμφήλου VI. 8. et ἐπὶ Στυμφήλῳ V. 10. Hinc Στυμφήλιοι, Criticis ad Poëtam momentibus, qui Aeliano Var. II. 33. aliisque Στυμφάλιοι. In Erasino Herodotus accuratior Strabone lib. VIII. p. 567. [Consentit tamen cum Herodoto idem Strabo, p. 371. A. ed. Cas.] Scite autem Reiskius ἐς χάσματα ἀχανὲς [lin. 5. ubi vulgo ἀφ' ἀνὲς] ἐκιδδύσαν. WESS. — In editis tamen Animadverss. istam coniecturam Reiskius non repetiit. S.

CAP. LXXVII. 3. ἡ Σίπεια) Praestet-ne haec loci scriptura, an Σήπεια, cum taceant veteres, non audeo asseverare. Est Arcadiae mons Σηπία in Pausan. VIII. 16., a serpentibus nomen sortitus: a sepiis in littus eie-

etis Italiae Sipus, olim Σηπιούς, ἀπὸ τῶν ἐκκυματιζομένων ση-
πιῶν, ni fallit Strabo VI. pag. 435. [pag. 284. v. ed. Cas.]
Nobilis praeterea Σηπιός ἀκτὴ inf. lib. VII. 183. Quid si
ob sepias e mari fluctibus littorali loco adpulsas hic Σηπίας
aut Σηπίας titulus? WESS.

10 seqq. Ἄλλ' ὅταν etc.) Partem oraculi hinc exhibet
Pausan. II. [cap. 20 extr.] p. 157. ubi, pro πρότερον δὲ ἐπὶ,
corrigi debet πρότερον δὲ ἐπὶ τὸν ἀγῶνα τοῦτον προσημνηνεν ἡ Πυ-
θία. Sic saepissime loqui solet; cuius moris immemor Ca-
saub. ad Polyb. pag. 118. [ed. Gron.] sana docte tentabat.
VALCK. — Alteram eiusdem oraculi partem, ad Mile-
sios spectantem, supra adpositam a Scriptore vidimus cap.
19. S.

14. ὄφιν τριέλικτος) Cur hoc damnabile, et ἀέλικτος
plausibile? Vocis insolentia et novitas, difficiliorque ex-
plicatus me ad pristinam retraxit. Eunapio apud Suidam
talis serpens μυριέλικτος ὄφιν, quem glossa, historici verbis
inprudenter innexa, πολυέλικτον explicat. Τριέλικτον ὄφιν dat
idem Grammaticus in Μαίανδρος ex Epigrammate. Quid
multis? Nonnus Dionys. IX. vs. 256. Αὐχμηραῖς τριέλι-
κτον ὄφιν σπειρὸν ἐθείρις Ἥρατι. Ceterum Pythiae hoc
responsum ex Herodoti narratione planum non est. Quo-
rum enim ὅταν ἡ θήλεια τὸν ἄρσενά νικήσασα ἔξελάσῃ? Praeteri-
ta sunt Telesillae documenta virtutis et prudentiae, qui-
bus matronas Argivorum, ut sumtis armis urbem prote-
gerent, Cleomenemque et invadentes Spartanos repelle-
rent, animavit, petenda ex Pausaniae lib. II. 20. WESS.
— Vocab. ἀέλικτος nusquam aliàs occurrere ipse Gro-
non. qui illius patrocinium suscepit, professus est; in du-
bio etiam relinquens, utrum privativa notione accipien-
dum sit α in vocis initio, an intensiva. S.

19. ἐποιοῦν καὶ οἱ Ἀργεῖοι τῷτὸ τοῦτο) Copiosior in eo
stragemate Polyaeus I. 14., sed paucis nunc verbis man-
cus: ὀπλιζομένων, ἀνθωπλίζοντο ἐξιόντων, ἀντεπέξιμον ἀναπαυο-
μένων, ἀνταναπαύοντο: nihil de prandio, cuius abesse men-
tio non debebat. Recte scriptus codex, quo se usum doctis-
simus Fermat in Epist. post Diophantum profitetur, ἀριστῶν-
των, ἡρίστων ἀναπαυομένων, ἀνταναπ. Vide et Plutarch. T. II. p.
223. WESS.

CAP. LXXIX. [5. ἄποινα - - - δύο μνέαι. Similiter
vero apud Athenienses: vide V. 77, 16. S.]

11. ἐπὶ δένδρῳ) Nusquam alibi in Musis: maneat tamen. *Eustath.* ex *Lexico Ael. Dionysii* ad *Iliad.* Γ'. p. 396, 22. [pag. 300, 19. ed. Bas.] λέγεται οὐ μόνον δένδρον, ἀλλὰ καὶ δένδρεον καὶ δένδρος: potiusque δένδρον videri quam δένδρος. Possunt ergo δένδρεα, toties *Herodoti* usu frequentata, ex alterutro arcessi. Inmanem *Cleomenis* in supplices *Argivos* crudelitatem intactam haud reliquit *Pausan.* III. 4. WESS.

Ibid. ἀναβαίς ἐπὶ δένδρῳ) Ante vulgatum ἐπὶ δένδρῳ vix se tueri poterat: poscebat usus ἐπὶ δένδρον, ut ἀναβῆναι ἐπὶ ναῦν· ἢ ἵππον· ἐπὶ δῶμα. Commodum δένδρος hic subministravit *Med.* Δένδρεσι hic illic reperiri optimus noster *Io. Pierson.* docuit ad *Moerin* p. 132. In exemplaribus suis *Xenophonteis* δένδρος et δένδρεῖ et δένδρῃ reperisse videtur *Aelius Dionys.* *Eustath.* in 'Ιλ. γ'. p. 300, 21. cuius observato non nominati *H. Stephanus* utitur, *Anim.* in *Corinth.* de *Dialect.* pag. 25. VALCK.

CAP. LXXX. 8. ἐξήκειν μοι τὸ χρηστήριον) De temporis certi spatio, quod expletum est, verba frequentantur ἐξήκειν et ἐξελθῆν. Verum sicut *Graecienses* *Iudaei* non in istum tantum sensum verba πλησθῆναι et πληρωθῆναι, sed et hoc de divinis adhibent oraculis, quae suum iam habuisse censerentur eventum; sic *Herodoto* oraculum et somnium dicitur ἐξήκειν et ἐξελθῆν. I. 120. ἐξήκειν τὸν ὄνειρον: VI. 108. τὴν ὄψιν συνεβάλλετο ἐξεληλυθέναι: hic paulo inferius, de eodem oraculo, cap. 82. δοκέειν οἱ ἐξεληλυθέναι τὸν χρησμόν τοῦ θεοῦ. Oraculum impletum vulgo dicebatur τέλος ἔχειν: ἐπιτελεῖσθαι *Herod.* VI. 140. ἐκπεραίνεισθαι *Eurip.* *Cycl.* vs. 692. Duo loca praebet *Suidas* in 'Εξήκει et in 'Εξῆλθεν, in quibus ista de oraculis ponuntur, quae suum habuerant eventum: eorum alter prostat et in *Zonarae Lexic.* Msto, velut *Xenophontis*, in cuius libris vulgatis ista non opinor reperiri. VALCK.

CAP. LXXXI. 3. ἥτις ἐς τὸ 'Ηραῖον) Erat in *Argivorum* et *Mycenaeorum* confinio, *Mycenis* x. stadiis, ab *Argis* xl. seiunctum, teste *Strabone* lib. VIII. pag. 566. [p. 368. d. ed. Cas.] et *Pausania* *Corinth.* c. 17. Ubi si femina, qualis famosa *Chrysis* ex *Thucydide*, sacris sola fuerit operata, sequentia labem habebunt. Verum super ea re dubito. WESS.

CAP. LXXXII. 17. δειφύγει πολλὸν τοὺς δαίμοντας) Si vel in aliis etiam inveniretur illud Codicibus, restituerem tamen ἀπίφύγει. Sequitur in hoc verbo usum Herod. receptum. VI. 104. similiter Miltiades dicitur ἀποφυγὼν τοὺς δαίμοντας. Adde II. 174, [8.] Andocidi restituendum p. 16, 17. εἰ δὲ ἐγὼ αὐτὸν ἀποφύξομαι, pro ἀποσθῆξομαι. Antiphon pag. 115, 24. πολλὰς γραφαὶς διώξας οὐδεμίαν εἶχεν (corrigen- dum est εἶλεν) ἔτι δὲ --- πλείους διωχθεὶς, οὐδὲ πώποτ' ἀποφυγὼν. Demosth. p. 154, 183., γραφαῖς παρανόμων ἀπίφύγον. Aristoph. Vesp. vs. 577. Thucyd. III. pag. 212, 34. Eam in rem ut plura congerantur necesse non est. VALCK.

CAP. LXXXIII. 1. Ἄγρος δὲ ἀνδρῶν ἐχειρώθη) Suum recuperabit Herod. ἐχειρώθη, firmatum in Diss. Herod. p. 86. Haeret eadem menda in Solonis senario apud Aristid. T. III. p. 398., uno de quinque et viginti ab illo servatis ex poemate, quod condidit Solon εἰς αὐτὸν καὶ τὴν αὐτοῦ πολιτείαν, quorum ista leguntur ibid. ultima: εἰ γὰρ ἤθελον, Ἄ τοις ἐναντίοισιν ἦνδανεν τότε, Αὐθις δ' ἂ τοῖσιν ἀτρείοις, δρᾶσαι, διὰ Πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἦδ' ἐχειρώθη πόλις. Canter. Iam capta multis urbs fuisset a viris. Sed nec a multis capta urbs Graecis dicitur διὰ πολλῶν χειρωθῆναι, neque is sensus illic congruit. Nisi σισάχθειαν suam Solon introduxisset, civitas multis fuisset civibus viduata: hanc postulant quae praecedere sententiam. Pro δρᾶσαι, διὰ, corrigerem δρᾶσαι κακὰ: sed praeterea minime dubitanter: Πολλῶν ἂν ἀνδρῶν ἦδ' ἐχειρώθη πόλις. Hoc alibi dicitur ἡρημώθη ἡ πόλις ἀνδρῶν, velut in Aeneae Poliorcet. c. 14. In proximis etiam ἐπὶ ἡβησαν [lin. 3.] restituetur ex Codicibus, quod Vallam sequutus Anglus expresserat interpres: vid. les Essais de Critique sur les Trad. d'Herod. p. 182. VALCK. — In Solonis iambis Brunckius noster (Gnomic. Graec. p. 83.) utramque Valckenarii emendationem adoptavit: alteram quidem, ἐχειρώθη, haud dubie verissimam; alteram vero, κακὰ pro διὰ, tam violentam arbitrariamque, quam parum necessariam. Quanto fuerat simplicius certiusque δι' αὐτὸν legere, quod ipsum in ΔΙΑ perspicue inerat! S.

1. ἐχειρώθη) Correxite Vallae Latini praefectus Edit. Genev. MDCXVIII., adprobavitque D'Orvillio ad Charit. pag. 102. Reiskioque. Nihil ea profecto scriptura melius cer-

tiusque, tametsi Ἄργος χειρώσιν ἀνδρῶν apud Eustathium ad Periæg. vs. 364. pag. 176.; eodem enim (quod Tan. Faber docuit) in luto. Suidas: Ἐχειρώσαν ἀνδρῶν. ἐστινήθησαν. Eupapius Exc. Hoesch. p. 13. πάντα ἀνδρῶν ἐχειρώσαν, sed in Aedesii Vit. p. 38. τὰς ἄλλας χειρώσας πόλεις ἀνθρώπων, consimili vitio: χειρώσας dederat, *Homerum* Iliad. E. 642. aemulatus, sicut et *Virgilius* Aen. VIII. 571. tam multis viduasset civibus urbem. Mitto nunc *Strabonem*, Poëtae versum illustrantem lib. XIII. pag. 891. [pag. 596. ed. Cas.] Tangendum ἐς δ' ἐπήβησαν est, [lin. 3.] ex *Vallae* Latinis in *Genev. Edit.* receptum prudenter, nec sine quadam audacia. *Aeschyli* VII. contr. Theb. vs. 671. οὐτ' ἐφηβήσαντά πω, h. e. ἐς ἥβην ἐλθόντα καὶ νεάνισκον γενόμενον, consilio auctoritatem dat. Quae quidem cum in promptu forent, miror, stupentque Cl. viri, *Pavius*, *D'Orvillius*, *Reiskius*, in contentu durare cuncta potuisse. *WESS.* — *Gronovium* nil mirum est pravam tenuisse utramque scripturam, ἐχειρώθη et ἐτίβησαν, a quibus non discedentem vidisset Codicem qui ipsi pro oraculo fuit. Sed quum *Londinensis* editio, quae *Galei* nomen praefert, ad *Iungermannianum* expressa fuerit exemplum, mirum utique videri deberet, esse pravas istas lectiones in *Londinensi* ed. instauratas, si verum esset quod *Dorvillius* et *Reiskius* putarunt, in *Iungermannii* editione, ἐχειρώθη et ἐπήβησαν legi. Tenet illa pravam utramque scripturam, quae (quemadmodum *Wessel.* docuit) primum in *Genevensi* editione, adeoque decimo post anno quam *Herodotum* *Iungermannus* ediderat, correctae prodierunt. S.

4. ἔπειτ' ὀφθαλμοὺς οὗτοι) Quum ἐπήβησαν οἱ — παῖδες pristinum vultum induerit, οὕτω stare non debuit. Malebat *Pavius*. ἔπειτ' ὀφθαλμοὺς οὗτοι ἀνακτώμενοι, deinde servorum iterum facti domini, ὀπίσω ἐς ἑαυτοὺς τοῦ Ἄργεος ἐξέβαλον, postea *Argis* eiecerunt propter se ipsos. Qua in coniectura desidero multa, acquiescens in Codicum consensu et *Gronoviana* interpunctione. Addo, *Plutarchum* de Virtut. Mulieb. pag. 245. E. ab hac *Herodoti* recensione abire, nec servis *Argivas* mulieres, sed vicinorum optimis, in civitatem receptis, coniungere, *Argivorum* gloriae studiosum. *WESS.*

8. γένος ἰὼν Φιγαλαεύς) Incognitam hinc *Arcadiae* gentem finxit *Ortelius*. Φιγαλαεύς, vera scriptio, a *Galeo* sal-

tem restitui debuerat; cui venit in mentem, instructo codicum lectione Φιλαγεύς. Arcadiae urbis incolae plerumque semper Φιγαλείς dicuntur Pausaniae: semel apud illum vulgatur Φυγαλείς, V. p. 385., ut apud Dionys. Halicarn. II. p. 224, 46. et alibi: mendose Φιγάλοι, VIII. p. 624., pro Φιγαλείς: ubi pro Φιλλοῖ forte scribendum Φιαλοῖ. Φιαλείς dicuntur Diodoro Sic. II. p. 33. ubi vid. clar. Wess. Ναρκιδαν ἐκ Φιγαλίας habet Pausan. VI. p. 465., ut Πυθίας ὁ Ἀρκάς ἐκ Φιγαλίας est apud Athen. XI. p. 465. D. ubi Lepreates citatur Harmodius ἐν τῷ περὶ τῶν κατὰ Φιγαλίαν νομίμων. Urbem Poëtae dixerunt Φιγάλειαν, velut in oraculo: Ἀρκάδες Ἀζῆνες βαλανεφάγοι, οἱ Φιγάλειαν Νάσσασθ'. Excitat Steph. Byz. ex lib. V. Messeniacorum Rhiani: Τὴν μὲν ἀνῆγετ' ἄκοιτην ἐπὶ κραναὴν Φιγάλειαν, Tharyx' nempe sororem Aristomenis: ut Achillem Homerus, sic Aristomenem isthoc carmine sibi sumserat laudandum Rhianus. Herodotens autem Cleander, genere Phigalensis Arcas, fuisse dicitur ἀνὴρ μάντις, nempe τὴν ἐπιστήμην: ut ποιητὴν ἄνδρα dixit Aristoph. Θεσμ. 156. et Amphilytum Herod. [I. 62, 17.] χρησμολόγοι ἄνδρα. Haud verisimilis videbitur nonneminis coniectura, suspicati Mantinensem fuisse Cleandrum, patrem vero et maiores Phigalenses; scripsisse adeo Herodotum ἀνὴρ Μαντινεύς Κλέανδρος, γένος ἐκ Φιγαλεύς. Pausaniae pag. 698. memoratus ἀνὴρ Μαντινεύς Κλέανδρος illo longe fuit recentior, tutor quippe Philopoemenis. VALCK.

Ibid. Φιγαλεύς ἀπ' Ἀρκადίης) Notus Φίγαλος, Phigaliae Arcadicae conditor; notissimi Φιγαλείς, urbis cives, ex Pausan. VIII. 39. et Steph. Byz., Φιαλείς etiam appellati Diodoro XV. 40. Et Φιγασεύς, quale in Arcadia gentile nusquam, in hac sede contra Th. Galei admonitionem pertinax haereret? WESS. — Ad hunc locum haec notaverat GALEUS: „Non puto alibi nomen Φιγασεύς reperiri. Codices Arch. et Eton. Φιλκγεύς habent: hinc vero [vera, puto, voluit] lectio emicat, Φιγαλεύς, quam Stephanus in „Φιγαλία agnoscit.“ — Phigalea vel Phigalia, Arcadiae oppidum, frequenter memoratur Polybio et Athenaeo, ubi de nominis scriptura passim in Adnotationibus monuimus: singula utriusque auctoris loca Indices nostri declarant. S.

CAP. LXXXIV. [4. ἀκρητοπότην γενέσθαι etc.] Re-

spexit haec *Athenaeus* lib. X. (non lib. V. ut in *Var. Lect.* vitiose scriptum) p. 427. b. c. et p. 436. e. f. cap. 29. et 48. nuperae editionis. S.]

6. μεμονέναι) *Homero* probatissimum verbum librariis latuit: hinc aestus et mutationes. *Inpetum desideriumque* exprimere non est in obscuro. *Hesychius Etymologusque* possunt mitti in consilium. Gestae rei tempus et alia expendit *Bayerus*, *Comment. Acad. Petrop.* T. III. pag. 380. WESS.

16 seq. ἔκ τε τοῦ -- Ἐπισκυθισον λέγουσι) ἔκ τε τοῦδε significaret atque ex isto tempore. ἐκ τοῦδε *Sophoclis* est in *Electr.* vs. 516. et *Antig.* 584. *Margo Steph.* praebet ἔκ τε τόσου. Prout vulgatur, legisse videntur *Chamaeleon* et *Eustathius*; ille apud *Athen.* X. p. 427. n. ὅθεν, ὅταν βούλωνται πινῖν ἀκρατέστερον, Ἐπισκυθισον λέγουσιν: *Eustath.* in *Od.* α. p. 29, 33. [pag. 1398. ed. Rom.] ἐκ δὲ τοῦ τοιούτου Σκυθικοῦ κηκοῦ τὸ ἀκρατέστερον πίνειν Ἐπισκυθίζιν φασὶν οἱ Λάκωνες. Excitans *Herodoti* verba *Athenaeus* legisse videtur Ἐπισκυθίσαι, quod dudum monuit *D. Heraldus* ad *Martial.* IX. Ep. 37. *Eustathii* verba contulit ad *Herodotea Io. Meurs.* Misc. Lacon. III. c. 7. Sua quidem *Lacones* Dialecto pro ἐπισκυθισον dixerunt Ἐπισκυθίδδον: ut Ὀμηρίδδον, Μουσίδδον, Αἰνιδδον, et similia. VALCK. — Ἐκ τε τοῦ, quod inde ab *Aldo* ubique editum est, cx ionica dialecto idem atque ἐκ τούτου vel ἐκ τοῦδε valet: idque tam ex hac causa, quam ab hoc tempore significare potest. Ego vero h. l. formulam paullo quidem rariorem, sed *Nostro* familiarem, ἔκ τε τόσου, quam probati servarunt codices, haud ambigue ab illo tempore significantem, restituendam auctori arbitror. conf. V. 88, 9. VII. 215, 8. Communi sermone ἔκ τε τοιούτου diceret: sed et alibi τόσος et τόσον pro τοσοῦτος et τοσοῦτο idem *Noster* usurpat. S.

17. βούλωνται πίνειν etc.) Ex *Ask.* atque *Eustathio*, quibus *Chamaeleon* concinit apud *Athen.*, ὅταν βούλωνται πινῖν ἀκρατέστερον, ἐπισκυθισον λέγουσιν, verbis hinc citra dubium repetitis. *Cleomenem*, strenuum potatorem, *Aelianus Var.* II. 41. et *Σκυθιστὶ πινῖν Athenaeus* sistunt, quos non sollicito. Statim ἐκτίσαι [lin. 19.] legitimum caput 92. prae-stat. WESS.

CAP. LXXXV. 9. Τί βούλεσθε πίνειν) Vide, am

βουλευέσθε, cui tot schedae patrocinantur, sperni necessum sit. Spartani regem Leutychiden Aeginetis dedendum iudicant: dum cunctantur et deliberant, Theasides Aeginetis, τί βουλευέσθε, quid consultatis [quid cogitatis] facere? Non obliviscor, βούλισθαι et βουλευέσθαι passim scribarum confundi arbitrato, uti cap. 66., neque infitior, idem et hic potuisse designari. Confer tamen VII. 10, 4. WESS.

12. ὅπως ἐξ ὑστέρης μὴ τι ὑμῖν) Plene Thucyd. in huius simillimo dicto III. 57., εἰ δὲ περὶ ἡμῶν γνώσεσθε μὴ τὰ εἰκότα, --- ὁρᾶτε ὅπως μὴ οὐκ ἀποδέξωνται. Apud Diogen. Laërt. II. 102., βλέπε ὅπως μὴ παρῆσθαι πρὸς ἡμᾶς ἔτι. Qua Noster ellipsi, eadem Aeschyl. Prom. vs. 68., ὅπως μὴ σαυτὸν οἰκτιρῆς ποτὶ. Eustath. interpretatur δίδιδι μὴ πάθης οἴκτου ἄξια, in Od. f. p. 231, 37. Aristophanea collegit R. Dawes, Miscell. Crit. p. 229. VALCK.

16. ἐπισπόμενον Λευτυχίδα) Omnes ita de compacto. Verum ἐπισπόμενον, Reiskio etiam indice. Vide lib. I. 91. WESS.

CAP. LXXXVI. 2. Scriptum-ne ἀπαίτιε τὴν παραθήκην fuerit, an παρακαταθήκην reliquerit, quaestio- nis est? Eusebii, Democriti, pluriumque aliorum apud Cl. Wasse ad Thucyd. II. 72. testimoniis παρακαταθήκη affirmatur. Herodoto παραθήκην contribuunt Thom. Magist. et Phrynichus, cuius haec: Παραθήκην Ἰππῖαν καὶ Ἰωτὰ τινὰ συγγραφεῖα φασὶν εἰρηκέναι, Nostrum Ioni scriptoris titulo signantis. Supra certe cap. 73. παραθήκην παρατίθενται libri omnes. Hic boni codices, et in progressu constanter. Passionei cerae miniatulae eodem ducunt, tum Stobaeus. Παρακαταθήκην tamen his deposuit lib. V. 92, 7. Relinquo ergo. Sequens προφάσις εἰλκον [lin. 3.] in Comici Lysistr. vs. 727. occurrit. WESS.

8. καὶ γὰρ ἀποδίδόντες etc.) Leutychides ex vero. Depositum reddere, per se res est expetenda: qui reddunt, funguntur officio, laudem stricto iure haud reportantes. Haec Democrito mens apud Stob. Serm. XLIV. pag. 310. ὥσπερ τὰς παρακαταθήκας ἀποδίδόντα οὐ χρὴ ἐπαινεῖσθαι τὸν δὲ μὴ ἀποδίδόντα κακῶς ἀκούειν καὶ πάσχειν. Ut res nunc habent et seculum est, quis laudem recusabit depositum non abneganti? WESS.

13. Γλαῦκον, Ἐπικύδειος καὶδα) Egregie Gronovius: testes adsunt instauranti locupletes, in quibus Pausanias hominem nimium extulit et cohonestavit, Γλαύκου τοῦ Ἐπικύδους, scribens, Σπαρτιάταις βασιλευόντος ἐπύρκα ἐμύσαντος, II. 18. nisi si duo illa [Σπαρτ. βασιλ.] glossatori debeantur. Nihil hic de regia viri dignitate, neque alibi, quantum memini. Τούτων --- πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα [lin. 14.] Abreschius Dil. Thucyd. pag. 374. ex VII. 16, 1. (ubi Ms. περί ἡκοντα) et ἐν χρόνῳ ἰκνευμένῳ [lin. 17.] ex Hippocrate illustravit Foesius. Consimile Abydeni in Praep. Euang. Eusebii IX. 41. τῷ χρόνῳ δι' ἰκνευμένῳ ἀφανισθῆναι. WESS.

25. καὶ διότι χρέματα etc.) Causa haec deponendae pecuniae obscura: clariorem censebat, modo ex intricatiore, quae hic fuerit, scriptura formaretur, τοὺς αὐτοὺς ἐστὶ ὄραν ἐρῶντας vir eruditus: innui Peloponnesios et Spartanos, nullo prae animi magnitudine argenti studio tactos. Enimvero nimia ea nationis laus, cuius φιλοχρηματὴν oraculo praedicatur. Puto Milesium hospitem Ionas Carcsque in animo habuisse, Persis obnoxios et expositos, propterea quae rei pecuniaeque suae possessores minime securos. WESS.

28. ἐξαργυρώσαντα) Sic Thucydides VIII. 81. et doctius interpretes. De recentiorum ἐξαργυρίζειν [ut apud Demosth. de Pace p. 59, 5. ed. Reisk.] multa Miscell. Vol. V. Tom. III. p. 54. Malui [dein] usu praeunte θίσθαι παρὰ σέ, prius (de quo Abreschius Diluc. Thucyd. p. 438.) non districte damnans; et [lin. 29.] παρὰ σοὶ σόα, ex Ionismo, quo de lib. II. 181. Eusebius tamen Philosophus eodem in sacro, uti Iuvenali vocatur, deposito, ἀλλ' ὥστε φυλάξαι καὶ ἀποδοῦναι σῶα τῷ παρατεμένῳ, ἐπειὰν ἀπαιτήται, ap. Stob. Serm. XLIV. pag. 310. WESS.

Ibid. ἐξαργυρώσαντα, θίσθαι παρὰ σοὶ) Deterior est lectio, quam habet Stobaeus Gesneri pag. 195, 39. θίσθαι παρὰ σέ. Probari posset quod ibid. sequitur χρόνου δι' ἐπιβόητος, si vox πολλῶ omitteretur in Codicibus. Παρὰ σοί: ut in Isaai verbis ex oratione perdita apud Dionys. Halic. T. II. pag. 167, 49., οὗτος μοι παρακαταθήκης παρ' Εὐμάχου τούτου. Herodotum sequutus ἐξαργυρώσαι quoque scripsit Thucyd. quod plerumque dicitur ἐξαργυρίσαι et ἐξαργυρίσασθαι. Attigit Dou-

naeus in Demosth. pag. 88. Veterum locis adfirmarunt Duker. Hemsterh. et Wesseling. hic ad Diodor. II. p. 562. VALCK. — Mihi recte Wesselingius praetulisse visus est *ῥέσθαι παρὰ σέ*: recte vero item deinde scribitur *ἴστα* παρὰ σοὶ σόα. S.

39. οὔτε με περιφέρει οὐδὲν εἰδέναι) Non peculiaris ea Herodoto dictio ex Porti praeiudicio: habetur in Platonis, uti Cl. Abreschius monstravit, Lachete p. 246. E. περιφέρει δέ τις με καὶ μνήμη ἄρτι τῶνδε λεγόντων: quod Latinum ubi fiet, pertinet ad me quaedam recordatio, vim non repraesentabit, quae memoriae quendam quasi circumactum postulat. Statim [lin. 40.] τῶν ὑμῖς λέγετε, Ionum est. WESS.

46. ἀπιστερήμινος) Probabitur fortasse ἀπηρημένος Vind., quod in Arch. pravatius; et habet, quo allubescere queat. In vulgato constans est Eustath. cum Codd. haud paucis, convenitque sollemnis formula in Porphyrio Abst. An. lib. IV. 10. οὔτε παρακαταθήκην ἀπιστήσα. Oraculum, Glaucō redditum, in celebritate versatur, citatum olim saepe, [vide Var. Lect.] et laudabile est. Iuvenalis notabiles et suavissimi sunt versus Sat. XIII. 200 etc. WESS.

48. εἰ ὄραω τὰ χρήματα λήσεται) Quaerebat Spartanus, quae Numinis esset Mens; et an hoc illi facinus suaderet Apollo? secundum Iuvenal. Sat. XIII. vs. 202. ubi historiam enarrat Schol. ex Herod. Eximium quod sequitur oraculum attigerunt etiam Clem. Alex. Strom. VI. p. 749. et Pausan. II. [c. 18.] p. 149., (emendatus a Palmerio Exercit. p. 372.) et VIII. [c. 7.] p. 612., versum hinc excitans ultimum, Ἄνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀρείων: qui est in Hesiodi Epy. κ. Ἡμ. versus 285. Vitiosam exhibet in quarto versu lectionem Arch. qui recte scriptus legitur apud Stobaeum et Eustath. in Iliad. γ'. pag. 314. Oraculo subiectum dictum Delphicum, [lin. 60.] τὸ ποιηθῆναι τοῦ θεοῦ, καὶ τὸ ποιῆσαι, ἴσον δύνασθαι, sic quoque scriptum in suo Cod. legit Valla, ut ex aliis obtulit Diss. Herod. pag. 115. VALCK.

54. Ἄλλ' Ὀρκον πάις etc.) Cultius expressit illustr. H. Grotius Latine Iur. B. et Fac. II. 13, 1., ubi optime Io. Frid. Gronovius Horcon instar numinis considerat, quem poëtae fingunt iurandi veluti exactorem et praesidem. Ὀρκον proinde πάις aliquid posterum et consequens est, nimirum
Herodot. T. VI. P. I.

rum Animadversio divina, quae nec opinatis periurīs superveniens fractae fidei poenas infligit. Loquendi genus in *Epicharmi* fragmento, *Grotii* medela curato, apud *Clem. Alex. Strom.* VI. p. 749. Ἐγγύα θυγάτηρ μὲν ἄτας, ἐγγύας δὲ ζαμία. Et apud *Eustath. Amor. Ismen.* pag. 426. Αἰδῶς γὰρ, παῖς ἐλέγχων ἴστί: excipit enim et sequitur reprehensionem pudor. WESS.

65. οὐτ' ἴστίη οὐδεμὴν) Istud *Herodoteum*: norunt, qui Musas amant. Mox προῤῥίζως *Arch.* et *Vind.* redono. *Superius* I. 32. προῤῥίζους ἀνέτρεψε: et III. 40. κακῶς ἐπιλεύτῃσι προῤῥιμζος. *Sophocles Elect.* vs. 765. τὸ πᾶν δὴ δεσπόταισι τοῖς πάλαι προῤῥιζον - - ἔφθασται γένος. Alia eiusdem, et *Euripidis*, et *Abydeni* missa facio; minime mihi temperans in his *Lycourgi Or.* in *Leocr.* pag. 157. fin. excribendis, τοὺς δὲ θεοὺς οὐτ' ἂν ἐπισηκῆσας τις λάθοι, οὐτ' ἂν ἐκθύγοι τὴν ἀπ' αὐτῶν τιμωρίαν* ἀλλ' εἰ μὴ αὐτὸς, οἱ παῖδες γὰρ καὶ τὸ γένος ἄπαν τὸ τοῦ ἐπισηκῆσαντος μεγάλους ἀτυχήμασι περιπίπτει, quippe excellentissimis ob pietatem, et ad hunc *Herodoti* locum peropportunis. Quam vellem, ea temere iurantibus et peierantibus in pectus altissime defigi! WESS.

Ibid. εὔτε τι ἀπόγονόν ἴστί οὐδὲν οὐτε ἴστίη) Hoc ex *Codd.* recepturum *Herodotum* indicat *Diss. Herod.* p. 65. Ubi *Iuvenali* dicitur *Extinctus tota pariter cum prole domoque*, *Herodotea* non omisit *Grangaeus*. *Iudaeis* secundum *Celsum* *Origenis* VIII. p. 424. ἀντὶ τοῦ γῆς ἀπάσης εἶναι δεσπόταις οὐδ' ὁποῖά τις βῶλος οὐδ' ἴστίη καταλείπεται: quando βῶλῳ minus commode subiicitur ἴστίης mentio, scripserat fortasse *Celsus* οὐδὲ στίη, qua voce, lapillum significante, designata quoque fuit ἡ στενοχωρία. Quod sequitur, hinc enotavit *Eustath.* in *Il.* γ'. p. 314. Γλαῦκος - - βουληθεὶς ἐπισηκῆσαι προῤῥιμζος ἐξετρίβη ἐν Σπάρτης. Multos *Deus* προῤῥιμζους ἀνέτρεψε, *Herod.* I. 32. *Eurip. Hippol.* vs. 682. Ὡ παγκραίστη, καὶ φίλων διαφθορεῦ, (sic *Mss. Paris.* et *Flor.*) - - Ζεὺς σ' ὁ γεννήτωρ ἐμὸς Προῤῥιμζον ἐκτρίψαιεν. *Hesychius* Προῤῥιμζον interpretatur σὺν ταῖς ῥίζαις ἀνασπώμενον. *A* radicibus eversum, et ab stirpe sublatum dixerunt Latini. VALCK.

CAP. LXXXVII. [1 seq. τῶν προτ. ἀδικημάτων etc.)
Vide lib. V. c. 80. et 81. S.]

6. πεντήρης ἐπὶ Σουσίῳ) Primum διήρης, sed et alia hīc in suo *Cod.* legisse *Valla* videtur, quae fortasse sunt ex *Hero-*

doteis Latina facta, haec scilicet: Erat enim Atheniensium in Sunio biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant. A tempore Thesei, cui debetur institutum, quotannis in Delum missam navem, quam *Θεωρίδα* vocabant, luculentus testis est in Phaedone Plato p. 58. v. cuius eam in rem verba Meursius iam dedit in Theseo c. 16. plura Spanhem. in Callim. Hymn. in Del. vs. 313. In Delo sacra curaturi, et qui publicitus Athenis ad Iudos mittebantur solennes, cives semper erant honoratissimi; quales ex sua quoque civitate mitti voluit Plato τοὺς ἀρχοντας τῆς θεωρίας ἐκαστοῦ, de Legib. XII. p. 947. A. Unus erat plerumque Ἀρχιθεωρὸς. τῶν ἀρχιθεωρῶν tamen meminit et Andocid. p. 32, 44. Herodotus τὴν Θεωρίδα νῆα fuisse scribit πλήρεια ἀνδρῶν τῶν πρώτων Ἀθηναίων. Stabat Attica Theoris in Delum traiectura ἐπὶ Σουνίῳ. Hinc in Delum olim traiecit etiam Latona: Hyperides in Deliacā, ἀπ' ἀκρᾶς τῆς Ἀττικῆς ἢ Λητῶ ἐπέβη τῆς νῆσος: excitat ista Schol. in Aristid. Panathen. mstus clar. Burmanni. VALCK. — Laurentio biremis quaedam, quam Delum iam inde a Theseo quotannis mittebant: vere quidem, atque ex Platonis initio Phaedonis; sed uberius, quam fuerat necesse. De sacra hac nave Θεωρίδι et Θεωροῖς libet post diligentem Ez. Spanhemii ad Callim. H. Del. vs. 314. et Valckenarii in Ammon. lib. II. 3. operam silere. WESS.

CAP. LXXXVIII. 5. προτέρην ἐωῦτοῦ ἐξέλασιν) Turbae amanuensium de corruptis testantur verbis. Si Vallā dedisset, hic suam ipsius priorem abitionem sive abiectionem Aeginetis inputans, diceres conspirare cum Passioneo: verum eius non sunt, addita a correctore Phoenice, incertum quo ex codice. [Immo vero ipsius Vallae verba sunt.] Quod recepi, μεμφομένοις - - προτέρην ἐωῦτοῦ ἐξέλασιν, omnes motus sedat, indignationem Nicodromi exponens, ob prius iniunctum sibi exilium. Tale lib. V. 76. ὅτε ἐπὶ Πισιστρατιδῶν ἐξέλασιν ἐρμηθέντες - - ἀπίκοντο. Non nescio, Cel. Gronovio aliud placuisse: sed suum cuique pulcrum. Retulit ad Nicodromum Philosophi locum Polit. V. 6. ἐν Αἰγίνῃ ὁ τὴν πρᾶξιν πρὸς Χάρητα πράξας ἐνεχείρησε μεταβαλεῖν τὴν πολιτείαν: in Aegina urbe mutare reipublicae formam aggressus est is qui oppidum Chareti prodiderat, magnus Casaubonus ad Polyb. p. 185. Ed. Gron., dubius nonnihil ob Charetem. WESS.

CAP. LXXXIX. 3. ἰδόντο χρηῖσαι σφι) Ipsa in his veritas. Supra III. 58. ἰδόντο τῶν Σιφνίων δέκα τάλαντα σφι χρηῖσαι, rogant Siphnios ut sibi decem talenta darent mutua: et οὐ φασκόντων δὲ χρήσειν τῶν Σιφνίων. Quod deinceps [lin. 6.] διδοῦσι δὲ πενταδράχμους, sani coloris est, sicuti ἔλυσάν σθεας διμνίως, binis in singula capita minis, lib. V. 77. Theocritus Idyl. XV. 19. ἐπταδράχμωσ κυνάδας, quemadmodum ex Aldina principe eximie reparavit R. Bentleius Diss. de Epist. Phalar. p. 443. Iustum praeterea [lin. 7.] δωρίην --- δύναι, neque latuit Th. Galeum. Superius c. 62. ὑπεδικέτο δωρίην δώσειν τῶν ἐωυτοῦ πάντων, Homeri praescripto Od. i. 267. ἢ καὶ ἄλλοις Δῶης δωρίην: ubi Schol. δωρεάν, quod eius hic sedem invaserat violenter. De praepositione non rixabor, cuius alioqui absentia nocet nihil. Prudenter vero Corinthii, apud Athenienses causam perorantes, harum xx. navium, istis olim publice concessarum, mentionem interserunt apud Thucyd. I. 41. WESS. 6. διδοῦσι διὰ. εἴκοσι νέας) Hoc civitatis suae beneficium postea temporis Atheniensibus in memoriam frustra revocarunt Corinthii apud Thucyd. I. 41. τῶν μακρῶν σπανίσαντες ποτε πρὸς τὸν Αἰγινήτων ὑπὲρ τὰ Μηδικὰ πόλεμον παρὰ Κορινθίων εἴκοσι ναῦς ἐλάβετε: qui illic μετὰ pro ὑπὲρ scribendum putabat. nunc, opinor, coniecturam suam repudiabit. VALCK. — Quod adicitur πενταδράχμους ἀποδόμενοι, vendentes vertunt, et de vera venditione Larcherus accepit: mihi (nescio quam recte) quinque illae in singulas naves minae de locationis pretio intelligendae visae erant: quam in sententiam fortasse Ἀπίδοτο apud Suidam ἐξέδωκε, παρέδωκε, exponitur. S.

9. νέας τὰς ἀπάσας) Liberalitate schedarum cultior nunc ordo, qualis et lib. VII. 9. Ὑστέρισαν, [lin. 10.] locum retinere poterit, fortasse tamen progenitum ex priorē ὑστέρησαν, cui tot vindices adsunt. Frequens utriusque permutatio, etiam in Thucyd. lib. VIII. 44. WESS.

CAP. XC. 5. ἔφερόν τε καὶ ἦγον τοὺς) Optime vertit Galeus in notis, depraedabantur; neque enim Aeginetas ferebant et agebant, [ut erat in Vallae latinis, quae intacta h. l. Gronov. servavit;] sed ex agris popularium rapiebant agebantque quae ferri agique poterant. Semper apud veteres in isthac usitatissima formula observatur a Grammaticis

tradita significandi differentia. Quam portabant praedam, φέρειν: quam prae se agebant, iumenta nempe, dicuntur ἄγειν: sive φέρεσθαι τὰ βασταζόμενα, ἄγεισθαι τὰ βαδιστικά. Quia iumenta potissimum praedam efficiebant, frequenter legitur τὴν λείαν ἄγειν et ἱλαύνειν. VALCK.

CAP. XCI. 4. ἐκθύσασθαι) Suidas hinc Ἐκθύσασθαι ἐξιλεώσασθαι καὶ ἐκμειλίξασθαι. Obvium quoque in procurandis ominibus et prodigiis. Dio Cass. XLI. [c. 14 extr.] p. 179. D. οὐδὲν ἐξεθύσαντο, nullum prodigiorum piaculis procuraverunt. Synesius Encom. Calvit. p. 74. B. οὗς οἱ τερατοσκόποι καὶ οἱ μάντιες ἐκθύονται. Iunge Eustath. ad Homer. p. 1223, 51. [p. 1306, 19. ed. Bas.] WESS.

Ibid. ἄγος --- ἐκθύσασθαι) Impium scelus ἐπιεῖν non potuerunt. In eamdem sententiam dicitur φόνου ἄγος ἐκνύσασθαι: sed ex sanguine supplicis concepta macula nullo modo potuit elui. Qui lustravit Athenas Epimenides, τὴν πόλιν dicitur ἐκθυσάμενος Maximo Tyr. XXXVIII. 3. Significavit et Ἐκθύσασθαι iram Deorum piaculis sive victimis placare piacularibus: ἐξιλεώσασθαι, ἐκμειλίξασθαι Suidas interpretatur. Hoc sensu positum Euripidi latet apud Clem. Alex. Strom. V. p. 688, 27. [p. 424. B. ed. Lugd. Bat. 1616.] in ἐκθυσάμενους: cuius loco quod Grotius minus considerate scripserat εὐ θυσάμενους, ne Graecum quidem in tali structura, Barnesius nobis repraesentat ut Euripideum T. II. p. 510. vs. 243. Euripidis anapaesti sic scribi poterunt emendate: Πίμψον μὲν φῶς ψυχᾶς ἀνέρων τοῖς βουλομένοις ἄθλους προμαθῖν, Πόθεν ἔβλαπτον. τίς ῥίξα κακῶν; τίνα δὲ μακάρων ἐκθυσάμενους Εὐρεῖν μόχθων ἀνάπαυλαν. VALCK.

7. ἐξῆγον ὡς ἀπολέοντες) In praegressis, ἐξῆγον ἀπολέοντες: sequunturque duo Codd. ὡς contemtim habentes. Sed enim voculae saepe, ubi sine detrimento reticeretur, sua vis suusque lepor est. Superius c. 28. διαβαίνει --- ὡς ἀμήσων τὸν εἶπον. Plato Menex. p. 240. D. ἡγγέλλετο βασιλεὺς διανοεῖσθαι ὡς ἐπιχειρήσων πάλιν ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας. Pausan. Boeot. cap. 13. p. 757. Λακεδαιμόνιοι --- τοὺς τεθνεώτας διανοεῖντο ὡς θάψοντες. Plura hoc de genere transmisit Cl. Abreschius, quibus locus alibi opportunior. Mox ἐπιλαμβανόμενος, [lin. 9.] tantopere a Cel. Gronovio laudatum, pristino, Eustathii citatione etiam munito, haud utique significantius [quam ἐπιλαβόμενος] est. Sed perseveret in nupera possessione. Optime

Hemsterhusius Noster ex *Polluce* et *Herodoti* verbis illud adscititium ἀπριξ̄ exterminavit: *Suidae* enim λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ̄ εἶχετο, nihil ad *Herodotum*, etsi eius ex imitatione propagatum. *WESS.* — Conf. *Var. Lect. S.*

9. ἐπιλαμβάνεμενος δὲ τῶν ἐπισπαστήρων) Non ille cardinibus prehensis adhaerebat. Porti errorem in *Suida* iam correxerat ante *Küsterum* *Hemsterh.* ad *Poll.* X. 23. cui optime Ἐπισπαστήρ id proprie fuisse dicitur, quo ianuam clausuri attrahebant; hoc *Odysseae* *Paraphrastes* dixit ἐπισπασθαι τὴν θύραν καὶ ἐπικλείσαι. Qui *Thracis* ista *Demosthenis*, idem *Eustathius* in *Od.* α'. p. 72. varias nobis enotavit appellationes, quibus designaretur ianuæ marculus; inter illas est etiam ex *Herod.* ἐπισπαστήρ, ὃς καὶ ῥόπτρον ἐλέγετο. Ut apud *Herodotum*, sic *Irene* dicitur ἐχομένη τῶν ῥόπτρων τῶν θυρῶν τοῦ ἱεροῦ, *Phylarcho* apud *Athen.* XIII. p. 593. v. cum *Ephesi* confugisset in templum *Dianae* *Ptolemaeus*. Ubi vulgatur apud *Xenoph.* Ἑλλ. VI. 351, 29. ἐπισπάσασα τὴν θύραν εἶχετο τοῦ ῥοπάλου, antiquitus lectum fuisse εἶχετο τοῦ ῥόπτρου monstrant haec *Harpocratonis*: Ῥόπτρον - - - Ξενοφῶν Ἑλληνικῶν ἔκτῳ: ad *Lysiam*, qui testis ibid. citatur, vid. *clar. Io. Taylor* p. 103. Sed si *Herodotea* sunt, quae *Suidas* exhibet, nostris in exemplaribus voces aliquot videri deberent omissae: apud *Suidam* in voce Ἐπισπαστήρων ista leguntur absque scriptoris nomine: εὐρῶν προσκειμέναις τὰς θύρας; καὶ λαβόμενος τῶν ἐπισπαστήρων ἀπριξ̄ εἶχετο. *Herodotea* videbantur *H. Stephano* *Thes.* T. III. p. 920. Neque negari potest huic illa loco satis esse accommoda, si εὐρῶν δὲ poneretur cum viro Summo ad *Pollucem* cui nunc illa forsitan in certi potius videbuntur imitatoris, ex hoc loco expressa. *VALCK.*

CAP. XCII. [6 seqq. ἀνάγκη λαμβθεῖσαι ὑπὸ Κλεομένηος etc.) Scilicet in ea expeditione, de qua c. 76 seqq. *S.*] , 16. στρατηγὸς ἀνὴρ) Specimen abundantiae est *Herodoteae*, quale c. 83. ἥλθε ἀνὴρ μόντις Κλέανδρος. Dedi alias plura. [Series forsitan verborum talis concipienda, στρατηγὸς ὦ (sive τῷ) οὐνομα Εὐρυβάτης, ἀνὴρ πεντάειλον ἐπασκήσας. Sic quidem de eodem homine, IX. 75. Εὐρυβάτην τὸν Ἀργεῖον, ἄνδρα πεντάειλον.] Victus *Eurybates* a *Sophane* tandem est, solvitque poenas, quas dudum meruerat, ut solent plerumque semper hoc genus bellatores. *Valla* *Sophanem* τοῦ Δεκείλους verterat de caelis, corruptissime in principe editio-

ne; filii nomen deinde accessit. Error cognitissimus ex lib. IX. 74. WESS.

CAP. XCIV. [2. ἀναμνησκόντος τε αἰεὶ τοῦ θεράποντος etc.) Redi ad lib. V. c. 105. S.]

11. Ἀρταφέρνηα τὸν Ἀρταφέρνηος) Tentavit ducis nomen Nob. Palmerius Exercit. p. 28. ob Arundelianum marmor, APIENTEA ex Seldeni scriptione ostentans. Ibi vero fractum et exesum illud erat, ductusque litterarum agnitu difficiles: unde sollertissimus Humphr. Prideaux ad illud Chron. Marm. pag. 217. ΑΡΤΑΦΕΡΝΕΑ fuisse, merito coniecit. Nostro saepe, Pausaniae I. 32. Cornelio Nep. in Miltiade c. 4. atque omnibus potiori Aeschyl. Pers. vs. 21. Artaphernes audit. Quid Datidi Rex, nisi mandata absolveret, minatus fuerit, Plato Menex. p. 240. B. indicavit. WESS.

CAP. XCV. 3. ἐξ τοῦ Ἀλκίονος πεδίου) Meminit Homerus, nominis caussam testatus, Iliad. Z'. 200. cuius Valla non recordatus in errorem incurrit, leniter et docte correctum a P. Leopardo Emend. VII. 20. Sequentia ex Msttis cultiora sunt. WESS.

9. ἐσθιβάσαντες ἐς τὰς νείας) Parum absum a tribus ultimis abolendis, auctoribus utens Codicibus. Sunt sane ad sententiam nulli usui. Maneant tamen Scholii instar. Veterum de navium Persicarum hac expeditione numero discordiam attigit Bosius ad Nepotis Miltiad. c. 4. Quod deinceps autem [lin. 11.] παρὰ τὴν ἡπειρὸν ἔχον τὰς νείας, vir eruditus ἦγον aut ἑστειλλον malebat. Non desero schedarum consensionem. Ἐχειν Homero idem nonnunquam ac ἐλαύνειν. Νῶϊν δ' ὡδ' ἐπ' ἀριστέρ' ἔχε στρατοῦ, Iliad. N'. 326. ubi Eustathius. Itidem Herodotus. WESS.

14. ὥς μὲν ἡμοὶ δοκίει) Damnable δοκίει minime, positum in lib. I. 152. Elegans quoque δοκίειν, Gronovii solertia lib. IV. 168. instauratum, atque alibi. Optionis itaque facultas. Conf. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 5. et de clade Persarum ad montem Athou c. 44. WESS.

CAP. XCVI. 3. ἐπεῖχον στρατεύεσθαι) Vide ad lib. I. 80. Explicuit Eustathius σκοπὸν εἶχον κατὰ τῆς Νάξου στρατεύεσθαι. Geminum lib. I. 153. ἐπ' οὗς ἐπεῖχε τε στρατηλατίαν αὐτός. Mox [lin. 4.] μεμνημένοι τῶν προτέρων non repudio, quantumvis τῶν προτέρων in absurdis haud sit. Miscentur talia et variantur; veluti in Diodori XVII. 69. et

Maximi Tyr. Diss. IV. c. 4. ubi *Davisius*. Τα πρότερον, quorum Naxii in memoriam redibant, lib. V. 34. WESS.

CAP. XCVII. 5. ἐν τῇ Πηναιῇ) Verius fortasse et Ἰωνικώτερον ex Codicibus τῇ Πηνείῃ. *Thucydidi* quidem certe, *Dionysio Halic.* pluribusque aliis, *Holstenio* ad *Ethnographi* Πῆνη advocatis, Πῆνεια. *Pausaniae* itidem IV. 34. et *Diodoro* XII. 58. In *Harpocrati* ex Or. *Delia* *Hyperidis* Πῆνεια, in Excerptis vero Orationis apud *Sopatrum* ad *Hermogenem* p. 184. Πῆνεια saepius. Vide *Casauboni* Animadv. in *Athen.* X. 6. [Animv. T. V. p. 371. nuperae edit. Conf. vero etiam Animadv. T. II. p. 624.] et *D'Orvillii* Exercit. de Inscript. *Deliac.* in *Miscell.* Vol. VII. p. 109. WESS.

9 seq. ἐν ᾗ χάρις οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο.) Adscribo *Aeschinis* verba ex *Dialog.* III. 19. hoc fonte. uti bene *Rev. Horreus*, derivata: *Gobryam* testantur missum in *Delum* fuisse, ὅπως τηρήσει τὴν νῆσον, ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο. *Cicero* lib. I. *Verr.* c. 18. paria, *Xerxis* expeditioni cum *Aeschine* tribuens, quod *Darii* aetate *Delis* usu venit. *Trecenta thuris talenta* [lin. 14.] *Eustath.* ad *Dion.* vs. 525. hinc accipit. WESS.

9 seq. ἐν ᾗ χάρις οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο) In *Aeschinis* *Socr.* *Axioco* p. 160. *Gobryes* Magus κατὰ τὴν τοῦ Ξέρξου διάβασιν missus dicitur in *Delum*, ὅπως τηρήσει τὴν νῆσον, ἐν ᾗ οἱ δύο θεοὶ ἐγένοντο. Conf. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Del.* vs. 255. et *B. Brisson.* de *Regn. Pers.* II. p. 218. Secundum *Valerium* *Max.* I. 1. ext. 6. *Persae* mille navium numero *Delum* compulsi templo *Apollinis* religiosas potius quam rapaces manus adhibuerunt. Pietatem suam demonstrasse *Datis* dicitur *Pausaniae* X. [c. 28.] p. 867. λόγοις τε οὓς εἶπε πρὸς Δηλίους, factisque, cum inventum in nave *Phoenicia* signum *Apollinis* *Delum* detulit, ut *Tanagraeis*, quibus fuerat subreptum, restitueretur: coll. *Herod.* VI. 118. Quae sequuntur [lin. 14.] *Herodotea*, *Tzetzes* adhibuit *Chil.* I. vs. 863. Δᾶτις δὲ τῷ Ἀπόλλωνι ἐνθυμιᾷ τῇ Δήλῳ Τάλαντα τριακόςια λιβαυτοῦ πρωτίστου: et *Eustath.* in *Dionys.* vs. 525. Unus plerumque *Datis* commemoratur, rarius facta ducis alterius *Artaphernis* mentione. Ubi in *Aristidis* *Miltiade* T. III. p. 269. *Datis* audit ὁ τοῦ στρατοπέδου κύριος καὶ ἡγεμὼν, *Schol.* Ms. ἐπιτελῇ, ait, τὸν Δᾶτιν εἶδε κύριον πάντων τῶν πραγμάτων, διὰ

τοῦτο αὐτὸν μόνον ὀνομάζει. Illic et saepius in isto praestantissimo Clar. P. Burmanni Sec. Codice alter ducum vocatur Ἰσταφέρνης, prout aliis etiam dicitur. VALCK.

CAP. XCVIII. 4 seq. Δῆλος ἐκινήθη - - - πρῶτα καὶ ὕστατα) Eadem Eustath. [ad Dionys. Perieg. vs. 525.] addito τὸ πρὶν οὕσα ἀκίνητος: [nempe ex l. 14.] incertum, utrum cum Med. et Ask. in negativa delenda conspiraverit. Enim vero quid pro eius praesentia ex Codicum numero disputari queat, prospicio. Nec revoco tamen, motus Cel. viri solerte disquisitione. [Haud dubie ex scholio a nonnullis adiecta negans particula; (ab aliis οὐ, ab aliis μηδέποτε,) non discrepante quidem sententiā.] Classicus Thucydidis locus ex lib. II. 8. accedere debet: "Ἐτι δὲ Δῆλος ἐκινήθη ὀλίγω πρὸ τούτων, πρότερον οὐπω σισθεῖσα, ἀφ' οὗ Ἕλληνες μέμνηται: quippe memorabilis adprime. Nam si insulam tremor circa bellum Peloponnesiacum, quo modo Attici scriptoris verba accepit Seneca Q. Nat. IV. 26., agitavit, oblitus Thucydides huius fuit motus; neque inopportune propterea eius Scholiastes, καὶ μὴν Ἡρόδοτος λέγει, ὅτι ἐκινήθη ἐν τοῖς Μηδικοῖς. At, non recordatum fuisse, habet oblivionis et oscitantiae non laudabile crimen, a quo tum immunis Herodotus non erit ipsemet. Asseverat ad suam usque aetatem Delum πρῶτα καὶ ὕστατα tremuisse: quae si paullo ante Peloponnesiacum quassata motu fuit, utique secunda vice ipso vivo et superstitute contremuit: prorogavit enim aevum in illud usque Graecorum bellum, memoratis etiam nonnullis lib. VII. 137. 133. atque alibi, quae eius tempora testantur. Quo tandem ergo pacto πρῶτα καὶ ὕστατα ad ipsius aetatem usque? Equidem utrumque auctorem in concordiam vocare, quam supinitatis convictos relinquere, malim, Thucydidisque ὀλίγω πρότερον laxius sumere atque ad hunc Deli tremorem adplicare, tantoque cupidius, quod et ille Nostri exemplo in rerum futurarum prodigiis insulae motum censitum fuisse prodidit. Qui alia optant, Cl. Wasse ad Thucyd. consulunt. WESS.

Ibid. Δῆλος ἐκινήθη etc.) Quod additur, ὡς λέγουσι Δῆλοι, monstrat, ut puto, motum istum, quem tum sensisse videbantur Delii, rem Graecis passim ignotam fuisse, vel dubitanter receptam: Huic certe Deliorum narrationi fidem non adhibuit Thucydides; qui, paulo ante bellum

Peloponnesiacum, atque adeo septuaginta circiter annis post, quam haec evenerunt Herodoto narrata, innotam ante Delum scribit prima vice *κινθῆσαι*, lib. II. c. 8. Historici utriusque loca compararunt viri clarissimi *Ios. Wasse*, *Ez. Spanhem.* [ad *Callim. H.* in *Del.* vs. 11.] et *Iac. Gronov.* et *Herodoti* meminit *Schol. Thucyd.* Quo tempore terram movisse secundum *Thucydid.* senserunt Delii, vixit quidem *Herodotus*, sed haec iam olim scripto consignata dudum ante videtur in vulgus emisisse; ut adeo Delus ipsi dici potuerit, si vera narrabant Delii, tum temporis *πρῶτα καὶ ὕστατα μέχρι ἡμεῦ σινοῦνται*: sic legit etiam ista *Valla.* *VALCK.*

8. καὶ Ἀποξέξεω) *Arch.* Ἀποξέξεω auctoritatem a *Thucydide*, *Diodoro*, *Cornelio Nepote*, *Stephano Byz.* in Ἀποξίαι aliisque aufert. Enim vero *Herodotus* vulgatum probavit lib. VII. 106. et 151. et una cum eo *Ctesias* et *Plutarchus*. Sunt in Persicis nominibus plurima, quorum initium *APTA*, sunt quoque *Artobazanes*, *Artochines* etc. *WESS.* — Persuasum equidem habeo, scripturam istam Ἀποξ. non ab *Herodoto*, sed a sequiorum Graeculorum imperita temeritate esse profectum: quos quid induxerit ut in istum modum mutarint nominis formam, in *Var. Lect.* ad VI. 43, 6. indicavi. *S.*

14. καὶ ἐν χερσὶν etc.) *Gronovii* iudicium non temno, aliunde haec inculcata opinati. [Vide *Var. Lect.*] Versum non neglexit *Eustath.* hinc acceptum non docens. Immo, si quod suspicor, palam edere licet, quae succedunt, *δυναταὶ δὲ κατὰ Ἑλλάδα γλῶσσαν* etc. [lin. 17 seqq.] sive explicationes titulorum regionum, Grammatici quidpiam olent, non Historici. *Herodotus* sane non ita adsolet. Sed enim maneat in possessione, quam *Codicum* conspiratio illis asserit. In oraculi versione ἀκίνητον immobilem maluit *Henr. Stephanus*, *Schediasm.* I. 22.; *Virgilius* tamen, *Inmotamque coli dedit et contemnere ventos* de Delo. *WESS.* — Quum et oraculorum responsa frequentissime adponere consueverit *Herodotus*, nec ab ullo alio digressionum genere abhorreant illius *Musae*; non satis equidem causae video, cur aut oraculi de terrae motu *Deliaco* mentionem, eo quod illam codices nonnulli praetermiserint, aut cur *Persicorum* nominum interpretationem, quam libri ad unum omnes

h. l. insertam offerunt, a Scriptoris nostrî more et ingenio alienam iudicemus. S.

14. καὶ ἐν χρησμῷ ἦν etc.) A Gronovii iudicio non dissiderem, si aliis etiam in Codicibus omitterentur oraculi versus, quaeque versum antecedunt proxima: sed quod addit vir Egregius, non magis Herodoto fuisse causam adscribendi oraculi, quam fuit Thucydidi, id vero miraturus scio, qui utrumque bene noverint. Oracula, portenta, scœmnia, et similia credulorum ludibria, Thucydides historiae gravitate censuit indigna; Herodotus ista talia non libenter tantum commemorat, sed ita, ut vix notam effugere possit hominis superstitiosi. Quantum hac etiam in parte distent isti duo, vel hic locus esse queat documento: terrae motus Herodoto prodigium esse videbatur, quo mala ventura Deus portenderet; secundum Thucyd. talis persuasio vulgi animos occupaverat, ἐλέγγο καὶ ἰδοῦμαι ἐπὶ τοῖς μέλλουσιν γενέσθαι σημεῖναι. Sed legat quis Herodot. VII. cap. 57. VIII. 37. 65. 77. IX. 64. et 99. tum Thucyd. II. 17. VI. 70. VII. 79. et in his ingeniorum animadvertet differentiam. Semel tamen Thucydides, lib. II. c. 54., praedictionem memorat Athenis celebratam: Ἡεὺ Δωριεὺς πόλεμος, καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῶν: et evaluisse tandem scribit, ut λοιμὸς non λιμὸς antiqua vocis scriptura crederetur. ἦν δὲ γὰρ, εἰμαι, inquit, ποτὲ ἄλλος πόλεμος καταλάβῃ Δωριεὺς τοῦδε ὕστερον, καὶ ξυμβῇ γενέσθαι λιμὸν, κατὰ τὸ εἰκὸς οὕτως ἄσονται. Hinc etiam constare poterit, quid de talibus senserit Thucydid. et quantum huius cauta perspicacitas Herodoti praestet superstitiosae credulitati. VALCK.

18. Δαρειός, ἐξείης) Occupantur eruditissimi viri in his examinandis S. Bochartus, Th. Hyde, Burtonus, et H. Reilandus in primis, Dissert. de Vet. Ling. Persica Sect. 23. 24. 61. [Adde Anquetil, Comment. Acad. Inscript. T. XXXI. pag. 365.] Res est obscura, et in penuria priscae Persarum dialecti implicata. Advertit tamen animum meum Ἐξείης Arch., cui facile primas tribuo ob haec veteris poetæ apud Hephaestion. Enchirid. pag. 19. Ἐξείη πῆ δῆτ' ἀνολβος ἀβροῖζεται στρατός. Quae quidem Simonidis si sint, (Iac. Uptoni ea coniectura,) pondus addent explicationi, tangentque Darii hanc in Graecos expeditionem: sententia namque, Dario sane infelices comparantur copiae. Haec

vir doctus ad *Dionysium* de Struct. Oration. Sect. 3. p. 25. WESS. — Apud *Hesychium* quidem Persicum vocab. Δαρείος graeco Φερσίμμος respondere perhibetur. Sed mirari hoc loco, ut saepe alias, subit contraria inter se, sibi que ipsarum constantia, doctissimorum hominum eorundemque prudentissimorum eisdem de rebus simillimisque iudicia. Totum istum locum, quo Persicorum quorundam nominum continetur interpretatio, a *Wesselingio*, strenuo aliqui lectionum omnium, in quas consentiunt *Herodotei* libri, defensore, paullo ante vidimus indignum Scriptore nostro iudicari et a Grammatico quodam adsumtum: *Valckenarius*, is qui tot ῥήσεις integrasque sententias, communi codicum consensu *Herodoto* adscriptas, ab aliena manu Nostro obtrusas adeoque rescandas censuit, de eiusdem loci sinceritate nullam ne umbram quidem suspicionis sibi obortam significavit. S.

CAP. XCIX. 1. ἐκ τῆς Δήλου) Reduxi quod olim legebatur: iterata enim toties νήσου vox accidit ingrata, scholii foetus. Προσίσχοντο, tot Codicibus protectum, volentibus relinquo. Non *Aristophanis* Plut. vs. 1097. τῷ μαινακίῳ προσίσχεται nescio: sed in navium adpulsu qui posuerit, habeo neminem; qui vero προσίσχιν, praeter *Herodotum* innumeros. Neque decerno, *Vallam* deinceps παραπλόοντες [pro περιπλ. lin. 4.] τὰς νήσους suis in schedis legisse: in meis nusquam certe. Persae circum *Cycladas*, *Euboeam* petentes, navigarunt. WESS.

CAP. C. 5. τῶν ἱπποβοτείων) Sic de coniectura *Cl. Abr. Gronovius* ad *Aelian.* Var. VI. 1., quam *Mssti* certissimam praestant. De his supra lib. V. 77. Quod autem post pauca [lin. 8.] ex *Arch.* adfertur a *Galeo*, ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν καὶ ἐλθεῖν ἐς τὰ ἄκρα, id additamentum in eo non reperitur. *Laurentius* explevit de suo orationem, ut mollior incederet. Tale de *Thespiensibus* lib. VIII. 50. αὐτίκ' ἐκλελοιπότων ἐς Πελοπόννησον. Alia hoc de genere *Cel. Hemsterhusius* ad Plut. vs. 1170. WESS.

8 seq. ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα) Indocti lectoris supplementum videtur, quod Codices praebent *Vallae* et *Arch.* ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν, καὶ ἐλθεῖν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας. Verbum enim Noster posuisset adcommodatius, qualia nonnunquam subiiciuntur phrasi ἐκλιπεῖν τὴν πόλιν: vid.

quae clar. Taylor adscripsit ad *Lysiae* pag. 48, 49. Herodoteum, quod vulgatur, satis ista commendarent etiam sola VIII. 50., αὐτίαν ἐκλειπόντων ἐς Πελοπόννησον: alia praeterea dedit Clar. Abresch. aptissima Diluc. Thuc. pag. 493. Illuc urbe derelicta fugere voluerunt, ubi Persicae classi non patebat accessus. Fuerunt ab antiquissimis temporibus infames Εὐβοίας ἄκραι. Euboicae cautes, ultorque Caphareus, Virg. Aen. XI. 260. In Schol. ad Eurip. Orest. vs. 432. Nauplius φρικτωρίας ἦψε περὶ τὰς ἀκτὰς τῆς Εὐβοίας: frequens haeret illic etiam menda: scribendum ἄκρας. Εὐβοίας ἄκραι Sophocli memorantur Trach. vs. 801. Ut hic Herod. meminit et τῶν ἄκρων τῶν Εὐβοϊκῶν, VII. 192. Dion Chrys. in Euboica pag. 99. D. ὅταν οὕτω πισθῇ τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίας ὑπὸ τῶν νεφῶν: orationis initio, μόλις, ait, διεσώθημεν πρὸς τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας: sic proximum vocabant scopulosum mare. Ibid. p. 100. A. ἄγρια καὶ σκληρὰ τῆς νήσου τὰ πρὸς τὸ πέλαγος καὶ ταῦτ' εἶπεν ἱστῇ τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας λεγόμενα: scil. Herodoto VIII. 13. aliisque. Philostr. in Heroicis p. 716., τὸ λεγόμενον πῦρ ὑπὸ Ναυπλίου περὶ κοίλην Εὐβοίαν ἐπὶ τοῖς Ἀχαιοῖς ἀβήναι. Livius XXXI. 47. Est, ait, sinus Euboicus, quem Coela vocant, suspectus nautis: prostat ibi docta Dukeri nota. Sunt itaque eadem propemodum τὰ κοῖλα τῆς Εὐβοίας et τὰ ἄκρα. Cur sic dicantur, ex his Polyaei p. 300., αἱ δὲ ἡ θάλασσα κοίλη γένοιτο, similibusque et hodieum usitatis licet aestimare. VALCK.

12. ἰὼν τῶν Ἑρετριῶν τὰ πρῶτα) Ionicis Atticisque tritissima locutio. Euripid. Med. 917. Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς τῆςδε γῆς Κορινθίας τὰ πρῶτ' εἶσθαι: et Orest. vs. 1252. τὰ πρῶτα κατὰ Πελαγονίᾳ ἔδος Ἀργείων. Dio Cass. lib. XXXVI. p. 16. c. ὅτι τὰ τε πρῶτα τῆς βουλῆς ἦν. Synesius Dion. p. 35. B. Εὐδοξον ἀνδρα τὰ πρῶτα τῶν Ἀριστοτέλους ὁμιλητῶν. Non adcumulo plura. Vide Ti. Hemsterhusium ad Luciani Tim. c. 35. WESS.

CAP. CI. 2. κατὰ τίμενος) Cl. Reiskius loci proprium nomen arbitratur, cuiusmodi Siciliae prope Syracusas Τίμενος apud Ethniconographum. Venit olim in mentem, scriptum hic fuisse primitus κατὰ Ταμίνας, cuius in Strabonis lib. X. p. 687. [pag. 447. D. ed. Cas.] ciarissima mentio, et in Stephano Byz. Cui cum omnes suspicioni refragantur Msti, forte Nostri τίμενος Iovis est Ταμυναί sive Apollinis, (variatur enim in titulo,) quo de

Strabo, ad oppidum Tamýnas: tum τὸ τίμενος verius meliusque. WESS. — Sed articulum perinde ignorant libri omnes. S.

Ibid. κατὰ τίμενος) Articulus saltem requireretur κατὰ τὸ τίμενος: sic vicinum Apollinis templum fuisset designatum. Sed Herodotum scripsisse suspicor κατὰ Ταμύνας. Strabonem sequutus Harpocrat. in voc. Ταμύναι: πόλις ἐστὶν ἐν Εὐβοίᾳ ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἐρετριῶν αἱ Ταμύναι. vid. Holsten. ad Steph. Byz. In urbis nomine scribendo Demosthenes et Aeschines sibi constant: ἐν Ταμύναις et εἰς Ταμύνας legitur apud Dem. contr. Mid. p. 364, 501. c. Boeot. p. 578, 20. Aesch. contr. Ctes. pag. 66, 5, 14. qui in Or. de falsa legat. pag. 50, 40. τὴν ἐν Ταμύναις μάχην memorat, laudemque sibi reportatam; quo spectat Philostr. p. 508. VALCK.

3. κατασχόντες δι' εἰς ταῦτα τὰ χωρία) Aestum Gronovii sedant duo Codices, κατασχόντες δι' ταῦτα praeferentes, omisso εἰς, utique non male. WESS. — Adnotaverat in huius loci vicinia e cod. Med. aliquid Gronovius, quod quo pertineret pendebat animi, quum graeca suae Editionis constitueret, quumque Observationes suas conscriberet. Ex scriptura codicum Pass. et Ask. quibuscum noster etiam cod. F. facit, intelligitur, non εἰς ταῦτα, sed nude ταῦτα cognatum illis codicem Med. quoque praeferre. In eadem sententiam Valla graeca verba convertit, potitque his locis; quam versionem Wess. etiam tenuit, in Graecis licet εἰς praepositionem servans, unde haec prodibat sententia, navibusque in haec loca adpulsis. S.

9. ἐπιπτεν ἐπὶ εἰς ἡμέρας) Expulsum et Cl. Gronovio mὲν servari potuisse D'Orvillius ad Chariton. VI. 5. pag. 561. opinabatur; haud imprudenter quidem, nisi schedarum voluntas aliud postularet. Eretriae proditores [lin. 11.] Euphorbus et Philagrus sunt in Plut. de Garrul. p. 510. B., et Pausania VII. 10., ubi in Graecis Φίλαβρος Κυνέω, in Latinis melius. Strabonem memoria fefellit, quando lib. X. pag. 687. [pag. 448. a. ed. Cas.] de Eretria, τὴν πόλιν, αἶτ, κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὥς φησὶν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους τῷ πλήθει. Nihil hic talis modi. Platonis in Menex. pag. 240. verba in doctissimi scriptoris haerebant recordatione. Vide Clar. Valckenarium ad lib. III. 149. WESS,

11. Φίλαγρος ὁ Κινέου) Hoc congruit Eretriensi nomen, non illud male ominatum Φίλαβρες, quod vulgatur apud Pausan. in catalogo proditorum Graeciae lib. VII. p. 546. Quando mox [lin. 15.] Eretrienses Persae dicuntur ἀνδραποδίσσασθαι κατὰ τὰς Δαρίου ἐντολὰς, si iusserat Darius σαγηνεύσθαι, fecerunt quomodo fecisse scribit praeter ceteros Strabo: vid. notata in lib. III. c. 149. Nullam Herodotum tamen istius rei fecisse mentionem monuerat iam Petavius in Iuliani p. 79. A. VALCK.

CAP. CII. 2. κατέργοντες τε πολλὸν) Laurentii Latina, magnam partem vastaverunt, κατεργάζοντες. trium Codicum explicant, ad rem bene, modo isti formae ea in-esset notio. Taliter κατεργάζεσθαι in Musis atque apud alios frequens. Fieri fortasse potuit, idem ut significatus illi participio adhaeserit: alioqui κατέργοντες valere oportebit, non, quae viri Cl. [Gronovii] versio, se coercentes, sed Athenienses in angustias cogentes et concludentes, veluti lib. V. 63. [Sic quidem et Thucyd. VI. 6. κατέργον αὐτοὺς τῷ πολέμῳ καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλασσαν.] Adsunt et uberes correctionum viae, Reiskii sollertiâ munitae, κακεργέοντες, multa mala inferentes; καταργέοντες h. e. καταρᾶν-μοῦντες, tempus nihil agendo consumentes; καταράττοντες τε πολλὸν, magno impetu irruentes. Eas ego premere non ausim. Vastitatem agrorum, a Persis tum effectam, Plutarch. Aristid. p. 521. A. indicat. WESS.

3 seq. δοκίοντες ταῦτά τοὺς Ἀθηναίους ποιῆσαι etc.) Haec, nec Vallae neque ceteris intellecta, recte ceperunt Gronov. et [Bellanger] l'Auteur des Essais de Crit. pag. 184. Vicinum κατέργοντες πολλὸν vellem nobis explicuissent. VALCK.

— Hoc quidem percommode a Wesselingio expositum est. S. 4. ὁ Μαράθων) Διγενὴς ἡ λέξις, ὁ καὶ ἡ Μαράθων, monitore Eustath. ad Odyss. p. 1568, 44.; Ionum ore ἡ Μαράθων, ni fallit Thom. Magister: fallere autem H. Stephanus App. de Dialect. pag. 157. decernit, Grammatico Herodotum lib. I. 62. et hoc ipsum aliaque ex c. 107. obiiciens. Sed enim ἡ Μαράθων hic in schedis: neque latet, quantum sibi amanuenses in mutanda Scriptoris dialecto indulserint. Adde Porphyrium Q. Homer. VIII., τὴν Μαράθωνα Ionibus vindicare, et eruditos Thomae M. interpretes. WESS.

CAP. CIII. [3 seqq. Μιλτιάδης, τοῦ τὸν πάτερα etc.) Conf. cap. 39-41. huius Musae. S.]

16. *πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλεομένης ὁδοῦ*) Sic Io. Meursium Ceram. Gem. c. 24. secutus pingi iussi. Διακοίλης, nexis vocibus, consistere non potest. Atticae Κοίλη e Marcellino scriptisque marmoribus nota, haud longe Ceramico aberat. Unde Aelian. Nat. Anim. XII. 40. Μελιτιάδης δὲ τὰς Ἰππους τὰς τρεῖς Ὀλύμπια ἀνελομένας ἔθαψεν ἐν Κεραμεικῷ καὶ Εὐαγόρας ὁ Λάκων. Quae cuncta hinc derivata cum sint, bene Iac. Perizonius ad Aeliani Var. IX. 32. τρεῖς Ὀλυμπιάδας reposuit, alioqui τρεῖς Ὀλύμπια, cum Cl. Io. Matth. Gesnero, qui de equabus huiusmodi erudite in Columellam de Re Rust. IH. 9. WESS.

Ibid. τῆς διακοίλης καλ. ὁδοῦ) Cum Io. Meursio in Ceramico Gem. c. 24. scribendum censeo, *πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλεομένης ὁδοῦ*, ultra viam, quae, quod trans Coelam ducit, nomen inde suum accepit. Fuit enim sepulcrale Cimoniae monumentum prope urbem ἐν Κοίλῃ, atque adeo ultra viam, quae vocabatur ἡ διὰ Κοίλης ὁδός. Marcellin. in vita Thucyd. p. 3, 25. πρὸς ταῖς Μελιτίσι πύλαις καλουμέναις ἐστὶν ἐν Κοίλῃ τὰ καλούμενα Κιμώνια μνήματα. Huic vitae subiectus scriptor incertus, a praecedentium auctore diversissimus, (cuius incipiunt observata p. 7, 46. [ed. Duker] ab Ἰστίον) p. 9, 23., ἔστι δὲ αὐτοῦ τάφος πλησίον τῶν πυλῶν ἐν χωρίῳ τῆς Ἀττικῆς ὃ Κοίλη καλεῖται. conf. tertius vitae Thuc. scriptor p. 12, 12. Praeter Archinum, Meursio memoratum de Pop. Att. in Κοίλῃ, qui ἐκ Κοίλης censerentur cives innotuerunt Attici Chaeredemus Εὐαγγέλου, Phidon, et Leptines ex Schol. in Aristoph. Av. 1128., Isocrate p. 375. v. Demosth. p. 397, 104. VALCK.

20. *πρεσβύτερος τῶν παίδων τῷ Κίμωνι*) Consimili structura εἰς μὲν δὴ τῶν ποταμῶν τοῖσι Σκύδῃσι lib. IV. 51. et lib. IX. 107. καὶ ἠγάγετο εἰς ἰωῦτοῦ Δαρείῳ τὴν γυναῖκα, filii Darti uxor. Error Thomae Mag., παρὰ τῷ πατρίῳ explicantis ἦγον τῷ πάπῳ, reprehensus merito fuit a P. Leopardo Emend. VII. 20. et I. Rutgersio Var. Lect. I. p. 33. WESS. — At sicut IX. 107. dativus Δαρείῳ non a substantivo γυναῖκα, sed a verbo ἠγάγετο regitur; sic IV. 51. dativus τοῖσι Σκύδῃσι pendet a sequente verbo ἐστὶ, et h. l. dativus τῷ Κίμωνι a verbo ἦν pendet: quâ structurâ in graeco sermone nihil usitatus. S.

22. *παρὰ τῷ πατρίῳ Μιλτ.*) Recte Eustath. in Ἰλ. β. pag.

239, 16., ὡς παρ' Ἡροδότῳ Πάτρως ὁ ἀπὸ πατρικοῦ ἀδελφοῦ
θεῖος, εὐτὼ νῦν (Ἰλ. β'. 661.) ὁ ἀπὸ μητρικοῦ, Μήτρως. Hac
etiam in voce sibi constat *Herodotus* lib. II. c. 133. IV. 76.
VII. 10. In his nostris errasse *Thomam Magist. I. Rutgers.*
ostendit *Var. Lect. pag. 33. VALCK.*

CAP. CIV. 8. καὶ ὑπὸ δικαστήριον) Additā ex Codd.
copulā sermonem, nonnihil antea hiulcum, instruxi.
Quod proxime autem [lin. 7.] τοσθεῦτέν μιν εἰ ἔχθροί, in μὲν
docti viri suspicione conversum memini, quoniam αὐτὸν
ἀγαγόντες consequitur. Eiicerem ego posterius potius fide
corundem librorum, si quae rei necessitas; qualis in *He-
rodoteā* redundantia et aliorum nulla. Confer *Diodoro ad-
posita* lib. I. 97. IV. 39. *WESS.*

CAP. CV. 2. Φειδιππίδην) *Corn. Nepos* expressit;
*Philippidemque cursorem eius generis, qui hemerodromi
vocantur; ubi in cursoris, prorsus uti hic, nomine libri
non conspirant, Phidippidem dantes. In Polluce III. 148.
Φειδιππίδης ἡμεροδρόμος, hinc, opinor, acceptus: eadem Lu-
ciani scriptura T. I. 727., Plut. Malign. p. 862. A., Pausan.
I. 28., Libanii T. I. p. 138., Plinii Hist. N. VII. 20., Solini
Polyh. c. 1. Non me clam est, Viros clar. Salmasium Pal-
meriumque Φειδιππίδην ubique praeferre ob Herodoti exem-
plum: at dubium illud est. Retinebo tamen, valde me-
tuens de explorata scriptionis eius veritate, Φειδιππίδην. He-
merodromos, οὐ χρωμένους ὑποδήματι ἐν ταῖς ὁδοῖς, Musonius ἀνυ-
παδησίαν collaudans in Stob. Sermon. I. p. 18., testimonio esse
voluit: plura de iisdem et elegantia vetus scriptor in Steph.
Sched. VI. 2. *WESS.**

7. Ἀθηναίοισι κελεύσαι ἀπαγγεῖλαι) Eadem hinc de *Pane*
narrat *Pausan. I. p. 68.* similia *Suidas* in Ἰππίας. Huic, a
Miltiade forsā excogitatae, fraudi similem commentus
est *Pericles*, narratam *Frontino Stratag. I. cap. xi, 10.* Et
summi duces *Archidamus*, *Agésilas*, *Epaminondas*, ple-
bis superstitione scienter leguntur usi. Tegeatis non mi-
nus quam *Atheniensibus* istam *Panis* adparationem visam
fuisse veram ex *Pausaniae* constat *Arcad. p. 710.* In *Schol.*
msto ad *Aristidis* Panathen. *Philippidae*, seu *Phidippidae*,
dixisse fertur Pan: ὅτι τῇ μάχῃ παρέσομαι· εἰπὲ δὲ Ἀθηναίοις
τιμᾶν με. Huic quoque divino iussui libenter *Athenienses*
rebus compositis obsecundasse docet *Herod. [lin. 12.] ἰδρύ-*
Herodot. T. VI. P. I. P

σαντο ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει Πανὸς ἱρόν. Testis est et Pan ipse *Lucianus* T. I. p. 272. [Dial. Deor. XXII. 3.] Ἀθηναῖοι συμμαχίας οὕτως ἤριστευσα ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστεῖον ἤϊέη μαι τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. Panis αὐλῖον et τὸ τοῦ Πανὸς dixit *Aristoph.* Lys. vs. 722. et 910. Alia dedit *Meurs.* Athen. Att. II. c. 8. In Schol. ed. ad *Aristid.* T. II. p. 172., Pani dicuntur βομὸν ἰδρύσασθαι et θυσίας ἐπιτελεῖσαι. *Herodotea*, καὶ λαμπάδι ἰλάσκονται, [lin. 14.] *Meursius* attigit in Gr. Feriata voc. Λαμπάς. VALCK.

9. γενομένου σφίσι χρησίμου) Odiosa vocis ἥδη repetitio nunc cessabit. *Hermogenis* Schol. in praegressis eam neglexit, εἵνου ὄντος αὐτοῖς repraesentans. Potior *Pass.* voluntas, in quam *Reiskii* inclinavit opinatio, mox, [lin. 10.] sicuti in duobus Mssis, τὰ δ' ἔτι legentis, proba utique sententia. Scholiastes ille τὰ δὲ, καὶ ἰσομένου tantum. WESS. — Quum in ed. Gron. aliisque ante *Wess.* sic legeretur, ἰόντος εἵνου ἥδη Ἀθηναίους, καὶ πολλαχοῦ γενομένου ἥδη σφίσι χρησίμου, perspicte *Reiskius* monuerat, priori loco delendam ἥδη particulam: eamque cum Scholiaste *Hermogenis* recte ibi ignorant codices nostri F. et Paris. b. ac puto equidem etiam alii, in hisque cod. *Pass.* e quo quum notatum reperisset *Wess.* ignorare eum in hac regione istam particulam, ad iniquum locum referens eam notam Vir doctissimus, prior loco ἥδη tenuit, et posteriori loco abiecit. Pro εἵνου, quod nunc legitur, forsitan εἰνόνου scripserat *Herodotus*, ut voluit *Koen* ad *Gregor.* Dial. ion. §. 71. S.

CAP. CVI. 2. δευτεραίος ἐκ τοῦ Ἀθ. ἄστριος) Obscura de *Phidippide* *Plutarchi* insectatio est, iniusta tamen. Spatium ab illo cursore, absolutum biduo, stadiis mcccxi finiit *Solinus* et magnus eius interpretes p. 33.; *Plinius* vero mxxl. Hist. Nat. VII. 20. ubi docte *Harduinus*. WESS.

Ibid. δευτεραίος --- ἥν ἐν Σπάρτῃ) Plusquam mille ducenta stadia biduo confecisse *Salmas.* monuit ad *Solin.* p. 45. Miror quod scribit *Plutarch.* de *Herod.* Malign. p. 862. *Phidippidem* παρακαλοῦντα Λακεδαιμονίους ἐπὶ τὴν μάχην ἐκ τῆς μάχης γεγεννημένον. Ante pugnam Marathoniam Spartam missus, victoriae reportatae nuncius Athenas venit, *Luciano* teste T. I. p. 727. [Pro Laps. inter Salut. c. 3.] λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχοντας, --- Χαίριτε, νικῶμεν, καὶ τοῦτο εἰπὼν συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ

τῷ χάριεν συνεκπνῦσαι: ubi forte scribi praestiterit ἱναποθα-
νεῖν τῇ ἀγγεῖλᾳ. In Scholiis ineditis ad Aristidis Panathen.
vatis iussu Plataeis missus ad ignem sacrum Delphis pe-
tendum ἀπῆλθεν εἰς Δελφοὺς, καὶ ἦλθεν αὐθημερὸν χιλιούς σταδίους
ποιήσας· καὶ ἔλθων ἐς Πλαταιάς, καὶ βίψας ἐν μίση τὸ πῦρ ἐτελεύ-
τησε, μὴ ἐνεγκὼν τὸν κάματον. VALCK.

12. ἢ γὰρ ἱσταμένου τοῦ μηνός εἰνάτη) Sermonis indolem
hoc postulare Gronovius agnovit. Bene Vindob. et Plutar-
chus, in cuius Glor. Athen. p. 549. E. ἔκτῃ μὲν ἱσταμένη
Βοηδρομιῶνος simili peccato. Superius c. 57. καὶ ἑβδόμας ἱστα-
μένου τοῦ μηνός. Plutarch. Sympos. VIII. p. 717. B. τῇ ἑκτῇ
τοῦ Ὑαργησιῶνος ἱσταμένου. In talibus enimvero pauca abun-
de sunt. Hic criminosa Plutarchi accusatio Malign. p. 861.
F. Herodotum asperrime stringens, exāmen meretur. Negat
τῆς πανσελήνου religionē Spartanos ab expeditionibus absti-
nuisse; audacter ea in re Pausaniae, Luciano, si tamen is
auctor Ἀστρολογίης, c. 25., scriptori περὶ Ποταμῶν, cui Plu-
tarchi nomen inponitur, Hermogeni, et quos plures Io-
Meursius Miscell. Lacon. II. 9. adpellavit, obnixus. Ad
hoc, partae victoriae Marathoniae diem sextum fuisse
Boëdromionis, in perpetuum eius monumentum ad poste-
ros sacratum: quod, ne vacillantem putes, ter insinuat,
etiam in Camilli Vit. p. 138. A. Falsum propterea largi-
ter Herodotum, alios turpiter circumscribere, coelum ip-
sum, dierum rationem, omnes res confundere. Gravis
profecto accusatio; sed in insectatoris reditura (sicuti pru-
denter Ioach. Camerarius Prooem. in Herodot. p. 715. ed.
Gronov.) caput. Nam de lege, (verba eruditi eius viri sunt)
deque praelii die, sua fide adfirmante utroque, venia,
opinor, dabitur ei, qui fidem Herodoti, proxime ad Mara-
thonii certaminis aetatem pertinentis, atque ex illis, qui
conflictui adfuerunt, haud pauca edocti, pluris sibi fa-
ciendam quam Plutarchi putaverit. At sextus tamen Boë-
dromionis dies sollemnis illi victoriae Athenis? Esto.
Quid enim, si mense, cuius nomen Herodotus pressit, Me-
tagitnione, quo Spartaē Carnia celebrabantur, pugna in
campo Marathonio fuerit pugnata? Carnia sane, pariter-
que luna, nondum pleno orbe fulgens, ne abitum Lace-
daemonii maturarent, inpedimento erant, uti lib. VII.
206. Ita praelium festo illo die, quod accusator non dif-

fitetur, fuit prius, relato deinde in sextum Boëdromionis. Haec et plura pro *Herodoto* eruditissimus *Freret*, *Comment. Acad. Inscript. T. XVIII. p. 138. ed. Paris.* Dici speciose poterit, *Carniorum* nullam hic mentionem. *Serve*mus ergo mensem Boëdromionem, et pugnam in xvi. eius diem conferamus. Nam Spartani nono mensis die ad belli consortionem invitati, post plenilunium confecto tridui itinere, Persis tantum quod profligatis, Athenas advolarunt. Sit, inquam, certamini dies xvi. Boëdromionis, potuit victoriae memoria anteverti, et sexto die sacrari, quod *Mysteriorum* sollemnia extremo eodem mense sanctissima essent, aut alia de causa. Neque insolens et praeter usum, ut victoriae sollemnis pompa alio celebraretur tempore, quam reportata ipsa fuerat. Persas Graeci ad Plataeas quarto Boëdromionis straverunt; *Eleutheria* tamen, recordationi eius rei dicata, die xiv. *Maemacterionis* peragebantur, *Plut. Aristid. p. 332. A.* Qua in opinatione de consensu *Cl. Ed. Corsini* *Fastor. Attic. Diss. IV. p. 184. gaudeo.* Alia *H. Dodwell* de *Cyclis* *Diss. VIII. p. 330.* Utram autem cunque in re adeo remota adoptemus defensionem, *Plutarchus* causa cadet. *WESS.*

CAP. CVII. 3. ἐν τῷ ὕμνῳ) Quibus supervacuae hae voces, arbitrium illis relinquo. Adduntur infra c. 118. et 131. etiam III. 30. et 65., absunt VII. 12. De huiusmodi per quietem visis Iocasta callide, Πολλοὶ γὰρ ἦδη καὶ ἐνείρασι βροτῶν Μητρὶ ξυνευδάσθησαν· ἀλλὰ ταῦθ' ὅτῳ Παρ' οὐδέν ἐστι, ἅπαντα τὸν βίον φέρει, in *Soph. Oed. Tyr. vs. 1000.*, quo et *Cl. Burmannus* usus ad *Suetonii Caesar. c. 7.* Eum *Casaubonum*que vide. Ego vero [lin. 40.] συνεβάλετο, cuius in talibus creberrimus usus, reposui. *WESS.*

12. παρὲν τι καὶ βῆξαι μεζόνως) Non sane miror, si istud quoque sternutamentum adparuerit ominosum *Herodoto*, εἰπόντι ὡς Ἰππίας - - ἔπαρε καὶ ἔβηξε μεῖζον τοῦ συνήθους, iuxta *Eustathium* in *Od. p. p. 647.* Ne *Xenophon* quidem παρμόν memorare dedignatus in historia, *Κυρ. Ἀναβ. III. p. 178, 15.*, ne mali militibus videretur ominis sternumentum, ut οἰωνὸν τοῦ Διὸς τοῦ σωτῆρος accipiendum persuasit. Insaniam popularem ridendo feliciter confutavit *Timotheus* apud *Polyaen. III. c. 10, 2.* vid. *Davis.* in *Ciceron. de Div. II. 40.* *VALCK.*

13. οἷα δὲ οἱ πρεσβυτέρῳ ἴοντι) Concinne Mss. quorum iudicio [lin. 12.] μέζον praestabilius. Vere deinceps ὁ ὀδῶν. Eustath. Ἰακὼν δὲ φασιν ὁ ὀδῶν, Iliad. A'. p. 854, 14. [p. 795. ed. Bas.] testisque moris Ionici locupletissimus Hippocrates. Hippiae πταμένον et dentem excussum excrispsit in Suidae Ἰππίας Aelianus aut Scriptorum alius quis. WESS.

CAP. CVIII. 4. πόνους --- συχνούς ἢ ἀναίρεόν-το) Scribendum arbitror ἀναίρεάτο, vel ἀναραιρέατο, positum Herodoteo more pro ἀνῆρηντο, suscepant, ut vertit Valla; qui, nisi sic legerit, sensit tempus idem requiri, quale praecesserat ἰδιδώκεσαν. VALCK. — Perspecte Vir doctissimus; cuius emendationem Mssiti libri firmarunt. S.

8 seqq. Quae dixisse narrantur Plataeënsibus Lacedaemonii, Herodoti praesertim ea de re iudicium, non miror invidiosa Spartanisque iniuria visa Plutarcho, qui T. II. p. 861. Οὐκοῦν, inquit, εἰ μὴ κακοήθης Ἡρόδοτος, ἐπίβουλοι μὲν καὶ κακοήθεις Λακεδαιμόνιοι, ἀναισθητοὶ δὲ Ἀθηναῖοι παρακρουσέντες, Πλαταιεῖς δὲ οὐ κατ' εὐνοίαν οὐδὲ τιμὴν, ἀλλὰ πολέμου πρόφασιν, εἰς μέσον ἐβήθησαν. Quid mirum inter aemulos, et suis quemque commodis invigilantes? Herodotea Spartanorum ingenio atque institutis minime disconveniunt. VALCK.

8. Ἡμεῖς μὲν ἐκαστέρῳ τι οἰκίμεν) Suum scriptori rediit. Ἐκατέρῳ alienum erat, corrigendumque ex Foesii (Oecon. Hippocr. p. 184.) doctrina. Herodoti sunt lib. III. 101. οὗτοι μὲν τῶν Ἰνδῶν ἐκαστέρῳ τῶν Περσῶν οἰκέουσι. Hesychius: Ἐκαστέρῳ, κοῖβωτέρῳ. Saepe Apollon. Rhod. IV. 90. etc. Mox ψυχρὴ ἐπικουρή [lin. 10.] uti νύκτῃ ψυχρῇ IX. 49. et ἑλατὴ ψυχρῇ Euripid. Iph. Aul. vs. 1014. et Iosephi Bel. Iud. I. 18, 3. WESS.

11. συμβουλευόμεν δὲ ὑμῖν δοῦναι ὑμῖας etc.) Res testificatione Thucydidis lib. III. 55. extra dubii periculum, non insectationis Plutarchi, malignitatis hic manifesta cubilia detegentis. Spartani-ne Plataeënsibus οὐ κατὰ εὐνοίαν, ut Atheniensibus se iungerent, suaserint; an hos bello Boeotico, Plataeënsium caussa, expositos voluerint; dictu quidem nunc difficile. Cognitissimi tamen Athenis totaque Graeciᾷ Σπάρτης ἔνοικοι, δόλμα βουλευτήρια, Euripid. Andromach. vs. 446. WESS.

17. οἱ δὲ οὐκ ἠπίστησαν) Qui hic scribendum credidit οὐκ ἠπίστησαν, non recordabatur quod saepe legerat apud Sophoclem, ἀπιστῆσαι positum pro ἀπειθῆσαι. Saepius id ipsum legeremus apud veteres, si per correctores licuisset. Qui vulgo ἀπειθής, illis etiam ἀπιστος dicebatur: ἀπιστιῖν idem erat ac ἀπειθεῖν, vel εἶναι ἀπειθῆ. Zonaras in Lexico Ms. Ἀπιστος λέγεται καὶ ὁ μὴ πιθόμενος, ὡς Φησὶ Πλάτων καὶ Ξενοφῶν Κύρου παιδείας α (p. 4, 14. p. 26, 11.) Εὐπιστοτάτους, (τοὺς) εὐπιθεστάτους ἢ μάλιστα πιθόμενους. Luculentus testis est Harpocration, Ἀπιστιῖν, ἀντὶ τοῦ ἀπειθεῖν, dixisse scribens Antiphontem et Isocratem: Ἀπιστιαν, τὴν ἀπειθειαν, Demosthenem (p. 70, 43. p. 71, 53.) aliosque plures. Antiphontis oratio citata periit: in Isocratis vulgatur ad Philippum Epist. p. 409. A. εἰ μὲν ἐπεισθῆς - - εἰ δ' ἠπίθῃσας: reponendum ἠπίσθησας ex Harpocr. Conf. Hesych. in Ἠπίσθησι. Inter Leunclavium et H. Steph. motam litem componere conatus Hutchinson ad Xenoph. Κυρ. Παιδ. p. 114. Sophoclis excitat loca, quibus nixus Stephano suffragatur: sed Sophoclea debet ille Aem. Porto, qui collegerat illa initio notarum in Xenoph. Ad Hesych. in Ἀπιστεῖ et in Ἀπιστος errat Küster: recte iudicat clar. Abresch. conf. Porti Lex. Ion. in Ἀπιστος et Ti. Hemsterhuis ad Lucian. p. 179. VALCK.

26. ταῦτα γνόντες ἀπαλλάσσοντο) In iudicio finium regundorum Boeoti non acquieverunt; inde ἀναγνόντες ἀπαλλάσσοντο, suadentes discesserunt Corinthii, ex fide librorum quorundam; pro Scriptoris dialecto haud insuave, uti H. Stephani Portique collectanea demonstrant. Sed muto nihil. De Hysiiis [lin. 31.] ante disputatum lib. V. 74. WESS.

CAP. CIX. [2 seq. ὀλίγους γὰρ εἶναι, στρατιῇ - - συμβαλεῖν) Intellige ὡς vel ὥστε συμβαλεῖν. S.]

6. ὁ τῷ νυάμῳ λαχὼν Ἀθ. πολεμαρχεῖν) Athenis νυάμοις τὰς ἀρχαῖς αἰετέσθαι legitimum facit Pythagoras in Luciani Vitar. Auct. c. 6. et plures, a Davisio nominati ad Max. Tyr. Diss. XXII. p. 582. Io. autem Meursius, primum omnium Polemarchum Callimachum hunc creans, Att. Lect. II. 14. in fraudem Simsonium induit Chron. A. M. 3514., deceptum Pausaniae verbis I. 15., ubi Kühnius melius. WESS.

8. ἢν δὲ τότε πολέμαρχος Καλλιμ.) Incogitanter Io. Meursio Callimachus iste dicitur Athenis primus polemarchi munus

obiisse, Att. Lect. II. c. 14. *Meursium* sequitur *Kühnius* ad *Poll.* VIII. 92. Ut primus forte *Polemarchorum* *Callimachus* decem ducibus hoc tempore fuerit adiunctus undecimus, qui in acie honoratiorem ex lege locum teneret, (a qua aspersione non multum abfuit *Iac. Perizon.* ad *Aeliani* Var. Hist. p. 421.) certo constat non primum fuisse *Callimachum* apud *Athenienses* *polemarchum*. *Pausaniae* verba I. p. 37. quibus solis niti potuit *Meursius*, vel aliter accipienda sunt, vel ita leviter refingenda, ut de *Callimacho* scripserit, ὃς, Ἀθηναίους πολεμαρχῶν, (vid. *Herodiani* *Philetaer.* a *Piersono* vulgatus p. 441.) ἤρξατο νέμπε μάχεσθαι, vel τῆς μάχης. Apud *Herod.* c. 111. τοῦ μὲν δέξιόν κέρως ἤγχετο ὁ πολεμαρχὸς *Καλλίμαχος*: de eodem *Polemō* *Soph.* p. 3. ἐξῆρχε γάρ, καὶ τοῖς πρώτοις ἔταττεν αὐτὸν ἡ πολεμαρχία. Nobile votum, quo *Dianae* τῇ Ἀγροτέρᾳ ante pugnam *Marathoniam* se obstrinxerunt *Athenienses*, fecisse dicitur *Callimachus polemarchus* in *Schol.* ad *Aristoph.* *Eq.* vs. 657. Recte *Meurs.* observat, *Athen.* Att. II. c. 5., eadem sacra postea quotannis fecisse *Dianae polemarchum*, quia primus olim *Callimachus polemarchus* ita instituit. Nolle eadem pag. scripsisset vir egregius, votum illud, *Dianae factum*, ante *Xenophontem Herodotum* quoque retulisse lib. VI.; quem malignitatis accusat eo nomine *Plutarchus*. Apud *Plutarch.* T. II. p. 862. B. pro φησὶ scribendum φασί, nam votum nusquam memorat neque sacri solennis originem *Herodotus*, atque idcirco *Plutarcho* accusatur negligentiae l. c. ἰσπουδακῶς περὶ τὰς Ἀθήνας διαφερόντως, οὐδὲ τὴν πρὸς Ἀγρὰς πομπὴν ἰστέρηκας, ἣν πέμπουσιν ἔτι νῦν τῇ Ἐκάτῃ χαριστήρια τῆς νίκης ἑορταίζοντες: in var. lect. πρὸς Ἀγροτέραν legitur; nisi sit ex Codicibus, alterum non mutarem, in primis cum sequatur τῇ Ἐκάτῃ. Scripserat - ne forsitan τῇ ἑκτῇ *Θαργηλιώνος*? Isthoc die quotannis *Athenienses* τῇ Ἀγροτέρᾳ ἀποθύουσι τὰς χιμαῖρας iuxta *Aelian.* Var. Hist. II. 25. Qui huius sacri meminerunt viri docti, caute abstinuerunt loco *Xenoph.* Ἑλλ. IV. p. 302, 17. VALCK.

14 et seqq. ἐς κινδύνον ἤκουσι μέγιστον) Scribi potuit: νῦν γὰρ δὴ ἐξ οὗ ἔγινοντο Ἀθηναῖοι, ἐς κινδύνων ἤκουσι μέγιστον: ut forte legit *Valla.* *Herodoteo*, ἐξ οὗ ἔγινοντο Ἀθηναῖοι, idem significat hoc *Demosth.* p. 204. ἀφ' οὗ γέγονεν ἡ πόλις: et *Lysiae* p. 115. ἐξ ὅσου Ἀθηναῖοι αἰμίμητοι εἰσίν. Deinceps, [lin. 28.]

ταῦτα ὧν πάντα, ait, ἐς σὲ νῦν τίειν: sicut Eurip. Phoen. vs. 438. Ἄλλ' εἰς σὲ τίειν τῶνδε διάλυσιν κακῶν. Paene ultima Miltiadis, [lin. 31.] ἦν δὲ τῶν ἀποσπενδόντων τὴν συμβολὴν ἔλη, satis adparet quid sibi velint: una tamen adiecta lintera, una ablata, clariora evaderent: τὴν δὲ (nempe γνώμην) τῶν ἀποσπενδόντων τὴν συμβολὴν ἦν ἔλη. Sed eleganter corrigit Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπενδόντων τὴν συμβολὴν ἔχῃ: vertitque si vero iis adhaerescas qui student conflictum impedire. τῆς αὐτοῦ γνώμης ἰχόμενος dicitur Thrasybulus Thucydidi VIII. 81. De Callimacho polemarcho Polemon p. 16. τῶν ἄλλων πολεμάρχων δειλίαν ἐπιθεμένων τῷ πλήθει, ἡ τούτου ψήφος προσγενομένη τὴν ὅλην συμβολὴν ἐποίησε. Calida saepe ducum consilia suā videtur auctoritate moderatus polemarchus, cuius tamen in bellis sequentibus Atheniensium rara fit mentio. VALCK.

16. δίδοται) Laurentii palam est, nisi versio sit liberior, ad δίδεται ducit; quo modo corrector Pass. et Reiskii conjectura, loco δίδεται. Haud contemtibile vulgatum, (quod virum eruditum non fugit,) quid ab Hippia Medisque in Athenienses decretum fuerit, significans. Tale δίδοται IX. 73. et δίδοται sive δέδοκται γίνεσθαι VII. 16. WESS.

22. κελυόντων συμβαλέειν) lucundior additamento oratio, et consuetudini propior. Supra c. 106. ἦν -- μὲνός εἰνάτην εἰνάτη δὲ etc. et IX. 11. στείχοντας ἐπὶ τοὺς ξείνους ξείνους γὰρ ἐκάλειν etc. Adde lib. III. 12. WESS.

32. τὴν συμβολὴν) Hoc flagitat res ipsa, optime ab Arch. oblatum. Necessitatem mutationis agnoscunt viri docti, de adhaerente ἔλη solliciti. Scite Reiskius, ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔχῃ: si vero iis adhaerescas, qui student conflictum impedire. Ἐχέσθαι τινος notum admodum: permutaturque in Cod. Ask. c. 116. εἶλον loco εἶχον. Abreschius ἦν δὲ τῶν ἀποσπ. τὴν συμβολὴν ἔλη, adscito ἡ γνώμη. Tritum sane Nostro ὡς ἰμὴ γνώμη αἰρέει II. 43. III. 45. IV. 127. plena dictione, quam defectam illis vocibus non recorder. Esto, in illo Mssorum silentio, sua cuique optio. Mihi dudum placuit, ἦν δὲ τὰ τῶν ἀποσπενδόντων τὴν συμβολὴν ἔλη, ut τὰ perierit ob sequens τῶν. WESS. — Vide Var. Lect. S.

CAP. CXI. 4. τὸν πολεμάρχον ἔχιν κίρας τὸ δεξιόν.) Rhetor Glaucias in Plutarchi Sympos. I. 10. Acontidis pugnὰ Marathonîa cornu dextrum Aeschyli testimonio con-

tribuit, atque ex illis Callimachum polemarchum fuisse, quippe Aphidnaeum. Quod non quidem recusandum, modo praecipua ratio Callimachi, tanquam polemarchi, ducatur. Rex olim in cornu dextro imperabat, teste Euripide Supplic. vs. 657. Mutatâ reipublicae formâ polemarcho honor iste cessit. De serie tribuum, et quo se ordine exceperint, [lin. 5 seq.] ampla disquisitio Ed. Corsini Fast. Att. Diss. III. p. 119. et praecipue Diss. IV. WESS. — Conf. Taylor Lect. Lys. cap. 3. p. 235 seq. ed. Reisk. S.

CAP. CXII. 7. ἐξέωντες αὐτοὺς ὀλίγους) Eieci ἰόντας Codicum imperio; haud inmemor creberrimi in Musis, nec semper necessarii, eiusdem usus. Si narranti Pausaniae veritas constat, diu ante Athenienses δρόμῳ ἰς τοὺς Ἀκαμεδαμονίους ἐχρῶντο Messenii, lib. IV. c. 8. Prisci certe Graeci non ita, Poëtâ Iliad. τ'. 8. indice. WESS.

13. πρῶτοι τε ἀνέσχοντο) Ubi Miltiades Aristidis T. III. p. 283. ἰδιώτας ἐξαγαγὼν, ὡς εἰπεῖν, ἐπανήγαγε νικηφόρους: Schol. in Codice clar. P. Burm. Ἰδιώτας λέγει οὐ τῶν πολεμικῶν, ἀλλὰ νίκης -- ἡ -- οὐ μάχης ἀπείρους, ἀλλὰ τοιαύτης Μηδικῆς νίκης. καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ στ' λέγει, ἔτι τὸ (an τότε?) πρῶτον Ἕλληνας ὑπέστησαν σχῆμα θεάσασθαι Μηδικόν. vid. Maxim. Tyr. xxx. 6. Aristoph. Nub. vs. 958. et 981. VALCK.

CAP. CXIII. 11. πῦρ τε αἶθεον) Est cui πῦρ τε αἶθεον blanditur, oblito eam verbi formam Graecis auribus insolentem esse. Ignem sibi postulabant, quo fugientium Persarum naves incenderent. WESS. in Addendis. — Scribens ista Herodotus, ut multa saepius alia Homericâ, sic h. l. respexisse videtur illud Hectoris ex Iliad. ε'. 718. adclamantis Troianis, Οἴστε πῦρ. S.

CAP. CXIV. 1. ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ) Glossam cum vera voce Gronovius mutavit optime. Πόνον, Nostri studio, Procopius creberrime: veluti, ἀνὴρ ἀγαθὸς ἐν τούτῳ τῷ πόνῳ γινόμενος, Bel. Pers. II. 25. Ex Sosicratis Graecis Rutilius Lupus de Figur. Sent. p. 3. Deinde in ipso belli labore ac periculo deseruit nos Philippus. Callimachi nomen, quod Codicibus nonnullis abest, delere non sustineo, quippe orationem colorans. Ipsum autem innumeris confixum sagittis et iaculis inmotum stetisse, nugantur Rhetores: ἔμενεν ἐν τῷ τῆς στάσεως σχήματι, καὶ ἰδοὺ ἐστάναι, πεσεῖν μὴ δυνάμενος, Polemo Or. 1. p. 2. WESS.

4. Κυνάγειρος) Sic *Aeschyli* fratrem plerique indigent. At Κυνέγειρος est (quemadmodum et schedis *Med.* et *Paris.*) poëtis. Οὐ σε μάκαρ Κυνέγειρε, τὸν ὡς Κυνέγειρον ἔγραψε Φῶσις, *Anthol.* lib. IV. p. 453. ubi *Brodaeus*. Laudabilis *Cynaegiri* audacia a *Justino* lib. II. 9. *Polemone* Or. 1. atque aliis ita pingitur, ut supra fidem longe sit. Fluxit ex frivola *Atheniensium* et *Sophistarum* iactantia, in certamine *Marathonio* inmanem in modum exsultante. *WESS.* — Conf. *Iacobs* ad *Anal.* Br. T. II. p. 200. S.

Ibid. Κυνάγειρος ὁ Εὐφορίωνος) *Cynaegiri* militis *Atheniensis* rabiem, *Persicam* navem manu retinentis, explicatius enarrat *Iustinus* II. 9. *Callimacho* quid evenisse diceretur tacet *Herodotus*, obortam *Epizelo* coecitatem tradens c. 117. *Sophistarum* ingeniis exercendis *Callimachus* praesertim et *Cynaegirus* praebuere materiam: duae nobis supersunt *Polemonis* orationes, utriusque laudes decantantis: de *Callimacho* non nominato vid. *Aristid.* *Panathen.* I. p. 216. *Scholiastes* ibi Ms. et *Cynaegiri* facinus enarrat, et *Callimacho* quid evenerit. Tres istos patriae defensores egregios memorant *Aelian.* de *Nat. An.* VII. 38. *Maximus Tyr.* V. 9. τὴν Κυναιγίρου χεῖρα, καὶ τὴν Πολυζήλου συμφορὰν, καὶ τὰ Καλλιμάχου τραύματα: ubi docuit *Davisius* alibi quoque *Herodoti* *Epizelum* [c. 117, 5.] dictum Πολύζηλον, et *Plutarcho.* *Epizeli* loco *Stesilaum* nominat cum *Miltiade*, *Callimacho*, et *Cynegiro*, *Tzetzes* *Chil.* I. vs. 867. Unum de decem ducebibus *Stesilaum* in praelio cecidisse novimus ex *Herodoto*; plerorumque nomina ignorantur, quorum gloriam *Miltiades* obscuravit, qui δέκατος αὐτὸς στρατηγήσας, μόνος, ὡς εἰπὶν, ὀνομάζεται, καὶ ταῦτα Ἀριστείδου τοῦ Λυσιμάχου παρόντος, ut scribit *Aristid.* T. III. p. 286. Milites gregarios *Cynaegirum* et *Epizelum*, sive *Polyzelum*, in duces transformavit qui *Plutarchi* nomen mentitus confinxit *Parallela* quae vocant *minora*, T. II. p. 305. c. quique magnam mendacis libelli partem, ista quoque, descripsit *Stobaeus* p. 91, 11. Propter tot egregia vetustatis monumenta credere maluissem, *Stobaeanis* hic illic ex isto fuisse libello ab alia manu inculcata; sed in suo *Florilegio* eadem iam legisse *Photium* monstrant *Scriptores* citati, quorum nomina et opera pleraque etiam omnia ficta sunt. *VALCK.*

[5. τῶν ἀφλάστων. Vide *Heynii* *Observ.* ad *Iliad.* d. 717. et quae mox ad c. 115, 2. notamus. S.]

CAP. CXV. [2. ἐξανακρουσάμενοι) Interpretatus sum in puppim remigantes, tamquam esset ἐπὶ πρύμνῃ ἀνακρουσάμενοι, quo Noster lib. VIII. c. 84. utitur: similiter *Larcher*, ils se retirèrent sans revirer de bord, coll. *Schol. Thucyd.* I. 50. Quae interpretatio haud male conveniret huic loco, si proris littori obversis stetissent naves. Atque hoc ipsum quidem ita cogitari posset, si ἀφλαστα, (c. 114, 5.) quae manu tenuisse Cynaegirus perhibetur, cum Grammaticis nonnullis (de quibus Heynius ad *Iliad.* ο'. 717. et ι'. 242.) eadem intelligere liceret quae aliàs ἀκροστόλια. Sed hi quum a doctioribus manifesti erroris arguantur, *aplustre* in puppi navis fuisse praecise contendentibus; rectius ἐξανακρουσάμενοι intelligetur citatis (valide pulsatis) remis sese recipientes. Neque enim magis huius loci est Gronovii interpretatio, quam *Wesselingius* etiam tenuit, navibus caeteris inhibuerunt, dictione ex *Ciceron.* ad *Attic.* lib. XIII. Epist. 21. repetita. S.]

4. τὰ ἐξ Ἐρετριῆς ἀνδράποδα) Offenderunt *Plutarchum* τὰ ἀνδράποδα, de captivis Eretriensibus. Potuisset leniore vocabulo αἰχμαλώτους, uti deinceps, eos Scriptor describere: hic ex Persarum iudicio, quibus utique pro mancipiis capti illi, sive ἀνδραποδισμένοι post pauca. Mox [lin. 5.] ἀπικομένους ἐς τὸ ἄστυ speciem praefert, nihil amplius. **WESS.**

6. αἰτὴν δὲ ἔσχε Ἀθηναίοισι etc.) Large coniecturis indulgetur. αἰτὴν ἔσχε Ἀθηναίοισι non aliud erit ac Ἀθηναίους, et hoc ἀντὶ τοῦ, οἱ Ἀθηναῖοι ἔσχον αἰτὴν, Athenienses culpam sustinuerunt; sic *Portus*, non considerato, ne quid amplius dicam, haec Athenienses non tangere, sed Persas. *Plutarchi* αἰτὴν δὲ ἔσχον laudatore gaudet docto viro, acceduntque ex parte quadam libri αἰτὴν ostendentes: tum mox [lin. 7.] αὐτοῖσι, uti duobus in *Codd.*, oportebit. Sententia sane tolerabilis: Ferebantur Atheniensibus ipsis *Alcmaeonidarum* fraude haec machinati. Non raro enim αἰτίαν ἔχειν, idem ac, dici, nominari, ferri, κατηγορεῖσθαι, *Casaubono* in *Athen.* IX. 2. [Animadv. T. V. p. 15. nuperae edit.] eiusque exemplo ad *Aeschin.* Dial. 1, 2. *Horreo*, docte monentibus. Sed enim ἔσχον nusquam in schedis. Gronovii sententiam, inpeditam multum, adnotationes explanant. Vulgata mihi non displicent, modo αἰτὴν δὲ ἔσχε αὐτοῦς ἐν Ἀθηναίοισι struantur. Consimili-

ter lib. V. 70. τὸν δὲ Κλεμένην εἶχε αἰτίαν εὐαγγέλιον: et cap. 71. Οὐκ ἔστιν δὲ αὐτοῖς αἰτία ἔχει Ἀλαζμονίας: quae et in Porti pensu. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

Ibid. αἰτία δὲ ἔχει ἄλλα.) Plutarchi editi lectio T. II. p. 862. c. αἰτίαν δὲ ἔχει. mihi. ut aliis, genuina videretur, nisi hic sequeretur αἰτία. Αἰτίαν ἔχειν, ut saepe apud alios, apud Plutarchum etiam significat dici, perhiberi, ex. gr. T. II. p. 805. c. 307. z. 150. z. 959. z. 1134. B. vid. *Cassab.* in *Athen.* IX. p. 501. h. Mos usitatus scribendi illic quoque substitui potuit ἄλλοτερο. Quod aliis diceretur, αἰτίαν ἔχειν Ἀλαζμονίας εὐαγγέλιον αὐτοῖς, vel τοῦ φόνου αὐτῶν, (ut *Arct. Emmer.* vs. 512.) id Herodoto dicitur, φονεύσαι αὐτοῖς αἰτία ἔχει Ἀλαζμονίας, V. 71. ut c. 70. τὸν Κλεμένην εἶχε αἰτίαν εὐαγγέλιον. At istam normam ordine suo hic verba collocare non potuit. αἰτία δὲ ἔχει αὐτοῖς (ἐν) Ἀθηναίοις ταῦτα ἐπιτιμῶν. unde excogitasse perhibebantur apud Athenienses ἐξ Ἀλαζμονίας αἰτίαν. Plutarchi tamen lectionem, si Codices praestiterint, reciperem. VALCK.

CAP. CAPI. 2. ὡς ποδῶν εἶχον) Medicei ἦσαν non apud scribam peccatum ex εἶχον formasse videtur. Infra lib. X. 51. ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον: et VIII. 107. ὡς τάχειος εἶχον. sic enim scripti codices. WESS.

Ibid. ποδῶν δὲ, ὡς ποδῶν εἶχοντο, τάχειστα ἰσθῆτον) Puta ut ne τὸ τάχειστα natum ex interpretamento; sed minime cunctanter corrigo, ὡς ποδῶν εἶχον. Hoc in talibus saepe invenietur: ὡς ἕκαστος τάχειος εἶχε ὡς εἶχον τάχειος z ποδῶν, vel ὡς ποδῶν εἶχον, apud Thucyd. p. 440, 6. 447, 39. *Demosth.* p. 740, 148. Xenoph. p. 309, 41. etc. Herodotus IX. 50. αἰτία ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον, quantum quisque pedibus valens. VIII. 107. ὡς τάχειος εἶχε ἕκαστος restituetur ex Codd. vid. *Diss. Herod.* p. 129. et *Clar. Wess.* ad *Diodori* II. p. 628. De aquila eleganter *Aelian.* Nat. Anim. VII. 11. αἰτία εὐν ἰσθῆτος: τὴν αἰτία καὶ πτερῶν εἶχον ἰσθῆτος, quanto potuit maxime alarum volatu, *Gesner.* Livius XXXV. 26. cetera clas- ses. praetoria nave amissa, quantum quaeque remis valuit, fugerunt. Aut ad hunc e campo Marathonio properantium reditum, aut ad illud tempus, quo primum obviam ibant Persis, pertinet quod scribit *Clemens Alex.* I. Strom. pag. 418. VALCK. — Potuerat quidem abesse vox τάχειος: potest vero etiam, pro copia praesertim quam amat

Noster, percommode locum suum tueri. Et verba quidem commode sic distinguuntur: Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχον, τάχιστα etc. Possis vero etiam τάχιστα tamquam ad ὡς perti-
nens accipere, quasi dixisset ὡς τάχιστα εἶχον ποδῶν. S.

4 seq. Ἡρακλῆον -- ἐν ἄλλῳ Ἡρακλ.) Duo illa *Herculis* templa *Harpocration* etiam memorat in Ἡράκλειᾳ, ubi *Vallesius* attigit *Herodotea*. VALCK.

CAP. CXVII. 2. κατὰ ἐξακισχιλίους etc.) *Plutarchi* *Malign.* p. 862. D. iudicio, ἀνατίτραπται τῆς νίκης τὸ μέγεθος, καὶ τὸ τέλος εἰς οὐδὲν ἤκει περιβοήτου κατορθώματος, ob exiguum adeo caesorum numerum. Quod illi condonamus, nimium memori inscriptionis, Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαρσύῳν ἔκτειναν Μήδων ἐνία μυριάδας. *Herodotus* veracis officium *Scriptoris* functus est, *Atheniensium* laudibus nec detrahens, neque, quod exprobratum acerbius, blandiens. Ceterum *Epizelus* *Cuphagorae* fil. recentioribus *Πολύζηλος* audit, *Plutarcho*, *Suidae*, *Stobaeo* et *Maximo Tyr.* *Diss.* V. ubi p. 513. *Cl. Davisius*. WESS. — De *Epizelo* etiam *Valckenar.* monuerat, ad cap. 114, 4. S.

10. λέγειν δὲ αὐτὸν ἤκουσα) Sic acceperunt ista nonnulli, ac si ipsum narrantem audisset *Herodotus* *Epizelum*; quae ab aliis accepisse se duplici formula significat. Contra IX. 16., ταῦτε ἦδη τὰ ἐπίλοιπα ἤκουον *Θερσάνδρον*: hinc utique longe diversum esset, λέγειν ἤκουσα (vel ἐκνύθου) *Θέρσανδρον*. In his errantes recte corrigit eruditus Auctor *des Essais de Critique* p. 187. VALCK.

CAP. CXVIII. 4. ζήτησιν ἐποίετο τῶν νεῶν) Corrigendum suspicor, ἐξέτασιν ἐποίετο: neque enim quae adessent quaerendae naves erant, sed perscrutandae; λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζων invenit *Datis* in *Phoenissa* nave signum *Apollinis*, a sacrilegis furtim atque inscio duce subreptum. Phrases sunt usitatissimae, ἐξέτασιν ὅπλων ποιῆσθαι, vel ἀνδρῶν, vel τοῦ ἱππικοῦ. In *Attica* lege, quam habet *Petitius* p. 209., pro *Γενίσθαι* ζήτησιν, emendari debet, γενίσθαι ἐξέτασιν πάντων τῶν ἐγγεγραμμένων τοῖς *Ληξιαρχικοῖς* γραμματέεσι: ut legitur in *Isaei* fragmento apud *Dionys. Halic.* T. II. p. 175, 11. conf. *Harpocr.* in *Διαφήφισις*. VALCK. — Vocem ζήτησιν non debuissē sollicitari, ut taceam librorum omnium et *Suidae* (voc. Δῶρις) consensum, vel frequens usus vocabuli ζήτησις, inquisitor, poterat docere, de quo consuli *Harpocration* potest. S.

ter lib. V. 70. τὸν δὲ Κλειμένηα εἶχε αἰτὴν φοιτᾶν: et cap. 71. Φονεῦσαι δὲ αὐτοὺς αἰτὴν ἔχει Ἀλκμαιωνίδας: quae et in *Porti* penu. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

Ibid. αἰτὴν δὲ ἔσχε Ἀθην.) *Plutarchi* editi lectio T. II. p. 862. C. αἰτὴν δὲ ἔσχον, mihi, ut aliis, genuina videretur, nisi hic sequeretur αὐτοὺς. Αἰτίαν ἔχειν, ut saepe apud alios, apud *Plutarchum* etiam significat dici, perhiberi, ex. gr. T. II. p. 803. C. 807. E. 850. B. 959. E. 1134. B. vid. *Casaub.* in *Athen.* IX. p. 368. b. Mos usitatus scribendi illic quoque substitui potuit *Herodoteo*. Quod aliis diceretur, αἰτίαν ἔχουσι Ἀλκμαιωνίδαι Φονεῦσαι αὐτοὺς, vel τοῦ Φόνου αὐτῶν, (ut *Aesch.* *Eumen.* vs. 582.) id *Herodoto* dicitur, Φονεῦσαι αὐτοὺς αἰτὴν ἔχει Ἀλκμαιωνίδας, V. 71. ut C. 70. τὸν Κλειμένηα εἶχε αἰτὴν φοιτᾶν. Ad istam normam ordine suo hic verba collocari potuerant: αἰτὴν δὲ ἔσχε αὐτοὺς (ἐν) Ἀθηναίοις ταῦτα ἐπινοῆσαι, istud excogitasse perhibebantur apud *Athenienses* ἐξ Ἀλκμαιωνιδέων μηχανῆς. *Plutarchi* tamen lectionem, si *Codices* praeberent, reciperem. VALCK.

CAP. CXVI. 2. ὡς ποδῶν εἶχον) *Medicei* ἦεν non capio; scribae peccatum ex εἶχον formasse videtur. *Infra* lib. IX. 58. ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον: et VIII. 107. ὡς τάχειος εἶχε ἕκαστος, sic enim scripti *codices*. WESS.

Ibid. Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχοντα, τάχιστα ἰβήθεον) Dubito sit-ne τὸ τάχιστα natum ex interpretamento; sed minime cunctanter corrigo, ὡς ποδῶν εἶχον. Hoc in talibus semper invenietur: ὡς ἕκαστος τάχειος εἶχε ὡς εἶχον τάχειος ὡς ποδῶν, vel ἢ ποδῶν εἶχον, apud *Thucyd.* p. 440, 6. 447, 39. *Demosth.* p. 740, 148. *Xenoph.* p. 309, 41. etc. *Herodotus* IX. 58. ἰδίωκεν ὡς ποδῶν ἕκαστος εἶχον, quantum quisque pedibus valebant. VIII. 107. ὡς τάχειος εἶχε ἕκαστος restituetur ex *Codd.* vid. *Diss. Herod.* p. 129. et *Clar. Wess.* ad *Diodori* II. p. 628. De aquila eleganter *Aelian.* *Nat. Anim.* VII. 11. ὥσπερ οὖν ὀρμῆς τε ἅμα καὶ πτερῶν εἶχεν ἱμπηδᾶ, quanto potuit maximo alarum volatu, *Gesner.* *Livius* XXXV. 26. cetera clas- sis, praetoria nave amissa, quantum quaeque remis valuit, fugerunt. Aut ad hunc e campo *Marathonio* properantium reditum, aut ad illud tempus, quo primum obviam ibant *Persis*, pertinet quod scribit *Clemens Alex.* I. *Strom.* pag. 418. VALCK. — Potuerat quidem abesse vox τάχι- στα: potest vero etiam, pro copia praesertim quam amat

Noster, percommode locum suum tueri. Et verba quidem commode sic distinguuntur: Ἀθηναῖοι δὲ, ὡς ποδῶν εἶχον, τάχιστα etc. Possis vero etiam τάχιστα tamquam ad ὡς pertinens accipere, quasi dixisset ὡς τάχιστα εἶχον ποδῶν. S.

4 seq. Ἡρακλεῖον -- ἐν ἄλλῳ Ἡρακλ.) Duo illa *Herculis* templa *Harpocraton* etiam memorat in Ἡράκλεια, ubi *Vallesius* attigit *Herodotea*. VALCK.

CAP. CXVII. 2. κατὰ ἐξακισχιλίους etc.) *Plutarchi* *Malign.* p. 862. D. iudicio, ἀνατίτραπται τῆς νίκης τὸ μέγεθος, καὶ τὸ τέλος εἰς οὐδὲν ἤκει περιβοήτου κατορθώματος, ob exiguum adeo caesorum numerum. Quod illi condonamus, nimium memori inscriptionis, Ἑλλήνων προμαχοῦντες Ἀθηναῖοι Μαραθῶνι ἔκτειναν Μήδων ἐνία μυριάδας. *Herodotus* veracis officium *Scriptoris* functus est, *Atheniensium* laudibus nec detrahens, neque, quod exprobratum acerbius, blandiens. Ceterum *Epizelus* *Cuphagorae* fil. recentioribus Πολύζηλος audit, *Plutarcho*, *Suidae*, *Stobaeo* et *Maximo Tyr.* *Diss.* V. ubi p. 513. *Cl. Davisius*. WESS. — De *Epizelo* etiam *Valckenar.* monuerat, ad cap. 114, 4. S.

10. λέγειν δὲ αὐτὸν ἤκουσα) Sic acceperunt ista nonnulli, ac si ipsum narrantem audisset *Herodotus* *Epizelum*; quae ab aliis accepisse se duplici formula significat. Contra *IX.* 16., εἰ δὲ ἦδη τὰ ἐπίλοιπα ἤκουον *Θερσάνδρου*: hinc utique longe diversum esset, λέγειν ἤκουσα (vel ἐπυθόμην) *Θέρσανδρον*. In his errantes recte corrigit eruditus Auctor *des Essais de Critique* p. 187. VALCK.

CAP. CXVIII. 4. ζήτησιν ἐποιέτο τῶν νεῶν) Corrigendum suspicor, ἐξέτασιν ἐποιέτο: neque enim quae adessent quaerendae naves erant, sed perscrutandae; λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζων invenit *Datis* in *Phoenissa* nave signum *Apollinis*, a sacrilegis furtim atque inscio duce subreptum. Phrases sunt usitatissimae, ἐξέτασιν ὅπλων ποιῆσθαι, vel ἀνδρῶν, vel τοῦ ἱππικοῦ. In *Attica* lege, quam habet *Petitius* p. 209., pro γενέσθαι ζήτησιν, emendari debet, γενέσθαι ἐξέτασιν πάντων τῶν ἐγγεγραμμένων τοῖς *Δηξιαρχικοῖς* γραμματέεσι: ut legitur in *Isaei* fragmento apud *Dionys. Halic.* T. II. p. 175, 11. conf. *Harpocr.* in *Διαψήφισις*. VALCK. — Vocem ζήτησιν non debuisse sollicitari, ut taceam librorum omnium et *Suidae* (voc. Δῆτις) consensum, vel frequens usus vocabuli ζήτησις, inquisitor, poterat docere, de quo consuli *Harpocraton* potest. S.

10. ἐς Δῆλιον τὸ Θηβαίων) *Pausanias*, repertam in navi Phoenissa Apollinis imaginem Nostri verbis describens, traditam ait lib. X. c. 28. pag. 867. *Ταναγραίοις ἐς Δῆλιον*, contractiore usus narratione. Namque in Tanagraeorum agro, ipsisque Boeotiae finibus maritimis *Delium* illud; de quo ad *Diodori* XII. 69. Multum autem conducunt ad *Herodoti* finiendam aetatem xx. isti, quibus evolutis in Tanagraeorum *Delium* Apollinis signum rediit, anni. WESS.

CAP. CXIX. 9. Ἀρδερικκᾶ) In barbara voce nihil tento, ignarus quid praestet: certum est, discrepare, situm si spectes, abs similis tituli loco lib. I. 185. *Philostratus* collocat, ex *Damidis* monumentis, Eretrienses in Medorum regione, unius, sed citati cursus, diei itinere a Babylone, Vit. Apoll. lib. I. 24. Itaque, nisi a *Damide* decipimur, medii ferme Susa inter et Babylonem sedes a Dario acceperunt. WESS.

13. ἀρύσσονται) Sic malui, ut propior ad verum via foret. Scripsisse ἀρύονται aut ἀρύτονται doctiores consentiunt: nam *Porti* ἀρύνονται pro communi ἀναρύσσονται, hocque pro ἀναρύονται placere non potest. Fontem *Philostratus* bitumine, oleo et aqua, sale neglecto, scaturiisse, imprudenter perhibet. WESS. — Vide *Var. Lect.* Quemadmodum perinde et ἀφύω et ἀφύσω, sic perinde et ἀρύω et ἀρύσω olim in usu fuisse probabile est; unde substant. ὁ ἀρύστηρ, haustum. S.

18. τὸ δὲ ἔλαιον συνάγουσι ἐν ἀγγείοις, τὸ) Horum ultima quatuor docta [si Deo placet] disputatione hinc *Cel. Gronov.* amovet. Tum equidem τὸ δὲ ἔλαιον οἱ Πέρσαι κατέλυνσι τοῦτο ῥαδινακὴν ex schedis legerem, ut illud duntaxat oleum *Radinacen* Persae nuncupaverint. Habent tamen *τριφάσιαι ὁδοί*, quae amoliendis auxiliantur: bitumen et sales statim ut diffusa sunt, dicuntur concrevisse: et, quid oleo factum, tacebitur? At premere hoc renuo. De cultu, scribendi modo, et Eretriensium exsulum sepulturae ritu *Philostrati* *Damis* plura, nonnullis intempestivâ *Clar. Olearii* curâ perversis. WESS. — Non fere dubitandum videtur genuina esse quatuor ista verba, quae cum *Aldo* codices *Arch. Vind.* et *Pd.* agnoscunt, in pluribus quidem aliis neglecta. In eorum autem numero, qui illa ignorant, poni debuisse etiam *Pass.* videtur, qui deinde cum aliis, quibus

illa desunt, vocem τοῦτο inserit; quam vocem haud dubie eodem loco etiam codex *Med.* exhibet, licet adnotare neglexerit Gronov. Caeterum perantiquus et ad iudicandam codicum *Herodoteorum*, qui ad nostram aetatem pervenerunt, cognationem notabilis est iste Librorum dissensus. S.

CAP. CXX. 7. μετὰ δὲ αἰνέσαντες) Aequè concinnum αἰνέοντες ex membranis. Venerunt Spartani τῇ ὑστεραίᾳ τῆς μάχης in Platon. *Ménex.* p. 240. c. WESS.

CAP. CXXI. 1. Quod hīc legitur Θῶμα δέ μοι, idem fuit in *Plutarchi* Malign. p. 862. f. olim, prava nunc et hīante oratione, sed facillime hīc sarcienda. WESS. — Lacunam apud *Plutarchum* ex *Nostro* supplevit nuper Editor *Hutten*, Vol. XII. p. 310. S.

Ibid. οὐκ ἰνδύκομαι τὸν λόγον) Narratam sibi, vel ab alijs scripto mandatam, Atheniensium quorundam suspicionem tot argumentis repellit *Herodotus*, ut in his etiam vexandis modum excessisse videatur *Plutarchus* de *Herod.* Malign. p. 862. E. et 863. contendens primum et solum *Herodotum* istam accusationem commemorasse: πρῶτος, inquit, ἀνθρώπων ἐπινήνοχας ἐγκλήματα. — — σὺ κατηγορεῖς, εἶπα ἀπολογῇ καὶ γράφεις κατ' ἐπιφανῶν ἀνδρῶν διαβολὰς, ὥς πάλιν ἀναιρεῖς. ἀπιστῶν δὲ, σταντῶ δηλονότι, σεαυτοῦ γὰρ ἀκήκοας λέγοντος, Ἀλκμαιωνίδας ἀνασχεῖν ἀσπίδα νενικημένοις καὶ Φεύγουσι τοῖς βαρβάροις. VALCK.

4 et seqq. Καλλίη — Ἰππονίκου δὲ πατρί etc.) Horum vellem historicus mentionem omisisset, haud sane necessariam. Quod prioribus subdit *Plutarch.* de *Callia* et *Hippónico*, habet illud multo maiorem veri speciem; nam isthac certe via sibi videtur *Herodotus* occasionem parasse *Calliam* laudandi, patrem *Hipponici*; patri, sic legitur apud *Plutarchum*, προσάψας τὸν υἱὲν Ἰππονίκον, ὃς ἦν καθ' Ἡρόδοτον ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων. Ista quidem acerbissima videbitur criminatio consideranti quae *Plutarchus* alibi de *Herodoto* prodidit, suos etiam nonnunquam testes excitans, veluti *Diylum* historicum Atticum p. 862. B. et 864. C. D. *Aristophanem* Boeotum, quaeque *Nostro* minus honorifica narrat *Dion Chrys.* in *Corinthiaca* p. 456. C. Sed ista *Plutarchi* difficultate non carent: neque enim *Herodoto* fuisse dicitur *Hipponicus* unus ex Atheniensium ditissimis, nec

primi istius Calliae filius Hipponicus aetate floruit *Herodoti*. Suspicio verba quaedam *Plutarchi* transposita sic in proximis olim fuisse lecta: Τοῖς δὲ Καλλίου τοῦ Φαινίππου χρησάμενος ἑπαίνοις, καὶ προσάψας αὐτῷ τὸν υἱὸν Ἰππονίκον, ὡμολόγησεν ὅτι μὴδὲν τῶν πραγμάτων δεσμένων, ἀλλὰ θραπεία καὶ χάριτι τοῦ Ἰππονίκου (ὃς ἦν καὶ Ἡρόδοτον ἐν τοῖς πλουσιωτάτοις Ἀθηναίων) τὸν Καλλίαν παρενέβαλεν: ut Calliae laudes filiique Hipponici nomen in hanc historiae partem inculcasse dicatur, quo gratificaretur Hipponico, huius nominis in ista familia secundo, qui, καὶ Ἡρόδοτον, aetate *Herodoti*, unus erat ex *Atheniensium* ditissimis. Primus quidem Callias Phaenippi fil. fuit pecuniosus; sed secundus praesertim Callias, thesauro quodam ditatus, [conf. *Athen.* lib. XII. cap. 52.] filium reliquit Hipponicum itidem secundum, qui (*Plut.* I. p. 321. n.) Graecorum fuisse fertur ditissimus. Callias iste secundus, velut Princeps legationis ad Artaxerxem missae, *Herodoto* quoque memoratus in transcurso lib. VII. c. 151. Idem Aristidi velut aequali dissimillimus saepius opponitur: vid. celeberr. *Hemsterh.* ad *Luciani* Timon. pag. 137. Quod legitur apud *Stobaeum* p. 521, 13. εἶμι μὴ τῶν ποτὲ Ἀθηναίων ὁ πλουσιώτατος ἀμείνων ἦν Ἀριστείδου καὶ Σωκράτους (Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους) ἐν πενίᾳ τῆς ἀρετῆς: id mea sententia ferri nequit: scioli videtur adsumtum Θεμιστοκλῆς ὁ Νεοκλέους, et non nominatus Callias Hipponici fil. fuisse designatus: conf. *Aristides* Soph. T. I. p. 340. *Lucian.* T. II. p. 638. et 696. *Themist.* II. p. 36. n. Huius familiae historiam non paucis adhuc difficultatibus impeditam fatetur vir summus ad *Lucian.* [*Hemsterh.* ad Tim. I. 1.] Qui de illa egerunt, citantur ad *Diodor.* Sic. lib. XII. cap. 4. n. 23. VALCK.

CAP. CXXII. 1 et seqq. Καλλίᾳ δὲ τούτου etc.) Memorabile Calliae elogium cur trium Codicum scriptores contentui habitum praeterierint, causam non perspicio, nisi illi id ignorarint, adsutum aliunde. Gronovio cupide largior, rerum nexum, si omnia ista exsulent, non dissolvi: perhibere praeterea honoris et magnificentiae testimonium, quale vix aliud. Si *Herodoto* auferantur, id sane fatendum est, non indocti admodumque recentis esse hominis, sed adprime in Calliae negotiis et familia cal-
lensis. Pertinet eo victoria Olympica, quam Olymp. liv.

indeptus est, *νεκρικῶς ἔππῳ*, ut scholia habent ad Comici Nub. vs. 284. Io. Meursius oblitus eorum, quae in *Herodoto*, imprudenter ex Critici Olympiade LIV. fecit *τετάρτην καὶ ἑβδομηκοστὴν*, sive LXXIV., de Archont. lib. II. 4. Pisistrati enim bonorum sector vitam tam longe haud extendit. De *Phaenippo Calliaeque gente* plura *Palmerius Exercit.* p. 754. et *Perizon.* ad *Var. Aeliani* XIV. 16. *WESS.*

Ibid. Καλλίῳ δὲ τούτου ἄξιον πολλαχοῦ etc.) Hic sane miror *Codicis Medicei* bonitatem, in quo nihil horum reperiri scribit *Gronov.* Quod viro clarissimo, idem mihi quoque verum videtur, quaecunque continentur hoc capite in laudem *Calliae*, ab alia fuisse manu adiecta, hominis forte non longe recentioris in gratiam *Calliae* cuiusdam vel *Hipponici*: atque idem sensisse videntur antiquarii, qui in *Codicibus* ista censuere praetermittenda: sed, si vel in omnibus legerentur, nihilominus indigna prorsus illa iudicarem *Herodoto*. Quibus illa modis lecta sibi *Plutarchus* excepisset, turpi adulatione in laudem ditissimae familiae composita! [At satis invidiose *Nostrum* inculpavit *Plutarchus*, *Calliae* laudes non nisi in *Hipponici gratiam* ab illo huic narrationi fuisse insertas.] Horum conditor, imitator ille quidem *Herodoti*, sibi tamen nativam in scribendo faciem dissimulare non potuit. Prima illa, Καλλίῳ δὲ τούτου ἄξιον πολλαχοῦ μνήμην ἔστι πάντα τινα ἔχειν, *Sophistam* sapiunt, non *Herodotum*; quem, isto nusquam modo loquentem, ordine verborum perturbato voluit imitari. ἄξιόν ἔστι sequente infinitivo non est *Herodoteum*, quantum memini. [At vide hoc ex lib. I. c. 14, 6. τοῦ μάλιστα μνήμην ἄξιον ἔχειν ἔστι.] Sed cur tandem decet unumquemque istius *Calliae* πολλαχοῦ meminisse? [Quidni vero πολλαχοῦ, qualibet oblata occasione, laudetur ab omnibus vir laude praecipua dignus?] τοῦτο μὲν, inquit, --- τοῦτο δὲ, --- τοῦτο δὲ ---, tria nobis enumerat, propter quae memoratu videri deberet omnibus dignissimus: τοῦτο μὲν γὰρ, ait, τὰ προλελεγμένα ὡς ἀνὴρ ἄκρος ἐλευθερῶν τὴν πατρίδα. Quanam illa tandem? virum praecellentem *Pisistratum* oderat invidus, et, ut erat pecuniosus, eiecti quae publicata fuerant emit. [At de eodem viro ibidem memoraverat *Herodotus*, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἔχθιστα ἐς αὐτὸν πάντα ἐμψυχανατο.] Τοῦτο δὲ, ait, τὰ ἐν Ὀλυμπίῃ ἐποίησε, ἔππῳ νικήσας etc.

Herodot. T. VI. P. I.

Q

Sed quid ibi fecit adeo prae ceteris laudabile? an forte τῶ-
 πίνικα θύσας totam panegyryn excepit convivio? nam ἱππο-
 νικῆσαι, et τιβρίππῳ δεύτερον γινέσθαι, quod cum multis habuit
 commune, nihil adeo erat cur prae aliis Nostro memoratis
 Olympionicis posterorum esset memoria dignus. Φανερὸν
 εἶναι ἐς τοὺς Ἕλληνας πάντας μεγίστησι δαπάνησι: ea, opinor,
 laus, si quid illa est, Calliis et Hipponicis congruit. [At-
 qui est hoc illud ipsum, quod paullo ante requirebat
 Vir doctissimus, quaerens: *An forte τῶπίνικα θύσας totum
 panegyryn excepit convivio?* Sed et ipsae per se victoriae in
 illis certaminum solennitatibus reportatae quanta fue-
 rint apud Graecos laudis materia novimus omnes: earum-
 que mentionem ab eodem Herodoto in virorum quorum-
 que elogiis, quos Musae eius illustrent, frequentissime
 factam videmus.] Quod addit denique *de filiabus*, in libro
 Oeconomico patribus forsitan in exemplum proponi potue-
 rat; sed propterea nunquam in historia Herodoto Callias
 fuisset dignus visus seculorum memoria. [Immo vero ipsa
 illa admirabilis amabilisque aequitas et indulgentia, qua
 adversus filias suas usus erat Callias, quo magis aliena illa
 fuit a constanti Graecorum more, tanto maiori laude et ho-
 norifica ad posterum commemoratione digna videri Scriptori
 nostro, optimo viro, debuit.] Tandem abiiciantur ista;
 et Herodotea male divulsa cohaerebunt. VALCK. — Ego
 vero mihi videor luculente satis ostendisse, immerito το-
 θείας adeo suspectam Herodotoque indignam visam esse
 Viris doctissimis istam de Calliae laudibus παρενθήκην. S.

CAP. CXXIII. 10. ἔπαυσαν τοὺς λοιποὺς τυραννέον-
 τας) Inculcarunt ex praecedentibus λοιποὺς, hic prorsus
 inutile. Non equidem nescio defensionem vocabulo quaes-
 sitam ex lib. VII. 41., sed debilem admodum. Reiskii con-
 iectura postulat τοῦ λοιποῦ, deinceps. WESS. — Quum
 paullo superius, pro λοιποὺς, quod Wess. cum Gronov. re-
 ceperat, ὑπολοίπους alii dederint libri, haud incommode
 λοιποὺς hic tueri suum locum posse videtur. S.

CAP. CXXV. 11 seqq. ὁ δὲ Ἀλκμαίων πρὸς τὴν δω-
 ρεὴν - - τοιαύτῃ ἐπιτηδεύσας προσέφερε etc.) Primum προσέφερε
 scribi malim una litera auctius προσιφέρει. Aviditas Alc-
 maeonis, dono nondum contenta, πρὸς τὴν δωρεὴν ἰούσαν τοιαύ-
 τῃ τοιαύτῃ ἐπιτηδεύσας προσιφέρει: insuper talia commentus est.

Commentum hominis ridiculum indignatus bis enarrat Dion Chrys. primum paucis sub finem Or. XVII. p. 253. deinceps explicatius et ad Nostri ductum, Or. LXXVIII. p. 659. Thesaurum scribit ingressum Alcmaeona χιτώνα τε ποδήρη καταζωσάμενον, καὶ τὸν κόλπον ἐμπλήσαντα γυναικῆον καὶ βαθύν, καὶ τὰ ὑποδήματα ἐξεπίτηδες μεγάλα καὶ κοῖλα ὑποδυσάμενος· τέλος δὲ τὴν κόμην διασπασάντα (leg. διαπασάντα ex Herod.) καὶ τὰ γύναια τῷ ψήγματι, καὶ τὸ στόμα ἐμπλήσαντα καὶ τὰς γνάθους ἱκατέρας, μόλις ἔξω βαδίζειν, -- γέλωτα καὶ θάνατον Κροίσῳ παρέχοντα καὶ Λυδοῖς. In Herodoteis Diss. Clar. Wess. p. 116. obtulit κόλπον πολλόν, procul dubio genuinum: [lin. 13. ubi alii βαθύν.] illinc parum distant manus quantum extendi poterant, πολλὰ χεῖρες dictae Callim. Hymn. Dianae vs. 27. Sophoclis, πολλὴν γλῶσσαν ἐκχέας μάτην in Stobaeo pag. 163, 27. quaeque dantur similia. VALCK. — Κόλπος πολλός, sinus amplius. Ut πλεῆθος, I. 203, 6. 204, 4. IV. 123, 10. (ubi vide Adn.) sic et πολὺς, de amplitudine, IV. 39, 8. 109, 9. VII. 14, 7. Verbum vero προσέφερε sollicitatum nollem, peraptum huic loco: ad donum illud (scil. capiendum) tale inventum adtulit Callias. Ipsa illa notio, quam verbo προσφεῖν expressam Valckenarius voluerat, in verbo ἐπιτηδεύεις inest. S. |

12 seq. ἐνδύς κιθῶνα μέγαν) Adiectivo ob Med. silentium infestior Cl. Gronov. fuit; non ego. Dio Chrysost. explicat χιτῶνα ποδήρη, bene satis, Orat. LXXVIII. pag. 659. v. Mox κόλπον πολλόν non adspernor, ob Eustathium: [vide Var. Lect. et Adnot. proxime praecedentem.] potuit utique ex rariore usu librariis displicere, et propterea mutari. Dio tamen γυναικῆον καὶ βαθύν sinum fuisse ait. Quod Eustathius autem κόλπον interpretatur τὸ ἄνω τοῦ πέπλου, minime laudo: inprobavit et Gronovius similem glossam Varini Favonini, ex Homeri sumtam explanatore. WESS.

16. παρείσαξε παρὰ τὰς κνήμας) Harpocratonis Ἀποσάξαντα, ἀντὶ τοῦ Φράξαντα τὸ τρέμμα, καὶ ἀποκληρώσαντα, Ἡρόδοτος ἐν τῇ ἔκτῃ, huc olim referri posse putabam, siquidem nulla huic verbo opportunior tota hac Musa statio. At vide, quae supra c. 44. disputata fuerunt. Κεθόρηνους ubique instauravi, schedis et Scriptore lib. I. 155. praeceuntibus. Adsolent Iones Θ in T saepe convertere, vicissim quoque; nec promiscue in omnibus tamen. WESS. — Ad-

vertere quidem animum Editoris debuerat scriptura illa *κοτόρνους*, quam ter deinceps hac in pericope exhibet *Aldinum* exemplum. Sed suspectam eandem reddere utique debuit quum aliorum omnium librorum dissensus, (nam etiam ms. *Pass.* cum aliis *κοθορν.* scribit, quem in *Var. Lect.* ad h. l. nominare oblitus sum.) tum quod a nemine Grammaticorum adnotata ista scriptura reperitur. Facere quidem cum *Aldo* videri codex *Med.* poterat, eo quod scripturam istam *Gronovius* tenuit, qui in Nota ad *lin.* 14. diserte etiam ait, in cod. *Med.* *κοτόρνους* οὐδὲ scribi. Sed, aut valde equidem fallor, aut ista Notula solummodo ad vocem οὐδὲ pertinet, quam ibi codex *Med.* cum *Ask. Pass.* et *F.* pro τοὺς habet: scripturam *κοθορν.* vero (quam in cod. *Med.* sicut in aliis repertum iri, si quis eum denuo excusserit, suspicor) enotare ex illo codice olim neglexerat *Gronov.* quum illum Florentiae tractaret, quemadmodum multa alia diligentiam illius effugisse compertum habemus. Virum vero doctum, qui *Aldinae* praefuit editioni, subinde contra praescriptum codicum, et praeter necessitatem, verborum formas obtrusisse *Herodoto*, quas ionismus requirere illi visus erat, iam idemtidem observavimus. *S.*

19. διαπάσας) *Dio Chrysost.* τὴν κόμην διαπάσαντα καὶ τὰ γένεια τῷ ψήγματι reliquisse, dubio caret: absurdum διασπᾶσαντα explosum merito est. Tangit *Rhetor* eandem historiam *Or.* xvii. p. 253. c. Quid *Tzetzae* oculos, ut *Alcmaeonem* dentibus comam, auro gravem, dixerit retinentem, praestrinxerit, non adsequor. Falsum certe et nugatorium de *Pindaro*, quasi eadem ille de *Alcmaeone*. Graecos eius interpretes ad *Pyth. Od.* VII. iustius nominasset. *WESS.*

26. οὕτω τεθριπποτροφήςας) In argumento secundo *Nubium Aristoph.* ἡ τῶν Ἀλκμαιωνιδῶν οἰκία --- ἐξ ἀρχῆς, ὡς φησὶν Ἡρόδοτος, τεθριπποτρόφος ἦν καὶ πολλὰς ἀνηρημένη νίκας, τὰς μὲν Ὀλυμπιάσι, τὰς δὲ Πυθοῖ, etc. *Bigis* primus Atheniensium *Alcmaeon* victoriam reportasse dicitur Olympiacam. *Isocrati Or.* de *Bigis* p. 351. c. ζῆντι πρῶτος Ἀλκμαίων τῶν πολιτῶν Ὀλυμπιάσιν ἐνίκησι. *VALCK.*

27. Ὀλυμπιάδα ἀναιρέται) In laudibus *Alcmaeonidarum* apud *Pindarum Pyth. Od.* VII, 13. praeter alias sacrorum

certaminum victorias, μία δ' ἐκπρεπὴς Διὸς Ὀλυμπίας, a Criticis Megacli, Alcmaeonis patri, Olymp. XLVII. assignata: quorum quidem adfirmatio haud scio an Poëtae, unam duntaxat Olympicam Alcmaeonidarum lauream celebrantis, bene consulat famae, si Alcmaeoni, Megaclis fil., altera debeatur ex Nostri testimonio. Malim opinari, idem Olympici ludi praemium a Pindaro et Herodoto praedicari. WESS.

CAP. CXXVI. 5. τοῦ Μύρωνος, τοῦ Ἀνδρείου) Avus Clisthenis Pausaniae II. 8. Πύρρων est, ubi Kühnius Orthagorae Sicyonii tyranni filium censuit, Andrei sive Andreae non recordatus. Orthagoram, familiae principem, agnovi lib. V. 67., deditque eundem Plut. Ser. Num. Vind. pag. 553. A., Σικυωνίους μὲν Ὀρθαγόρας γενόμενος τύραννος, καὶ μετ' ἐκείνων οἱ περὶ Μύρωνα καὶ Κλεισθένην, τὴν ἀπολασίαν ἔπαυσαν, verum Myroni titulum egregie asserens, in Pausania vitiosum ac reformandum. WESS. — Proavo Clisthenis nomen Andreas fuit, non Andreus. Ἀνδρείω in medio decurtatum ex Ἀνδρείω, a nominat. Ἀνδρέας, ionice Ἀνδρέης. Sic Πυθίω VII. 181, 3. pro Πυθίω, a nom. Πυθίας, ion. Πυθίης. Conf. Var. Lect. ad I. 180, 5. S.

CAP. CXXVII. 2. ὃς ἐπὶ πλείστον δὴ χλιδῆς εἰς ἀνὴρ ἀπίκτω) His quae proxima subiiciuntur apud Athen. XII. pag. 541. c. εἴ ποτε γένῃ αὐτῷ χίλοι μάγειροι καὶ ὀρνιθῆναι, verba videntur Timaei. De Smindyridis luxurie Iac. egit Perizon. in Aeliani Var. Hist. IX. cap. 24. attigerat H. Vales. in Exc. ex Diodoro p. 40. [Vide Diodor. T. II. p. 550. ed. Wess.] Illud Herodoti, πλείστον -- εἰς ἀνὴρ, adhibuit de Antiphonte oratore Thucyd. VIII. c. 68. τοὺς ἀγωνιζομένους -- πλείστα εἰς ἀνὴρ -- δυνάμενος ὠφελεῖν, unus omnium maxime. Cyrus Xenophontis Ἀναβ. I. p. 159, 16. δῶρα πλείστα μὲν, εἰμαι, εἰς γε ἀνὴρ ὧν ἐλάμβανε. Conf. Aesch. Pers. vs. 327. Praeter Smindyridem ex Italia Sicyona venit [lin. 4.] procus Agaristae Δάμασος Ἀμύριος: sic enim pro Δάμας ὁ Σαμύριος optime restituit Galeus ex Arch. Ἀμυρις etiam Italiota proverbio fuit nobilitatus, de quo plura dedit ex Pausaniae Lex. Eustathius in Ἰλ. β. pag. 225., quam Diogenian. Cent. III. Prov. 26. Oraculum, quo respiciunt, servavit Athen. XII. p. 520. A. Hos ex Italia procos Agaristae designari voluit Dion Chrys. XI. pag. 163. D. ubi Plisthenis nomini nomen Clisthenis cum Casaubono substituendum est. VALCK.

νος δὲ τοῦ τὰ μέτρα etc.) Sunt haec turpiter interpolata, luxata certe et mutila. Phidon, qui pondera et mensuras Peloponnesiis invenit, et Olympiade VIII. Eleos certaminum praesidio privavit, multo prior Phidone est, cuius filius Leocedes inter procos Agaristae nomen profitebatur. Non latuit ea loci insulsitas viros praeclaros *Palmerium Gronoviumque*, quorum hic opitulaturus, Φεῖδωνος παῖς Λεωκίδης, ἀπὸ Φεῖδωνος δὲ τοῦ Ἀργείου τυράννου, τοῦ τὰ μέτρα etc. ille vero Φεῖδωνος τοῦ Ἀργείου παῖς Λεωκίδης, τυράννου δὲ Φεῖδωνος ἀπὸ γόνος, τοῦ τὰ μέτρα etc. Quae ego quidem laudare, certa praestare non possum. Prisci Phidonis τυράννων τῶν Ἑλλήσι μάλιστα ὑβρίσαντος memoria in *Pausaniae* VI. 22. WESS. — De superiore illo Phidone, emendationem Gronovii probans *Larcherus* adcurate egit in Adnotatione ad hunc locum: et de aetate quidem illius ac de mensurarum ac ponderum usu, quem in Peloponnesum introduxisse perhibetur, ad *Strab.* VIII. pag. 358. ed. Cas. ad *Plin.* VII. 56. (57.) et ad *Marmora Oxon.* Epoch. 31. provocavit; de insolentia vero eiusdem in agonothetas Eleenses admissa, praeter *Pausaniam* a *Wess.* laudatum, ad eundem *Strabonis* locum modo citatum. De eodem homine consuli potest eiusdem *Larcheri* Commentatio in *Actis Acad. Inscript.* T. XLVI. p. 43 seqq. S.

17. Ἀζὴν ἐκ Παίδου) Conmode *Ortelius* et *Palmerius* Πάου κόμης ἐρείπια ex *Pausaniae* Arcadicis cap. 23. compararunt, quibus contento esse licet. Nam Παλαιοπόλις, ex suspitione *Cl. de Pauw*, de Arcadiae Mantinea, locuplete caret teste, abitque longius. Multum quoque Codicum quorundam Πάγου πόλις versavi, sed irrita opera. Certum est, Phormionem, Castores hospitio excipientem in *Plutarch.* T. II. p. 1103. A., diversum videri ab *Euphoriōne*, *Laphanis* patre: hic *Arcas* ex *Azania*, ille Spartiata, et dubiae hospitalitatis apud *Pausan.* III. 16. WESS.

27. ἐκ δὲ Θεσσ. ἤλθε) *Med.* et *Ask.* ἤρχε considerationem haud merebatur, quippe scribarum vitium, et a *Steph. Byz.* damnatum: quo in Scriptore Διακτορίδης γὰρ Κρανώνιος refingitur ἀνὴρ Κρανώνιος *Miscell. Nov. Tom. IV.* pag. 246., temere admodum. Ipsa sunt *Herodoti* verba, quae inportunum illud γὰρ rescandum, sicuti *Pinedo* et *Holstenius* perspexerunt, claredocent. *Scopadarum* familiam hinc *Cel. Perizon.* ad *Aliani* Var. XII. 1. illustravit. WESS.

4. Δάμας ὁ Σαμύριος) Si Arch. et Valla parum iuventur, Δάμασος Ἀμύριος, *Damasus Amyris F.*, erit. Amyris iste propter προσποιήτον μανίαν ἐθαυμάσθη apud *Eustath. Iliad. B. p. 298*, 6. abstulitque σοφοῦ titulum. Venit ille Sybaritarum quidem ad Delphos legatus; quo minime negatur, Siriten domo fuisse. Praeclara ergo *Th. Galei* divination. WESS.

[7. οὗτος δὲ ἐν τοῦ Ἰονίου κέλπην) Nisi in fine huius dictionis, ut in *Var. Lect.* hariolatus sum, vocab. μόνος intercudit; haud dubie, pro importuna hoc loco δὲ particula, aut δὴ scripserat *Herodotus*, ut *lin. 16.* et *21.* aut μὲν, ut *lin. 5.* et eadem *lin. 21.* S.]

8. ὑπερφύντος τι Ἑλλήνας ἰσχυῖ) Nihil muto. [Oblitus equidem eram in *Var. Lect.* adnotare, ἰσχυὴν pro ἰσχυῖ scribi in Arch. et Vind.] *Pausanias VI. 3.* αἱ πάντες ἀνθρώποι διραπειύουσιν τὰ ὑπερέχοντα τῇ ἰσχυῖ. *Titormi* robur corporis, *Milonis* viribus exsuperantius, describunt *Aelian. XII. 22.* et *Athen. X. 2.* [cap. 4. nostrae ed. pag. 412. f. ed. Cas.] Ambiguum autem [*lin. 9.*] καὶ φυγόντος ἀνθρώπους explicatur verbis similibus *lib. IV. 174.* οἱ πάντα ἀνθρώπων φεύγουσι καὶ πάντες ὁμιλῇν, qui fugiunt quemcunque hominem et cuiuscunque commercium. Potuerat quoque [*lin. 10.*] τῆς Αἰολίδος pro bono putari, siquidem *Calydon* et pars *Aetoliae* *Aeolis* olim. *Hesychium* vide in Αἰολικὸν θῆμα, et quae ibi eruditissimus *Valesius*. At hic Codicum potior iussus. WESS. — Nescio quo casu accidit, ut in nostra *Var. Lect.* illa etiam *Wesselingii* Notula omissa sit, quae ad vocem Αἰτωλίδος *lin. 10.* spectabat. Est illa autem huiusmodi: „Αἰτωλίδος *Med. Pass. Ask. Arch. Paris. B. Valla*, cum *Ald.* „Αἰολίδος alii.“ Quod ita dixit Vir doctus, ut significaret, alios codices, illis exceptis quos nominavit, Αἰολίδος praeferre cum *Aldo*. Iam *Aldina* quidem editio et caeterae ante *Gronovium* Editiones Αἰολίδος utique exhibent: sed in Αἰτωλίδος cum *Med.* reliquisque non modo noster cod. F. verum etiam *Parisienses quatuor*, nisi me omnia fallunt, consentiunt. Puto vero cum eisdem facere *Vindobonensem*, e quo haec scriptura hanc ipsam ob causam non enotata est, quoniam ille h. l. a *Mediceo*, cum quo collatus est, non discedebat. S.

11 seqq. Φεῖδωρος τοῦ Ἀργείων τυράννου πατρὶς Λεωνκίδης, Φεῖδω-

νος δὲ τοῦ τὰ μέτρα etc.) Sunt haec turpiter interpolata, luxata certe et mutila. *Phidon*, qui pondera et mensuras Peloponnesiis invenit, et Olympiade VIII. Eleos certaminum praesidio privavit, multo prior Phidone est, cuius filius Leocedes inter procos Agaristae nomen profitebatur. Non latuit ea loci insulitas viros praeclaros *Palmerium Gronoviumque*, quorum hic opitulaturus, Φεῖδωνος παῖς Λεωκῆδης, ἀπὸ Φεῖδωνος δὲ τοῦ Ἀργείων τυράννου, τοῦ τὰ μέτρα etc. ille vero Φεῖδωνος τοῦ Ἀργείου παῖς Λεωκῆδης, τυράννου δὲ Φεῖδωνος ἀπὸ γονίος, τοῦ τὰ μέτρα etc. Quae ego quidem laudare, certa praestare non possum. Prisci Phidonis τυράννων τῶν Ἑλλήσι μάλιστα ὑβρίσαντος memoria in *Pausaniae* VI. 22. WESS. — De superiore illo *Phidone*, emendationem *Gronovii* probans *Larcherus* adcurate egit in Adnotatione ad hunc locum: et de aetate quidem illius ac de mensurarum ac ponderum usu, quem in Peloponnesum introduxisse perhibetur, ad *Strab.* VIII. pag. 358. ed. Cas. ad *Plin.* VII. 56. (57.) et ad *Marmora Oxon.* Epoch. 31. provocavit; de insolentia vero eiusdem in *agonothetas Eleenses* admissa, praeter *Pausaniam* a *Wess.* laudatum, ad eundem *Strabonis* locum modo citatum. De eodem homine consuli potest eiusdem *Larcheri* Commentatio in *Actis Acad. Inscript.* T. XLVI. p. 43 seqq. S.

17. Ἀζὴν ἐκ Παρίου) Conmode *Ortelius* et *Palmerius* Πάριον κώμης ἐρείπια ex *Pausaniae* *Arcadicis* cap. 23. compararunt, quibus contento esse licet. Nam Παλαιονόλιος, ex suspitione *Cl. de Pauw*, de *Arcadiae* *Mantineae*, locuplete caret teste, abitque longius. Multum quoque *Codicum* quorundam Πάριον πόλιος versavi, sed irrita opera. Certum est, *Phormionem*, *Castores* hospitio excipientem in *Plutarch.* T. II. p. 1103. A., diversum videri ab *Euphoriōne*, *Laphamis* patre: hic *Arcas* ex *Azania*, ille *Spartiatia*, et dubiae hospitalitatis apud *Pausan.* III. 16. WESS.

27. ἐκ δὲ Θεσσ. ἡλθε) *Med.* et *Ask.* ἤρχε considerationem haud merebatur, quippe scribarum vitium, et a *Steph. Byz.* damnatum: quo in *Scriptore Διακτορίδης* γὰρ *Κρανώνιος* refingitur ἀνὴρ *Κρανώνιος* *Miscell.* Nov. Tom. IV. pag. 246., temere admodum. Ipsa sunt *Herodoti* verba, quae inportunum illud γὰρ rescandum, sicuti *Pinedo* et *Holstenius* perspexerunt, claredocent. *Scopadarum* familiam hinc *Cel. Perizon.* ad *Aeliani* Var. XII. 1. illustravit. WESS.

CAP. CXXVIII. [5. καὶ τῆς ὀργῆς) Ὀργή h. l. *ingenium, indoles, animi impetus*: qua de notione in Adnot. ad I. 73, 18. p. 86. dictum. S.]

6. καὶ συνάπασι) Prave scribebatur καὶ σὺν ἅπασι. Rectius supra, lib. V. 49. ὅσα οὐδὲ τοῖσι συνάπασι ἄλλοισι. Plura Gronov. lib. I. 98. Quod deinceps autem [lin. 8.] pro ἐν τῇ συνεστῇ, ostentant libri ἐν τῇ συνεστοῖ, tale profecto adparet, ut progredientem injecta quasi manu moretur. Antea [I. 85, 3.] ἐν τῇ ὧν παρελθούσῃ εὖεστοι de praeterlapsa felicitate admirati fuimus: de absentia vero, τῇ ἀπείστοι τῆς μάχης lib. IX. 84. Inde-ne ἐν τῇ συνεστοῖ, in familiarī usu ipsoque convictu, deflectit? Equidem arbitrari id, Ionici moris gnarus, nequeo. Sed vide adscripta lib. I. 85. WESS. — Ut εὖεστῶ et ἀπείστῶ a verbo εἰμί, *sum*, derivantur; sic et vocab. συνεστῶ, ab eodem verbo ductum, idem prorsus ac συνουσία, quod paullo ante positum, valebit. Atqui manifeste videtur Scriptor h. l. vocabulum ponere voluisse, quod paullo saltem diversum a superiore significatum haberet. Iam, ut συνεστία, sic et συνουσία quidem convivium subinde significat, veluti II. 78, 1. sed συνουσία latiore habet significationem, quamlibet etiam conversationem et familiarem usum indicans; nunc igitur illa generalior notio vocabulo συνεστία, quod nihil aliud nisi convivium significat, restringitur. S.

CAP. CXXIX. 2. τῆς τε κατακλίσιος τοῦ γάμου) Est, cui placuit, τῆς τε κατακλήσιος τοῦ γάμου, *concludendarum nuptiarum*, dictione apud Graecos ignota, in Germaniae finibus frequente. Loci sententiam Hippodidae verba explicant, ὅτι πάρεστιν ἢ μετὰ τῆς γυναικὸς ἢ μόνος κατακλιθεὶς ὁ μένος, *adesse se, ut aut cum Agarista aut solus accumbat*, in Diodori T. II. p. 550. Mox [lin 3.] κείνοι ex membranis melius. WESS. — Germanicum vocab. *Beylager* id ipsum exprimit, quod κατάκλινιν τοῦ γάμου *Herodotus* dicit. S.

[7 seq. κατέχων πολλὸν τοὺς ἄλλους ὁ Ἰπποκλίδης) Valla, quasi προϊχὼν τῶν ἄλλων legisset, *quum longe alios antecederet*: quam fere in sententiam etiam κατέχων τοὺς ἄλλους accipi posse *Corayus* (apud *Larcherum*) censuit: quo etiam tendit *Schulzii* (in *Herodoti Bellis Persicis*) ad hunc locum adnotatio. *Vallae* interpretationem quum tenuisset *Gronovius*, illius loco *Wesseling*. hanc posuit, *quum longe deti-*

neret; perapte ad consuetum verbi usum, sed sensu haud satis perspicuo. Larcherus in hanc partem accepit, animos omnium advertens, attentionem omnium in se prae ceteris convertens. Equidem, quum continendi, cohibendi notione passim Herodotus verbum κατέχειν frequentet, in eam fere sententiam illud h. l. interpretatus sum, quam H. Steph. in Thes. Gr. Ling. T. I. col. 1345. ex Isocrate adnotavit, dicens: „Invenio autem κατέχειν et pro Cohibeo vel potius „Reprimo loquentem, et quasi Silentium ei impono.“ S.]

[9. αὐλῆσαι ἐμμέλειαν) Tragicus saltandi canendique modus ἡ Ἐμμέλεια plerumque intelligitur, honestusque censebatur. Vide Athen. I. p. 21. e. XIV. 631. c. et Hesych. hac voce. Monuit vero idem Hesychius, eodem nomine ab Aeschylō satyricum etiam modum indigitari, qui alias sicinnis: atque ea notione forsā ἐμμέλεια h. l. fuerit accipienda. S.]

11. ὑπόπτει) Sic Msstī; aliud nihil mutantes. Cl. Reiskii conjectura ἀπέπτυνε, despuebat, speciem praefert, sicuti et ἀπεισιώπησε, qua non auferor. Ὑπόπτει Clisthenes, saltatorio illo Hippoclidæ orbe viso, de proco suspicatus levissima quaevis. Potest alioqui ὑποπτέειν, limis et iratis oculis adspexisse Clisthenem, ut ὑποβλέπειν, ὑπιδεῖν, innuere; de qua eius vocabuli dote erudite Cl. Ernesti ad Callimachi Hymn. Del. vs. 62. Scripsi post pauca [lin. 12.] ἐκέλευσε εἰ ob Codices. WESS. — Vide Var. Lect. S.

14. Λακωνικά σχήματα) In Arch. glossa adest, a Galeo dissimulata. Σχήματα sive σχηματικά saltantium lucem accipiunt ex magni Animadversoris lib. XIV. 6. in Athenaeum. [Casaub. ad Athen. XIV. p. 628. d. Conf. eundem Athen. I. 21. c.] Iam, τὴν κεφαλὴν ἐρείσας ἐπὶ τὴν τράπεζαν, sic Zenobius Cent. V. 31. eloquitur, ἐπὶ κράς κυβιστήσας, non ἐπὶ κρέας, quod Schottus vulgavit et male vertit, in adnotatis insuper delinquens varie. WESS.

16. τοῖσι σκέλεσι ἐχειρονόμησε) Attigit ista saepius et cum similibus comparavit Eustath. in Hom. Ἰλ. α. p. 120, 44. ψ. p. 1460, 21. Od. ε. p. 219, 10. [p. 159. 1534. et 1531. ed. Rom.] Contra τὸ χειρονεμεῖν, gesticulari, ταῖς χειρὶν ὀρχεῖσθαι dixit Antiphanes apud Athen. IV. pag. 134. B., qui nobis XI. p. 482. E. ex Andromeda Sophoclis hunc unicum servavit senarium: Ἰπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα; interpretatur Eustath. ἰππότης ἦνεις, ἢ διὰ πλοίου, p. 1281,

20. [p. 1205. ed. Rom.] Sed hoc ad aliud etiam genus referri potest, D'Orvillio Viro Cl. operose tractatum in *Chariton.* p. 395. et seqq. Alia quaedam notata sunt ad *Eurip.* *Phoen.* vs. 28., ubi omitti non debuerant *Philostrati* ἵπποκόμος τῶν καμήλων e lib. II. de Vit. Apoll. c. 1. et ex cap. 6. ἱππόται τῆς ἀγέλης ταύτης, elephantis equorum loco vecti, T. Hemsterh. in *Lucian.* p. 401. Conf. I. Meursii Orchestra in *Χειρονομία.* VALCK.

22. ἀπωρχήσαιο γε μὴν τὸν γάμον) Clisthenis dictum merito videbatur *Athenaeo* XIV. pag. 628. D. χάμεν καὶ σημεῖον διανοίας πεπαιδευμένης. Optime G. Budaeum sequutus H. Steph. Thes. I. Gr. II. pag. 1485., interpretatur, τῇ ἀσχημύσῳ τῆς ὀρχήσεως τὸν γάμον ἀπέβαλες. Herodoti verbum Suidas adhibuit in Οὐ Φροντὶς Ἰπποκλείδῃ. Ἐξωρχήσῃ τὸν γάμον scripsit Zenob. Cent. V. Prov. 31., monente Küstero: conf. *Diogenian.* VII. 21. Erasmus et H. Steph. Plutarchi verba iam compararunt, quae leguntur in *Herodotum* acerbissima T. II. p. 867. B. Forte verbi memor in hac narratione *Aelianus* de Nat. An. XVI. 23. proprio significato scripsit τὸν πόλεμον ἐξωρχήσαντο, de equis, qui in bello ad tibiam saltantes, excussis sessoribus cladem dominis attulissent. Ad ἐξωρχεῖσθαι apta quaedam dedit Laur. Normann. in *Aristid.* p. 590. VALCK.

CAP. CXXX. 2 seqq. πάντας ὑμᾶς ἐπανέω etc.) Similis Iovis ad uxorem filiasque excusatio in *Luciani* Dial. Deor. XX. 1., forsán ad hanc Clisthenis efficta. Ob eam autem Cl. de Pauw valde suspecta superior declaratio ἀπωρχήσαιο γε μὴν τὸν γάμον: neque enim talia districte locutum dicere ista haec potuisse. Fortasse fuisse, ἀπωρχήσαιο γε μὴν τὸν γάμον: h. e. fili Tisandri matrimonium ita forte desaltes; vel quia haec gesticulatio mihi displicet, vel quia valetudinem tuam in periculum adducis hac saltandi forma. Sic vir doctus, haud sane advertens superiore dicto ἀπωρχήσαιο etc. Hippoclidem spe nuptiarum prorsus excidisse, his vero blande reliquos compellari procos. WESS.

10. Μεγακλείῃ ἐγγυῶ παῖδα) Oblatum accipiens conditionem Megacles mox dicebat ἐγγυᾶσθαι. In talibus ὁ δίδους ἐγγυᾶ: ἐγγυᾶται ὁ λαμβάνων, apud *Isaeum* p. 40, 37. 42. p. 41, 27. *Pausan.* IV. pag. 302. f. Eadem significandi differentia multa distabant in Attico foro. VALCK.

CAP. CXXXI. 2. Ἀλκμαιωνίδαι ἰβώσθησαν) Oblitus horum H. Steph. in Recensu Vocum Herodoti, verba Scriptoris lib. VIII. 124. Θεμιστοκλῆς ἰβώσθη τε καὶ ἰδοξάθη --- ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα reformat ἰβώθη, facto ex ἰβοήθη, cui calculum non addo. Utrumque ex βώω, per Syncopen ex βοάω, genito; quod Sylburgius ad Clenardum et Portus ostenderunt. WESS. — Herodoteum ἰβώσθησαν vulgo diceretur διεβοήθησαν. In βωθῆναι inserta litera sequentis erat asperitas mollienda. VALCK.

[4. Κλεισθένης ὁ τοῖς Φυλαῖς etc.) Vide lib. V. c. 66. S.]

CAP. CXXXII. [1. ἐν Μαραθῶνι τρώμα γενόμενον) Adiectum malles τρώμα Πέρισησι γενομ. Sed ignorant id vocab. libri omnes. S.]

CAP. CXXXIII. 3. στρατευόμενοι τριήρεσι) Addi plerumque triremium numerus solet. Haud ergo scio an sperni τριήρεϊ debeat, ut una triremi Marathonem Parium cum Persis venerint. Valla ita et duo Codices. Malui [lin. 5.] πρόσχημα λόγου (quod lib. IV. 167.) ex Arch. WESS.

9. κατεilahμένοις) Herodotei moris esse κατεilahθέντας ἐς τὸ τεῖχος et ἐντὸς τεύχους, nemo non novit. Itaque bene Vind., a quo una littera alii differunt, uti saepe erratur. Vid. IX. 30. et 69., atque D'Orvillium ad Charit. VII. 3. p. 601. Qui ἐσπέμπων κήρυκας [lin. 10.] dederunt, numerum reddiderunt iusto auctiorem. WESS.

9. ἐπολιόρκει Παρίους ἐγκατεilahμμένους) Una de duabus litera praetermissa scripserat, opinor, ἐγκατεilahμμένους, ut saepius in talibus κατεilahθῆναι ἐς τὸ τεῖχος ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἐς τὸ ἄστυ. Apud Nepot. c. 7. Miltiades urbem operibus clausit, omnique commeatu privavit. Ephorus, e quo suam sumsisse Cornelium narrationem vidit Lambinus, apud Steph. Byz. in Πάρος, de Miltiade, Πάρον, ait, --- καθεζόμενος (προσκαθεζόμενος scribendum puto) ἐπολιόρκει πολὺν χρόνον τῆς θαλάττης ἔργων. Mirarer quomodo scribi posset ad Κατέκλεισαν in Scholiis ad Thucyd. V. p. 367, 68. τουτίστι τῶν εἰσαγωγίων ἢ τῆς θαλάττης αὐτοῦς ἀπέκλεισαν: nisi dederit Thucydides, ἐγκατέκλεισαν --- Μακεδονίας Ἀθηναῖοι Περδίκκας, ut Sophocles dixit in Ai. vs. 1292. ἐρκίαν ἐγκατεilahμμένους, pro ἐντὸς ἐρκίαν κεκλεισμένους. VALCK.

10. ἐσπέμπων κήρυκας) Scripserat usitato, ni fallor, more κήρυκα, quod praebent margo Steph. et Valla. Ex

diversis proxima lectionibus sic constituerem: αἵτις ἑκατὸν τάλαντα, φάρ, ἣν μὴ οἱ δῶσιν, οὐκ ἀπονοστήσειν τὴν στρατιήν, πρὶν ἢ ἐξέλθῃ σφέας. [Vide Var. Lect.] Paulo post interpunctione mutata scribendum: καὶ, τῇ μάλιστα ἔσκει ἐκάστοτε ἐπίμαχον, τοῦ τείχεος τοῦτο ἅμα νυκτὶ ἐξήρετο (vel ἐξήγετο) διπλήσιον τοῦ ἀρχαίου. Scribi quoque potuit, τὸ τοῦ τείχεος, sed alterum praefero. *Thucyd.* IV. 115., ἥ --- ἣν ἐπιμαχώτατον, nempe τὸ τείχισμα. *Xenoph.* p. 360, 13. VALCK. — Potest vero etiam, τοῦ τείχεος ad superiora relato, commode intelligi ἐπίμαχόν τι (vel μέρος, aut ἐπίμαχον χωρίον, ex I. 84, 15.) τοῦ τείχεος. S.

10 seq. ἣν μὴ οἱ δῶσι) Aldi aliorumque δῶσεν calamo debetur aberranti; cetera Florentinis nihil concedunt, immo potiora sunt. Neque displicet ἀπαναστήσιν τὴν στρατιήν, a *Valla* versum, et iudicio duorum Codicum probatum. Alterum certe utrum glossa aut corruptela est. In *Paro Miltiadae* studio oppugnata discrepat nonnihil *Ephorus* in *Ethnicogr.* voce Πάρες, et *Cornelius Nepos* Vit. *Miltiad.* c. 7., ubi *Lambinus*. Quod deinceps [lin. 15.] καὶ τῇ μάλιστα ἔσκει etc., contendi cum lib. I. 84. poterit. WESS.

CAP. CXXXIV. 10. τὸ ἕρκος Θεσμοφόρου Δήμπτρος) *Septum templi*, ἕρκος Nostro, περίβολον dixerunt *Plato* T. III. p. 116. c. et saepe *Pausan.*, qui, nulla quoque templi mentione facta, lib. VIII. p. 664. περίβολον θεῶν ἱερὸν τῶν μεγάλων, *Cereris* et *Proserpinae*, quarum sacerdos *Herodotea* fuit *Timo*: p. 675. ἐντεῦθεν ἐς τὸν ἱερὸν περίβολον τῆς Δεσποίνης (filiae *Neptuni* *Cereris*que) ἐστὶν εἴσοδος. *Septum* si *Miltiadi* liquisset ingredi *Cereris*, viro certe fas non erat ἵνα ἐπὶ τὸ μέγαρον. Sic eximie sanctius penetrale vocabant, in quo mystica sacra *Cereris* recondebantur. Attigit *Hemsterh.* in *Aristoph.* *Plut.* p. 275. et in *Lucian.* p. 136. vid. *Hesych.* in Ἀνάκτορον. In *Plutarch.* de *Is.* et *Osir.* p. 161. [p. 378. v. E.] ubi μέγαρον in μεγαλάρτια mutanda censebat ill. *Ex. Spanhem.* ad *Callim.* p. 673. legerem: Βοιωτοὶ, ὅτι τὰ τῆς Ἀρχαίας μέγαρον κινούσιν. Profano non licebat *Miltiadi* κινεῖν τι τῶν ἀκινήτων. De aliorum etiam templorum interiori recessu ἀνάκτορα frequenter *Euripides*, μέγαρον adhibet *Herodotus*. VALCK.

15. Φρίκης αὐτὸν ὑπελθούσης) Nullum *Suidae* ἐπελθούσης in libris praesidium, et merito. *Sophocles Elect.* vs. 1118. Τί

δ' ἔστιν, ὃ ἐνί; ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος. Pluribus nihil opus. WESS.

CAP. CXXXV. 11. ἐκφήσαν) Libet in hoc acquiescere, etsi notabiliter Arch. ἐκφήσαν. Mox οὐ Τιμοῦν εἶναι αἰτίην τούτων [lin. 13.] Cl. de Pauw, deletio articulo, non esse Timoun culpandam, sed etc. [At perinde τὴν αἰτίην bene habet.] Eleganter Liban. T. I. p. 486. ἀλλ' ἡ κρίσις θεὸς μὴ εὖ τελευτῆσαι τὸν μέγαν Μιλτιάδην, αὐτὴ τοῦτο τὸ κακὸν ἔπεισε, haec Nostri aemulatus, addito accusatore Xanthippo. WESS.

CAP. CXXXVI. 5. τῆς Ἀθηναίων ἀπάτης εἵνεκα) Ephorum sequitur probabiliter Nepos. Scholion est ineditum in Aristid. T. III. p. 292. Ἐνα λέγει τὸν Μιλτιάδην· ὅτε γὰρ ἐκρίνετο ἐπὶ τῇ Πάρῳ, ἠθέλησαν αὐτὸν κατακρημνίσαι. ὁ δὲ Πρύτανις εἰσιλὼν ἔζη (ἐξητήσατο) αὐτόν. ἡ δὲ αἰτία τῆς Πάρου αὕτη ἦν, καταδουλοῦσθαι τὰς νήσους τοῖς Ἀθηναίοις· καὶ ἐξελθὼν εἰς Πάρον πρῶτον, καὶ παρελθὼν τὸ (εἰς τὸ) ἱερὸν μεμολυσμένος αἵματι τῶν πολεμίων οἱ μὲν φασὶν ὡς βίβει ἐβλήθη· οἱ δὲ ὡς ἀπὸ τοῦ τείχους κατηνέχθη· κατὰ γὰρ οὖν τὸν μηρὸν ὑπέστρεψεν ἀπρακτοὶ αἰὲ ἐκρίνετο. Postrema sic emendata sunt, κατὰ γὰρ οὖν τὸν μ. ὑπ. ἀπρακτος, καὶ ἐκρίνετο. VALCK.

6. αὐτὸς μὲν παρῶν οὐκ ἀπελογέετο) In fine suae pro Miltiade apologiae Aristides, οὐδὲν πλέον, inquit, τοῖς δικασταῖς δείξαντα τοῦ τραύματος, οὐ δακρύσαντα, οὐ παιδία ἀναβιβασάμενον. Postrema rectius omisisset Sophista. In his sua Nepos debet, opinor, Ephoro. Secundum Herodotum, verba pro eo fecerunt amici, [lin. 8-10.] τῆς μάχης τε τῆς ἐν Μαραθῶνι γενομένης πολλὰ ἐπιμεμνημένοι, καὶ ὡς ἔλῳν Ἀἰμῶν τε καὶ τισάμενος τοὺς Πελαγονοὺς παρέδωκε Ἀθηναίοις. Si sic scripta Codex praeberet antiquus, voces τὴν Ἀἰμῶν αἴρεσιν ex nota marginali crederem adiectas. VALCK. — Perinde vero suspicari licebat, post τὴν Ἀἰμῶν αἴρεσιν intercidisse fortasse verbum aliquod, veluti ἐπιλέγοντες, aut in eamdem sententiam aliud. Sed fortasse etiam neutra opus erat coniectura. Verbum ἐπιμεμνημένοι proinde et cum accusat. et cum genit. casu iungi potest. Itaque, sicut et alias variare multis modis constructionem orationis amat Noster, et ab alio structurae genere ad aliud subito transire, sic fortasse et hoc ἀνακολουθίας genus, quod in vulgata huius loci scriptura consentientibus libris inest, licitum sibi iudicavit. S.

9. τῆς ἐν Μαραθῶνι) Quod schedae adiungunt γενομένης, necessarium quidem non est, Herodoteum tamen: conf. lib. VII. 1. Tale etiam τὸ ἐν Μ. γένεσιν τῶμα, supra c. 132. Continuo nexum aut debebat scribi καὶ τῆς Ἀθηναίων αἰρέσεως, quae Pavii doctrina, aut, quod et Valckenario Nostro in opinionem venit, ex parte tolli, legique καὶ ὡς ἐλὼν Ἀθηναίους etc. [Vide superiorem Adnot.] His iungo ex Gruteri Thes. p. ccccxviii. 6. epigramma priscum, ΠΑΝΤΕΣ, ΜΙΑΤΙΑΔΗ, ΤΑΛΑΡΧΙΑ ΕΡΓΑ ΙΣΑΣΙΝ ΠΕΡΣΑΙ, ΚΑΙ ΜΑΡΑΘΩΝ ΣΗΣ ΑΡΕΤΗΣ ΤΕΜΕΝΟΣ: cuius quidem ταλάρχια, si pingeretur, τὰ σ' ἀρχία, non morarentur lectores. Alia Cl. P. Burmannus Sec. ad Anthol. Lat. II. p. 195. WESS.

11. προσγενομένου δὲ τοῦ δήμου etc.) Venerat Miltiades in barathri periculum ex Platonis narratione in Gorg. p. 516. E.; cui adstipulatur Aristides T. II. p. 224. Ed. Ieb. Alii id reticent, sollemni in talibus variatione. Mox [lin. 14.] φακιδίσαντός τε τοῦ μηροῦ etc. ex Msstis. cultum accepit: vulgati enim iteratum pronomen accidebat insuave. Supra quoque lib. III. 66. Cambyasi similis sideratio, ubi vide de Galeno. WESS.

CAP. CXXXVII. 2. ἐπὶ τε ἐκ τὸς Ἀττικῆς etc.) Si qui ἐκ τῆς et ἐξ ἐβλήθησαν melius opinabuntur, favebunt schedae. Certum est, ἐξελάθησαν, in his libris creberrimum, non recte a Gronovio ἐξελάσθησαν promulgari. Vid. lib. IV. 145. — Immo vide quae ibi in Var. Lect. ad l. 4. notavimus, et conf. eiusdem cap. 145. lin. 16. S.

[7. τὴν σφίσι ὑπὸ τὸν Ὑμησσόν) In Var. Lect. monere debueram, in edd. ante Schaef. et in msstis omnibus σφίσι αὐτοῖσι aut σφίσιν αὐτοῖσιν (ut in nostro F.) scribi; nos vero cum Schaef. posteriorem abiecissem vocem, rectius facturos si in αὐτοῖ (sc. οἱ Ἀθηναῖοι) mutassemus S.]

8. μισθὸν τοῦ τείχεος etc.) Τείχος τὸ περὶ τὴν ἀκρόπολιν signatur lib. V. c. 64. et ab Ampl. Bouherio, Diss. Herod. c. 9. p. 100. WESS.

10. τὴν πρότερον εἶναι κακὴν) Quod paulo legitur ante, ἰούσαν, hic meo iudicio aptius esset, quam εἶναι: illic ad ambiguum evitandum omitti potuit: ἐπὶ τε γὰρ ἰδεῖν τοὺς Ἀθηναίους τὴν χώραν, τὴν σφίσι αὐτοῖσι (ipsis, Pelasgis nempe) ὑπὸ τὸν Ὑμησσόν ἔδσαν οἰκῆσαι μισθὸν τοῦ τείχεος τοῦ περὶ τὴν

ἀκρόπολιν κοτε ἐδηλαμένον. Ut *Valla*, cepit ista *Io. Meurs.* *Cecrop.* cap. 5. Conf. *M. Solan.* ad *Lucian.* T. II. p. 22. *Schol.* in *Eurip.* *Phoen.* vs. 24. [at ibi nihil huc spectans:] et in *Schol.* ad *Aristoph.* *Av.* vs. 833. *Τυρσηῶν τείχοςμα Πιλασγικόν*, quod attigit *I. G. Graevius* in *Prooem.* ad *Callim.* *VALCK.* — At εἶδον (l. 7.) commodè suum locum tuetur: hīc τὴν, ionice pro ἦν positum, in oratione infinita recte cum εἶναι construitur, sicut ταύτην ὡς εἶδον, et paullo ante ἐπὶ τὸ γὰρ εἶδον. *S.*

16. θυναιέρας τε καὶ παῖδας) Ultima tria suspitione premuntur haud iniusta: sexus sequioris si putentur, cum nullae tum ancillae, tueri sedem haud poterunt: τοὺς παῖδας ex *Msstis* ubi admiseris, quid fiet brevi secuturis, ὅπως δὲ εἰσθαι αὐτάς? Erant praeterea veteri more puellae ὑδροφόροι. Tali Gordium ἐντυχεῖν παρθένῳ ὑδρευομένη tradit *Arrian.* Ἀναβ. Ἀλ. II. 3. et apud *Poëtam Od. K.* vs. 105. κοῦρην δὲ ξυμβληντο πρὸ ἄστειος ὑδρεύσθ. Parum itaque absum a proscriptione earum vocum, laudibusque *Arch.*, suo eas suffragio damnantis. *WESS.* — Nisi prorsus abiiciendae, saltem (ut admodum suspectae) uncis includendae a nobis fuerant tres illae aut quatuor voces. *S.*

27. ἄλλα τε δὴ σχεῖν χωρία, καὶ Ἀῆμον) Ex margine ed. *Steph.* restitui potuerat καὶ δὴ καὶ Ἀῆμον. Sic solent istae voculae adhiberi: I. 29. *Sardes venerunt ἄλλοι τε, - - καὶ δὴ καὶ Σόλων.* Cap. 129. καὶ ἄλλα λέγων - - καὶ δὴ καὶ εἰρετό μιν. IV. 150. ex *Codd.* scriptum, εἶποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολιπτῶν, καὶ δὴ καὶ Βάττος. *VALCK.* — Vide *Var. Lect. S.*

CAP. CXXXVIII. 3. πεντηκοντίους κτησάμενοι) Opportunius κτησάμενοι, positis navibus, videri potest; nisi tum demum naves sibi Pelasgos parasse placeat, quae vix credibilis de insulanis opinio. Rapuerunt autem insidiatores κνηφόρους παρθένους, πλεύσαντες εἰς Βραυρών, teste *Philochoro* apud *Scholiasten Venetum*, a *Bongiovanni* publicatum, in *Iliad. A.* vs. 465. [*Schol. Villos.* ad Ἴλ. α'. vs. 594.] Vide ad lib. IV. 145. *WESS.*

8. γλῶσσαν τε τὴν Ἀττικὴν, καὶ etc.) *Herodotum* sequutus *Didymus* apud *Schol.* in *Eurip. Hec.* vs. 886. αἱ δὲ τοὺς παῖδας, inquit, τὴν πατρῴαν φωνὴν καὶ τὰ ἤθη εἰδῶσαν. Quae succedunt ibidem vitiosa, οἱ δὲ συνήρχοντο τότε ἀλλήλοις, sic videntur corrigenda: οἱ δὲ συνήρχοντο τε ἀλλήλοις, καὶ, εἴ τις τύπτει

ἀπ' αὐτῶν τινα, ἐβοήθουν ἅπαντες: expressa sunt ista ex Herodoteis, quae respicit Eustath. in 'Il. α. p. 119, 41. [p. 158. ed. Rom.] Conf. Zenob. Cent. IV. Prov. 91. VALCK.

11. εἰ τε τύπτοιτο τις αὐτίων) Vera Reiskii e Msstis correctio est. Critici in Euripid. Hecub. 887. καὶ εἰ τις τύπτοι ἀπ' αὐτῶν τινα, ἐβοήθουν ἅπαντες, sermone aliquantum mutato. Deinceps [lin. 14.] καὶ πολλὸν ἐπιτεράτειον ex schedis recipi poterit. WESS.

[15 seqq. καὶ σφισι βουλευομένοισι δεινὸν τι ἐσέδυνε etc.) *Vabla*: considerantesque rem esse indignam etc. *Wess.* cum Gron: considerantesque indignatio quaedam intravit; Si autem isti pueri etc. Iam pulcre quidem novimus, δεινὸν ποιεῖσθαι τι saepius commode reddi posse indignari aliqua re: (cf. III. 155, 7. ibique not.) sed cum verbo ἐσέδυνεν (quod aliquanto etiam mollius quam ἐσέρχεσθαι est, et subire, obrepere, insinuare se significat) et cum his quae hic consequuntur, parum commode indignandi notio convenire videtur. Longe vero magis ab auctoris mente discedit Iacobsii, Viri clarissimi, interpretatio (in *Atticis* p. 385.) δεινὸν h. l. crudele Pelasgorum de occidendis pueris consilium intelligentis. Frequentissime δεινὸν apud Nostrum rem metuendam, periculosam, periculum, significat: I. 84, 8. 120, 22. 143, 3. 151, 9. VII. 157, 18. 203, 8. etc. Igitur hoc Herodotus dicit, deliberantes illos incessit metus; subiit illorum animos cogitatio quid in posterum ab his pueris metuendum sit, si iam nunc etc. S.]

23. τοὺς ἅμα Θόαντι etc.) Thoantem Hypsipylae pietate conservatum poëtae perhibent. Alia omnia Herodotus, vitii suspectus propterea Casp. Barthio ad Papinii Stat. Theb. V. vs. 328. Nemo, decernenti, de Thoante hoc tradidit. Igitur duae voces ἅμα Θόαντι, aut glossema sunt, aut corrupta est prior, et legendum, παρὰ Θόαντες. Quid si vero Herodotus, ut saepe, separatas ab aliis habuerit rationes? Habuisse autem, membranae clamant omnes, et laudati ad Euripid. Hecub. [vs. 887.] interpretes, καὶ μετὰ ταῦτα αἱ Λήμνιαι γυναῖκες τοὺς σὺν Θόαντι πάντας ἀπέκτειναν. δι' ἀμφοτέρω οὖν ταῦτα ἡ παροιμία ἐδόθη, τὰ Λήμνια κακὰ. Errant fateor in tempore necis, alioqui Nostro conspirantes plenissime. De famoso Lemniis dicto [praeter Paroemiographos] multa Stanleius ad Coëph. Aeschyl. vs. 631. WESS. — De Lemniorum virorum caede a mulieribus patrata consuli Apollo-

dorus potest I. 9, 17. et Apollon. Rhod. I. 608 seqq. Quod vero de Thoante Herodotum separatas ab aliis auctoribus rationes habuisse scribit Vir doctissimus, pro ea sententia ad Euripidis Scholiasten frustra provocatur; quippe quem sua, loco citato, ex ipso Herodoto hausisse (partim quidem nonnihil mutata, partim vero memoriae lapsu depravata) dubitari vix potest. Credibile est utique, legisse cum apud Herodotum, quod et libri nostri exhibent, τοὺς ἅμα Θόαντι, suo vero arbitrato συν pro ἅμα, non discrepante sententia, posuisse. Sed illud h. l. quaeri haud immerito posse videtur, recte-ne verba ista Scriptoris nostri acceperint Interpretes, quos et ego imprudens secutus in Latinis posui, maritos suos simul cum Thoante occidentes. Id si ille voluisset, non τοὺς ἅμα Θόαντι scripturus erat, sed nude ἅμα Θόαντι ἄνδρας σφετέρους. Adiectus articulus indicat τοὺς ἅμα Θόαντι γενομένους, qui cum Thoante (i. e. Thoantis aetate) vixerunt: quo indicatur tempus, quo ea res gesta est; non negatur, caede exemptum per filiae pietatem fuisse Thoantem. S.

CAP. CXL. 4. καταλύσας) Utrum Valla, vertendo solvens, καταλύσας habuerit ante oculos, valde dubium: certe Scholion aut aberratio est, cuiusmodi καταστήσας Arch. Praecessit ἐπὶ αὐτὸν --- ἐξ αὐτῆς --- εἰς τὴν ἡμετέραν: redibitque ἐξ αὐτοῦσι lib. VII. 185. Apud Diodorum XIV. 103. scripti libri πεμπταῖος δὲ καταλύσας εἰς τὴν Μεσσηνίαν: antea καταλύσας, quod hic in Etonensi. WESS.

8. Ἡφαίστιος) Lemnus διπολις erat, quarum Hephaestia in parte insulae versus orientem solem, Myrina ad eius occasum; prodente, qui ad utramque invisit, Galeno lib. IX. Simpl. Medic. p. 118. Quo vero utraque modo Atheniensium in ditionem venerit, Charax in Stephani Ἡφαίστιος memoravit, praeclarè Cl. Valckenarii adiutus et defensus operà. WESS.

Ibid. Ἡφαιστίδες μὲν νῦν ἐπιθόντο) In his quoque diversum ab Herodoto sequutus auctorem Nepos, tandem tamen, qui Lemnum incolebant, secunda fortuna adversariorum captos, narrat ex insula demigrasse. Herodoto tota dicitur insula sub Atheniensium redacta potestatem; nam primum, inquit, Ἡφαιστίδες ἐπιθόντο, tandem et coacti Μυρινῆοι παρίστανται. Duae tantum erant urbes in insula Lemno, Μύ-

Herod. T. VI. P. I.

R

μνα, et Ἡφαιστία, quapropter dicta fuit διπολις secundum alios et *Etymologum* p. 279, 5. conf. Harpocrat. in Ἡφαιστία, Schol. Hom. in Ἴλ. d. 593. et Berkel. ad Steph. in Μύρνα. Sed ad Herodotum pertinet inprimis insigne fragmentum Chronicorum Characis, quod minus intellectum haecenus apud Steph. Byz. nobis fuit servatum in Ἡφαιστία. Priora istius fragm. verba sic reficienda videntur: Χάραξ - - - φησιν, ὅτι οἱ Μυριναῖοι, τῶν Πελασγικῶν ὑποσχίσεων οὐ φροντίσαντες, ἀπέκλεισαν τῷ Μιλτιάδῃ τὰς πόλεις, καὶ κείνος πολιορκίᾳ παρεστήσατο αὐτούς. Sequentibus gravius vulnus fuit inflictum: Τῶν δ' Ἡφαιστιῶν τύραννος ὦν φοβηθεὶς τὴν δύναμιν ἔφη χαριζόμενος τοῖς Ἀθηναίοις, φίλοις εὖσιν, ἑμπεδοῦν τὰ ὁμολογηθέντα ὑπὸ τῶν Πελασγῶν, καὶ ἀμαχεὶ παρῆδωκε τὴν πόλιν. Est qui voci τύραννος subiectum ὦν deleri voluerit, vestigium veri nominis olim a Charace positi, τύραννος Ἑρμων. His fac subiecta fuisse, (τῶν Περσῶν) φοβηθεὶς τὴν δύναμιν, omnia recte se habebunt. Hermonis nomen satis commendabit Zenob. Cent. III. Prov. 85. in Ἑρμώνιος χάρις: ubi in eadem historia, diversimode narrata, Ἑρμων βασιλεύων τῶν Πελασγῶν ἐξέστη τῆς χώρας, τῇ μὲν ἀληθείᾳ τοῦ Δαρείου τὴν δύναμιν φοβηθεὶς, προσποιησάμενος δὲ ἰκῶν δίδοναι τοῖς Ἀθηναίοις τὴν χάριν. In Characis verbis, quod properanti Salmasio exciderat, Berkelius non debuerat in contextum inferre, καὶ κείνος τὴν πολιορκίαν παρεστήσατο αὐτοῖς: illa vix Graeca; sincera sunt ante vulgata, καὶ κείνος πολιορκίᾳ παρεστήσατο αὐτούς, qui prius obsidione cinctos sub potestatem suam redegit. De iisdem Myrinaeis Herodotus, ἐπολιορκίοντο, αἶτ, ἐς δ' οὗτοι παρίστησαν, donec et hi in deditionem venerunt. Conf. lib. VI. c. 99. Demosth. c. Androt. p. 386, 28. Eiusdem est p. 6, 25. Ὀλεθρον παρστήσεται. In istum sensum praeter ceteros his terve παραστήσασθαι Thucydides adhibuit, docente Dukero in Add. ad p. 73. pro ὑποχείριον ποιῆσθαι, et sic Herodot. IV. 136. III. 45. Attigit hunc usum Schol. Soph. Oed. in Col. vs. 910. VALCK.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM SEPTIMUM.

CAP. I. [Lin. 3. κεχαγαγμένον) *Hesychius*: Κεχαγαγμένος· ὠργισμένος. *Euripides Med.* 156. κείνω τόδε μὴ χαράσσου. *S.*]

8. πολλῶν πλέων ἐπιτάσσειν) Optime Mssti; e quorum uno παρεῖχον perplacet. Sic suus sermoni color et nexus redibit. Statim καὶ πλοῖα, [lin. 9.] etsi quibusdam in Codd. neglecta, non removeo. *Attianus Indic.* c. 19. Νῆες δὲ αἱ αὐμπασσαι --- αἵτε μακρὰ καὶ ὅσα στρογγύλα πλοῖα, καὶ ἄλλα ἱππαγωγὰ, discrimen inter νῆας et πλοῖα adfirmans. Gronovium hic consule et *Valcken.* ad lib. VI. 48. *WESS.*

8. πολλῶν τε πλείων) Superfluum est τε, neque bene cohaerent πλείων -- καὶ νίας -- καὶ πλοῖα. Codicum lectio, *H. Stephano* et *Galeo* memorata, genuina est, πολλῶν πλείων: nam vicinis congruit, et formam vocis praebet Nostro usitatam; quem scripsisse suspicor πολλῶν πλείων ἐπιτάσσειν ἐκαστοῖσι, ἢ πρότερον παρεῖχον, (nempe pro παρέχιν, παρέχον enotatum ex *Arch.*) νίας τε, καὶ ἵππους, καὶ εἶτον, καὶ πλοῖα, naves bellicas, et πλοῖα, ἱππαγωγὰ et σιτηγὰ: vide notata ad lib. VI. c. 48. *VALCK.*

10. Ἀτίν ἰδονέτω ἐπὶ τρία ἔτια) Tueri sese πᾶσα potuisset, ni stetisset per schedas. *Appianus Bell. Civ. lib. IV.* [c. 52.] p. 995. τὰ ὑπερόρια πάντα πολέμοις -- ἰδονέτω. *Herodianus VII.* 5. πᾶν δὲ τὸ Λιβύων ἔθνος εὐθὺς ἰδεδόνητο. Non exscribo *Gregor. Naz. Or. XXVIII.* p. 483. d. neque *Agathiam Schol. lib. II.* p. 30. *Tzetzes Chil. I.* 870. τρεῖς ὅλους ἐπὶ χρόνους turbatam Asiam, conductasque undique copias scribit; seculi more, quo de *Hemsterh.* ad *Plut. Comici* p. 407. *WESS.*

CAP. II. [3 seq. ὥς δὲ ἔμιν etc.) ὥς, quemadmodum, prout, causali notione, quoniam. Pronomen μιν quum ad *Darium* referatur, commodius utique videbatur, si libri de-

dissent, ὡς ἴδει μιν. Nunc, quoniam intelligi voluit Scrip-
tor ad quemlibet Regem pertinuisse illam legem, proprie
dicendum fuerat, ὡς δει τὸν βασιλέα, ἀποδείξαντα διαδόχον, aut
aliquid tale. Consequens particula οὕτω lin. 5. valet ita
demum, nempe postquam regni successorem designavit. S.]

4 seq. ἀποδείξαντα βασιλέα - - - στρατεύεσθαι) Secundum
Persarum legem, soli forte memoratam Herodoto, ante expe-
ditionem susceptam a Rege designandus erat, qui, si quid
ipsi humanitus accidisset, in regnum succederet. Ex Herodoto
non liquet, sic designatum successorem, si pater e bello
salvus rediisset, cum illo velut collegam regnasse, quod
viri docti tamen statuuisse videntur: vid. Ez. Spanhem. ad
Iullan. p. 278 seq. Quam deinceps enarrat Darii filiorum
litem ab ipso Dario secundum Xerxen pronunciatam, illam
post patris obitum a patruo velut arbitro compositam,
aliud auctorem sequuti, tradiderunt Iustinus II. 10. et
Plutarch. T. II. p. 488. D. hinc Simson. Chron. A. M. 3520.
conf. Iulian. Or. I. p. 33. B. et Spanhem. p. 217. VALCK.

Ibid. κατὰ τὸν Περσέων νόμον) Legem hanc Persarum, so-
lius, quod quidem memini, Herodoti testimonio cogni-
tam, B. Brisson. Regn. Pers. lib. I. 9. tetigit. Lata pruden-
ter fuit, ne, rege peregre fati functo, de successione,
damno civium, iure aut mage ferro disceptaretur. Eadem
caussâ Eurystheus, in Heraclidas profecturus, Μυκήνας τε
καὶ τὴν ἀρχὴν, κατὰ τὸ οἰκίον, Atreo comisit apud Thucyd.
I. 9. Quod Iustinus autem de Dario, ab Artaxerxe patre
in regni societatem adscito, contra morem Persarum, apud
quos rex non nisi morte mutatur, lib. X. c. 1. id hinc con-
vellitur. Confer Ez. Spanhem. ad Iuliani Or. I. pag. 279.
WESS.

9. ἐπρίσβευε Ἀρτοβάζανης) Hinc Hesychius: Ἐπρίσ-
βευε, πρεσβύτερος ἦν. Thomas M. in Πρεσβεύονται: Πρεσβεύω,
καὶ τὸ πρεσβύτερός εἰμι: quam in rem haec adfert Herodoti
et Thucydidis verba. Sophoclis Polynices Oed. in Col.
vs. 1418. [1422. ed. Br.] Αἰσχρὸν - - - τὸ πρεσβεύοντ' ἐμὶ Οὐτῷ
γελᾶσθαι τοῦ κασιγνήτου πάρα: erat ille quidem secundum
Euripiden natu minor; sed Soph. in eodem dixerat dramate
vs. 366. Ὁ μὲν νεώτερος καὶ χρόνῳ μείων γεγώς τὸν πρότερον γεννη-
θέντα Πολυνίχην φρόνων Ἀποπτερίσκει. Herodoti Ἀρτοβάζανης,
(Plutarcho et Themistio p. 74. D. Ἀριαμένης, atque ita forsan

etiam dictus Iustino) aetatis privilegio regnum sibi vindicabat, καὶ ὅτι [lin. 12.] νομιζόμενον εἶν πρὸς πάντων ἀνθρώπων, τὸν πρεσβύτατον τὴν ἀρχὴν ἔχειν. In his Herodoti, si vel in aliis non legeretur, ex Eustathii Codice scriberem, καὶ ὅτι νομιζόμενα εἶν: quem sic legisse liquet ex eius Comm. in Ἰλ. α. p. 22, 6. et p. 44, 51. πρὸς Ἡροδότῳ νομιζόμενα, ἀντὶ τοῦ νομιζόμενον: ubi plura collegit similia. conf. H. Steph. in App. Thes. Ling. Gr. p. 46, 150. VALCK. — De nominis proprii scriptura vide Var. Lect. ad h. l. et Adnot. ad VI. 98, 8. Qui Ἀροβαζ. scripsere Graeculi, hi ad graecum vocab. ἄρος originem Persici nominis referebant. S.

12. ὅτι νομιζόμενα εἶν) Nullam νομιζόμενον litem experiretur, ni Pass. et Eustath. eam intenderent: caussam Ionium Atticorumque consuetudo, neutris huiusmodi pluralibus gaudentibus, urget. Morem, quo natu maior filiorum postgenitis in regni successione antefertur, iuri gentium et naturae acceptum Iustinus fert, ut Eusebius Vit. Constant. I. 21. νόμῳ φύσεως. Videndus est H. Grotius Iur. Belli et Pac. II. 7. 13. et quae ibi eruditi commentatores. WESS.

CAP. III. [2. Δημῶντος) Vide lib. VI. c. 70. S.]

6. ὡς ἡ φάτις μιν ἔχει) Sicuti rumor de eo fert. Quae quidem dictio tentanda non fuerat. Τοῦτους μὲν τοιαύτη φάτις ἔχει scripsit lib. VIII. 94. capite vero 5. post pauca, ἵνα λόγος τί σε ἔχη. Nec multum Pindari abit Pyth. Od. I. sub fin. ἐχθρὰ Φάλαριν κατέχει παντῶ φάτις. Alià, eaque iucundà figurà, lib. IX. 83. ἔχει δέ τινα φάτιν καὶ Διονυσιοφάνης: Et Euripid. Helen. vs. 257. τὸ δ' ἐμὸν ὄνομα Μελίσιον ἔχει φάτιν. Sed abstineo manum. WESS.

CAP. IV. [3. μετὰ ταῦτά τε καὶ Αἰγύπτου ἀπόστασιν) Requisiveram καὶ τὴν Αἰγ. ἀποστ. Sed ignorant articulum libri omnes. S.]

4. τῷ ὑστέρῳ ἔτει) Anno a pugna Marathonica quinto; quandoquidem eam apparatus ad novum bellum triennalis exceperat, et quarto anno Aegyptus defecit, Persarum excusso iugo, uti signatur clarissime c. 1. Supremum ergo diem Darius obiit sub annum Olymp. LXXIII. secundum. At haec uberius D. Petavius Doctr. Temp. lib. X. 23. et H. Dodwellus Ann. Thucyd. p. 44. WESS.

CAP. V. 3. τὴν στρατιῆς ἄγερσιν) Dixit στρατοῦ ἐπάγερσιν cap. 20. et στρατοῦ ἄγερσιν c. 48.; unde στρατιῆς ἔγερσις, exercitus quaedam ad praelium excitatio, longe differt: ut recte adeo, adprobantibus Codicibus, *Portus* ἔγερσιν στρατιῆς proscripserit. Saepe peccatur, ut aliās ostendi, in στρατιὰν ἀγύρειν apud *Libanium*, *Procopium* atque alios: quae quoque inter ἀγύρειν et ἐγύρειν adfinitas in Poëta turbas concivit, monitore ad eum *Eustath.* p. 577, 17. [*Iliad.* p. 438, 38. ed. Bas.] Iustum praeterea καὶ δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον, [*lin.* 4.] videlicet *Xerxe*, quod et *Diodorus* indicavit lib. XI. c. 1. Παρ' ἰωῦτῳ, laudatum alibi, non laudant schedae. Vide tamen *Abreschium* *Diluc. Thucydid.* pag. 714. **WESS.**

3. ἐποίητο τὴν στρατιῆς ἔγερσιν) Ἄγερσιν recipiet ex *Codd.* munitum in *Diss. Herod.* p. 117. Ut hic *Mardonius Gobryae* fil. dicitur δυνάμενος παρ' αὐτῷ μέγιστον *Περσίαν*. in excerptis e *Ctesia* Ἀρτάπανος ὁ Ἀρτασύρα καὶς γίνεται δυνατός παρ' αὐτῷ, καὶ Μαρδόνιος ὁ παλαιός. Paulo post in istis [*lin.* 9.] ἀλλ' εἰ τὸ μὲν νῦν ταῦτα πρήσσοις, quam vim indit clar. *Gronov.* vocolae εἰ, illa vereor ut idoneis exemplis possit firmari. εἰ γὰρ pro εἴθε γὰρ poëtis frequentatur, quos imitatur *Noster* I. c. 27. **VALCK.**

14. ποιέσκετο τήνδε) Ita scripsit: non ποίεσκετο, uti *Florentiae* alibique locorum. Ποίεσκε IV. 78. et ποιέσκετο *Polymniae* c. 119. analogae sunt, non illud. Vide *Etymolog.* p. 624, 30. Post dein [*lin.* 15.] περικαλλῆς χώρη, deleto intermedio et sermonem turbante εἴη, ex Codicibus sufficit. Recte *Atossa* in *Aeschyli Pers.* vs. 755. *Mardonium* adulatorumque gregem perstringit. **WESS.**

15 seq. χώρη --- ἀρετὴν τε ἄκρην) Recte *Valla* dederat regionem summae bonitatis, ut mirum sit alios hic interpretes [nescio quos; nam tenuit istud *Gron.*] aberrasse. Ἀρετὴν cuiusvis rei vocabant τὴν ἀρίστην διάθεσιν, ἢ καθ' ἣν ἀρίστα διακρίνεται τὸ ἔχον. *Metopus Stobaei* p. 7, 11. ἕκαστον τῶν ἑόντων τέλῃον καὶ ἄκρον γίνεται κατὰ τὰν οἰκίαν τὰς φύσεις ἀρετῶν, ut pro ἀρετὰς φύσιν docte corrigebat *Nobiliss. Alb. Frisching Bernas.* *Phintidi* apud *Stob.* p. 443, 46. memorantur ἀρετὰ ἵππῳ, αἱ τὰς ἀκοῆς, et αἱ τῶν ὀπτιλῶν, oculorum. (ὀπτιλλοὶ *Hesychio* restituendum pro Ὀπτοιαλοί.) Similia dantur *Platonis. Archestratus Athen.* III. p. 105. A. Ἀλλὰ παρὶς λῆραν

πολὺν, (lege λῆρον, πολυώνυμον) ἀστακὸν ὄνου· Εἰς μὲν πλεῖστοι πάντων ἀρετῇ τε καὶ ἰσχύϊ ἐν Λαπάραις. VALCK. — In *Archestrati* versu mireris λῆρον πολὺν sollicitatum a doctissimo Viro. Nihil illa formulā apud Atticos frequentius; neque huius loci erat vocab. πολυώνυμον. Sana omnia reperies, modo memineris, (quod nos in nupera editione *transversā lineolā* initio versus positā indicavimus) primum hexametri pedem, qui fortasse Οὐ μὴν sive quidlibet aliud fuerat, praetermissum a Deipnosophista fuisse; utpote ad id, quod ille voluerat, nihil facientem. S.

CAP. VI. 6. παρὰ τῶν Ἀλιευαδῶν) Graeciae Thessaliaeque hi proditores notantur lib. IX. 57. et a *Pausania* lib. VII. 10. [conf. Nostrum VII. 130 sub fin.] Luxus et opum ad sumtus tolerandos inmoderata cupido, ut semper, *Aleuadas* ad perfidiam duxit, *Critia* teste apud *Athen.* lib. XII. 6. p. 527. v. WESS.

Ibid. παρὰ τῶν Ἀλιευαδῶν) Larissaeos fratres *Aleuadas*, Ἀλιεύω παῖδας, memorat lib. IX. c. 57. Θώρηκα, Εὐρύπυλον, et Θρασύδηιον. Hi Thessalos primum invitos (VII. 172.) Xerxi prodiderunt. *Pausan.* VII. p. 546. Εἰρήνῃ ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐλαύνοντι Θισσαλία δι' Ἀλεουαδῶν προῦδότη. Postea volentes etiam Thessali, a vicinis Phocensibus irritati, Persarum partes sunt sequuti: *Philostr.* Her. c. xix. 15. In *Epist. Socrat.* 28. Alexander Graecis indicasse dicitur τὴν Ἀλίου καὶ Θισσαλῶν προδοσίαν: ubi scribendum τὴν τῶν Ἀλιεύου, vel τὴν Ἀλεουαδῶν. Vetus et nobilissima familia Larissae viguit *Platonis* etiam et *Demosthenis* aetate; habuit enim Larissae *Gorgias* discipulos Ἀλιευαδῶν τοὺς πρώτους, *Platone* teste initio *Menonis* T. II. p. 70. quo spectat in *Lex. Timaeus*: vid. ibi p. 15. [p. 22. ed. sec.] clar. *Ruhnkenius*, et *Vales.* ad *Harpocr.* in *Τετραρχία*. Apud eundem *Harp.* ex *Demosth.* p. 142, 86. memoratus Σίμος, εἷς τῶν Ἀλιευαδῶν fuisse dicitur τῶν δαιούτων συμπαρεῖται τῷ Μακεδόνι. *Philippo*, nec mirum, nobiles hi Thessali favebant, quorum maiores in Thessalia regnaverant, tum temporis a tyrannibus vexata. VALCK.

12. πρὸς τοῦτοις ἔτι πλέον etc.) Perfrequens πρὸς ἔτι τοῦτοις lib. III. 65. IX. 110. invectum ὅτι excludit. Confer *Abreschium* Dil. *Thucyd.* 112. His vero connexa pro valde mendosis *Cl. de Pauw* putans, προσωφύοντο οἱ ἔχοντες ἀμφὶ Ὀνομακρίτην, stimulos *Onomacritus* addebat, formabat; esse

enim οἱ ἔχοντες ἀμφὶ Ὀνομάκριτον ipsum *Onomacritum*; quod equidem hodie non credo. Pingamus ex schedis *Parisinis προσωρίγοντό οἱ, ἔχοντες etc.*; et finis turbarum aderit. Nimirum *Pisistratidae amplius quid regi adporrigebant, vaticinum habentes Onomacritum*: haec verborum sententia. Hinc porro *Onomacriti* constat aetas, quam iusto priorem *Tatianum* statuisset et *Clementem Alex.* docuit *Vossius Poët. Graec. c. 4. p. 23. et Bouherius Diss. Herod. c. 14. p. 154.* Cur ille autem [lin. 13.] *διαθέτης* oraculorum *Musaei*? *Edissertatorem dederat Valla, venditorem vir Celeb.; Thomae Mag. διαθέτης* est ὁ καθιστῶν καὶ εἰκονμῶν, quidam quasi *dispensator ac interpres. Διαθετήρ καὶ δημηγόρος* iunguntur in *Themistii Or. XXVI. p. 321. v.* Vide *Harpocrat. in Διάθεσις*, et *Ulpian. ad Demosth. Olynth. II. p. 14.*; namque *προκαταλυσάμενοι* [lin. 14.] cur pristina in sede sit statutum, admonitione non eget. WESS. — De scriptura verbi *προσωρίγοντο*, neglecto ex ionica dialecto augmento, in *Var. Lect.* dixi. Quod vero ista, ἔτι πλέον προσωρίγοντό οἱ *Vir doctissimus interpretatur amplius quiddam regi adporrigebant*, id fere ipsum etiam *Gronovius*, parum quidem latinum, nec satis perspicuum, in versione posuerat, quum in *Vallae latinis praetendebant* fuisset. Ferri utcumque utralibet interpretatio posset, si *προσωρίγον* vel *προσώριγεν* activā formā dixisset Scriptor: at passivo verbo *προσωρίγοντο* haud dubie alia subiecta notio est, quam equidem in nostra versione ex *Schneideri* fere sententia (in *Lexic. crit. proposita*) expressi, *regi conciliabantur scribens; rectius forsā scripturus, ad regem se adplicabant, instabant regi, eumque urgebant.* Paullo minus est, sed eodem fere pertinet, quod infra l. 27. ait *προσεφίετο, accedebat ad regem, cum eo agebat.* Praeterea suspicari licuerit, pro ἔτι πλέον fortasse ἐπὶ πλέον scripsisse auctorem: coll. *Adnot. ad VI. 42, 1. S.*

15. Ἰππάρχου τοῦ Πεισιστράτου) *Genuinum τοῦ Πεισιστράτιδου Codices exhibent, ut Stephani et Arch.; mox perversam lectionem τοῦ ἑρμηνίος, [lin. 17.] pro τοῦ Ἑρμιονίδος: idem vitium haeret etiam alibi. Onomacritus ab Hipparcho dicitur [lin. 16.] eiectus ἐξ Ἀθηναίων, a Laso Hermionensi deprehensus ἑμπορίων ἐς τὰ Μουσαίου χρησμόν.* Ante *Onomacritum Solon* simillima fraude *Homereis interserto versu effecerat, ut de Salamine contententes Megarenses ab Atheniensibus*

vincerentur: praeter *Plutarch.* rem narrant *Diogen. Laërt.* I. 48. *Ulpian.* ad *Demosth.* p. 254. et *Eustath.* in 'Ιλ. β'. p. 215, 42. Quod his στίχον ἐγγράψαι εἰς τὸν κατάλογον, vel ἑμβαλεῖν, et παρενθεῖναι πεπλασμένον, id *Herodoto* dicitur ἑμποιῆται, et *Pausaniae* II. p. 171. memoranti 'Ησιόδον ἢ τῶν τινα ἑμπεποιηκότων ἐς τὰ 'Ησιόδου τὰ ἔπη, συνθέντα ἐς τὴν Μισηνίαν χάριν. Hinc distat quod idem scribit IX. p. 762. 'Ησιόδον ἢ τὸν 'Ησιόδῳ Θεογονίαν ἐμπόησαντα de eo, qui ingenii filiolum *Hesiodo* contribuerat et velut in adoptionem emancipaverat. *VALCK.* — De similibus *Onomacriti* fraudibus vide *Fabric.* ad *Sext. Empir.* p. 136. et *Porsonum* ad *Eurip. Orest.* vs. 5. S.

19. ἀφανίζοιτο κατὰ τῆς θαλά.) Geminum c. 235. κατὰ τῆς θαλάσσης καταδιδομένα. *Plato Tim.* p. 25. D. Ἀτλαντὶς νῆσος ἀσάντως κατὰ τῆς θαλάσσης δῶσα ἠφανίσθη. Recte schedae. *WESS.*

27. οἱ τε Πεισιστράτιδες) Addunt Codices complures καὶ εἰ Ἀλευάδαι, quae *Med.* et duo alii praeterierunt, fortasse scribarum ex simili terminatione lapsu; cuiusmodi omissionum in *Herodoti* Msstis prostant exempla innumera. *Celeb.* tamen *Gronovius* dispunxit, iuncta disputatione, cui rescribere nolo. *WESS.* — Vide in *Var. Lect.* notata. S.

CAP. VII. 2 seq. δευτέρῳ μὲν ἔτι --- πρῶτα στρατηγὴν ποιεῖται) Tempus Aegyptiae expeditionis et Graeciae tractabitur c. 30; nunc, πρῶτα στρατηγὴν ἐποίητο in proximis fuisse primitus, moneo. Vide ad I. 205. *WESS.* — Aberravit calamus *Viri* praestantissimi: ποιεῖται praeferrunt edd. et scripti libri omnes: nec vero στρατηγὴν ante *Wess.* edebatur, sed στρατηγὴν consentientibus fere msstis, quod rectissime ille in στρατηγὴν mutavit, quod et a nobis cum *Schaeff.* VII. 38, 13. et 174, 2. factum. *Conf.* I. 71, 1. I. 171, 2. II. 111, 3. V. 77, 2. S.

5. πολλὸν δουλοτέρη) Tale πολλὸν ἐλάττων I. 77. et δυνατώτερα πολλὸν III. 103. ubi *Gronov.* *Achaemenem* *Ctesias* *Pers.* c. 32. Ἀχαιμενίδην fratremque *Artaxerxis* perhibet, aberrans. Res certa ex lib. III. 13. et *Diodoro* XI. 74. cladem Persicam et Achaemenis necem cum *Olymp.* LXXIX. 3. annoque *Artaxerxis* tertio componente. *WESS.*

CAP. VIII. 2. σύλλογον ἐπέκλητον) Posteriores una voce σύγκλητον dixisse, quod scribit *Galeus*, non opinor:

concio populi extra ordinem Athenis coacta σύγκλητος ἐκκλησία Demostheni dicitur et Aeschini: concionem Argivam σύλλογον πόλεως et ἔκκλητον Ἀργείων ὄχλον dixit Eurip. in Or. vs. 728. et 611. ἀγορὴν Homerus: erat vero Homero βουλὴ τῶν ἐκκρίτων μόνων. Tale Herodotus intelligit sanctius consilium, quod ex delectis Principibusque Persarum constabat. ἀποκλήτους vocabant Aetoli: Livius XXXV. c. 34., Apocletos -- vocant sanctius consilium: ex delectis constat viris. Ἑσκλητὸν vel Ἑσκλητὸν Syracusani: Hesych. Ἑσκλητός, ἡ τῶν ἐξόχων ἀθροισίς ἐν Συρακούσαις. Eustath. in Ἰλ. β'. p. 130, 30. Βουλὴν ἱποίει σύγκλητον --- ὅθεν Τραγικός τις, (Soph. Ant. vs. 165.) σύγκλητον λίσχην γερόντων τὸ τοιοῦτον ὠνόμασιν, Ἡρόδοτος δὲ σὺλλογον ἐπέκκλητον λέγει Περσῶν. VALCK.

5. ἔλεξε Ξέρξης τὰδε) Totam Xerxis orationem, μετασκευασμένην εἰς τὴν Ἀθηναίαν διάλεκτον, exhibet Dionys. Halic. T. II. p. 307, 308., velut insigne specimen, quo demonstret, Herodoti λέξιν τῆς τε αὐστηραῖς καὶ τῆς ἡδέας ἁρμονίας μέσσην εἶναι. In hac quoque μέσῃ τῶν δυοῖν ἁρμονιῶν iuxta Dionys. περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 51. princeps eminuit Homerus; quem, longo tamen intervallo, proximi quinam hac in parte sint secuti ibidem docet. VALCK.

8. οὐδαμᾶ καὶ ἡτρεμ. ἐπεί τε etc.) Attico loquendi more, aut vulgo Graecis usitato, Dionys. οὐδένα χρόνον ἡτρεμάσαμεν, ἐξ οὗ παριλάβομεν τὴν ἡγεμονίαν τῆνδε παρὰ Μήδων. Vocem ἐπεί relinquare potuerat intactam, Atticis etiam usurpatam pro ἐξ οὗ, vel ἀφ' οὗ χρόνου. Ubi vulgatur in Aristoph. Equit. vs. 5. ἐξ οὗ, Thomas Mag. legit ἐπεί in voc. Εἰρημῆσι: quod vidit monuitque clar. Io. Alberti ad Hesych. in Ἐπεί. Hoc a Grammaticis saepe redditur ἀφ' οὗ, vel ἐξ οὗ, velut in Aesch. Choëph. 607. Eurip. Androm. 29. etc. [At ἐπεί τε, pro communi ἐπεί vel ἀφ' οὗ, Ionibus propria formula est.] In sequentibus nonnulla paulo melius scripta praebet Dionys. quam nobis vulgata prostant. In proximis, [lin. 11.] ἀλλὰ θεός τε οὕτω ἄγει, pro ἄγει legisse videtur ἐνάγει, Herodoto prae ceteris frequentatum; nihil enim alias habuisset causae, cur ἄγει altero [ἐνάγει] mutasset. Θεὸν ἀγόντων Sophoclis est Oed. in Col. 992. Xenoph. Κύρ. Ἀναβ. VI. pag. 223, 3. ὁ θεὸς ὥσως ἄγει οὕτως. VALCK. — Potest vero etiam Dionysius interpretationis causa ἐνάγει (i. e. inducit, incitat, impellit) pro ἄγει consulto posuisse. S.

22. ἵνα τὸ νοῖω πρῆσσειν ὑπερβῶμαι ὑμῖν) Legitur apud Dionys. ἵνα δὲ διανοῦμαι πράττειν ὑποβῶ ὑμῖν. Galeus omnino scribendum hic in Herodoto censebat ὑποβῶμαι, atque id ipsum, alibi quoque reponendum alterius loco. Quanto rectius iudicavit H. Steph., probante Wesselingio, pro ὑποβῶμαι corrigendum I. 107. ὑπερβῶμαι τῶν μάγων τοῖσι δυνεποδόλοισι τὸ ἐνύπνιον. Rem cum aliquo communicare, vulgo Graecis ἀνακοινῶσαι et ἀνακοινώσασθαι, usitatissima Herodoto phrasi dicitur ὑπερβῶμαι et ὑπερβῶμαι τι τινί. Exemplorum affatim collegerunt H. Steph. in Prolegom. (pag. 737. ed. Gron.) et Portus in voce. VALCK.

Ibid. ὑπερβῶμαι ὑμῖν) Unde in Steph. marginem ὑποβῶμαι accesserit, frustra indagavi: futile profecto est, laudeque et adprobatione Galei indignum. Dionysius quidem ὑποβῶ ὑμῖν, sed suo sermone; Noster suo. Sic ἀπικνέο μοι πάντας, ἵνα τοι αὐτὰ ὑπερβῶμαι lib. V. 24., multisque aliis locis in H. Steph. Recens. Voc. Herodoti et Porto. WESS.

26. καὶ Δαρεῖον) Toties πατίερα τὸν ἐμὸν Xerxes, ut congeminatione ista parum sit iucunda, iteravit. Dionysius et bonae notae Codices eam merito damnant. Statim [lin. 28.] pro Ionum ritu οὐκ ἐξεγένετό οἱ τιμωρ. belle Arch. WESS. — Vide Var. Lect. ad l. 26. S.

31. πυρώσω τὰς Ἀθήνας) Mardonius ad Regem, σὺ δὲ — πυρώσας τὰς Ἀθήνας ἀπελάξ. lib. VIII. 102. Eustathius, παρὰ Ἡροδότῃ πυρῶσαι κίτται τὸ ἐμπρῆσαι ἐν τῷ, πυρώσω τὰς Ἀθήνας κίτται καὶ ἡ λέξις παρὰ Σοφοκλεῖ ἐν τῷ, ἀμφικίονας ναοὺς πυρώσω ν ἤλθεν, ἦγον καύσων: quae sunt Antig. vs. 290. WESS.

34. ἀπικόμενοι ἐνέπρηναν) Praecessit ἐλθόντες: et ἀπικόμενοι eadem verborum sequetur in periodo? Offensi repetitione Pavius ac Reiskius corrigunt, ille ἀδικόμενοι, sive, uti voluisse opinor, ἀδικόμενοι: hic ἀπισταμένω, deficiente. Quibus de coniecturis tantum observo, utramque a Dionysio pessum dari: legit is Herodotea, ut sunt, ἀπικόμενοι prudenter omittens; quo quidem sublato suus sermoni habitus integer et dignitas. Sunt sane in Musis redundantiae exempla similia, quibus lib. VI. 30. locus fuit. Mallem tamen, ut sedulo dicam, ne toties δις ταυτόν. Mox [lin. 35.] ἡμεῖς οἶα ἔρξαν grandius mihi adsurgit, et conmoto regi congruentius. WESS.

35. ὑμέας οἱ εἰσαν, ἐς τὴν σφετ.) *Dionys.* ὑμᾶς [at recte *Sylburgii* codex ἡμᾶς dabat] οἱ εἰδρασαν, εἰς τὴν γῆν τὴν σφετέραν ἀποβάαντες, --- ἐπίστασθί που πάντες. Ad hoc exemplum *Herodoteis* duas vuculas intersererem, unam eice-rem, ut legeretur, ἐς τὴν γῆν τὴν σφετέρην: deinde, οἱ εἰσαν --- ἐπίστασθί και πάντες. Ut supra ἰδύοντα στρατεύεσθαι, *Dionys.* προθυμούμενον στρατεύεσθαι, sic in vicinis, [lin. 38.] ἀνάρτημαι ἐπ' αὐτούς [recte αὐτοὺς *noster* ms. *F.* cum aliis] στρατεύεσθαι, interpretatur ἀνάρτημαι ἐπ' αὐτοὺς στρατ. *Lib. VI. c. 88.* *Athenienses* dixerat ἀναρτημένους ἔρδειν Αἰγινήτας κακῶς: in istum sensum ἐπ' αὐτούς interdum ab aliis adhibetur. *VALCK.*

43. ὁ ἥλιος ὁ μουρέουσαν) *Dionysii* schedarumque ὁ μουρέουσαν parilis est elegantiae. [Immo haud dubie multis modis hoc, quod ante *Gron.* edebatur, praestat alteri.] *Xerxis* iactantia plures incessit, numis inscribentes ex Poëta NON SUFFICIT ORBIS, uti *Philippus II.* *Hispaniarum* rex apud *I. Iac. Luckium*, *Sylog. Num. pag. 279.* Eadem *Alexandri* vanitas, και ὅρος τῆς ταύτης ἀρχῆς, οὐσπερ και τῆς γῆς ὅρους ὁ θεὸς ἐποίησε, in *Arriani* *Ἀναβ. V. 26.*, non remi- niscentis egregios versus, quos patri *Philippo* paucis ante necem horis *Neoptolemus* accinuit *Biblioth. Diodori XVI. 92.* *WESS.*

49. οἵ τε ἡμῖν αἵτιοι --- οἵ τε ἀναίτιοι) *Ista Dionysio* restitui debebant pro οἵ τε ἡμῖν ἀντίοι --- οἵ τε Ἀθηναῖοι. [cf. c. 9, 6-11.] Quae his proxima subiecta erant in *Eton.* Cod. Ἡμεῖς μὲν τοσαῦτα ἀγαθὰ ἔξομεν, non lecta *Dionysio*, sunt interpolatoris. [Nec tamen indigna *Scriptore* nostro deberent videri, si modo vel unus insuper et alter ex diversa familia codex eadem exhiberet.] Pro χρήσει παρῖναι, [lin. 53.] *Arch.* dat χρὴ συμπαρῖναι: *Dionysius* δὲ παρῖναι. Idem *Dionys.* paulo post exhibet δώσω αὐτῷ δωρεάν ᾗ δὴ τιμωτάτην ἢ νομίζεται ἐν ἡμετέρα: scripsisse videtur δωρεάν, ἢ δὴ τιμωτάτη νομίζεται ἐν ἡμετέρα: postremum, *Vallae* quoque repertum, adfirmat margo *Steph.* *VALCK.* — Quod *Vallae* versio in nostra domo habet, inde quidem satis tuto haud colligitur, reperisse illum in graeco suo codice ἡμετέρα aut ἡμετέρη. Quam vero *Wesselingius* [lin. 55.] cum *Gron.* recepit scripturam ἐν ἡμετέρου, eandem apud *Nostrum* iam *I. 35, 18.* observavimus, ubi vide a *Wess.* notata. Similiter vero etiam auctor *Homerici* hymni in

Mercur. vs. 370. ἤλθεν ἐς ἡμετέρον dixit. Quarum formularum mentionem in Additamentis ad *Bosii* Ellipses pag. 345. faciens *Schaeferus*, (idem Vir doctus, qui in *Herodoti* Editione utroque loco scripturam ἐν ἡμετέρου intactam reliquit,) „quibus machinis, ait, permirae huic locutioni sensus eliciendus sit, *Ilgenius* docet ad Hymn. Homer. pag. 443.“ Ipse vero *Schaeferus* doctissimo *Corayo* se adsentiri profitetur, in Notis ad *Heliodor.* p. 199 seq. scripturam istam, ἐν aut ἐς ἡμετέρον, ubicumque reperiatur, vitiosam iudicanti. Quibus ego Viris doctissimis facile largior, in his talibus locutionibus haud adparere quodnam substantivum nomen ad adiectivum ἡμετέρου subintelligi commode possit. Simul vero et illud, primum, velim reputari, nihilo magis adparere aut intelligi posse, qua causa quove casu factum sit, ut pro eo, quod in promptu fuerat, ἐν ἡμετέρῳ, scil. οἴκῳ, ἐν ἡμετέρῃ, scil. χώρῃ, ἐς ἡμέτερον, scil. δόμον vel δόμα, non uno loco, sed pluribus in veterum auctorum locis, probati alioquin codices (vide *Var. Lect.*) in miram istam scripturam ἐν ἡμετέρου, ἐς ἡμέτερον, consentiant. Deinde cogitari velim, quam multae reperiantur in omnium populorum linguis loquendi formulae, quibus, quantumvis cum iustae syntaxeos regulis pugnent, usus tamen, quem penes arbitrium est et ius et norma loquendi, auctoritatem conciliavit. Quo magis *Wesselingium* probavi, ad eadem verba ἐν ἡμετέρου haec adnotantem: „Temeritatis foret, in scriptis *Dionysii* et *Herodoti* exstans respuere. Vide lib. I. c. 35.“ S.

56 seq. ἵνα δὲ μὴ ἰδιοβουλεύειν ὑμῖν δοκῇ, etc.) Est haec ultima *Xerxis* oratio verbis in speciem lenissimis concepta; arrogantissima, quam Regi tribuit *Valerius Max.* IX. c. 5., ubi, Graeciae bellum indicturus, Asiae principibus: *Ne viderer*, inquit, *meo tantummodo usus consilio*, (ἰδιοβουλεύων) *vos contraxi: ceterum mementote parendum magis vobis esse, quam suadendum.* VALCK. — *Xerxes* haec perorans, αὐθαδῆς καὶ μονογενήμων, quales in *Dionysii Ant. Rom.* II. p. 86. reges plures, videri non vult; reapse *parendum magis quam suadendum*, ut verissime *Valerius* IX. 5., innuens. WESS.

CAP. IX. 5. καταγελάσαι ὑμῖν) Plures si ὑμῶν aut ἐμῶν prae se ferrent, pro reliculo non haberem. Supra

V. 68. *πλείστον κατέχευσε τῶν Σικωνίων.* Plato pr. Lach. *εἰς γὰρ τινες οἱ τῶν τοιούτων καταγεῶσι.* Vulgatum in his libris crebrum. WESS. — Nolenti excidit doctissimo Viro, ut ὑμῖν, ὑμῶν, ὑμέων in ista Adnot. scriberet: ἡμῖν, ἡμῶν, ἡμέων in animo habuerat. Nam et ἡμῖν recte in contextu cum aliis omnibus edidit, et ἡμῶν in Var. Lect. ex ms. *Vind.* citavit: ac nescio an et ἡμέας, non ὑμέας, ex *Arch.* adnotari debuerit. Caeterum verbum *καταγεῶν* aliaque similia, quae aliàs vi praepositionis *κατὰ* cum genitivo casu iungi solent, cum dativo construere *Herodotus* amat: vide III. 37, 5. 38, 2. 155, 8. IV. 79, 15. quo minus sollicitari debet scriptura h. l. vulgata. Conf. *Var. Lect.* VII. 10, 71. S.

10. ὑπάρξαντας ἀδικίης) Quia forte vox in *Arch.* cod. mendosa legebatur, miror in mentem venisse Galeo, ut *Herodotum* scripsisse putaret ὑπάρξαντας ἀλίτας [peccatores] οὐ τιμ. nisi forte scriptum voluerit ὑπάρξαντας ἀδικίης ἀλίτας οὐ τιμωρησόμεθα: nam verbum ὑπάρξει apud *Herod.* in talibus semper participium vel genitivum sibi iunctum habet: I. 5. IV. 1. VII. 8. IX. 77. e quibus nihil hic novandum liquet. VALCK.

23. ἐπὶ αὐτῶν γὰρ ἀλλήλοισι etc.) Graecorum inscitiae ac stupori acceptum fertur, quod summis Achaeorum in laudibus apud *Polybium* XIII. 1. [cap. 3. nostrae edit.] Magni sane animi et bellum humano more administrandi argumentum olim sollempnis erat clarigatio: immo et iustitiae Tibarenorum studio geminum gentis eius institutum Critici ad *Apollon.* Rh. II. 1012. accessunt. Ut nunc vero seculum est, Mardonii valet sententia; qui in alia omnia eunt, exploduntur. Lege *Ampl. Bynkershoekii Quaest. Iur. Publ.* I. 2. WESS.

28 seq. κήρυξι — καταλαμβάνειν τὰς διαφοράς) Optime additur, καὶ παντὶ μᾶλλον ἢ μάχησι: verhis Graeci dirimere deberent controversias, et quovis potius modo quam ferro atque armis. Fefellerunt virum doctum voces κήρυξι καὶ ἀγγέλοις, quae aequae pertinent ad καταλαμβάνειν, quam ad διαχωρῶμενους. Ut hic καταλαμβάνειν dirimere controversias, sic lib. III. cap. 128. ἐρίζοντας Δαρειὸς κατελάμβανε. Sententiae *Herodoteae* congruit hoc *Eurip.* in *Phoen.* 518. χρεῖν δ' αὐτὸν οὐχ ὅπλοις τὰς διαλλαγὰς, Μῆτερ, ποιῆσθαι· πᾶν γὰρ ἐξαίρει λόγος, ὅ καὶ

σίδηρος πολέμιων δράσειν ἄν. Secundum Isocrat. Panathen. p. 267. c. veteres Athenienses aliarum civitatum πρεσβείαις καὶ λόγους ἐξαιρεῖν ἐπιπύοντο τὰς διαφοράς: postea maluerunt πολέμιον μᾶλλον ἢ λόγοις τὰ ἐγκλήματα διαλύσθαι, quod de Lacedaemoniis dicitur apud Thucyd. I. c. 140. vere de Philippo apud Lucian. T. III. p. 516. Hinc in Epist. apud Demosth. pag. 94., πότερον, αἶτ Philippus, καλλίον ἐστὶν ὅπλοις ἢ λόγοις διακρίνισθαι. VALCK.

34. οὐκ ἦλθον ἐς τοῦτου λόγον, ὥστε μάχεσθαι) Sentio hoc [τοῦτου, non τοῦτον] praestare. Si de colloquio Mardonius, tum certe οὐκ ἦλθόν μοι ἐς λόγους dixisset. Id voluit, nunquam ad eius rei rationem et causam, ut secum in certamen descenderent, venisse. Congruit lib. III. 99. ἐς δὲ τοῦτου λόγον οὐ πολλοὶ τινες αὐτίκων ἀπικνέονται. WESS. — Hoc loco ἦλθον ἐς τοῦτου λόγον videri poterat id significare quod in versione expressi, induxerunt in animum: at collato altero loco, III. 99, 11. intelligitur, ἐς τοῦτου λόγον apud Nostrum nihil fere aliud, quam ἐς τοῦτο, sonare. S.

36. πόλεμον προσφέρειν) Quod hic vulgabatur πόλεμον προσφέρειν, a docto viro bello praestans, κατὰ πόλεμον, explicatur. Mihi ex Arch. προσφέρειν potius; et eo quidem usu, quo βίαν προσφέρειν, ἀνάγκην προσφέρειν, atque alia. WESS. — Quam frequenter, quave de causa, πρὸ et πρὸς permutari solent a librariis. neminem fugit qui vel primoribus labiis Graecas attigit literas. S.

[39. ψευθεῖν γνῶμη) Ferri hoc potest: malueram tamen γνῶμης, sicut est VIII. 40, 8. ἐψευσμένοι γνῶμης, et ψευθεῖναι τῆς ἐλπίδος IX. 61, 18. Et quamvis hic in vulgatum consentiant, quod sciam, libri; memini tamen in vetustis libris terminationes ης et ας cum η et α (quae olim ηι et αι scribebantur) saepius permutatas observare. S.]

42. ἀπὸ πείρης πάντα ἀνθρώποισι Φιδέει γίνεσθαι) Manilii nobilissimum, Omnia conando docilis etc. et Theocriti πείρα θὴν πάντα τελεῖται, Idyl. XV. 62. simillima sunt. Statim ἐπιλέγας, [lin. 44.] leniens et quasi laevigans; quale λέγας τὸν Μαρδονίου λόγον, lib. VIII. 142. et Clementis Alex. Strom. VII. pag. 901. τὴν τῶν λογίων ἀκριεῖ σαφένειαν λεπτοργεῖν καὶ καταλείπειν, sumta translatione a ruminantibus pecudibus, qua Philo de iisdem τὴν τροφὴν ἐπιλείπειν, et ἐπιλείπειν τροφῆς, libri de Poster. Caini pag. 254. ed. Mang. Idem

Iudaeus Epicuri, ἐπιτρώματα, sive *gulae scitamenta*, uti praeclare Casaubonus in *Athen.* XII. 12. [Animadv. Vol. VI. pag. 504. nuperae edit.] traducens, ἃ φασιν οἱ Φιλήδονοι ἐπιδύσεις εἶναι τῶν προηγουμένων ἡδονῶν lib. III. Alleg. pag. 115. eiusd. Ed., ubi ex Mstis, in quibus ἐπιάντις, ἐπιλέανσεις, posterius si pristinam in possessionem migraverit, redibit sententiae sanitas. Voluptatum priorum lenimenta quaedam indicantur. Verum haec non ago. WESS.

42. ἀπὸ πείρης πάντα) Theocriteis, πείρα θῆν πάντα τελεῖται, Eid. XV. 62., Herodoti verba Casaub. admovit Lect. Theocrit. p. 273. His Mardonius dicitur [lin. 44.] ἐπιλεῖν τὴν Ξέρξω γνώμην: ut Alexander Macedo λήνας τὸν Μαρδονίου λόγον, VIII. 142., molliens Mardonii orationem, Vallae. VALCK.

CAP. X. 2 seqq. Ἀртаβανός etc.) Artabanus gravi oratione fratris filio dissuadens expeditionem in Graeciam, dicendi prae-buit Sophistis materiam: ex Alexandri μελέτη specimen nobis exhibet Philostr. de Vit. Soph. II. p. 575. VALCK.

7. ὥσπερ τὸν χρυσὸν etc.) Ista quidem aptissima multis placuit comparatio. Isocrates in Panathen. p. 240. D. ὥσπερ τὴν πορφύραν καὶ τὸν χρυσὸν θεωροῦμεν καὶ δοκιμάζομεν, ἕτεροι παραδεικνύοντες, etc. Dionys. Halic. II. p. 202, 24. οὕτω καὶ χρυσὸς ἑτέρῳ χρυσῷ παρατέβεις κρείττων τε καὶ χείρων εὐρίσκεται. Vetus fuit dictum: Ἡ πορφύρα παρὰ πορφύραν διακριτῆ. Quintilian. Inst. Or. XII. c. 10. Ut lana tineta fuco citra purpuram placet; at si contuleris etiam lacernae conspectu melioris obruatur, ut Ovidius ait. VALCK.

8. ἐπεὶ δὲ παρατρέψωμεν ἄλλῳ χρυσῷ) Valde metuo, ut παρατρέψωμεν bonae sit valetudinis. Negant certe periti artifices mutuo auri frictu praestantiam eius metalli internosci discernique posse. Lydius lapis τῇ παρατρέψει τὸν χρυσὸν δοκιμάζει, quae Theophrasti de Lapid. pag. 397. verba; cognitissimumque illud est examen. Accedit ad haec dissensus Arch., unde, ἐπεὶ δὲ ἑτέρῳ συγκρίνηται, ubi vero cum alio conparetur, si adprobetur, cessabit difficultas. Vallae Latina vergunt eodem, et similes priscorum sententiae. Una ex Dionysii Epist. ad Pomp. p. 126. sufficiet: οὕτω γὰρ τοὶ καὶ χρυσὸς ἑτέρῳ χρυσῷ παρατέβεις, κρείττων τε καὶ χείρων εὐρίσκεται. Quid faciendum ergo τῷ παρατρέψωμεν ἑτέρῳ χρυσῷ; exterminandum-ne, revocata Arch. lectione? Ha-

bet, ut sum professus, suum ea decus et commodum; nimum tamen ab aliis deflectit schedis. Equidem, si παραβλέπειν eadem esset potestate, qua παραθεωρεῖν et παραθεῖσθαι in rei cum alia conparatione gaudent, παραβλέψωμεν refingerem, cuius nunc simile exemplum desidero. Scribi poterit παραθεωρήσωμεν ἄλλῳ χρυσῷ, contenderimus et spectaverimus ad aliud aurum: poterit παραθήσωμεν aut παραβάλλωμεν. Utrumcunque sumatur, constabit conparationis figura. Sed me doctiores considerent. WESS. — Non ego *Wesselingio* doctior: plurimum abest ut cum immensa doctrinae copia praestantissimi Viri, vel ulla ex parte, meam posse conferri tenuitatem putem. Haud aegre tamen intellexi, non sollicitandam esse vulgatam h. l. scripturam, sed in eam sententiam interpretandam, quam in Latinis nostris expressi; gavisusque sum, *Schneiderum*, doctissimum Virum, in *Lexico critico*, et *Schulzium*, in *Notis ad Herodoti Bella Persica*, mecum sentientes videre. Ut χρυσὸν παρατριβεῖν ἄλλῳ χρυσῷ dixit *Herodotus*, sic apud *Theognidem* vs. 585. ed. *Brunck.* est χρυσὸς παρατριβόμενος μολίβδῳ, scil. εἰς βιάσανον vel ἐν βασάνῳ. Scripturam codicis *Arch.* unice probavit *Larcherus*. S.

10. Ἐγὼ δὲ καὶ πατρὶ τῷ σῷ etc.) Artabani de Scythis ad fratrem dictum lib. IV. cap. 83. proditum prostat. WESS.

26. οὐκ ἂν ἀμφοτέρῃ σφί ἐχώρητε) Et hic haereo. *Gronovii* enim explicatio haud scio Artabani mentem an recte exponat. Hoc voluisse videtur: nec terra nec mari expeditionem prosperam fore: de terrestri coniecturam capi ex eventu in agro Attico posse: consimiliter de maritima, si ad praelium res devenerit, suspicandum. Quae Artabani si fuerit, uti ego arbitror, sententia, procedet melius nova periodo: Οὐκ ἂν ἀμφοτέροισι χωρήσει, ἀλλ' ἢν etc. Ergo neutrubi succedet, sed si etc. Praecesserat ἢ κατ' ἀμφοτέρῃ, [lin. 22.] ad quod reditum orator facit: sequetur cap.

11. οὐκ ἂν ἐξαναχωρεῖν οὐδετέροισι δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. simili ordine. Haec mihi plausibilia: aliis alia, neque intercedam, blandientur. WESS. — Quod cap. xi. lin. 16. legitur, οὐκ ἂν ἐξαναχωρεῖν οὐδετέροισι δυνατῶς ἔχει, ἀλλὰ etc. id, licet in verborum constructione cum his, quae hic seq. habemus, similitudinem aliquam praeferat,

Herodot. T. VI. P. L

S

tamen longe diversam habet rationem. Ibi omnia plana sunt, et particula ὥν, quae in οὐκων (sive οὐκ ὥν malueris, quod perinde est) continetur, usitatā maxime notione, *Itaque, ergo*, ponitur; hic orationis tenor et sententia loquentis non patitur, ut eadem notione accipiat illa particula. Non enim ex praecedenti oratione concluditur aliquid aut colligitur: sed ad aliud quidpiam pergit oratio, et ὥν particula nonnisi continuativam quamdam vim potest habere. Iam, sicut formula οὐκων sive οὐκ οὖν saepe interrogationi inservit, (quo de usu conf. *Hermann*, ad *Viger*. not. 261.) sic et h. l. accipi poterit; sed ita, ut interrogatio idem valeat ac sententia affirmative expressa cum praecedente particula conditionalis αἰ, prorsus ut lib. IV. c. 118, 11. ubi vide notata. Itaque h. l. perinde est ac si dixisset Artabanus, εἰ ὥν οὐκ ἀμφοτέρῃ (i. q. κατ' ἀμφοτέρω, lin. 22.) σφί ἐχώρησε, sive χωρήσει. Conf. *Schaeferi* Notam ad *Bosii Ellips.* p. 758. S.

41. μὴ βεβλήμεο) Non displiceret μὴ βούλο, noli quaeso. Quis enim adeo suffenus, ut consulto deliberet in periculum se, ubi nulla necessitas, praecipitare? Nihil tamen innovo. Certum ex schedis [lin. 43.] δοκέη est Ionicum. WESS. — Vide ad lin. 41. *Var. Lect.* S.

46. εἰ γὰρ καὶ ἐναντιωθῆναι τῇ θείῃ) Sic legerunt *Eustath.* et *Valla*. Recte *Eustath.* in 'Ιλ. β'. p. 131, 38., οὐκ, ait, ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων αἰεὶ κριτέον τὰ καλὰ εἴτε καὶ φαῦλα: suumque illud dictum ex sententia firmat *Herodoti*. Vulgo perverse iudicamus ab eventu: πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐμβαλὼν ἵκαστον τῶν προὑπαρξάντων ὡς τὰ πολλὰ κρίνεται, *Demosth.* pag. 5. quum tamen, ut scribit *Thucyd.* I. 120., πολλὰ κακῶς γνωσθέντα, ἀβουλοτέρων τῶν ἐναντίων τυχόντα, κατωρθώθη καὶ ἔτι πλείω, καλῶς δοκοῦντα βουλευθῆναι, ἐς τοῦναντίον αἰσχυρῶς περιέστη: quia τὴν εὐβουλίαν saepe fortuna destituit: τοῦ εὐτυχεῖν καὶ τοῦ καλῶς βουλευέσθαι — οὐχ ἅμα ἡ κτῆσις παραγίνεται τοῖς ἀνθρώποις, *Demosthen.* contr. *Aristocr.* p. 421. VALCK.

50 seqq. Ὅτις ὡς τὰ ὑπερέχοντα etc.) Ubi haec descripta prostant apud *Stobaeum* p. 190., rectius ista scripta leguntur, τὰ δὲ σμικρὰ οὐδὲν μιν κνίξει: sic legit et *Valla*; parva vero nihil laedit. Praebet etiam *Stobaeus* ἀποσκήπτει βίβλα et ἰφθάρησαν, utrumque genuinum. Qui superbos sequitur ultor, Φίλιππος ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολοῦναι, sive τοὺς μεγα-

ληγορήσαντας, ὡς πλείον φρονοῦντας, ταπεινῶσαι, ut loquitur Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. VI. pag. 223, 3. vid. Aeschyli Pers. vs. 829. VALCK.

52. οὐδὲν μιν κνίξει) Considerarunt haec docti viri, ac si οὐδὲ μιν esset: inde, nihil laedit, nec leviter laedit, aliaque, ad Artabani mentem concinne. Ut nunc sunt et Codices volunt, bene eruditissimus Th. Reinesius Var. Lect. III. 5. ipsum non, sive nihil potius, angunt: sic cap. 12. καὶ εἰρήνη ἐκνίξει ἡ Ἀρταβάνου γνώμη: Xerxesque angebat Artabani sententia. Idem Reinesius οὐδὲ ἢ φαντάζεσθαι [lin. 51.] bene explicuit, non sinit ultra adparere, efferri, ostentare se, quippe ἀφανισθέντα et in nihilum redacta, lib. II. Var. Lect. c. 3.; cui iungi Valckenarius poterit ad Tragicis Phoeniss. vs. 93. WESS. — φαντάζεσθαι nonnumquam simpliciter conspici, adparere, significat; ut apud Euripid. loco cit. et passim alibi; similiterque apud Nostrum IV. 124, 9. ubi synonyma sunt ἀφανισθῆναι et οὐ φαντάζεσθαι. conf. VII. 15, 10. Sed h. l. amplius aliquid dici facile intelligitur; quod haud incommode Valla expressit, nec sinit inolescere. Scilicet, quemadmodum φαντασία non modo speciem, visum, adspectum, sed subinde et sigillatim maiorem quamdam et insigniorem speciem significat; (vide Lexicon Polyb. p. 645.) sic verbum φαντάζεσθαι h. l. denotat insignem aliquam prae se speciem ferre atque ostentare. Conf. H. Stephani Thes. T. IV. pag. 37. a. iam vero κνίξειν non tam angere significat, quam pungere, mordere, irritare. ἐκνίξει αὐτὸν τῆς γυναικὸς ἔρωος, VI. 62, 1. non anxit, sed pupugit, ussit illum amor. Xersem VII. 12, 2. ἐκνίξει, non anxit, sed pupugit, momordit, irritavit Artabani oratio. Hoc loco, quemadmodum mox Deus (Θεοῦσας) invidere dicitur arrogantibus; (qua de locutione vide ad I. 32, 6. et ad III. 40, 8. notata;) sic κνίξει μιν significat invidiam illius movent, i. e. vindictam eiusdem in se vertunt. In Var. Lect. ad hunc locum, ubi vitiose excusum „puto ex Paris.“ facile intelligitur „puto et Paris.“ debuisse. S.

53. τὰ τοιαῦτα ἀποσκήπτει βέλεια) Optimi hoc coloris est: τὰ βέλεια ex Med. nimium. Opportune Sophoclis Hercules, Trach. vs. 1103. ἐγκάτασκηψον βέλος πάτερ κεραυνού. WESS. — Immo vero percommode τὰ βέλεια dedere probati libri, tela sua, vel tela illa, quae paulo ante verbo

κεραυνοῖν indicata sunt. βέλος de fulmine dixerat idem Nost. IV. 79, 9. τὰ τοιαῦτα h. l. ad δένδρεα pertinet, significatq. τὰ μέγιστα. S.

57. δι' ὧν ἐφθάρησαν) Verbi vim agnovit Cel. Gronovius [scil. *extremam* indicari *perniciem*:] ego, quod ille recusavit, suum in locum reposui. [nempe ἐφθάρησαν recepi Wess. quum ἐφθάρησαν in contextu tenuisset Gronov.] δι' ὧν ita si pingatur, metum tonitruque aptum est indicare. Cultius erit multo et Herodoteo schemate δι' ὧν ἐφθάρησαν, loco διεφθάρησαν, quod supra positum. Talia κατ' ὧν ἐπλάσαντο, ἐξ ὧν εἶλον, ἐν ὧν ἐπλησαν lib. II. 85. 86. 87. Elegans haec Cl. Reiskii coniectura et iusta. Stobaei ἀξίως primam amisit syllabam ob similem praecedentem. WESS. — Verbum ἐφθάρησαν in aoristo tempore, (sicut alia paulo ante, in eadem oratione) de eo quod fieri solet, nempe quod saepe factum est itemque in posterum fiet; usitato Graecis more in sententiis generalibus et in proverbiiis. S.

[64. λόγους ματαίους dicit non modo vanos et temere iactatos sermones, sed et iniuriosos, sicut cap. 15, 5. et III. 120, 4. VI. 68, 8. S.]

68 seqq. διαβολὴ γάρ ἐστι δεινότατον etc.) Eadem Pindari mens Pyth. Od. II. fin. Βροτῶν ἄμαχον κακὸν ἀμφοτέροις διαβολῶν ὑποφάτις, ubi Graeci interpretes, ἀμφοτέροις καὶ τῷ διαβαλλομένῳ καὶ τῷ πρὸς ὃν διαβάλλουσι. Non addo Dion. Chrysost. Or. XI. p. 185. c., nec Iudaeorum scite dicta apud Buxtorfium Lexic. Talm. p. 1160. Consequens οὐ παρὸν τι [lin. 71.] κατηγορίων defendit Gronovius, neque caret patronis. Accommodatius mihi οὐ παρόντος ex orationis iusta serie. Licebit credo in ista Codicum discordia hoc amplexari. WESS. — Ex Flor. codicis lectione, quam Stobaeus etiam exhibet, sensum eruit Gronov.; mihi videtur inter diversas sincera, quam praebent margo Steph. et Valla, οὐ παρόντος κατηγορίων. Absentem dum accusat calumniator ἀδικεῖ: quia ὁ τῇ διαβολῇ λάθρα χρώμενος ὅλον τὸν ἀκροατὴν σφετερίζεται, — — — τὴν ἀπολογία τῷ λαθεῖν τῆς κατηγορίας παραινόμενος, iuxta Lucian. de Calumniā non tem. cred. [cap. 8.] T. III. p. 135. et 137. Paucis graviter Isocrat. de Permut. pag. 313. Ε. μέγιστον κακὸν διαβολή, — — — ἢ ποιεῖ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκμεῖν, τοὺς δὲ μηδὲν ἠδικηκότας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικάζοντας ἐπιπορκεῖν. Iudices Athenis ex lege iurare

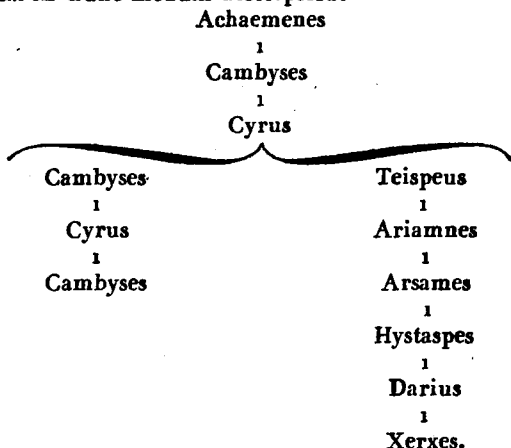
cogebantur, ὁμοίως ἀμφοῖν ἀπράσθαι. VALCK. — Non παρὲν τι, sed una voce παρὲντι, dativo casu, scribi apud Stob. et in probatis nonnullis Herodoti codicibus, monui in Var. Lect. ubi quae praeterea adnotavi, et quae supra ad VII. 9, 5. adposui, hic non repetam. Licet verbum κατηγορεῖν alibi apud Nostrum cum dat. casu iunctum non meminerim, tamen facile credam, ab ipsius manu esse h. l. παρὲντι, eamque scripturam a nonnullis, quos ea offendisset, librariis in παρὲντων, ab aliis in παρὲντος, fuisse mutatam. S.

80. ἦν μὲν -- ἀναβαίνῃ) Rarius illud quidem hoc sensu, mutari tamen non debuerat. [Pro eo quod h. l. ἀναβαίνειν est, aliàs ἀποβαίνειν et ἐκβαίνειν ponit Scriptor.] Proxima [lin. 81. et 83.] formas exhibent, quales Grammatici tribuunt Atticis, Ionibus etiam et Doriensibus usurpata, κτείνεσθων et πασχόντων. Prioris formae, [passivae] altera multo minus frequentatae, praebent exempla Demosthenes, αἰρεῖσθων, p. 608, 88. Philostr. πιστεύσθων, p. 229. ἀναβεβλήσθων, p. 302. alia illinc etiam attigit Ti. Hemsterhusius ad Luciani ἀπεβίβθων pag. 364. Paulo post [lin. 88.] ὑπὸ κυνῶν τε καὶ ὀρνίθων διαφορεύμεναν, dixit; ut Pausan. II. p. 192., νεκρὸν, διαφορῆντα ὑπὸ τῶν ἐκ θαλάσσης ὀρνίθων. Ab avibus carnivoris dilacerari dicitur et διαφορῆναι in Aristoph. Av. 338. et vs. 354. Ἴν' ὑπὸ τούτων διαφορηθῶ; T. H. [Ti. Hemsterh. nescio ubi,] Ut ab istis differar? Horat. Epod. V. 99. Post insepulta membra different lupi, Et Esquilinae alites. Plautus Curcul. IV. 4, 20. Iam ego te faciam ut hic formicae frustillatim differant. VALCK.

88. διαφορεύμενον) Dirum omen. In lamentatione matris Euryali Poëta: Heu terra ignota, canibus data praeda Latinis, alitibusque iaces, Aeneid. IX. 485., ubi De la Cerda docte. Διαφορεύμενον Aldi dispunxit H. Steph. in Prolegom. p. 737. optimeque explanavit Horatiano, Post insepulta membra different lupi. WESS.

CAP. XI. 9 seqq. ἐκ Δαρείου τοῦ Ὑδάσπεος etc.) Frustra Cl. Salmasius (ad Solin. pag. 833.) stemmatis duplicem ordinem describi existimans, μηδὲ τοῦ Κύρου, τοῦ Καμβύσεω, post pauca addebat; quo facto poenas Gronovio dedit. Eundem enim generis auctorem Cyrus et Darius agnoverunt Achaemenem. Avus Darii Arsames ex Achaemenidis

designatur lib. I. 209. liquido. Reliquam adscendentium descendentiumque seriem dabit Nobilissim. *Palmerius*, Exercit. p. 30., omisso *Teispeo*, *Achaemenis* fil., quem familiae ex schedis *Gronovius* inseruit primus. Eum consule et *Galeum* ad lib. I. 209. WESS. — *Galeus* in Notis brevibus ad *Herod.* I. 209. *Stemma regum Persarum* usque ad *Xerxem* in hunc modum descripserat:

Gronovius, e cod. *Med.* alium insuper *Teispen* inserens, monuit in *Notis*, utroque quidem loco in eodem codice vitiose τοῦ τεῖσπεος scribi; cum quo posteriori loco nostrae membr. F. consentiunt, quae priori loco recte τοῦ τεῖσπεος praefert. Idem *Gronov.* adnotavit, in ora eiusdem codicis *Med.* genealogiam *Xerxis* hoc modo repeti: Ἀχαϊμένης, Τεῖσπης, Καμβύσης, Κύρος, Τείσπης, Ἀρμης, Ἀρσαμένης, Τσαράσπης, Δαρεῖος, Ξέρξης. S.

13. ἡσυχίην ἀξιομεν) Parum referebat, ἔξομεν an ἀξιομεν legeretur. Copia schedarum hic posterius postulavit. Hac *Musa* c. 161. ἐξήκει ἡμῖν --- ἡσυχίην ἔχειν, Mssti ἀγιν. *Xenophontis* in libris et *Diodori* par haud raro commutatio. WESS.

21. τιμωρεῖν ἥδη γίνεται) Refingenti et resecanti docto viro ἥδη γε, ἵνα καὶ etc. non accedo: ita grassari, periculosae plenum opus est aleae. *Γίνεται* tantundem Nostro ac

ἔστι, veluti c. 51. et saepe alibi. WESS. — Nempe γίνεται ad καλὸν refertur. Vir doctus, cui Wess. non accedit, nescio an Reiskius fuerit: idem quidem in editis Animadverss. nil aliud ad hunc locum, nisi hoc monuit: „ἤδη, bene habet, significatque hic loci nunc tandem aliquando.“ S.

Ibid. ἵνα καὶ τὸ δεινὸν, τὸ πείσομαι etc.) τὸ πείσομαι id mali indicat, quod sua in ditione perpessurus a Graecis rex erat, ni eos adgrederetur ipse. WESS. — Immo per ironiam haec dicta sunt: ut cognoscam illud malum, quod tu, Artabane, mihi ominaris. Perspecte in hanc sententiam verba ista interpretatus est Larcher. In Latinis nostris h. l. vocula ut intercidit: oportebat, ut et ego periculum etc. S.

23. Πέλοψ ὁ Φρύξ, ἰὼν πατέρων τῶν ἱμῶν δούλος) Iactantiae ac Persici fastus specimen haec dant. Nam Pelopis tempore, Phrygia sub Medorum imperio non erat, neque unquam antea fuerat, sic Palmerius in Exercitationibus. Vide tamen Platonem lib. III. de Leg. pag. 685. D. WESS. — Conf. ipsum Herodot. lib. IX. c. 116. S.

20-23. καλὸν --- τιμωρεῖν ἤδη γίνεται) Prostat coniectura Reiskii legentis τιμωρεῖν, ὅ, τι δὴ καὶ γίνεται: mihi quoque his impediti quid inesse videtur, quod forte tolli posset si scriberetur: καλὸν ὧν προπεπονθότας ἡμίας τιμωρεῖν ἢν δὲ δὴ τι γίνεται, ἵνα καὶ τὸ δεινὸν τὸ πείσομαι τοῦτο μάθω, ἐλάσας ἐπ' ἀνδρας τούτους, τούτῃ καὶ Πέλοψ ὁ Φρύξ, ἰὼν ἱμῶν πατέρων δούλος. Subditos, tanquam δεσπότες, Persarum Reges δούλους vocabant: hanc tamen Xerxis de maioribus suis vaniloquentiam verbo castigavit Palmer. Exercit. p. 31. Aptè hic narratis congruit formula loquendi, ἢν δὲ τι γίνεται, si quid autem evenerit mali. ἰὼν τι συμβαίνει, ἰὼν τι γίνεται, similesque, frequenter occurrunt. VALCK. — Vide paulo ante notata. S.

CAP. XII. [3. νυκτὶ δὲ βουλὴν δίδους) Intellige ἰωυτῶ, nisi prorsus adiectum olim fuit hoc pronomen, quod hodie quidem ignorant libri. Sic vero, eadem sententiā, frequenter λόγον ἰωυτῶ δίδοναι usurpat Noster, I. 209, 11. II. 162, 25. III. 25, 5. etc. S.]

Ibid. εὐρισκὲ εἰ ἐν πρῇ γυμνα εἶναι) Contra lib. I. c. 19. Croesus βουλευόμενος εὐρίσκει πρῆγμα εἰ εἶναι ἐλαύνειν ὡς τάχιστα ἐπὶ τὰς Σάρδεις. vid. Clar. Wessel. ad IV. c. 11. Aristoph. Eccles.

vs. 656. Τί γάρ αὐτῷ πρᾶγμα μάχεσθαι. Plebeia locutio hominibus usitatissima. VALCK.

8. στρατεύμα μὴ ἄγειν) Iure negans vox accessit; frequens, ut docte Gronovius, post verba negandi mentemque mutandi. Notus ex Sophocle, Antig. vs. 449., Euripid. Orest. vs. 1059. mos, doctorumque observationibus ad Aeliani Var. III. 43. [Conf. ad Herod. II. 27, 3. notata.] Δολομηνὶν ἀπάταν θεοῦ, qua somnio Xerxes impulsus post fluctuationes in bellum ruit, explicat ad Aeschyli Pers. vs. 93. Stanleius. WESS.

9. προίπας ἀλίζε Πέρσας στρατὸν) Revocanda mihi vetus lectio Πέρσησι videtur: cum Persis ut copias cogerent denunciaveris, ut recte H. Steph. VALCK. — Quod in nostra Var. Lect. ad h. l. scribitur „utique male,“ id hypothetae negligentiae debetur: „utique non male“ scripserat Wess. Et merito quidem: nam probum utrumlibet, Πέρσας et Πέρσησιν, eadem sententiā; sed istud praetuli, quod paulo difficiliorem videri poterat habere explicatum. S.

CAP. XIII. 5. ἀγχίστροφοι) Subitam et priori contrariam sententiam. Tales ἀγχίστροφοι μεταβολῇ Gregorii Naz. Or. XXVIII. p. 473. B. ad Thucydidis exemplum lib. II. 57. Quod statim παρηγορεύμενοι, [lin. 6.] ab Ionibus probatur; solitarium autem Med. ἐπέξεσε [lin. 9.] merito D'Orvillius, quippe librarii peccatum, contempsit, ad Chariton. I. 5. p. 57. Congruit ferme Euripid. Iph. Taur. vs. 987. δαίμη τις ὄργη δαϊμόνων ἐπέξεσε. WESS.

5 seq. φρενῶν — ἐς τὰ πρῶτα οὕτω ἀνῆκω) Idem esset ψυχῆς ἐς τὸ φρονιμώτατον. Xenoph. Symp. p. 522, 25., ἡ ψυχὴ, ὅσον περ ἂν χερόν ᾖ ἐπὶ τὸ φρονιμώτερον, καὶ ἀξιεραστοτέρα γίνεται. Ἡβης ἐς τὸ σώφρον dixit Sophocles in perditae tragoediae fragm. apud Etymolog. in voc. Νεῖκος: nam pro vulgaris, ἡβῆσει τῷ σώφρον dubium nullam est quin corrigi debeat, ἡβης ἐς τὸ σώφρον ἵκετο: vidit et illud Piersonus noster. VALCK.

CAP. XIV. 1. τῷ ὅτ' ὄνειρον) Monuit Eustath. τὸ ὄνειρον Homeri ritu poni; quo Sophocles, Libanius, Eunapius aliique itidem, quamquam non semper. Non damnabitur credo [lin. 4.] ποιεύμενος, neque etiam ταῦτε τοι ἐξ αὐτέων ἀνασχῆσει. [lin. 7.] Mssti viam monstrant, testati προδόντα ἀνασχῆσειν glossatori nimium liberali deberi.

[Vide *Var. Lect.*] Saepe mihi, dum his distineor, castiganda amanuensium licentia est; cuiusmodi post nonnulla [CAP. XV. 1.] περιδῆς ἐγένετο, utique pristinae scripturae περιδῆς γενόμενος, ipsa indice verborum serie, posterior multo. WESS.

CAP. XV. 2 seq. πέμπει ἄγγελον ἐπὶ Ἀρτάβανον καλέοντα) Genuinum arbitror quod praebuit *Med.* ἐπὶ Ἀρτάβανον: sed omitti, ni fallor, tum debuerat καλέοντα: neque enim praepositio ἐπὶ in tali structura censi posset a verbo avulsa. καλέοντα remanere potuit ex interpretamento olim adscripto καλίσοντα: mittit qui Artabanum ad se vocaret. πέμπειν ἐπὶ τινα significat mittere ad aliquem arcesendum. Xenoph. Κυρ. Παιδ. III. p. 43, 13. Τρυάνην ἐκέλευσε πέμπειν ἐπὶ τὸν πατέρα. Thucyd. VI. c. 61. πέμπουσι ναῦν ἐπὶ ἑαυτῶν. Cap. 53. dixerat ναῦν -- ἤκουσαν ἐπὶ Ἀλκιβιάδην, non adversus Alcibiadem; sed navem, quae ad eum deportandum erat missa; ut recte Corn. Nepos interpretatur in Alcib. cap. 4. In Isaeo corrigerem p. 36, 39., Ποσειδίππον ἔπεμψε ἐπὶ τὸν ἀστυνόμον: id est ἔπεμψε τὸν ἀστυνόμον καλίσοντα. καλεῖν τὴν ἀρχήν, [πέμπειν ἐπὶ τὴν ἀρχήν] et μεταπέμπεσθαι in eadem dixit Isaeus oratione. VALCK. — Familiaris Herodoto abundantia facile persuadere nobis possit, participium καλίσοντα, qua utique non erat opus, ab ipso fuisse adiectum: intelligetur autem καλίσοντα αὐτόν. S.

10. συνεπαίνειον) Nolo mutare; ut animi tamen sententiam declarem, pro genuino et Herodoteo συνέπαινον ἰὸν ποίειν censeo. [quod et ego receptum vellem.] Scriptoris consuetudinem συνέπαινοι γὰρ ἔσαν οἱ Πέρσαι lib. V. 20. ostendunt, et quae plura Portus. Mox, [lin. 12 seq.] ἐν ἡδονῇ ἔστι στρατηλατεῖν scriptum si foret, tolerabile esset. Nunc laudo vulgatum, redundantiae geminam speciem ignorans. Gronovius in alia abit. [nempe tamquam Herodoteum pleonasmum probans γενέσθαι στρατηλατεῖν.] WESS.

CAP. XVI. 2. οὐ τῷ πρώτῳ οἱ κελεύματι) Sermo nempe adauxi: Casus ex verbali pendet substantivo, ut τῷ θεῷ ὑπηρεσία in Platon. Apolog. p. 30. A., τὰ Ἑλένης καὶ Μενέλεω Τηλεμάχῳ δῶρα Dion. Chryst. Or. VII. p. 117. c., ἐπιθέσις τῇ βασιλείᾳ τῶν Σύρων Strabon. XVI. p. 1092. A. [p. 752. c. ed. Cas.] His similia Cl. Dukerus ad Thucyd. V. 46. VII. 50. VIII. 21. De κελεύματι, quod in schedis, superius

lib. IV. 141. Cunctabatur fortasse in regio solio sedere Artabanus, [lin. 3.] quoniam Persis in sella regis consedissee capitale foret, Alexandro apud Curtium VIII. 4. auctore. WESS. — Ad τῷ πρώτῳ οἱ lubens equidem γενομένην intelligentiam, ut ab hoc subintellecto verbo pendeat dativus δ. S.

5. Ἴσον ἐκεῖνο, ὃ βασιλεῦ, etc.) Sive Homericæ seu Hesiodææ simillima putetur Artabani hæc professio, memorabilis est; Th. Gatakeri eruditissima illustratione ad *Antonin.* Imp. lib. IV. 12. cohonestata, et I. G. Graevii ad *Hesiodi* *Egy.* vs. 294. Mox τὰ σε καὶ ἀμφοτέρα περὶ ἤκοντα [lin. 7.] ex *Fragm. Paris.* laudem meretur. Vide lib. VI. 86, 1. Κακῶν ἀνθρώπων ὁμιλίας σφάλλουσι respondet Paullino *Epist. ad Corinth.* prior. c. xv, 33., ubi *Wetstenius* plena manu. WESS.

5. Ἴσον ἐκεῖνο -- παρ' ἐμοὶ κέρηται) Quæ *Stobæus* descripsit pag. 42. *Herodotea*, *Gatakerus* comparavit cum nobilissimo *Hesiodi* dicto *Egy.* κ. Ἡμ. vs. 291, 293., ad *M. Antonin.* IV. 12. conf. *Graevius* ad *Ciceron.* pro *Pub. Sextio* c. 40. Proxima, [lin. 6 seq.] qualia legit *Valla*, *Gronovius* egregie restituit: τὰ σε καὶ ἀμφοτέρα περιήκοντα κακῶν ὁμιλίας σφάλλουσι. Eadem alibi semel *Herod.* verbum περιήκειν adhibuit structurâ, VI. p. 359, 8. [VI. 86, 13 seq.] τοῦτον τὸν ἄνδρα φαμὲν τὰ τε ἄλλα πάντα περιήκειν τὰ πρῶτα, καὶ δὴ καὶ ἀκούειν ἄριστα δικαιοσύνης περὶ. Verbum σφάλλειν, *Euripidi* frequentatum, veteribus semper adhibitum activa virtute, proprie notat id ipsum quod Latinum fallere in istis *Livii* XXI. c. 36, 7. lubrica glacie non recipiente vestigium, et in prono citius pedes fallente. Sic emendarunt I. F. *Gronov.* et A. *Drakenborch.* VALCK.

[6-8. τὰ σε καὶ ἀμφοτέρα περιήκοντα, ἀνθρώπων κακῶν ὁμιλίας σφάλλουσι) *Schneiderus* in *Lexic. crit.* hunc locum citans, itemque alterum ex VI. 86., περιήκειν interpretatur circumdare, adesse: quæ interpretatio alteri quidem loco ita convenire poterat, si naturalem verborum seriem hanc intelligeres τὰ τε ἄλλα πάντα τὰ πρῶτα περιήκειν τοῦτον τὸν ἄνδρα: at hoc loco τὰ καὶ ἀμφοτέρα nullo pacto tamquam subiectum orationis considerari possunt; sed structuræ naturalis ratio haud dubie hæc est, ὁμιλίας ἀνθρώπων κακῶν σφάλλουσι σὲ περιήκοντα ταῦτα ἀμφοτέρα. Ex quo intelligitur, generalem formulam constructionis, qua in verbo περιήκω

utitur Herodotus, hanc esse, ἐγὼ περιήκω τοῦτο. Superest ut videamus quaenam sit huic locutioni notio subiecta. Ego cum superioribus Interpretibus, a quibus ne Schneiderus quidem dissentit, in hanc sententiam accepi, *ego hoc consequor*, sive potius (quoniam ἤκω in praesentis temporis forma plerumque significationem praeteriti habet) *ego hoc consecutus sum*, id est, *ego hoc habeo*, hoc mihi adest. Consentit Reiskius, in Animadv. ad VI. 86. scribens: „Significat, si recte intelligo, dictio περιήκειν τὰ πρῶτα idem atque ἤκειν εἰς τὰ πρῶτα.“ Sed mox idem Vir doctus adiicit: „Aut sic: περιήκειν (τουτέστι ὑπερβάλλειν) τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους ἐς πάντα τὰ πρῶτα.“ Rursus idem Reiskius ad eum locum, in quo nunc versamur, haec notavit: „Περιήκειν hic loci est ἤκειν περὶ (hoc est ὑπὲρ) τινὰ, προθέρειν, ὑπερβάλλειν, praestare, superare, excellere. Quibus in ambabus rebus te praestantem ceteris.“ Sic ille. Optent docti: ego in superiori interpretatione adquiesco. S.]

8 seqq. κατὰπὲρ τὴν - - - θάλασσαν πνεύματα etc.) Ad multitudinem transulerunt oratores, natura sua maris instar tranquillam, demagogorum flabellis tanquam ventis procellosis facile concitandam. Herodotea horumque similia I. F. Gronov. attulit ad ista Livii XXVIII. 27. *Multitudo omnis sicut natura maris per se immobilis est, venti et aurae cientes; ita aut tranquillum aut procellae in vobis sunt.* [Conf. Polyb. XI. 29, 9 seqq. ibique notata.] Dioni Chrys. III. pag. 44. c. imperium populare dicitur ποικίλη καὶ παντοδαπή φορὰ πλήθους οὐδὲν εἰδότες ἀπλῶς, ταραττομένου δὲ αἰεὶ καὶ ἀγριαίνοντος ὑπὸ ἀκολάστων δημαγωγῶν, ὥσπερ κλυδῶνος. [κλυδῶνος] ἀγρίου καὶ χαλεποῦ, ὑπὸ ἀνέμων σκληρῶν μεταβαλλομένου. VALCK.

16. τὴν σφαλερωτέραν σεωυῖαν) Non minus adconcomitate τὴν σφαλερωτάτην Codicum priscorum. Potest utrumque blandiri, si vel posterius pro comparato habeatur. Magnus Animadvorsor ad Athen. XIII. 1. [Casaub. in Athen. XIII. p. 558. a.] hoc pro usu excitavit Thaliae c. 119. δὲ καὶ ἀλλοτριωτάτος τοι τῶν παιδῶν καὶ ἥσσαν κεχαρισμένος τοῦ ἀνδρός ἐστι. Clarissime Euripid. Andr. vs. 6. Νῦν δ' οὕτως ἄλλη δυστυχέστατη γυνὴ Ἐμοῦ πέφικεν. Sed vide Abreschium Dil. Thucyd. p. 514. WESS.

19 seq. θεοῦ τινος πομπῇ, οὐκ ἰῶντος) Hoc a correctoribus potius exspectandum, quam quod margo praebet Steph.

lectum *Vallae*, οὐκ ἰῶντ' αὖ σε καταλύειν τὸν στόλον, ad remotius ὄνειρον referendum: sic supra cap. 15. ἐπιφοιτῶν ὄνειρον φαντάζεται μοι, οὐδαμῶς συνεπαινέον ποιεῖν με ταῦτα· νῦν δὲ καὶ διαπειλῆσθαι. More Homérico τὸ ὄνειρον Noster dixit et τὸν ὄνειρον. VALCK.

20. οὐκ ἰῶντ' αὖ σε καταλύειν) Verius hoc videtur, [quam olim vulgatum ἰῶντος,] siquidem *insomnium* spectat: nam quamvis τὸ ὄνειρον depositum supra, τὸν ὄνειρον tamen c. 18. atque alibi usurpavit. Iam τὰ ἐς ἀνθρώπους πεπλανημένα [lin. 21 seq.] in *Vallae* Latinis, quae adeuntia homines frustrantur, latius porriguntur, et iterum deinceps. *Errantia* sunt et *vaga somnia* in Thebaid. X. 106. *Papinii Statii*. *Illustres Homeri Odyss.* T. 561. versus non exscribo. WESS.

23 seq. πεπλανῆσθαι αὐταὶ etc.) Quam paulo putabat inferius inserendam vir Doctus, mihi praeposito, saepius e scribendi compendio sic depravata, latere videbatur in prima verbi syllaba, scribendumque adeo: περιπλανῆσθαι αὐταὶ [quidni αὐταὶ?] μάλιστα ἐῶθαι αἱ ὄψεις τῶν ὀνειράτων τὰ τις ἡμέρης φροντίζει. Quae in vita usurpant homines, cogitant, curant, vident, quaeque aiunt vigilantes agitantque, ea si cui in somno accidunt, minus mirandum est: Accius in *Bruto* apud *Ciceron.* de Div. I. 22. VALCK. — *Reiskius* lin. 24. olim scriptum fuisse περὶ τὰ τις suspicatus erat. S.

26. ταύτην τὴν στρατηγεσίην καὶ τὰ κάρτα εἶχον μετὰ χειρὸς) Supra c. 5., τὰ περ ἐν χερσὶν ἔχεις, et I. 35. Quum tantum belli in manibus esset, Liv. IV. c. 57. Quamcunque rem habent in manibus, Cic. *Tusc.* V. c. 7. Longe frequentius obvium ἔχειν τι μετὰ χειρὸς quo hic sensu rarius occurrit, pro rem animo agitare, vel re quadam occupatum esse, de Themistocle Thucyd. I. 138., ἃ μετὰ χειρὸς ἔχοι καὶ ἐξηγήσασθαι οἷός τε. VALCK.

27. εἰ δ' ἄρα μὴ ἴσσι) Egregie aptum est ad fraudem ὄραμα Arch., de visis per quietem in *Macrobio Somn. Scipion.* I. 3. atque aliis. Series hinc excludit librarii commentum. Οἷον ἐγὼ διαίρειω optime, quale ego esse statuo, interpretabatur Cl. Lamb. *Bos, Observ. Critic.* c. 6. hoc nomine vituperationem per figuras non meritis. WESS.

[28. τὶ τοῦ θεοῦ μέτεχον) τοῦ θεοῦ malebam, sed nil novant libri. S.]

39. σὲ δὲ ἐπιφοιτήσῃ) Non offendor repetitis, quas vir

doctus inducendas iudicabat, negationibus: earum in iteratione nihil insoliti praeterque morem. Cohærentiâ orationis, οὐδὲ ἐπιφοιτῇσιν respuente, angor. Quod expressi, plene satisfacit, aestusque sedat. Itaque *Laurentii* Latina reduxi, ex bonis Graecis bona. Falsus si sum, quod nolum, duces ac socios *Th. Gale*, *Corn. de Pauw* et *Valckenaarium* habeo. WESS.

Ibid. οὐδὲ ἐπιφοιτῇσιν) Quam praebebat *Galeus* Codicum lectionem, σὶ δὲ ἐπιφοιτῇσιν, hanc postulant vicina: εἰ δὲ ἐμὲ μὲν ἐν οὐδενὶ λόγῳ ποιῆσεται, --- σὶ δὲ ἐπιφοιτῇσιν, (*Valla* necdum interpolatus, sed te adibit;) τοῦτο μαθητὴν ἤδη ἔστι· εἰ γὰρ δὴ ἐπιφοιτῇσιν συνεχῶς, φαίην ἂν καὶ αὐτὸς θεῖον εἶναι. In istis nihil praeterea novandum puto. VALCK. — Vide nostram Versionem latinam, et quae super hoc loco in *Var. Lect.* disputavimus. S.

41. οὕτω δεδοκται) Receptius in Musis δέδοκται: nec illud propterea reiciendum. *Pindarus* *Nemæon.* *Od.* V. 33. ἡ σιδηρεῖαν ἐπαινῆσαι πόλεμον δεδοκται. Nititur veritate αὐτὸ παρατρέφαι [lin. 42.] ex *Arch.*, assecutusque est coniectando *Reiskius* et *Abreschiüs*. WESS. — αὐτὸ παρατρέφαι scribi malim, quam αὐτῷ, sicut vulgatur, vel αὐτὰ, quae viri docti est coniectura. VALCK.

42. ἀλλ' ἤδη ἴημι) Quod sequitur ἢ ἐμὲ, loco ἴημι, in scriptis quibusdam, explicat vir Celeb., sed ita ut indoctior atque incertior abeas. Scribarum ego errorem arbitror. WESS. — Quod suo e codice, consentientibus aliis, *Gronovius* dederat, ἀλλ' ἤδη ἢ ἐμὲ etc. id sic explicandum ille censuerat, nisi et ipse ego in tuo cubili dormiero. Istam scripturam improbens *Wess.* ἴημι revocavit, pro ἴημι cum *Reiskio* accipiens, neque ullam de bonitate huius scripturae dubitationem significans. Itaque indictum deletumque velim, quod in *Var. Lect.* ad h. l. scripsi; quod vitiosum esse pulcre ipse *Wess.* intellexit. Caeterum, quae ibidem notavi, nil opus est ut hic repetam. Videndum vero, ne ἀλλ' ἢ δεῖ ἐμὲ scriptum oportuerit. S.

CAP. XVII. 4. κοῖτον ἐποίητο) Nihil in dictione desidero: namque κοῖτον ἐποίητο, loco ἐφίετο, quod non nemini in mentem venit, se non commendat. Ecce tibi ex *Vit. Homeri* c. 31. καὶ τότε μὲν τὴν κοῖτην αὐτοῦ ἐποίησεν. Quo in genere κοῖτον et κοῖτην non differre

ex lib. V. 20. constat. In consequentibus [lin. 7.] Σὺ δὲ καῖνος εἰς ὃ etc. irato bene congruit. WESS.

10. καταπροΐξει) Laurentii consideras per editiones male vagabatur. Vide *Valckenarium* ad lib. III. 36. WESS.

CAP. XVIII. 2. Θερμοῖσι σιδηρείοισι) Sic optime Arch. Ὁβελοὶ σιδήρειοι lib. II. 135. pristinum non adiuvant. Σιδήρεια enim sunt *ferramenta* lib. III. 29. IX. 36. Platoni Gorg. p. 300. etc. WESS.

Ibid. Θερμοῖσι σιδηρείοισι) Scribendum σιδηρείοισι. Nam ἡ σιδηρουργία, σιδηρεῖον dicebatur; *ferramentum*, σιδήριον. σιδήρεια λιθουργικά habet Pollux VII. 125. et τοιχωρῶν σιδήριον. Suidas • Σιδήριον, τὸ μικρὸν, ὑποκοριστικῶς διὰ τοῦ ι. Herod. IX. 36. εἰσιιχνέντος κως σιδηρίου ἐκράτησε. Quod sequitur [lin. 3.] Ionicum ἀμβώσας, restituendum arbitror in libello de Syria Dea inter Lucianos T. III. p. 471, 88. pro θαμβώσας: illinc receptum fuit in Iudicem Graecis inusitatum θαμβόω. VALCK.

6 seqq. οἷα ἄνθρωπος ἰδὼν ἦδη etc.) Ubi descripsit ista Stobaeus p. 130. cepit multo rectius pleraque Gesnerus quam ceperat Valla, turpiter hallucinatus in vicinis. μεγάλα πεινόντα πρήγματα ὑπὸ ἡσσόνων, vel potius ἰσσόνων, optime H. Steph. interpretatur. [sub Hessonibus scripserat Valla.] Ista proximum accedit hoc Thucyd. II. c. 98, 6. πολλὰ δὲ καὶ στρατόπεδα ἦδη ἔπειν ὑπὸ ἐλασσόνων τῇ ἀπειρίᾳ, ἔστι δὲ αὖ καὶ τῇ ἀτολμίᾳ. In proximis, τῇ ἡλικίᾳ εἰκιν [lin. 8.] longe aliter est accipiendum ac lib. V. c. 19. σὺ μὲν, ὦ πατήρ, εἰκε τῇ ἡλικίᾳ. Ibi de patre sene Macedo loquitur Alexander; hic Artabanus fratris filium Regem τὰ πάντα τῇ ἡλικίᾳ εἰκιν, prorsus morem gerere nolebat iuvenilis aetatis cupiditati, qua coecatus amplificare desiderabat imperium: hoc obscurius indicatum voluisse sequentia monstrant, ὡς κακὸν εἶναι τὸ πολλῶν ἐπιθυμεῖν. Εἰκιν in talibus notat animi concitati motibus velut imperiosis dominis morigerum cedere. Achilles Homero pingitur ut leo, μεγάλη τε βίη καὶ ἀγνόη. θυμῷ Εἰξας, Iliad. ὦ. 42. Eustathius, Istit, ait, εἰκιν δοκεῖ ὅσα καὶ δεσπότηαι ἐγκυλευμένοις αὐτῶ. Eurip. Helena vs. 79. Ἥμαρτον ὄργῃ δ' εἰξά μαλλον ἢ μ' ἐχρῆν. εἰκοντας κάνη Platonē restituit H. Steph. Schediasm. I. c. 23. VALCK.

13. ἀτρεμίζοντα) Bellis supersedentem; qua quidem mente principes ipsi se et cives beare solent. Κῦρον οὐκ ἀτρεμίζοντα

bella ex bellis cientem, lib. I. 190. descripsit. Verissime Philo Iud. alia etsi in re, de Septen. p. 1186. A. ἐν μέρει δ' ἀτρεμίζοντες ἐτοιμότερα καὶ εὐκυντότερα τὰ τοῦ σώματος ἰσχωσι μέρη. WESS.

[14. Ἐπὶ δὲ δαιμονίῃ τις γίνεταί ὁρμη) Totam istam historiolum quisquis legerit, is mecum, puto, non tam imbecillitate offendetur Xerxis et Artabani, indignas fraudes ex Mardonii machinatione conflatas ad divinum numen referentium, quam Scriptoris nostri mirabitur simplicitatem, omnia ista tantà cum gravitate ac sine ulla suspicionis significatione narrantis. Sed haec quidem, ut alia nonnulla, condonemus viri alioquin optimi prudentissimique religioni! S.]

16. Φοβὴ τις καταλαμβάν. θεήλατος) Illa Φοβὴ θεήλατος, sed Persas [non Graecos] adflitura, tragica Aeschyli dictione pingitur in Pers. vs. 102. etc. WESS.

[21. θεοῦ παραδιδόντος) Conf. V. 67, 13. S.]

CAP. XIX. [6 seq. μετὰ δὲ etc.) Quid sit quod adiciat evanuisse dein coronam, haud percipio; quandoquidem hoc ad sinistrum magis, quam ad faustum omen, videri poterat pertinere. Videndum satis-ne sanus et integer sit locus. S.]

CAP. XX. 1. ἐπὶ μὲν τέσσαρα ἔτη πλήρη) Testis Thucydides est lib. I. 18. decimo a Marathoniam pugna anno Xerxem expeditionem in Graecos suscepisse. Plato lib. III. de Leg. p. 698. c. σχεδὸν δέκα ἔτεσι, decem ferme annis, ante Salaminium praelium Persas et Athenienses in Marathonio campo committit. Hinc dissidium de intervallo temporis, quo certamen disiungitur utrumque, his decem, illis undecim annos probantibus. Herodoti calculos nos subducimus. Apparatum Darii ad novum in Graecos bellum triennalem signavit c. 1.; adiungens, quarto post Marathoniam pugnam anno Aegyptios descivisse; tum proximo ab eorum defectione Darium diem obiisse supremum c. 4. qui quintus utique a praelio Marathonio. Sequuntur pleni quatuor anni, a Xerxe in comparandis ad Graecum bellum rebus absumti: πέμπτῳ δὲ ἔτει, volente sive procedente anno quinto, rex Persa expeditionem ingreditur; delatusque Sardes post iter longum interquiescit, ac ibidem hiemem transigit c. 32. vere deinde ineunte Abydum pro-

ficiscitur c. 37. Unde consequens videtur, ut pro *Herodoti* rationibus Rex undecimo post Marathoniam cladem anno in Europam moverit Graecosque. Certe *Iuliani* Imp. Or. I. p. 42. c. χρόνος ἐτῶν οὐκ ἐλάσσων δέκα, a Xerxe in belli adparatu insumtus, nunquam procedet, nisi *Darii* quinque anni auxilio veniant, ex doctissimorum virorum *Petavii* et *Spanhemii* censura. Iunge *Duker.* ad *Thucydid.* I. 18. et, quem ille merito laudavit, *H. Alphenium* in *Conmentar. Chronolog.* ad *Danielis* cap. ix. Part. III. c. 3. *WESS.*

3. πέμπτῳ δὲ ἔτει ἀνομένῳ) *Arch. ἀναισιμουμένῳ* laudibus *Th. Galeus* et *Ioseph. Wasse* (*Indicis Thucydidei* voc. Χάρ.) ferunt, restitutumque optant. Erit profecto Ionicae speciei, modo ἀναισιμουμένῳ formetur; hic valere utrum queat, dubito valde. Ἀναισιμούσθαι locum sibi capessit in rebus temporeque absolutis, veluti II. 31. οὗτοι γὰρ συμβαδδόμενῳ μῆνες εὐρίσκονται ἀναισιμούμενοι ἐξ Ἐλεφαντίνης πορευομένων εἰς τοὺς Ἀυτομόλους; hi enim quatuor menses computanti reperiuntur absoluti, ex Elephantina ad Automolos profecto; et saepe alias apud *Portum*. Atqui annus quintus Xerxis procedebat duntaxat, ad finem nondum devolutus; τίσσιρα ἔτεα πλήρεια, pleni quatuor anni, qui antecedunt, ita rem habere, clamant. Ἀνόμενον itaque ἔτος est volvens, cuius anni principio Xerxes expeditionem orsus fuit. Tale νέον ἡμετος ἀνομένοιο, inchoante die, *Apollon. Rh.* II. 496. III. 1339. et ἦνεν τοῦ ἔργου *Nostri* I. 189. et VIII. 71. in opere, quod continuo procedit et porrigitur. *Homerus* *Iliad.* K'. 251. et *Eustathius* consimiliter. *WESS.* — Ἀνεται apud *Homer.* l. c. τελειοῦται interpretatur *Eustathius*. Hoc loco ἔτει ἀνομένῳ anno in-eunte reddiderat *Valla*, quod et *Wess.* cum aliis in lat. versione tenuit: equidem exeunte cum *Porto* posui; malim vero, ex eiusdem *Wesselingii* monito, volvente poni, sive, quum vero quintus ageretur annus. S.

Ibid. πέμπτῳ δὲ ἔτει ἀνομένῳ) Hinc *Hesych.* Ἀνομένῳ, ἀνοο-μένῳ: vetus ista verbi forma sic semper apud *Hesych.* redditur per alteram usu receptam, in Ἀνεται Ἀνόντος Ἀνω-ἦνον etc. *Suidas*: Ἀνοίς, ἀντὶ τοῦ ἀνώις, Φρύνιχος. Vid. *Eustath.* in *Hom. Od.* β'. p. 80, 2. [p. 1334. ed. Rom.] et *Miscell. Observ.* V. p. 95, 96.; sed quod illic vir Eruditissimus *Xenophonti* tribuit ex *Suida*, id ego velut minime *Xenophonteum Suidae* libenter reliquerim: habet et *Hesych.*

Callimacheum Ἄνῃ, et bis ἄνυσιν interpretatur. VALCK.

11. μήτε τὸν Μυσῶν etc.) Si τῶν Μυσῶν volueris, oratio pendebit ex superioribus κατὰ τὰ λεγόμενα, tum, ut Arch. τῶν πρὸ τῶν Τρ. γινομένων: quibus equidem non capior. τὸ δὲ Μυσῶν innuit στόλον. Mox διαβάαντες τὴν Εὐρώπην [lin. 13.] expedire vir Celeb. nititur; qui si cogitasset ultimam vocis praecedentis syllabam, uti saepe factum pulcre noverrat, praepositionem εἰς devorasse, arcessitam hand probasset explicationem. Praepositio in huiuscemodi transitu non spernitur lib. IX. 6. 113. etc. *Teucrorum Mysorumque in Europam traiectum* repetit lib. VII. 75. WESS.

14. τὸν Ἰόνιον πόντον) Sic recte Aldus olim, uti lib. VI. 127. IX. 91. Non nescio Cl. Marklandi observata ad Maxim. Tyr. Diss. XXXIX. p. 723.; certum tamen durat, veterum plerosque et soluta et ligata oratione Ἰόνιον πόντον sive πόντον et κόλπον maluisse. [Conf. ad Appiani Prooem. cap. 3. olim a nobis notata.] Mox τοῦ πρὸς μεσσαμβρίας, [lin. 16.] refingitur docti coniecturà viri τοῦ πρὸς Σαλαμβρίας, et auctoritate quidem Tzetzae Chil. IX. vs. 707. Peneum, Onochoumque et Sperchium amnes Salambriae titulo a barbaris ferri, prodentis. Mihi talis opinatio errans est et vaga. Sequentia [CAP. XXI. 1.] scribi cuperem, αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδ' αἱ ἕτεραι πρὸς ταύτησι γινόμεναι στρατηλασίαι. Sane οὐδ' εἰ Med. Ask. ab aliis proscribitur. Sequar proinde Codicum plurium consensionem. WESS. — Vide Var. Lect. Ad οὐδ' εἰ ἕτεραι commodè intelligetur verbum εἰσί. S.

CAP. XXI. 1-3. Αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδ' εἰ etc.) Scriberem literis quae male videntur repetitae deletis: Αὐται αἱ πᾶσαι, οὐδ' ἕτεραι πρὸς ταύτησι γινόμεναι στρατηλασίαι, μῆς τῆςδε οὐκ ἄξια. Delendum articulum [ante στρατηλασίαι] censuit et Reiskius. οὐδ' εἰ ἕτεραι prodierat ex Med. Reliquae στρατηλασίαι πρὸς ταύτην μηδὲν ἐφαίνοντο, sive μῆς τῆςδε οὐκ ἄξια, indignae sunt, quae cum una ista comparentur. Scribi quoque potuit ab Herodoto μῆς τῆςδε οὐκ ἄξια συμβληθῆναι εἰσι. Utriusque usus exempla collegit ex Herodoto Raphelius in Ep. ad Rom. viii. vs. 18. VALCK.

4. κοῖον δὲ πινόμενόν μιν ὕδωρ οὐκ ἐπίλυπε;) Voculam μιν ex cod. Med. interiecit Gronov. In ceteris illa Codicibus si non legitur. neque hic videbitur requiri. Demosth. c. Polycl. p. 674, 87. τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν φρεάτων ἐπίλυπεν. Sic saepius Herodot. T. VI. P. I.

apud Herod. simpliciter legitur: *aqua ἐπίλπι, defecit*; et *ἐπίλπι τὸ θέρον*, ubi *flumina Persis narrantur epota*. Aristid. T. I. p. 223. *τὰ ἱμῶν ῥεύματα - - ὑπὸ Ξέρξῃ πάντα ἐπίλπι*. Diodor. T. I. p. 407. [lib. XI. c. 5.] *Φασὶ τοὺς αἰντούς ποταμούς διὰ τὴν τοῦ πλήθους συνέχειαν ἐπιλίπῃν*. Huius rei praeter ceteros Poëtae quoque Latini meminerunt. VALCK. — Licet absolute alibi ponatur verbum *ἐπιλίπειν*, percommode tamen etiam pronomē *μιν* locum suum hic tueri potest. S.

CAP. XXII. 1. *καὶ τοῦτο μὲν, ὡς προσπαισάντων etc.*) Vulgo vertuntur et sumuntur ac si superiora respiciant, eaque unum propter Athon sint parata atque instructa. Laurentius: *quae triennio superiore praeeparata erant*; alius, *eaque triennio praeeparata etc.* Utrumque a Scriptoris instituto longe, nec Pavium fugit, aberrat. Orditur enim hic moliminum contra Graecos initia, clare docens, superbum regem contra Athon iram primo exse-ruisse, illique a continente avellendo iam ante triennium operam fuisse impensam. Errant ergo, qui tres hos annos eosdem statuunt, ac quatuor adparatus ad bellum c. 20. uti *Dodwellus* Annal. Thucyd. p. 44.; illi enim pleni, et ad universum expeditionis paratum, hi intra eorum ambitum propter Athon erant. Neque extra usum, ut *τοῦτο μὲν* novam periodum, non excipiente *τοῦτο δὲ*, inchoët, uti lib. VI. c. 125. WESS. — Verba ista *Καὶ τοῦτο μὲν etc.* perperam vulgo superioribus ita iuncta erant, ut non modo eadem cum illis sectione comprehensa, sed ab illis etiam nonnisi minore puncto distincta essent. Nos ab eisdem verbis novi Capitis initium fecimus, quum antea a verbis *Ὁ γὰρ Ἄθως* (lin. 9.) Capitis XXII. initium signatum esset; quam rationem etiam *Wess.* in Contextu tenuerat. Familiarem Nostro formulam *Τοῦτο μὲν* utique non semper excipit *τοῦτο δὲ*, sed alia dictio similem huic vim habens: omninoque *τοῦτο μὲν* saepe idem fere valet ac *πρῶτον μὲν*, *primum quidem*, vel, *ut ab hoc incipiam*. Itaque illi *τοῦτο μὲν*, quod lib. VI. c. 125, 3. legitur, respondet *Μετά δὲ*, initio capitis 126. Ad *τοῦτο μὲν*, VII. 176, 1. refertur ibid. lin. 6. *ἡ δὲ αὖ etc.* Lib. III. c. 108. habes lin. 8. *τοῦτο μὲν*, ad quod paullo post (lin. 13.) refertur *ἡ δὲ δὴ λέαναι*. Hoc loco, in quo versamur, ad *Τοῦτο μὲν*, a quo incipit nar-

ratio rationis qua isthmus ad Athon montem perfossus est, peracta illa narratione, referuntur ista, initio capitis 25. Ταῦτα μὲν νυν οὕτω ἐποίησ' παρσκευάζετο δὲ καὶ ὅπλα etc. S.

5. ἄρυστον ὑπὸ μαστίγων) Atrocitatem, qua ὑπὸ μαστίγων fossores operi admovebantur, *Plutarch. Anim. Tranq.* pag. 470. E. iure taxavit; eadem infra cap. 56. WESS.

— Infra cap. 56. dixit τὸν στρατὸν ὑπὸ μαστίγων διαβαίνοντα. Hic significatur, fodisse flagellis coactos: explicat ipse *Herod.* cap. 103. ἴσμεν ἀναγκάζομενοι μάστιγι εἰς πλεῖνας ἐλάσσονες ἰόντες. In praelio Persarum duces secundum *Herod.* ἔχοντες μάστιγας ἐβράκιζον πάντα ἄνδρα, ut verberibus coacti, ὑπὸ μαστίγων, pugnarent. Legitur illud ipsum in *Xenoph. Cyr. Av. III.* p. 184, 4. ἔβαλλον, ἐφονδύων, ἐτόξινον ὑπὸ μαστίγων: ubi quem sensum admittat non satis intelligo. [Quidni prorsus intelligeremus ut apud Nostrum?] Herodotea comparat ibi *Hutchins.* p. 244. Illinc paululum distant, quae plurima dantur similia: *Xenoph.* p. 270, 22. τὰ ταῖχ' κατέκασπον ὑπ' αὐλητῶν. *Cicero de Lege Agr. c. 34.* hostiae --- ad praeconem et tibicinem immolabantur. *Thucyd.* V. p. 360, 81. χωροῦντες --- βραδείως καὶ ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν. *Herod.* I. 17. Alyattes ἐστρατεύετο ὑπὸ συρίγγων τε καὶ πικτιδῶν. Πίνυν ὑπὸ τῆς σάλπιγγος est in *Aristoph. Acharn.* vs. 1000. ἄδων ὑπ' αὐλητῆρος *Archilochi* in *Schol. ad Aristoph. Av.* 1426. Alterius casus exempla dedit *T. Hemsterh. ad Lucian.* p. 355. VALCK.

7. Βουβαίρης) Ita perpetuo lib. V. 21. VIII. 136. Ἀρταχάης, *Tzetzae* Ἀρταχάιος, erronee, patre-ne *Artaco* an *Artachaea* fuerit genitus, in Codicum discordia dubium. *Artaei* redibit mentio c. 66. ubi in nomine alia variatio. Quae mox de *Atho*, a Scholiaste ad *Iliad.* ξ. 329. exscripta fuerunt. WESS.

16. αἱ δὲ ἐν τῷ Σάδης) Unde *Valla* ἐκτός, extra, acceperit, ignoro. Sane, Andriorum colonia, in ipsa cervice isthmi erat, montem *Atho* eiusque oppida amplexi; itaque, quod *Thucydides* IV. 109. et ipsemet *Herodotus*, indicat, eadem fossa a continente fuit dissecta. Urbium in *Atho* Ἀκρόθων [lin. 18.] recte Codices edunt, praeunte *Thucydide* et *Steph. Byz.* ubi *Holstenius* bene. Placet quoque Θύσσοις [lin. 19.] ex eodem *Attico* scriptore et *Plinio* *Hist. Nat.* IV. 10. De fossa, cuius nulla nunc vestigia, erudite *Is. Vossius* ad *Melam* lib. II. 2. fin. WESS. — Easdem urbes memorat *Thu-*

cyd. IV. 109. Σάνην μὲν --- παρ' αὐτὴν τὴν διώρυγα, --- ταῖς δὲ ἄλλας, Θύσσον, καὶ Κλεωναῖς, καὶ Ἀκροθαύους, καὶ Ὀλόφυζον, καὶ Δῖον, αἱ οἰκοῦνται ξυμμίκτοις ἔθνεσι βαρβάρων διγλώσσων. Ibidem ἡ διώρυξ dicitur etiam τὸ τοῦ βασιλέως διώρυγμα. In *Aeliano de Nat. An.* XIII. 20. scribendum arbitror: ἐνθά τοι καὶ ἡ τοῦ Πέρσου φαίνεται διατομή, ἣ διέταμε τὸν Ἄθω. VALCK. — Descriptionem isthmi a Darii perfossi, quo mons Athos continenti olim iunctus erat, hodieque rursus iungitur, recenti aetate dedit ill. Comes de Choiseil-Gouffier in *Voyage pittoresque de la Grèce*, T. II. Part. I. (Paris. 1809.) p. 145 seqq. qui satis clara priscae illius fossae vestigia hodieque reperiri testificatur p. 148. S.

CAP. XXIII. 19. ἀγορὴ τε ἐγίνετο καὶ πρῆτῆριον) Attigit ista *Casaub.* in *Polyb.* p. 184. Ut vox ἀγορὴ quo hic esset sensu capiendi intelligeretur, adiecit καὶ πρῆτῆριον. Errorem *Vallae* [praetorium intelligentis] *P. Leopard.* iam correxit, *Em.* VIII. c. 1. *Moeris*: Πωλητήριον, Ἀττικῶς πρῆτῆριον, Ἑλληνικῶς. Non tamen Athenis forum rerum venalium πωλητήριον dicebatur. Miror quod scribit *Herod.* I. 153. οἱ Πέρσαι ἀγορῇσι οὐδὲν ἰσθῆσαι χρῆσθαι, οὐδὲ σφί ἐστὶ τοπαράπαν ἀγορὴ: et verius opinor quod *Xenophon* tradidit *Kyr. Paed.* p. 2, 36. illic a foro artium liberalium locus secernitur, ubi essent τὰ ὄνια et οἱ ἀγοραῖοι. In illud autem πρῆτῆριον secundum *Herod.* σῖτος πολλὸς ἐφοίτα ἐκ τῆς Ἀσίας ἀληθευόμενος: comportabatur, recte *Valla.* *Xenoph.* p. 253, 39. ὅθεν καὶ ὁ κατὰ θάλατταν σῖτος φοιτᾷ. *Andoc.* p. 22, 17. οὐ μέλλει ἐκ Κύπρου σῖτος ἤξειν ἐνταῦθα. VALCK. — Ἀγορὴ τε καὶ πρῆτῆριον dixit *Herodotus* per figuram ipsi familiarem, quam ἐν δια δυοῖν vocant *Grammatici*: adiecto vocab. καὶ πρῆτῆριον declaratur qualis intelligatur ἀγορὴ, scil. τῶν ὀνίων, τῶν πιπρασκομένων, forum rerum venalium. S.

CAP. XXIV. 2. μεγαλοφροσύνης εἵνεκα) Ubi montem sua quidem opinione perfossum scribit *Aristides* πρὸς τὴν τοῦ βασιλέως μάλλον ἐπιθυμίαν ἢ χρεῖαν, in *Themist.* T. III. p. 297. *Scholiasta* *Mstus* hunc designavit *Herodoti* locum: ἐπιθυμίαν μάλλον ἢ χρεῖαν εἶπεν, ὅτι ἡδύνατο ταῖς τριήρεσι τὸν Ἄθω περιπλεῦσαι, καὶ οὕτως ἐλθεῖν· νῦν δὲ ὠρυξας (ὠρυξί) τὸν Ἄθω κατάπτερ ἐπιθυμίαν πληρῶν τοῦτο δὲ παρὰ Ἡροδότου ὠφέληται· λέγει γὰρ ὅτι διὰ μεγαλοφροσύνην τοῦτο ὁ Ξέρξης ἐποίησεν, οὐ διὰ χρεῖαν. VALCK.

4 seq. μηδὲνα πόνον λαβόντας) Ita-ne nullo negotio, in tanta navium multitudine? Rei difficultate perpensa Cl. Corn. de Pauw μηδὲνα πόρον λαχόντας, nullum transitum nactus, fingebat; cui nihil rescribo. Verba comparate sunt accipienda. Labor erat tot naves per isthmi iugum trahere, multo maior fossam tam laxam et altam deprimere. Si Dionysii Siculi milites uno die locum planum, luto coenoque plenum, latitudine stadiorum viginti, egregie stiparunt, et triremes per eum octoginta traxerunt, apud Polyæn. V. 2, 6. quid ab inmani Persarum numero exspectari non potuit? Hesychius διειρύσαι explicat hoc ex loco διαστῆσαι, διελκύσαι: quod Gronovius, praeclare in his occupatus, perspexit. Tali in re διελκύσαι τὰ σκάφη Diodor. lib. IV. 56. XV. 50. Polybius διίσθμιζειν et ὑπερίσθμιζειν lib. IV. 19. Pertinet huc Suidae observatio in Ἴσθμός, ad quam nonnihil L. Küsterus offendit in Comici Thesmophor. vs. 654. Mox ἡλαστρον μένας optime Eustath., quemadmodum II. 158. WESS.

5. τὸν ἰσθμὸν τὰς νέας διειρύσαι) Postremum, Hesychio redditum διελκύσαι, Gronovius recte Herodoto restituit; cui praeter ἱρύσαι, trahere, et διειρύσαι, adhibentur verba ἀνιρύσαι (τὰς νέας, p. 545, 8, 16. [IX. 96, 16. et 97, 6.] vulgo ἀνελκύσαι τὰς ναῦς) ἐξειρύσαι ὑπεξειρύσαι ἐπειρύσαι κατερύσαι et παρειρύσαι. Res ipsa, cuius hic primum fit mentio, est illa aliunde nota, qua itineris minuendi causa remulco naves per Isthmorum iuga transducebant: ut Herod. τὸν ἰσθμὸν τὰς νέας διειρύσαι: ναῦν διελκύσαι, Diodor. T. I. p. 300, 60. διαφέρειν τὸν ἰσθμὸν τὰς ἡμίσεις τῶν νεῶν dixit Thucyd. p. 511, 91. [VIII. 8.] ubi vs. 73. legitur ὑπερεγκνόντες τὰς ναῦς τὸν ἰσθμὸν, ut alibi apud eundem plus semel: vid. Duker. ad Thucyd. p. 241. [IV. 8.] Berkel. ad Steph. Byz. p. 8. sed in primis Wess. Obs. lib. I. c. 28. Illud novum, quod Annibalem fecisse narrat Livius XXV. 11. viâ, quae in portum per mediam urbem ad mare erat transmissa, plaustis transvectae sunt naves. VALCK. — Facile adparet, ad τὸν ἰσθμὸν ex consequente διειρύσαι intelligendam διὰ praepositionem. S.

CAP. XXV. 2. παρειαυάζετο δὲ καὶ ὅπλα) Med. et aliorum παρειαυάζοντο habet exempla lib. II. 96. et 125. similis structurae, et in Diodor. saepe, lib. I. 93. [Scilicet illis in locis nomen plurale neutrius generis, praeter con-

suetum morem, cum verbo plurali construitur; quod quidem et frequenter aliàs apud Nostrum reperitur. At h. l. ὄπλα non est nominativus casus: παρεσκευάζετο (activa notatione) scil. *Xerxes, paravit, confici iussit.*] Ὅπλα sunt rudentes, τὰ κατὰ τὴν ναῦν σχοινία, Galeno in Hippocrat. de Art. p. 659. et Erotiano docentibus; et βύβλινα, non sirpea, uti *Valla*, nec iuncea; sed ex *byblos* sive *papyro*, quomodo c. 36. et *Eustath.* Perieg. vs. 912. WESS.

8. πορθμηῖσι Non repudio πορθμηῖσι Arch. fortasse (etsi neglectius in linguae Thesauris) unice verum. Nostro πορθμηῖα, *traiectus*, aut proprium inde nomen lib. IV. 12. 45. *Callimacho*, *naulum*, *Fragm.* CX. Πορθμεῖα tamen *pontones* in *Diodori* XIV. 74. Sicuti πορθμῖς autem, ita nihil praefert πορθμηῖς nisi legitimum. Ceterum ἄλλον ἄλλῃ, uti *schedae*, respicit σῖτον ἀγλεσμένον c. 23. unde iustissimum [lin. 9.] τὸν δὲ ὦν πλεῖστον, cui in tanta Codicum discordia principatum concessi. *Reiskii* coniectura eodem tendebat. WESS.

CAP. XXVI. 12. καὶ ἐτέρῳ οὐκ ἐλάσσονος ἢ Μαϊάνδρου) Apposite Cl. *Abreschius*, οὐκ ἐλάσσονες ἢ Μαϊάνδρου nimirum *πηγαί*. *Pausanias* [II. 10.] *Corinth.* p. 135. τὰ δὲ αἰ, *paederoti* herbae, φύλλα ἐλάσσονα ἢ Φηγού, μείζονα δὲ ἐστὶ ἢ πρίνου. Longe gravius huic inflictum loco vulnus, si olim [lin. 13 seq.] ex Cl. *Salmasii* coniectura ad *Solin.* p. 580. seqq. ἰὸν Μαρσύης, ὃς καταβήκτης ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκρῆς τῶν Κελ. scriptum fuerit. Neque enim notum hic nomen fluvii *Catarractae*: *Marsyae* praeterea *fontem* ex summo montis *cacumine* excurrentem magno strepitu aquarum cadere; quae *Curtii* initio lib. III. verba. Sic fere *Gronovius*, *Salmasiana* utroque pollice premens. Fateor ultro plausibilia videri, de veritate licebit dubitare. *Marsyam* novit *Herodotus* lib. V. 118. qui cum *Celaenis* praecipite cursu rueret, a civibus Καταβήκτης iusto titulo adpellari potuit: quo utique in negotio novi nihil, nihil insoliti, agnoscente ad *Strabon.* XII. p. 865. [p. 577. ed. Cas.] magno *Viro*. De fontibus in ipso foro, ἐξ αὐτῆς τῆς ἀγορῆς, res difficilior. *Xenophontem* Ἀναβ. I. p. 10. si audimus, scaturiebant illi ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει, sub arce, propter magni Regis regiam, immo ἐκ τῶν βασιλείων. Non hic obliviscor decreti *Salmasiani*, τὰ βασιλῆα, *regiam*, in montis vertice collocantis: cuiusmodi

nihil suavissimus scriptor, utrumque Xerxis opus, τὰ βασιλεια et ἀκρόπολιν, disertim secernens. Fluxa hinc et vaga ex Curtio περὶ τῆς ἀκρῆς τῶν Κελαινέων disputatio. Iam ad fontes Marsyae regia cum fuerit, absonum-ne putabitur, forum ibidem aliquod admittere? Sed hinc abeo, magni Salmasii ingenium laudibus ferens. WESS. — Nil opus esse ut l. 12. cum Abreschio ἐλάσσονες pro ἐλάσσονος corrigatur, recte Schaeferus ad Gregor. Dial. Attic. §. 39. observavit, ubi de pleonasmo voculae ἢ post comparativum agitur. S.

16. Μαρσύεω ἀσκήος) Xenophonti δέρμα, Aeliano Var. XIII. 21. δορά, ubi Cel. Perizonius omnes reprehendit, qui Vallam secuti Marsyae pellem utris forma suspensam voluerunt: ἀσκήν ipsam esse pellem. Paria Hutchinson ad Xenophontem Ἀναβ. I. p. 11. Volens utrique eum τοῦ ἀσκού usum largior: Vallam tuebitur Plato Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκὸν τελευτήσῃ, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου, ἀλλ' εἰς ἀρετήν: modo ne pellis mihi in utrem, sicuti Marsyae, desinat, sed in virtutem. WESS.

15 seq. ἐν τῇ καὶ - - - Μαρσύεω ἀσκήος ἐν τῇ πόλει ἀνακρέμαται) Qui vicina docte tractavit, Salmasium in Solin. dum saepius ista describebat, his miror non fuisse offensum, ἐν τῇ - - - ἐν τῇ πόλει. Voculis ἐν τῇ omissis, sequentia sic Perizonius interpretatur, etiam Sileni Marsyae cutis in illa urbe suspensa est, ad Aeliani Var. Hist. XIII. 21. Reprehendit ibi vir Celeb. Vallam, cui non sanequam absurde Marsyae pellis in utrem dicitur formata: corpus quidem etiam hominis figurate vocatur θύλακος et ἀσκήος, sed quod notum esse scribit Periz. vereor ut probari possit. Sequitur, ut saepe, Perizonium Hutchins. ad Xenoph. Κυρ. Ἀν. p. 11. Quid vero facient his Platonis in Euthyd. p. 285. D. εἴ μοι ἡ δορά μὴ εἰς ἀσκὸν τελευτήσῃ, ὥσπερ ἡ τοῦ Μαρσύου? Non Athenarum tantum acropolis, sed aliarum etiam urbium arces nonnunquam πόλεις vocantur: et hic nihil impediret, quo minus ἐν τῇ πόλει in hunc sensum acciperemus; nam Sileni pellis in arce fuit suspensa. Xenophonti Ἀναβ. I. p. 146, 6. aula Regis fuisse traditur Celaenis ἐπὶ ταῖς πηγαῖς τοῦ Μαρσύου ποταμοῦ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει - - - ἐνταῦθα λέγεται Ἀπόλλων ἐκδεῖραι Μαρσύαν νικήσας, - - - καὶ τὸ δέρμα κρεμάσαι ἐν τῷ ἄντρον, ὅθεν αἱ πηγαί. Sed arcis apud Herod. mentio iam praecesserat; nam non

dubito quin pro ἀγορῆς [lin. 14.] recte correxerit *Salmas.* ἀκρῆς: ut flumen Marsyas magno dicatur *aquarum strepitu* ἐξ αὐτῆς τῆς ἀκρῆς τῆς Κελαινέων ἀνατέλλων. Tum scripsisse *Nostrum* suspicor, ἐν τῇ (scil. ἀκρῇ, in qua arce) καὶ ὁ τοῦ Σειλῶντος Μαρσύεω ἀσκὸς ἀνακρέματα. Voce ἀκρῆς in ἀγορῆς depravata, nihil mirum si quis adscripserit ad hunc locum, ἐν τῇ πόλει. VALCK.

CAP. XXVII. 1. Πύθιος) *Stephano* in Πυθόπολεις et *Plutarcho* *Virt. Mulier.* p. 262. Πυθῆς audit, *Plinio* *H. Nat.* XXXIII. 10. *Pythius Bithynus*, non bene: fuit enim *Lydus* domo, ditissimus quidem, sed pariter miserrimus. *Plura* *Holstenius* et *Harduinus*, et de aurea platano ac vite *B. Brisson.* *Regn. Pers.* I. 77. *WESS.* — *Herodotum* sequuti *Pythium* vocant *Seneca*, *Tzetzes*, *Eustathius*, *Suidas*. [*Suid.* in Ἀπαρτίαν.] Πυθίας dicitur in *Schol.* msstis ad *Aristidem*; Πύθης *Plutarcho* de *Virt. Mulier.* p. 262, 263. et *Polyaeno* VIII. 42. Non ille tantum ἐξείνισε τὴν βασιλείω στρατιὴν πᾶσαν ξεινίοισι μεγίστοισι: sicut *Λυσισθένης* teste *Diodoro* XI. 56. κατὰ τὴν διάβασιν τοῦ Ξέρξου τὴν δύναμιν τῶν Περσῶν ἄπασαν εἰστικαῶς: sed *Lydus* etiam *Pythius*, secundum *Nostrium*, *Xerxis patrem* *Darium* [lin. 9.] ἐδηρῆσατο τῇ πλατανίστῳ τῇ χρυσῇ καὶ τῇ ἀμπέλῳ. De *Xerxis* loquens expeditione *Aristid.* in *Panathen.* p. 223. Εἰ δ', inquit, ἐπιθυμήσει σκιάς, δένδρον ἢ αὐτῷ χρυσοῦν ἢ σκιά. *Schol.* *Ms.* in *Cod. clar. Pet. Burmanni* *Sec.* λέγεται ὅτι πλατάνον εἶχε χρυσὴν ἐπὶ τοῦ ὀχήματος συσκιάζουσαν αὐτὸν, ὡς *Φησιν* Ἡρόδοτος, ἣν παρέσχεον αὐτῷ Πυθίας ὁ Λυδός. *Neutrum* tradit *Herod.*, quem sequitur *Tzetzes* *Chil.* I. 925. De aurea vite et platano vid. praeter *Brisson.* *Celeberr. Wess.* ad *Diodor.* [XIX. 48.] T. II. p. 354. VALCK.

CAP. XXVIII. 9. ἀργυρίου μὲν δύο χιλιάδας) *Lineola* vel praetermissa vel loco non suo posita peperit errorem in *Edd.* *Eustathii* ad *Hom. Iliad.* β'. p. 277, 31. [pag. 366. ed. Rom.] *Pythius* illic habuisse legitur ἀργυρίου μὲν τέλαντα δύο, χρυσοῦ δὲ στατήρων *Δαρεικῶν* μυριάδας τετρακοσίας ἐπιδεούσας ἐπὶ χιλιάδων: ex *Herod.* *Tzetzes* memorat *Chil.* I. vs. 927. διαχίλια μὲν τέλαντα ἀργύρου ἀνεργάστου: scripserat *Eustath.* ἀργυρίου μὲν τετράντων δύο χιλιάδας. Quae quidem essent intra μυριάδα, χιλιάδες literis vulgo designabantur infra notatis obliquo ductu: β'. sunt duo: β. δύο χιλιάδες. Ex istis etiam scribendi compendiis plures hic illic

remanserunt errores. *Stater aureus*, sive Δαρεικός, valebat ἄργυρᾶς δραχμαῖς εἴκοσι, sex adeoque florenos: vid. I. Perizon. ad *Aeliani* Var. I. 22. et IV. 27. Drachmae 6000. talentum conficiebant Atticum. Athenis florente republica ducenta talenta pecunia censebatur maxima: ditissimus inter Athenienses Callias διακοσίων ταλάντων ἐτιμήσατο, teste *Lysia* Or. XIX. p. 349. [p. 649 seq. ed. Reisk.] *Pythius* Herodoti talenta habuit argenti duo millia; nummorum aureorum immensam summam. Tantum auri fecerat ex aurifodinis; et metalla tanto studio coli voluit a servis, ut agrorum necessariā cultura negligeretur, testibus *Plutarcho* et *Polyaeno*; prudentia tamen uxoris auri cupidissimum ab ista iam ante retraxerat insania, quam evenirent hic *Herodoto* narrata; ut adeo Xerxi dicere potuerit, [lin. 12.] αὐτῷ δέ μοι ἀπὸ ἀνδραπόδων τε καὶ γεωπέδων ἀρκίαν ἐστὶ βίος: quae verba sic scripta recuperabit ex Codicibus. vid. Dissert. *Herodot.* clar. *Wess.* p. 87. VALCK.

12 seq. ἀπὸ --- γεωπέδων ἀρκίαν ἐστὶ βίος) *Laurentii* atque ex agricolis ansam Porto aliisque dedit γεωπόνων refingendi. *Suidae* Γεωπός, ὁ γεωργός, si γεωπούς foret, vulgato aptius congrueret; modo ex ἀνδραπόδων numero eximi, quod ut fiat metuo, possent illi agricolae et glebae adscripti. Praestat ducibus msttis uti, et γεωπέδων, utpote pristini scripturae propius, amplecti. Γῆπεδα sive γῶπεδα, *Hesychio* χωρία, κτήσεις, sive fundi; pariterque *Harpocrati* ac *Suidae*: ex his et mancipiis Pythio ἀρκίαν βίος, victus uber: hoc enim accessorium schedae postulant, depositumque antea fuit lib. I. 31. WESS. — Placuit diminutivum γεωπεδίων, in quod plerique codd. consentiunt. S.

CAP. XXIX. 14. ἀπαρτιλογίη) Est ἀπηρτισμένος καὶ πλήρης ἀριθμός, sive λόγος: hinc enotarunt Grammatici: vid. clar. Io. noster *Alberti* ad *Hesych.* in voce. Sequentia, [l. 15.] κέκτησθαι αὐτὸς τάπερ αὐτὸς ἐκτήσατο, reddi debebant, et solus possideto, quae tutemet tibi parasti. Notam verbi κτάσθαι vim exemplis adfirmarunt G. *Raphel.* ad *Lucae* Ev. XII, 12. et I. I. *Wetsten.* ad *Matth.* x, 9. *Euripidis* ex *Inone* fragm. apud *Stobaeum* p. 511. sic commode restitui poterit: Κέκτησθαι δ' ὁρῶς ἂν ἔχῃς ἄντι ψόγου, καὶ σμικρὰ σώζων (τοῦνδικον σέβειν πρέπει.) Μὴδ' ὡς κακὸς ναύκληρος, εὖ πράξας ποτὶ, Ζητῶν τὰ πλείον' εἶτα πάντ' ἀπωλέσῃς. Versu secundo pro vulgatis,

τοῦνεχ' ὃν σίβειν πρ. Grotius posuerat οὐνεχ' ὑπερβεί πρ. VALCK.

CAP. XXX. 4. ἐς Κολοσσάς, πόλιν μεγάλην) Xenoph. Ἀναβ. I. p. 10. εἰς Κολοσσάς (Κολοσσάς) πόλιν οἰκουμένην, ὑπερβείναι καὶ μεγάλην. Male ergo Codd. nonnulli μεγάλης titulum urbi negant. *Lycum*, [lin. 5.] in terrae voraginem semet mergentem et emergentem iterum, describit Strabo XII. p. 867. v. [p. 578. c. ed. Cas.] WESS.

[9. ἐς Κούρα πόλιν) Eadem videtur urbem dicere quae Κούρα apud Strabonem lib. XII. p. 578. c. et XIV. 663. c. S.]

CAP. XXXI. 6. παρὰ Καλλάτην) Non debuerat Cl. Galeus, ex vitioso Arch. Καλλάτιον, reformare Καλλατίαν, urbem longissime in Thraciae fines remotam. Stephani Καλατίτης, πόλις Λιβύης, Ἡρόδοτος ἰβδόμη, hinc descendit; sed pravatum, et Nostri praescripto, quod Ortelius perspexit, sanandum. Δημιουργούς, mellificantes, attigit etiam lib. IV. 194. WESS.

8. ὅτε πλατάνιστον, τὴν κάλλιος εἶνεκα etc.) Velut ἱραστής, secundum *Aelian.* Var. II. 14. Xerxes ἐξῆψεν αὐτῆς κόσμον πολυτελεῖ, στρεπτοῖς καὶ ψαλλοῖς τιμῶν τοὺς κλάδους, καὶ μελεδωνὸν αὐτῇ κατέκρινεν, ὥσπερ ἐρωμένη Φύλακα καὶ Φρουρόν: ubi notant Scheffer. et Kühn. *Platanum* dicitur Herodoti *Xerxes* [lin. 9.] μελεδωνῶ ἀθανάτῳ ἀνδρὶ ἐπιτρέψας. Ex *Brissonio* praesertim de Regn. Pers. I. p. 165. (conf. notata ad *Diodor.* I. p. 409. et ad *Hesych.* in Ἀθάνατοι:) notissima quidem illa cohors decem millium lectorum equitum; quos *immortales*, ἀθανάτους, cur vocaverint Persae rationem pandit *Herod.* VII. 83. Sed ob eam ipsam rationem miror, unum ex istis, quem huic arbori servandae custodem constituit Xerxes, hic ab Herodoto dici ἀθάνατον ἄνδρα. Scripserat-ne fortasse μελεδωνῶ τῶν ἀθανάτων ἀνδρὶ ἐπιτρέψας? sic custodiendam ut usquam Graecis dicatur ἀθάνατος. *Themistio* dicitur τις ἀθάνατος ἀριθμὸς ἀποθησκόντων στρατιωτῶν, II. p. 36. c. iuxta *Pausan.* VI. p. 464. *Polydamas* in Perside κατὰ πρόκλησιν Περσῶν ἄνδρας τῶν καλουμένων ἀθανάτων ἀριθμὸν τρεῖς, ἀθρόους οἱ μονομαχῆσαντας ἀπίκτινεν: non utique scripsisset *Pausanias* *Polydamanta* Περσῶν τρεῖς ἀθανάτους ἄνδρας ἀποκτεῖναι. VALCK. — Ἀθάνατον ἄνδρα hic dicere videtur, cui etiam nunc vivo successor est designatus, qui in mortui

aut ab officio discedentis locum illico succedat: ita ut dici hactenus possit, numquam intermori qui officio, de quo agitur, fungatur. S.

8 seq. δωρησάμενος κόσμῳ χρυσίῳ) Nimium Tzetzae ad Lycophron. p. 142. καθ' Ἡρόδοτον ἐχρύσωσεν αὐτὴν διὰ τὸ κάλλος, decepti aurea platano c. 27. Idem Io. Chrysostomi peccatum Homil. VII. in Ep. ad Colossens. p. 377. v. ubi felix memoria Montfauconium destituit. Cautior et copiosior Aelian. Var. II. 14. Μελεδωνὸν ἀθάνατον platani explicabit Noster c. 83. inferius. WESS. — Vide proxime ante notata. S.

CAP. XXXII. 7. οὐκ ἔπειμψαν Δαρείῳ) Adascisci poterit ἔδοσαν: alterutrum sane ex glossa est. Δοῦναι et πέμπειν hoc in genere variantur. Confer. lib. IV. 127. et 131. [Vide Var. Lect.] Cur autem Xerxes nullos Athenas et Spartam ad petendam aquam et terram ablegaverit, docetur c. 133. WESS.

CAP. XXXIII. 3. Μαδύτου) Absurde Valla atque Arch. Ἀβύδου. Madytus et Sestus, Chersonesi urbes, recte iunguntur: immo, vero hinc Madyti ad Hellespontum positio, quae Cl. Cellario Geogr. Ant. lib. II. 15. p. 1311. quodammodo incertior, adparet, atque ex lib. IX. 119. Verius in eodem Valla cum Arch. et Vind. ἀκτὴ τραχέα, [lin. 4.] ora salebrosa. Memini ἄκρας λεπταὶ τῆς ἡπείρου lib. VIII. 107.; neque infitior adeo, παχύν dici quoque posse. At tractui isti sollemne id cognomen ex Tzetze ad Lycophron. pag. 141. γεφυρεῦν ἐπέμψθησαν τὸν Ἑλλήσποντον περὶ τραχεῖαν ἀκτὴν λεγομένην, μεταξύ Σηστοῦ καὶ Μαδύτου, non Ἀβύδου, ut vulgo. WESS.

8. ζῶντα πρὸς σανίδα προσδιεπασσάλευσαν) Infra IX. 119. Artaycten σανίδα προσπασσαλεύσαντες ἀνεκρέμασαν: id est πρὸς σανίδα πασσαλεύσαντες. Nostro loco πρὸς σανίδα διεπασσάλευσαν legisse videtur Eustath. ad Od. χ'. p. 780, 28., ubi ex Lixico veteri Σανὶς esse dicitur, ἐν ᾗ τοὺς κακουργοὺς ἔδουν. Hesych. Σανὶς --- τίθεται καὶ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ: spectant ista locum Aristoph. Thesm. vs. 937. In eiusdem Pluto legitur vs. 944. πρὸς τὸ μέτωπον --- Ὡς περ κοτίνῳ προσπατταλίωσω τουτώ: ad frontem, (calceos) tanquam ad oleastrum, clavis affigam huic: Berglerus. Hegesippus in Adelphis apud Athen. VII. p. 290. E. πρὸς τὴν θύραν, Ἐστῆξεν ἄχανὴς προσπατταλιμίνος, Ἀφῶνος ἄχρις ἂν etc. Electa voce Ἀφῶνος, ex inter-

pretamento voci ἀχανής olim adiecta, scribendum: Ἀχανὺς γ' ἂν αὐτὸν etc. sic suus versui constabit modulus. Herodoti *Artayctes*, praeter cetera flagitia, in *Protesilai templo*, [lin. 9 seq.] ἀθέμιτα ἔρδισκε. (ἐν τῷ αὐτῷ quippe γυναιξὶ μισγόμενος, IX. c. 115.) Vocem istis olim interiectam ἔργα recte Gronov. omisit: ἀθέμιτα mutari non debuit: VIII. cap. 143., μηδὲ ἀθέμιστα ἔρδειν παραίνεε: ubi ex Arch. enotatum, ἀθέμιτα βίζειν. Ad istam normam alibi scripsit ἀχαρίτα παθήματα, et δῆμον συνοίκημα ἀχαριώτατον: hoc enim ex Mssitis praebet Galeus in p. 431, 37. [VII. 156, 19.] VALCK.

10. ἀθέμιστα ἔρδισκε) Sive ἔργα addas, seu demas, parum referet. Ἀθέμιστα ἔργα ἔπρασσον *Lucian.* *Dea Syr.* c. 12., ἀθέμιστα ἔργα μηδομένους *Manetho* II. 301. *Noster* lib. VIII. 143. μηδὲ -- ἀθέμιστα ἔρδειν παραίνεε. In praecedentibus [lin. 8.] πρὸς σάνδα διεκασσάλευσαν ex *Pass.* et *Eustath.* adsumi poterat. Vide lib. IX. 119. WESS.

CAP. XXXIV. [2 seq. τὴν μὲν λευκολίνου etc.) τὴν μὲν --- τὴν δ' ἱέρην, scil. γίφυραν, nomen in verbo ἐγεφύρου latentis. Caeterum conf. c. 25, 2 seq. S.]

CAP. XXXV. 2. τὸν Ἑλλήσποντον ἐκέλευσε τριηκοσίας ἐπικίεσθαι μᾶστιγι πληγὰς) Persae institutum et mens Scriptoris in propatulo; structura inplicationis. Gronovius ἐπικίεσθαι legisse videtur, opinione haud probabili: [at nihil ad h. l. notavit Gronov. in versione autem cum *Valla* posuit infligi, quod et ipse *Wess.* recte tenuit:] tolerabilius ἐπιθίεσθαι *Corn. de Pauw*, cui, si per *Codd.* staret, accedere possem. Alii maiora audent. *Vulgatae* si sanitas constat, dicendum est, ἐφικίεσθαι et καθικίεσθαι eundem praestare usum. *Plato Hipp. Maior.* p. 292. A. ἂν τύχη βακτηρίαν ἔχων, ἂν μὴ ἐκφύγῃ φεύγων αὐτὸν, εὖ μάλα μοῦ ἐφικίεσθαι (nempe αὐτῇ) πειράσσεται. *Sophocles Oed. Tyr.* vs. 819. διπλοῖς κέντροισί μοῦ καθίκετο. In quibus diversior ordo et iunctura quidem, hic accommodanda verbo, sub dictione latenti, μαστιγῶσαι τὸν Ἑλλήσποντον, uti c. 54. et VIII. 109. Atque eum in modum *Abreschius.* Conmode, haec dum meditor, in mentem redit Homericum *Iliad.* E. 748. Ἦεν δὲ μᾶστιγι θοῶς ἐπιμαίειτ' ἄρ' ἵππους, quo utantur volentes. WESS. — Suo sic more scripsit *Herod.* pro ἐπὶ τὸν Ἑλλήσποντον ἐκέλευσε τριηκοσίας ἐκίεσθαι μᾶστιγι πληγὰς. Hac opinor ratione collocata vir doctus non censuisset tentanda. Insanum utrumque

facinus, quo fertur iratus Xerxes in mare saeviusse flagellis et compedes demisisse, quod Herodotum sequuti plurimi commemorant, *Brissonio* partim citati de Regn. Pers. lib. III. pag. 420., illud equidem a Graecis confictum suspicor cum *Th. Stanleio* ad *Aeschyli* Pers. vs. 752., cuius locum adhibuit ill. *Ez. Spanhem.* ad *Iulian.* p. 195. De mari pontibus strato *Aeschylus* est intelligendus, ut eius aetate fabula nondum vulgo fuisse videatur recepta: de filio *Darius* apud *Aeschyl.* Ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρὸν, δοῦλον ὧς, δεσμώμασιν ἥλπισε σχῆσειν - - - καὶ, πέδαις σφυρηλάτοις Περιβαλὼν, πολλὴν κέλευθον ἤνυσεν πολλῶ στρατῶ. Ira regis ob pontem vi tempestatis disiectum, atque isthaec *Aeschyli* Athenis decantata, facilem fabulae fingendae ingeniis Atticis prae-buerunt ansam: vid. *Diogenis Laërt.* Prooem. §. 9. Istius aevi Persica monumenta si ad nos usque pervenissent, forsitan intelligeremus (quod, altera tantum audita parte, et quid nostra aetate eveniat cogitantibus nobis certe licet suspicari) mendaces multa de Persis falsa nobis Graecos tradidisse, suasque semper res amplificasse. *Dion Chrys.* Or. XI. pag. 191. D. Ἄνδρες, inquit, ἤκουσα Μήδου λέγοντος, ὅτι οὐδὲν ὁμολογοῦσιν οἱ Πέρσαι τῶν παρὰ τοῖς Ἕλλησι κ. τ. λ. VALCK. — Caeterum conf. cap. 54 sub fin. et VIII. 109, 18. S.

3 seq. ἤδη δὲ ἤκουσα ὧς καὶ στίγτας) Quod Noster auditione tantum accepisse se testatur, sanequam absurdissimum, illud vix aliis commemoratur. De Xerxe *Juvenal.* Sat. X. 182. Ipsum compedibus qui vinxerat Ennosigaeum: Mitius id sane, quod non et stigmatē dignum Credidit: ubi Herodotē dedit Grangaeus ut vulgantur; in quibus στίγτας ex *Med.* bene scripsit *Gronov.*, quod ex *Arch.* etiam obtulerat *Galeus*, pro μάστιγίας: sed nec qui flagellis caederent μάστιγίας, verum dici potuerunt μάστισταί, quod ex *Alex.* Cod. recipiendum in lib. IV. *Maccab.* ix, 11. Lexicographis aequē ignotum ac Herodoteum Στιγύς. VALCK. — Praeclare στίγτας ex Msstis *Galeus* et *Gronovius*. Conf. *Juvenal.* Sat. X. 182. ac *Plutarch.* de Ira p. 455. D. WESS.

6 seqq. Ὡς πικρὸν ὕδωρ, δεσπότης etc.) Media καὶ ἀλμυρὸν, ut supervacua, schedis desiderantibus, exterminavi. Migrarant in hanc viciniam ex proxime sequente καὶ ἀλμυρῶ ποταμῶ aut Homereo ἐπιπλεῖν ἀλμυρὸν ὕδωρ, *Odys.* i. 227. si-

milibusve. WESS. — Quae in mare dicta voluit a flagellantibus Herodoti Xerxes, illa supra modum admiratur Hermogenes pag. 403. Σχεδὸν δι' ὅλου τοῦ λόγου ἡδονὰς ἐργαζόμενος ἐν ταῖς εἰς τὸν Ἑλλησπόντον ὑπὸ Ξέρξου πραχθεῖσιν, ὑπερίβαλλτο τῇ ἡδονῇ καὶ τῇ γλυκύτητι: tum, descriptis Herodoteis, Ἐνταῦθα, ait, πρὸς τὸ ὕδωρ, ὡς αἰσθῆσιν τινα ἔχον καὶ προαίρειν, διαλεγόμενον ποιήσας τὸν Ξέρξην, ὑπερίβαλλεν ἡδονῇ. Prostant illic Herodotea ut in Editis: postrema tamen rectius hoc modo scripta: σοὶ δὲ κατὰ δίκην ἄρα οὐδεὶς ἀνθρώπων θύει, ὡς ἐόντι δολερῷ τε καὶ ἀλμυρῷ ποταμῷ: in his lectio firmatur Med. et καὶ recte omittitur. VALCK.

CAP. XXXVI. 2. τὰς δὲ ἄλλοι ἀρχιτέκτονες ἐξέγυνσαν) Quando nihil adest, quo τὰς commodè possit referri, voculam cum Reiskio suspicor excidisse: fortasse scribi poterit: τὰς δὲ (αἰκτὰς) ἄλλοι ἀρχιτέκτονες ἐξέγυνσαν. Erat enim cap. 33. αἰκτὴ τραχὺ εἰς θάλασσαν κατήκουσα Ἀβύδῳ κατεναντίον: et cap. 34., εἰς ταύτην τὴν αἰκτὴν ἐξ Ἀβύδου ὁρμώμενοι ἐγεφύρουν τοῖσι προσέκειτο. Hinc vocem γιφύρας plerique cum Valla forte censebunt subaudiendam. VALCK. — Superius, cap. 34, 2. ad τὴν μὲν, et τὴν δὲ ἐτέρην, ex praecedente verbo ἐγεφύρουν in promptu erat nomen substantivum γίφυραν intelligere. At hoc loco alia ratio est. Quamvis dictionem ζυγύναι γίφυραν frequentet Herodotus, ut IV. 85, 2. 88, 12. 97, 11 - 13. 118, 4. etc. non idcirco ad τὰςδε omitti nomen γιφύρας commodè admodum potuerat. Quo magis speciosa erat Reiskii sententia, intercidisse vocab. νίας, αἰκτὰς aut γιφύρας. Verum tamen, quemadmodum paullo ante, ubi τῇ ζυῖξι dixit Herodotus, quilibet lector τῇ ζυῖξι τῶν γιφυρέων intelligebat, sic et hic fortasse haud ita magno incommodo praetermitti nomen γιφύρας potuit, utpote legentium animis praesens, et a quolibet ultro subaudiendum. Aliam expediendi huius loci rationem Dav. Schulz Vir clar. in Animadverss. ad Herodoti Hist. Bellor. Pers. iniit. Primora huius capituli verba, οἱ μὲν ταῦτα ἐποίησαν, ad ipsa illa quae initio cap. 34. leguntur et ad priorum pontium architectos referens, interpretatur Illos pontes isti fecerunt, hos alii architecti; adiecta hac observatione: „Facilis esset mutatio τοῦ ταῦτα in ταύτας, at non necessaria; neutrum in talibus usitatissimum pro ceteris „generibus. Τὰς δὲ (γιφύρας, nam de duplici ponte sermo)

„tamen respondet huic ταῦτα.“ — Sic ille; cui *Valla* praeiverat, eundem locum ita reddens: *Et illos quidem pontes fecerunt ii quibus haec ingrata merces proposita erat: at alii architecti, qui alios fecerunt, hoc modo iunxerunt.* Latina *Gronovii*, quae *Wess.* etiam tenuit, obscuriora sunt, graecis nimis anxie insistentia: *Et quidem ista fecerunt ii quibus hic ingratus honor propositus erat. At alii architecti illos iunxerunt.* Equidem cum *Larchero*, οἱ μὲν ταῦτα ἐποίησαν etc. de his accepi quorum munus fuit exsequi saeva Regis mandata. conf. c. 39, 16 seqq. S.

3 seqq. Πεντηκοντῆς καὶ τριῖς. etc.) Quae sequuntur, non intellecta, descripserunt *Brisson.* de Regn. Pers. III. p. 434., et *Stanlei.* in *Aesch.* Pers. vs. 71. latine vertit atque explicuit *Dion. Petav.* ad *Themist.* pag. 451 seq., partim attigerunt *Casaub.* aliique: supersunt et in his nonnulla lucis indiga. *VALCK.* — Mihi quoque in pontium descriptione, quae proxime subiicitur, multa obscura esse profiteor: quibus quum nihil certae lucis valeam adfundere, anticipiti disputatione non multum detinebo Lectores, satis habens aliorum maxime super hoc loco sententias Viro-
rum doctorum referre. S.

5. ὑπὸ δὲ τὴν ἐτέραν τισσάμεται καὶ τριῖς.) Magna Codicibus gratia harum restitutione vocum: erat enim ἀναπόδοτος minimeque consequens narratio. Duo pinguntur pontes, quorum alteri, *Euxino Ponto* obverso, cccclx. naves substratae; alteri, qui *Aegaeum mare* spectabat, cccxiv: Quae postrema si deficiant, luxa et manca oratio. Vidit defectum atque ex *Vallae* Latinis prudenter sarsit *Cl. Pavius*; animadvertit eundem *Cl. D. Petavius* ad *Themistii* Or. X. p. 451., in instauratione nimius: sic namque, ὑπὸ δὲ τὴν πρὸς τοῦ Αἰγαίου ἐξήκοντα καὶ τριῖς, vel uno verbo τοσαύτας: neque enim rationem esse cur tanto plures in altero ponte fuerint. Speciose profecto; quam tamen speciem schedae respuunt, pontiumque ordo et series navium: namque prioris pontis naves stabant transversae, hinc plures: posterioris directae et propterea pauciores. *Pet. Bertius* de Aggerib. et Pontib. cap. 3. idem *Xerxis* opus adgressus fuit, sed levi brachio. *WESS.*

7. ἵνα ἀναχωρήσῃ τὸν τόπον) Videlicet ὁ πόντος. *Valla* dederat, ut stabiliret funes armamentorum, rectius veriusque

contentionem ac firmitatem rudentum. Fluctus enim propellebat naves istas, quae impulsae funium contentionem agebant. Ἀναχωρεῖν proprie est inhibere, ac navem reprimere: hinc μεταληπτικῶς Valla interpretatur stabilire, quod Petavius et Pavius perspexerunt. Statim [lin. 8.] ἀγκύρας κατῆκαν, indole sermonis postulante, reposui; mutato, quod tolerari potuisse miror, κατῆκον. Scripsissem quoque [lin. 9.] τῆς μὲν πρὸς τοῦ Πόντου cum Petavio, eo quod subinde sequitur τῆς δὲ ἐτέρας: ex utroque enim ponte anchoras demiserunt. Sed Mssti aliter. Gronovii Latina reliqui, etsi pro mea opinione minime bona. WESS.

[3-9. Gronovii versio haec erat: Quinquaginta remorum naves triremesque trecentas sexaginta Euxinum versus Pontum composuere: item ab altero latere trecentas quatuordecim, Ponto quidem transversas, Hellesponto autem secundum fluxum, ut laxa esset fluitatio intentionis armamentorum. Quibus compositis, praegrandes ancoras demiserunt, partim ab latere contra Pontum, ventorum causa qui intrinsecus expirant: etc. Reiskius ad hunc locum nihil adnotavit, nisi quod pro ἀναχωρήσῃ lin. 7. ἀναχωρεῖσι maluerit. „ἀναχωρεῖ si ferretur, inquit, debet referri ad γέφυρα ἰσάστη.“ Larcheri gallica versio a latina Gronovii nihil fere discedit: Ils attachèrent ensemble cccx. vaisseaux de cinquante rames, et des triremes; et de l'autre côté cccxiv. Les premiers présentoient le flanc au Pont-Euxin; et les autres, du côté de l'Helléspont, répondoient au courant de l'eau, afin de tenir les cordages encore plus tendus. etc. Tum vero in Notis, primum, miratur idem doctus Interpres, quo pacto Wesselingius in altero ponte idcirco plures fuisse naves dixerit, quoniam transversae steterint. Sic enim multo paucioribus fuisse opus: statuendum potius, eo loci latiori spatio patuisse fretum, eoque longiore opus fuisse ponte. Deinde, postquam de obscuritate conquestus est, quae Rennelli, illustris Viri, interpretationem huius loci (in *Geographical System of Herodotus*, p. 31.) premit, proponit coniecturam, cui quidem ipse non magnopere confidit: constructos fortasse hos pontes esse ea anni tempestate, qua constanter a meridie flabant venti; inde necesse quidem fuisse, ut naves ab illa parte secundum aquae cursum starent, istas autem ab altera parte, quae Pontum specta-

bant, transversas locari potuisse. Quod si nostra de coniectura statuas, non Πόντου, sed πόρου h. l. scripsisse Herodotum; (conf. infra, lin. 21.) duo ista, quae memorat, ἐπικαρσίας stetisse naves, et stetisse Ἑλλησπόντου κατὰ ῥέον, non ita fuerint intelligenda, ut prius ad unum ex pontibus, posterius ad alterum spectet; sed utrumque ad utrumque pontem pertinebit. Utriusque pontis naves ita locatae erant, ut respectu traiectus (respectu lineae rectae ab una ora ad alteram ductae) transversae starent; sed rectae, secundum aquae in Hellesponto cursum. Superest, ut, quae ad eundem difficiliorem Nostri locum a Schulzio, Viro docto, adnotata sunt, his subiiciam. S.]

4 - 7. ὑπὸ μὲν τὴν etc.) Sub alterum pontem, Ponto Eurino obversum, trecentas et sexaginta, scil. τρεῖς: sub alterum, qui Aegaeum mare spectabat, trecentas et quatuordecim. Sequentia videmus ab aliis minus recte explicata, quorum omitti possunt interpretationes, his positis. Τοῦ μὲν Πόντου - - κατὰ ῥέον, est quasi παρενθήκη, quae directionem navium iunctarum signare debet. Erant autem collocatae, non tanquam transmittentes Hellespontum, sed tanquam invehentes, rectae, secundum fluxum Hellesponti, i. e. τοῦ Ἑλλησπόντου κατὰ ῥέον, et τοῦ Πόντου ἐπικαρσίας, [ἐπικαρσίας puto scribere voluerat Vir doctus.] quoad Pontum transversae sive obliquae. ἵνα ἀνακωχέῃ cet. non referas ad hanc parenthesin, sed ad superiora ὑπὸ μὲν τὴν etc. ut stabiliret, fulciret funes (τὸν τόνον) armamentorum pontium, quae inniterentur navibus sive ipsis fluctibus; nam paulum refert, ῥέος subintellegeris post ἀνακωχέῃ, an τούτο, opus istud iumentorum navium. In condendis prioribus pontibus quum nihil simile factum esset, facile est intelligere, cur tam celeriter a fluctibus destructum sit opus. Nam per Hellespontum tam latum quo tandem pacto funes tantopere intendi potuissent, ne in medio saltem demissae aquam attingerent? DAV. SCHULZ. — At hoc ipsum mirum quodammodo poterat videri, quod in iterata etiam pontium horum constructione funibus ab una ora in alteram tensis imponere transversas trabes, quae transitum praebebant, maluerint, quam validis tignis ab unaquaque nave in proximam aut proximas porrectis, apteque inter se connexis firmatisque. Nempe amplius tribuerunt robustorum ru-

Herodot. T. VI. P. I. V

dentium firmitati, qui simul ad cedendum, quod opus foret, impetui fluminis aptiores, quam tigna essent. — Haec cum superioribus, ad istorum pontium structuram pertinentibus, ita a me perscripta, iamque prelo erant commissa; quum, cuncta denuo relegens, intellexisse mihi visus sum, nihil opus fuisse coniecturâ illâ, quae pro τοῦ μὲν Πόντου ἐπικαρσίας, lin. 6. τοῦ μὲν πόντου ἐπικ. legendum suspicatus eram. Eodem enim res redit. Hellespontus veluti fluvijs consideratur, cuius cursus cum australi ora Ponti Euxini angulum fere rectum format. Igitur, quae naves secundum Hellesponti cursum rectae stabant, eadem commode dici potuerunt respectu Ponti oblique sive e transverso locatae fuisse: neque illae, ut Larcherus fingebat, latera obversa Ponto habebant, sed prorae earumdem Pontum spectabant. S.

10. τῆς δὲ ἱρίτης) Fuit quum scribere vellem τὰς δὲ ἱρίτης: nam minus placebat Wesselingii mutatio praecedentis τὰς μὲν in τῆς μὲν. Nunc intelligo, vulgatam lectionem negligentiae cuidam Scriptoris tribuendam esse, atque retinendam; aut, si qua corrigere volueris, ponendum esse τὰς δὲ τῆς ἱρίτης: articulus enim ante ἱρίτης abesse nequit. Τῆς δὲ si nobiscum admittas, τὰς δὲ tamen quasi subintelliges, quod respondeat priori τὰς μὲν. De utroque ponte, unde anchorae demittebantur, sermonem esse vides. DAV. SCHULZ.

12 seq. διέκπλεον δὲ ὑπόφανον etc.) Petavii his pontibus inpenaa opera latuit [Gronovio] Cel. viro: hinc illa eius notatio. Probat ipse separationem ὑπὸ φαῦσιν, sub lumen: tentat deinde ὑπὸ φάσιν, uti videre est. Iungo ego, Aldi et scriptorum ductum sequens. Ὑπόφανος fenestrae, lucem admittentis, notionem habet apud Interpretes Ezech. c. xli, 16. Hinc pro hiatu et patente transitu: par διανυσίας ratio, quae ab lucis transitu, spiraculum et foramen, quo fumus ex casis evolvitur, in Diodori XVII. 82., et διανυσίου, in vasculorum aperturis et spiraminibus apud Heronem Spirit. p. 163. Itaque διέκπλεος ὑπόφανος, transitus idem; ἀραιώματα Luciano Ver. Hist. II. 2., sive interceptum spatium et vacuum, per quod ὑποφάνεται, adparetque lux, ut Petavius. Reiskio, ὑπόφανον probanti, διέκπλεος adiectivi loco est. Mox [lin. 13.] Petavius scite, καὶ τῶν ἐν τριχοῦ: namque series

ipsae tam πεντηκοντέρους quam τριήρεις habebant, et utrasque proinde interruptas esse oportuit. WESS. — Non ego δέκπλοον pro adiectivo nomine accipiam, sed pro substantivo, per adpositionem, quam Grammatici vocant, alteri iunctum: *fenestram, aperturam, reliquerunt, quae esset δέκπλους*, id est, quae inserviret δέκπλω, quae minoribus navigiis transitum praeberet. Inter καὶ et τριχοῦ (lin. 13.) in promptu erat suspicio intercidisse nomen τριήρων: (conf. Var. Lect.) nec tamen illo adiecto opus utique fuisse intelligo, et e contextu reiectum istud adsumendum velim. Alternis iunctae erant triremes et naveq̃ longae sive penteconteri: *tribus in locis inter duas triremes aberat penteconterus*; et spatium, qua transirent minora navigia, vacuum relictum erat. Particula καὶ ante τριχοῦ similem quamdam vim habere potest, qualem passim alibi observavimus: scil. ut significet, non uno in loco, sed pluribus, et quidem tribus in locis. conf. Var. Lect. I. 99, 7. S.

16. στρεβλοῦντες ὄνοισι ξυλίνεσι) Egregia huic loco medela ex Med. et aliis. Ὀνοί sunt ares; ὄνισκοι ariculi, suculae, sive machinae tractorii generis. Galenus Gloss. Hippocrat. Ὀνεύεσθαι, ἡγουν δι' ὄνων ἐπιστροφῆς τείνειν. Ὀνοί γάρ καὶ ὄνισκοι, οἱ ἄξονες: et pluribus ad Hippocrat. de Fractur. p. 551. Adde Eustachium in Erotianum p. 82. [pag. 275. ed. Franz.] et Gronovium. WESS.

18 seq. παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ) Sic debuit. Nimum Petavii ὦν παχύτης μὲν ἦν αὐτῇ, et Reiskii ἡ αὐτῇ. WESS. — Immo recte Reiskius. Conf. Var. Lect. S.

20. τοῦ τάλαντον) τῶν τάλαντον Editor Genev. imprudenter: transitus in distributivis numeri est. Unde vero Tzetzes acceperit τριτάλαντον τῷ βάρει Chil. I. vs. 599. ipse dixerit. WESS.

[23. κατύπερθε τῶν ὀπλων τοῦ τόπου) Series naturalis verborum, κατύπερθε τοῦ τόπου τῶν ὀπλων: id est, κατύπερθε τῶν ὀπλων ἐντεταμένων. Quod sequitur [lin. 24.] αὐτῆς ἐπεξήγουν, obscure Valla reddidit, rursus desuper innexerunt: Gronov. tum ibi rursus superiunxerunt, quod tenuit Wess. Plinius Larcher, sed dubito an ex mente Scriptoris, on posa dessus des planches bien jointes les unes avec les autres. S.]

26. κατανάξαντες δὲ καὶ τὴν γῆν) Hesychius Κατανάξαντες, ἀνάξαντες, εἰς τοῦτόσω ἀναχωρήσαντες: forte, quae Abreschii

suspicio, νάξαρτις, εἰς τοῦπίσω ἀναχωρήσαντις, ut conplanandi significationem, quae huius est loci, et τοῦ καταπλάγειν iunxerit. H. Stephanus Thes. T. IV. pag. 1157. horum inmemor, κατανάγω Conporto. Affertur enim κατανάξαντις γῆν pro Conportantes iniicientesque terram. Est ex κατανάσσω. In Iosepho Bell. Iud. I. 21, 7. νάγμα, terra stipata: πύργος ναστός ibid. V. 4, 3. solida et bene compacta, sive νευαγμένες, quomodo Mssti Antiq. XV. 9, 6. verissime. Porro φραγμὸν, sepem hinc atque hinc praetensam, Tzetzes χειραγωγούς καὶ κλείσματα, Arrianus Ἀναβ. V. 7. κλίμακας, ubi excellenter Gronovius, adpellant. Ἐπερωῶντα non muto, rarum quidem tali usu, sed proprio et vetere. WESS. — παρείρυσαν ἔθεν καὶ ἔθεν, secundum utrumque latus duxerunt septum. De verbo εἰρύσθαι vide Wess. ad VII. 24, 5. S.

CAP. XXXVII. [2. οἱ τε χυτοὶ) Huc spectare videtur glossa apud Suidam: Χυτὸν χῶμα: et apud Hesych. Χυτὸν χωστὸν, καὶ τὸ χῶμα. Altera pars scholii, quod est apud utrumque, pertinet ad II. 69, 6. Quod χυτὸν (non χυτὸς aut χυτοί) scribitur apud hos Lexicographos, id fortasse ex vetustioris cuiuspiam Grammatici observatione ductum, quae huiusmodi fuerit: Χυτὸν λέγει Ἡρόδοτος τὸ χωστὸν καὶ τὸ χῶμα. S.]

9. οὐτ' ἐπινεφίλων ὄντων) Aristoteles Problem. XXIV. Sect. 17. iuvat Codicum scripturam, rogitans, Διὰ τί τῆς αἰθρίας μᾶλλον ψύχος γίνεται, ἢ ἐπινεφίλων ὄντων. Per autem mira solis haec obscurati descriptio; talis profecto, ut veram eclipsis causam aut exploratam non habuerit Herodotus, aut tragice circumscripserit. Quid enim ὁ ἥλιος ἐκλιπὼν τὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔδρην? Sed verum hunc solis fuisse defectum negant plerique sideralis scientiae professores, Seth. Calvisius Chronol. Ann. 3470., D. Petavius Doctr. Temp. lib. X. 25. H. Dodwellus Annal. Thucyd. pag. 47. WESS.

Ibid. ἀντὶ ἡμέρης τε νύξ ἐγένετο) Supra, I. cap. 103., νύξ ἡ ἡμέρη ἐγένετο. Cap. 74. συνήνευκε ὥστε -- τὴν ἡμέρην ἐξαπίνης νύκτα γινίσθαι. Primus istam defectionem solis, quae Astyage regnante facta est, praedixisse fertur Milesius Thales, iuxta Herod. et Ciceron. de Div. I. 49. Causam solis obscurati dudum ante naturalem Graecis iam tradiderat Palamedes, teste Philostr. pag. 709. Hic apud Herod. ὁ ἥλιος -- ἀφανὴς ἦν,

οὐτε ἐπινηφείων ἰόντων, αἰθέρης τε ταμάλιστα: sicut apud Livium XXXVIII. 4. coelo sereno interdiu obscurata lux est, quum Luna sub orbem solis subisset. οὐτ' ἐπινηφείων ἰόντων correctum ex Med. Τὰ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ξυνέφελα ὄντα dixit Thucyd. pag. 529, 99. [lib. VIII. c. 42.] Xerxi solis obscuratio, ut vulgo imperitorum, videbatur esse portentum. Insigne Pindari earmen apud Dionys. Halicarn. II. pag. 273. emendavit Scaliger in Propert. p. 239. Rei causas cognovisse saepe profuit Imperatoribus, ne velut prodigio divinitus facto militum animi terrerentur; Quinctilian. Inst. Or. I. c. x. p. 114. Graecis, non Persis, hoc ostento mala portendi cur crediderint, certe dixerint Magi, Noster enarrat; in quibus Ἑλλήνων προδέκτορα [lin. 14.] bene cepit Palmer. In Aristidis Themistoclem T. III. p. 297. Schol. Mstus: ἐρχομένου τοῦ βασιλέως ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ γενομένου περὶ τὸν Ἑλλήσποντον, ἔκλειψις ἐγένετο ἡλίου καὶ ἀνατολῆς* (lege ἐξ ἀνατολῆς*) εἶτα ὡς ἡρώτησεν ὁ βασιλεὺς τοὺς μάντις, τί σημεῖον τοῦτο, ἀπώλειαν εἰπεῖν τῶν Ἑλληνικῶν πόλεων. τούναντίον δὲ ἦν ἐσημαίνει γὰρ αὐτῷ τὴν ἥτταν, διότι ἀπὸ ἀνατολῶν ἐξέλυπεν ὁ ἥλιος* εἶγε καὶ ἀπὸ ἀνατολῶν ἤρχετο ὁ Ξέρξης. VALCK.

14. Ἑλλήνων προδέκτορα) Praesidem vertunt, Nob. Palmerio iure inprobante. Ex προδείκνυμι venit προδέκτωρ, praemonstrator malorum, et vates quidam. Magi φάσματος mirabilis interpretes respondent, solem, si quid praeter consuetum patiat, Graecis portendere et praesagire; lunam, suae nationi; cuius illi coniectus quas habuerint rationes, unde indagabimus? Ob oracula, coniiicit Palmerius Exercit. pag. 31., quae Delphis, Delo, Claro et aliis Graeciae urbibus sub Apollinis, qui sol est, nomine pandebantur. Sane non erat, cur Ph. a Turre erroris dicam Nostro impingeret, Monum. Vet. Ant. p. 175. Coluerint enim Persae Solem, ut venerati fuerunt; defectus eius ex magorum disciplina damnosus aliis potuit haberi. Sed ille προδέκτορα praesidem censuit contra verum. WESS.

15. ἐποιέτο τὴν ἔλασιν) In hoc genere simplex mavult. Vide III. 4. VII. 6. et cap. 106. πρότερον ταύτης τῆς ἐλάσιος. Xenoph. consimiliter Κυρ. παιδ. VIII. p. 217. D. E. Amplector itaque. WESS.

CAP. XXXVIII. 5. τὸ σὺ μὲν ἐλαφρόν, --- ἔμοι δὲ μέγα) Initio poematis Theognis: Εὐχόμενῳ μοι κλῦθι, κακoῖς

δ' ἀπὸ κῆρας ἀλαλκε· Σοὶ μὲν τοῦτο, θεῶ, σμικρὸν, ἔμοι δὲ μέγα.
Propius ad Nostri structuram Andocides in exordio Orat.
de Myster. δεῖσθαι ὑμῶν δίκαια, καὶ ὑμῖν γε ἰσθὶα χαρίζεσθαι,
καὶ ἔμοι ἀξία πολλοῦ τυχεῖν παρ' ὑμῶν. VALCK.

13. παραλυσου τῆς στρατιῆς) στρατηνῆς mallem. Pra-
ve in Plutarch. Virt. Mul. pag. 263. A. Pythes seu Pythius
χάριν ᾗτήσατο παρὰ τοῦ βασιλέως - - ἵνα παρῆναι τῇ στρατιᾷ,
καὶ καταλειπεῖν αὐτῷ γυροβοσκεῖν. Scripserat παρῆναι τῆς στρα-
τείας. Unius vacationem petens, de eodem Pythio, Seneca lib.
III. Ir. c. 17. Hoc, nisi erro, occupavit Mos. Solanus ad Plut.
Alcibiad. WESS. — Στρατηνῆς et hic scribendum, ut in
simillima narratione de Oeobazo, a militia vacationem
uni filiorum petente IV. 84. στρατηνῆς ἀπολελύσθαι. Apud
Plutarch. T. II. p. 263. B. Pythes χάριν ᾗτήσατο παρὰ τοῦ βασι-
λέως, πεισέναν αὐτῷ παῖδων ὄντων, ἵνα παρῆναι τῇ στρατιᾷ, καὶ
καταλειπεῖν αὐτῷ γυροβοσκεῖν. Interpres quod sensus postula-
bat expressit, ut unus eorum immunitate militiæ donaretur:
scripserat, ut puto, Plutarch. ἵνα παρῆναι (sive potius ἀφῆ-
ναι vel ἀφῆναι) τῆς στρατείας. Sic passim loqui solebant. Ul-
pian. in Demosth. pag. 22, 15. νόμοι ἦσαν ἀφῆσθαι τινὰς τῆς
στρατείας, ὥστε πομπεύειν εἰς τὰ Διονύσια. Leges istas respicit
Diodor. Sic. IV. 5 fin. Lyeurgō memorantur contr. Leocr. p.
152, 33. οἱ ἀφῆμενοι τοῦ στρατεύεσθαι ἕνεκα τοῦ βουλευέσθαι ὑπὲρ
τῶν τῆς πόλεως. Ἀφῆναι τῆς στρατείας, Herodoto dicitur παρα-
λύσαι τῆς στρατηνῆς: ut VI. 94. Mardonium Darius παραλύει
τῆς στρατηνῆς. Quae Porto Herodotea dicitur locutio, ali-
quem praetura amovere, est et Thucydidea et aliorum. Thu-
cyd. VII. cap. 16., τὸν μὲν Νικίαν οὐ παρέλυσαν τῆς ἀρχῆς. vid.
Duker. et Suid. in Παραλύσαι. VALCK. — στρατηνῆς recepi
cum Schaeff. et Borh. Suspectum στρατιῆς cum superiori-
bus editis tenent quidem scripti, quod sciam, omnes. Conf.
Adnot. et Var. Lect. ad III. 3, 16. S.

CAP. XXXIX. 7 seqq. ἐν τοῖσι ὡς τοῖν ἀνθρώπων etc.)
Paulo haec aliter scripta sic Stobaeus excitat Gesneri pag.
173, 34. Ὡς ἐν τοῖσι ὡς τοῖν ἀνθρώπων οἰκίαι ἁ θυμὸς, χρηστὰ
μὲν ἀκούσας τίρψιος ἐμπιμπλησι τὸ σῶμα· ὑπὸνάρτια δὲ τοῦτοίσι
ἀκούσας ἀνοιδάζει: ex quibus Herodoto restituerem τοῦτοίσι
ἀκούσας: reliqua vulgatis sunt deteriora. Sensum obscu-
rioris dicti conatus est eruere Stephano citatus Erasmus in
Adag. Animus habitat in auribus. VALCK.

9. ὑπαντία δὲ τούτοις) Stobaeus, ut saepe, Ionum characterem servavit; nec pravum eiusdem ἀνοιδάνει, quamquam vulgato haud prius, sicuti lib. III. 127. adscriptum. Homerus Iliad. i. 550. ὃς τε καὶ ἄλλων Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον. Dicti Herodotei interiorē sententiā Camerarius Problem. Cent. I. 9. vestigavit. WESS.

15. τὴν ψυχὴν ζημιώσται) Hoc ego Codicum lectioni a Galeo et Steph. enotatae non postponerem: in Matth. xvi, 36. nonnulla dedit Wetsten.; ad eandem rationem aetate scribebant Herodoti. Thucydides [III. 40.] pag. 192, 62., μεγάλη ζημιώσται: ubi ζημιωθήσεται, natum ex interpretamento, praebent Codices. οὔτε τι ζημιωθέντας dixit Xenoph. Oecon. p. 491, 35. Iussit Xerxes [lin. 18.] natu maximum filiorum Pythii μέσον διαταμῆν· διαταμόντας δὲ etc. Plutarch. T. II. pag. 263. B. ὁ Εἰρήης ὑπ' ὀργῆς τοῦτον μόνον, ὃν ἐζητήσατε, ἑφαξας καὶ διατεμὼν, ἐκέλευσε τὸν στρατὸν διελθεῖν· τοὺς δὲ ἄλλους ἐπηγάγετο, καὶ πάντες ἀπώλοντο κατὰ τὰς μάχας. Secundum Senecam, de Ira III. 17. quem pater elegerat, Xerxes in duas partes distraotum ab utroque viae latere posuit, et hac victima lustravit exercitum. Senecae locum adhibuerunt Wess. ad Herod. p. 320. [ad IV. 84, 7.] et Brisson. Regn. Pers. lib. III. p. 357. VALCK.

20. καὶ ταύτῃ διξίναι τὸν στρατὸν.) In partes duas distraetum ab utroque viae latere posuit, et hac victima lustravit exercitum, Romani moris non ignarus Seneca. De Peleo, qui Acasti uxorem dissecuerat, Apollodorus Bibl. III. 12, 7. καὶ διελὼν τὰ μέλη διήγαγε δι' αὐτῆς τὸν στρατὸν. In foederum sanctione multa huiusmodi apud ill. Grotium in Matth. c. xxvi, 28. WESS.

CAP. XL. 3. στρατὸς παντοίων ἰθύνων) Vocem σύμμικτος exterminavi, minime ob ἀναμιξ̄ necessariam. Recte c. 55. ὁ σύμμικτος στρατὸς παντοίων ἰθύνων, unde in hanc viciniam conmigravit. WESS. — Aberat a Med. vox σύμμικτος. Si abessent aliis Codicibus voces οὐ διασκευμένοι, [lin. 4.] haec ad ἀναμιξ̄ suspicarer olim adiectas. Ἀναμιξ̄ Hesychio redditur ἀναμεμιγμένως: vox Sophocli, Thucydidi, Xenophonti, ter adhibita Herodoto. VALCK.

9. Νισαῖοι καλεῖμενοι) Quae hic δειτρογραφία, eadem lib. III. 106. plurimisque aliorum in locis. Hinc dubium atque anceps, Nisaei-ne an Nesaei hi equi. Docte Valesius ad

anicum, ἢ ἀπὸ χιλίων βοῶν θυσία, secundum
ur Χιλιομβη. VALCK.

πεδον ἐνέπτεσε) *Terror Panicus noctu ἐς τὸ*
πᾶν, vel ἐπέπτεσε: hoc, ut ex Med., placet
ut usitatius, viro docto in Miscell. Obs.

VALCK. — Doluit Gronov. ἐπέπτεσε Med. non
quoto alia mens, qui lib. IV. 203. τοῖσι Πέρ-
πτεσε: et VIII. 37. φόβος τοῖσι βαρβάροις ἐν-
abus structura discrepans neminem mora-
promiscua, ut bene vir doctus Miscell.

fig. 144. S. Lucas, φόβος ἐπέπτεσεν ἐπ' αὐτόν,
ubi ἐπέπτεσε Codex unus. Verior eiusdem

Γεργιῆς Ταυροῦς [lin. 13.] coniungens,
WESS. — Praeter codicis sui auctorita-

lures accedunt, provocavit Gronov. ad He-
Ex Stephani Byz. praescripto Γεργιῆς ex-

Γεργιῆς: sed Γεργιῆς utrobique tuentur He-
S.

(LIV. 1. ἐν Ἀβύδῳ) Inutilem vocem μέση,
rum iussui, induxi. Cui enim ea bono?
par opinatio. WESS.

ποῖντο γὰρ --- αὐτῷ ταύτῃ προεξέδρη) ἐξέδρη
risk. uti Arch. et Vind. Iam quoniam αὐτοῦ

infrequens, idem huic restituendum loco pu-
nius, Dilucid. Thucyd. p. 403. Ego vero nihil

WESS. — Suspicebatur clar. Abresch. Diluc.
403., legi commode posse αὐτοῦ ταύτῃ: quomodo

tur Noster; sed hic vicina requirere videntur
αὐτῷ, Stobaeo quoque lectum p. 535. Προεξέδρη

Abydenis parata prima sedes fuisse videtur,
xedra prae reliquis emineret: θρόνον ὑψηλὸν δι-

Chil. I. vs. 937. Ἐξέδρα quid fuerit, post Budaeum
Steph. in Thes. Ling. Gr. I. p. 1084. Quae velut

scriptoris excitat is e Suida, verba sunt Diogenis
19. quibuscum conferri possunt Dio Chrys. pag.

et Harpocrat. in voc. Δέσχαι. VALCK. — In vo-
ἐξέδρη (ut in verbis προκατίζεσθαι et προκατῆσθαι) alia

praepositionis πρὸ atque in verbo προεπιποίητο. S.
AP. XLV. 4. μετὰ δὲ τοῦτο ἰδάνυσσε) Specie alie-

revera suam conditionem deplorassee videtur, (Valerio

Ammian. lib. XXIII. 6. de his sacroque Iovis curru et *B. Brisson.* Regn. Pers. I. 122. et III. 29. WESS.

CAP. XLI. 3. ἐν τοῦ ἄρματος ἐς ἀρμαμαξάν) Clara utriusque vehiculi distinctio, etiam in *Xenophonte Κύρου*. VI. p. 162. B. et 168. B. [et alibi,] tum *Ἀναβ.* I. pag. 247. C. *Harmamata* carpenti genus et mollissimae venerationis erat, mulieribus quam maribus accommodatius. *Essedum* Laurentii inprobat *Schefferus*, neque geminum plane fuit, *Rei Vehic.* lib. II. 17. p. 217., quem adi et doctos *Curtii* interpretes III. 3, 23. WESS.

13. καὶ μῆλα, οἱ ἄγχιστα etc.) *Mala Persica* ex auro imis adfixa hastis gestabant, ἐπὶ τῶν στυράκων μῆλα χρυσᾷ ἔχοντες, *Athenaeus* XII. p. 514. C. Hinc illi *Μηλοφόροι*, non alii ac αἰχμοφόροι, hastati, qui Persarum nobilissimi post regis vehiculum incedebant: nam quorum in hastis extimis mala punica aurea, φορεῖαι χρυσῆαι, his locus erat ante decem Nisaeos equos, spiculaque in humum versus inflexa; cum hastati *Μηλοφόροι* hastas κατὰ νόμον, uti mos ferebat, erectas ostenderent et vibrarent. Haec plana. WESS.

CAP. XLII. 4. ἐς Καρίνην) Pro *Med.* et aliorum *Καρίνην* docte *Gronov.* consistit: magis, meo quidem iudicio, adposita *Carine*, seu *Carene* potius, quippe *Mysiae* et *Atarnensium* urbi proxima apud *Plin.* *Hist. Nat.* lib. V. 30. Accedit *Stephani Καρίνην, πόλις Μυσίας*, *Ἡρόδοτος* ἐβδόμη, hanc *Nostri* indicantis. Malui praeterea [lin. 6.] Ἀτραμύντερον ob *Eustathii* adsensum et *Thucydidis* in primis lib. V. 1., ubi *Schol.* et *Dukerus*. WESS.

CAP. XLIII. 3. ἐπίλιπε τὸ ῥέθρον) *Nilus*, cuius aqua stato tempore minuebatur, ἀπολείπων τὸ ῥέθρον, lib. II. 19. patronus vulgato esse posset, nisi potior *Codicum* auctoritas, frequentioreque usu firmata c. 21, 58. et 125. foret. Utique nihil urget, ut ὃ ἐπίλιπε sive ἐπίλιπε --- πινόμενον contra tabulas pingatur. WESS. — τὸ ῥέθρον intellige κατὰ τὸ ῥέθρον, ut II. 19, 11. S.

8. τῇ Ἀθηναίῃ τῇ Ἰλιάδι ἔθυσε) *Palladi Iliacae* Alexander quoque Magnus, *Ilium* delatus, sacra fecit, *Arriano* I. 11. et *Diodoro* XVII. 18. testibus. WESS.

8 seq. ἔθυσε θούς χιλίας' χοάς δὲ etc.) Dum *Xerxes* *Minervae Iliadi chiliombe* faciebat sacra, heroibus libabant Magi, χοάς οἱ Μάγοι τοῖς Ἡρώσι ἐχίαντο, id est, ἐνήγισαν. *Sumptuo-*

sum Xerxis sacrificium, ἢ ἀπὸ χιλίων βαῶν θυσία, secundum Eustath. dicebatur Χιλίομβη. VALCK.

10. ἐς τὸ στρατόπεδον ἐνέπαισε) Terror Panicus noctu ἐς τὸ στρατόπεδον ἐνέπαισε, vel ἐσίπαισε: hoc, ut ex Med., placet Gronovio; illud, ut usitatus, viro docto in Miscell. Obs. III. p. 144. VALCK. — Doluit Gronov. ἐσίπαισε Med. non receptum. Herodoto alia mens, qui lib. IV. 203. τοῖσι Πέρσῃσι --- φόβος ἐνέπαισε: et VIII. 37. φόβος τοῖσι βαρβάροις ἐνέπαιπώναι: in quibus structura discrepans neminem morabitur, cum sit promiscua, ut bene vir doctus Miscell. Observ. T. III. pag. 144. S. Lucas, φόβος ἐπέπαισεν ἐπ' αὐτὸν, Evang. c. 1, 12., ubi ἐνέπαισε Codex unus. Verior eiusdem Gronovii notatio, Γέργιδας Τευμερούς [lin. 13.] coniungens, quam consule. WESS. — Praeter codicis sui auctoritatem, cui alii plures accedunt, provocavit Gronov. ad Herod. V. 122, 8. Ex Stephani Byz. praescripto Γεργιδίας expectasses, aut Γεργιδίους: sed Γέργιδας utrobique tuentur Herodotei libri. S.

CAP. XLIV. 1. ἐν Ἀβύδῳ) Inutilem vocem μίσθ, parens schedarum iussui, induxi. Cui enim ea bono? Reiskii non dispar opinatio. WESS.

2 seq. προπεποίητο γὰρ --- αὐτῷ ταύτῃ προεξέδρη) ἐξέδρη corripbat Reisk. uti Arch. et Vind. Iam quoniam αὐτοῦ ταύτῃ haud infrequens, idem huic restituendum loco putavit Abreschius, Dilucid. Thucyd. p. 403. Ego vero nihil hic innovo. WESS. — Suspiciabatur clar. Abresch. Dilucid. Thucyd. p. 403., legi commode posse αὐτοῦ ταύτῃ: quomodo saepe loquitur Noster; sed hic vicina requirere videntur pronomen αὐτῷ, Stobaeo quoque lectum p. 535. Προεξέδρη Xerxi ab Abydenis parata prima sedes fuisse videtur, quae in exedra prae reliquis emineret: θρόνον ὑψηλὸν dixit Tzetz. Chil. I. vs. 937. Ἐξέδρα quid fuerit, post Budaeum docuit H. Steph. in Thes. Ling. Gr. I. p. 1084. Quae velut incerti Scriptoris excitat is e Suida, verba sunt Diogenis Laërt. IV. 19. quibuscum conferri possunt Dio Chrys. pag. 288. D. et Harpocrat. in voc. Αἵσχα. VALCK. — In vocab. προεξέδρη (ut in verbis προκατίζεσθαι et προκατῆσθαι) alia vis est praepositionis πρὸ atque in verbo προπεποίητο. S.

CAP. XLV. 4. μετὰ δὲ τοῦτο ἰδάνυσεν) Specie alienam, revera suam conditionem deplorasse videtur, (Valerio

Max. IX. cap. 13. ext. 1.) *opum magnitudine, quam altiori animi sensu felicior: videri enim voluit Xerxes lacrymans, quod tanta hominum multitudo intra centum annos esset obitura.* Haec et seqq. paucis expressit Tzetzes Chil. I. vs. 940. etc. Herodoteum autem Xerxis et Artabani colloquium ob sententiarum personis congruam magnitudinem miratur *Hermogenes* pag. 509. Πλείονι τῷ μεγέθει πολλοῦ κέρχεται, ὡς ἐν τι ἄλλοις, καὶ ἐν τῇ ἐξοδῳ τῶν Ἰσπεριῶν κατὰ τοὺς Ξέρξου πρὸς Ἀρτάβαζον, καὶ κείνου πρὸς Ξέρξην περὶ τῶν ἀνδρωπύων πραγμάτων λόγους. Facilis ipsi fuit *Hermogeni* lapsus in Persico nomine; qualis fuisse videtur et *Philostrati* de Vit. Soph. II. 5, 4. VALCK.

CAP. XLVI. 4. οὗτος ὡς νῆρ) Absque Codicum auxilio reponi potuerat vocula, quam oratio interrupta poscebat usitatissimam: Οὗτος ὧν ὡς νῆρ φρασεὶς Ξ. δ. Olim lectam ista monstrant *Stobaei* pag. 535, 46. οὗτος οὖν ἀνὴρ φρ. VALCK. — At nec interrupta admodum oratio; et facile h. l. caremus illa particula, quam nec alioquin in tali verborum constructione adhibere Herodotus adsuevit. S.

6. ἐργάσαι) Loco quidem indicato *Gesneri* editio *Stobaei* ἐργάσαι praebeat: sed p. 612, 26. ἔργα σά, τὸ etc. quae minime contemnenda lectio, si robur accepit a Codd., sincera poterit videri: ὡς πολὺ ἀλλήλων πεχωρισμένα ἔργα σά, τὸ νῦν τε καὶ ὀλίγῳ πρότερον. VALCK.

8. Ἐσῆλθε γὰρ με λογισάμενον) Verum hoc, et lib. III. 42. VI. 125. obvium. *Plutarch.* Consol. p. 109. n. Τὸν Ἡέσιον εἰσελθεῖν, ὅπερ ἴσως καὶ ἄλλον εἰσῆλθε. Saepe *Euripides*, monitore *Valckenario* ad *Phoeniss.* vs. 1379., saepe alii. Lacrymas stolidi regis *Epist.* 7. lib. III. *Plinius* addidit. Leniter *Valer. Max.* IX. 13. Extern. 1. Qui mihi specie alienam, revera suam conditionem deplorassee videtur: opum magnitudine, quam altiore animi sensu felicior. Merebantur hae lacrymae acriorem censuram. WESS.

Ibid. Ἐπῆλθε γὰρ με λογ. κατοικτεῖραι) Scribendum, ut legit *Stobaeus*, εἰσῆλθε γὰρ με λ. κ.; alterum quidem in talibus etiam adhibetur, sed iunctum dativo, quem casum exhibent optimi quoque Codices in *Herodot.* I. 30. ἡμερος ἐπιτεσθαί μοι ἐπῆλθε. *Pausan.* VIII. p. 634., οὐκ ἐπῆλθεν ἐπίσθαί μοι. In *Isocratis* *Panathen.* scribendum p. 244. λ. νῦν δ' οὐδὲν ἐπέρχεται μοι τοιοῦτο, ut p. 252. c. *Demosth.* p. 100, 39. etc.

Sed eam in rem satis erit legisse *Hemsterh.* ad *Luciani Prometh.* pag. 26. Ἐσῆλθί με dicatur, an μὲν, nihil interest: prius tamen et apud alios frequentius occurrit et apud *Herod.* III. 42. τὸν δὲ ὡς ἐσῆλθε θεῖον εἶναι τὸ πρῆγμα. VI. 125. ἰδόντα τὸν Κρείτον γίλως ἐσῆλθε. I. 116. τὸν Ἀστυάγεια ἐσῆλθεν ἀνάγκῃσιν αὐτοῦ. VALCK.

16. αἱ τε γὰρ συμφοραὶ προσπίπτουσιν) συμπίπτουσαι est apud *Stobaeum* pag. 536, 3. atque ita, ni fallor, scripserat etiam *Herodotus*: vid. p. 57, 36. [I. 139, 2.] p. 298, 35. [V. 35, 6.] etc. *Thucyd.* III. c. 60., κατανοούντες, --- ὡς ἀστάθμητον τὸ τῆς ξυμφορᾶς ὅ τι νί ποτ' ἀν καὶ ἀναξίω ξυμπίπτει: et p. 278, 85. VALCK. — Nec vero idcirco spernendum h. l. vulgatum. conf. *Var. Lect. S.*

17. καὶ αἱ νοῦσοι συνταράσσουσιν) *Faene* arripio *Vind.* et *Stobaei* συμφοραὶ προσπίπτουσιν, καὶ αἱ νοῦσοι, συνταράσσουσι, quod *Valla* expressit. WESS. — Qui hoc probant, hi iuncta intelligunt συνταράσσουσι, καὶ ποιέει. At καὶ particula hic non copulativam vim habet, sed intensivam, idemque fere ac καὶ τοι valet: καὶ βραχὺν ἶόντα, quamvis (*quamlibet*) sit brevis. S.

18 seq. οὕτω ὁ μὲν θάνατος etc.) Ubi in luctu atque miseriis mortem aerumnarum requiem vocat *Sallustius*, *Catil.* cap. 50. ibi *Herodotea* ista et similia veterum dicta collegit *Ios. Wasseus* p. 160. VALCK. — Laudavit hoc *Artabani effatum*, compendio verborum usus, *Choricus Or.* in *Procopium Gazaeum* c. 24. Vide vero *Eustathii* illud ad *Poëtam* p. 411. [p. 311. ed. Bas.] Εἰ δὲ τὰ Ἡροδότου ἀντίγραφα ἀσφαλῶς ἔχει κατὰ τὴν διὰ τοῦ ὁ μικροῦ γραφὴν τῆς ζῆς ἐν τῷ, ὁ θάνατος, μοχθηρᾶς οὐσης τῆς ζῆς, αἰρετώτερος τῷ ἀνθρώπῳ γέγονεν: et mirare doctissimi hominis haesitationem ob vocem tantopere *Herodoto* adamatam, et toties repetitam. Quae mutavit, vitio memoriae accepta fero. WESS.

20. γλυκὺν γινέσας τὸν αἰῶνα) *Laurentii* dulce gustans saeculum postulat γινεσάμενος. Meliora *Porti Latina*, *dulci gustu vitam adspargens*. Equidem, ni scripti *Codices* et *Platarchus* in edito acquiescerent, *Stobaei* πλέξας τὸν αἰῶνα, aevum agens, non abiicerem. *Conmode Euphorion*, Ὡ ζῆ, τί ποτ' ἡμῖν δοῦς χρέον τῷ ζῆν βραχὺν πλέκειν ἀλόπως τοῦτον ἡμᾶς οὐκ ἴδρ, in *Stob.* *Serm.* XCVI. pag. 528. Simillimum διαπλέκειν τὸν βίον apud *Nostrum* lib. V. 90, 6. Criminatur

deum Persa, iucundam transigentem vitam, sed generi humano invidentem, at absurdissime, ne quid gravius excidat. Repete ad lib. I. 32. praescripta. WESS. — Non modo ob Codicum consensum, sed etiam per se multo probabilior mihi scriptura γεύσας videtur. Taceo quod pro ea sententia, quam Stobaei lectioni Vir doctissimus tribuit, πλέκων scriptum oportuerit, non πλέξας. S.

Ibid. γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα) Quo sit sensu capiendum verbo *Wess.* indicavit, Diss. Herod. pag. 194. Prava interpretatio decepit eruditum scriptorem *des Essais de Crit.* p. 200. Plutarchus in fine libelli quo docet Ὅτι οὐδὲ ὅτι ἐστιν ἡδέως κατ' Ἐπίκουρον, p. 1106. F. sic adhibuit Herodotea, ut eorum sensum simul pandat: Σοφώτερος Ἡρόδοτος, εἰπὼν, ὡς ὁ θεὸς γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα φθονερός ἐν αὐτῷ ὧν φαίνεται, καὶ μάλιστα τοῖς εὐδαιμονεῖν δοκοῦσιν, οἷς δέλεαρ ἐστὶ λύπης τὸ ἥδὲ γενομένοις ὧν στέρησονται. Hinc etiam manifesta constans est differentia γεῖν inter et γεύεσθαι: qui sibi videntur fortunati miseri mortales, γεύονται, leviter gustant, ὧν στέρησονται, ea quibus mox privabuntur: qui brevi iucunditatis sensu calamitates humanas temperat, sive qui vitam iucundam mortalibus miseris maligne praebet primis velut labris gustandam, Herodoto dicitur γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα. γεύσαι semper significat gustum dare, eximie rei vendendae: vid. Eubuli fragm. apud Athen. I. p. 28. F. et Casaub. pag. 66. Firmus Caesariensis. Epist. 27., γεύσας ἡμᾶς Ἀττικῷ μέλιτος. Iamblich. Vit. Pyth. p. 16. γεύσαι βουλόμενος τῆς καλλοῦς τοὺς πατριώτας. Polyaen. p. 10. in Msto, οἶνον τοὺς πολεμίους γεύων. Venuste Silenus ad Ulyssen in Eurip. Cycl. vs. 150. γεῦμα τὴν ὥνῃν καλεῖ, gustus emptorem allicit. Philostr. de Vit. Soph. p. 557. F. ἱκανὰ ταῦτά που δηλώσαι τὸν ἄνδρα, καθάπερ τὸν ἀνδραγαθὸν τὸ γεῦμα. Idem de Vit. Apoll. VI. c. 12. μήτε γεῦμα παρέχειν μήτε δεῖγμα. Eubulus in Adelphis dixit βαδίζειν εἰς τὰ γεύματα, apud Athen. XI. p. 499. VALCK.

CAP. XLVII. 13. ὁρίαν τοι δύο) Pati equidem intermixtam ea in sede voculam non nequeo, hac lege, ut mox in exilium abeat: et abest a tribus Codd. optimo iure. De Mediceo silentium admiror. WESS. — Vide *Var. Lect.* S.

CAP. XLIX. 8. Φερέγγυος ἔσται διασῶσαι) Talia fere Aeschyl. VII. c. Theb. vs. 402. προσηγγυος, et

vs. 455. φερέγγυον φρούρημα, h. e. ἱκανὸν φρουρεῖν τὴν πατρίδα. Iunge vs. 476. et 803. Quae tamen omnia de hominibus. Vide supra lib. V. 30. et Criticos ad Sophoclis Elect. vs. 948. In sequentibus [lin. 9.] Arch. voluisse videtur καὶ τοὶ οὐκ ἔνα κη, sicuti μάλιστα κη, et similia. WESS.

10. παρ' ἣν δὴ κομίζεαι) Dabunt forte Codices κομίζεαι, quod legisse videtur Stobaeus p. 364, 11. Galeo memorata peior est lectio Arch. [Vide Var. Lect.] Ex proximis, οὐκων δὴ ἰόντων τοὶ λιμένων ὑποδείων, in Lexica receptum Ἰπποδέξιος λιμήν, pro portu navium capace. Intelliguntur hic certe λιμένες δυναίμενοι δέξασθαι τὸ ναυτικόν: quales forte dici possent ὑποδείξιοι, id est εὐθετοὶ εἰς τὸ δέξασθαι. Talia sunt in usu plurima: ξύλα ναυπηγήσιμα· ναυκληρώσιμοι στέγαι· ἀλώσιμον τείχος: quodque propius accederet, καταλήψιμος Antiphon. p. 129, 4. Classis Atheniensium in Siciliam profectura, ut in portus facilius reciperetur, in tres partes fuit a tribus ducibus distracta, teste Thucyd. VI. 42. τρία μέρη νεύσαντες ἐν ἑκάστῳ ἐκλήρωσαν, ἵνα μήτε ἅμα πλείοντες ἀπαρῶσιν ὕδατος καὶ λιμένων: sic ista mihi videntur omnino restituenda, admissa Vallae lectione Hudsono laudata. Cum iis quae sequuntur apud Herod. [lin. 14. γῆ δὲ πολέμῃ etc.] comparandus est Aesch. Pers. vs. 749. Αὐτὴ γὰρ ἢ γῆ ξύμμαχος κείροις πέλει. VALCK.

15. εἰ ἰθέλει τοι μηδὲν etc.) Vallam redarguit G. Arnaldus, εἰ ἰθέλει si vult vertentem; debuisset enim, si poterit, Animadv. Critic. c. 30. Sed Herodoto Graecisque aliis θέλει et ἰθέλει saepe numero redundat, poniturque de rebus inanimatis. [et infinitivo verbi iunctum, vim illi tribuit futuri temporis.] Nilus lib. II. 11. εἰ ὧν ἰθελήσει ἐκτρέψαι τὸ ρέεθρον, si alveum suum convertet; tum lib. I. 109. εἰ δὲ θελήσει -- ἐς τὴν θυγατέρα ταύτην ἀναβῆναι ἢ τυραννίς. Negligo cetera, a Raphaelio ad Act. Apost. c. 11, 12. conducta. WESS.

17. τὸ πρόσω αἰεὶ κλεπτόμενος) Stobaei βλεπόμενος displacet. Hesychio κλέπτεσθαι, praeter alia, πορεύεσθαι, si nempe furtim fiat. Philo Iud. lib. I. Vit. Mos. p. 648. Ε. μήτε λανθάνειν τοὺς πολλοὺς πειρώμενον, μήθ' οἷα Φιλεῖ, κλέπτοντα τὴν εἰσόδον. Contra ea Synesius lib. II. Provid. p. 119. c. οἱ βαρβαροὶ δὲ, τὴν τε εἴσδον ἐκεκλόφεσαν. Conf. Perizon. ad Aelian. Var. III. 47. Sequens sententia (εὐπρηξίης γὰρ -- οὐδεμίᾳ πληρώρη) plane Aeschyleo respondet, τὸ μὲν εὖ πράττειν ἀκόρεστον ἔφυ πάσι βροτοῖς, Agam. vs. 1340. WESS.

21. εἰ βουλευόμενος μὲν ἀββωδίοι, --- ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασὺς εἴη.) Haec Ios. Wasseo censetur aemulatus Thucydides in verissima quidem, sed, ut ego iudico, ab hac Artabani diversa sententia, lib. II. c. 40. ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ἔκονος φέρει: quam tractavit Hemsterh. ad Lucian. p. 38. Herodoteum illud meā sententiā Thucydidis expresserunt Archidamus et Hermocrates: ille lib. II. c. 11. χρὴ αἰεὶ, --- τῇ μὲν γνώμῃ θαρσαλέως στρατεύειν τῷ δὲ ἔργῳ διδύκτας παρυσκευάζεσθαι: id est ἀββωδίζοντα βουλεύεσθαι, priusquam incipias. Civibus suis utilissimum fore censebat Syracusanus Hermocrates lib. VI. p. 401. [cap. 34. extr.] τὸ μὲν καταφρονεῖν τοὺς ἐπιόντας ἐν τῶν ἔργων τῇ ἀλκῇ δεικνύσθαι, τὸ δ' ἤδη ταῖς μετὰ φόβου παρασκευαῖς ἀσφαλιστάτης νομίσαντας ὡς ἐπικινδύνους πράττειν. Similia dantur Demosthenis et Polybii. VALCK.

22. ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασὺς εἴη) Multa veteres his gemina. Satis unum erit Sallustianum: Priusquam incipias, consulto, ubi consulueris, mature facto opus est: Catil. c. 1. ubi plena manu Wasse et Cortius, illisque prior Ioach. Camerarius ad Aristotelis Ethic. Nicom. lib. VI. 9. WESS.

CAP. L. 9. μὴ τὸ βίβαιον ἀποδέξαι) Inconmodum erit μῆτι, cui Gronov. locum dedit, ni μῆτι cum Abreschio formetur. Vulgatum, munitum Codicum suffragio, stare potest. Idem Vir doctissimus post pauca [lin. 12.] scite, πῶς χωρὶ τὸ βίβαιον, qua processerit ratione. Tale Aristoph. Pac. vs. 471. πῶς οὐ χωρεῖ τούργον; Lucian. Dial. Deor. XX. 15. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἄδηνον, aliaque passim. WESS. — Optime habet τὸ βίβαιον lin. 9. cui cave τὸ βιβ. praeferas. In qualibet quaestione, quae agitur, multae possunt esse opiniones σφαλεραί, fallaces et incertae; una tantum vera et certa: atque hoc est τὸ βίβαιον, quod dicentem Xerxen facit Herodotus: idque ipsum lin. 12. repetitur. Iam ead. lin. quod in editis et scriptis, quoad novimus, cunctis legitur πῶς χρῆ, (non πῶς χρῆ, uti temere in nostra Var. Lect. itemque in Notula contextui subiecta scriptum:) id quidem ferri non poterat, nisi πῶς h. l. idem ac ὡς vel ὅπως valere statueres; cuius usus particulae illius aliud certum exemplum requirimus. Parum vero commodum Abreschii πῶς χωρὶ videri nobis debuit: non enim quaeritur, quo pacto exiturum sit id quod βίβαιον est; nam, qui τὸ βίβαιον novit, is etiam novit quisnam futurus

sit rei exitus. Taceo, quod pro ea sententia, quam vir doctus spectabat, πῶς χωρήσει oportuisset, non πῶς χωρῇ. Itaque ὅπως pro κῶς correxi; rectius forsán facturus, si consentientem librorum scripturam in contextu tenuissem, coniecturamque satis habuissem in *Var. Lect.* proponere. S.

18. γνώμησι ἐχρέοντο ὁμοίησι καὶ σὺ) Ex *Med.* dedit hoc Gronov. pro τῇσι καὶ σὺ. Insolentius illud, ὁμοίησι καὶ σὺ, novátor [sic Herodotum adpellare amat Valck.] fortasse posuerat pro ὁμοίησι τῇ σῇ. Ad istam rationem scribi potuit huius Ed. p. 329, 69. [IV. 109. 1.] Βουδῖνοι οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρίωνται καὶ Γελωνοί, non eadem lingua utuntur atque Geloni; ubi huius scribendi moris non recordabar: vid. Herod. Gronovii p. 410. 9. [VII. 95, 3.] Structurae rarioris sectator Pausanias IV. p. 302. ἡ πεπραμένη κατὰ ταῦτα ἐπικρύπτει, καὶ ἡ ἰλὺς: pro τῇ ἰλὺϊ: I. p. 101, 12. κατὰ ταῦτα οὕτως ἤχησε καὶ κιθάρα κρουσθεῖσα, id est ὁμοίως κιθάρα κρουσθεῖσα, perinde atque cithara pulsata resonat, ut interpretatur G. Budaeus in *Comm. Ling. Gr.* p. 483. Pausan. praeterea p. 52. εὐδ' ἔμοι φαίνεται ποιήσας Σκυῖον ὑπὸ Ἀχιλλέως ἀλοῦσαν, οὐδὲν ὁμοίως καὶ ὅσοι λέγουσιν: quae Kühnio tentata, bene cepit Fr. Sylburg. in Praef. ad *Lect.* p. 932. Budaei observatis quaedam adiecit Duker. ad *Thucyd.* p. 494, 71. VALCK. — Sic vero saepius Noster: VI. 21, 7. VII. 115, 9. etc. Conf. Adn. ad VII. 100, 10. S.

21. κινδύνους ἀναρρίπτέοντες) Ad huius imitationem bis terve κινδύον ἀναρρίπτειν dixit Thucydides; ab his recentiores illud transumserunt: κινδύον μέγαν ῥίπτειν Euripidis est in *Inone* vs. 24. saepius ῥίπτειν in istum usum adhibentis. Lucian. T. I. p. 768. περὶ τῶν οὕτως μεγάλων οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλους ἀναρρίπτειν. Idem erat ἀποκυβεῦσθαι περὶ τῶν ὄλων, et περὶ τῆς βασιλείας: quorum hoc Diodori Sic. illud est Polyaei; ἐκκυβεῖν καὶ παραβάλλεσθαι τοῖς ὄλοις, Polybii. VALCK.

22. Quod ille apud Terent. Non fit sine periculo facinus magnum et commemorabile, Herodoti Xerxes, μεγάλα, inquit, πρήγματα μεγάλοις κινδύνοις ἐθίλει καταρῖεσθαι. Male vulgatur in his apud Stobaeum καὶ αἰρέεσθαι: bene cepit Portus. Eurip. *Suppl.* vs. 759. Φόνω καθαιρέσθ', οὐ λόγῳ, τὰ πράγματα. VALCK. — Ἐθίλει καταρῖεσθαι, Suscipi solent Laurentius; feliciter confici solent Portus, rectius opinor. Chariton lib. II. p. 37. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, ὧ γύναι, μέγας ἐπινοίας

21. εἰ βουλευόμενος μὲν ἀρρωδίαι, --- ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασυὺς εἴη) Haec Ios. Wasseo censetur aemulatus Thucydides in verissima quidem, sed, ut ego iudico, ab hac Artabani diversa sententia, lib. II. c. 40. ἀμχθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει: quam tractavit Hemsterh. ad Lucian. p. 38. Herodotum illud meā sententiā Thucydidis expresserunt Archidamus et Hermocrates: ille lib. II. c. 11. χρηὶ αἰ, --- τῇ μὲν γνώμῃ θρασυαλέους στρατεύειν τῷ δὲ ἔργῳ διδιδίας παρσενευσάσαι: id est ἀρρωδιόεντα βουλευέσθαι, priusquam incipias. Civibus suis utilissimum fore censebat Syracusanus Hermocrates lib. VI. p. 401. [cap. 34. extr.] τὸ μὲν καταφρονεῖν τοὺς ἐπιόντας ἐν τῷ ἔργῳ τῇ ἀλκῇ δείκνυσθαι, τὸ δ' ἤδη τὰς μετὰ φόβου παρασκευαστοφασεστάτας νομίσαντας ὡς ἐπικινδύνους πράσσειν. Similia tur Demosthenis et Polybii. VALCK.

22. ἐν δὲ τῷ ἔργῳ θρασυὺς εἴη) Multa veteres his p. Satis unum erit Sallustianum: Priusquam incipias, ubi consulueris, mature facto opus est: Catil. c. 1. manu Wasse et Cortius, illisque prior Ioach. ad Aristotelis Ethic. Nicom. lib. VI. 9. WES

CAP. L. 9. μὴ τὸ βέβαιον ἀποδείξεις) erit μήτε, cui Gronov. locum dedit, ni reschio formetur. Vulgatum, munitum gio, stare potest. Idem Vir doctissimus scite, πῶς χωρὴ τὸ βέβαιον, quā processitoph. Pac. vs. 471. πῶς οὐ χωρεῖ τοῦτο XX. 15. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει WESS. — Optime habet τὸ βέβαιον praeferas. In qualibet quaestione possunt esse opiniones σφαλγεῖς tantum vera et certa: atque item Xerxen facit Herodotus. Iam ead. lin. quod iustus, cum iustus in nostri Lect scripto idem

sit rei exitus. Tactis enim spectabat. et pro his tantum timentem librorum scripturam. et iecturamque satis habebat. et sic.

18. *Yucca rigida* Nutt. *Yucca rigida* Nutt.
Gronov. pro *Yucca rigida* Nutt. *Yucca rigida* Nutt.
novator [sic *Yucca rigida* Nutt.] *Yucca rigida* Nutt.
stera pro *Yucca rigida* Nutt. *Yucca rigida* Nutt.
Julius Ed. p. 359. 69. [IX. *Yucca rigida* Nutt.]
Yucca rigida Nutt. *Yucca rigida* Nutt.
Julius Ed. p. 359. 69. [IX. *Yucca rigida* Nutt.]
Julius Ed. p. 359. 69. [IX. *Yucca rigida* Nutt.]
Julius Ed. p. 359. 69. [IX. *Yucca rigida* Nutt.]

[REDACTED]
 [REDACTED]
 [REDACTED]
 [REDACTED]
 [REDACTED]

So
ins
sch
zu su
Mant

Placet
(*Idem*)
sed quare
et nulla C
in placet G

...t omnibus com
...urip. Hec. vs.
...585. δὲ καὶ
...arnes. in Suppl
...αὐδαίς. Thucyd. p

p. 20, 4. τὰ ἐναντι
vs. 253. τὸ σὸν σπεί
Equidem non vide
reuerenti, scil. ἡμῶν, st
s. Quin immo multo
P. I.

. ad

 $\lambda \tilde{v}$

VIII.

lin. 16

gis re-

is con-

Non per-

cuis con-

e, iniusta

que, ab H.

les Trachin.

us Cappadox

τῆς γνώσεως γινώ-

pro [lin. 5.] τὰ

vocabulary in his

τῶν σὺ τε Reiskiu

αὐτῶν, *cui indicio*

Σεῦσα) Iustum pro-

Ἀπέλυσεν εἰς τὴν Ἑλ-

scholio debetur. Po-

in sua in sede durare.

Placet Cel. Gronovii iu-

ιδεταί) Commodam H

sed quando $\sigma\pi\epsilon\upsilon\delta\epsilon\sigma\theta\alpha\iota$ vix

et nulla Codicum est in ta

an placet Gronovii σπεύδετε

t omnibus commune bonum: sic

urip. Hec. vs. 119. ἦν δὲ τὸ μέ

585. *δύο κακῶ σπείδεις.* Troasini

urnes, in *Suppl.* vs. 161, *Herod.* I

ταῖς. Thucyd. p. 404. μακθάνετε καὶ

20. 4. τὰ ἐναντία τῇ ἐκϋτων ὠφελεί

253. τὸ πρὸν σπεύδουσ' ἄλλα καὶ τοῦμα

Equidem non video quid incommode

scil. *zūñ*, studetur a nobis, i. e.

Quin immo multo probabilius mil

X

P. 1.

X

καταρθούται, fortasse haec imitans. Paulo enim diversius abit Heliodori, a D'Orvillio haud neglectum, lib. IX. p. 448. τὰ μεγάλα τῶν πραγμάτων, μεγάλων δέϊται κατασκευῶν, hinc tamen propagatum. WESS. — Quum rarior ille usus verbi καθαιρεῖν (ionice καταίρειν) haud satis mihi certus exploratusque visus esset, ex usitatioe eiusdem verbi notione dictionem, quae in quaestione versatur, interpretatus sum. (confer, quod ad sententiam spectat, mox l. 24 seq. et c. 53, 10 seq.) Nec vero sperno doctissimorum Virorum interpretationem, peraptam sane et adcommodatam huic loco; quam praeiverant etiam Guil. Budaeus et Henr. Stephanus Thes. T. I. p. 198. A. B. Videtur utique Euripides, loco a Valck. citato, καταίρεισθαι τὰ πράγματα (nisi prius καθαιρεῖτ' ibi activā forma, non καθαιρεῖσθ' legendum) dixisse *conficere negotia, res peragere*. Tum apud Plutarchum in verbis ab H. Steph. citatis, καθαιρεῖν ἀγῶνα est *peragere*, (feliciter) *conficere certamen*. Idem Plutarch. de Cimone Atheniensi loquens (in eius Vita c. 13. T. I. ed. Francof. p. 486. E.) ait, ἡμέρᾳ μιᾷ δύο καθηρηκῶς ἀγωνίσματα, qui uno die duo peregit (feliciter confecit) certamina. Similiterque apud Herodotum nostrum, IX. 35, 5. ἀγῶνας τοὺς μεγίστους σφὶ συγκатаίρει, significat operam suam eis contulit ad quinque certamina feliciter conficienda. S.

27. Φερόμεθα πορευόμενοι) Dubites, utrum optes, hocce an φερόμενοι πορευόμεθα, quod in bonae notae schedis. Nullum vero dubium, quin [lin. 29.] καὶ ἔθνος, τούτων [non τούτων] τὸν σῖτον ex Scriptoris calamo fluxerit. Viderunt turpem maculam Pavius, Abreschius, Reiskius. WESS.

29. γῆν καὶ ἔθνος, τοῦτον) Τούτων vel τούτου legisse Valla videtur: una tantum insertā literā scribendum censet: τῶν ἄν καὶ ἐπιβέωμεν γῆν, καὶ ἔθνος τοῦτου τὸν σῖτον ἔχομεν. VALCK.

CAP. LI. 5. πλεῦνα λόγον ἐκτεῖναι) Sic μήκος ἐκτεῖναι λόγου scripsit Aeschylus; μείζον' ἐκτεῖναι λόγον, Sophocles. VALCK.

8. ἐπὶ τοὺς πατέρας) Ex more, quo parentes, qui coloniam deduxerunt; liberi, in eam profecti. Iustinus de Illensibus et Romanis lib. XXXI. 8. Tantaque laetitia omnium fuit; quanta esse post longum tempus inter parentes et liberos solet, Indidem Themistocles, Ἄνδρες Ἴωνες, οὐ ποιεῖτε δίκαια

ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατεύμενοι, lib. VIII. 22. Vide Duker. ad *Florum* I. 3, 9. WESS.

15 seq. ἐς θυμόν ὦν βαλεῖ) Puto *Vallam* habuisse βαλεῖ, ὦ βασιλεῦ, quorsum *Ald.* et *Arch.* vergunt. Simile VIII. 68, 3. ὦ βασιλεῦ, καὶ τόδε ἐς θυμόν βαλεῖ. *Veteri dicto*, [lin. 16 seq.] (cuius alia, verum culta figura, in Achabi regis responso I. Reg. c. xx, 11.) veritas, sicuti proverbii consuevit, constat. WESS.

CAP. LII. 4. τῶν ἔχονεν γνῶμα μέγιστον) Non perrexit verborum sententiam *Valla*, uti maximum eius comilitum manifestat; nam, μέγιστον στρατεύμα legisse, iniusta *Galei* suspicio est. Γνῶμα indicium documentumque, ab *H. Stephano* recte substitutum, exprimit. *Sophocles* *Trachin.* vs. 599. ἔχους ἂν γνῶμα μὴ πειρωμένη. *Aretaeus* *Cappadox* *Morb. Acut.* I. 1. fin. τὰδε μέντοι τῆς λύσις τῆς νόσου γνῶματα: haec morbi dissipati argumenta. Ut vero [lin. 5.] τῷ σὺ τε scribatur, caussa deficit. πραγμάτων vocabulum in his reticeri, norunt omnes. WESS. — Pro τῶν σὺ τε *Reiskius* τῷ σὺ τε legi iusserat; redire enim ad γνῶμα, cui indicio tu ipse testis es. S.

CAP. LIII. 1. ἀποστείλας ἐς Σούσα) Iustum probumque *Diodori* XIII. 96. καὶ Δέξιππον ἀπέλυσεν εἰς τὴν Ἑλλάδα: at hic ἀπολύσας *Arch.* et *Vind.* scholio debetur. Potuisset porro [lin. 4.] ὑμέας συνέλιξα sua in sede durare, ni scripti codices exterminassent. Placet *Cel. Gronovii* iudicium. WESS.

8. ξυγόν - - πᾶσι ἀγαθὸν σπεύδεται) Commodam *H. Steph.* adiecit interpretationem: sed quando σπεύδεται vix alibi reperitur apud veteres, et nulla Codicum est in talibus auctoritas, mihi quidem placet *Gronovii* σπεύδεται: in hoc enim laboratis, quod sit omnibus commune bonum: sic isthac aetate scribebant. *Eurip.* *Hec.* vs. 119. Ἦν δὲ τὸ μὲν σὺν σπείδων ἀγαθόν. *Phoen.* 585. δύο κακὰ σπεύδεις. *Troasin* 955. *Bacch.* 911. Errat *Barnes.* in *Suppl.* vs. 161. *Herod.* I. 206. παῦσαι σπείδων τὰ σπείδεις. *Thucyd.* p. 404. μανθάνετε καὶ σπείδοντες. *Andocid.* p. 20, 4. τὰ ἐναντία τῇ ἑαυτῶν ὠφελείᾳ σπείδοντες. *Soph.* *Elec.* vs. 253. τὸ σὺν σπείδουσ' αἶμα καὶ τοῦμόν αὐτῆς. VALCK. — Equidem non video quid incommodi habeat passivum σπενδεται, scil. ἡμῖν, studetur a nobis, i. e. studemus, quaerimus. Quin immo multo probabilius mihi

videtur id dicentem Xerxen fecisse Herodotum, quam σπει-
δει, studetis. S.

13. τοὶ Περσίδα γῆν λείλογχας) Haec regis professio simil-
lima miris veterum Theologorum opinionibus, angelos
regna Dei iussu sortitos curare et tueri. Sic, praeter Pa-
trum alios, Michael Glycas Ann. Part. I. p. 61. ed. Venet.
ὁ προφήτης Δανιὴλ μέγα τι χρῆμα λέγει τοὺς ἀγγέλους εἶναι προσ-
τάγματι δι' Θεοῦ πάσαν τὴν κτίσιν διαλαχεῖν, καὶ τῶν ἰθὺν ἐπι-
στατῶν, καὶ τούτων τὸν μὲν τοὺς Πέρσας ἐφορᾶν, etc. Cuius senten-
tiae fundus in Daniel. c. x, 13. minime tamen firmus ex
disputatione Cl. Iac. Ode, Comment. de Angel. Sect. VIII.
p. 785. WESS. — Deterior est lectio marg. Steph. Apud
Thucyd. II. c. 74. Θεοὶ ὅσοι γῆν τὴν Πλαταιίδα ἔχουσι: Dii qui
hanc terram colitis: ut colere Latinis et habere, Graecis ἔχειν
est in talibus usitatissimum: more loquitur Herodotus
poëtarum. Theocrit. Eid. XVI. vs. 83. Κούρη, ἃ σὺν μητρὶ πο-
λυκλήρων Ἐφυραίων Εἰλαχας μέγα ἄστυ: ubi scribendum in
Scholiis εἰλαχένας. Eid. VII. 103. Πάν, Ὁμόλας ἐρατὸν πίδον
ὅστι (ὅστις) λείλογχας. Hinc Λόγχας, τὰς μερίδας, (sive τὰς λή-
ξεις,) Ἰωνες λέγουσιν, Etymolog. p. 569, 34. Verbum illic le-
gitur Λογχεῖν. Hesychio restituerunt viri docti: Εὐλογχεῖν,
εὐμοιρεῖν. Μοιρολογχεῖσαι scripsisse videtur Harpocrat. ex An-
tiphonte. VALCK. — Suspiciari licuerit, scripturam Πέρ-
σίδα γῆν λείλογχ. ex scholio natam esse, pro ea quam mar-
go Steph. cum aliis praefert, τὰ Πέρσας λείλογχ. S.

CAP. LIV. 1. παρασκευάζοντο non patior mutari.
WESS.

4 seq. μυρσίησι στορνύντες) Adleverat margini ed.
Ald. viri docti manus στορνύντες, fortasse ob Strabonis τὰς
εἰδούς στορνύντες lib. XIV. p. 956. c.; quo quidem, et Arch.
μυρσίη, facile carebimus. Geminum lib. VIII. 99. Isto au-
tem de vias floribus odoratisque ramis consternendi more
multa eruditi interpretes ad Matth. c. xxi, 8. Xerxes ve-
ro, phialam et aurea vasa in mare proiciens, exemplum
Alexandro M. praeiuit apud Diodor. XVII. 104. et Arrian.
Ἀναβ. VI. 19. WESS. — Olim στορνύντες edd. Equidem
στορνύντες hoc tono scripsi cum Schaeff. et nostris membr. F.
Neutrum puto reprobum. S.

11. τὸ [sive τὸν, cf. Var. Lect.] ἀκινάκην καλεῖται) Ex
Herodoto excitat Suidas ἀκινάκην ista in voce, et Etymo-

log. p. 48, 31., incertum unde: nusquam enim nunc, ut ad Suidam verissime L. Küsterus, in Musis. Incidit olim suspicio, legisse Grammaticos hoc loco τῶν κινάκων καλῶνσι, uti τῶ γαλμα, τῶ ληθῆς alibi, aut τοῦ τῶ δὲ τῶ κινάκῃ fib. IV. 62., quae anceps et dubia. Certissimum est, οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρίναι, [lin. 12.] ab Aldo et Hervágio optime expressum, perperam foediores post dein formam induisse. Κατῆκε ἐς τὸ πέλως [lin. 13.] Mssti sibi expostulant. WESS.

12. ἀτρεκέως διακρίναι) Διακρίναι recipietur ex Codicibus; atque ita Vallam legisse Portus iam suspicabatur: eidem inventum πέλως Codices etiam adfirmant, εἰ τῶ κινάκῃ ἀνατιθεῖς κατῆκε ἐς τὸ πέλως ταῦτα. Ista paulo ante memorata, οὐκ ἔχω ἀτρεκέως διακρίναι, sic recte cepit Auctor des Essais de Critique p. 202. VALCK. — Mendosum διακρίναι intactum in contextu reliquerat Gronovius; sero aempe animadvertens διακρίναι e cod. Med. enotatum, de quo in Notis monuit. S.

CAP. LV. 7. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν etc.) Fieri non potuisse, ut tanta uno die multitudo pontem transierit, praesertim si eo incesserint ordine, qui in c. 40., animadvertitur est Cl. Corn. de Pauw: praestare propterea, τρίτην μὲν τὴν ἡμέραν, ut tertio demum die transgressi illi fuerint. Mihi eadem progressos in ponte serie, qua c. 40., non adparet: constat insuper, ἡμέρας vocabulum laxius, ut noctem complectatur, porrigendum, siquidem septem diebus totidemque noctibus c. 56. transitu defuncti fuerunt. Ad haec nexus rerum et verborum c. 54. ταύτην μὲν τὴν ἡμέραν --- τῇ δὲ ὑστεραίῃ --- universum illum novandi inpetum, de msstis ut nihil adiungam, reprimit. WESS.

CAP. LVI. 6 seq. Ὡς δὲ, τί δὲ ἀνδρὶ εἰδόμενος etc.) Hausit hoc fonte Themistius, Or. XIX. pag. 226. Α. ἀλλὰ τὸν μὲν Ἑλλησπόντιον ἐξέπλησεν --- ὥστε θεὸν νομίσαι Ξέρξην τὸν Δαρείου. Indidem Declamationi XXI. Libanii p. 535. Α. color, γῆν δὲ ποιεῖ τοῖς ἐπλήταις, καὶ τριήρεσι θάλατταν καὶ δακτεῖ τοῖς ὀρώσι θεῶν ὁ μέγιστος ἐν ἀνθρώπων τύπων πάντα κινεῖν: sed fuseus et parum ridens. Voluit opinor, γῆν δὲ ποιεῖ ταῖς τριήρεσι θάλατταν, καὶ θάλατταν τοῖς ἐπλήταις γῆν: certe illa Oratoris mens, perfossum Atho et stratum ponte Hellespontum innuentis. Quod si autem eo, quo vir ille Hel-

lespontius, Libanius et Themistius modo, Gorgiae Leontino Εἰρένης ὁ τῶν Περσῶν Ζεὺς audivisset, risum sibilumque Longini περὶ Ὑψ. cap. 3. vitasset profecto, uti non absurde Langbaenius. Non nunc Plutarchum Anim. Tranq. p. 470. e. taxabo: adpositum est ex Epigramm. in Xerxem Anthol. Latin. lib. I. pag. 192. Quis novus hic hominum terramque diemque fretumque Permutat? Certe sub Iove mundus erat. Sumsit hinc poëta, quod eruditos viros, multa inutiliter turbantes, fugit. Xerxes, talia conmutans, merito novus hominum, εἰδόμενος ἀνδρὶ: idem Jupiter, sub quo mundus erat; cum non hominis ea opera, sed dei viderentur: θιῶν τοῦ μεγίστου ἐν ἀνθρώπου τύπῳ, Libanius. WESS.

9. ἄγων πάντας ἀνθρώπους) Frigidum videri poterit Hellespontii dictum, quod respicit Themistius Or. XIX. p. 226. A. Duxit secum Xerxes παντοδαπῶν ἀνδρῶν γενεάς Ἀσίης ἀπὸ χώρας, ut est in Epigrammate apud Plutarch. Themist. p. 116. κινώσας πᾶσαν ἡπείρου πλάκα, Aesch. Pers. vs. 720. Vere dicitur Herodoto VII. c. 157., ἐπάγων πάντα τὸν ἡπὶ στρατὸν ἐκ τῆς Ἀσίας: totius enim Asiae vires contraxit, et quarumvis gentium subditarum auxilia. Notatur Demetrio περὶ Ἑρμην. §. 245. qui dixerat, ὅτι κατέβαιναν ὁ Εἰρένης μετὰ πάντων τῶν ἑαυτοῦ. μάλα γάρ, inquit, ἐσμίκρυνε τὸ πρᾶγμα: scribi enim debuisse μετὰ τῆς Ἀσίας ἀπάσης. Contra Coelius apud Livium, XXIX. 25., ad immensum multitudinis speciem auget, tantam scribens multitudinem conscendisse naves, ut nemo mortalium aut in Italia aut in Sicilia relinqui videretur. Audaciam hyperboles velut μελίγματος repraesentat Aristides T. II. p. 318., συστάτων ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἀπάντων ὡς εἰπεῖν (ut ita dicam) ἀνθρώπων. Sed absque isthoc adminiculo παντοδαπούς vel παντοίους saepenumero Scriptores etiam optimi πάντας ἀνθρώπους dixerunt. Xenoph. Κυρ. Παιδ. VII. p. 115, 37., ἦλθεν ἡ δεινὴ ἀγγελία τὸ πάντας ἀνθρώπους ἐφ' ἡμᾶς συλλέγεσθαι: omnes propemodum Asiaticos. Ἕλλη. VI. p. 341, 10. πελτοαστικὸν ἱκανὸν πρὸς πάντας ἀνθρώπους ἀντιταχθῆναι. Adde VII. p. 378, 11. Isocrat. p. 176. e. Demosth. p. 54, 7. 412, 91. 630, 89. Ephorus apud Macrob. pag. 505.; τὸν Ἀχελῶον μόνον πάντας ἀνθρώπους συμβέβηκε τιμᾶν. Talia nonnunquam vitii fuere suspecta. VALCK.

CAP. LVII. 3. καίπερ εὐσύμβλητον ἰόν) Vallà σύμβλητον, ut Arch., invenit vertitque. Verius multo vul-

gatum ex consequentibus. *Aeschylus* *Prometh.* vs. 774. Ἡ δ' οὐκ ἔτ' εὐξέμβλητος ἡ χρησμοφῶν: pro quo in *Choëph.* vs. 168. εὐξέμβηλον τὸδ' ἐστὶ. *Iones* λαγὸν malle, dictum superius. [ad I. 123, 16.] *WESS.*

Ibid. ἵππος γὰρ ἔτιμ' ἐλαγὼν) *Λαγὸν* in suo more scripserat. *Herodotea* paulo si pensiculatiùs exegissent viri docti ad *Valer. Max.* mendam forsàn sustulissent ex istis lib. I. cap. vi. p. 71. In exercitu *Xerxis* --- equae partu leporem editum constat, eodem montem *Athon* vix tandem transgresso: sic scripsit ex *Codd. Pighius*; sentit vitium, tollere non potuit *Glarean.*; corrigendum ex *Herodoto*: eodem pontem vix tandem transgresso: mons ex ponte factus. *Athon*, ut puto, peperit scioli additamentum. Congruit et *Herodoteis* ostenti, quam dedit *Valerius*, interpretatio. *VALCK.*

5. ἀγανρότατα) *Magno fastu superbiaque.* Ἀγανρός *Grammaticis* αὐθαδής, ἐνδοξός, κομψός, ex *Hesiodi Theog.* vs. 832. Ἀγανρίαμα, ἔπαρμα, οἴησις. Ἀγανρία, τὸ μεγάλας γανρία καὶ ἐπαίρεσθαι *Etymologo.* Quod adnectitur [lin 6.] περὶ ἰωῦτοῦ τρέχων, bene expedit *Portus*, ἀγῶνα sive κίνδυνον adsciscens. *Eunapius Vit. Maximi Phil.* p. 100. de *Valente Imp.*, οὐ τὸν περὶ βασιλείας, ἀλλὰ τὸν περὶ σωτηρίας ἀγῶνα τρέχοντος. *Adde* *Nostri* lib. VIII. 140, 1. et cap. 74. *WESS.*

6. περὶ ἰωῦτοῦ τρέχων) Nihil est cur articulum [τὸν] vir doctus putaret inserendum. Sicuti τὸν περὶ ψυχῆς θείειν vel τρέχειν, sic qui de vita certabant frequenter dicebantur περὶ ψυχῆς τρέχειν, vel ἀγωνίζεσθαι, vel κινδυνεύειν. τρέχων περὶ τῆς ψυχῆς est in *Herod.* IX. cap. 36. vid. *Clar. Wess. Diss. Herod.* p. 129., *Portus* in *Τρέχειν περὶ ἰωῦτοῦ*, *Gataker. Diss. de Stylo N. T.* cap. x. Quando *Xerxes* hic dicitur in regnum reditus ut *lepus* περὶ ἰωῦτοῦ τρέχειν, proverbium respicitur *Suidae*, memoratum in *Λαγῶς περὶ τῶν κρεῶν*, [i. e. περὶ τοῦ σώματος,] dictum ἐπὶ τῶν διακινδυνεύόντων ταῖς ψυχαῖς: conf. *Zenob. Cent.* IV. *Prov.* 85. Illuc spectabat et *Aristoph.* quod vidit *Küster.* in *Ran.* vs. 193., quando scripsit: Εἰ μὴ νενανυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν. [conf. ibi *Schol.*] Aliud hic *Nostro* praeterea potuit obversari proverbium, quod in adversarium detorquet *Demosth.* de *Cor.* p. 183., λαγὼ βίον ἔξῃς, δεδιώξαι καὶ τρέμων καὶ αἰεὶ πληγῆσθαι προσδοκῶν: habet et *Dion. Chrys.* p. 611. D. vid. *Hemsterh.* ad *Luciani Somn.* p. 13. Hinc nonnemini τρέμων placuerat in *Herod. Anti-*

phon pag. 118, 34. περί τῆς εὐδαιμονίας τρέμων μὴ ἀποστρεφῆναι.
VALCK.

CAP. LVIII. 5. ἐπὶ Σαρπηδονίης ἀκρῆς) Thraciae erat, Melanem sinum finiens, teste Eudoro in Schol. Apollon. Rh. I. 922. Doctissime hoc de promontorio Holsten. ad Stephani Σαρπηδών. Aliud, et Ciliciae quidem, Σαρπηδόνιον χώμα Aeschyli Suppl. vs. 876. Statim [lin. 8.] πρὸς ἡλίου ἡμεροπλάς, recte *Palmerius* θηρινάς, aestivas, explicat: suadet postalatque itineris continuatio. WESS.

CAP. LIX. 1. Ὁ δὲ Δορίσκοις) Steph. Byz. hinc sua in Voc. mutua accepisse, vidit Holstenius, optime Vallam, τείχος murum reddentem, deserens: urbem enim castellamque Herodoto esse, quo nihil verius: exemplorum copia in penu est Porti, collectaque aliunde stipaverat Holsten., eius ex schedis publicata ad Hieroclii Synecdem. p. 681. WESS.

4. τὸ δὲ Δορίσκοις κείμενον) Τείχος istud, sive castellum, Doriscus dicebatur; neque tamen, quod sciam, oppidum illud Thraciae munitum voce τείχος, nomini adiecta designari solet; ut saepe commemorantur Σέπμιον τείχος, Ἡραῶν τείχος, Ἀβώνου τείχος, Γορδίου τείχος, Gordiutichos, Livio. Pierum castella, τείχη τὰ Πιέρων dixit Herod. VII. 112., ubi muros reliquerunt in Latinis. vid. Vales. in not. Mauss. ad Harp. p. 288. et Ez. Spanhem. ad Julian. p. 62. Doriscó castello vicina planities [lin. 6 seq.] apta nata Xerxi videbatur ἐνδιεσθῆναι τε καὶ ἐξαριθμῆσαι τὸν στρατὸν: conf. Diodor. XI. cap. 3. VALCK.

7. ἐπιτήδεος ἐνδιεσθῆναι) Qui corrigebat εὖ διατρέχειν, non recordabatur χώρου ἐπιτηδωτέρου ἐνστρατοπεδεύεσθαι lib. IX. 2. Equidem καὶ ἐν ἀριθμῆσαι Arch. et Vind. pro reiicula non habeo: namque in actionibus, certo in loco peragendis, huiusmodi composita adamare solent, ut pluribus patefiet lib. IX. 7. Salen autem Samothraciam, iustissime Gronov. vindicavit. et Zonen ad Ethniconographum Berkelius. WESS.

CAP. LX. 1. ὅσον -- παρέχον πλῆθος εἰς ἀριθμὸν) Vetterem ego lectionem [πλήθος ἀριθμὸν] revocarem; a Medicea distant quae primo aspectu videri possent similia: alio collocatam ordine non spernerem praepositionem, εἰ ὅσον μὲν νυν ἕκαστοι παρέχον πλῆθος ἀριθμὸν. VALCK. — Valckenariam secutus Borh. revocavit πλῆθος ἀριθμὸν: quae

mihi lectio ex interpretamento nata videtur. Scripturae, quam *Wess.* cum *Gronov.* tenuit, eadem sententia est: eommode vero post ἀριθμὸν delebitur comma, et, post πλῆθος reponetur: *Quamnam quique multitudinem contulerint, accurate ad numerum definire non possum.* Quum vulgò post ἀριθμὸν (quemadmodum etiam in nostro ms. F.) incisa esset oratio; intellexeram olim: *Quamnam multitudinem quique contulerint ad complendum universum numerum.* §.

5 seqq. συναγαγοντο εἰς ἓνα etc.) Restituentur haec ex Codicibus: συναγαγόντες εἰς ἓνα χώρον μυριάδα ἀνθρώπων, καὶ, συνάξαντες ταύτην ὡς μάλιστα εἶχον, περιέγραψαν ἔξωθεν κύκλον. In his συνάξαι, conducere, notat constipare, vel coarctare; ut apud *Longin.* π. γψ. p. 232., τὰ γλωττόκομα, -- οὐ μόνον καλοῦσι τῶν ἐγκεκλεισμένων τὰς αὐξήσεις, ἀλλὰ καὶ συνάγει διὰ τὸν περιειμένον τοῖς σώμασι δεσμόν: in quibus errat *Zach. Pearce* p. 267., iam emendatis *Scaligero* in *Propert.* p. 285. συνῆγον καὶ συνέσπων *Xenoph.* p. 152, 34. συναγμένον apud *Athen.* XI. p. 474. e. compressum interpretatur *Macrobius*. [Vide vero *Var. Lect.*] Praeter ceteros indicatos *Brissonio* de *Regn. Pers.* III. p. 407. *Herodotea* respicit *Aristid.* in *Themist.* III. p. 297. ubi *Schol.* MS. καινότερον φησὶν ἐξεῖναι ἀριθμὸν, κατὰ μύρους, οὐ κατ' ἓνα μετῶν· λέγει δὲ διὰ τὸ μυριάδων τεῖχος, οὐπὲρ ἐμνήσθη καὶ ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ, I. p. 224. *VALCK.*

5. ἐξηριθμήσαν) Placuit hoc *Gronovio* et mihi: indicatur Persarum exercitum enumerandi actus. Itaque mox [lin. 12.] τούτῳ τῷ τρόπῳ ἐξηριθμήσαν· ἀριθμήσαντες δὲ, κατὰ ἔθνη διτάσσον, uti Codices iubent. Porro συναγαγόντες, in ea schedarum discordia, ex *Arch.*, cui paene paria *Ast.* facit, praecoptavi. Verissimum praeterea [lin. 7.] περιέγραψαν ἔξωθεν κύκλον, extus, sive, uti *Laurentius*, extrinsecus, circulum circumscripserunt. Qui quidem circulus si ἔσωθεν intus fuerit ductus, cui tandem usui? Miror tolerari ineptias, a *Pavio* et *Reiskio* explosas, potuisse. *WESS.*

CAP. LXI. 3. πύλους ἀπαγίας) *Salmasii* ad *Solin.* pag. 392. pileos incurvos, non rectos, quales regum Persarum, attigit *Gronovii* sedulitas, cuius pilea non densata praefero. Ἀπαγίης minime compactum exponit: hinc οἱ ἀπλῆν καὶ ἀπαγὴν εἰς εὐσίβιαν παραλαβόντες ψυχὴν, quibus ad pietatem parum firmus animus *Gregor. Naz. Or. Stelit.* II. pag. 119: Α., et *Juliani Imp.* αὐχλὴν ἀπαγίης, cervix minime firma,

ibid. pag. 122. A. Zeno quoque παχύνητός τι καὶ ἀπαγνὴς καὶ ἀσπίνης, quippe corpore haud bene compacto, in Laërtii VII. 1. Alibi Noster de Persis, ἀναξυρίδας δὲ ἔχοντες ἔρχονται ἐς τὰς μάχας, καὶ κυρβατίας ἐπὶ τῇσι κεφαλῇσι lib. V. 49., quae utique κυρβατίας non erant πεπηγυίας compactiles admodum, quales Scytharum cap. 64. Quid Porto arriserit, Lexicon eius docebit. WESS. — Ἀπαγνίας πύλους impenetrabiles reddiderat Valla; in eandemque sententiam Portus intelligebat ex solida materia firmaque compactos, qui adeo non facile frangi aut penetrari poterant; scil. ex ἀπό (privationem significante) et ἄγω, frango, derivato nomine ἀπαγνής, sive a verbo πηγνυμι cum α intensivo, non privativo, ut idem valeat ἀπαγνής atque εὐπαγνής. Recte vero Wesselingium ἀπαγνίας non compactos interpretatum esse, docet Scholiastes ad Aristoph. Av. vs. 487. ubi, Πᾶσι Πέρσαις, αἶτ, ἔξῃν τὴν τιάραν φορεῖν, ἀλλ' οὐκ ὀρεβήν' μόνον δὲ οἱ Περσῶν βασιλεῖς ἐχρῶντο. — τοῖς μὲν ἄλλοις ἔθες καὶ ἐπτυγμένην καὶ πρεβάλλουσιν ἐς τὸ μέτωπον ἔχειν. Pro eo quod vulgo ἡ τιάρᾳ Graeci dicebant, Herodotum in masculina forma usum esse hoc nomine, adnotavit Hesych. in voce. Caeterum super his, quae hoc cap. de Persarum cultu memorantur, consuli potest Commentatio eruditi Academici Parisiensis Mongez, Tomo IV. Actorum Instituti Literarum et Artium Gallofrancici pag. 7 seqq. S.

3 seq. κιθῶνας χειρῶν τε καὶ ποικίλους) Tunicam manicatam Persis Strabo et plures tribuunt. At nulla hic lorica, cum tamen χιτῶσι Φοινικοῖς, θώραξι χαλκοῖς munirent corpus in Xenophont. lib. VI. Παιδ. pr., et Masistius ἐντὸς θώρακος εἶχε χερσὶν λεπιδωτὸν κατ' ὑπερθε δὲ τοῦ θώρακος κιθῶνα φοινίκιον inf. lib. IX. 22. Cuius neglectae fortasse caussa, quod lorica κιθῶνος in vocabulo lateat. Hesych. Στρεπτοῖς χιτῶνος, τοῦ ἀφυσιδωτοῦ θώρακος. Propterea Heliodorus Aeth. IX. p. 431., absoluta elegante loricae squammatae pictura, χιτῶνά τινα φορῶντων ἀπεργάζονται. Alioqui fatendum erit, loricae excidisse mentionem, fuisseque primitus χειρὶδ. ποικίλους, καὶ θώρακος λεπίδες σιδ. etc. quae docta Io. Christ. Biel (Exercit. de Lign. Libani pag. 29.) coniectura. Simile quid in Reiskii stilum venit. Ut ut illud est, mallet cum PAVIO ἰχθυοειδέας, et ad κιθῶνας referre. WESS.

4. λεπίδες σιδηρέας ὅψιν ἰχθυοειδούς) Nisi quid interciderit,

videri possunt non pectus tantum, sed totum corpus, habuisse lorica tectum, ex ferreis laminis squammarum instar sibi invicem impositis facta; ut erant armati equites *cataphracti*, de quibus egere *Brisson*. de Regn. Pers. III. pag. 379 seqq. et *Spanhem.* ad *Iulian.* p. 249., ut horum adeo κιβῶνες χειρῶντοί fuerint λιπιδῶντοί vel φολιδῶντοί. *Herodotus* tamē infra, de *Masistio* loquens interfecto, τὸν θάρηκα et τὸν κιβῶνα clarissime distinguit IX. 22., ἐντὸς θάρηκα εἶχε χρύσειον λιπιδῶντον, κατ' ἔκπεθε δὲ τοῦ θάρηκος κιβῶνα φοινίκιον ἐνιδεδυκίαι. In eundem sensum φολιδῶντον dixit *Posidippus* *Com.* *Athen.* IX. p. 376. F. ὅστις ἂν θάρηκα ἔχη φολιδῶντον, ἢ δράκοντα σισιδηρωμένον. Eiusdem originis voces λιπίς et φολῖς [conf. *Etymolog.* pag. 798.] in usu distinguebantur: piscium squammæ λιπίδες, serpentium φολίδες dicebantur; quod vere monuit *Brissonius*. φολιδῶντα δράκόντια dederat *Ignat.* Ep. ad *Antioch.* p. 106. VALCK.

[12. Ἀρταῖοι] Vide *Steph. Byz.* voc. Ἀρταῖα: cuius ex observatione obiter firmatur id quod de corrupta scriptura *Artoxerxes*, *Artobazus*, et similibus, subinde in his *Adnotationibus* monui. De errore doctorum nonnullorum virorum, qui *Arteatas* etiam nominatos veteres Persas statuerunt, vide ad I. 125, 12. notata. S.]

[12 seqq. ἐπὶ δὲ Περσέως ὁ Δανάης τε etc.] Conf. c. 150. Graecanicam de *Persicorum regum origine* fabulam attigit etiam *Xenophon* *Cyrop.* I. 2, 1. et *Apollodor.* *Biblioth.* II. 4, 5. S.]

CAP. LXII. 1. τὴν αὐτὴν ταύτην ἐσταλμένοι) Viri docti ταύτην στολὴν probare nequeo: σκευὴν ex secuturis *Scriptor intellectam* voluit. A *Medis* autem cunctum illum armorum habitum Persas mutuum habere, *Strabo* lib. XI. p. 797. c. [p. 525. D. ed. Cas.] exponit. WESS. — Vide ad I. 109, 2. notata. S.

[4. ἐκαλέοντο δὲ πάσαις -- Ἀρείοι] Fuit deinde particulare nomen populi, Persarum imperio subiecti, Ἀρείοι sive Ἀριοί, apud *Nostrium* III. 93, 12. et VII. 66. Intelliguntur autem h. l. *Arii*, interprete *Anquetilio* (*Act. Acad. Inscr.* T. XXXI. p. 376.) incolae regionis cui nomen *Iran*. Quod vero adiecit *Scriptor noster*, *Medos* ipsos nominis sui originem a *Colchica Medea* derivare, (conf. *Pausan.* II. 3. p. 118.) id quidem ad credendum difficile est; nisi forte *Medus* aliquis, fabulatoribus Graecis per iocum gratificaturus, olim tale

quidpiam alicubi iactavit. Conf. *Is. Vossium ad Melam, I. 2. p. 561. S.*]

9. *μητηφόροι*) Ex dialecto, qua ἀγγελιφόροι saepius, *σισηφόροι* III. 102. et *μητηφορίεν* *Arrian.* Ind. cap. 7. In *Eustath.* tamen pristina est scriptura, ad *Odys. K'*. p. 1659, 10. [p. 398, 9. ed. Bas.] Melius contra pravam *Arch. ἐτεράχαιο* [lin. 11.] idem ad *Iliad. B'*. p. 234, 12. [pag. 177, 26. ed. Bas.] καὶ παρ' Ἡροδῶτι τὸ, ἐτεράχαιο, ἀντὶ τοῦ ὀπλισμένοι ἦσαν. vid. c. 70. WESS. — Perversa lectio est *Arch. ἐτεράχαιο*: alterum aliquoties in hac recensione recurrit: c. 70. κατὰπερ Ἰδοὶ ἐτεράχαιο: c. 75. Ἀρμένιοι κατὰπερ Φρύγες ἐτεράχαιο: et cap. 86. *Hesychius*: Σισάχαι, ἐκτενέσθαι, καθοπλιζεσθαι. Σάγη γάρ η̄ καθόπλις. *Theocrit. Eid. XVII. 94.* πολλοὶ δὲ οἱ ἀσπιδιώται, Χαλκῷ μαρμαίροντι σισαγμένοι. VALCK.

CAP. LXIII. 3. *χάλκιδά τε κράνεια*) Restitutum est vocab. *κράνεια*: nam *χάλκεια*, solitarie posita, quid erunt? An *ποιήματα*, quae conmode adduntur c. 80. Certe capitum munimina, adeoque *κράνεια*, *galeae*; quae possunt profecto varie implicari *nectique*, *πλέισθαι*, sicuti *Paphlagonum* c. 70. et *Thracum galeae* c. 76. Utrum vero, quum in Persis, Medis, Cissiis et Hyrcanis nullas *Herodotus* *galeas* agnoscit, consequens, ut nec in Assyriis? [quae Gronovii erat opinio.] WESS.

[7 seq. οὗτοι δὲ ὑπὸ μὲν Ἑλλήνων ἐκκλόντο Σύροι etc.) Etiam Cappadocas Graeci Σύρους et Συρίους adpellabant; vide I. 6, 3. et 72, 9. cum utrobique notatis: adde *Strab. lib. XVI. p. 737. A. B. S.*]

CAP. LXIV. 4 seq. *κυρβάσις ἐς ὃν ἀπιγμένας*) Ubi habentur οὖρα ἐς ὃν τὰς κορυφὰς ἀπιγμένα, lib. II. cap. 28., in *Arch.* scribitur ἀπηγμένα: nostro loco si legeretur ἀπηγμένας, sive potius ἀνηγμένας, alterum nemo requireret. *κορυφὴ οὐκ ἐς ἄγαν ὃν ἀνηγμένη* est in *Pausan. IX. pag. 786. ἐς ὃν συνηγμένης τῆς κεφαλῆς*, *Diodori T. I. pag. 148. ἐς στενὸν συνῆχθαι*, *Athenaei XI. p. 477. VALCK.* — *Suidas*: *Κυρβάσις* ἔνιοι μὲν τιάραν etc. Quam ad nominis formam, h. l. *κυρβάσις* scriptum oportebat: sed *κυρβάσις* penacute apud Nostrum, ut hic, sic et V. 49, 18. praeferrunt edd. et mssti, quemadmodum in sing. τὴν *κυρβάσιαν* apud *Aristoph. Av. 487.* ubi *Schol. ἔστι δὲ αὐτῇ, τιάρα.* Unde et *Hesychius* idem capitis tegumentum perinde et *Κυρβάσιαν* et

Τάρας dici, sub utraque voce monuit: quod etiam ex Herodot. VII. 61, 2. coll. cum V. 49, 18. intelligitur. Caeterum, ut Persarum tiarae ἀπαγίς erant, non bene compactae firmaeque, sed in frontem propendentes; (c. 61, 3. et ibi not.) sic contra hae Sacarum cyrbasiae πικρυῖαι erant et ὀφθαί, bene compactae (firmae, rigidae, coll. c. 70, 11.) et erectae; quales apud Persas non nisi reges gestabant. S.

7. ἀξίνας σαγάρεις) Interpositum καί, quo scholii indicium esset liquidius, voluntate Codicum eliminavi. Sagaris et ἀξίνη eadem, nunc quoque Armeniis, sicuti Wisstioni fratres ad Mosen Choronensem in Praefat. monuerunt. Neque occultum Corn. de Pauw fuit litteratoris interpretamentum, coniectanti ex abundanti suspicionum penu καί ἀσπίδας καί σαγάρεις, citra aequum tamen. [Vide omnino Var. Lect.] Ἀμυργίου [lin. 8.] tutatur Steph. Byzant. WESS.

8 seq. οἱ γὰρ Πέρσαι πάντας τοὺς Σκύθας etc.) Quod a Persis Seythas omnes scribit Σάκας dictos, hinc attigit Eustath. ad Dionys. vs. 749. Ctesiae probabiliter debentur de Dario et Sacis Polyaeo narrata VII. c. x. §. 6. et 8. conf. Demetrius περὶ Ἑρμ. §. 249. VALCK.

CAP. LXV. 1. εἴματα μὲν ἐνδεδυκότες ἀπὸ ξύλων πεποιημένα) Laurentii amictum e lignis exsibilant merito. Qualis enim amictus? Indi veste utebantur linea, lino ex arboribus facto, sicuti hunc usque in diem. Arrianus Ind. cap. 16. ἐσθῆτι δὲ Ἴνδοι λινὴν χρέονται, -- λίνου τοῦ ἀπὸ τῶν δένδρων. Talis Nostro ad telas materia εἶριον ἀπὸ ξύλου lib. III. 47. et uberius ibid. cap. 105. Latinorum ore aut gossipion, aut xylon Graeca voce. Plinius Hist. Nat. XIX. 1. Superior pars Aegypti in Arabiam vergens gignit fruticem, quem aliqui gossipion vocant, plures xylon, et ideo linea inde facta xylinea. Id sequor. Σίδηρον ἦν [lin. 3.] ferri potest ob εἶδηα Aretaei Cappad. Morb. Diuturn. II. 13. pag. 134., alioqui insolentius. WESS.

CAP. LXVI. [1. Ἀρεῖαι) Ibidem Ἀρεῖαι III. 93, 12. Caeterum conf. cap. 62, 4. ibique not. S.]

7. Ἀξίνης ὁ Ἀπταίου) In barbaris his nominibus multiplex amanuensium dissensus, composito difficilis. Ἀπτάειον Persam memoravit lib. V. 108., Ἀπράνην inf. cap. 224. Sunt ea cognomina Persica, sed quo iure edita recusabuntur? De Parthis, Chorasmiis, Sogdis vide III. 93. WESS,

CAP. LXVII. 1. σιούρας) De σιούρη et σιουρηφόροις [lin. 8.] vide lib. IV. c. 109. WESS.

5. εἴματα μ. βεβαμμ. ἔχοντες ἐνέπρεπον) Idem esset εἴμασι βεβαμμένοις ἦσαν ἱμπρεπίς, vel διαπρεπίς: sic c. 83., χρυσὸν πολλὸν καὶ ἄφθονον ἔχοντες ἐνέπρεπον. Rarissimum illud Aeschyli Agam. vs. 1231. σπλάγχχ' ἐποίκτιστον γένος Πρέπουσ' ἔχοντες: et vs. 30. ὡς ὁ Φρυκτὸς ἀγγέλλων πρέπει, pro ἔχουσι, et ἀγγέλλει, sic optime Clar. Abresch. interpretatur. Ut splendida vestis ἱμπρέπειν; sic ornatus veste splendida, illa dicitur ἱμπρέπειν. Lucian. adv. Indoct. §. 9., ἡ πορφύρα ἐνέπρεπε τῆς ἰσθῆτος. Sophocles apud Clem. Alex. Paedag. III, p. 286, 2. Γυναικομίμοις ἱμπρέπις ἰσθήμασιν: quibuscum Euripidis ex Antiope locum recte comparavit Io. Pierson, Praef. Moer. pag. XLIII. VALCK.

[10. Ἰθαμάτρεω) Verum fuerit Ἰθαμίτρεω. Vide Var. Lect. et conf. VIII. 130, 10. ibique Wess. S.]

CAP. LXVIII. 4. Ἀρσαμένης ὁ Δαρείου) Mirum ni huic, ut reliquis Darii filiis, matris nomen historicus adiecerit. Idem Plutarcho dici videtur aliquoties Ἀρσαμένης, T. I. p. 119. D. T. II. p. 488. D. Priori loco fratrum Xerxis audit πολὺ κράτιστός τε καὶ δικαιοτάτος: altero, filiorum Darii natu maximus, πρεσβύτατος τῆς γενεᾶς. Sed, cui cum Xerxe de regno fuit controversia, Herodoto vocatur Ἀρταβαζάνης lib. VII, c. 2. Hoc capite memoratus si Plutarchi est Ἀρσαμένης, cur Nostro non dicebatur ὁ Δαρείου καὶ τῆς Γωβρύεω θυγατρὸς? ut Ἀρταβάνης infra dicitur cap. 97. VALCK.

CAP. LXIX. [1. ζειράς ὑπεζωσμένοι) Ζειρά vel ζειρή, vestimenti aut indumenti genus: quod quale fuerit explicaturi veteres Grammatici (in Var. Lect. citati) varias iuverunt in partes, nec satis planum facere potuerunt. Illud unum h. l. monuisse iuvabit, quod apud Suidam et alios nonnullos legitur, Ζειραί χιτῶνες ἀνακεκολλημένοι: docente Ruhnkenio ad Tim. p. 129. ex Etymol. p. 410. ἀνακεκολλημένοι corrigendum, tunicae in sinum replicatae. S.]

2. τόξα παλίντονα) Arcus omnes παλίντονοι quum sint, iusta observatio Eustath. est, Arabum arcus forma fuisse singulari, atque utramque in partem flexiles, ἐπὶ δ' ἄτερα μέρη κλινόμενα, sive Attii voce reeiproca, monente Scaligero in Varron. de Lingua Lat. lib. VI. p. 78. Erant quoque προ-

δέξια, habiles in Latinis Vallde, sive, quemadmodum Edd. et scripti, πρὸς δεξιά, ad dextram adpensi: equidem περιδέξια novi, non illud. Dubio exemptum nunc omni ἐκ Φοίνικος σπάθης est, [lin. 4.] quae Κίληνium scriptura ad Pollucem non fugit. Certissimum etiam ἐναμύναι, [lin. 3.] ad Diodori lib. I. 11. p. 15. explicitum. WESS.

3. Λεοντίας ἐναμύναι) Sic optime Gronov. ex Med. Λεοντήν ἐναμύνειν scripsit Aristoph. Ran. vs. 433. νεβρίδα ἐνέσθαι, Cornutus de Nat. Deor. c. 27. et Harpocrat. in Νεβρίδων, παραδάλην ἐνέσθαι, Schol. Theocriti I. 3. non; ut vulgatur, παραδάλην ἐλθέσθαι: hoc ubi est in Polluce VIII. 151. ἀνέσθαι verius est. παραδάλην ἐνέσθαι dederat et Eustath. in 'Ιλ. γ'. pag. 283, 43. non ἐνέσθαι. In proximis, [lin. 4.] ut erat in marg. Steph. corrigit Palmer. ἐκ Φοίνικος σπάθης: atque id ipsum in aliis esse Codicibus didicimus ex Dissert. Herodot. Wesselingii p. 119. VALCK.

5. οὐρόν; μικροῦς) Collatis Agatharchidae et Heliodori verbis ita reposuit S. Bochartus Phal. IV. 26. pag. 266.; quam magni viri correctionem in examen operosa Nob. Palmerius disquisitione misit, Exercit. p. 33.; probabiliter ostendens, arcui praegrandi minorem sagittam non optime convenire; incurvationis enim spatio haud sufficere; Heliodori verba et Agatharchidae controversa videri. Quam quidem in disputatione posterior mihi pars elumbis adparuit; sicuti quoque, sagittas μικροῦς et βραχεῖς recte dici, minus μεγάλας et μικροῦς. Verius Gronovius. [monens, nihil impedire quo minus sagittae μικροῖ dicantur.] Δόξαι μικροτέροις χρωμέναι Codices quidam lib. VII. 211. Equidem, nisi Mssti obstarent, in partes ire possem. Lapis acutus, quo sigilla sculpebantur, [lin. 6 seq.] σμίρις, Hebraeorum סמיר Samir, est; de quo eruditissime Bochartus Hierozoic. Part. II. lib. VI. p. 842. WESS.

12. ἄρσας Ἀρσάνης) Fortasse hoc homini nomen fuit: liquido non adfirmaverim. [Vide Var. Lect.] In Persia plures Arsames; qualis Plutarchi, Artax. pag. 1026 fin.; Antigoni Carystii c. 128., Polyæni VII. 28., quem Maasvicius cum hoc male contendit. Immo ipsis Darii in maioribus Arsames, inf. cap. 224. WESS. — Ἀρσάνης legitimum potius nomen videbitur: huius proavus, pater Hytaspidis, Ἀρσάνης aliquoties vocatur Nostro: bis inter du-

pes exercitus Ἀρσάμης memoratur Aeschylo Pers. vs. 37. et 308. Casaubono idem esse videbatur Polyaei Ἀρσάβης vel Ἀρσάμης, VIII. c. 28.; sed, qui Barcen fraude cepit, Persa Herodoto vocatur Ἀρσάμης, lib. IV. c. 201. et 203. Arsamis germanus frater, Darii filius ex Artystone, Γωβρύης, infra VII. 72., Βρύης audit ex membrana Med. VALCK.

[14. σικω] σικωῦ scriptum oportuisse censuit Larcher ob Gregor. canonem 35. de Ionica Dialecto. Iam ad illam quidem normam Ἰωῦν et Βουρῶν dixit Noster, a rectis casibus Ἰω et Βουρώ: sed, ut in aliis multis, sic et hoc in genere, licitum fuit Ionibus, Herodoto certe, eis etiam uti formis, quae aliis Graecis, et Atticis praesertim, usitatae erant. Sic, licet αἰδοῦν, ut ionicum, ibid. commendet Gregorius, nusquam apud Herodotum reperitur haec nominis forma; sed αἰδῶ, sive rectius αἰδῶ, (ut nos cum probatis libris edidimus, nempe ex αἰδῶα contractum, coll. Etymol. p. 30. lin. 40 seqq.) praeferunt codices lib. I. c. 8, 16. quemadmodum constanter apud Homerum scribitur: S.]

CAP. LXX. 2. διξοι γὰρ δὴ ἱστῶντωντο) Veterum persuasio de Aethiopibus Afris et Asiaticis cognitissima ex Strabonis erudita super Homero Αἰθίοπας, τοὶ διχῶα δαδάλαται, dissertatione est lib. I. p. 58. [p. 30. et 33. ed. Cas.] Indi Aethiopes recta et promissa erant comā, ἰδύτριχες: Afri οὐλέτριχες, crispo, ut nunc perseverant, capillitio. Consimilis de utrisque Strabonis lib. XV. pag. 1012. B. [pag. 690. D.] et Arriani Ind. c. 6. observatio. WESS. — Conf. Heeren Ideen über die Politik etc. T. II. p. 352. S.

8. προμετωπίδια δὲ ἵππων) Frequentantur in equorum ante frontem ornato προμετωπίδια apud Xenophontem, Achillem Tat., Aelianum, Iamblichum, et plures: in muliebri mundo κόσμος προμετωπίδιος Basilio M. T. II. pag. 55. c. Hic προμετωπίδια sunt pelles, equorum capitibus detractae, et humanis ad terrorem indutae, et speciem. Nam, quod ante frontem, προμετωπίδιον, quale προμετωπίδιον κέντρον, quo natura pisces xiphias armavit, in Aeliani Hist. An. XIV. 26. Atque haec, qui προμετώπια praeferunt, considerasse non videntur. WESS.

CAP. LXXI. 2. ἡσαν ἔχοντες) Culte codices pauci εκυτίην ἡσαν ἔχοντες, corio armati iere. [ibant.] Belle equidem illud Declamatoris in Sallust. cap. 3. Unus enim

satis es materiae habens, et quae Sanctius Minerv. III. 10., iuxtaque Graecorum similes prorsus [periphrasticas] dictiones, conductas ad Diodori lib. II. 5., recorder. Sed illud huic loco magis censeo adpositum. WESS.

CAP. LXXII. [2. κράνεα πεπλεγμένα) Conf. c. 63, 5. ibique Wess. et cap. 79, 2. S.]

5. Α (γυες) lidem c. 86. Αίβους, et lib. III. 92. Αἰγολ, sive Αἰγδοί, uti Mssti; mihi, quod ibi [Adnot. ad III. 92, 9.] professus sui, sive nomen expendo seu gentem, ignoti. Μαριανδυνοί bene habent; [conf. Var. Lect. I. 28, 5.] bene Σύροι, qui volentibus schedis, heic Σύροι. Vide III. 90.; notataque Gronov. lib. II. 104. [Adnot. ad II. 104, 12. et supra ad huius Musae c. 63, 7 seq.] Sit-ne vero Darii et Artystonae filius [lin. 10.] vero nomine Βρύης an Γαβρύης, non adfirmavero. Notior in Persis Gobryes Gobryasque multo est. WESS. — Vide Var. Lect. S.

[6. τὴν αὐτὴν ἔχοντες) Toties in hoc recensu vocab. αὐτὴν occurrit, ut nullo incommodo hic omitti potuisse videatur subintellectum. Conf. cap. 62, 1. 71, 2. 73, 2. 77, 2. et vide ad I. 109, 2. notata. S.]

CAP. LXXIII. 3. Βρίγες) Conveniunt Βρίγες et Φρίγες Macedonum sono, quo Βίλιππος et Βάλακρος, qui Φίλιππος et Φάλακρος alibi. Nollem tamen Arch. et Pass. scripturam obtrudi. Βρίγες hinc clarissime Steph. Byz., et de Mida Conon Narr. I. ὑπὲρ Μυσίαν ὤκισσε, Φρύγας ἀντὶ Βρίγας, βραχὺ τι παραλλαγίσης τῆς λέξεως, μετωνυμαθίντας. Plura Cl. Holstenius ad Stephanum. Ceterum σύνοικοι ἦσαν [lin. 4.] in absurdis collocari non debet. WESS. — Qui in Thracia manserunt eiusdem originis, Βρύγοι nominantur VI. 45, 3. (ubi vide Not.) et VII. 185, 9. Apud Strabon. VII. p. 295. c. et XII. pag. 550, 4. ubi Βρύγες et Βρίγες olim edebatur, utrobique Βρίγες ex msstis posuit nuperus Editor Lipsiensis, cuius vide notata in Var. Lect. ad posteriorem locum, T. V. p. 92 seq. S.

4. Εὐρωπήϊοι ἰόντες συνοίκησαν) Ex tribus diversis lectionibus genuina mihi videtur illa in marg. Steph. χρόνος ἔσσι Εὐρωπήϊοι ἰόντες σύνοικοι ἦσαν (ἔσαν) Μακεδόσι. Hic est Nostro familiaris scribendi mos: IV. 47. ἡ γῆ, ἐοῦσα πιδάς, - - εὐνδρός ἐστι. cap. 147. ἦν ὁ Θήρας εὐτος, γένος ἐὼν Καδμείος, - - ἀδελφεός. VII. 129. τὸ μέσον δὲ τούτων. - - ἡ Θεσσαλίη ἐστὶ, ἐοῦσα καὶ λα. VALCK.

CAP. LXXIV. 2. οἱ δὲ Λυδοὶ, inquit, Μήνες ἐκα-
 λῶντο πάλαι, (sive τὸ πάλαι,) ἐπὶ δὲ Λυδοῦ τοῦ Ἄττος ἔσχον
 τὴν ἰκωνυμίην. In Codice, quem manu scriptum ab huma-
 nissimo I. I. Wetstenio habui utendum, hoc legebatur
 Scholion in Hom. Ἰλ. γ'. 401. Μηνίας· Λυδίας λέγει· Μήνες
 γὰρ τὸ παλαιὸν ἐκαλοῦντο οἱ Λυδοί, εἴτα Λυδοί, ἀπὸ Λυδοῦ τοῦ
 Ἄττιος, (lege Ἄττος,) ὡς Φησὶν Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ. lib. I.
 c. 7. VALCK. — Eadem leguntur in Villosioni Scholiis
 Venetis, et ibi quidem recte Ἄττος scribitur, sed perpe-
 ram Ἡρωδιανός, pro Ἡρόδοτος. Quod ad Μηνίας spectat, vide
Var. Lect. S.

5. ἀκοντίοις δὲ ἐχρέωντο ἐπικαύτοισι) Afris idem teli genus
 cap. 71. Mysii autem nobiles his iaculis, ἀκοντισταὶ Μυσοὶ
 Aeschyle Pers. vs. 52., et Ὀλυμπηοὶ Eustathio in Perieges.
 vs. 810. [immo vero ad vers. 322. not. 3.] Stephanoque
 Voc. Ὀλυμπος, unde Οὐλυμπηοὶ et hīc, [lin. 7.] si qua ne-
 cessitas. WESS.

CAP. LXXV. [3. ζιγὰς) Vide ad c. 69, 1. S.]

4 seq. πέδιλα νεβρῶν) Vetere πέδιλα νευρῶν delectatur
 Cl. de Pauw, caligis videlicet ex loris apte constrictis:
 neque enim πέδιλα νεβρῶν ulla fuisse, cum hinnuli calceis
 careant; nec pelles hinnulorum, si vel maxime caligis de-
 derint structuram, νεβρούς, sed νεβρίδας aut νεβρίους, adpellari.
 Cui opinioni speciem carbatinae detrahent, πεποιημένοι ἐκ
 τῶν νεοδάκτων βοῶν, non utique ex bubus, sed bubulo corio,
 in Xenophontis Ἀναβ. IV. pag. 309. Ed. Hutch. Transitum
 Thracum in Asiam, iustumque eius tempus, ill. Scaliger ve-
 stigavit ad Euseb. Chron. mxlv. WESS. — Quod πέδιλα in
 Graecis nostris penacutē scribitur, id ex ed. Schaeff. pr. in
 nostrum exemplum irrepsit: πῆδιλα oportebat, ut habent
 aliae editiones atque etiam Schaeferiana secunda. S.

CAP. LXXVI. 1 et seqq. ἀσπίδας δὲ ὠμοβοῖνας εἶχον
 etc.) Cuncta haec de Thracibus Asiaticis sive Bithyniis
 eruditi accipiunt; quorum tamen armaturam, originem,
 praefectumque Persam, quod Scriptoris mos fert, summa
 descriperat ante accuratione. Et talia de iisdem iterum?
 Immo vero ἀκέφαλα sunt, defectaque et gentis titulo et
 praefecti Persae nomine. Hiatus sagax Cl. Pavii ingenium
 animadvertit, et agnoscent, opinor, in posterum omnes.
 Quo enim cunque verba versentur modo, ad Thraces Asia-

ticos non pertinebunt, nedum ad Europaeos, quibus suus demum locus c. 185. Venerant in mentem mihi *Chalybes*, ob *Martis oraculum*, et quoniam memoratis gentibus adfines fuerunt lib. I. c. 28. Sed incertissima ea divinatione. Προβόλους λυκιοεργίας aut λυκεργίας [lin. 2.] servo, Gronovio consentiens. Opportuna est Grammaticorum glossa, ἀπόντια πρὸς λύκων θήραν ἐπιτηδεύει in *Athenaeo*, alioqui turbatissimo; sicuti alias, post sollertem magni Animadversoris et *Paulli Leopardi* Emend. XI. 18. curam, ostendi. WESS. — Vide eiusdem doctissimi Viri *Dissertat. Herodoteam*, p. 58 seq. et quae a nobis ad *Athenaeum* adnotata sunt, *Animadverss.* Vol. VI. p. 212 seq. S.

2. προβόλους δύο λυκεργίας.) Nihil attulit vir Clar. [Gronov.] quo lectori persuaderet, quod persuasum voluit. [scil. cum *Valla* intelligenda esse veruta ad lupos conficienda idonea.] Quando inter *Milyas* εἶχον τόξα μετιζέτεροι Λύκια, quidni *Thraces Asiatici* προβόλους habuerint *Λυκιοεργίας*? id est, *Athenaeo* interprete lib. XI. pag. 486. v. F. ἀπόντια ἐν Λυκία εἰργασμένα: a quo commode comparantur *Ναξιοεργίας* κάνθαρος, κλίνη *Μολασιουργίας*, et τράπεζα *Ἐνιοεργίας*. *Athenaeum* tamen suspicor in suo quoque Codice legisse *Λυκεργίας*, [λυκεργίας ille in suo *Herodoti* exemplo legerat, si fides vetustissimo *Athenaei* codici,] cuius loco scribi voluerit *Λυκιοεργίας*, ἵν' ἀκούηται τὰ ἐν Λυκία εἰργασμένα, prout corrigit *H. Vales.* ad *Harpocr.* in *Λυκιοεργίς*. conf. *Index Thesauri H. Steph.* VALCK.

CAP. LXXVII. 1. Καβαλλίης δὲ οἱ Μνόες.) Alibi Καβάλλης, [III. 90, 6.] ex *Lydis* propagati, eaque propter *Meones*. Mox Λατόνιοι τε καλούμενοι, et qui *Lasonii* dicuntur, doctissimus *Pavius*, [pro *Λατόνιοι* δὲ, quod praeferunt libri omnes;] ut a *Cabalensibus*, quemadmodum lib. III. 90., separentur. Prostat ibi alia *Valckenarii* nostri coniectura. WESS. — Adde quae a *Larchero* ad h. l. notata sunt; et consule, quos ille laudavit, *Stephanum Byz.* in *Καβάλλης*, et *Strabonem* lib. XIII. p. 630. c. v. et 631. A. ed. Cas. S.

CAP. LXXVIII. 9. Ἀρταύκτης ὁ Χεράσμιος.) Cupide ὁ Χεράσμιος docti viri *Is. Vossius*, *Pavius*, aliique; quibus calculum addere memini, motus *Arch.* indicio. Muto sententiam: ὁ Χεράσμιος, aut, si malueris, ὁ Χοράσμιος, patris nomen *Artayctae* dat. Neque is enim gente *Herodot.* T. VI. P. I.

Chorasmius; sed, quod Noster planissime, ἀντὶ Πέρσης, origine et domo Persa, lib. IX. 115. WESS.

CAP. LXXIX. 1. Μᾶρες, Hecataei testimonio apud *Stephanum* protectissimi contra *Is. Vossii* (Κᾶρες et [lin. 6.] Καρῶν emendantis) molimina sunt. *Cares* utique ab hac gentium serie alienissimi. Vide c. 93. WESS. — Immo vide III. 94, 7. ibique notata. *Isaacus* vero *Vossius* ubinam significaverit, Κᾶρες h. l. pro Μᾶρες corrigendum, mihi non liquet. Illud video, eundem *Vossium* in *Notis ad Melam* p. 562. diserte affirmare, eosdem h. l. *Mares* ab *Herodoto* memorari, quos apud eundem lib. III. c. 94, 7. intelligendos esse ipse *Vossius* docuit. S.

CAP. LXXX. 2. τοὺς ἀνασπάστους καλομένους) His gemina lib. III. 93. Qui solos *Cares*, ob haec *Arriani* Ἀναβ. III. 8. οἱ δ' ἀνάσπαστοι Κᾶρες, intelligit *Barn. Brissonius*, *Regn. Pers.* lib. II. c. 223. admodum parvus est, praesertim cum eos in insulis *Arrianus* non locet. *Barcae* ἀνάσπαστοι, *Paeones*, *Eretrienses*, supra memorantur, nec has tamen in insulas depositi. *Ctesiae* verba, ab eruditissimo viro adscripta, ἀνάσπαστος γίνεταί τις Ἐρυθραίων, *Persic.* cap. 39. ipsos *Persas*, delicti adfines, huc relegatos nonnunquam fuisse ostendunt. Latius tamen vocis notio, ad lib. IV. 204. exposita, semet extendit. WESS.

CAP. LXXXII. 4. Σμερδομένης) Sic malui, ut in hominis nomine discordia cessaret. Σμερδομένης adpellant plerique omnes c. 122. Illud autem [lin. 5.] Ἐρέξη δὲ ἐγὼντρο ἀνεψιοί, in positione dictionis concordat c. 5. ὅς ἦν Ἐρέξη μὲν ἀνεψιός, Δαρείου δὲ ἀδελφεῆς παῖς. Vide ad superioris libri c. 103. WESS.

CAP. LXXXIII. 5. ἐπὶ τοῦδε) Glossam redolet *Med.* et aliorum διὰ τὰδε, nollemque defensum: alterutrum abunde est. Formam praefert Ionicam βιηθείς [lin. 6.] spernique recusat: alienum sane μωθείς est *Th. Galei*, nec fulcrum ex Glossatorum Μιῶσαι, deportare, Μίωσις, diminutio, nanciscitur; siquidem vitiose picta sunt, et inconmoda prorsus. Ἀραιήντο alibi assertum. WESS. — De ionica forma ἀραιήντο pro ἤντο vide *Annot.* ad I. 191, 33. ubi quae verba ex IX. 101. citantur, leguntur ea lib. IX. c. 102, 18. Et duobus quidem istis locis ἀραιήντο significat captus erat: hic vero electus erat, (sic enim in versione po-

situm malim, quam deligebatur) id est, iam ante designatus erat qui continuo in decedentis locum succederet. Quod vero in eadem Wesselingii Adnot. ad l. 191. verba quae hic leguntur, ita adferuntur, quasi ἀραισμένο cum νόσῳ iunctum esset, ut intelligeretur morbo sublatus, morbo extinctus, id invito Viro doctissimo exciderat. S.

5. ἐπὶ τοῦδε) διὰ ταύτην, quod in Codicem Med. irrepsit, interpretamentum videtur Herodoteae formulae. In proximis, αἱ τρεῖς αὐτῶν ἐξέλιπε τὸν ἀριθμὸν, ἢ θανάτῳ βίωσθεις ἢ νόσῳ, pro βίωσθεις in Arch. βιωθεῖς scribi dicitur; illinc Galeo placuit μιωθεῖς. Numerus certe dici potuit μιωθεῖς, immixtus; forsitan et aliquis θανάτῳ μιωθεῖς ἢ νόσῳ, morte minutus sive morbo: μειῶσθαι, μινύθειν, et minutus, in talibus adhibentur nonnusquam; et nova captat Herodotus. VALCK.

10. χωρὶς δὲ χρυσὸν τε πολλόν etc.) Quia Curtius de his lib. III. 3. Proximi ibant, quos Persae Immortales vocant, ad decem millia: cultus opulentiae barbarae non alios magis honestabat: illi aureos torques, illi vestem auro distinctam habebant; Nostri χρυσὸν ad solas vestes referri Schefferus de Antiq. Torquib. c. 9. vetat; torques enim aureos suo continere ambitu; cui adsentior cupide. WESS.

CAP. LXXXIV. 3. καὶ ὁ περὶ αὐτῶν) Puto fuisse τῇν καὶ ὁ etc. Idem requiri c. 86. ἵστον ἔχοντο τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ περὶ, nimirum τῇ καὶ ἐν τῷ, Reiskius agnovit. Ionum μετρεξέτεροι: [lin. 4.] quod una cum scholio apud Arch. revocatum haud indignabuntur Herodoti amatores. Fuerint-ne vero veterum Persarum in capitibus ex aere ferroque ducta ποικίλματα prorsus eadem ac culte ab Heliodoro Aeth. IX. p. 431. expicta, non habeo dicere. WESS. — Potuerat utique lin. 3. τῇν καὶ scribere Herodotus, et τῇ καὶ c. 86. Sed invito nihil tale obtrudi Scriptori debet. Sic sane et cap. 50, 15. γνώμῃσι ἐχρόνοντο ὁμοίῃσι καὶ οὐ scribere ei placuit, non τῇσι καὶ οὐ. Parique ratione latine idem atque dicimus, et similiter atque. Conf. c. 86, 3. S.

CAP. LXXXV. 7. σειρήσι πεπλεγμένῃσι) Th. Galeus potius adposuit ζυγῇσι futurum ex c. 75., longe aberrans. Ζυγαί in amiculorum genere, in consortis funibus σειραί. Σειραῖος ἱμάς Polluci I. 148., σειραῖαι funiculi, Philoni Iud. Vit. Contempl. p. 897. A. Σειραῖος δὲ ἀμαρτιῶν ἑαυτοῦ ἕναστος σφίγγεται, Graecus Proverbiorum Salomonis interpres trans-

late, sed eleganter, c. v, 22., ubi *Aquila* ἐν σχολίοις ἀμαρτίας. [Notus etiam σιραιὸς ἵππος ex Sophocl. Elect. 722.] Adi Ivon. *Villiomarum*, Animadv. in Loc. Controv. Titii lib. IV. p. 84. Hanc autem *Sagartiorum* in pugnando habilitatem cur *Pausan.* I. 21. Sauromatis contribuerit, non adsequor. Eamdem-ne illi seriore aetate, ut *retiarrii*, de quibus *Lipsius Saturn.* lib. II. 8., probarunt? WESS.

11 seq. οἱ δὲ ἐν ἔρκεισι ἐμπαλασσόμενοι) Sic recte Codices. Ἐμπαλασσόμενοι iidem ac συμπλεκόμενοι, Schol. *Thucyd.* VII. 84. Ceteris congruit ὀλόμενος δολίους βρόχων ἔρκεισιν *Agamemnon*, *Euripid.* Elect. vs. 155., et *Aeschyli* ex *Agamemn.* vs. 1620. ἰδόντα τοῦτον τῆς δίκης ἐν ἔρκεισιν. Non equidem obliviscor *Euripidei Iphig. Taur.* vs. 77. ποῖ μ' αὖ τήνδε ἐς ἄρκυν ἤγαγες χρήσας, nec *Aeschyli Choëph.* vs. 1000. ἄρκυν δ' ἂν εἴποις καὶ ποδιστῆρας πέπλους, elegantis utriusque et haud longe abeuntis figurae, neque potioris tamen. WESS.

Ibid. ἐν ἔρκεισι ἐμπαλασσόμενοι) Perparum interest utram ἐν ἄρκυσι legatur, an ἐν ἔρκεισι: hoc tamen, altero rariis in talibus, dedisse videtur. *Hesych.* Ἐρκεσι, διατρίβει, Σοφοκλῆς Ἀθιάμαντι δειντέρῳ. Saepe malis ponuntur αἱ τῆς Δίκης ἄρκυες τῆς Δίκης ἐν ἔρκεισιν est in *Agamemn. Aeschyli* vs. 1620. Eximi participio debet ἐμπαλλ. litera superflua, scribitur ἐν ἔρκεισι ἐμπαλασσόμενοι, id est βρόχοις ἐμπλεκόμενοι. Sic scripta reperiuntur παλάσσειναι et ἐμπαλάσσειναι. *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad Ἰλ. ε'. p. 399, 20. [p. 527. ed. Rom.] μένεται τοῦ Θουκυδίδου εἰπόντος τὸ Ἐμπαλασσόμενοι, ἀπὸ τοῦ ἐμπλεκόμενοι, περιπειρόμενοι (δέραι,) φυρόμενοι. *Thucydidae* verba, iam a *Porto* adhibita in Ἐμπαλάσσειν, reperiuntur lib. VII. c. 84. *H. Stephanus* Ind. Thes. ceterique qui attigerunt *Thucydidea*, ad *Hesych.* etiam in Ἐμπαλάσαι, ἐμπάσαι, huius non meminerunt *Herodotei* loci. Duo nobis exhibet fragmenta *Suidas* in Ἐμπαλασσόμενοι, in quibus mihi genuina scriptio fuisse videtur Ἐμπαλασσόμενοι, in his certe *Aeliani*: τοῖς Θίοις καὶ οἰκείοις ἐμπαλασσόμενοι ἀπέσφαττον αὐτοὺς ὡς πολέμιους. VALCK.

CAP. LXXXVI. [3. τῇ αὐτῇ καὶ ἐν τῷ πεζῷ) Vide paullo ante, ad c. 84, 3. S.]

8. ὡς δ' αὐτῷ Κασπίοι) *Caspia* aut hic perperam ponuntur, aut paullo superius. Iunguntur *Paricanis* c. 68.

Utii et Myci; utri horum sedem mutarint, non affirmavero. A clar. de Pauw "Αριοι ex Κασπίων voce formabantur, coniectura ancipite. Meliores Masti verum fortasse monstrabunt. WESS. — Praeter Var. Lect. ad h. l. vide Adnôt. ad III. 93, 9. S.

11. ταχυτῆτα οὐ λαιπομένης servo. Alibi, lib. III. 102., et plenius quidem, κάμηλοι ἵππων οὐκ ἦσσαντες ἐς ταχυτῆτα Pollux de Bactrianis, καὶ εἰσὶν αὐτοῖς (κάμηλοι) ἵππων μὲν αὐκύτεραι τὸ τάχος, lib. I. 140. WESS.

CAP. LXXXVIII. 4. ἐπὶ συμφορὴν περιέπεσε) Malunt συμφορῇ περιέπεσε ex frequentiore usu. Demosth. in Mid. pag. 345. καὶ τοιαύτη συμφορᾷ περιπέπτωκεν. In Diodoro XII. 60. Ἀμπερακιδῶται δὲ ἐν μεγάλῃ συμφορᾷ περιπεπτωκότες: praepositio, ut ibi indicatum, redundat. [Vide Var. Lect. Cum verbo ἐνέπεσε mallets utique ἐς συμφορὴν, sed nec ἐπὶ praecise damnandum.] Φαρνύχος, alius tamen, in Pers. Aeschyli vs. 313. occurrit. WESS.

Ibid. ἐπὶ συμφ. περιέπεσε ἀνεθίλητον) Non spernerem, si darent Codices, περὶ συμφορὴν περιέπεσε ἀνθ. Sed Herodotea, ni fallor, ἐπὶ συμφορὴν vel ἐς συμφορὴν ἐνέπεσε ἀνθ. commode reddi potuerunt συμφορῇ περιέπεσε δεινῇ, in tristem incidit calamitatem. Suspisor adeo, περιέπεσε, velut altero longe usitatus, his adscriptum, in Codicem fluxisse Flor. Qua ceteris, eadem περιπέσειν Herodoto adhibetur structura. Est hic συμφορὴ ἀνεθίλητος gravis vel tristis calamitas: bene cepit H. Steph. Ind. Thes. Infra c. 133. ὃ, τι δὲ τοῖσι Ἀθηναίοισι — — συνήνεκε ἀνεθίλητον γενέσθαι, οὐκ ἔχω εἶπαι. Supra I. 32., multa nobis eveniunt in vita, τὰ μὴ τις ἴθιλει, id est ἀνεθίλητα: intelliguntur calamitates et infortunia, συμφοραὶ συμπίπτουσαι καὶ νοῦσοι συνταράσσουσαι, quae, καὶ βραχὺν ἔδοντα, μακρὸν δοκεῖν εἶναι ποιῶσι τὸν βίον, secundum Artabanum VII. 46. Infortunium Herodoto exprimitur formulā οὐκ ὥς ἤθελε, οὐκ ὥς βούλεται: et similia leguntur alibi. Iones in primis tristitia quaevis verbis exprimunt in speciem lenissimis. VALCK.

10. ἐν τοῖσι γούνασι) Cl. Gronovii explicationem vide. Pristino σὺν τοῖσι γούνα. haec ex lib. IV. c. 62. ταῖς δεξιόις ἄμους πάντας ἀποτάμνοντες σὺν τῇσι χερσὶ auxilio venire queunt. WESS. — In commissura, interpretatur Gronov. quae femur cruribus committitur, quae est genu. Haud ita male, me

iudice. De camelo loquens Noster, III. 103. ait, in posterioribus cruribus, *σκέλαις*, quatuor habere illum *γούνατα*, id est, puto, quatuor articulos, quatuor commissuras. S.

CAP. LXXXIX. 1 seq. *Τῶν δὲ τριηρέων ἀριθμὸς etc.*) Numerum triremium, rediturum c. 184., notae *Pass.* optime signant, pariterque *Aeschylus Pers.* vs. 341., ubi de aliorum dissensu docte *Stanleius*. *WESS.*

Ibid. *ἐντὰ καὶ διμύςσιαι καὶ χίλιναι*) In *Herodotum* semper malevolus *Plutarchus*, in *Themist.* p. 119. B. ad eundem navium numerum definiendum uti maluit testimonio Tragici Poëtae, quam historici. De numero navium egerunt *Thom. Stanlei.* ad *Aesch. Pers.* vs. 341. *Ez. Spanhem.* in *Julian.* p. 280. et *P. Wesseling.* ad *Diodor.* XI. c. 3. ubi eadem atque hic enumerantur gentes, sed in navium numero, quas singulae subministrarunt, a Nostro multum discrepat *Diodorus*. *VALCK.*

6. *ἀσπίδας δὲ ἵνυς οὐκ ἔχουσας*) In *Glossis* *ἵνυς umbo*, et inde *Valla.* *Clypei ambitus et labrum est, ex ferro*; *Polybii εἰδηροῦν σιάλωμα* lib. VI. 21., ab *umbone* discrepans et remotum. *Phoenices peltâ* protegebantur: *Πάλη, ἀσπίς ἵνυ οὐκ ἔχουσα* apud *Hesychium*. *WESS.*

7 seqq. *οὗτοι δὲ οἱ Φοίνικες etc.*) Quod de *Phoenicum* primis ad mare rubens sedibus succedit, prorsus notabile, congruit lib. I. 1. et sacris *Mosis* *Vatumque* libris; mirumque accidit, ab egregiis viris *S. Bocharto*, *Camp. Vitringa*, *Hadr. Relando*, origines *Philistaeorum* vestigantibus, insuper haberi. Nemo infitiabitur, *Palaestinos Philistaeosque* eodem censi. Recensentur in posteris *Mitzraimi*, sive ex *Aegypto* orti, *Casluchaei* et *Caphthoraei*, hinc *Philistaei*, *Genes.* c. x, 14. *Deuteronom.* c. 11, 22. et *Amos.* c. ix, 7. Tractus, quem primitus habuerunt, mari erat adfinis, et forte insularis, ex *Ierem.* cap. XLVII, 4. Talis autem ad sinum Arabicum, eumque extimum commodissimus; unde ante *Mosis* aetatem progressi inferioris *Aegypti* partem insederunt, *Exodi* c. XIII, 17. Quae quidem, cum *Philistaei* origine fuerint *Aegyptia* et prope *Aegyptum* habitarent olim, testenturque ipsi, suos maiores ad *Rubrum* atcoluisse primitus mare, credibilia videntur, quam insueto itinere in *Colchidem* et *Cappadociam* cum *Bocharto* conducere, et in *Palaestinam* reducere, aut, quae *Vitringa*

gae Comment. ad *Esaiæ* c. xiv. p. 449. divinatio, ex regione Cyrenaica et Creta. Venit horum pars in Nob. *Palmerii* Exerc. p. 35. cogitationes. WESS.

13. κράνια χηλυτὰ) Scholion Pass. πλεῖστα χηλυτὰ revocat mihi ἀξίνας σαγάρεις c. 64. in memoriam, simili modo auctas: immo suspicionem movet, κράνια πλεῖστα c. 79. indidem, vetere oblitterato, propagata. *Hesychius* hoc ex loco κράνια χηλυτὰ. πλεῖστα ἐν σχοίνου, cui *Pollux* ferme compar. *Nexiles* itaque et *sutiles* fuerunt; non, ut *Vallæ* Latina, *forcipiculatae*. Bene *Stephan.* Thes. T. IV. p. 515. [quem vide.] WESS.

15. τύπους) Glossam *Aldi* et aliorum, ὅρξε λιθοξόκον ἐργαλίον, *Hesychius*, *Eustathius*, *Tzetzes* ad *Lycophron.* vs. 349. non ignorant; imprudenterque additam, delendamque agnovit eruditissimus *Camerarius* ad *Aristotelis* *Nicomach.* lib. VI. 12. p. 304.; quo ergo iure a *Gronovio* taxatur? Notavit id *St. Berglerus* quoque. WESS.

17. ἱσταλάδατο) Vulgatum ἱσταλάδατο genio sermonis pugnare *Ang. Caninius* et *Portus* observarunt. Ἔσταλτο dat Ionibus [in plurali numero] ἱστάλατο, quo *Hesiodus* usus *Ἀεπίδ.* vs. 288., et ἱσταλάδατο. Cognita res *Eustathii* declaratione est. [vide *Var. Lect.*] WESS. — In antecedentibus saepe reperiuntur ἱσταάχατο, et ἱσμενάδατο, pro ἱσμενασμένοι ἔσαν, et ἱσταλμένοι ἔσαν. Quod hic Editiones insidet crucem fixit grammaticis: ἱσμενάδατο *Porto* videbatur reponendum; ἱσταλάδατο *Caninio* et *Reiskio*: sed hoc nullo modo potuit a στέλλω formari: Ionicus iste flexus, δατο, praesertim obtinet in verbis in ἄζω et ἰζω desinentibus. Si vel in omnibus legeretur Codicibus ἱσταλάδατο, Codicibus antiquiorem mendam tollerem scribendo ἱστολίδατο, id est ἱστολισμένοι ἦσαν, vel ἔσαν ἱσταλμένοι. Formā tantum differunt Στέλλειν Στολιδούν et Στολίζειν στολή, στολῆς et στολισμός. VALCK. — ἱσταλάδατο fortasse e duabus scripturis natum est. ἱστάλατο et ἱσμενάδατο, in unam coalitis. S.

CAP. XC. 2-4. εἰλήχατο μίτρησι οἱ βασιλῆες etc.) De Regibus Cypriis bene: Aptus-ne vero a capitis integumento ad tunicas transitus? Sic *Cl. de Pauw*, rogicans praeterea, an tunicis Cypriorum vulgus capita obtulerit? Hoc cum insulsum, οἱ δὲ ἄλλοι εἶχον κεφαλῆας, reliqui gestabant cidares, maluit; eoque magis quoniam *Pollux* X. 162.

κίταριν ex Herodoto produxit. Cui ego suspicioni, nisi Citaris sive citaris Persarum esset, et Codices officerent, accedere possem. Tunicas Scriptor vulgo Cypriorum tribuit, regibus negat: capitis eorum tegmen, quod reticuit, abditum tenetur in sequentibus, τὰ δὲ ἄλλα κατὰ πρῶτον Ἑλλήνας. WESS. — Suspiciari fas est, memoriā falsum Pollucem esse, quum Herodoto vocabulum κίταριν tribuit, quod apud Ctesiam legisset Grammaticus. S.

5. ἀπὸ Σαλαμῖνος καὶ Ἀθηναίων) Ἀθηναίων scribendum: sed haec pleraque alibi prostant indicata. VALCK. — Ἀθηναίων scripsi ex cap. 95. WESS.

CAP. XCI. 2 seq. λαισθήια -- ὠμοβοίης πεποιημένα; καὶ κιβῶνας) Voculam καὶ, ut superfluum, tollendum censeo, scribendumque ὠμοβοίης. In hac forma cum Edd. conspirant Codices scripti lib. IV. c. 65. Ionice sunt βοίη et ὠμοβοίη, nempe δορά: quibusvis usitata; ὠμοβοίης et ὠμοβοίνος. Supra VII. 76. et 79. Thracibus Asiaticis dat: ἀσπίδας ὠμοβοίνας, et Colchis. Ubi in Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. IV. p. 200, 17. γέγρα habentur δασίαν βοῶν ὠμοβοίεια, Mstus praebet ὠμοβοίνα et Suidas. Deterior est in Herodoteis lectio quam praebet Eustath. in Ἰλ. t. pag. 433, 16. Φησὶ περὶ τινῶν καὶ Ἡρόδ. ὅτι λαισθήια εἶχον ἀντὶ ἀσπίδων ὠμοβοίης πεποιημένα. Fiebant autem λαισθήια ex ἀκατεργάστον βορέων, secundum eundem ad Ἰλ. μ'. p. 874, 47. ex pellibus nondum confectis sive mollitis, atque adeo ἐξ ὠμοβοίης. Creteus Hybrias καλὸν memorat λαισθίων, πρόβλημα χρυσοῦ, apud Athen. XV. p. 696. A. VALCK.

9 = 11. οἱ δὲ Πάμφυλοι οὗτοι etc.) Sic semper gentis nomen scribitur in Mosis; non quale Codex exhibet Arch. Herodotea de Pamphyliorum origine attigerunt Strabo XIV. p. 984. A. et Eustath. ad Dionys. vii. 854., Ἡρόδοτος φησὶ, ὅτι Πάμφυλοι οἱ τῶν ἐκ Τροίας ἀποσκηδασθέντων μετὰ Ἀμφιδόχου καὶ Κάλχαντος: in his frequens vitium offert Arch. ἀποσκηδασθέντων. VALCK. — De Amphilocho cf. III. 91, 2. S.

CAP. XCII. 4: κίτριν δέ τριμυρα etc.) Parui Msstis, cur enim numerum multitudinis, cum toties praecesserit εἶχον κιβῶνας, spernerem? Paene etiam ἰστὶ φανώμετος, quippe ad rem notandam abunde, admiseram. De Termilis non repeto: ex lib. I. 73; neque ex Diodoro XI. 3. in navium numero discordiam. WESS.

8. ἀπὸ δὲ Ἀνίου) Ex marg. Steph. recipi potuisset Herodoteum ἐπὶ δὲ Ἀνίου. VALCK. — Idque merito a Wess. receptum. S.

CAP. XCIII. [6. ἐν τοῖσι πρώτοισι τῶν λόγων) Vide lib. I. cap. 171. S.]

CAP. XCIV. 5. Πηλασγοὶ Αἰγιαλεῖς) Omnis olim Peloponnesus, *Pelasia*; sed quoniam hi maritimam sitinus Corinthiaci oram tenuerant, propterea Αἰγιαλεῖς. Multa viri illustres, Spanhemius ad Callimachi H. Del. vs. 73., et Buherius Diss. Herod. c. 9. p. 92., optime Hesychii errorem in Αἰγιαλεῖς detegens. Falsum namque, πρότερον εἰς Ἴωνες, post dein Αἰγιαλεῖς adpellatos. WESS.

CAP. XCV. 1. Νησιῶται δὲ) Insulani in classe hac Persica qui fuerint, praeclare Valckenarius Noster patefecit ex Diodor. XI. 3. WESS. — Vide posteriorem partem Adnotationis proxime sequentis. S.

4. Ἴωνες οἱ ἀπ' Ἀθηνῶν) Duabus primum literis repetitis scribendum arbitror, Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηνῶν: Iones sunt quicunque Athenis originem trahunt. Herod. lib. I. c. 147. Εἰς δὲ πάντες Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηνῶν (Ἀθηνῶν) γυγόνται, καὶ Ἀπατούρια ἄγρουσι ὁρτὴν: hi paulo dicebantur ante, οἱ ἀπὸ τοῦ πρυτανίου τοῦ Ἀθηναίων ὁρμηθέντες καὶ νομίζοντες γενναϊότατοι εἶναι Ἴωνων. Deinde voces istas, Ἴωνες ὅσοι ἀπ' Ἀθηνῶν, huc suspicor ex nota traductas, quam ex lib. I. petitam lector in ora Codicis posuerat. [Fallacem illam fuisse Viri doctissimi suspicionem, in Var. Lect. demonstravimus.] Non nescio in hac gentium recensione Nostrum alia quoque dixisse, quae tradiderat explicatius alibi; verum voces istae, quas dicebam, hac in sede satis alienae cum vicinis nexum habent nullum. Herodotum itaque de his Insulanis tantum scripsisse censeo: καὶ τοῦτο Πηλασγικὸν ἔθνος, ὅστις δὲ Ἴωνικὸν ἐκλήθη κατὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ αἱ διώδεκα πόλεις: ista quoque gens Pelasgica; postea vero dicta fuit ob eandem rationem Ionica; ob quam XII. civitates: κατὰ τὸ αὐτὸ, καὶ, aequae ac, similiter adhiberi, supra fuit observatum ad VII. c. 50. [conf. VII. 84, 3. et 86, 3.] In aulani hi Iones neque Chii erant, nec Samii; distinguuntur etiam a XII. civitatibus, quae in unum coaluerant reipublicae corpus, in Panionium convenire solitae; inter istas autem XII. duae erant nobilissimae et potentissimae Chius

et *Sainus*. Quia memorabantur in hac recensione non *Ἴωνες* tantum, sed et *Νησιῶται*, quorum illi iuxta *Herodotum* quoque centum naves Regi subministrarint, ne quis erraret, *Diodorus Sic.* XI. c. 3., *Ἴωνες*, ait, *μετὰ Χίων καὶ Σαμίων ἑκατὸν (centum naves) παρέσχοντο* - - - *Νησιῶται δὲ πενήκοντα*. Quinam *Insulani* sint intelligendi, declarant haec proxima *Diodori*: *ταῖς γὰρ νήσοις τὰς ἐντὸς Ἐκκατίων καὶ Τριοπίου καὶ Σουνίου προσηγμένους ἦν ὁ βασιλεὺς*: si nempe comparerentur cum his *Herodoti*, insulanos designantis *Ionas* et colonos *Atheniensium*. Tales erant, secundum *Nostrum*, *Céi*, *Naxii*, *Siphonii*, *Seriphii*, lib. VIII. c. 46. *Κῆροι (Κεῖροι)* - - - *ἔθνος ἐὼν Ἰωνικὸν ἀπὸ Ἀθηναίων*. - - - *Νάξιοι δὲ εἰσι Ἴωνες ἀπ' Ἀθηναίων γεγενῆσθαι*: tum cap. 48., *Σίφνιοι καὶ Σερῖφιοι* - - - *Ἴωνες ἐόντες ἀπ' Ἀθηναίων*. *Thucydidi*, praeter ceteras gentes, in *Siciliam Athenienses* sequuti narrantur VII. c. 57. ex *Ionis Milesii*, *Samii*, *Chii*; ex insulis *Κεῖροι καὶ Ἀνδρείοι καὶ Τήσιοι*, - - - *Ἴωνες ὄντες καὶ ἀπ' Ἀθηναίων*. Sed ex media erant *Ionis Τήσιοι*: (*τίων γὰρ μέσον εἶναι Ἰωνίης* ait *Herod.* I. 170., et *Steph. Byz.*) apud *Thucydidem* itaque, me iudice, non *Τήσιοι*, sed memorari debuerunt *Τήνιοι*. *Tenus* *Andro* erat insula vicina: *Τήνω συνάπτουσ' Ἀνδρος ἀγχνησίτων*, *Aeschylo* *Persis* vs. 888., utraque *Atheniensium* colonia. *Tenios* inter insulanos nostro quoque loco censendos liquet ex *Herod.* VIII. 82. *Insulae* autem, *Cea*, *Naxus*, *Siphnus*, *Seriphus*, *Andrus*, *Tenus*, omnes erant intra promontoria *Triopium* et *Sunium* positae: quas hic intelligi monstrat *Diodorus*. Apud *Pausan.* lib. V. [c. 23.] p. 457. ex *Olympiaca* tabula memorantur qui praelio ad *Plateas* interfuerint; praeter ceteros *νησιῶται Χῖοι καὶ Μιλήσιοι*: - - - deinceps, *ἐκ δὲ Αἰγίου* (leg. *Αἰγῶν*, ex *Aegaeo mari*), καὶ τῶν *Κυκλάδων*, οὐ *Τήνιοι* μόνον, ἀλλὰ καὶ *Νάξιοι*, καὶ *Κύθιοι*. In his, pro *Χῖοι καὶ Μιλήσιοι*, corrigendum *Κεῖροι καὶ Μήλιοι*. De *Mediis* agentem, in *Milesios* transmutatis a librariis, *Clarissa Wesselingium Pausaniae* locus praeterire non potuit, ad *Diodor. Siculi* T. I. p. 405. *VALCK.*

CAP. XCVI. 1. *ἐπιβάτην δὲ*) *Laurentius* ex vero. [scil. servato graeco nomine, *epibatae* erant.] *Insulae* civitatesque *πληρώματα ναυίων*, ut *Diodorus*, sive *remiges*, ex suis suppeditarunt: in iisdem pugnaturi *Persae*, *Medi*, *Sacae*, callide profecto, stationem habebant. Hoc *ἐπιβατ*

πύειν inf. cap. 181.; tales ἐπιβάται Athenis atque in Ionia, Porphyrio Q. Homer. I. testificante. WESS. — Vide Prolegom. Homeri Barnesiani p. LXXXIII. Caeterum satis ille notus vocabuli usus. Sic Suidas cum Harpocrate: Ἐπιβάτης· οὕτως ἐκάλεον τοὺς ἐν ταῖς τριήρεσι στρατιωμένους, etc. Ita apud Polybium (ut alios omittam auctores) ἐπιβάται sunt milites classarii, πλήρωμα vero socii navales, remiges, nautae. S.

7. ἐπάξιον ἔσαν) Porti et Editoris Genevensis coniectura suum sibi tibicinem habet. Alienum certe et indignum ἀπάξιος erat, levique lapsu ex legitima scriptura progenitum. Legebatur apud Philostratum lib. II. Vit. Sophist. xi. 1. ἐπιφθίγητο ἀπάξιον τοῦ ἀνδρός: nunc, Olearii curā, ἐπάξιον, uti decebat. Sophocles Oed. Colon. vs. 474. ἐπάξιός μιν Οἰδίπους κατοικτίσαι, dignus es commiseratione. Sed pluribus in re manifesta non opus, nedum ut operose doceatur, necessariam [lin. 11.] trium vocum τε καὶ ἄρχοντες fuisse expulsionem. Sequuntur continuo ἄρχοντες singularum gentium praefecti; hic turbabant. [Vide Var. Lect.] Στρατηγούς, penes quos summa imperii, et ἄρχοντας sollicite distinxerat et annumeraverat c. 81. et 82. WESS.

10. ὥσπερ οἱ ἄλλοι στρατευόμενοι δοῦλοι) Vocem δοῦλοι si qui Codices omitterent, ad ista suspicarer adiectam; e quibus lector satis intelligebat tanquam Regis militasse servos; sicut ipsius imperio velut δεσπότου subditi habebantur omnes δοῦλοι, dicebanturque. [conf. VII. 11, 23. ibique not.] Artemisia ad Xerxem, VIII. 102. σὸν τὸ ἔργον, ὃ δεσποτα, γίνεται· εἰ σοὶ γὰρ δοῦλοι κατεργάσαντο: c. 68, 3. σοὶ, εἶντι ἀρίστω ἀνδρῶν πάντων, κακοὶ δοῦλοι εἰσι. VALCK. — Quo minus suspectum h. l. id vocabulum videri debebat. Servi autem (δοῦλοι) Regis non nisi ii adpellantur, qui e gentibus erant bella superatis, atque ita imperio Persarum subiectis. Qui natione Persae erant, hi liberi esse censebantur. S.

CAP. XCVIII. 3. Μάγνη) Codicum copia huic primas dat: Medicei Μάγνη solivagum est. Possem ex Phoenicum sermone illi titulo speciem parare, et Εἰρώμου (quomodo Hiramus apud Ioseph. lib. I. in Apion. cap. 18.) si [pro Σιρώμου] fingeretur, longe lateque excurrere. At cui bono? cum verior scriptura necdum definita, et cognominam barbaricorum originatio dubii sit plenissima. Pla-

cuit tamen Μέγβαλος, quod Phoenicum nomen apud Ioseph. I. contr. Apion. c. 21. Syennesis apud Cilices titulus locum accepit lib. I. 74. Sicuti Gorgus, sic adpellabatur Chersis filius lib. V. 104. et VIII. 11. WESS.

CAP. XCIX. 3. Ἀρτεμισίης --- θῶμα ποιῦμαι)

Hanc ab Halicarnassense saepius elegantissimis verbis ornata Plutarchus indignatur de Herod. Malign. p. 869. r. 873. e. Hinc explicandum, quod scribit p. 868. a. Herodotum, Ἀλικαρνασίων περιχόμενον, οἱ Δωριεῖς ὄντις μετὰ τῆς γυναικωνίδος ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἰσχυράτισαν. Halicarnassenses, origine Dorienses, Regina bellatrix ducebat Artemisia, θυγάτηρ Λυγδάμιος. Duarum, quae hoc insignes nomine claruerunt, iuxta Harpocrat. ἡ μὲν πρώτη (γένονε) κατὰ τὰ Περσικά, θυγάτηρ Λυγδάμιος: sic ex Herod. et aliunde patris ibi nomen restituit H. Vales. Quae diversis in locis de Artemisia Noster, paucis enarrat Polyæn. VIII. c. 53. VALCK.

6. παιδὸς ὑπάρχοντος νενίω) Fortasse Lygdamis, quem paucos post annos tyrannum Halicarnassus experta fuit in Suidae Πανύσις, avo materno cognominis. Illud enim et Artemisiae nomen in urbis eius tyrannis haud insolens. De λήματος voce satis ad lib. V. 72. WESS.

11. Καλυδνίων) Ex Galei explorata opinione Καλυδνέων oportuerat, uti lib. VIII. 87.; nam Καλυμνίων, quo modo Dio Chrys. Or. XXXI. p. 326. a. etsi prope abeat, et eodem insulares, Strabone indice lib. X. p. 749. b. [p. 489 b. c. ed. Cas.] designet, non erit praestantior scriptura. WESS. — Videtur Galeum probare Vir doctissimus, Καλυδνέων h. l. ex VIII. 87, 12. et 16. corrigendum censentem. At Calyndā oppidum fuit Cariae in Lyciae confinibus, cuius regulus ibi memoratur, idem qui paulo superius (c. 98, 8.) in ducum numero nominatus est. Calyndnii, qui sub Artemisiae fuerunt ditione, sicuti hic cum Cois et Nisyriis iunguntur; sic etiam Homerus Iliad. β'. 676 seq. Νίσυρόν τε, καὶ Κῶν, νήτους τε Καλυδνέας iunxit. Et in Καλυδνίους consentiunt h. l. libri: nisi quod in nostro cod. F. super literis ὡ superne litera γ ab alia (ut videtur) manu adposita est, qua Καλυδνίους indicare nonnemo voluisse videtur. S.

Ibid. πέντε νᾶες παρεχόμεναι) Naves illae quinque, ab Artemisia praebitae, augebunt catalogum mcccvii. cap. 89. et 184., nisi si inter illas LXX. naves censeantur, a Caribus classi

Persicae additas; quod quidem vero congruens opinor. Halicarnassus Cariae metropolis erat; ex Carum ducibus Damasithymus α. 98. ille ipse, qui Calyndensium navi, et sociae, Φιλίη, Artemisiae, praeerat lib. VIII. 87. Sic numero navium, finito ab Aeschilo et Herodoto, constans ratio durabit. Εὐδοξοτάτας [lin. 13.] improbasse ob rariorem eius usum videntur plerique. WESS.

CAP. C. [1. ἐπὶ ἡρίθμησιν τε καὶ διατάξει ὁ στρατός] Utique ἡρίθμησιν malles cum Schaeff. Sed, quum pertinaciter refragentur libri omnes, nescio an, ut passim alia, sic et hoc negligentiae genus sibi indulserit Scriptor. S.]

10. ὁμοίως ὥς καὶ τὸν πεζόν) Fortassis alterutrum inducendam: malim ὥς [inductum], sine quo salva oratio. Sic c. 115. οἰκόντων ὁμοίως, καὶ τῶν πρότερον κατέλειξα. Addiunt etiam scripti libri. WESS. — Recte monuerat Vir doctissimus, quem merito secutus est Schaeffer. Et ego abiectam ὥς particulam, contra usum Nostri temere ex praecedentis vocis postremis literis repetitam, velim. Conf. VII. 50, 18. 84, 3. 86, 3. 95, 3. Paulo post (l. 12.) typothetae mendam, αἰγιάλου pro αἰγυαλοῦ, quae correctoris aciem praeterierat, corrigit aequus lector. S.

11. ἀπογραφόμενος) Quae Xerxes ἀπεγράφω, curabat [sibi, suum in usum] adnotari; illa ἀπέγραφον οἱ γραμματισταί, ut [paulo ante]. ait Herod. observato formarum discrimine. Frequenter in istum sensum adhibetur medium ἀπογράφεσθαι: rarius simplex γράφεσθαι, occurrens Herod. II. 82. [ubi quidem rectius intelliges notant sibi, suum in usum scripto consignant.] Xenoph. Ἀπομν. IV. p. 469, 11. αἱ οἱ πολῖται ἐγράφοντο, sunt quae cives scribi curarunt. Oecon. p. 493, 4. οὐκ ἀρκεῖν δοκεῖ τοῖς πολίταις ἢ νόμους καλοὺς γράψονται. Quae ibidem paulo ante leguntur p. 492, 32. ἀπαριθμήσαντες καὶ γραφάμενοι ἕκαστα, Cicero convertit apud Columellam de Re Rust. p. 781. adnumerata ipsi exscripsimus: malim interpretari, adnumerata adnotari curavimus singula. In Demosth. p. 50, 19. τριήρεις κατασκευάζεται καὶ νεωσκόους οἰκοδομεῖται: recte Ulpian. Κατασκευάζεται, ἀντὶ τοῦ κατασκευασθῆναι ποιῆ. Apud eundem contr. Mid. p. 323, 30. τοὺς στεφάνους, οὓς ἐπισηδᾶμην ἐγώ: aureas coronas, quas faciendas curaveram. VALCK.

13. Post ἀντιώχων interpunxi monitu Porti. Μετῴηδον,

in *navium* ordinibus, quando *obversis* in *hostem* prorsus procedunt, apud Schol. *Thucyd.* II. 90. aut *aequata serie* stant. De carris, hosti *aequatis frontibus* obiectis, τὰς ἀμάξας μεταπηδὸν στήσας, *Procop.* Bel. Vand. II. 17. WESS.

CAP. CI. 2. Δημάρχον τὸν Ἀριστ.) Nihil horum, quae Demarato tribuit Noster in seqq. sed illa duo praesertim Xerxi Demaratum facit dicentem *Seneca de Benef.* VI. 31. quae Regi secundum *Herodotum* VII. 49. obiecerat Artabanus: contra, patrum Regis Artabanum ubi tantum commemorant *Plutarchus*, *Iustinus*, alii; in istam scenam Demaratum nobis introduxit *Herod.* VII. 3. qui propterea *Suidae* dicitur (in Δημάρχου συμπράξας εἰς τὴν βασιλείαν τῷ Πέρσῃ. Quae sequuntur [lin. 4.] νῦν μοί σε ἡδὺ τι ἰσθὶ ἐπιμασθαι τὰ θέλω, aliquoties expressit *Pausan.* VIII. p. 679. IX. p. 768. Apud *Plutarch.* de Musica p. 1141. D. *Pherecrates* Comic. σοὶ κλέιν, Ἐμοὶ τε λῆξαι, θυμὸς ἡδονὴν ἔχει. VALCK.

12. μὴ ἰόντες ἄρθμοι) *Heresbachii* μὴ ἰόντες ἀρίθμοι, sint innumerabiles, emendationem, [in ora latinae versionis *Laur. Vallae*] sive corruptelam verius, *P. Leopardus* Emend. VIII. 1. traduxit. Ἀριθμοὶ, concordēs. Ἀθηναίων ἡμῖν μὴ ἰόντων ἀρθμῶν IX. 9. *Theognis*, Οὐ ποτ' ἂν ἀλλήλοισ ἀρθμοῖσι οὐδὲ φίλοι. Alia de hoc genere *Franc. Nansius* ad *Nonni Paraphr. Ioan.* c. XIII. vs. 157. et *Barnesius* in *Hymn. Homeri Mercur.* vs. 521. *Bern. Martini* imprudentiam castigans. WESS.

CAP. CII. 2. ἀληθινὴν διαχρήσασθαι) Satis χρησασθαι fuerat, simili in re frequentatum, ut nuper *Cel. Hemsterhusius* ubertim ad *Callimachi Hymn. Dian.* vs. 69. nisi compositi conditio eadem foret, inque Musis creberrimi. Insequens ταῦτα λέγοντα [lin. 3.] non illepide convertitur in ταῦτα λεγία, ea dicenda erunt, etc. a *Cl. de Pauw*; sed praeter Codicum voluntatem. Tendit vulgatum easdem in partes. WESS. — Scil. post ἀλώσεται intelligetur λῆξω ταῦτα, πισθῆσομαι σοι, aut aliquid simile. Sed vide paulo post adnotanda. S.

3. ταῦτα λέγοντα τὰ μὴ etc.) Omissa vocula τὰ proxima sic exhibet scripta *Stobaeus* p. 90. πάντως κεινὴς ταῦτα λέγοντα, μὴ ψευδ. Mihi non omittenda, et sententia contracta sic videtur explenda, ac si scriberetur: ἐπιιδὴ με ταῦτα λέγοντα κεινὴς ἀληθινὴν χρησασθαι, (λῆξω,) τὰ (λῆξας) μὴ ψευδόμενός τις ὑστερον ὑπὸ σὺ ἀλώσεται: quandoquidem his de

rebus verba facientem me iubes ad veritatem loqui, ea dicam, quae qui dixerit a te postea non arguetur mendacii. Paulq̄ ante rogaverat, πότῃρα ἀληθῆνῃ χρῆσομαι πρὸς σὲ, ἢ ἡδονῇ; utrum ad veritatem loquar, an ad voluntatem? Cicero de Amicit. c. 25. vitium esse scribit levium hominum atque fallacium, ad voluntatem loquentium omnia, nihil ad veritatem; πρὸς χάριν, sive πρὸς ἡδονὴν λεγόντων. Euripidis est fragm. in Stobaei Tit. XIII. primum: Πότερ᾽ ὀφείλεις σοὶ μαλθακὰ ψευδῆ λέγω, ἢ σκληρὰ ἀληθῆ, φράζῃ; ἥ γὰρ ἡ κρίσις. Grotius: Rigidi-ne veri, mollis an mendacii Malis loquelas, ede; nam datur optio. Difficile, quod facisse se scribit Apollon. Tyan. Epist. 45. VALCK. — Mihi Stobaei eclogam relegenti paene fit probabile, recte ab illo descriptum hunc Herodoti locum esse, modo non post ταῦτα λέγοντα, sed ante haec verba incidendam fuisse orationem. ταῦτα λέγοντα μὴ ψευδόμενος etc. id est, haec si dixerō, non vereor ne falsi convincar. Una mihi superest dubitandi caussa, leviuscula illa quidem: scil. quod in huiusmodi sententia non pronomen ταῦτα adhibiturus fuisse Herodotus videatur, sed τὰδε, haecce; quo pronome uti solet ubi ad id refertur quod continuo subiicitur, non quod ante dictum est. Sed, quum modo dixerit ἐλέγε τὰδε, facile credi potest, nunc variandi caussa ταῦτα pro τὰδε positum. Caeterum nolo dissimulare, ut vulgo in editis, sic et in nostris membr. F. iungi κελεύεις ταῦτα λέγοντα, et comma post λέγοντα poni; tum deinde in eisdem membr. F. τὰ sic cum duplici accentu scribi, quo significetur, ionico more τὰ pro communi & poni. S.

4. πένη μὲν αἰεὶ κοτε σύντροφός ἐστι.) Comparatur Luciani Nigr. c. 12. οὗ φιλοσοφία καὶ πένια σύντροφός ἐστι, neque inmerito. Talia in eodem, Polybio, Diodoro Sic. atque aliis plurima. Σύνεστι non displicet, artam familiaritatem exprimens. Notissima omnibus, συνεῖναι κόπῳ, οἰκουρίᾳ συνεῖναι, γνωρίᾳ, πράγμασι etc. Ceterum αἰεὶ κοτε vim deprecatur. WESS. — Restituetur vox perperam eiecta αἰεὶ κοτε: σύντροφος σύνεστιν, quod est in Stobaei Florileg. neque hoc forte reiiciendum. Graecia, naturā pauper, virtutis fuit et sapientiae gymnasium: ἀρετῇ δὲ ἱκαντός ἐστι, id est διδασκόν. Opponuntur τὸ διδασκόν, et τὸ ἐν τῇ φύσει. Epicharmi dictum est: Ἄ δὲ μελέτα φύσιος ἀγαθῶς πλεῖνα δωρεῖται φίλοις. Democriti: Πλῆυνες ἐξ ἀσκήσιος ἀγαθοὶ γίνονται, ἢ ἀπὸ φύσιος. Doctri-

na sed vim promovet insitam, Horatii. De Graecia quoque *artium* magistra verissimum fuit illud Theocriti, Eid. XXI. 1. Ἄ πένια, Διόφαντε, μόνα τὰς τέχνας ἐγείμει· Αὐτὰ τῷ μύχθῳ δὲ δάενκαλος. Paupertas omnes artes perdocet, ubi quem attigit: *Plautus* Stich. I. 3, 24. Euripidis ex Polyido, Πένια δὲ σοφίαν ἔλαχε, habet *Zenobius* Cent. V. Prov. 72. VALCK. — Σοφία apud Nostrum, ut fere constanter in Graecorum sermone, sunt artes liberales, doctrina, ingenii cultura. S.

16. ἢν τε γὰρ τύχῃσι ἐξιστρατ. χίλιοι) Haec personae. conveniebant Demarati, atque in hac arte magistrum *Herodotum* decent. Quae dicentem facit *Seneca* de Benef. VI. 31. ferri quodam modo possunt ista: In primo statim monte *Lacones* obiecti dabunt tibi sui experimentum; sed, quae sequuntur, illa scripta sunt incogitanter atque absurde: Tot ista gentium nullia trecenti morabuntur; nisi paucos posuerit *Seneca*, quibus ex margine trecenti male sint substituti. VALCK.

CAP. CIII. 3. σὺ φῆς) Enotatum οὐ φῆς; sectatus Valla est, Galeo plaudente; et dat profecto sententiam egregiam, quamquam vulgatā, modo interrogatione animetur, haud meliorem. Σὺ εἰς Ἑλλαν, c. 101., tum elegans hic repetitio, σὺ ὧν ἰβελήσαις. WESS.

10. σὶ δὲ γε δίξημαί εἰκοσι εἶναι ἀντάξιον) Non convenit δίκαιον *Arch.* et *Vind.* spernūque debuerat. Scribentis animo obversabatur *Iliad.* Θ'. 234. Τρώων ἀνθ' ἑκατόν τε, καὶ διηκοσίων τε, ἑκάστος Στήσιος ἐν πολέμῳ, haud sane contra centum ducentosque singuli pugnaturi, ἀλλ' ὡς ἀντίσταθμοι καὶ ἰσοβαρεῖς ἑκατόν καὶ διακοσίων, explicante *Porphyrio* Quaest. *Hom.* XXV. WESS. — Non ut *Galeus* narrat, sed in *Arch.* codice scribi suspicor, σὶ δὲ γε δίκαιον εἰκοσι εἶναι ἀντάξιον: quod placet. VALCK. — Fortasse, uti suspicatus *Vir* doctus est, sic scribere librarius in cod. *Arch.* voluerat debueratque: at, sicut *Galeus* notavit pro ἀντάξιον ibi δίκαιον scribi, sic et *Wess.* reperit. S.

13. εἶς σὺ, quod *Mss*is praevis probavi, reiectum ipi non opinor. WESS.

19. πλεῦνες περὶ ἓνα ἑκάστον) Praefixum numeralibus περὶ tantundem valet ac ἐγγὺς et σχεδόν: in comparatione adhibentur πρὸς et παρὰ. Hic itaque scribendum puto: πλεῦνες παρὰ ἓνα ἑκάστον γινόμεθα ἢ χίλιοι, ἰόντων ἐκείνων πέντε

χιλιαδίων. In his etiam Herodotus Homeri sui meminerat, cuius Agamemnon in 'Ιλ. β'. vs. 126. (Εἵπερ) δ' ἐς δεκάδας διακομηθεῖμεν Ἀχαιοί; Τρώων δ' ἄνδρα ἕκαστον ἐλομένηα οἰνοχοοῦν, Πολλὰ καὶ δεκάδης δυοῖατο οἰνοχόω. Modestior Virgilii Iuturna Aen. XII. 233. Vix hostem alterni si congrediamur habemus. VALCK. — Quidni vero commodus particulae περὶ hic locus sit? mille erunt, qui unum circumstent. S.

20. ἰόντων κείνων πέντε χιλιάδων) Perperam post Ald. et Camerarium haec mutarunt. Numerus, docti viri verba sunt, est nimius: nam sic quingentas myriadas duxisset Xerxes: si legeretur ἰόντων ἑκὶναι χιλίων, ratio constaret. At quingentas myriadas regem sub signis habuisse, infra declarabitur c. 186. WESS.

24. ἀναιμένοι δὲ ἐς τὸ ἐλευθέριον) Intactum ἐς τὸ ἐλευθέριον potuerat relinqui; quoniam istud paullo plerumque diversius et liberalitatem spectans. Democritus in Stobaei Serm. XCII. p. 513. χρημάτων χρησις σὺν νόμῳ χρησίμων ἐς τὸ ἐλευθέριον εἶναι, ad exercendum liberalitatem. Maneat tamen in qua depositum est sede, ob Dion. Chrysost. Or. XIV. p. 229. D. αὐτὸ δὲ τοῦτο δ', τί ἐστὶ τὸ ἐλευθέριον εἶναι, ἢ ὅ, τι τὸ δουλεύειν, οὐκ ἴσασι: et pag. seq. c. WESS.

CAP. CIV. 12. οὗτε δυοῖσι) Fluctuationes Codicum non moror. Hesychius: Δυοῖς, δυοί: quomodo Manetho III. 217. Noster l. 32. ἀνάλβιος δὲ δυοῖσι πρέχει. Sibylla apud Lactantium Divin. Instit. IV. 15. καὶ ἰχθυέσσι δυοῖσιν, certe in scriptis libris. WESS.

15. Quod legitur, οἱ Ἕλληνας ἕκαστός Φησι, turbat sermonis formulam, aut εἰς Ἕλλ. ἕκαστός Φησι, aut οἱ - - Φασὶ desiderantem. Atque huc animadversiones doctorum hominum Pavii, Abreschii, quem vide Diluc. Thucyd. p. 240., pronae inclinant. Reiskius ὡς τοῖς Ἕλλ. ἕκαστός Φησι malebat. WESS. — Φασὶ legendum puto cum Clar. Abreschio, Diluc. Thucyd. p. 240. Aliis usitata structura reperitur et apud Herod. VIII. 86. ἰγύνοντο - - μακρῶ ἀμείνονες αὐτοὶ - - πᾶς τις (id est ἕκαστος) προθυμώμενος καὶ δειμαίνων Ξέρξῃ. In his, οἱ Φασὶ ἕκαστος Ἕλληνας τριῶν εἶναι ἄξιος, postremum ponitur pro ἀντάξιος. Xerxis magniloquentiam postea temporis egregie Susis confutavit Polydamas Thessalus, de quo Pausan. VI. [5.] p. 464. VALCK. — Quod si cum plurali οἱ iungi singularis ἕκαστος potest, haud satis video Herodot. T. VI. P. I.

quid obstat quo minus dein cum eodem ἑκάστος verbum singularis numeri φησὶ iungi possit. Itaque in constanti librorum omnium scriptura adquiescendum. S.

19. δεσπότης, νόμος) Alibi νόμος πάντων βασιλεύς, lib. III. 38. et νόμοι βασιλεῖς Platonī Conviv. p. 196. c. Demaretus δεσπότην, dominum, maluit; ob aspera legis imperia et sanctionem in τρέσαντας, sane acrem, inf. lib. IX. 55. et 71. Conf. Nic. Cragium Rep. Lacedaem. III. p. 361. WESS.

22. οὐκ ἴδω Φεύγειν) In proximis, ἀλλὰ μένοντας ἐν τῇ τάξει ἐπικρατεῖν ἢ ἀπόλλυσθαι, quid supplendum lectori relinquere-
retur, intellexit Valla, interpretatus: *vetans semper eos ex acie fugere, - - - sed iubens ut etc.* Similia legere se meminerat apud Ciceron. de Legib. II. c. 27. *Plato vetat, - - - sed - - - ut compleatur; nempe iubet, quod recte subiicit P. Manucius. Isaeus p. 80, 44. νόμος οὐκ εἶα τὸν τῆς ἐπικλήρου κύριον εἶναι, ἀλλ' ἢ τοὺς παῖδας - - - κρατεῖν τῶν χρημάτων, nempe κτελεῖν. Demosth. p. 143. F. τῶν νόμων οὐκ ἰώντων - - -, ἀλλ' ἀνεκτεῖν. In Xenoph. Ἑλλ. V. p. 320, 35. καταδύειν μὲν οὐκ εἶα' - - - sed τρεῖς - - - ἄπλουν ποιεῖν; subintelligi potest εἶα, ut in Euripid. Phoen. vs. 1223. et in his Aleridis apud Stobaeum p. 454, 40. Οὐκ ἤξιωσα κατακτεῖν τὴν μητέρα. Πρώτην δὲ σώζειν: nempe ἤξιωσα. vid. Celeberr. Hemsterhusius et quos citat ad Luciani [Contempl. c. 2.] p. 492. In Paulinia ex I. ad Timoth. Epist. iv, 3. Κωλυόντων γαμῖν, ἀπὸ χειρὸς βρωμάτων, errorem Isidori Pelusiotae recte corrigit Schol. in Var. Lect. I. I. Wetstenii: οὐκ ἔστι, αἶτ, σφάλμα καλλιγράφων, - - - ἀλλὰ ὁρθῶς εἰς τὴν Ἀθήδω συνήθειαν διαπεφραγμένον. VALCK.*

24. σοὶ δὲ, εἰ φαίνομαι etc.) Laudem Mssti, Gronovius, et Pavius de coniectura σοὶ reformans, merentur. Proxima, tot viro Celeb. aestus scientia, [vide Var. Lect.] scite Cl. Reiskius, Φλυρῆειν πολλά, σιγᾶν ἐθέλω, fingeat, reditura ad regiam insultationem πολλά Φλυρῆεις, [103, 31.] multa blateras Demarete. Mihi novationis gravior deficit caussa; si tamen, scriberem ἀλλὰ σιγᾶν: quam viam AMA trium Codicum munit, ex AAAA propagatum, usus praeterea in consecutione tritus voculae. Supra c. 16. εἰ δὲ τοι οὕτω διδόνεται γενέσθαι, καὶ οὐκ εἶά τε αὐτὸ παρατεῖλαι, ἀλλ' ἤδη ἵημα ἐν κοίτῃ τῇ σῇ, si ita tibi constitutum est, neque id revocari potest, en, vel ergo, ad cubandum in tuo cubili pergo. Et

lib. IX. 41. ἐπεὶ τοίνυν ὑμεῖς ἢ οὐκ ἴσθε εὐδὲν, ἢ οὐ τολμᾶτε λέγειν, ἀλλ' ἐγὼ εἰπῶ, ergo ego rem proferam. Conmodum haec usurpavit ac prudenter *Raphelius* in Ep. ad Rom. cap. vi, 5. ubi *ἡμα* et *ἄλλα* similiter conversa. WESS. — Vulgata lectio haud incommode sic intelligitur, *de reliquis* (sc. rebus ad Spartanos spectantibus) *dehinc verba facere supersedebo*. Post τοὶ δὲ olim incisa erat oratio, perincommode, quasi ad *οἰγᾶν* referretur ille dativus pronominis: *comma* istud merito *Schaeferus* abiecit. S.

CAP. CV. 1 seq. ἐς γέλωτά τε ἐτρέψατο) Pro agente verbi forma stat *Gronovius*, mediā damnatā. Possem easdem concedere in partes, modo τὸ πρᾶγμα, aut quid eiuscmodi, adesset. In *Thucydide* VI. 35. Syracusiorum nonnulli ἐς γέλωτά ἔτρεπον τὸ πρᾶγμα. *Aristophanes*, quem ibi antestatus est *Abreschius*, in Vesp. vs. 1235. καὶ ἐς γέλων τὸ πρᾶγμα ἔτρεψας. Nihil hic simile: *versus in risum rex est*, sive, *semet vertit*, ἐτρέψατο. [At quid tandem obstat quominus ἔτρεψε ταῦτα ex proximis intelligamus?] Ὀργὴν ποιεῖσθαι, eiusdem [*Abreschii*] indicio, *Thucydides* I. 92. WESS.

4. ἐν τῷ Δορίσκῳ τοῦτῳ) Praestat τοῦτον. Nam τοῦτῳ ad c. 59. ubi de *Dorisco*, referre non ausim. Τοῦτον ait, quippe eum hominem distinctius descripturus. WESS. — At pronomen οὗτος adiacere eodem modo eis nominibus *Herodotus* adsuevit, quibus designantur res aut personae, de quibus antea ex professo verba fecerat. Itaque hac ipsā formulā, ἐν τῷ Δορίσκῳ τοῦτῳ, remittit lectorem ad eam narrationis partem, (c. 59.) unde digressus erat ad exponendam rationem, qua numerus initus est copiarum, et ad insignienda ducum nomina, qui vel universo exercitui, vel singulis populis agminibusque praefuerunt. S.

CAP. CVI. 2. τῷ μόνῳ Ξέρξης etc.) Veretur ne nimium sit, in tanto *Megistanum* numero, *Gronovius*; eritque sine dubio, si huic uni et soli ex *Persis* munera a rege missa putaverimus: pluribus enim quotannis dona dividebat, lib. I. 135. et lib. III. 160. Soli tamen *Mascami* ex omnibus praefectis, a se patreque *Dario* isthic [in *Thracia*] constitutis. WESS.

3. ὡς ἀρίστου πάντων) Codicum Lectiones, quae prostant, ἀρίστῳ πάντων, et ἀρίστῳ ὄντι πάντων, sunt tantum interpretamenta phrasios *Herodoteae* ἀρίστεινόντι πάντων, qua

Sophanes dicitur ἀριστεύσας Ἀθηναίων IX. 73. VALCK.

7. καὶ τῷ Ἑλλησπόντῳ παντ.) Quod habet Med., non displiceret, si darent et alii Codices, τοῦ Ἑλλησπόντου πανταχῇ. Praeter alia plurima, οὐδαμῶς πάσης τῆς Εὐρώπης legitur VII. 126. μηδαμοῦ sic adhibetur Platoni Leg. XII. p. 958. D. Περὶ τελευτήσαντας - - ὅσα προσήκει τελεῖσθαι, τοὺς ἐξηγητὰς γίνεσθαι κυρίους φράζοντας· θήκας δ' εἶναι τῶν χωρίων, ὅποσα μὲν ἐργάσιμα, μηδαμοῦ. Interserta litera Plato mendā poterit liberari, si scribatur: γίνεσθαι κυρίους φράζειν· τὰς θήκας δ' εἶναι etc. vetat ex agro culto, eove qui coli possit, ullam partem sumi sepulcro, Cicero de Leg. II. 27. VALCK. — Veterem scripturam in contextu tenuerat Gronov. sed in Notis alteram commendavit. S.

11. ἐδυνάσθησαν ἐξελεῖν) Verbi forma Herodotea est lib. II. 19. et 43. Habet et Sophocles Oed. Tyr. vs. 1235. σ' ἄλλοις φέρειν, τάλας, Σὺν' ἐδυνάσθησαν ἐς τοσόνδε; WESS.

CAP. CVII. 3 seqq. εἰ μὴ Βόγην μόνον etc.) Boges eiusque pervicax constantia a multis memoratur. Plutarch. in Cimon. p. 482. E. Βούτην, Pausanias lib. VIII. p. 614. Βοῆ, Polyaeus VII. 24. Βόργην (quae Nob. Palmerii observatio) adpellant; omnes corrupti, et hinc adiuvandi. Res ipsa anno Olymp. LXXVII, 3. apud Diodor. lib. XI. 60. usu venit. WESS. — Palmerius ad h. l. „Plutarchus, ait, in Cimone (p. 482. E.) Βούτην vocat; Pausanias (VIII. p. 614, extr.) Βοῆ. Polyaeus (p. 655.) Βόργην.“ Factum memorabile, quo Boges inclaruit, attigerunt Plutarch. et Polyaeus. Illum Plutarch. scribit, ἀπογόνοντα τὰ πράγματα, τῇ πόλει πῦρ ἐνέειναι, καὶ συνδιαφθεῖραι μετὰ τῶν φίλων καὶ τῶν χρημάτων ἑαυτὸν. Iuxta Herod. fecit illud Boges, ὡς οὐδὲν ἔτι φορβῆς ἐνῆν ἐν τῷ τείχεϊ: et in epigramm. apud Plutarch. et Aeschinem c. Ctesiph. p. 80. Persis dicuntur Athenienses ἐκ' Ἡϊόν, Στρυμόνος ἀμφὶ ῥοάς, Διμόν τ' αἰθῶνα κρυερόν τ' ἐπάγοντις Ἀρκαί. Nostro de Boge narratis simillima exempla praebet vetus etiam historia plurima; Diodorus Sic. XVI. 45. XVII. 28. XVIII. 22. Phocensium ex desperatione rabies narrata Pausaniae X. [c. 1.] p. 800. Plutarcho T. II, p. 244. c. Polyaeo p. 821. Comparari poterit cum illa Abydenorum apud Livium XXXI. c. 17. Plura dabit Is. Casaubon. in Athen. XII. c. 7. [Animadv. T. VI. nuperae edit. p. 419 seqq.] VALCK.

CAP. CVIII. 9. Μεσαμβρίη) Eiusdem nominis, sed alius situs Mesambria, Ponto in ultimis Thraciae finibus contermina lib. IV. 93. VI. 33. *Strymam*, ex *Heraclide* aut *Philostephano*, insulam *Harpocratio* perhibet, Thasiolorum coloniam: quod non capio, si Lissus sive Lissus amnis Mesambriam et Strymam raserit et mediam utramque transierit: an insula contra urbem fuit posita eiusdem nominis? [Potuit fluvius in duos alveos esse divisus, quorum alter *Strymam* oppidum circumfluxerit.] Litis, qua de *Harpocratio*, Thasiolorum et Maronitarum de *Strymae* possessione, meminit *Philippus* Epist. ad Athenienses apud *Demosthen.* p. 94. [Vol. I. ed. Reisk. p. 163.] WESS.

11. οὐκ ἀντίσχε) Quis recusaret Herodoteum? Amnem Melanem οὐκ ἀντισχόντα -- τὸ μέγρον, ἀλλ' ἐπιλιπόντα, memoravit c. 58. Sequetur Apidanus, οὐδὲ οὗτος ἀντίσχε c. 196. De Scamandro *Eustath.* οὐκ ἀντίσχε τὸ ὕδωρ, ad *Dionys.* vs. 538. Regio *Gallaica*, [lin. 13.] quae postea *Briantica*, non alia, iudicio *Glareani* et *Ortelii*, ac *Livii* XXXVIII. 41. *campus Priaticus*, sive *Prianticus*: nam *Priantae* sunt *Plinio* lib. IV. 11. *Hist. Nat.* et *Solino*, ad quem clar. *Salmasius* pag. 112. WESS.

11. οὐκ ἀντίσχετο τὸ ὕδωρ παρέχων) Recte, ni fallor, corrigit *Reiskius*: οὐκ ἀντίσχε τὸ ὕδωρ παρέχων τῷ Ἑίρξω στρατῷ. De Apidano VII. 196. οὐδὲ οὗτος ἀντίσχε εἰ μὴ Φλαύτως. Qua hic structura, eadem II. c. 157. *Azotus* diutissime πολιορκουμένη ἀντίσχε. *Potidaeatae* *Thucyd.* II. 70. οὐκ ἔτι ἰδύσαντο πολιορκούμενοι ἀντίσχειν: idem esset, τῇ πολιορκίᾳ ἀντίσχειν, ut II. 50. In proximis *Briantiæ* [lin. 13.] viri docti compararunt cum *Priatico* campo apud *Livium*, ubi iter describit exercitus Romani, a *Chersoneso* redeuntis per *Thraciam* maritimam, lib. XXXVIII. c. 41. VALCK.

[14. καὶ αὕτη Κισιόνων. Conf. c. 59. 13. et cap. 110, 2. S.]

CAP. CIX. 6. Βιστονίδα) *Steph. Byz.* de voce, τὸ θηλυκόν, Βιστονίς: ἐκτίταται δὲ καὶ λέγεται Βιστωνίς: cuius observationem damnat *Berkelius*, Βιστονίδα ob Βιστονίς seq. capitia praeferens. Favent scripti libri, et *Ptolemaeus* *Geograph.* lib. III. 11. tum *Schol. Apollon. Rh.* II. 706. et *Strabo* VII. fin. quibus Βιστονίς λήμνη. [cf. c. 110, 2.] Amnem *Nestum* [lin. 9.] solus *Arch. Μέστρον* vocat, non sine exemplo; nam-

que in numis ΜΕΣΤΟΣ et Msstis Plinii, Solini et Martiani, teste Salmasio ad Solin. p. 112. Verior Nesti titulus, rediturus c. 126. Pertinet huc Cl. Schurz-fleischii notatio ad Diodori Fragmenta T. II. p. 642. WESS.

15. Πίστυρος) Proxime adpropinquat ad Stephani Byz. Πίστιρον, ἐμπόριον Θράκης, sive potius, ut in Βίστιος scribit, Πίστιρος. Vocabulum idem, Macedonum ore et sono tantum discrepans. Mox vir eruditus τῆς παραθαλασσίας τε καὶ ἡπειρώτιδας corripbat, me iudice sine necessitate. WESS. — Corruptum esse nomen Πίστυρος, scriptumque oportuisse Τόπιος suspicatus erat Larcher, provocans ad Antonini Itinerar. p. 321. et Plin. Hist. Nat. IV. xi. 18. tum ad Ptolem. et Procop. qui partim ad Plin. partim ad Antonin. a viris doctis citantur. S.

CAP. CXI. 5. νιφάδες) Scholion olet χιόνι. In Poëta νιφάδες χιόνος, ἐντελῶς dictae. quae νιφάδες aliis tantum, apud Eustath. ad Iliad. M'. p. 904, 58. [p. 865, 6. ed. Bas.] Oraculum Bacchi in Thraciae ora [lin. 6.] Euripides spectat Hecub. vs. 1267. ὁ Θρηξὶ μάντις εἶπε Διόνυσος τάδε, ubi Critici illud circa Pangaeum aut Haemum locant, sibi in ceteris minime constantes. Aristoteles Θανμ. p. 577. Ed. Erasm. in Bisaltis templum Bacchi spectabile habet. WESS.

7. Βησσοί) Soli Arch. Βισσοί, consensu Strabonis, Apiani, Ptolemaei que utenti. Dioni Cassio Βησσοί lib. XLVII. p. 508. cum Cl. Reimari observatis; Hippocrati Βησσιακῇ, nisi fallat Galenus in Glossis, τῇ ἀπὸ Βησσῶν ἐν Θράκη. Antecepta itaque scriptio et electio. Non displicet ἡ χρέουσαι antistes. Hesychius Χρέουτες, προφτεύοντες. WESS.

7 seq. Βησσοί δὲ τῶν Σατρεῶν εἰσὶ οἱ προφτεύοντες τοῦ ἱεροῦ) E Satris Bessi dicuntur. Haec mirifice nuper a viro fuisse doctissimo conversa liquet ex actis Erudit. Lips. A. 1760. p. 221. [Locum istum Gronovius sic convertit: Ex Satris qui in illo templo vaticinantur, sunt Bessi; quam versionem intactam Wesselingius reliquit.] Satras, celsorum montium incolae, solos inter Thraces ad suam usque aetatem frui dixerat libertate. Meminit Thucyd. II. 96. τῶν ὀρεινῶν Θρακῶν τῶν αὐτονομῶν οἱ Δίοι καλεῦνται. Plinii Diobessos, gentem esse mixtam ex Diis et Bessis, Ortelius iam fuerat suspicatus. De Satris Herodotus, οὗτοι, αἱ, οἱ τοῦ Διονύσου τὸ μαντήιον εἰσὶ ἐκτεμνένοι: in quibus e praecedenti vocem οἱ natam, atque ut inu-

tilem delendam censeo. Ex Satris Bessi quomodo dicuntur οἱ προφητεύοντες τοῦ ἱεροῦ, templi prophetae? an ut antistites sacrorum sive templi? Mihi tamen, fateor, illud valde videtur insolens; sed insolita sectatur Herodotus; atque in illorum illud forte classem referre maluerint viri docti, quam corrigere, οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ, Dei, vel divinae mentis interpretes. Nusquam memini me legere προφητεύοντας ἱεροῦ, vel μαγιστοῦ, vel simile quid; saepenumero memorantur προφῆται τῶν θεῶν τῶν Μουσῶν τῆς ἀληθείας etc. Paternae mentis interpretes, Διὸς προφήτης ἰστί Λοξίας πατήρ, secundum Aeschyl. Eumen. vs. 19. namque Ζεὺς ἐγκάθει Λοξία θεοσίματα, ut idem alibi scripsit. Prope Herodoteum accederet illud Xythi in Euripidis Ione vs. 413. τίς προφητεύει θεοῦ; ad istam sic respondet quaestionem puer aedituus, ut Principes Delphorum, sorte lecti, Δελφῶν ἀρισταῖς, οὓς ἐκλήρωσεν πάλος, fuisse videantur οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ: ut hic inter Satras praestantissimi Bessi dicerentur οἱ προφητεύοντες τοῦ θεοῦ, qui Dei nempe responsa, per mulierem, ut Delphis, edita fatidicam, interpretarentur. [et scripto consignata traderent consultantibus.] Οἱ τῶν Ἀμμωνίων προφῆται ubi habentur apud Lucian. T. I. p. 390. [Dial. Mort. XIII. 1.] iudice Hemsterhusio, poterat forte non deterius scripsisse ὁ τῶν Ἀμμωνίων προφήτης. conf. Wesselingius ad Diod. T. II. p. 199. [ad lib. XVII. c. 51.] Quin Delphis etiam templi fuit antistes, eximie sic dictus Livio XXIII. xi. ὁ προφήτης Herodoto VIII. 36. πάντες οἱ Δελφοὶ ἐξέλυπον τὴν πόλιν, πλὴν ἐξηκοντα ἀνδρῶν, καὶ τοῦ προφήτου - - - ὃ οὖνομα ἦν Ἀκίρατος, c. 37. Talis etiam praeter reliquos χαμαιμένας insignis honore fuit in Dodonaeo sacrario, quem Θισπρωτὸν ἀνδρα ἐν Δωδώνῃ vocat Maximus Tyr. XIV. 1. Hunc designatum suspicor in oraculis, quae Demosthenes nobis custodivit in Orat. c. Mid. p. 332. [p. 531. ed. Reisk.] istā formulā his illic repetitā, ὁ τοῦ Διὸς σημαίνει. Quod si commentum illud non placet, doctis multo minus forsan adprobarem, quod mihi venit olim in mentem, scriptum hic primitus, οἱ προστατεύοντες τοῦ ἱεροῦ: ut Satrae oraculum tenere, vel possidere, Bessi dicerentur templum tueri, sive rebus sacris administrandis esse praefecti. Elei προσταδῆναι τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου ἱεροῦ dicunt Xenophonti Έλλ. III. p. 288, 32. cui in eundem sensum προστατεύειν frequenta-

tur; illinc ortum *προστασία* ex Msstis restitui debuerat *Thucydidi* II. [c. 80.] p. 149, 24.; quem enim alium in finem tanta cura Codices exiguntur scripti, nisi ut, in his saltem libris, depravata redintegrentur, aut certe sincera revocentur? VALCK. — Quidni vero τῶν Σατρείων *ισοί* οἱ προφθιύοντες τοῦ ἱεροῦ, plane intelligerentur οἱ προφθιῖται ὄντες (scil. τοῦ θεοῦ, vel τῶν χρησμῶν) ἐν τῷ τῶν Σατρείων ἱερῷ? aut οἱ τῶν Σατρείων προφθιῖται ἐν τούτῳ τῷ ἱερῷ? S.

CAP. CXII. 1. τὴν εἰρημένην) χάριν, vocem hic necessariam, lectam *Vallae*, praebet *Arch.* [De vocab., quod commode carere possumus. vide *Var. Lect.* et conf. c. 115, 3 seq.] Mox τέλεια τὰ Πιέρων, castella sunt Pierum, non mūri. Proxima, [lin. 3.] τῶν καὶ ἐνὶ Φάγγης ἐστὶ οὐνομα, sic recte *Gronov.* restituit ex coniectura *Leopardi*, aliorumque, quantumvis nihil ille diversae scriptionis ex membrana veteri enotasset *Florentiae*. Non, ut vulgabatur, sed legit in suo Codice *Valla*, τῶν καὶ ἐνὶ Νιφράγης, syllabā male repetitā. VALCK. — Laudo τῶν καὶ ἐνὶ Φάγγης, nixum olim doctissimorum hominum coniecturis, nunc schedarum certa fide. WESS.

CAP. CXIII. 6. ἡ περὶ τὸ Πάγγαιον). Non plane alienum ἡ περὶ τὸ Πάγγ. quemadmodum *Steph. Byz.* legit, ut regio monti Pangaeo accubans describatur. Obnituntur tamen omnes Codd. et *Eustathius*. Ἐκαλεῖτο Φυλλίς *Grammaticus* ille scribere voluit, uti olim et nunc *Herodotus*. WESS. — De *Boge* (lin. 4. memorato) dictum est cap. 107. Quod apud *Steph. Byz.* περὶ τὸ Πάγγ. legitur, librarii aut Editorum errori debetur: praepositioni παρα nullus, si quid video, hic locus est. S.

9. ἐς τὸν οἱ Μάγαι etc.) In *Strymonem*, ad amnem placandum: tale ἀποσφάζουσι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ ἄγνος lib. IV. 62. Simili ex superstitione *Tiridates* equum placando amni *Euphrati* adornavit in *Taciti Ann.* VI. 37. cui egregiam lucem hinc *Casaubon.* ad *Strabon.* XV. p. 1065. [ad p. 732. d. suae edit.] adpersit. WESS.

CAP. CXIV. 3. Scriptura ex *Arch.* edita, Ἐνὶ τῷ Ὀδοῖσι τῇτι Ἠδωνῶν, veritate commendatur. WESS. — Vide tamen *Var. Lect.* Eodem in loco deinde *Amphipolin* urbem in utraque *Strymonis* ripa fuisse conditam, quum aliunde, tum praesertim ex *Thucyd.* IV. 102. notum.

Quod hic adiicitur, *ἐπερύνοντο κατὰ τὰς γιφύρας*, id parum commode vulgo iere *ad pontes reddunt*; sicut et Larcher, *ils marcherent vers les ponts*. Oportebat, *per pontes fecerunt iter*; quibus nimirum iam ante iungi Strymonem Xerxes iusserat, cap. 25 extr. S.

8. Περσικὸν δὲ τὸ ζῶντας κατορύσσειν) Fide Medic, cui paria duo alii faciunt, haec expunguntur. Quid tum vero continuo nexis fiet? an et illa eradenda? Non puto. Firmatur barbara superstitio facto Amestris, a Plutarcho Superst. p. 171. D. advocato, ubi duodecim τῷ ᾄδῃ regina defodit. Persicum autem fuisse, exempla Cambysis III. 35. et aliorum apud Brisson. Regn. Pers. II. p. 218. testificantur, tum Aristides T. II. p. 414. ἡ ζῶντες ἂν κατορύττοισθε περσειεῖς; an vivi more Persico defodiendi? Morem ipsum admirabili consecutione ab Abrahami exemplo filium primogenitum offerendi arcessit Th. Hyde Rel. Pers. c. 2.; processisse enim Persas ad offerendum quemvis filium aut hominem: idque non semper filium aut filiam comburendo, sed et defodiendo in terra aut demergendo in aquis. Haud vidi magis. WESS.

CAP. CXV. 6. Στάγειρον πόλιν Ἑλλάδα) Vicum in Dionis Chrysost. Or. XLVII. p. 525. A. τὰ δὲ Στάγειρα κώμη τῆς Ὀλυθίας ἦν, ex quodam contentu. Στάγειρα numero multitudinis praefert Stephan., Στάγειρον agnoscens in Bistripos. Plura Io. Nunnesius ad Aristotelis vitam, a se publicatam. WESS. — Paulo ante, in Ποσιδηίου (ubi quispiam fortasse Ποσιδ. desideraverit) nil mutant libri. Conf. Etymolog. M. p. 684, 25. S.

CAP. CXVI. 2 seq. ξεινὴν τε ὁ Πέρσης -- προεῖπε) ὁ Ξέρξης, ut Valla, legit Arch. Non Acanthiis ille praecepit, ut sibi ξένη praeberent; sed, quos honore voluit dignari, ἐσθῆτι donavit Acanthios Μηδικῇ, atque in amicorum iussit hospitumque numerum referri; id hic dicitur, ξεινὴν τοῖσι Ἀκανθίοις προεῖπε: Abderitanis ξεινὴν συνθέμενος, VIII. 120. De utroque more regio Barn. egit Brisson. de Regn. Pers. I. p. 127. 139. Proxima [lin. 4 seq.] ἐπαίνει τε, ὁρίων καὶ τοὺς προθύμους ἰόντας ἐς τὸν πόλεμον, καὶ τὸ ἔργημα ἀκούων ἤδη γενόμενος: sic exhibent Arch. et Valla: vellem praeterea dedissent, ὁρίων αὐτοὺς προθύμους. VALCK. — Vide Var. Lect. Formulā ξεινὴν προεῖπε, praesertim si cap. 119, 3. et c. 120, 9. contuleris, intelliges puto non id significari

quod ex *Valckenarii* sententia *Wesselingius* in latina versione posuit, *Acanthiis* ius hospitii obtulit; sed quod *Valla* posuerat, praecepit *Acanthiis* ut hospitalitatem exhiberent. Aliud est *ἐξινὴν τινὶ συντίθεσθαι*, VIII. 120, 3. S.

CAP. CXVII. 4. μέγιστον ἶόντα Περσῶν) Attigit *Tzetzes* Chil. I. vs. 918. Ὦν ἐπιστάτης ἦν σφοδρὸς Βουβάρης ὁ Σατράπης, Καὶ Ἀρταχίδης τὸν αὐτῷ πεντάπηχυν μεγέθει. vid. *Herod.* VII. 21. Quatuor cubitorum apud Graecos iusta hominis censebatur statura. Ad *Aristoph.* Ran. vs. 1046. γυναικεὺς καὶ τετραπήχεις, *Casaubonum* [Not. ad *Sueton.* III. 68.] citant *Küster.* et *Spanhemius.* Modum excedebant πενταπήχεις: *Olearius* vid. in *Philostr.* Vit. Apoll. II. 4. Gigantum cadavera δεκαπήχη dicuntur inventa *Pausan.* I. [35.] p. 86 seq. qui de *Scotussaeo* *Polydamante*, ut mortalium post heroas maximae staturae, agit lib. VI. [c. 5.] p. 463. VALCK.

9. τῷ Ἀρταχίδῃ θύοντι) Tumulum *Artachaeae*, τὸν Ἀρταχίδου καλούμενον τάφον, ad *Acanthiorum* isthmum locat *Aelian.* Animal. Hist. lib. XIII. 20. subdens, ἔνθα τοι καὶ ἡ τοῦ Περσίου φαίνεται διατομή, ἡ δίαίτα μὲν τὸν Ἀθῶν, valde vitiosa. Is. *Vossius* ad *Melam* II. 2. manum illis medicam negare noluit, sed qua erroris reus *Aelianus*. Sana erunt ἐνθά τοι ἡ τοῦ Πέρσου, sic et *Cl. Gronovius*, φαίν. διατομή, ἥ δίαίτα μὲν τὸν Ἀθῶν. *Cl. Valckenarii* non discrepat opinatio ad c. 21. WESS.

CAP. CXVIII. 1 seq. Οἱ δὲ ὑποδεκόμενοι etc.) Haec ubi leguntur in *Athen.* IV. p. 146. A. in formas pleraque vulgares conversa, prostat ἐς πᾶν κακὸν ἀφίκοντο, pro ἐς πᾶν κακοῦ ἀπικίατο. Utrumque dicebatur; et, omissa voce κακόν, vel κακοῦ, eis πᾶν ἐλθεῖν, aut ἀφικέσθαι. *Xenoph.* Ἑλλ. VI. pag. 340. 13. eis πᾶν ἀφίκετο βασιλεὺς, in extremum Rex fuit adductus discrimen. *Demosth.* contr. Conon. p. 690, 22. οὐ -- φαύλας λαβὼν πληγὰς, ἀλλ' ἐς πᾶν ἐλθὼν διὰ τὴν ὕβριν καὶ τὴν ἀσέλγειαν τὴν τούτων: aderat in scripto cod. supplementum, eis πᾶν κακὸν ἐλθὼν. *Demosthenem* imitatus *Lacedaemonios* ait *Aristides* eis πᾶν ἐλθεῖν in *Cimone*, T. III. p. 257. ubi *Schol. Ms.* ἀντὶ τοῦ περὶ παντὸς κινδυνεύσαι --- λείπει δὲ κινδύνον. Plene loquitur *Pausanias* VII. pag. 552. ἀφικνεῖτο ἐς πᾶν ὁ Μενελκίδης κινδύνου: et pag. 16., Πτολεμαῖος ἐς πᾶν ἀφικόμενος κινδύνου: sic scribendum omisso articulo, quem

non admittit ista Pausaniae frequentata loquendi forma. VALCK. — Vitiosa erat scriptura in Athenaei loco cit. olim edita: duo codices longe omnium probatissimi, quibus in nupera editione uti nobis licuit, ἐς πᾶν κακὸν dedere, prorsus uti in Herodoteis legitur libris. Vide Animadvers. in Athen. T. II. p. 479. S.

4 seqq. ὅκον γε Θασίοισι ὑπὲρ τῶν etc.) In his explicandis et vertendis errabatur. Publice a Thasiis Antipater, Orgis filius, lectus fuit, ut in pensas pro suis in continente urbibus in coenam faceret; quarum e rationibus adparuit, insumta fuisse quadringenta argenti talenta; haec sunt τάλαντα ἀργυρίου τετελεσμένα, uti bene Cl. Pauw et Abresch. Hoc volunt Athenaei verba, ἔκον Θασίοισι - - Ἀντίπατρος τῶν ἀστῶν (δόκιμος) ἀνὴρ ἰδαπάνησε: ubi [vel, quandoquidem] pro Thasiis - - Antipater, vir inter cives probatus, expendit. Non itaque suo Antipater, sed publico civitatis nomine illa erogavit talenta. Factitarunt idem aliis in urbibus ad eam rem designati, sive οἱ ἐπιστεῦτες ἀπιδείκνυσαν τὸν λόγον, expensi tabulas exhibuerunt. Antipater autem, τῶν ἀστῶν ἀνὴρ δόκιμος in Aldo et ex recta Pavii sententia; male enim comma post se ostentabat. Quae adduntur ad praeclari viri laudes, [ὁμοῖα τῷ μάλιστα] illustrata dedimus lib. II. 57. WESS.

6. ἀραιρημένος τῶν ἀστῶν) Ex civibus ille quidem erat electus; neque tamen ista, sed haec iungenda sunt, τῶν ἀστῶν ἀνὴρ δόκιμος ὁμοῖα τῷ μάλιστα, ut c. 141., τῶν Δελφῶν ἀνὴρ δόκ. ὁ. τ. μ., quam Bossio non satis intellectam formulam explicuit Hemsterhusius. [Perperam h. l. olim post ἀραιρ. τῶν ἀστῶν incisa erat oratio.] A civibus erat Antipater ἡρημένος, electus, ad huius rei procuracionem; non enim haec ἀρχή, sed erat ἐπιμέλειά τις καὶ διακονία: quae distinguuntur ab Aeschine contr. Ctesiph. p. 55, 34. Pro more itaque postea τὸν λόγον ἀπιδόκε τῶν δαπανημάτων, vel ἀπυλοῖσάτο. Secundum Herod. in coenam 400. talenta; pro lato expensi codice, demonstravit insumta, ἀπιδέξε - - τετελεσμένα, id est δαδπανημένα: atque adeo tantum pecuniae ex aerario ἰδαπάνησε, quod in his enarrandis usurpat Athenaeus; qui recte alibi [lib. II. cap. 12. nuperae edit.] τελεῖν, αἰτ., τὸ δαπανᾶν καὶ πολυτελεῖς, οἱ πολλὰ ἀνελίσκοντες καὶ εὐτελεῖς, οἱ ὀλίγα. VALCK.

CAP. CXIX. 7. κτήνεια σιτεύεσκον) Ionismus,

ADNOTATIONES

optime agnitus a Galeo, postulabat restitutum. Servat eundem in hac vicinia ἔχοντες πόνον, et οὐρα ἀπὸ λαύκου. Durat alibi; crebrior, si librariis placuisset, futurus. WESS. — Στερεύον si forte praeuisset Gronovius: cur ambizioso verborum tractu commendasset membrana Flor. oblatum non recepit ex Arch. ? In Vallae Latinis relinqui non debebat cortibus: dederat is fortasse, pro ἢ τε οὐκ ἔστι καὶ λαύκοι, [lin. 9.] in cratibus et in vivariis. Ovea textis, cratibus clauderant; aves alebant in aviariis vel cas-
 teis, ἐν οἰκίσκοις: sic caveae multo frequentius vocantur quam οἰκίσματα. ἐν οἰκίσκῳ forte scripserant Diodorus Sic. T. I. p. 603, 75. et Plutarch. T. II. p. 516. D. Ex marg. Steph. paulo post [lin. 11.] reciperem κρητῆρας καὶ χρυσά καὶ κρατῆρας naeus IV. p. 146. B. ἐκ πώματα ἀργύρεα καὶ χρυσά καὶ κρατῆρας παμφερίτερο: his proxima [apud eundem Athen.] corrigenda sunt, ut coniecit Casaub. καὶ ταῦτα μὲν τὰ τοῦ δείπνου· εἰ δὲ ἐξ ἑξῆς δὲ ἰσχυρότερο, μεταλαμβάνων καὶ ἄριστον, ἀνάστατοι ἀν-
 Ἀβδερτανίς Megacreontis dictum. VALCK. — Equidem depravato aut defecto Athenaei loco aliam adferendam me-
 dicinam putavi. Apud eundem pro vitioso ἰσχυρότερο, quod olim vulgabat, recte ἰσχυρότερο duo optimi codices dede-
 runt. Postrema verba quae ex Athenaeo Valekenarius cita-
 vit, ex Nostri cap. 118, 3. mutuatus est Deipnosophista. S. 11. κρητῆρας καὶ χρυσά καὶ κρατῆρας (ἐκ πώματα) Valla [loco olim vulgati κρητῆ-
 ρες] κρητῆρας habuit, non utique ex Codicum quorundam consensu spernendos. Vicina, [lin. 12.] interpunctione mutata in Arch. et Vind. πάντα μὲν ταῦτα τῷ τε βασι. praeter speciem nihil habent. Πάντα, superioribus nexa, reliqua men-
 sae vasa itidem χρυσά τε καὶ ἀργύρεα commonstrant. WESS. CAP. CXX. 11. διατριβῆναι) Hesychii Διατριβῆναι, ἀπολέσθαι hoc fonte manavit. Fragm. Paris. possent. Sophocles Oed. Tyr. vs. 435. σοῦ γὰρ οὐκ ἔστι βροτῶν κάμιον ὅστις ἐκτριβῆσεται παρ. i. e. ἀπολεῖ-
 ται, perdetur, ubi recte de verbi virtute scholiastes. Syn-
 sius lib. I. Provid. pag. 108. D. ὅλως γὰρ ἐκτριβῆσεται καὶ τὸ Σκυδικόν. Consequens ὁμοίως -- ἐπερίλειον [lin. 12.] Val-
 meum iungerem, nisi ὁμοίως aptissime docti viri; cui etsi vehementer pressos, consimiliter imperata fecisse, uti

reliquae civitates. WESS. — Vide *Var. Lect.* ad *lin.* 12. Verbo ἐκτρέβειν notione τοῦ ἀπολλύειν et διαφθείρειν utitur Noster VI. 37, 9. et 86, 66. Διατρέβειν eadem notione, licet caeteroquin nil obstat quo minus illo sic usum esse Herodotum credamus, vix ullibi, si unum hunc Nostri locum excipias, reperietur. Caeterum quantam apud Xerxem, splendide a se receptum, Abderitae gratiam inierint, memorat Noster lib. VIII. c. 120. S.

CAP. CXXI. 5. συντομώτατον) Hoc praestet, an συντομώτερον, a Valla expressum, non adfirmo. Xerxis exercitusque iter apud Diodorum XI. 5. prorsus idem. WESS.

7. τρεῖς μοῖρας - - δασάμενοι) Ex Suida [A Suida] ut Herodoteum enotatum εἰς τρεῖς μοῖρας, etsi schedae taceant, pro legitimo fortasse aliis putabitur. Sic lib. II. 147. εἰς δυνάδεκα μοῖρας δασάμενοι Αἰγύπτου πᾶσαν. WESS. — Vulgatam iure praefert Gronovius lectioni quam Suidas praebet in voc. Δάσασθαι εἰς τρεῖς μοῖρας - - δασάμενος πάντα τὸν περὶ στρατόν. In istiusmodi locutionibus eleganter omitti praepositionem Casaub. docuit ad hunc Alexidis versum, Τὸ δ' ἄλλο σώμα κατατεμὼν πολλοὺς κύβους, apud Athen. VII. p. 324. c. [vid. Animadv. in Athen. T. IV. p. 429. nuperae edit.] quo L. Küster. usus est in Aristoph. Eq. vs. 765. Platonis e Timaeo, p. 35. n. ὅλον ἐν τοῦτο μοῖρας ἑσας προσῆκε διένειμεν, interpretatur Cicero: id ipsum in ea, quae decuit, membra partitus est: Chalcidius convertit, totum hoc unum divisit in partes competentes; nam sic scripsisse videtur. Hic sane subit mirari in Editionis suae margine scribentem H. Steph. phanum: Legendum videtur εἰς μοῖρας, quamvis nec apud Proclum extet haec praepositio: in adnotationibus in Platonem ista: Deesse videtur praepositio εἰς, - - et tamen alios inveniri scio huius scriptoris locos huic similes ubi non habetur. Ex istis locis hic est; in Critia p. 113. ε. τὴν νῆσον τὴν Ἀτλαντίδα πᾶσαν δέκα μέρη κατανείμας. Theocriteis eam in rem mallem abstinuissent viri docti. VALCK. — Vide Nostrum II. 147, 7. et IV. 148, 14. cum *Var. Lect.* ad utrumque locum: et facile persuasus eris, praepositionem apud Suidam e scholio esse adiectam. S.

15. Σμερδομένεια) Restituetur idem hic nomen, quod supra c. 82. praebant Codices: illic qui dicitur Σμερδομένης, cur hoc in loco filius Otanis vocaretur Σμερδομένης?

VALCK. — Ex *Var. Lect.* in cap. 82, 4., collata cum scriptura quam h. l. exhibent libri, abunde intelligitur *Σμερδόμενα*, non *Σμερδόμενα*, nomen huius viri scripsisse Herodotum. Caeterum in *Var. Lect.* c. 82, 4. pro c. 122. *re-* pone c. 131 extr. et ibid. pag. 115. lin. 1. pro *Ald. Vind.* oportebat *Arch. Vind. S.*

CAP. CXXII. 3. *διώρυχα* --- *διέχουσιν* δὲ ἐς κόλπον) Nostrum suo more scripsisse suspicor *διώρυχα* --- *ἐσέχουσιν* etc. Semel alibi *διέχουσιν* posuerant librarii loco simillimo, IV. 42. *διώρυχα* - - τὴν ἐκ τοῦ Νείλου *διέχουσιν* ἐς τὸν Ἀράβιον κόλπον: ubi nunc legitur ex Codicibus *ἔχουσιν*. *Διώρυχα* satis commendabunt usus *Herodoti*, et ad *Thom. M.* in *Διῶρυξ* adnotatio *Hemsterhusii*, sic minuta quoque tractantis, atque isthac arte inimitabili, ut semper *Leidensem Criticum* agnoscas. VALCK. — *διώρυγα* operarum error editionem *Gronov.* invaserat: *διώρυχα* tacite reposuit *Wess.* ut habent superiores editi scriptique libri omnes. In *διέχουσιν* hic nihil variant libri: et pro *ἔχουσιν*, quod lib. IV. c. 42, 10. a *Gronov.* ex *Med.* receptum tenuerat *Wess.* et post eum alii, equidem probis ex codicibus consulto *διέχουσιν* revocavi, probum verbum, et peraptum utrique loco. Verbum *ἔχειν*, ut I. 180, 12. sic iam saepius alibi apud Nostrum ita positum vidimus, ut denotet *dirigi*, *tendere* versus aliquod extremum. Itaque compositum *διέχειν* (quamvis aliàs longe etiam diversa notione usurpatum) percommode significare poterit *pervenire*, *pertingere*, *pertinere* usque ad illud ipsum extremum, quo *tendebatur*. *S.*

4 seq. Ἀσσά τε πόλις καὶ Πίδαρος καὶ Σίγγος καὶ Σάργη) Urbium nomina legitima dedit *Wessel.* *Herodotea Dissert.* pag. 121. VALCK. — Πίλωρος verum oppidi nomen, sicuti sequentis Σάργη. Utrumque apud *Steph. Byz.* In priore *Med.* et *Ask.* haesitant, a iusta scriptione, si iuventur, non alieni. Attigit urbem *Cl. Wasse* ad *Thucyd.* IV. 115., verum obscure. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* In *Latina* vero versione nostra pro vitioso *absunto* candidus lector *adsumto* corriget. *S.*

6. ἔπλεε ἀπιέμενος) Verbum *ἀπιέμενος* *Cl. Gronovius* explicat; mihi *ἀπικόμενος* plebeium non est, quippe *Herodoteum*. At gaudeat recente possessione. *WESS.* — ἀπεί-

μενος Gronovius, ad thema ἀθήμι (puto) referens, nauticum illud exprimere ait velis immittere habenas. Ego, sicut simplex ἴστο IX. 78, 3. ivit significat, sic ἀπίστο abiit, profectus est, intellexi. S.

10. Σεργύλην) Temerarium Maussaci, Οἰσύμην substituentis, coniecturam praeter Holstenium contudit H. Valesius ad Harpocratonem p. 125. Σεργύληα Ethnicographo; ci-ves Σεργύλοι Thucydid. I. 65. WESS.

CAP. CXXIII. 3. ἐπὶ Καναστραίων ἄκρην) ἐπὶ Καναστραίων ἄκρον, ne soloeca maneret oratio, Palmerius voluit. Καναστραίων Arch. sufficit, sicuti in Thucydidis IV. 110. atque aliis: Κάνα στραίων divisis vocibus Cellarius Geogr. lib. II. 13. p. 1050. advocat ex Galei editione, qui operarum error, notatus a Cl. Wasse ad eum Attici Scriptoris locum. WESS. — Nescio an Καναστραίων absque ἄκρην habeat Arch. quod quidem ex Var. Lect. a Wess. relata haud adparet: sicco vero pede hunc locum praeteriit Galeus. Quidquid sit, nullo incommodo ad Καναστραίων per adpositionem adiici ἄκρην potuerit. S.

6. Θεράμβω) Haec Θεράμβος Steph. Byz., unde Θεράμβου Vossius ad Scylac. p. 62. Ed. Gronov., plausibili suspicione. Quod si oppidi tamen nomen Θεράμβος, Θεράμβης, Θεραμβοῦς pictum fuerit olim, quae Holstenii ad Ethnicographum doctrina, Θεράμβω ex Θεράμβεω descendet. Quae sequitur Sane, [lin. 7.] alia est ac c. 22. WESS.

13. Σμίλα, Αἶνεα) Plerasque harum urbium Stephanus excrispsit; qui quoque Κρουσίς, μοῖρα τῆς Μυθονίας ex Strabonis VII. [ubi tamen, quum defectus ille liber sub finem sit, verba ista hodie non reperiuntur:] ἀπὸ Κρουσίως, τοῦ Μύθωνος υἱοῦ. Hinc ansa Cl. Pauw suspicandi, Κρουσαίη in Herodoto fuisse. Addere potuisset Κρουσίδα γῆν καλουμένην Thucydid. II. 97., et huius quidem tractus, tum maxime barbaros Crusaeos, βαρβάρους, Κρουσαίους καλουμένους, qui Pal-lenem olim tenuerunt, apud Dionys. Antiq. Rom. I. pag. 39. Utcunque coniectura, praesidio schedarum defecta, cesserit, regio Crossaea et Crusaea eadem, nec discrepāt Theod. Ryckii (Diss. de Primis Ital. Colon. p. 443.) opinatio. WESS.

19. Σινδὸν τε πόλιν) Uter melius, Herodotus an Stephanus, urbis nomen edat, dubium: non enim apud alios

reperiri, verissime *Palmerius*. Χαλίστην [ibid.] plures Χαλίστην nuncupant: *Suidae* tamen Χαλίστρα πόλις. *Diodoro* T. II. p. 578. Χαλίστρον, ubi alios excitavi. [Nil variant *Herodotei* codices hactenus excussi.] Ceterum regionem Βορτιαίδα, [lin. 21.] reversuram c. 127., Βορτιαήν *Thucydides* I. 65. et *Diodorus* XII. 47. scribunt. Herodoteum ex Βορτιαίης; quod incolarum nomen, formatur: unde Antiochiae βωμός τοῦ Βορτιαίου Διός, ab Alexandro Macedone constitutus; modo vera doceat *Libanius* Antiochici pag. 348. D.; Βορτίου Διός in *Malalae Chronogr.* p. 255., corrupte. *WESS.*

CAP. CXXIV. 7. ἐπὶ ποταμὸν Ἐχειδωρον) Quum cap. 127. tres Codices isto amnis in titulo conspirant, et *Apollodoro*, *Ptolemaeo* atque *Etymologo* Ἐχειδωρος aut Ἐχειδωρος adpellitur, *Is. Vossio* ad *Scylac.* p. 61., ut fluvius suum sibi nomen reciperet, dedi, nec inprobatum iri puto. *WESS.*

CAP. CXXV. 6. θωυμάζω δὲ τὸ αἶτιον) *Frigide Nostrum Aelianus* laudat, ὀλίγα δὲ Ἡρόδοτος ἤδει ἐξετάζων τροφὴν τῇδε καὶ τῇδε κατὰ τὴν ἡδονὴν λεόντων Θρακίαν. Fuerint enim leones illi occulta quadam naturae vi, φῦσι τινὶ ἀπερήνῳ, et fauce inproba in camelos, quos ante non viderant, incitati; mirum-ne accidet, in hos ruisse solos, nullo neque homine neque iumento laeso? *WESS.*

CAP. CXXVI. 4. ὅ, τε δὲ Ἀβδήρων etc.) *Aristotelem* huc spectasse *Hist. Anim.* VIII. 28., p. 254. (ubi ἐν τῷ μεταξὺ τόπῳ τοῦ Ἀχιλῆος καὶ τοῦ Νέσσο) monuit *D. Petavius* ad *Themist. Or.* X. p. 140. A., insuper ex *Dione Chrysost.* Or. XXI. pag. 269. c. adstruens, in Europa deinceps leonum genus defecisse. Certe de Acarnania locuples testis est *Agathion*, questus in *Philostrati Vit. Herod.* c. 7. magnum sibi fortunam negasse certamen, ἐπεὶ μηκέτι βόσκει λεόντας Ἀκαρνανία. Eidem rei *Io. Brodaeus* diligentem inpendit operam, *Miscell. lib.* VIII. 13., lectu oppido dignam. Deinceps ὑπολόπῳ ἡπείρῳ [lin. 8.] scribatur, an ἐπελοπῳ, ad sententiam nil proderit, quamquam ultimo *Scriptor* delectatur *lib.* VI. 3. alibique. *WESS.*

CAP. CXXVII. 10. ἐκ Κρητωναίης βίων) Inserto articulo scribendum: ὁ ἐκ Κρητωναίης βίων Ἐχειδωρος μόνος οὐκ ἀντίχερσι τῇ στρατιῇ πινόμενος. Frequentius in talibus locutionibus usurpantur οὐκ ἀντίχερς, vel οὐκ ἀπέχερσι: quod

utrumque legitur VII. 196., sed et *ὅν ἀντίχρησι* Herodoteum est: vid. cap. 187. VALCK. — Articulum ante *ἰκ* *Κρηστ.* ignorant libri omnes: et haud magno incommodo abesse videtur, quum praesertim haud multo ante idem memoratus fuerit fluvius, c. 124, 7. S.

CAP. CXXVIII. 1. *ὄρεα τὰ Θεσσαλικά*) Rediit sollemnis scriptura: semper *Θεσσαλίη*, *Θεσσαλῖος*, *Θεσσαλικός* in Musis, *Thucydide* et veterum plerisque; quorum morem Cl. *Wasse* ad *Thucyd.* I. 20. docte exposuit. *Eustathiana* enim vocis pingendae consuetudo aliunde procedit, nec morabitur quemquam. WESS. — Capituli huius initium *Eustathius* attigit in *Iliad.* B'. p. 255. VALCK.

8. *ἰς Περγαίβους παρὰ Γόννον*) *Aldus* ita et *Mssti*; etiam c. 131., editi vero c. 173. et 185. Bene *μενοπτόλεμοι τε Περγαίβοι* *Poëtae* *Iliad.* B'. 749. cogniti sunt; sed et solutae orationis usus, [caninam literam geminantis] atque ipsa gentis traditio apud *Eustath.* [p. 254, 12. ed. Bas.] ex *Stephano*, verum integriore, quam vulgo legitur. *Γόννον* quoque maluerunt, non *Γόνον*, quomodo *Arch.* iterumque c. 173., eodem *Eustathio* ad *Iliad.* B'. p. 335, 39. auctore. WESS.

10 seq. *ἰσβάς ἰς Σιδωνίην νῆα etc.*) Semper *Xerxes* navem consendis dicitur *Sidoniam*, *ὅπως τὴ ἐβίλοι τοιοῦτο ποιῆται*: sic recte scribit R. pro *τοῖ*. VALCK. — *ὅπως τὴ* (pro *ὅπως τοῖ*) scribi oportere, docti viri *Pavius* et *Reiskius* belle viderunt. WESS.

11. *ἀνέδεξε σημήιον*) Haec voculam videntur requirere, qua nectantur cum antecedentibus: *ἀνέδεξε δὲ σημήιον καὶ τοῖσι ἄλλοις ἀνάνισθαι*. VALCK. — Nempe, quum ante *ἰσβάς* nonnisi nudo inciso distincta oratio esset, videbatur *ἰσβάς* ad superius *ἰποῖε* referri: adeoque deinde requirebatur coniunctiva particula, quam quidem post *ἀνέδεξε* ignorant libri omnes. Recte *Schaeferus* ante *ἰσβάς* paulo maiorem distinctionem, qualem et noster cod. F. agnoscit, posuit: atque ita commode procedit oratio; neque opus fuit δὲ particulā, quam post *ἰσβάς* idem *Schaefer.* ex *Arch.* adscivit. *Asyndeton* amat Scriptor noster, qua magis animetur oratio: et credere fas est, coniunctionem illam in *Arch.* ex scholio (qualia multa ille codex habet) esse adiectam. S.

Herodot. T. VI. P. I.

A a

[15 seq. εἶπετο εἰ τὸν ποταμὸν etc.) Quid spectans interrogaverit hoc Xerxes , cap. 130. declaratur. S.]

CAP. CXXIX. 1 seqq. Τὴν δὲ Θεσσαλίην λόγος ἐστὶ etc.) Strabo IX. p. 658. A. [p. 430. ed. Cas.] τὸ παλαιὸν καὶ ἐλμνάζετο, ὡς λόγος, τὸ πιδίον --- ἐπὶ δὲ σεισμῶν ἥγματος γινόμενον, καὶ τὴν Ὀσσαν ἀποσχίζοντας ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου, διεξίπτεται αὐτῇ πρὸς θάλασσαν ὁ Πηνειός. Concinnant ista Herodoteis, de quibus pauca quaedam excerpit Eustath. in Iliad. B'. p. 255. [pag. 337. ed. Rom.] Herodoto quoque ἔργον εἶναι σεισμοῦ videbatur ἡ διάσπασις τῶν οὐράων : et Thessaliam σεισμοὶ dicuntur ἀναπτύξαντες Philostrato Icon. II. pag. 835. f. qui picturam nobis exhibet p. 831. Neptuni ἠέξοντος τῇ τριαινῇ τὰ ὄρη : nam, quum Thessaliam scopulis inclusa teneret Peneo stagnante palus, et mersa negarent Arva coli, trifida Neptunus cuspidē montes Impulit adversos : tum forti saucius ictu Dissiluit gelido vertex Ossaeus Olympo : Claudian. de Raptu Pr. II. vs. 179. Secundum alios discessit Olympo Herculeā gravis Ossa manu ; et Diodor. Sic. IV. c. 18. Egisse hac de re videtur in libro nono Philippicorum Theopompus. VALCK.

4. τό, τε Πήλιον εὖρος) Qui celebratissimum montem Πήλιον dixerit, quaerere abnuo. Nostro Πήλιον lib. IV. 179., Homero, Straboni, Virgilio, Horatio aliisque audit. Iustum porro habendum ἀποκλήσει, vice ἀποκλήσει Ionum ore tritissimi. WESS.

9 seqq. ὥστε ὧν ποταμῶν etc.) Series verborum, qualis Arch. et Ask., non displicet ; ἐς αὐτὴν iniuriā Med. omittit ; si tamen vera omisso, nec conferentis oculi alibi posita praeterviderint. Quo fuerit id cunque modo, ad sententiam requiruntur : illa redit ad superiora, [lin. 2.] ὥστε γὰρ συγκαλημένην πάντοθεν etc. : eaque illustrat. Pro quinque autem fluviiis Scholiastes Apollonii quatuor annumerat, neglecto Onochoño, tertium Πανισὸν adpellans. At idem in lib. IV. vs. 132. de omnibus, in alios lapsis nomenque pristinum ponentibus, τὸ δὲ αὐτὸ γίνεται ἐπὶ Ὀνοχάνου, τοῦ κατὰ Θεσσαλίαν, καὶ Παρμισοῦ καὶ Σπερχειοῦ ὅταν γὰρ εἰς ταυτὸ συμβέυσωσι πάντες, Σπερχειὸς καλοῦνται : insulse profecto, nisi tu corruptissima atque hinc refigenda decernas. WESS.

11. Ἀπιδανού) Apidano forma reddi poterit Nostro consueta Ἠπιδανού. [nempe sic VII. 196, 12.] De istis quinque nobilioribus Thessaliae fluviiis minime protrita notan-

tur in *Critique du Diction. de M. La Martiniere* pag. 340 et seqq. VALCK.

25. Ποσειδέωνα τὴν γῆν σείειν) Neptuni Ἐννοσιγᾶλου, Σεισίχθορος, γαίης κινητῆρος cognomina nemo non recordatur. Terrae motus, hiatus, fluminum et fretorum ἐκρήγματα Neptunp apud Diodor. XV. 49. et Ammian. XVII. 8. credula superstitio contribuit: hinc δοκεῖ γὰρ μοι τὸ ῥῆξαι τὸν Ἰσθμὸν Ποσειδῶνος δαίτῃ, in Philostr. Vit. Herod. c. 6. Confer Icones Philostrati lib. II. 14., ubi pictura Neptuni, montes Thessaliae rumpentis. WESS.

CAP. CXXX. 5. ἀλλ' ἥδε αὖτη) Nisi viae duces exitum digito monstrarint, verius videbitur ἥδε αὖτη, nisi solus hic, de correctione Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. pag. 605. Consequens, ex Homero propagatum, expressit Oppian. Halieut. II. vs. 121. Οὐρεσι τ' ἀμφοτέρωδε περιδρομοῖς ἐστειφάνωτο. WESS.

13. ὑπὸ βρυχᾷ γενέσθαι) Aldinum ὑπὸ βρυχᾷ aptavit artissime Portus, ὑπόβρυχα coniectans, quo nihil ex Arch. melius. Poëta Odys. E. 319. Τόνδ' ἄρ' ὑπὸ βρυχᾷ θῆκε πολλὸν χρόνον, i. e. ὑποβρύχιον. Veniat-ne id vocabuli ex ὑπόβρυξ, an ex ὑπόβρυχος, ab Eustath. disputatur p. 1538, 54.; [Od. p. 228, 41. ed. Bas.] mihi prior placet derivatio. WESS.

CAP. CXXXI. 5. οἱ μὲν, κεινοὶ) Herodotea sunt ἰδόντες τὸν χώρον κεινόν, vacuum, lib. IX. 56., et χώματα χῶται κεινὰ, tumulos inanes, mssti ibid. c. 85. [et alibi passim.] Hesychius: Κεινόν, κενόν. Dictioni respondet quodammodo Beatae Virginis, καὶ πλουτοῦντας ἐξαπίστειλε κεινοῦς, Euang. Lucae I, 53. WESS.

CAP. CXXXII. 2. Ἐνιῆνες hic et c. 185. in Αἰνιῆνες aut Αἰνιᾶνες, quomodo saepe aliis et Codd. quibusdam, converti necesse non est. Τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο, Homerus Iliad. B'. 749. WESS.

2 et seqq. Ἐνιῆνες, Περαιβοί) Huius utriusque populi sic mihi nomina scripsisse videtur Noster ad imitationem Homeri, cuius est in Ἰλ. B'. 749. τῷ δ' Ἐνιῆνες ἔποντο, μενεπτόλεμοι τε Περαιβοί. Codicum in talibus aut nulla aut certe perexigua est auctoritas. Ἐνιῆνες non veniet, opinor, in controversiam, quod in Herodoto legitimum agnoverunt Ios. Wasse in Thucyd. p. 349. et Io. Davis. ad Max. Tyr. p. 604. [De Περαιβοῖς vel Περραιβοῖς vide ad c. 128, 8. nota-

ta.] Qui iuxta *Herodotum* petenti Xerxi terram et aquam dederunt novem Graeciae populi, iidem enumerantur *Diodoro Siculo* XI. cap. 3.; nam ibi, pro Ἀχαιοὶ τε καὶ Φθιώται, scribi facile posset, Ἀχαιοὶ οἱ καὶ Φθιώται, vel Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, ut vocantur aliis et hic *Herodoto*; nisi considerarentur alibi tanquam diversi: vid. *Clar. Wess.* loc. cit. et T. II. p. 65. Hae novem de duodecim fuere gentibus, quae Amphictyonum concilii fuerant ab antiquis temporibus participes: ex Ionico Doricoque genere praecipui stabant pro libertate Athenienses et Lacedaemonii. Inter XII. gentes, olim τῆς Ἀμφικτυονίας consortes, ex *Theopompo* memorantur *Harpocrati* tanquam diversi Ἀχαιοὶ, Φθιώται: nisi et illic scribendum Ἀχαιοὶ οἱ Φθιώται, [aut nude Ἀχαιοὶ Φθιώται,] ut unius illinc gentis nomen exciderit; ut excidit nomen ex *Aeschine* de *Falsa Leg.* p. 43, 22. ubi inter nomina Ἰωνας et Παρριαβοὺς libenter ponerem Αἰνιᾶνας: pro Μαλιεῖς [apud eundem *Aeschinem*] scribendum Μαλιεῖς: Μαλιεῖς dixit in harum quoque gentium recensione *Pausan.* X. p. 815. et *Xenoph.* Ἑλλ. VI. p. 354, 34. hi plerisque sunt Μηλιεῖς. [et Μηλιεῖς Nostro.] VALCK.

6. πόλεμον ἀειρόμενοι) *Portus*: ἀειρόμενοι praesens est, loco aoristi pr. medii ἀειρόμενοι: quod ipsum accipere, viam munientibus membranis, cur pigremur? Ipse cap. 156. dabit Scriptor ἀειραμένους τε πόλεμον αὐτῶν. WESS.

6 seqq. τὸ δὲ ὅρκιον ὧδε εἶχε) Iurisiurandi formula, quo se Graeci in Persarum fautores et studiosos obligarunt, in *Diodori* XI. 3. leviter discrepat, ut ibi monitum. WESS.

9. τούτους δεκατεῦσαι τῷ ἐν Δελφοῖσι θεῷ) Secundum *Lycurgum* p. 158. et *Diodor. Sicul.* XI. c. 29., in eam sententiam iurarunt qui libertatem contra Persas tuebantur Graeci, antequam proelium inirent ad Plataeas; hoc autem temporis articulo eidem *Diodoro* lib. XI. c. 3. decrevisse narrantur, τοὺς μὲν ἰθελοντὶ τῶν Ἑλλήνων ἐλομένους τὰ Περσῶν δεκατεῦσαι τοῖς θεοῖς, ἐπὶ τῷ πόλεμῳ κρατήσασιν. [conf. *Polyb.* IX. 39.] Hic decretum illud iureiurando traduntur adfirmasse: alterum iusiurandum, quod iurasse prohibentur ad Plataeas, *Theopompo* suspectum, illud non commemorat *Herodotus*. Huc pertinent incerti scriptoris verba apud *Suidam* in *Δεκατεῦειν*, ubi scribendum, ἐφ' οὗς, pro ἐφ' οἷς. [At, quemadmodum h. l. apud Nostrium ἐπὶ

τοῦτοι, sic et ibi apud Suidam ferendum ἐφ' οἷς videtur.] Quandoquidem hic Herodoto et Diodoro recensiti Graeciae populi, praeter Thebanos, plerique omnes coacti partes Persarum sunt secuti, hoc iurando ceteri praesertim spectasse videntur Thebanos, ἐκοντὶ Μηδισάντας. Xenophon Ἑλλ. VI. [c. 3.] p. 347, 12., οἱ μὲν Ἀθηναῖοι οὕτως εἶχον τὴν γνώμην, ὥς νῦν Θηβαίους, τὸ λεγόμενον, δεκατυθῆναι ἐλπίς εἶη: quae eadem paene leguntur p. 356, 14. [cap. 5. eiusdem libri.] νῦν ἐλπίς, τὸ πάλαι λεγόμενον, δεκατυθῆναι Θηβαίους. Atque id ipsum alteram illam formulam magis etiam reddit suspectam, quod in illa iurasse perhibentur apud Lycurg. pag. 158, 5. τὰς τὰ τοῦ βαρβάρου προειλομένας (πόλεις) ἀπάσας δεκατῶ: quo spectat et Aristid. T. II. p. 82., et huius Schol. in Cod. Msto Clar. Burm. p. 131. et p. 299. ubi ἔδοξεν, inquit, τὰς πόλεις τὰς μηδισώσας (imo μηδισάσας) δεκατῶσαι· ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι ἐπέσχον ὕστερον καὶ Θεμιστοκλῆς: priori loco Scholiastes Δεκατῶσαι interpretatur τὸ δέκατον μέρος ἀνελεῖν. Budaeum sic miror in Herodoto verbum accepisse pro decimum quemque interficere. Romanis, ut notum est, decimari legiones dicebantur, resque Romanas tradentibus Graecis δεκατυθῆναι: [sic Dioni Cassio, locis in Reimari Indice citatis:] sed ab huius temporis Graecorum humanitate crudelitas ista prorsus abhorret. Recte τὰς πόλεις δεκατῶσαι apud Lycurg. H. Steph. interpretatur Thes. Ling. Gr. I. p. 937. τὰς τῶν πόλεων οὐσίας: et hic, ad solvendam Deo Delphico decimam adigere. VALCK. — In huius loci Herodotei mentionem incidens Creuzerus noster, Vir clarissimus, in Historicorum Graecorum antiquiss. Fragmentis pag. 178. monuit, collatis Xanthi Lydii verbis apud Strabon. lib. XII. p. 572. A. B. ed. Cas. cum alio Strabonis loco lib. VI. pag. 257. B. videri posse verbum δεκατῶσαι in isto Graecorum decreto ita accipiendum, ut ipsa hominum corpora Delphico deo fuerint destinata; puta, qui servituti fuissent addicendi ad opus faciendum in agris deo sacris; aut (quod in meam venerat cogitationem) deo in eam conditionem tradendi, ut ille, quid his fieri vellet, ediceret. Neque tamen omnino urget hanc interpretationem Vir eruditissimus; neque ego eam utique premendam censeo. S.

CAP. CXXXIII. 4 seq. οἱ μὲν αὐτῶν -- ἐς τὸ βάρβαρον)
Quod vix definiri posse videtur scriptori des Essais de Crit.

p. 63., quodque fecisse suspicatur Spartanos, id Atheniensibus attribuendum vel ex *Herod.* liquet, et *Suida* in Ἀττικῇ καὶ Ἀγρ. Conf. *Brisson.* Regn. Pers. III. p. 413. Apud *Herod.*, qui dixerat Ἀθηναίους καὶ Σπάρτην, οἱ μὲν αὐτῶν sunt Athenienses, οἱ δὲ, Spartani: sic I. c. 56. et alibi: sed et in his saepe fuit peccatum. [Nec vero constanter, uti hoc quidem in loco, formula οἱ μὲν ad eos qui priores nominati sunt, et οἱ δὲ ad posteriores refertur: sed haud raro etiam optimi Scriptores vice versa utuntur.] Atheniensium erat τὸ Βάρβαρον: de quo *I. Meurs.* Att. Lect. I. c. 25. In *barathrum* morti damnatos saepe praecipitabant: εἰς τὸ βάραθρον ἐμβάλλειν dixerunt *Alexis Athen.* VII. p. 303. A. *Plato* *Gorg.* p. 516. E. *Aristoph.* *Eq.* vs. 1359. ubi *Schol. B.* τόπος --- βαθύς ὅπου καὶ τοὺς Δαρτίου πρέσβεις ἔβαλον: quos *Herodoto* dicuntur εἰς τὸ βαρ. ἐσβαλόντες. conf. *Thucyd.* II. 67. VALCK.

9. οὐκ ἔχω εἰπαι) In communi Atheniensium *Pausanias* adsentitur, privatim vero poenas *Miltiaden* luisse, ἐν Ἀθήναις δὲ ἰδίᾳ τε καὶ ἐς ἐνὸς οἴκου ἀνδρὸς κατατεκῆσθαι *Μιλτιάδου*, quoniam is civibus auctor fuerat, ut legati violarentur atque in *barathrum* devolverentur, lib. III. c. 12. WESS.

CAP. CXXXIV. 4. εἰσὶ δὲ καὶ ἀπόγονοι, Ταλθυβιάδαι) De *Talthybiadis* bene a *Gronovio* dicta non retracto; quamquam γένος δέδονται [lin. 6.] ex scriptis malim. WESS. — Monuerat *Gronov.* non necessario requiri post ἀπόγονοι nomen *Ταλθυβίου*: quod illi quidem ultra concedimus, sed huiusmodi repetitionem nominum praesertim propriorum amare Scriptorem nostrum frequenter observavimus. S.

[5 seq. τοῖσι αἱ κηρυκταί etc.) Conf. lib. VI. c. 60. S.]

7. καλλιερεῖσθαι θυομένοις οὐκ ἐδύνατο) Interpretatione molliendum iudicabat *Clar. Abresch.* Diluc. *Thucyd.* p. 433. Ego corrigendum suspicor οὐκ ἐγίνετο. Hoc in ista saepe recurrente formula frequentatur; οὐκ ἐδύνατο, pro οὐ δυνατόν ἦν, nusquam, opinor, vir literatissimus legerat: semel tamen occurrit οὐ δύναται, sed valde diversa structura positum, apud *Herod.* IX. c. 44., Μαργονίῳ τε καὶ τῇ στρατῇ τὰ σφέγγια οὐ δύναται καταδύμειν γενέσθαι: id est οὐκ ἔβλεπε γενέσθαι, ut loquitur *Xenoph.* in fine lib. VI. Ἀναβ. ἐμοὶ μὲν οὐκ ἔβλεπε γενέσθαι τὰ ἱερά: ubi paulo ante, θυομένων αὐτῶ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας οὐκ ἐγίνετο τὰ ἱερά, ut pag. 224, 35. et *Ἑλλ.* III. p. 283, 19. Quando hostiis caesis laeta erant exta,

θύνεσθαι καὶ καλλιερῆν, θυομένοις καλὰ τὰ ἱερὰ γίνεσθαι dicuntur, et simpliciter etiam τὰ ἱερὰ γίνεσθαι, quod apud eundem p. 234, 39. in Msto Cod. reddebatur τὰ ἱερὰ καλὰ εἶναι: apud Demosth. p. 775., γίνεσθαι καλὰ -- τὰ ἱερὰ: et ἐκαλλιερῆμεν. vid. Clar. Io. Taylor in Lys. p. 32, 33. quique plurima collegit Des. Heraldus Advers. I. c. 5., Dukero citatus ad Thucyd. V. 54., ubi Lacedaemoniis τὰ διαβατήρια θυομένοις οὐ προύχοντες: cap. 55. et 116. οὐκ ἐγένετο. Hoc Herodoto diceretur καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἐγένετο, litare non poterant, sive consulentibus Deos laeta non erant exta; extis enim inspectis Deorum mentem scrutari, sive τὸ μαντινέσθαι διὰ σπλάγχχνων, secundum Ammonium Θύεσθαι dicebant. VALCK. — Huc spectant quae commodissime a Schaefero, Viro tam diligente, quam doctissimo, ad Bosii Ellips. Graec. p. 213. adnotata sunt. „Istud καλλιερῆσαι θυομένοις οὐκ ἐδύνατο non tentasset (inquit) Vir summus (Valckenarius,) si meminisset, καλλιερῆν sic absolute dictum in ipso Herodoto se passim legisse. καλλιερῆ θυομένων, sacrificanti laeta fiunt exta. Subaudias tu τὰ ἱερὰ. Plene Herodotus IX. 19. καλλιερῆσάντων τῶν ἱερῶν, litato: ubi pulcre Wesselingius, exempla locutionis ellipticae excitans. — Nempe καλλιερῆσαι θυομένοισι οὐκ ἐδύνατο idem valet ac καλὰ γίνεσθαι τὰ ἱερὰ θυομένοις οὐκ ἐδύνατο. conf. IX. 36, 3. Eadem notione etiam passivum verbum usurpatur, IX. 19, 8. ὡς σφί ἐκαλλίετο, i. e. ὡς καλὰ σφί τὰ ἱερὰ ἐγένετο. S.

12. Σπέρθης τε -- καὶ Βούλης) Magna utriusque in nomine discordia. Suidae in Βούλης dicitur legationis princeps Σπέρχης, et alibi illo in vocabulo, Plutarchoque Praec. Reipubl. Gerend. p. 815. E. Idem cod. Eton. edit cap. 137., indice Galeo, et Valla, uti videtur. At in Plut. Apophth. Lacon. p. 235. F. Βούρης καὶ Σπέρτης: Stob. Serm. VII. p. 93. Βούλης καὶ Σπέρχης. Quae ad Herodotea facili auxilio revocari possunt et debent. WESS. — Quod offertur ex Eton. codice, correctoris esse videtur, Σπέρχης: Nostro dicitur eorum alter aliquoties Σπέρθης. Σπέρχης et Βούλης vocantur isti Spartiatae Luciano in Demosth. Encom. p. 513., Plutarcho T. II. pag. 815. E. et bis apud Suidam; atque ad istam normam nomina redintegranda sunt apud eundem Plutarch. T. II. p. 235. F. ubi Xerxi, virtutem Spartanorum miranti, eadem fere respondisse narratur, quae nobis

ex Sereni scriptis Stobaeus exhibet, historiam eandem aliter enarrans p. 93. ex ignobili quodam Theseo. Haec pleraque ad manum fuere P. Leopardo: vid. Em. XIV. 18. VALCK. — In eundem Sperchin (sive Herodoti Sperchiam) lugubre carmen a Spartanis cantari solitum intelligebat Toupius, memoratum Theocrito Idyll. XV. 98. (vide Wartoni Theocr. T. II. p. 338.) Cui sententiae non ego quidem cum Valckenario (Adnot. in Adonias. p. 389.) illud opponam, quod de Sperthia eiusque collega, (ut qui salvi rediissent) non nisi laeta dici potuerint. Confici enim id carmen eo tempore potuerat, quo legati isti Spartani, ad certissimum (uti videbatur) supplicium subeundum, cui se ipsi destinaverant, dāmo proficiscerentur. S.

CAP. CXXXV. 4. ὁ δὲ Τῶαρχος) Prave in Plutarch. T. II. pag. 236. Ἰνδάαρης. Hydarnes cognomen Persicum est, atque in Musis crebrum. Mox a Mssis oblatum ἱστία [lin. 6.] blanditur. Ionicae sunt speciei, et Herodoti, ἱστία, ἱστιατόριον, et quidni ἱστίαν; tamen οἴκατε πανδακτεῖν τελέη εἰσπῆσθαι lib. V. 20. Porro εἴρητο λέγων τὰδε Arch. et aliorum, non abit a probato ἔφη λέγων, ἔφησε λέγων, lib. I. 125. VI. 137. etc. WESS.

11. δεδόξασθε γὰρ πρὸς αὐτοῦ) In hoc acquiesco, Codicum conspiratione bene munito. Gronovius enim libro Florentino nimium fidit. Geminum lib. IX. 47. ἐπεὶ τε δέδοξασθε εἶναι ἄριστοι, siquidem praestantissimi esse existimamini. Hydarnes autem ex Demareti, Spartanorum regis, apud Persam gratiosi, et reliquis familiaris, colloquiis atque exemplo de Lacedaemoniis talia. WESS. — Gronovius, licet in codice Med. δέδοξασθε reperisset, tamen e superioribus editis δέδοξασθε in contextu tenuerat, in Notis vero lex interlineari eiusdem codicis notula δέδοξασθε unice probavit, interpretatus futurum erit ut videamini. S.

Ibid. δέδοξασθε γὰρ) Hic posuissē sinceram et veterem libri Flor. scriptionem, δέδοξασθε γὰρ πρὸς αὐτοῦ ἄνδρες ἄριστοι ἄγαθοι, ipsius enim iudicio viri esse videmini virtute praestantes. Quorundam verborum sic usurpari praeterita monuit iam H. Steph. App. de Dial. Att. p. 142 seq. Hoc ipsum eodem modo posuit Herod. IX. c. 47., ἐπεὶ τε δέδοξασθε εἶναι ἄριστοι. VALCK. — Ab eodem themate δοκῶν vel δοκῶν, pro communi δοκῶν vel δοκῶν, est ἐδοκῶν, VIII. 124, 3. S.

CAP. CXXXVI. 5. οὐκ ἔφασαν, ὠθεόμενοι) Quando voculas saepe copulat negantes, neque hic spernerem interiectam, οὐκ ἔφασαν οὐδ' ὠθεόμενοι ὑπ' αὐτῶν ἐπὶ κεφαλὴν ποιήσιν ταῦτα οὐδαμᾶ. Sed et vulgata sic accipi possunt, ut cepit H. Steph. pro ἔφασαν οὐδ' ὠθεόμενοι - - - ποιήσιν. Ὡθεῖν ἐπὶ κεφαλὴν, praecipitem in caput dare, Ti. Hemst. attigit in Lucian. p. 213., cui illud ἐπὶ κεφαλὴν valde frequentatur; rarius adhibetur ἐπὶ τράχηλον ὠθεῖν, et ἐπὶ στόμα: quorum illud T. I. p. 437. hoc, μὴ καὶ ἐπὶ στόμα ὥσθ' με, forte reponendum T. II. p. 490, 35. pro vulgatis μὴ καὶ ἐπιστομίσθ' με, idem significans ac ἐπὶ κεφαλὴν. Homerea certe, ἐξενούσθη Πηνελόη - ἐπὶ στόμα, vertit Virgilius, pronus voluitur in caput: alibi Homero dicitur Κύμβαχος, unde Ἀνικυμβαχίαζον olim lectum in Hom. Ἰλ. π'. 379. Hesychius explicat ἀνιτρέποντο ἐπὶ κεφαλὴν. ἐπὶ κεφαλὴν ὥσθ' est et Platonis de Rep. VIII. p. 553. v. Livius XXVII. 32. equus quum prolapsus per caput regem effudisset. Similiter forte scripserat XXII. 3., consulem lapsus per caput effudit: proclivis fuit error syllaba repetita lapsu super caput scribentis. VALCK.

8. ἀπειμαχίσαντο τοῦτο) τοῦτο Vind., suspicionibus Cl. Pavii et Reiskii extusum, minime improbum. [immo unice probum.] Appian. Bell. Hispan. p. 523. [c. 89.] καὶ οἱ μὲν πύτους ἀπειμάχοντο: [iterum ib. c. 90.] et Mithridat. p. 375. [cap. 78.] ἀπομαχομένων αὐτοὺς τῶν Ἀμισιάν. Quo plura de genere Cl. Davisius ad Maximi Tyrii Dissert. I. pag. 499. Nec desero tamen vulgatum, siquidem eius structura haud insolens: talis sanc Polyaeni lib. VII. 6, 13. ἡ δὲ στρατὶα τοῦ Κροίσου ἀπομαχομένη ταῖς τοῦ Κύρου προσβολαῖς: talis Herodiani VIII. 2. τοῖς προσιοῦσιν ἀπειμάχοντο. In προσκινήσει, mortalibus neganda, paria Spartanis Callisthenes fecit apud Arrian. Ἀναβ. IV. 11. et Conon in Cornel. Nepot. c. 5. WESS. — Τοῦτο scribi malim; qua verbum usurpari structura docuerunt Davis. et Markland. ad Max. Tyr. I. 3. VALCK. — Probatissimi quique scriptores graeci, et in his diligens Herodotei styli aemulator Appianus, (nisi absolute posito utuntur verbo ἀπομάχισθαι, quomodo etiam apud Nostrum I. 9, 2. ponitur,) aut cum nudo accusativo casu illud construunt, aut cum πρὸς praepositione. Apud Polyaenum l. c. Marklandus ad Maxim. Tyr. c. mastis puto eodd. ταῖς - - προσβολαῖς, pro vulgato ταῖς προσβολαῖς ci-

tat. *Herodianus* norma, puto, non fuerit, ad quam *Herodoteum* exigemus sermonem. Simplex utique verbum μάχεσθαι cum dativo construi casu satis notum est omnibus. Vulgatum olim τούτῳ ita defendere conatus est *Reiskius*, ut intelligeret τούτῳ τῷ λόγῳ, qua cum se defendissent oratione. Sic et *Larcher*. S.

[8. δεύτερά σφι λέγουσι τὰδε) Videri poterat λέγουσι esse tertia persona pluralis, nisi pronomen σφι adesset, indicans dativum illud esse participii a verbo ἔφη pendentem, quod *lin.* 13. consequitur; ubi, quoniam interiectis legatorum verbis interrupta est oratio, idem dativus λέγουσι, adiecta pro more Nostri δι particula, repetitur, prorsus sicuti cap. 141. *lin.* 11. col. *lin.* 7. Itaque, quo clarius adpareret orationis connexio, non debuerat hoc loco *lin.* 21. post τίςοντας maioris distinctionis signum poni, nec ibidem Ἀγούσι a maiuscula Α littera incipi: sed in hunc modum ista rescripta velim, ποιὴν ἐκείνων τίςοντας" λέγουσι δι αὐτοῖσι etc. S.]

13 seq. κείνους μὲν γὰρ συγχίαι τὰ etc.) Legatorum ius, divino humanoque vallatum praesidio, Xerxes inter τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα recte ponit, admirabili *H. Grotii* solertia uberius firmatum lib. II. Iur. B. et Pac. cap. 18, 1. Persae autem generosum et vere regium facinus merito *Libanius* miratur, *Panegy.* in *Iulian.* p. 246. D., ubi haec, κήρυκες ἠδίκηντο παρ' ὅλης πόλεως, εὐκαταφρόντοι τῷ Μῆδῳ. καὶ ἅμα τὴν ἀνδρίαν τῶν αὐτοῦς διδόντων ἥσχύνθη, ex scholio inserta, lenem orationis progressum conturbarunt, *Morellum*que in praecipitia egerunt. WESS. — Non immerito Xerxi videbantur *Lacedaemonii* ius gentium violasse, συγχίαι τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα, dum legatos suos contrucidassent: iuxta *Antiphontem* pag. 125, 26. ἔστις -- ἀνόμεως τινὰ ἀποκτείνει, ἀσεβεῖ μὲν περὶ τοὺς θεοὺς, συγγεῖ δὲ τὰ νόμιμα τῶν ἀνθρώπων. Qui cadavera matris nolebant operimento tegi, Ἄνδρας βιαλοὺς dixit *Eurip.* *Suppl.* vs. 311., Νόμμά τε πάσης συγχίοντας Ἑλλάδος. VALCK.

CAP. CXXXVII. 8 seq. πρὶν ἢ ἐξῆλθε) Inprudens *H. Stephani* πρὶν ἢ ἐξῆλθον, priusquam discessissent, [quod ille in marg. ed. sec. proposuerat,] ferri nequit. *Gronovius* optime. Sic lib. VI. 108. Ἰαπίης μὲν δὴ ταύτῃ τὴν ἔψιν συνέβαλετο ἐξεληλυθέναι, visum illud suam finem accepisse. [Conf.

ad VI. 80, 8. notata.] Pravum quoque Codicum, cum prava distinctione, ἐφέρετο. En ex lib. V. 58. ὥσπερ καὶ τὸ δίκαιον ἔφερε. Atque haec quidem plana et certa. In caussae explicatione et nexu plus difficultatis, cui Cl. de Pauw promta opera ita medebatur: τὸ δίκαιον οὕτω ἔφερε, τὸ δὲ συμπεσεῖν ἐς παῖδας τῶν ἀνδρῶν: iustissima de caussa factum est, ut ea incideret in filios eorum, qui etc. Quae lenia sanequam et speciosa sunt. Sed tum τὸ δίκαιον οὕτω ἔφερε sequentibus unice aptum erit, quod procedere posse ambigo. Ut paucis absolvam, productior verborum series suspensam fecit orationem: si τὸ δὲ συμπεσεῖν ἐς τοὺς παῖδας τῶν ἀνδρῶν τουτίων, Νικόλαν καὶ Ἀνήριστον, τοῦτό μοι θεύτατον ἐφαίνετο, si ita fuisset, haesitandi cessasset occasio. Nunc, pluribus interpositis, addi necessum [certe mori Scriptoris nostri consentaneum] fuit, δῆλον ὦν μοι ὅτι etc. WESS.

12. ὃς εἶλε ἀλίκας τοὺς ἐκ Τίρυνθος) Revocatum provocabulum [ὃς, pro quo olim ὡς editum erat,] laudatur merito. Cetera referebam Diss. Herodoteae c. xi. p. 195. ad *Halienses*, oram Peloponnesi maritimam prope Hermionem habitantes, τοὺς ὀνομαζομένους Ἀλικεῖς in Diodori XI. 78. et *Thucyd.* l. 105. cum annotatione Cl. *Wasse.* Et hos quidem τοὺς ἐκ Τίρυνθος, quoniam eius oppidi fuerunt coloni, auctoritate Ephori apud *Stephanum* in Ἀλικεῖς et Τίρυνς. Ad eosdem recta ducet *Arch.* Ἀλίκας, modo Ἀλικούς formes. Incoluerunt enim Ἀλικην, desertam *Pausaniae* aevo lib. III. 36. dictique etiam Ἀλικοὶ, teste eodem *Stephano*que. Ob ista vertebam, qui *Halienses* ex *Tyrinthe* --- cepit. Consideravi deinceps, *Halienses* in ditione et solo fuisse Spartano, neque adeo *Aneristum* socios atque amicos voluisse intercipere: *Thucydidem* praeterea lib. II. 67. τοὺς ἐμπόρους τῶν Ἀθηναίων καὶ τῶν ξυμμάχων, qui Peloponnesi oram navibus onerariis, ὀλκάσι, legebant, captos interemptosque ab *Aneristo* et consociatis, perhibere: inde haesitatio mihi. Habe ergo coniecturam, deinceps mihi cognitam, Cl. *Corn. de Pauw*, qua ὃς εἶλε --- ὀλκάδι καταπλάσαντας πληρεῖς Ἀνδρίων, qui piscatores *Tyrinthios* cepit, navi oneraria *Andriis* plena vectos. *Andrios* fuisse bello Peloponnesiaco, quod verissimum, Atheniensium socios, ξυμμάχους: eos autem a *Thucydide* Spartanorum atque *Aneristi* insidiis captos et contrucidatos tradi. Accedit, quod

ille neglexit, *Vallam* habuisse καταπλώσαντας, *navigantes*. Haec hactenus. Maiorem distinctionem post vocem ἀνδρῶν ex praescriptis non inmerito fixisse mihi videor. WESS. — Quos *piscatores* fuisse *Herodotus* scribit, eosdem fortasse *mercatores* fuisse contenderunt Athenienses. Forsan etiam primum quidem *piscatores* nonnullos, deinde vero etiam *mercatores* (ut quidem Athenienses praedicabant) interceptos homo ille occidit. S.

12 seqq. δ: ἄλλ' ἀλίας τοὺς ἐκ Τίρ. etc.) Obscuram historiae particulam suo more *Pet. Wesseling*. illuminavit in *Diss. Herod.* p. 195. Ex *Arch.* Ἀλίας praebet *Galeus*. *Halienses* isti, Ἀλῆς, dicebantur et Ἀλικοί: oppidum ipsum etiam Ἀλῆν secundum *Pausan.* II. p. 196. citatum *Ios. Wasseo* ad *Thuc.* p. 67. Sed de *Haliensibus* interceptis ab *Aneristo* nihil aliunde constat. *Thucydidi* praeterea lib. II. c. 67. narratur Athenienses, interfectis *Lacedaemoniorum* legatis, *Aneristo*, *Nicolao*, *Stratodemo* (sic nomen scribendum videtur, Στρατόδημος, non Πραπ.) vindictam sumsisse de iniuria, quam, gentium violato iure, priores intulerant *Lacedaemonii*, τοὺς ἐμπόρους, οὓς ἔλαβον, Ἀθηναίων καὶ τῶν συμμάχων ἐν ὀλίγῳ περὶ Πελοπόννησον πλείοντας ἀποκτείναντες. Sed, huc si spectat *Herodotus*, quomodo quaeso mors legatorum divina potius quam humana videri poterat vindicta? *Negaverat* - ne forsā, quod *Nostris* ex *Editis* posuisse videtur? Parentum quidem et maiorum delicta puniri credebantur in posteris; sed isthac in parte nihil fecerant illaudabile *Sperthies* et *Bulis*, cur filiorum mors homini superstitioso (nam talis fuit *Herodotus*;) videretur θεῖον πρῆγμα ἐκ τῆς μήνης. Praeter ceteros legatos, *Corinthius* etiam *Aristeas* idem fatum Athenis subierat. Tandem mirarer equidem cur sic ista [lin. 6 seq.] scribebat *Noster*: ταῦτό μοι ἐν τοῖσι θεϊότατον φαίνεται γινέσθαι. Ἐν τοῖσι; quibus tandem? Fac scriptum antiquitus: τοῦτο μόνον θεῖον γε οὐ φαίνεται γινέσθαι: et paulo post, [lin. 13 seq.] δῆλον ἂν μοι ὅτι θεῖον οὐκ ἐγένετο τὸ πρῆγμα ἐκ τῆς μήνης: sic si scriberentur alicubi, forent intellectu facillima. VALCK. — Mirum vero doctissimi Viri inventum: quod semel atque iterum disertissime adfirmat *Herodotus*, id eum praecise negantem fingere; et id quidem nulla prorsus cum specie veri. Quo magis *Larcherum* etiam mireris,

inane commentum cupide amplectentem. Idem Larcherus illud etiam premit a Valckenario constanti librorum scripturae oppositum, quaerente „ἐν τοῖσι; quibus tandem?“ Pulcre tamen noverat uterque Vir doctissimus, ἐν τοῖσι θεῶ-
 ταν valere ἐν τοῖσι θεοτάτων (i. e. θεοτάτως) γενομένοις. Sed nimirum ita praecellentissimam etiam mentis aciem praestringere valet praecudicatio opinio animo insidens. Herodoti sententia, quam rectissime Schulzius perspexit, haec est: Talthybii ira ob violatos praecones merito incumbere in Spartanos, donec effectum sortita esset, debuit. Itaque, quum duo legati, qui illius criminis culpam luendam in se susceperant, salvi sospitesque domum redierint, hoc mihi, inquit, maxime divinitus accidisse videtur, quod tamen filii eorundem, longo quidem post tempore, suo capite poenas illius criminis Talthybio dederint. S.

16. προδοθέντες δὲ ὑπὸ Σιτάλκειω) Proditos in Thracia legatos scribit Herodotus a Sitalce, Teris filio et ab Abderitano Nymphodoro. Secundum Thucyd. II. 29. initio belli Peloponnesiaci conciliaverant Athenienses sibi Nymphodorum τὸν Πύθει, ἄνδρα Ἀθηναίων (οὗ εἶχε τὴν ἀδελφὴν Σιτάλκης) δυνάμενον παρ' αὐτῷ μέγα: operā Nymphodori filius Sitalcis Atheniensis factus iuxta Thucyd. II. c. 67. legatos prodidit Atheniensibus. VALCK.

21. πολλοῖσι ἔτεσι ὕστερον ἐγένετο) Anno Olymp. IXXXVII. tertio: itaque annis post Xerxis in Graecos expeditionem quinquaginta duobus. Temporis ratio ex Thucydide, miserabilem eorum hominum casum lib. II. 67. describente, extra dubium. WESS.

CAP. CXXXIX. 1. Ἐνθαῦτα ἀναγκαίη ἐξείργουμι) Qui imitari voluit Plutarchus, dictum non expressit bene, ἐνταῦθα κατὰ τὸν Ἡρόδοτον ἐξείργουμι γνώμην εἰπεῖν, Tom. II. p. 1098. A. Tu vide superius c. 96. [Mox lin. 4.] Εἰ Ἀθηναῖοι etc. addicentibus schedis prudens Gronovii sollertia iustissime integravit. WESS.

10. πολλοὶ τεῖχων κιθῶνες) Elegans figura; qua nescio quis apud Eustath. Iliad. p. 379, 20. [p. 287, 16. ed. Bas.] moenia, τὸ τεῖχος; ἱμάτιον πόλεως, vestem dixit urbis. Fortasse Nostri animo obversabatur Homeri, ἥ τέ κεν ἤδη Λαίον ἔσσο χιτῶνα κακῶν ἔνεκα, quo lapidibus indui, sive operiri potius, dignum significavit, Iliad. Γ'. vs. 57. Mox Med. ὅτ'

ἀνάγκης [lin. 12. pro ἀνγκαίης,] Ionicam speciem pessumdat. WESS.

10. τειχίων κιβῶνες) Hinc, opinor, ἔλαβεν ἀφορμὴν ἀστείου λόγου καὶ ὁ εἰπὼν τὸ τεῖχος Ἰμάτιον πόλεως, potius quam ex Homericō, Λαῖνον ἔσσο χιτῶνα, quo cum rectius contulisset Xenophonteum Ἐπίσασθαι γῆν Eustathius in Ἰλ. γ'. p. 287, 16. Dixerat autem Demades τὸ τεῖχος Ἐσθῆτα τῆς πόλεως, Athenaeo teste III. p. 99. v. Dudum ante Gronov. in proximis [lin. 11.] scribi potuerat προδοθέντες ἂν Λακεδαιμόνιοι, ex Valla, Arch. et Plutarch. de Herod. Malign. p. 864. A. cui haec, vere in laudem Atheniensium ab historico scripta, non adeo dixisse videtur Herod. εἰς τὸν Ἀθηναίων ἔπαινον, ἀλλ' Ἀθηναίους ἐπαινῶν ἵνα κακῶς εἴπῃ τοὺς ἄλλους ἅπαντας. Ista si ratio valet, nullus est historicus, quin accusari possit malevolentiae. In his rectius quam vulgatur legisse videtur Plutarch. ἀποδείκνυμενοι ἔργα μεγάλα ἀπίθανον γενναίως. VALCK. — Vide Var. Lect. lin. 15. S.

22. σωτῆρας γενέσθαι τῆς Ἑλλάδος) Praeclara Atheniensium laus, ex praemissis leniter defluens, sed invidiosa, Plutarchoque ingrata. Lesbonax Protrept. p. 174., expositis Atheniensium ad Artemisium, Salaminem, Plataeas egregiis facinoribus, ὥστε εἰς τὸδε ἡμέρας σωτῆρας τῆς Ἑλλάδος ὀνομάζεσθαι, subdit, haec aut spectans, aut popularium iactantiae velificatus. WESS.

23. οὐκ ἂν ἀμαρτάνοι τᾷ ἀληθείᾳ.) Omnino corrigendum puto τᾷ ἀληθεύῃ. Ut ψευθεῖναι τᾷ ἀληθεύῃ, sic dicitur ἀμαρτάνειν τᾷ ἀληθεύῃ. Lucian, de Hist. scrib. §. 9. ὁρᾷς ὅσον τᾷ ἀληθεύῃ ἡμαρτήκασι: atque istum casum constans poscit usus verbi etiam apud Herod. IX. c. 32. ἀμαρτῶν τοῦ χρηστηρίου: c. 78. γνώμης ἡμάρτηκας χρηστῆς. Antipho p. 138, 17. ἡμαρτε (vulgatur ἡμαρται) τῆς ὑμετέρας γνώμης: eiusdem est p. 134, 40. ἂν ψευθεῖτε τᾷ ἀληθεύῃ. Incertus scriptor apud Suidam in Ἐββί: πᾶσιν, οἷς ἐπέβητο τοῦτων ἡμάρτανεν οὐδενός. VALCK. — Reiskius οὐκ ἂν ἀμαρτάνοι τοῦ ἀληθεύῃ scite fingeat. At quid si λέγων repetendum Scriptor desideraverit? WESS. — Potuerat etiam κατὰ τὸ ἀληθές intelligere. Quidquid sit, in consensione librorum nihil tale debuit ab Editore mutari. S.

25. τοῦτο τὸ Ἑλληνικόν) Scribi malim οὕτω τὸ Ἑλληνικόν πᾶν τὸ λοιπόν, ὅσον μὴ ἐμῇδιστε, αὐτοὶ οὕτω ἔγραψαν οἱ ἐπιγυῖαντες.

τες, καὶ βασιλῆα μετὰ γε θεοῦς ἀνωσάμενοι. Postremum [lin. 27.] tuetur Clar. Io. Taylor ad *Lysiae* Or. II. p. 41. Sed istam laudationem Funebrem *Lysiae* esse iudico, ut *Demosthenis*, quae huius nomen praefert: utraque defleat ab ista simplicitate nativa, et sophistae debetur. VALCK. — At in eiusmodi panegyrica quid aliud magnopere vel a consummatissimo exspectes oratore, nisi sophisticam aliquam orationem ad ostentationem comparatam? Quod οὕτω pro τοῦτο maluit Vir doctus, et ego hoc malim. Sed vide ne idem τοῦτο valeat, scil. κατὰ τοῦτο intelligendum. S.

27. ἀνωσάμενοι) H. Stephani ἀπωσάμενοι [in Recens. Vocum Herodotearum ab illo propositum] scripti Codices respuunt, sperniturque a Cl. Taylor ad *Lysiae* Ἐπιστάφ. p. 41. ob lib. VIII. 109. νίφος τοσούτον ἀνθρώπων ἀνωσάμενοι. Ea memini disputationibus vexari, sed animum nunc non percellentibus. WESS.

28 seq. οὐδὲ σφίσι χρηστήρια) Neque Athenienses ad Graeciam deserendam inducere potuerunt χρηστήρια φοβερά ἐλθόντα ἐκ Δελφῶν, καὶ ἐς δαῖμα βαλόντα, quantumvis terrorem incuterent. Voculam καὶ si illic Codices omitterent, significaretur, quae aliis terrorem inderent oracula, non tamen Atheniensibus illa metum incussisse. VALCK.

CAP. CXL. 4. Ἀριστονίκη) Eadem ac Ἀριστονίκη videtur, quae et Sibylla aliis διὰ μέτρων ἱεμίστευσαν, carminibus vaticinatae fuerunt, in *Plut.* De Pyth. Oracul. p. 406. v. Tzetzes tamen *Chiliad.* IX. 812. responsum illud *Bacidi* vati tribuit, errans longe. Initium ὦ μέλει Cl. *Ruhnkenius* ad *Timaei* Lex. p. 198. [p. 279. ed. sec.] illustrat. WESS.

5 seqq. ὦ μέλει, τί κάθησθε etc.) De his duodecim, octo versus paulo aliter scriptos *Oenomaus* praebet *Eusebii*, Praep. Ev. lib. V. [c. 24.] p. 216. Octavum et duo paene sequentes *Clem. Alex. Strom.* V. p. 728. subiectos primis duobus oraculi secundi. Quod versu dat *Eusebius* primo, πόλιν φύγεις ἔσχατα γαίης, correctoris esse videtur, quem offenderit variatio numeri. Tentabat *Reisk.* λιπὼν φύγεις ἔσχατα γαίης: sic Latinum *fuge, φύγε*, Deus iam adhibuerit Delphicus! Sincerum non debebat incrustari: λιπὼν, φύγεις ἔσχατα γαίης, δαίματα etc. [subintellecta ad φύγεις vocula ἐς.] In sexto versu vulgatum, Συμπληρεῖς ἄρμα, firmat *Eusebius*: Ἀσιπ-

γενὺς legisse *Vallam*, eius monstrant Latina, sic primum forte scripta: *Et Mars acer equis urgens Asiagena currum*. Mars quidem *Asiagenes* dici potuit, ut L. Scipio *Asiagenes*, de quo vir magnus I. F. Gronovius egit: *Ismenias Thebagenes Varronis* apud Nonium p. 172. Θηβαγενής. Ἀσιαγενεὺς dixit *Athen.* XII. p. 550. B. et ὄνομα Ἀσιαγενεὺς, XIV. p. 653. B. VALCK.

10. Συριγενὺς ἄρμα) An tenebris vera *Aristonice* involvit, currumque Syrium maluit prae Asiatico? Haud scio; quamquam mihi Ἀσιαγενεὺς arridet, notum vocabulum, Asiaticos indicans. L. Scipio *Asiagenes*, a Io. Fr. Gronovio egregie Livio XXXIX. 44. assertus, Obs. lib. IV. 25. et ἡμετέροις Ἀσιαγενεὺς *Diodori* XVII. 77. erunt pro testimonio: adde eisdem scriptoris T. II. p. 604. Post pauca [lin. 13.] ἰδρωτὶ βρεθόμενοι ex *Clem. Alex.* ab Ionum sermone discussio- nem non faciunt. [Sed non utique ionicum loquendi morem sequi adsueverat *Pythia*.] De templis statuisque sudantibus, ac veteratorum hoc in genere fraudibus, ad *Diodori* XVII. 10. WESS. — Foedum rursus typhothetae sphalma indignabundus animadverto, quod versum istum nostro in exemplo vitiavit. οἱ που γὰρ ἰδρωτὶ scriptum oportebat. S.

[16. κακοῖς δ' ἐπικίδνατε θυμόν) Quamnam his verbis sententiam subiecerit *Loxias* deus, ipse dixerit. Mihi graeca ista aeque obscura ac *Vallae* latina, malis effundite mentem, quae quidem *Schulzio* video placuisse: nam et ille, postquam *Larcheri* gallica, *armez-vous de courage contre tant de maux*, explosit, similiter convertit, *effundite animum his malis*. Nam „tristissima (inquit) iis pronunciat. deus, omnem spem salutis adimit.“ *Henr. Stephanus* *Thes.* T. III. p. 814. ait: „Fortasse iis verbis *Pythia* monet, ut dispiciant quo pacto possint occurrere malis imminentibus.“ Equidem, quum ἐπικίδναμι proprie inspergo significet, de pulvere salutari cogitavi qui vulneribus solet inspergi, hariolatusque sum, hoc dixisse oraculum, *spargite animi robur super mala*, id est, prouti *Larcherus* interpretatus est, his malis opponite animi robur. S.]

CAP. CXLI. 2. προβάλλουσι δὲ σφαιρὰς αὐτοῦς etc.) *Laurentii* Latina, quibus inter se agitantibus tam triste responsum, iniuria tolerabantur. Nil tale in προβάλλειν, quod *Pavus* et *Abreschius* perspexerunt, trito in periculis et abiectione animi. *Euripides* *Rhes.* vs. 183. καὶ δ' ἐπ' αἰχμαῖς πό-

νῦν, ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοις δαίμονος. Mens consultorum et paene ominoso oraculo desperantium nunc in aperto. WESS. — Significare ista non potuerunt Graeca: quibus inter se agitantibus tam triste responsum. Mihi sententia poscere videbatur anxiiis, vel animum despondentibus, vel simile quidpiam; qualis sensus phrasi καταβάλλειν αὐτὸν nonnunquam adaptari potest: alii nos forte docebunt προβάλλειν αὐτὸν vel in istum sensum usurpari, vel in alium, qui hic narratis congruat. VALCK. — Perapta huic loco foret sententia, quam proposuit Wesselingius: modo iste verbi usus certa niteretur auctoritate. At apud Euripidem quidem l. c. ψυχὴν προβάλλειν non est animum abicere, sed vitam obicere aleae fortunae, vitae periculo se obicere; quod alias παραβάλλειν. Nescio an προβάλλουσι αὐτοὺς significare possit humum sese prostraverunt; quod nimirum desperabundi facere subinde adsueverunt. S.

3-5. Moestis auctor fuit Timon, ramos ut olivae gestantes, tanquam supplices, Deum iterum adhiberent: in quibus ἱκετηρίας λαβοῦσι, pro ἱκετηρίην, habent Arch. et Valla. VALCK. — Omissa ὁμοία τῷ μάλιστα ab Arch. prave sunt: Vide Gronov. ad II. 57. WESS.

13 seqq. Οὐ δύναται Πάλλας etc.) Ore liberrimo totum exagitat oraculum Oenomaus Eusebii, Praep. Ev. [V. 24.] p. 216, 217. Qui oraculi praeter illum fecere mentionem, prioribus versibus aliquot omissis, controversos praesertim attigerunt: hos inter, singulas oraculi partes pensiculate pertractavit homo superstitiosus explicuitque Aristides, in Apolog. pro Themistocle T. III. p. 346. et seqq. illinc orsus ὁ πάντες θρυλλοῦσι, Τεῖχος Τριτογενεῖ etc. In versum tertium [lin. 15.] coniecturam Reiskius proposuit, qua formam iterum Poëtarum Deo contribuit poëtis inauditam, πειδάσας [pro vulgato πειάσας]: ἀν πειήτας syllaba longa fulcri non indigebat. Paulo quidem obscurius, quod firmum erat instar adamantis futurum, dicitur ἀδάμαντι πελάσας. Sensum perspexit vir eruditus in Aetis Lips. Ann. 1760. p. 222. VALCK.

15. ἀδάμαντι πελάσας) Fr. Vigerus in Eusebio vertebat, quod indomita cognovi ex virgine; Ἀδάμαντα Minervam ἀδάμαστον, cuius hic res agebatur, intelligens, pro oraculi tenebris non imprudenter. Malunt alii πελάσσαν, referen-

dum ad ἔπος: videlicet *verbum tibi proponam, quod adamantinum est*; et ad lapidis eius naturam accedit proxime. Certe ἀδάμαντι δίδειμτρον, quale Dionysii Siculi imperium in Diodori XVI. 5. ferebatur, hoc est, *bene firmum et stabile decretum* Pallas canit. Conf. Perizon. et Kühn. ad *Aelianus* Var. VI. 12. Praeterque ceteros *Rittershusium* in *Oppiani* Cyneg. III. vs. 240. Congruit *Homeri* Iliad. A'. vs. 204. ἀλλ' ἔκ τοι ἔρω, τὸδε καὶ τετελεσθαι δῖω, nuper provide cum hoc ab erudito viro *Act. Lipsiens.* 1760. p. 221. comparatum *WESS.* — πιδάσσαν probavit *Larcher.* in *Notis* ad h. l. πιδήσας *Bothe* ad *Terent.* p. 466. Ex librorum praescripto, quibuscum *Eusebius* consentit, teneri πιδάσσης debet. Masculinum genus ad *Apollinem* referetur, qui hoc oraculum edens fingitur. Verbo activa notione posito, sententia erit *adamanti adpropinquare faciens hoc verbum*, i. e. *adamanti simile reddens, adamantis in modum illud firmans*. S.

18. Τριτογενεῖ) *Vigerus* Τριτογενεῖη maluit, κατὰ συνήθειαν pronuntiandum, nec *Pass.* scriptura abludit. Contra tamen *Polyaenus*, *Theodoretus* et *Codd.* plures veniunt, tumque Τριτογενῆς *Minervae* in *Hesychio* et *Suida* titulus. Notavit doctissimus *Berglerus*, versum a *Tzetze* in *Homeri* vita apud *Lipsienses* manu scripta, Τεῖχος Ἐρεχθίδαις ἔυλον διδοῖ ἐν ῥόπα Ζεὺς, edi. *WESS.*

CAP. CXLII. 4. γινῶμαι πολλαὶ καὶ ἄλλαι) Non improbabilis ordinatio verborum ἄλλαι καὶ πολλαὶ ἔγχευτο in schedis. Αἰδοῖ συνεστηκυῖαι μάλιστα, [lin. 5.] *maxime solidae*, ex opinione *Gronovii*; aut *maxime probabiles*, quomodo *Pavius*; mihi *contrariae et pugnantes*, ob dicta lib. I. 208. videntur. *WESS.*

8. ῥήχῳ ἐπίφρακτο) Huius non meminerat loci *Io. Meurs.* in *Cecrop.* c. 4.; *Herodoti* namque nititur auctoritate, quod illic tradunt *Syrianus* et *Sopater*: ille, οἱ μὲν, αἶτ, συμβουλευουσιν ἔχσθαι τῆς ἀκροπόλεως ῥήχῳ γὰρ ἐπίφρακτο. *Sopater* arcem scribit κοτινοῖς τότε πυκνοῖς καταπεφραγμένην: legerat, ita suspicor, in *Glossario veteri*, quod nobis tradit *Pausan.* II. [c. 32.] p. 188. Ῥήχους καλοῦσι Τροιζήνιοι πᾶν ὅσον ἀναρροῦ ἰθαίας, κότινον, καὶ Φαυλίαν, καὶ ἀργυρέλαιον. Ex *Herod.* sua quoque sumsit *Aristid.* in *Themist.* Tom. III. p. 307. οἱ μὲν πρεσβύτεροι τῆς ἀκροπόλεως ἔχσθαι παρεῖχον (οὕτω παρελήφουν) πεφραγθῆναι γὰρ αὐτὴν ῥήχῳ τὸ ἀρχαῖον, καὶ τὸν χρησμένον εἰς τοῦτα

φρίν. Schol. ms. ἀντὶ τοῦ τριτοῦ ἵσθαι ῥάχος δὲ ἴστιν εἶδος ξύλου. Herodotea forma vocis ῥάχος in Gloss. Herod. Suidae, Hesychio redditur φραγμός. VALCK. — De tono vocis vide Var. Lect. De interpretatione responsi in istam partem conf. lib. VIII. c. 51. S.

14. Ὡς θείη Σαλαμῆς) Caliginosam horum ambiguitatem Oenomaus perstrinxit egregie apud Euseb. Praep. Evang. V. 24., Momusque Luciani Iov. Trag. c. 20. Dubia Pythiae more sunt, Persis aequae ac Graecis, si eventus respondisset, damnosa. WESS.

CAP. CXLIII. 4 seq. Εἰ ἐς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος εἰρημὸν ἰὸν κως) Refringunt ultima ἰτιδὸν κως, revera, aut, pari notione, ἰόντως, Reiskius et Abreschius; quibus pro opera, qua uti non licet, magna gratia. Malim, *Valla* et scriptis monitoribus, τὸ πάθος εἰρημὸν, dicta calamitas, atque in structura εἶχε ἰὸν κως, quae, uti pulcerrime norunt, genio sermonis congruit. Proxime iunctum οὗτω ἡμῖν Arch. et Vindob. nihil Florentino, [in quo οὗτω μιν] viro Celeber. quodam modo fatente, cedit. Libera proin electio. Themistocleam autem oraculi enodationem Plutarchus in Imperatoris Vit. p. 116. E. et post eum Polyaeus I. 30. praeclare a Piersono ad Aelium Herodianum [cum Moeride editum] p. 438. instauratus, commemoraverunt. WESS. Ibid. Εἰ ἐς Ἀθηναίους εἶχε τὸ ἔπος) Τὸ πάθος praebent *Valla*, Arch. et Eton. Ubi vulgatur πάθος in Soph. Antig. vs. 73., vetus fuit in Scholiis custodita lectio ἔπος. Mox εἰρημὸν ἰὸν κως, ut Reiskio, mihi quoque videtur incommodum: ἰόντως, revera, non esset absurdum. si ἰόντως, si revera clades ista praedicta spectaret Athenienses, οὐκ ἂν οὕτω οἱ (sic Koenius corrigit pro μιν) δούκειν ἡπίως χρησθῆναι: [et commode μιν dedere probati libri.] Sed Deum potius fuisse dicturum, Ὡς σχετλὴν Σαλαμῆς, ἀντὶ τοῦ θείη, sive Ὡς διὰ. Similia leguntur apud Plutarch. in Themist. p. 116. E. et Polyaeus. I. c. 30. 1. ubi eleganter Piersonus emendat; καὶ ἡ νίκη τὴν ἐξήγησιν ἐπισφράσσει. Themistocles enim, responsa secutus, Obruit Eoas classes, urbemque carinis Vexit, et arsuras Medo subduxit Athenas: Claudian. de Mallii Theodori Cons. vs. 150. VALCK. — Non iuncta intelligi debent εἰρημὸν ἰὸν, sed naturalis verborum structura in hunc modum concipienda: si τὸ ἔπος εἰρημὸν εἶχε ἰὸν κως

ἰς Ἀθηναίους: et εἶχε ἰὸν idem valebit ac εἶχε ἰόντας. Vocab. πάθος autem haud dubie e scholio inductum. S.

14. αἰρετώτερα εἶναι μᾶλλον) Neglectum in Codicibus quibusdam μᾶλλον mordicus teneo: offendit librarios intendendi vox comparatis addita, uti Thom. Magistrum et alios isto de grege. Nostri sunt, μᾶλλον ὀλβιώτερος, lib. I. 32, 2., κερδαλιώτερον μᾶλλον, IX. 7, 1., a Porto enotata: Aeschyli, μᾶλλον ἐνδικιώτερος, in VII. c. Theb. vs. 679., ubi plura Abreschius. Mitto Budaeum, Nansiumque in Paraphr. Nonni c. IV, 259., siquidem cumulatissime Wetstenius ad S. Pauli Epist. ad Philipp. c. I, 23. WESS.

CAP. CXLIV. 4. ἐν τῷ κοινῷ) Series hoc requirit, ἐν τῷ κοινῷ, in aerario; neque Reiskium fugit. Tale Thucydides I. 80. οὐτε ἐν τῷ κοινῷ ἔχομεν: ubi bene Schol. ταμίῳ δηλονότι Laurium montem, [lin. 5.] in quo Atheniensium argenti fodinae, Λαύρειον et Λαύριον scribi, ex aliis ad Thucyd. II. 55. Dukerus docuit, et Casaubonus in Strab. IX. pag. 612. [ad p. 399. suae edit.] hanc rem illustrans. WESS.

Ibid. τὰ ἐν τῶν μετάλλων σφί προσῆλθε) Quum pecunia publica, quae ex metallis redibat, largitione magistratuum quotannis interiret; ille persuasit populo, ut eā pecuniā classis centum navium aedificaretur: Corn. Nepos Themist. c. 2. Plutarchus Themist. p. 113. c. eadem narrat ex Herodoto, τὴν Λαυριωτικὴν πρόσδοσιν vocans ἀπὸ τῶν ἀργυρείων μετάλλων. Quomodo hoc civibus persuaserit, parataeque fuerint triremes, aliunde tradidit Polyaen. I. c. 30. p. 64. De metallis Laurioticis Is. Casaub. egit ad Strabon. IX. p. 613. VALCK.

5. ὄρχηδόν) Laurentius ex Hesychii et Scholiastae interpretamento ἡβηδόν, viritim in singulos puberes Latine dedit; prius satis explicabat negotium, Porto recte iudicante, eiusque ignaro Tan. Fabro Animadv. in Luciani Tim. cap. 2. [Timon. c. 37.] Illi ὄρχηδόν, quasi κατ' ὄρχεις, qui mares virosque suo testimonio demonstrant; huic κατ' ὄρχαν, una serie, uno et perpetuo ordine, atque ita viritim: cultius opinor et originī congruentius. [Eandem originem vocis (merito, ut mihi videtur) tribuit Reisk.] Ridicule Morellus (quidni enim his accederet?) illa Libanii Or. de Saltator. p. 512. c. διότι καὶ τοῦνομα τοῖς ὄρχησταῖς, ἀπὸ τῶν ἐν ἀρχῇ περὶ τοὺς ὄρχους σκεπημάτων, et ea propter nomen saltatoribus datum a tripudiis circa testiculos salientes in primordiis artis Latina fecit. WESS.

Ibid. ἔμελλον λάξεσθαι ὄρχηδόν) Hinc primum Hesychio; pro Λάξασθαι κληρώσασθαι: restitui debet Λάξεσθαι: alterum, non fuit in usu; uti nec ἀπολάμψασθαι: cuius loco recte positum ex Codd. III. c. 146., ἔμελλε ἀπολάμψεσθαι. Deinde soli forsitan ex veteribus usurpatum Nostro Ὁρχηδόν, a Grammaticis redditum per ἡβηδόν, significat viritum, ἀνδρακάς Homero, (vid. G. Canter. Nov. Lect. III. cap. 25.) id est κατ' ἄνδρα: proprie, ut puto, κατ' ἔρχεις, testiculatim; huc enim in ista voce Nostrum potius opinor respexisse, quam quo putabat T. Faber in Luciani Timon. T. I. [ed. Hemst.] p. 148 seq., vocem ἡβηδόν docte pertractans. Corruptus est in hac voce Schol. ineditus in Aristid. Them. in Codice certe clar. P. Burm. Sec. Postquam originem ille tradidit belli Aeginetis illati, ἐπλεόνασεν, inquit, τότε Ἀθηναίοις τὰ μέταλλα τοῦ ἀργυρίου ταῦτα ἐψηφίσαντο Ἀθηναῖοι ἀρχηδὸν μερίσασθαι, τουτίστι τοὺς ἀνδρας μόνον καὶ τοὺς παῖδας. Nemo his lectis dubitabit quin scribi debeat ὄρχηδόν: in viros. Plautus Aulul. II. 1. vs. 30. Nostrae qui est magister curiae Dividere argenti dixit nummos in viros. Athenienses libera republica semper fuerunt hirudines aerarii. VALCK.

8. seq. τὸν πρὸς Αἰγινήτας λέγων) Multo mihi id cultius quam λέγω. Themistocles enim Aegineticum bellum, τὸν πόλεμον, quod illud tum arderet maxime, dicendo innuebat. Huc, quae continuo cohaerent, tendunt planissime omnia. Nec Plutarchus Themist. pag. 113. D. disconvenit; in triremium, quas centum constructas asseverat, Corn. Nepotis c. 2. consensu et Polyeni I. 30, 5. gaudens. WESS.

Ibid. τὸν πρὸς Αἰγ. λέγων) Postremum, neglectui habitum, primum mihi videbatur mutandum in λόγῳ: sic bellum cum Aeginetis Themistocli haec suadenti fuisse tantum diceretur praetextus, ut revera fuit; graviora bella, quae erat perspicacia, facile praevidenti. Sed quia margo Steph. dat λέγων, hoc sincerum arbitror; bellum intelligens cum Aeginetis, quod instabat; hoc saltem intellectum voluit. Isocrates Panathen. p. 277. D. ἔλεγεν, ὅτι σὺ μὲν πεποιήσαι τοὺς λόγους, ἐγὼ δὲ λέγων. Cicero de Finib. V. 3. Hoc inquit non poterit sic abire, cum hic adsit, me autem dicebat. VALCK.

CAP. CXLV. 1. seq. τῶν περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἑλλήνων) Aut. in his, sed potius in proximis, τῶν τὰ ἀμείνω φρονούν-

των, articulus τῶν videtur superfluous. Horum τὸ κοινὸν συνίδριον fuit in Isthmo, sive Corinthi, secundum Diodor. initio lib. XI. et Herod. VII. 172. ubi memorantur πρόβουλοι τῆς Ἑλλάδος, ἀραιημένοι ἀπὸ τῶν πόλεων τῶν τὰ αἰμῖνα φρονεούτων περὶ τὴν Ἑλλάδα. VALCK. — Immo recte lin. 1. et 2. utrobique suo loco stat articulus. οἱ περὶ τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες distinguuntur a Graecis Asiam et Thraciam incolentibus: οἱ τὰ αἰμῖνα φρονέοντες, opponuntur eis qui ad Medorum partes inclinabant. S.

4. Deliberantibus visum est, πρῶτον μὲν χρημάτων πάντων καταλλάσσεσθαι τὰς τε ἔχθρας καὶ τοὺς κατ' ἀλλήλους ἰόντας πολέμους. Themistocli tribuit hoc Plutarchus, ut omnium quae fecerit maximum, in Themist. pag. 114. F. In istis Herodoti scribi potuit olim πρῶτον μὲν χρημάτων πάντων: sed puto equidem scribendum πρῶτον μὲν πραγμάτων πάντων. VALCK. — Quī πραγμάτων corrigunt, Leunclavii errorem errant, Xenophontea Κυρ. παιδ. I. pag. 124. F. ἐκ πολλῶν δὲ καὶ ποιητῶν χρημάτων consimiliter mutantis. Prudentior Portus: χρήματα res saepe quascunque signant. Theognis vs. 461. μηδὲ μὲναινα χρέη μασι, τῶν ἀνυσίς γίγνεται οὐδεμία: neque animum rebus intende, quarum effectio nulla, vere Sylburgius. WEISS. — Reiskio iudice, χρήματα hic idem sunt atque χρεῖαι, res factū utiles atque necessariae. S.

6. ἔσαν δὲ πρὸς τῆας καὶ ἄλλους ἐγκεχρημένοι) Altera mihi coniecturarum Reiskii venerat in mentem, ἐγκεχρημένοι. Latine quodque dicitur bellum in manibus esse. VALCK. — Portus ἐγκεχρημένοι ex ἐνχερόμαι, bella quae in manibus habebant, ἐν τῇ χρεῖαι ἦσαν. Reiskius, levi mutatione, ἐγκεχρημένοι, quae quasi in mixtura erant, ob lib. V. c. 124. καὶ ἐννερασάμενος πρηγματα μεγάλα: quod vereor ut geminum haberi queat. Mallem ἐνκεχειρημένοι. WEISS. — Vulgatum tenendum censens Larcher (cum Dammio, Lexic. Etymol. p. 2762.) interpretatur bella conserta cum aliis populis. Eadem Schulzii sententia, intelligentis bella impacta, i. e. conserta. Schneiderus quidem in Adpend. Lexic. crit. vitiosam iudicat scripturam vulgatam. S.

13 seq. κελεύουσιν ας βοηθεῖν) Puto συνθητευμένων [futurum participii, in quod lin. 11. consentiunt libri] pondus addere recepto ex schedis participio. Haec vero luxata et manca decernens vir eruditus, sua de penu in Mi-

scell. Lipsiensibus adstruit, καὶ γὰρ οἱοί τε εἶσθαι περιγενέσθαι συμφρονήσαντες, εἴ πως ἔν τι γίνοιτο τὸ Ἑλλ., posse enim periculum effugere, si conspirent, si unum quasi corpus fiat Graecia natio. Quam quidem liberalitatem illi cupide redono, nihil contra tabulas innovandum opinatus, praesertim re plana et oratione iusto tramite eunte. WESS. — Qui locus difficilis et luxatus videbatur, aliis opinor facilis erit intellectu. Synedri legatos mittere decreverunt ad Gelonem, ad Coreyraeos, in Cretam, φρονήσαντες, hoc consilio, vel hunc in finem, ut, si fieri posset, inter omnes Graecos coalesceret concordia, mutuisque viribus Persam repellerent. Rarius illud συγνώσαντες [lin. 15.] supra lib. III. c. 82. restituit explicuitque Vir celeberrimus. VALCK. — Vide Wessel. ad III. 82, 22. S.

17. οὐδαμῶν Ἑλληνικῶν τῶν οὐ πολλὸν μέω) Mirum laudationis genus. Valla expresserat, nec multo minores quam Graecorum, tanquam ex μέω. Quod si foret, praefeream τῶν οὐ πολλῶν ex scriptis, ut nullis Graecorum, modo ne admodum validi fuerint, vires Gelo habuerit minores. Πολλὸν et πολλήν eam admittere notionem, cognitissimum est. Philostratus Vit. Apoll. VI. 3. πολλήν γὰρ ἡγοῦμαι τὴν Διὸν, potentem valentemque, Euripidis pr. Hippol. exemplo, Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι κοῦρη ἀνάνυμος Θεὸς κέκλημαι Κύπρις. In Pavii etiam coniecturam μέω venit, talem utique mansuram, donec aliunde melior medicina. WESS. — At nulla opus est medicina: bene habent omnia. Nullis non Graecanicis rebus longe maiores esse praedicabantur res Gelonis: i. e. Nullus erat Graeciae populus, cuius potentiam et opes non superare dicebatur Gelonis potentia. Perspecte hunc locum cum eis contulit Hermannus, (Adnot. 29. ad Vigerum,) ubi οὐδὲς ὅστις οὐ graece dicitur, ut latine nemo non; velut apud Nostrum III. 72, 15. et V. 97, 12. nec vero idoneam video causam cur h. l. cum eodem doctissimo Viro aut καὶ ante οὐδαμῶν adiciendum, aut μεγάλα delendum censeamus. S.

CAP. CXLVI. [5. βασανισθέντες torti reddidi cum Valla: et denotat quidem βασανίζειν quaestionem habere de reo, nec tamen utique admotis tormentis. Itaque repositum malim interrogati convictique. S.]

15. ταῦτα θηέμενοι) Leve hoc, sed postulat scriptoris

mos. Supra cap. 44. *Θνεύμενος* δέ, et c. 212. λέγεται βασιλεὺς *Θνεύμενος*, quod redit lib. VIII. 88. *Apollon. Rh.* I. 436. γῆθει δὲ σέλας *Θνεύμενος* Ἰδμων. Merito autem generosum hoc Xerxis facinus laudibus a *Polyaeno* fertur lib. VII. 15, 2, et *Plutarcho* *Apophthegm.* p. 173. c., cui magnum illud et memorabile P. Scipionis apud *Polyb.* XV. 5. *Liviumque* lib. XXX. 29. concedit nihil. WESS.

Ibid. ἐπὶ δὲ *Θνεύμενοι* ἔωσι πλήρεις) Hinc *Θνεύμενος* a *Porto* receptum: sed more Nostri scribendum *Θνεύμενοι*. A *Θάω*, praeter *Θαύω*, *Θαῦμα* etc. fluxerunt *Θαύομαι*, *Θαύομαι*, et *Θνέομαι*: hoc Ionicum et Herodoteum. Speculatores Xerxes dimitti voluit incolumes, postquam ista spectandi sagacitate cupiditatem explevissent. Non illaudabile superbi Regis factum *Polyaenus* enarrat lib. VII. c. 15, 2. et huius simile viri vere magnanimi P. Cornelii Scipionis VIII. 16, 8. *Livio* narratum XXX. 29., qui speculatores per castra qua vellent circumduci iussit; percunctatusque, satim per commodum omnia explorassent, datis qui prosequerentur retro ad Annibalem dimisit: illud neutrius, sed factum memorat Valerii Laevini *Frontinus* lib. IV. c. 7, 7. VALCK.

CAP. CXLVII. 8 seq. παραδόντων σφέας τὴν ἰδίην ἐλευθερίην) Iubent *Pavius* et *Reiskius* σφέας καὶ τὴν ἰδ. ἐλευθ. aut σφέας τὴν τε ἰδίην ἐλευθ. rescribi: quibus aliud non repono, quam pronomen ex redundantia quadam collocatum videri. Non esse insolitam utroque in sermone eam abundantiam viri eruditi ad *Livium* lib. XXV. 27. et ad *Lucian.* *Dial. Marin.* III. cap. 1. pleno horreo ostenderunt. WESS. — Scilicet, quoniam post ἀκούσαντας τοὺς Ἕλληνας pluscula nonnulla verba interiecta sunt, perspicuitatis caussa deinde adponitur pronomen σφέας, ad ista superiora spectans. S.

20. τοῖσι τε ἄλλοις ἐξηγούμενοι καὶ σίτῳ) Iuvenes ὕδασι τε καὶ σιτίῳσι εὖ ἐξηγούμενοι lib. II. 32. ad huius tuitionem satis fuerant habiles. Accedet *Athenaei* lib. XII. p. 511. D. ὁ δὲ πᾶσιν ἐξηγούμενος πρὸς ριστόνων: et *Menandri* *Eclog.* *Legat.* p. 124. ed. *Hoesch.*, ἐπεὶ οὖν ἀπαρχὰ αὐτῶ -- ἐξηγούμενα ἦν, ubi idem prius, quod in *Medic.*, peccatum. *D'Orvillium* confer ad *Chariton.* VI. 4. [pag. 535. ed. Lips.] Xerxis illam in Graecorum nautas et mercatores lenitatem *Polyaen.* VII. 15, 3. neglectam noluit. WESS. — In his, ut saepe,

sincerae deteriore formam ἐξηρημένοι supposuerat Gronovius. τῶνδ' ἐξάρτου, Eurip. Electr. 422. Herodotus II. 32. ὕδασι τε καὶ σιτίοις ἐν ἐξηρημένους dixit. conf. D'Orvill. in Charit. p. 549. Quod hic narratur fecisse Xerxes, tradidit et Polyaeus p. 637. VALCK.

CAP. CXLVIII. 6. πειρήσονται παραλαμβάνοντες) Praeclarum e membranis auxilium. Quanto damnable Editoris Genevensis, suspicionem H. Stephani οὐ παρήσονται in orationem sine monitu, sine codice scripto, intrudentis, audacia: saltem Porti sui vestigia, adscito παρέσονται, aderunt, legisset: quamquam nec id laudabile. WESS. — Qui πειρήσονται temere olim mutarunt, hi non recordati esse videntur, construi id verbum cum participio, loco infinitivi, ex Herodoti quidem more. S.

Ibid. πειρήσονται) Hoc, quod in suo codice Valla legerat, recte restituit ex Med. Gronov. pro παρήσονται, cuius loco οὐ παρήσονται H. Stephanus, παρέσονται non absurde legebat Ae. Portus. Absque Codicibus non facile πειρήσονται alicui in mentem venisset, hac structura non temere obvium, et, quantum recordor, in duobus tantum Herodoti locis, huius libri c. 172. et cap. 139., οὐδαμοὶ ἂν ἐπειρώτο ἀντιτίθεντο βασιλεῖ. VALCK. — Immo vero vide l. 77, 4. et quae ibi a Wess. notata sunt. S.

14. εἶπω τὸν προβόλαιον) Pavius et Reiskius, viri Clar., τὸ προβόλαιον, Eusebii invito Oenomao, et schedis. Latine, liberius tamen et licentius, oraculum Chalcidius [vide Var. Lect.] dedit: Vicinis offensa, Deo carissima plebes, Armorum cohibe munimina, corporis omne Discrimen sola capitis tutabitur umbra. WESS. — Duo priores oraculi versus ex Oenomao habet Eusebius Praep. Ev. VI. p. 255. Quid per τὸν vel τὸ προβόλαιον intellectum poeta voluerit, non exputo. Per κεφαλὴν arcem forte designavit, Argis Ἀρίστην dictam, testibus Strabone, Steph. Byz. aliisque. VALCK. — Verissime, si quid video, CORAYUS in Larcheri ad hunc locum Notis monuit, προβόλαιον nihil aliud dici nisi venabulum, hastam, aut verutum, quod προβόλιον Xenophonti, nostro VII. 76, 2. πρόβολος vocatur. Itaque τὸν προβόλαιον εἶπω ἔχιν equidem intelligebam hastam intus premere, non exserere, quietum sese tenere. Idem vero Vir doctissimus (colato Xenoph. Cyneget. c. x. §. 12. et 16. ed. Lips. 1778.)

eum intelligi censet statum venatoris aut militis, quo paratus est vel ad ictum ferae aut hosti inferendum, vel ad illius impetum sustinendum avertendumque. S.

17. ἐπελθεῖν ἐπὶ τὸ βουλευτήριον, quod in scriptis, Scrip-
ptor non abnuet. Sic enim lib. IX. 6. ἔλεγον ταῦδε ἐπελθόν-
τες ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους: et cap. 11. ἐπῆλθον ἐπὶ τοὺς Ἐφόρους.
WESS.

[22. καὶ τοι κατὰ γε τὸ δίκαιον etc.) Ob veterem Argivo-
rum, Agamemnonis aetate, eminentiam super caeteros
omnes Graeciae populos, aequum esse censent, ut ipsis
solis summum in consociatas cunctas Graecorum copias
imperium deferatur. S.]

23. ὁμῶς σφι ἀποχρᾶν κατὰ τὸ ἡμῖν ἡγεμόνοισι) Secun-
dum Diodorum XI. 3. ipsi Argivi, missis ad commune
Graecorum concilium legatis, ἐπηγγέλλοντο συμμαχεῖν, ἵαν
αὐτοῖς μέρος τι τῆς ἡγεμονίας συγχωρήσωσιν: quibus responsum
refert praeter cetera, si barbarum habere mallent domi-
num, quam Graecum Imperatorem, ὁρθῶς αὐτοὺς ἔχειν ἡγε-
χίαν. VALCK.

CAP. CXLIX. 6. μὴ δὲ σπονδαῖν ἐουσίων ἐπιλέγε-
σθαι) Structura verborum anomala est. Expectabatur,
ἐπιλεγόμενοι σπονδαῖν μὴ ἐουσίων, considerantibus foedere nullo
percusso. Mutata series est ex productiore, ut saepe alias,
et interciso sermone. Bona hic Porti sollertia, [in Lexic.
Ion. voce Ἐπιλέγεσθαι,] nimis tamen sollicita. Ἀνακόλουθος
oratio in Musis frequentatur, qua de doctissimus Rraphe-
lius in Epist. ad Galat. cap. 2, 6. WESS. — Ἀνακολουθίαν
utique quibusdam salebrosa quodammodo videri subinde
potest mollissime alioqui fluens Scriptoris nostri oratio:
at hoc quidem loco, lenissimā vulgatae scripturae adlatā
medicinā, quam et res ipsa clamabat, et veteres offere-
bant libri, vocula μὴ δὲ in duas μὴ δὲ divisā, recte atque
ordine nunc omnia procedunt. Infinitivus ἐπιλέγεσθαι, sicuti
praeecedentes ὑπὸ κρίνασθαι et σπονδὴν ἔχειν, a superiore verbo
λέγουσι legitime pendet: satisque perspicua est naturalis
verborum structura huiusmodi, ἐπιλεγόμενοι δὲ, μὴ, σπον-
δαῖν μὴ ἐουσίων, τὸ λοιπὸν ἴσως Λακεδαιμονίων ὑπήκοοι, ἢν ἀρε-
σφάκις εἴη. De verbo ἐπιλέγεσθαι (quod proprie secum repen-
te, perpendere, significat) commodè Corayus apud Lar-
cherum docuit, haud raro illud melius notionem includere,

et idem fere ac φοβίσθαι sonare, provocans ad VII. 47, 13. 49; 22. 52, 11. 236, 18. Qui nimirum usus illius verbi hoc praesertim loco obtinet, ubi (quasi ipsum φοβισμένῳ hic esset positum) consequitur μὴ τὸ λοιπὸν ἴωσι etc. In *Var. Lect.* adnotare debueram, (quod meam tunc animadversionem praeterierat) divisio vocibus μὴ δὲ recte etiam in editione *Aldina* scribi; scripturam vero μηδὲ primum ab *H. Steph.* esse invectam. S.

[8. πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσην] Haec *Larcherus* vertit *quelque échec de la part des Perses*: quemadmodum et *Reiskius* interpretatus erat, si aliam cladem a Persis acciperent. At hanc in sententiam πρὸς τοῦ Πέρσιω scriptum oportuerat. Itaque alii in τῷ πρὸς τὸν Πέρσιν πολέμῳ supplent; quos equidem in latina versione secutus sum. Verum si quaerimus, ἢ σφίσις καταλάβῃ πταῖσμα πρὸς τὸν Πέρσιν proprie significaverit si in offensionem Persae incurrent: sed, quoniam adiicitur ἄλλο πταῖσμα, consentaneum est ut clades simul intelligatur offensionem illa consecutura. S.]

14 seq. οὐκ ὄν δύνατον εἶναι τῶν ἐκ Σπάρτης οὐδέτερον παῦσαι τῆς ἡγεμονίας etc.) Miror equidem quae Lacedaemonii legati Argivorum senatui respondisse traduntur de Rege Argivorum et duobus Spartanis. De duobus regibus Spartanis unus tantum hoc tempore ducebat exercitum post legem ante aliquot annos latam, quam supra commemorat lib. V. cap. 75. Libertatis et aequalitatis studiosissimi si hac tempestate Regem habuerunt Argivi, illius, in historia (quantum opinor) non memorati, vix ulla oportet fuerit auctoritas. *Pausan.* lib. II. [c. 19.] p. 152., Ἀργεῖοι, inquit, αἵτε ἰσχυροὶ καὶ τὸ αὐτόνομοι ἀγαπῶντες ἐκ παλαιότατου τὰ τῆς ἡγεμονίας τῶν βασιλείων ἐς ἐσχάτους προσήγαγον. VALCK.

16. τὸν Ἀργεῖον) Solet τὸν Λυδὸν, τὸν Πέρσιν, τὸν Ἀρβύριον, τὸν Μακεδόνα, τὸν Σκύθην, nationum earum reges adpellare, et τὸν Ἀργεῖον respuerem? Adplaudo membranis, quae in κωλύειν egregiae itidem. *Diodori* in harum rerum commemoratione dissensum non tango, lib. XI. 3. WESS.

16 seqq. οὕτω δὲ οἱ Ἀργεῖοι φασὶν etc.) Hic ab Argivis traditam τῶν Σπαρτιητίων τῇ πλεονεξίᾳ illam equidem veram fuisse causam arbitror, cur bello hoc Persico neutri parti addicti quiverint, quin Persis potius faverint quam

Graecis, et de duobus malis ut levius praeoptaverint ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἄρχεσθαι, ἢ ὑπεῖξαι Λακεδαιμονίοισι. His quia Mycenaei miserant auxiliares octuaginta ad Thermopylas cum Leonida profecturos, Argivi τὰς Μυκῆνας κατέσκαψαν, *Diodor.* XI. c. 65. *Pausan.* II. [c. 16.] p. 146. Oderant, nec immeritos profecto, superbos vicinos Lacedaemonios Argivi, a quibus semper vexati, et nuper adeo magna fuerant affecti clade, impia Cleomenis fraude decepti. Hinc opinor, infra Noster c. 152. οὐκ Ἀργείοισι, αἰσχιστὰ πεποιήται: et frustra *Plutarchus* excusare nititur Argivos tamquam οὐκ ἀπειπαμένους τοῖς Ἑλλήσι τὴν συμμαχίαν, *T. II.* p. 863. v. Ob idem illud odium abstinuerunt postea bello Peloponnesiaco; quo Lacedaemoniorum socii fuerunt omnes Peloponnesii, teste *Thucyd.* II. c. 9. πλὴν Ἀργίων καὶ Ἀχαιῶν: solos Argivos excipit *Diodor.* XII. c. 42. Sed Achaei bello quoque Persico Argivorum sententiam sequuti videntur *Pausaniae* VII. [c. 6.] p. 536 seq., ut ille suspicabatur, quia Λακεδαιμονίους Δωριεῖς ἀπηξίου σφίσι νῆγῃσθαι. Quiescentes Peloponnesiaco bello Argivi longae pacis primum commoda, postea perceperunt etiam mala; opibus enim ditati in sua saepe viscera saevierunt, intestinis agitati seditionibus: de pacis commodis *Thucyd.* vid. II. 28. *Diodor.* XII. 75. de incommodis *Is. Casaub.* in *Aeneae Poliorcet.* c. xi. et *P. Wessel.* ad *Diodor.* XII. 58. VALCK.

CAP. CL. 10. ἐπὶ τοὺς ἡμετέρους προγόνους) Non nemini, fratres nostros ex diverso utero explicanti, adstipulari non licet. Ἀπόγονοι, superius positi, προγόνους indicant, ut saepe his in Musis, maiores; in quis Perses, Persei filius de Graecorum et Persarum [ut quidem Graeci iactabant,] sententia, supra c. 61. et *Apollodor.* *Biblioth.* II. 4, 5. Congruit nonnihil Atheniensium ad Ionas scriptum, οὐ ποῖστέ δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι, lib. VIII. 22. Etsi autem non nesciam ἀντιξούς *Synesii*, *Agathiae*, *Procopii*, et ἀμφιξῶν *Epigram.* apud *Suidam*, obtrudere [lin. 12.] *Herodoto*, ἀντιξόους ubique probanti, non ausim: ipse vir Celeber. eos ex *Steph.* margine c. 192. nullo honore dignatus est. WESS: — Nempe ἀντιξούς ex *Med.*, cui etiam *F.* assentitur, receperat *Gronov.* S.

10 - 12. οὗτε ὧν ἡμῶς εἰκός) Οἰκρῶς, Nostro familiare, hic ex *Arch.* iam recipi debuerat, et paulo post ἀντιξόους

servari. Haec vero, a Graecis ut suspicor conficta, comparari poterunt cum narratis lib. VIII. c. 22. VALCK.

14. μέζοντας υμίων ἄξω) Fortasse aliis ἔξω, quibus paria non fecero, probabitur. Vetat Nostri lib. II. 172. καὶ ἐν οὐδεμῇ μείρη μεγάλη ἦγον, tritissimumque eidem et Pausaniae ἐν τιμῇ ἄγειν. Synesius Dion. p. 47. Α. ταύτη δὴ τὸν Ἕλληνα τοῦ βαρβαρίου πρῶτον ἄγω. WESS. — Οὐδαμὸς μέζοντας υμίων ἄξω, id est, οὐδαμὸς τιμιωτέρους vel ἐν μείζονι τιμῇ ἄξω. Hoc ego quidem anteponerem lectioni codicum ἔξω, tanquam usitatius ista aetate. VALCK.

14 seqq. Ταῦτα ἀκούσαντας — πρῆγμα ποιῆσαι) Sic lib. VI. cap. 63. τοῦτο ἤκουσαν μὲν οἱ Ἕθροι, πρῆγμα μέντοι οὐδὲν ἐποίησαντο τοπαρευτικά: id est rem auditam παρ' οὐδὲν ἦγον, vel ἔθοντο, pro nihilo ducebant; prout loquuntur Sophocli. Antig. vs. 34. et Aeschyl. Agam. 238.; hic contra περὶ πολλοῦ ἐποίησαντο. VALCK.

16. οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτειν) Ultimum non absurde Reiskius in μετίειν mutabat; mihi repetitum ex vicina videbatur, atque idcirco delendum. Multa describit hinc Plutarchus, et malevolus accusat malevolentiae, de Herod. Malign. p. 863. VALCK. — Nihil nec mutandum, nec delendum. Οὐδὲν ἐπαγγελλομένους μεταίτειν idem valet ac οὐδὲν ἐπαγγέλλεσθαι καὶ οὐδὲν μεταίτειν. Potuerat dicere Scriptor οὐδὲν ἐπαγγελλομένους οὐδὲ μεταίτειν οὐδὲν: sed vulgatae scripturae eadem inesse videtur sententia. Argivi primum, ut nihil de societate professi aut polliciti erant; (nec enim cum aliis Graeciae populis ad deliberandum convenerant: cap. 145, 1. et 10. et cap. 148, 1-5.) ita nihil (vel ab aliis Graecis vel a Lacedaemoniis) vicissim postulaverant. In verbo παραλαμβάνειν, quod (lin. 17.) consequitur, ponitur (ut persaepe apud Nostrum) actio, pro voluntate et conatu agendi; adsumere, pro conari adsumere, invitare ad contrahendam societatem. Sic idem ipsum verbum παραλαμβάνειν ponitur cap. 168, 2. et 18. et cap. 169, 1. S.

19. ἐπὶ προφάσιος) Alibi προφάσιος δὲ τῆςδε [nimirum ἐννοίας,] lib. IV. 135. ἐπὶ προφάσεως Aristaenetus quoque lib. I. Epist. 18. monitore Abreschio. In his taxandis, tanto recentior, malignitatem non excusabit Plutarchus. WESS.

CAP. CLI. 4 seq. ἀγγέλους Ἀθηναίων etc.) Haec, quae de Callia, Hipponici F., Atheniensium ad Persarum regem Ar-

taxerrem legato, cum anno Olymp. LXXXII. quarto concurrunt in Diodori lib. XII. 4. WESS.

8. εἰ σοὶ ἔτι ἱμνέει etc.) Scioli mihi videtur. insolentiora corrigentis, quod margo dat *Stephani ἱμνέειν ἐβίδουσι*. *Valla*, an amicitiam - - putaret adhuc durare. Meo gustui satisfacit, velut Herodoteum, εἰ σοὶ ἔτι ἱμνέει τὴν πρὸς Πέρσιν φιλίην συνεγείσαντο. Graece doctis et Latine genus illud structurae notissimum est; sed inter exempla, quae sibi olim eam in rem collegerunt, ad haec perpauca responderunt accurate; discrepant nonnihil ex. gr. et haec *Lysiae* p. 348. τὴν ἐνσίαν, ἣν κατέλιπε τῷ νείῳ, οὐ πλέονος ἀξία ἐστὶν ἢ etc. et Sophocl. *Trach.* vs. 687. ᾧ γὰρ ἔχρων - - πόνη τούτ' ἠφάνισται. VALCK.

CAP. CLII. 7-10. εἰ πάντες ἄνθρωποι τὰ οἰκία etc.) Eximium *Eusebii* dictum, qualia multa sub hoc nomine, solus nobis custodivit *Stobaeus*, ex huius florilegio cum his comparavit Cl. *Wesselingius* in *Diss. Herodot.* p. 122. Illud eodem modo emendaveram, nisi quod vocem πολλῶν in πολλῷ mutatam pertinere suspicabar ad ista, ἐωόντας (πολλῷ) ἄμεινον πρήσσοντας. Totius dicti sic paucis expressit sensum *Plutarch.* T. II. p. 863, 29. ὅτι πᾶσιν ἀνθρώποις ἐστὶν ἐγκλήματα. Obscurius de industria loquens significatum voluit, opinor, quosvis alios Graeciae populos ea fecisse nonnunquam, quae graviolem reprehensionem merebantur, nihilque hac in re admisisse Argivos, quod videri posset turpissimum. Non itaque debuerat *Herodotus* propter haec de Argivis dicta in acerbam incurrere *Plutarchi* criminationem; qui *Philosophus* in isthoc libello ab aequitate philosopha, quam commendat, nimium quantum deflectit. Quam sibi praefixit *Herodotus* formulam, [lin. 11 seq.] se quoque sequutum scribit *Pausan.* VI. [c. 3.] p. 458. Ἐμοὶ μὲν οὖν λέγειν τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη πείθεσθαι δὲ πᾶσιν οὐκ ἔστι ἀνάγκη. VALCK.

8. εἰ μέσον συνεγείκειεν) Nollem substitutum *συνεγείκειαν*, mirifica verbi forma atque invisitata. Quod rediit, *Stobaeus* et scripti valide adfirmant, auctorque fragmentorum Pythagoreorum, haec manifesta aemulatione adumbrans, αἱ τινες τὰ αἰσχροῦ ἐκ τῶν ἐθνῶν πάντοθεν συνεγείκειεν. p. 716. ed. Galxi. Cultius praeterea et aptius ἐγχεύεται, [lin. 9.] quomodo *Stobaeus* et boni Codices, dicti quo-

que elegantis imitatores. Notissimi οἱ σφῆδρ' ἰγκυφοῖτες, dicterio Comici Nub. vs. 191. philosophi; quod incurvi rebus attenderent, talique viderentur incessu. Nihil autem congruum magis Eusebii Philosophi apud Stob. Serm. CV. p. 567. sententiā, fonte Herodoteo progressā: Εἰδέναι δὲ, ὅτι καὶ αὐτοὶ ἕς τε τὰ ἑωυτῶν ἰγκύψαντες, καὶ τὰ ἑκείνοις παρὸντα ἐπιφρασμένοι, εὐρήτουνσι ἑωυτοὺς ἄμεινον πρήττοντας. Sic enim ex Trincavelli editione et Gesneri scholio conmode constituitur. Socratis simile effatum (videntur enim hæc amasse, unde πάντες ὁραῖον in Pass. ad postium cernitur) dabit Plutarch. Consol. ad Apollon. p. 106. B. WESS. — Suspensus equidem eram, ex prisci alicuius Sapientis dicto, sententiam hanc mutuatum esse Herodotum, et, ita in suum usum convertisse, ut, quod ille de fortunæ casibus et calamitatibus dixisset, quibus obnoxii sunt mortales, ad mala moralia, ad prava atque turpia facta hominum (conf. mox lin. 11.) transferret. Iam opportune vidéo Larchero observatum, eam ipsam quam dico sententiam Soloni auctori adscribi a Valerio Max. VII. 2. ext. 2. sic scribente: Alebat (Solon), si in unum locum cuncti mala sua contulissent, futurum ut propria deportare domum, quam ex communi miseria tum æcervo portionem suam ferre mallet. S.

11 seqq. Ἐγὼ δὲ ὀφείλω λέγειν τὰ λεγόμενα etc.) Nobilem et sinceram professionem cum Plutarchus haud ignorarit, cur iterum iterumque repetuntur criminationes? Idem recentioribus dictum esto, tanta, qua ille, eruditione plerumque defectus. Pausanias, quod Kühnius et Berglerus viderunt, ad Nostri exemplum, Ἐμοὶ μὲν οὖν, αἶτ, λέγειν μὲν τὰ ὑπὸ Ἑλλήνων λεγόμενα ἀνάγκη πείθεσθαι δὲ πᾶσιν οὐκ ἔτι ἀνάγκη; lib. VI. 3. p. 458. WESS.

17. πᾶν δὲ βουλ. σφι εἶναι πρὸ τῆς) Apud Plutarch. de Herod. Malign. p. 863. vulgatur vs. 36. πᾶν δὲ βουλ. σφι προσεῖναι τῆς παρούσης λύπης. Dubium scripserit-ne censor προσεῖναι, ἀπ εἶναι πρὸ τῆς π. λ. Supra VI. c. 12. πρὸ τούτων τῶν κακῶν ἡμῖν γε κρείσσον καὶ ὁτιοῦν ἄλλο παθεῖν ἰστί. Euripidis Praxithea in Erechtheo: Μισῶ γυναικας, αἵτινες πρὸ τοῦ καλοῦ Ζῆν παῖδας εἶλον. Usitatius in talibus ἀντὶ verbo etiam προαιεῖσθαι adiicitur. VALCK.

CAP. CLIII. 4. οἰκῆτωρ ὁ ἐν Γίλῃ) Laurentio Oikῆτωρ nomen proprium fuit, scribenti præterea Epitriptio,

haud nitide. Οἰκῆτωρ ὁ ἐν Γέλῳ idem erit Γελῶς: articulus tamen, quae et Reiskii opinio, minus adconmodatus. Ceterum interpretes Pindari Pyth. II. vs. 27. Dinomenem ferunt, Gelonis patrem. τὰ ἱερὰ ἐκ Τριόπου τῆς Κύπρου in Siciliam deportasse, vehementer lapsi. Id bene, quod τὰν θεῶν ἱεροφάντην, sive Cereris et Proserpinae, sistant. WESS. — Vide Var. Lect. Ferendum fortasse fuerat οἰκῆτωρ ἐν Γέλῳ: sed rectius cum genitivo construitur id nomen, sicut mox lin. 20. et IV. 34, 10. S.

6. καὶ Ἀντιφῆμον) Athenaeus, Stephanus Byz., Pausanias, Etymologus, Scholiastes Pindari, quos plerosque ill. Scaliger ad Euseb. Chron. Ann. mcccxlili. p. 80. perstricta praevidere hac nominis scriptura, antestatus est, hominem ita adpellitant. Consentiet illis in posterum Herodotus; qui profecto οὐκ ἐλπίσθη [non ἐλήσθη] reliquerat. WESS. — Athenaeum vide lib. VII. p. 297. F. et Steph. Byz. in Τίτα. S.

18. οὐ πρὸς τοῦ ἅπαντος ἀνδρός) Non mihi quis facile persuadebit, apud Herodotum similesque scriptores reperiri τὸν ἅπαντα ἄνδρα. Aut eiciendus est articulus, aut in talibus etiam usitatum requiritur participium: dederatne forsitan οὐ πρὸς τοῦ πῖντος ἀνδρός? Sophoclea Noster suaviloquus sapienter adamavit, et est illud Sophoclis Oed. Tyr. vs. 401. Καὶ τοι τόγ' αἶνγμ' οὐχὶ τοῦ πῖντος ἦν Ἄνδρὸς διυπεῖν: ubi Schol. αὐ τοῦ τυχόντος ἦν σαφηνίσαι. Hoc forsitan argutum; sed si Codicibus abest articulus, verum videbitur, οὐ πρὸς ἅπαντος ἀνδρός. Cratinus Athenaei II. p. 68. A. Οὐ πρὸς γε πάντες ἔστιν ἀρετῆσαι καλῶς: sic enim, vocula γε tantum interiecta, corrigi malim, quam cum Viro magno [Casaub.] οὐ πάντες ἀνδρός etc. [Vide et Animadv. in Athen. T. I. nuperae ed. p. 454 seq.] Lucian. T. II. p. 506. οὐ πρὸς γε σοῦ τὸ τοιοῦτον. Sed est tamen illud in nobili senario apud Zenob. Cent. V. pr. 37. Οὐ πάντες ἀνδρὸς ἐς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλεῖς: Non cuivis homini etc. Aelian. de Nat. An. XIII. 9. ἔππον Ἴνδον κατασχῆν — οὐ πάντες ἦν. Eleganter, ut Sophista scilicet, Philostr. Vit. Soph. lib. II. c. xxxi, 2. εἶναι δὲ, αἶτ, τὸ μὲν ζῶντα τὸν τύραννον ἐπικύπτειν ἀνδρός, τὸ δὲ ἐπεμβαίνειν κειμένῳ, πάντος. VALGK. — Facile credo, alium auctorem οὐ πρὸς ἅπαντος ἀνδρός, absque articulo, scripturum fuisse: sed adiciere articulum non dedignatus videtur Herodotus. Sic quidem

idem I. 91, 29. τοῖσι ἅπασι scripsit, ubi alius satia habiturus erat nude ἅπασι scribere, quemadmodum idem ipse Noster I. 1, 8. S.

CAP. CLIV. 1. τοῦ Παντάρεος) Auctoritatem nomini Cl. Gronovius conciliavit, [nullum quidem alium testem, nisi Mediceas membranas, advocans,] neque ego defugio. Decessit Cleander de vita anno Olymp. LXX. 3. cuius successor Hippocrates Gelae tyrannidem in VII. annos continuavit, nactus dominationis succedaneum Gelonem Olymp. LXXII. anno secundo, quod Dionysii Hal. lib. VII. pr. et Pausaniae VI. 9. constat testimoniis. Plura H. Dodwellus Ann. Thucyd. p. 42. WESS.

[7. καὶ Αἰνησιδήμου) Huius nomen h. l. insignivit Herodotus, quoniam filii eiusdem infra (c. 165, 4.) mentionem erat iniecturus. S.]

Ibid. δὲ ἂν δορυφόρος Ἰπποκράτης) His si adesset μετέπρεψε, series verborum hians optime coiret. Ὁ Γέλων --- πολλῶν μετ' ἄλλων --- μετέπρεψε μετὰ δὲ etc. Gelon --- cum aliis multis --- excelluit; non multo vero post tempore etc. Fieri certe potuit, ut ob consequens μετὰ similis initii verbum a librario transiliretur. Haec mera suspicio; quam qui recusant, tractam longius Scriptoris contra morem orationem vocibus ἀνὴρ ἐφαίνετο ἐν τούτοις terminare, sublatis maioribus punctis, debent; quae Cl. de Pauw mens fuit. Ceterum praefecturam equitatus, ἀπάτων τῶν ἰππῶν τὴν ἐπιμέλειαν, Geloni ab Hippocrate mandatam Timaeus quoque prodiderat apud Criticos Pindari Nem. Od. IX. prope fin. WESS. — Mihi expeditissima certissimaque emendandi huius loci ratio ea videtur, quam secutus sum. S.

18. ἐπὶ τοῖσδε καταλλάξαντες) Subvenire vitiosae καταλλάξαντες lectioni Cl. viri versio certis conditionibus, quas recensuerunt, voluit. Quanto apertius et melius, quod in Pass. et Reiskii conjectura, hac lege reconciliantes Conditio fuit, ut ob cladem ad Elorum (qua de in schol. ad Pindari Nemeon Od. IX. 96.) Syracusani Camarinam, nuper eversam, Hippocrati bona fide restituerent, Thucydid. VI. 5. WESS.

CAP. CLV. 5. καὶ Κλεάνδρῳ) Cleander-ne, an Cassander, iusto fuerit nomine, in Mssorum dissensu non assevero. Gelo, modo ne fallant ex Timaeo Schol. Pindari, Herodot. T. VI. P. I.

utriusque tutorem egit: specie tutelae, ut saepe similia ambitionis alii, pupillorum caussae studuit, reapse suae: quae quidem, ut alia in re Oedipus Sophocleus, λόγῳ μὲν ἐσθλὰ, τοῖσι δ' ἔργοισιν κακά, Oed. Col. vs. 816. WESS.

11. Κυλλυρίων) Propius verum Καλλικυρίων aut Κυλλικυρίων. Hesychio certe et Eustathio, leviter erranti, Καλλικύριοι: Suidae Καλλικύριοι, ubi L. Küsterus et vir eruditus Miscell. Nov. T. I. p. 79. De Syracusanorum Γαμόροις sive Γεωμόροις Valesius ad Diodor. T. II. p. 549. erudite. WESS. — Pro vulgato Κυλλυρίων, in Med. est Κιλλυρίων: ex his duabus tertia lectio formari poterit Καλλικυρίων, meo iudicio hic etiam sincera. Sic nomen et alibi scribitur, et apud Hesych. in sua serie: Καλλικύριοι, οἱ ἐπισειδθόντες γεωμόροι (γεωμόροις leg.) δούλοι δὲ ἦσαν οὗτοι, καὶ τοὺς κυρίους ἐξέβαλον. Praeter haec, ista quoque Zenobii IV. 54. syllabam firmant quae excidit apud Herodotum: ἡ αἰτία τῆς κλήσεως αὐτῶν, διὰ τὸ παντοδαπούς εἰς τοῦτο συνελθεῖν, ὥστε τοὺς κυρίους (τοῖς κυρίοις leg.) ἐγκεῖσθαι: sed apud Zenob. dicuntur Καλλικύριοι, ut in Plutarchi sub nomine divulgatis a Iac. Gronovio proverbii §. x. et aliquoties apud Suidam, qui testes excitat Timaeum et Aristotelem in Rep. Syracusanorum. De his notavit quaedam vir doctus in Misc. Obs. Nov. I. p. 78. conf. H. Stephani schediasm. IV. 15. VALCK.

CAP. CLVI. 1. Γέλης μὲν ἐπικρατίων) Si participium ad superius redeat structura παρέλαβε τὰς Συρακούσας ἐπικρατίων, Γέλης μὲν etc., nihil hic inconmodi: sin, non male ἐπικρατίων aut ἔτι κρατίων cum Abreschio pingetur. Clar. Reiskio aliud, sed violentius, remedium in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 486. WESS. — Γέλης ἐπικρατίων, id est, ἥς ἐπικράτει. Gelam quidem, quam tenebat, minoris faciebat: hanc cum Hieroni fratri commisisset gubernandam, ὃ δὲ τὰς Συρακούσας ἐκράτουν. In his non egemus correctionis. VALCK. — Naturalis verborum series haec fuerit, λόγον ἰλασσω ἐποίητο ἐπικρατίων Γέλης: ubi ἐπικρατίων ideam valet ac ἐπικρατίων, quemadmodum multa in Graeco sermone verba cum participio construuntur, loco infinitivi. S.

4. ἔσαν ἅπαντα αἱ Συρακούσαι) Reiskii et Pavii ἔσαν ἅπαντα οἱ αἱ Συρῆκ. elegans, sed minime, cum pronomen tacitum intelligatur, necessarium. Multa docti viri ad III. 157. nominati. WESS. — Lenissima Reiskii mutatio,

legentis καὶ ἔσαν ἅπαντα οἱ αἱ Συρήκουσαι: ubi omitteretur forte rectius articulus: et omnia erant ei Syracusae: sic recte vertit St. Bergler. ad Alciph. p. 237. Praeter illum multi hoc genus loquendi illustrarunt; locum huic simillimum protulit G. Raphelius Annot. in Pauli I. Ep. ad Cor. xv, 28. Atque haec nostra etiam valde accommoda Dukerus admovit his Herodotum imitantis Thucydidae VIII. 95. Εὐβοία γὰρ αὐτοῖς ἀποικισμένης τῆς Ἀττικῆς πάντα ἦν. Eodem casu comitante Herodotus alibi, [L. 122, 12. de quo quidem loco vide Hermannii Adnot. 95. ad Viger.] ἦν οἱ τὰ πάντα ἡ Κυνὼ: et fortasse posuerat, omissa quae nunc adest praepositione ἐν, lib. III. c. 157. πάντα δὲ ἦν τοῖσι Βαβυλωνίοις Ζώπυρος. VALCK. — Vide Var. Lect. ad h. l. et Adnot. ad III. 157, 20. Parum interest: sed, ut expeditissima, sic verissima huius loci scriptura fuisse videtur, quae Valckenario placuerat, ἔσαν ἅπαντα οἱ Συρήκουσαι. S. 4. seq. αἱ δὲ παραυτίνα ἀνά τε ἔδραμον καὶ ἔβλαστον) Sic de Lacedaemoniis, ἀνά τε ἔδραμον αὐτίνα καὶ εὐθνήθησαν, lib. I. c. 66. Damascius apud Suidam in Γίσσιος: ἀνέδραμι τε καὶ εὐθνήθησεν. In Ἀναδραμῖν, pro εὐθνήθησιν adhibito, Homerum imitantur. Herodoteam tmesin, Ionibus ferme solis et Poëtis usitatam, saepius usurpare non dubitavit Eunapius, in cuius Porphyrio p. 13. legitur: ἀνά τε ἔδραμε - - - καὶ ἐπίδραμι. VALCK.

8. τῶν ἀστῶν) Status his movetur, iniuriā tamen, controversia; siquidem ἀστῶν id vocabulum, ubi abesse alii iuberent, in Musis saepe locum capessit. Hoc vide ex c. 170. αὐτίαν τε Ταραντίνων καὶ Ἐργίλων, οἱ ὑπὸ Μικύθου τοῦ Κοίρου ἀναγκασμένοι τῶν ἀστῶν. Alia lib. III. 123. IV. 33. IX. 93. WESS.

19. εὐνοίημα ἀχαριστώτατον) Spartani populum Atticum δῆμον ἀχαριστόν, ob gratiam sibi, uti prae se ferebant, non relatum, traducunt lib. V. 91. Diversiore paullo usu plebs εὐνοίημα ἀχαριστώτατον, quia tyrannis insuavis illa et minime iucunda; quippe qua οὐδὲν ἀξυνετώτερον οὐδὲ ὑβριστότερον, de Megabyzi Persae sententia, lib. III. 81. Instaurata vox memorem lib. I. 207. non anget. WESS.

CAP. CLVII. 3. καὶ Ἀθηναῖοι) Additis Atheniensibus, quos neglectos series et Mssti noluerunt; sermo nunc instructor: adfuisse autem Atheniensium legatum,

cap. 161. atque ex Ephoro scholiastes Pindari Pyth. Od. I. prope fin. clamat. WESS.

5 seq. τὸν γὰρ ἐπιόντα etc.) Non nescio quomodo γὰρ ista hac in sede possit defendi, neque adeo ista lib. I. c. 163. πιδόμενος τὸν Μηδὸν παρ' αὐτῶν ὡς αὐξήτο: sed quia centenis, quae horum dantur similia, nihil inesse puto, quod ad haec respondeat, placet elegantissimi Gisberti Koenii nostratis coniectura, voculam γὰρ transponentis hoc modo: Ἐπιψάν ημεῖς Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀθηναῖοι (has voces praebent Codd.) --- παραλαμβόμενους τε πρὸς τὸν βαρβαρὸν τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα πάντως γὰρ κου πυνθάναι, ὅτι Πέρσης ἀνὴρ etc. VALCK. — Τὸν ἐπιόντα ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα (ne qui adhaerescant) repetit c. 177. Ceterum culte variegatam orationem sistunt, aliorum decursuram more, πάντως κου πυνθάναι ὅτι Πέρσης ἀνὴρ; ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, μέλλει, ζεύξας etc. Non dissimiles figurandae dictionis modos Cl. Abresch. Diluc. Thucyd. p. 104. et ad Aristaeleti lib. I. Epist. 5. conduxit. WESS.

11. δυνάμις τε ἥκεις μεγάλης) Sentio aliquid hoc loco turbati. Semper tali in re δυνάμις τε εὐ ἥκεις, aut etiam πόρρω. Editio geminum equidem haud reminiscor. Corrigitur a Reiskio ἥκεις μεγάλης, plaudente Abreschio Diluc. Thucyd. p. 121. sine exemplo tamen. WESS. — Emendandum censeo, τὸ δὲ δυνάμις τε εὐ ἥκεις, καὶ etc. eiecta voce μεγάλης, quae forsitan ex interpretamento, μέγαλιν ἔχεις, nata contextum irrepsit. μεγάλης legenti Reiskio suffragatur Abreschius Diluc. Thucyd. p. 121., sed constans in hac formula repugnat usus: ἔχειν in talibus quaevis adverbia sibi patitur adiungi; sed ἥκειν ferme tantum εὐ admisit. Ut Graece non dicitur χρημάτων εὐ ἥκεις μεγάλων, sic neque δυνάμις εὐ ἥκεις μεγάλης. Obmoveri non debet illinc diversum quod legitur lib. VIII. c. 111. Quinquies usurpatum Herodoto, εὐ ἥκειν, totidem vicibus Aelianus repraesentavit, cuius loca dedit L. Bos ad Luciani [Εἰκόνες, s. Imag. cap. 11.] μορφῆς μὲν εὐ ἡκούσας T. II. p. 469. [ed. Wetst.] Apud Suid. in Εὐτόκιος legitur et γένους εὐ ἥκων. Φύσις εὐ ἡκούτα dixit Philostr. Vit. Apoll. VIII. c. 18. Hyperides. πιδανότης εὐ ἥκει, iuxta Demetrium Magnesium apud Dionys. Halic. T. II. p. 179, 40. D. Heinsii coniectura in Theocr. XIII. 15. magis videretur probabilis, si scripsisset: Αὐτῷ δ' (id est

ἰαντῶ) εὐ ἤκων ἐς ἀλκιβιὸν ἄνδρ' ἀπεβαίη. Ἐωὐτῶν εὐ ἤκοντες Assyrii dicuntur Nostro I. c. 102. Thomas M. in Ἐχω locutionem, Φρονῶν εὐ ἤκει, comparat cum Homericā τόξων εὐ εἰδώς, quam similesque nobis explanavit Ti. H. ad Thom. in Τεγμυνασμένοις ἱστορικῆς. VALCK. — Rara utique et vix alibi reperiunda structura, quam h. l. communi consensu praeferunt libri omnes: nec tamen idcirco temere mutanda ab Editore. Multa passim in veterum scriptis reperiuntur ἅπαξ λεγόμενα, multae item formulae insolentiores, quae turbare quidem nos possunt, nec vero, idcirco eliminari continuo debent. Immo vero, quum I. 149, 7. χώρην dixerit Herodotus ὡρίων ἤκουσαν οὐκ ὁμοίως, non adiecta, sed subintellecta εὐ particula; quumque VIII. 111, 11. θιῶν χρηστῶν (non, nude θιῶν) ἤκειν εὐ scripserit; quidni idem h. l. δύναμις ἤκεις μεγάλης (quod aliquanto maiorem vim habere videtur, quam δύναμις εὐ ἤκεις) scribere poterit? S.

CAP. CLVIII. 1. πολλὸς ἐνέκειτο λόγων) Latina *Vallae* inmutata a Gronovio sunt. Convenit ex parte πολλὸς ἢν λυσόμενος δ' ἕξινος lib. IX. 60. et lib. VIII. 59. πολλὸς ἢν ὁ Θεμιστοκλῆς ἐν τοῖσι λόγοις: plenissime Dionis hoc Cassi lib. XLII. [c. 24.] p. 221. ed. Steph. καὶ ἔτι πολὺς ἐνέκειτο τό, τε τοῦ Καίσαρος ὄνομα ἐπικαλούμενος M. Caecilius. WESS. — *Valla*: multus in hac oratione fuit. Commode ad sententiam Gronovius: vehemens erat in urgendo. πολλὸς adfectum et vehementiam exprimit: ἐγκαίσθαι vero est insectari, πνεύει, urgere. S.

[2. λόγον ἔχοντες πλεονέκτην) Gronov. cum *Valla*: Insolentem habetis orationem; satis commode ad sententiam, cui quidem rite exprimendae adcommodatius aliquid latinum verbum desideres. Hoc enim Gelo dicit: *Vestris unice commodis intenti ab aliis ea postulatis officia, quae vos illis petentibus praestare dedignamini.* S.]

7 seq. τὸν Δωριεὺς - - πρὸς Ἑλισταίων φόνον) De his, infeliceque Doriei interitu, lib. V. 46. Ex schedis ὡφέλεια, [lin. 9.] veluti eodem libro c. 98. placuerunt; neque damnabiles ἐπαυρέσις, [lin. 10] usu Thucydidi II. 53. quamquam similis ibi scriptionis variatio, munitae. WESS.

8. ὑπέρτεινοντος) ἐλπῖδα δηλονότι: prout recte supplet Schol. in Thucyd. VIII. c. 48. In Aristoph. Acharn. vs. 657. ὑπο-

τελων μισθού; redditur ὑπισχνούμενος a Schol. et Suida; quā Philostrato tribuit, quae sunt Synesii Ep. 105. p. 247. A. In istis infra, [lin. 15.] οὕτω δὲ Γέλωνος μνήστις ἔχοντι, locum invenit observatio Demetrii περὶ Ἑρμ. §. 57. Vid. Clar. Io. Taylor in Demosth. Midian. p. 299 seq. VALCK.

17. διηκοσίας τε τριήρας) Armasse Gelonem διηκοσίας ναῦς καὶ διαχιλίας ἵππους καὶ πεζοὺς μυρίους ex Ephoro Critici produnt ad Pindari Od. Pyth. I. longe infra catalogum, quem hic annumeravit. Si verum est, Dionysium lapsis aliquot annis ex una Syracusana civitate c. et xx. m. peditum, et xii. m. equitum, navesque longas cccc. in aciem emisisse apud Diodorum lib. II. 5., magnifica haec promissa inani iactantiae non erunt inputanda. WESS.

CAP. CLIX. 2. Ἡ κε μέγ' οἰμώζειν) Manifesta adumbratio Homerei Ἡ κε μέγ' οἰμώζειν γέρον Ἰπαυλάστῃ Πηνελύκει Iliad. H'. 125. WESS. — Homericus versus est parodia ex Ἰλ. η'. 125. Sententiae non illa multum dissimilis in Ἰλ. α'. 255. ἥ κε νηθήσεται Πριάμος. Ad Homerum Herodotea comparavit Eustath. in Ἰλ. η'. p. 540. καὶ παρ' Ἡροδότῃ εὐρηται σχῆμα ὅμοιον τῷ Ὀμηρικῷ etc. VALCK.

3. ἀπαραιρεῖσθαι) Quod ex Med. et aliis ἀπαραιρεῖσθαι, qua tandem re vulgatum exsuperet, non video; incommode quoque coalita syllaba. WESS. — Immo nec vulgatum probum erat, nec id quod ex Med. Gronovius receperat. Ionica ista verbi forma non in praesenti tempore, solum in praeterito perfecto et plusquamperf. locum habet: quare unice vera terminatio h. l. ἦσθαι erat. S.

8. σὺ δὲ μὴ βοηθεῖν) Premo vestigia probatorum Codd. ipsiusque Scriptoris lib. III. 134. σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι, et parili saepe modo. Vid. lib. IV. 128. WESS. — Restituetur βοηθεῖν ex Codicibus. Videatur clar. Editor in p. 30, n. 98. et 336, 37. [Wess. ad I. 63, 13. et ad IV. 126, 6.] VALCK. — Ad infinitivum βοηθεῖν pronum est aut βούλου (ion. βούλεν) intelligere, aut δικαίως ex verbo proxime praecedente. S.

CAP. CLX. 1. ἐπειδὴ ὦρα ἀπεστραμμένους τοὺς λόγους τοῦ Συναγρού) Ἐπεστραμμένους τοὺς λόγους, dicta asperata, fuisse autumo: quo sensu λόγων μάλλον ἐπεστραμμένε Theistocles acerbius locutus lib. VIII. 62. et Demosthenis τιμωρὲς ἐπεστραμμένη, asperior, discrepans ab Isocratea, quip-

πε quae ἀβροτέρα καὶ ἥδιον in Philostrati lib. I. Vit. Soph. p. 504. ubi bene Olearius. WESS. — At ἀπιοστρ. communi consensu exhibent libri omnes, quod et ipse Wess. in contextu tenuit: merito; commodam enim offert sententiam, sermonem aversantem, cum indignatione respuentem propositam conditionem. S.

2. τὸν τελευταῖον σφι τόνδε) τὸ τελευταῖον legi mavult Koenius. VALCK.

3 seq. ὄνειδα κατιόντα ἀνθρώπῳ φιδίει ἱκανάγειν τὸν θυμόν.) Haec et seqq. prostant et ap. Stobaeum p. 171, 11. et p. 173, 32. Aeschines, de Falsa Leg. p. 48, 11. τὸ ψευδές, inquit, ὄνειδος οὐ περαιτέρω τῆς ἀκοῆς ἀφικνεῖται. Iuxta Xerxen Herodoti VII. 39. ἐν τοῖσι ὡς τῶν ἀνθρώπων οἰκίει ὁ θυμός. Cum hoc Gelonis, dictum iratae Tomyridis comparandum est ex lib. I. c. 212. οὕτω μαίνεσθε, ὥστε, κατιόντος τοῦ οἴνου ἐς τὸ σῶμα, ἱκαναπλῶνι ὑμῖν ἔπτα κακά. Nostro loco positum in medio pertinet ad utrumque, ni fallor, ἀνθρώπῳ: nam et ὄνειδα dici possunt κατιόντα ἀνθρώπῳ, pro ἐς ἄνθρωπον: apud Thucyd. veram lectionem Codex optimus servavit [I. 78.] p. 53, 78. Non mirabor, si cui placebit ἀνθρώπων, ut convitiā per aures immissa dicantur κατιόντα in pectus sive ἐς τὸν θυμόν. Iram in pectore Plato, cupiditatem subter praecordia locavit. VALCK.

5. ὦ με ἔπεισας) Praetuli hoc ex Stobensi, et scriptis: neque enim de futuro sermo. WESS.

10. ἡμῖς τε ὑπείξομεν) Sic scribendum vidit Koenius. VALCK.

14. τούτοις ὑμῖας χρεὼν ἵσθι ἀρεσκεῖσθαι) Haec vobis oportet placeat conditio. Ἀρεσκεῖσθαι, quod, Vallae lectum, dat Arch. plures si habent Codices, optio difficilis erit inter ista duo; ut et in his apud Stobaeum (p. 4, 27.) Democriti, ἐπὶ τοῖς δυνατοῖς δεῖ ἔχειν τὴν γνώμην, καὶ τοῖς παρούσιν ἀρεσκεῖσθαι, scribendum-ne totidem sit literis ἀρεσκεῖσθαι, an, una detrita, ἀρεῖσθαι; utrumque recepit usus. Contentum suis rebus esse vulgo certe dicebatur ἀρεῖσθαι τοῖς παρούσιν, ut in Ep. ad Hebr. XIII, 5. et in locis adscriptis a Wetstenio. Idem Isocrati saepe στήγειν τοῖς παρούσι: ἀγαπᾶν τοῖς ὑπάρχουσιν, Lysiae; si huius est ὁ ἐπιτάφιος λόγος, quod non opinor: aliis ἀρεσκεῖσθαι τοῖς παρούσι. Postremum hoc veteribus ista structura multo est usitatius, quam ἀρεῖ-

οἱ: Thucyd. II. 68. οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ ἐν Ἀργεὶ καταστάσει. VIII. 84. Lucian. T. I. p. 648. H. p. 639. Longin. xxxiii. 5., ἥκιστα τοῖς πταλαμασιν ἀρεσκόμενος: quin ipsi Herodotus, IV. 78., δικάτῃ οὐδαμῶς ἠρέσκετο Σκυθικῇ: III. 34., οὐκ ἀρεσκόμενος τῇ κρίσει. [Adde IX. 66, 1. et 4.] At alterum illud apud Nostrum etiam invenitur lib. IX. cap. 32., οὐδ' οὕτω ἔφθ' ἔτι ἀρκέσθαι τούτοις μούνοισι. VALCK. — Animus in ἀρκέσθαι magis, quam ἀρέσκεσθαι vergit, motus istis lib. IX. 32. οὐδ' οὕτω ἔφθ' ἔτι ἀρκέσθαι τούτοις μούνοισι. Accedunt ἀρεσκόμενοι τοῖς παροῦσι in Teletis fragmento apud Stob. Serm. XCV. p. 523. et Epist. ad Hebraeos c. xiii, 5. Nemini tamen praescribo. WESS. — Equidem tenendum ἀρέσκεσθαι: putavi, ut paullo exquisitius, huicque loco aptius, et inprimis Herodoteum. S.

CAP. CLXI. 1. Γέλων μὲν δὴ ταῦτα προτείνειτο) Non male cepit *Valla*, [sic reddens: Hanc *Gelon* conditionem offerebat.] Sic lib. V. 24. ταῦτα τοι ἐγὼ προτείνωμαι. Passivo significatu, δυοῖν πραγμάτων προτεινομένων, scripsit *Isocrates* in Panathen. pag. 257, Δ. VALCK. — Προτείνειν, activā verbi formā, significat offerre, (pacis condiciones) proponere. Vide Lexic. Polyb. p. 541. Προτείνεσθαι, verbo mediæ, est pro opera alteri oblata vicissim certa iura aut mercedem postulare sibi. Conf. IX. 34, 6 et 9. S.

3. ἀμύβασθαι μιν τοῖσδε) Aspernandum hoc non videbatur. Huiusmodi lib. I. 35. Κροῖστος δὲ μιν ἀμύβετο ταῦτα. WESS.

12. οὕτω ἔχει τοι) Laurentius vertit, ceu scriptum οὕτω ἔχει τοι invenisset, quod Godd. respuunt, minime tamen inprobum. Vulgatum vult, ita sese res habet; tum sequi debuit, ὡς οὐδ' ἦν, ut etiam si etc. Eadem sentiunt Reiskius et Abreschius. WESS. — Potuit *Valla* id ipsum, quod libri omnes tenent, οὕτω ἔχει τοι, ita habeto; nec sic quidem male, interpretari. Nec vero necesse est ut ὡς sequatur; modo, loco commatis quod post ἔχει olim ponebatur, maiore distinctione interpungatur oratio, quod ante nos iam a Schaefero factum. S.

17. πάλιν Ἕλληνας στρατὸν) Male παρ' ἄλλων *Valla* et consentanei. *Maritimas* civitatis suae copias orator Atticus negligere haud potuit. WESS.

18. εἰ Συγκουσίῃσι ἰάντις Ἀθηναῖαι συγχωρήσωμεν) Super-

bum oratoris Attici dictum infregit, hinc meo quidem arbitratu alienissima, vocula *ei*, quae, ex vicino *ei* facile nata, quo hic ponitur modo construi non solet. Quae praecedunt, sic sunt iungenda: ἄλλω δὲ παρήγομεν οὐδενὶ ναυαγῶν ἔστιν μήτην γὰρ ἂν - - εἴημεν κεκτημένοι. Hic plena ponenda est distinctio. Novam periodum orator animosus sic orditur: Συρηκουσίαισι, ἰόντες Ἀθηναῖοι, συγχωρήσωμεν τοῦτῃς ἥρα μολῆς; Nos, qui sumus Athenienses, Syracusanis cederemus principatu! Pendet modus subiunctivus, συγχωρήσωμεν, a suppressis, θέλεις, vel βούλεις ἵνα. Vehementiam dicti sentient, qui vel ad similia, vel ad haec attenderunt Demosthenis p. 49, 8. [p. 78, 13. ed. Reisk.] ἀξιῶν Ἀθηναίους ὄντας πρὸς τὸν ἐκ Πέλλης ὀρμώμενον παρὶ τῶν νήσων διαδικάζεσθαι. Page 126, 35. [pag. 197, 11. Reisk.] ὑμεῖς δὲ, ὄντες Ἀθηναῖοι, βάρεθρον ἀνθρώπων καὶ ταῦτα γυναῖκα φοβηθήσεσθαι; Tale quid indicatum voluit Thucyd. VI. c. 59., ubi Hippidas Acantidae filiam suam Archedicen, Ἀθηναῖος ἂν λαμβανκνῶ ἔδεικεν. Quantam hic vim nomen haberet Ἀθηναίων, mox explicat Atheniensis: ἀρχαιοτάτων μὲν ἔθνος παρεχόμενοι, μούνης δὲ ἰόντες οὐ μετανάσται Ἑλλήνων: quae tractavit clariss. Wessel. supra p. 26. [Adnot. ad I. 56, 10.] Plutarchus de Exil. pag. 604. D. Τίς εἴρηκε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος ἰγκώμιον τοιοῦτον ὅσον Εὐριπίδης; Ἡ πρώτη μὲν λέξις οὐκ ἱκαντὸς ἄλλοθεν, αὐτόχθονες δ' ἴφθυμιν· αἱ δ' ἄλλαι πόλεις, Περσῶν ὁμοίως διαφωρηθεῖσαι βολαῖς, Ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν ἐξαγῶγμοι. Euripidis ista, nobis ex Erechtheo servata, minus sincera prostant in orat. Lycurgi p. 160. VALCK. — Quod abiectam voculam *ei* maluit Vir doctissimus, id commodissimum foret, si verò esset scriptura verbi συγχωρήσωμεν: sed terminatio subiunctivi modi temere primum in editionem H. Stephani posteriori invecta est; et, ut voculam *ei* libri omnes agnoscunt, sic probatissimi codices cum ed. Ald. et Steph. pra. in συγχωρήσωμεν consentiunt, quam scripturam non dubito in aliis etiam scriptis libris, si diligentius inspiciantur, iri repertum. Caeterum, quam vim inesse monuit Valck. in verbis ἰόντες Ἀθηναῖοι, ea etiam sic integra manet. S.

20. μούνης δὲ ἰόντες οὐ μετανάσται) Vide lib. I. cap. 66: WESS. — Μετανάστης, qui solum vertit, Homericum vocab. Iliad. ι. 644. (al. 648.) et π. 59. non ad thema ἵστημι vel ἵσταν referendum, ut a nonnullis factum video; sed a ra-

dice *νῶω*, *νύω*, *habito*, *repetendum*; ut cum *Eustath.* ad *Iliad.* π'. p. 1059. recte *Aem. Portus* monuit. S.

21. τῶν καὶ Ὀμηρος etc.) *Menesthea* indicari *Galeus* admonuit, Poëta consentiente, *Iliad.* B'. 554. *WESS.*

CAP. CLXII. 2. τοὺς μὲν ἄρχοντας) Insertam vocem requirebant sequentia, in quibus *Cl. Gronovii* ex schedis opera eminet. [Vide *Var. Lect.*] Equidem ex iisdem ἀρχομένους non adversabar olim: at supra *Laco* ad *Gelonem* ἔσθι ἀφ' ἑομένουσιν ὑπὸ Λακεδαιμονίων c. 160. *WESS.*

3. οὐδὲν ἐπιέντες) Quod plures scripti οὐδὲν ἐπιέντες cum *Aldo*, laudibus docti viri fertur. *Suidae* Ὑφίαι, συνχωρί, nemo nescit, nemo quoque, gignendi plerumque casum id sibi sumere. *Epistates Portus* illustravit. *WESS.*

— Ὑπιέντες, ex *Arch.* enotatum, recipere. Vim verbi propriam et translata *L. Küster.* attigit in *Aristoph. Ran.* vs. 1251. Ubi *Aristides* pro *Cimone* T. III. p. 251., ὥσπερ ἂν εἰ πλείων, καὶ παρὸν ἐξ οὐρίας κομίζεσθαι, εἴτα ὑφίαιεν ὑπὸ δουλίας. *Schol. MS.* εἰπὼν τὸ ἐξ οὐρίας, ἐπήγαγε τὸ Ὑφίαιεν ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν χαλάντων τὰ ἱστία. Ut ὑφίαιεσθαι τῶν ἱστίων, sic et dicebatur ὑφίαιεσθαι τοῦ τόνου, τῆς γλώττης, τῆς ὀργῆς: quorum primum est in *Aristoph. Vesp.* 336. secundum restituendum est *Philostrato* *Vit. Apoll.* lib. III. c. 25. tertium, ὑπείεσθαι τῆς ὀργῆς, habet *Herodot.* pag. 134, 18. et alibi. [II. 122, 78. conf. IV. 181, 18.] Qui vocatur *Phalaris*, *Epist.* 72., non ὑφίαιεσθαι, sed scripserat, ut puto, πάντως που θαναμάζεις, ὅτι ὑφίαιεσθαι τῆς ὀργῆς. *VALCK.* — Sic vero etiam *Noster* activā verbi formā subinde utitur eadem notione remittendi: ὑπείας τῆς ὀργῆς I. 156, 8. III. 52, 9. ὑπείαιεν τῆς ἀγνωμοσύνης IX. 4, 6. Similiterque h. l. ἐπιέντες unice verum arbitror: neque me movet quod cum accusativo casu (non cum genitivo) constructum h. l. id verbum videtur: potest enim verbum absolute positum intelligi, et οὐδὲν valere κατ' οὐδὲν, nulla parte cedere, nihil prorsus remittere. Quin immo suspicari licuerit, proprie cum accusativo casu construi verbum ὑφίαιεσθαι, gignendi vero casum nonnisi elliptica quadam ratione ei iungi, v. gr. ὑφίαιεσθαι τῆς ὀργῆς dici pro ὑφίαιεσθαι τὴν τῆς ὀργῆς, aliquid de ira remittere: quod si ita est, recte legitimeque dicetur οὐδὲν ὑφίαιεσθαι, nihil remittere. S.

[4. οὐκ ἂν φέροντε etc.) Familiarem istam Graecis for-

mulam lata et ingeniosa disputatione tractans *Hermannus* in Adnot. 204. ad *Vigerum*, hunc quoque *Herodoti* locum citavit, tamquam talem in quo ista formula non possit interrogative accipi. Quod ut Viro doctissimo ultro largior, sic mihi videtur locutioni illi ubique primitiva et propria vis inesse huiusmodi, non poteris nimis cito, nimis celeriter hoc facere; id est, ocyus et quam ocyssime hoc fac. Et est hic quidem plenior, quam alias, locutio, adiectis verbis τὴν ταχίστην: quasi diceret, etiamsi quam citissime hinc abire properaretis, tamen non nimis cito abieritis. S.]

6. ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ τὸ ἕαρ αὐτῇ ἐξαπαίρηται) Errantem *Valam* comiter in viam *P. Leopardus* reduxit, Emend. lib. VIII. c. 1. Dicto *Gelonis*, quod idem animadvertit, parilem, immo iocundioiorem, praestat elegantiam illud *Periclis* ex *Orat. Parentali*, iuventutem *Atticam*, bello peremptam, τὴν νεότητά ἐκ τῆς πόλεως ἀνηρῆσθαι, ὥσπερ τὸ ἕαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἡ ἐξαπαίρησις, in *Aristotelis Rhetor.* I. p. 30. et, verbis parum mutatis, III. p. 134. ed. *Sylb.* Namque non eiusdem illud tumoris atque audaciae, sed translationis laudatissimae, cuius nullam merito, quippe obviae et cognitu facillimae, *Philosophus* explanationem addidit. *Noster* adiunxit, modo tamen ipsius haec declaratio, verum talem, quae maculam *Graeciae* adfricat. Quid enim? an δῆλον erat, *Gelonis* copias *Graecorum* exercitui tantum praestare, quantum ver potius et nobilior aliis anni tempestatibus est? Et talia *Herodotum*, *Graecorum* summum praedicatorem, litteris prodere? Doctissimi viri *Pavius* et *Reiskius*, ut historiae auctor ab ea immunis esset culpa, δηλοῖ γὰρ, Gelo nempe, maluerunt. Bene quidem, modo *Herodotea* forent. Puto *Cl. Valckenarium* omnia dis-puncturum. [Vide mox *Adm.* ad lin. 6 seqq.] *WESS.* —

Perversam videtur in suo Cod. scripturam invenisse *Vala*, ἐξαπαίρηται, et ἐξαπαυνημένον: vertit enim, ver ex anno illi exaruisse. *Hesychii* Ἐξαπαίρηται est ex *Aristophanis* fragm. apud *Suidam* in Ἀναίρεται, qui descripsit istam notam ex *Scholiis* plenioribus in *Arist. Ran.* vs. 196. Ἐξαπαίρηται, per se satis tutum, magis etiam adfirmat *Periclis* dictum, quod, *Leopardo* memoratum Emend. VIII. 1., cum his *Gelonis* compararunt *Ios. Wasse* ad *Thucyd.* pag. 118., et

P. Wessel. in Diss. *Herod.* pag. 46. Si verum licet fateri, mihi Herodotum non valde placet Gelonis dictum, eleganter a Pericle correctum: *ver enim tanquam adolescentiam significat*, Cicero de Senect. c. 19. Ipsa pueritia recte dicitur *ἔαρ παντὸς βίου* apud Stobaeum pag. 453, 37. neque absurde Demades ὁ ῥήτωρ ἔλεγε (Athenaeo teste lib. III. pag. 99. D.) *ἔαρ τοῦ δήμου τοῦ ἐφήβου.* Iuventutem ex civitate bello sublatam (Φικαὶ γὰρ ἀνδρας πόλεμος ἀγρῶν νῆος, Sophocles in Scyriis:) non inepte dixerit quis in funebri laudatione, *ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκπεσέν.* VALCK.

6 seqq. οὗτος δὲ ὁ νόος etc.) Dicto Gelonis, sive verbo *ἐξαίρηται*, proxima si subiungerentur ista: *στερισκομένη ὦν τὴν Ἑλλάδα τῆς ἐαυτοῦ συμμαχίας αἰκάζε, ὡς εἰ τὸ ἔαρ ἐκ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐξαίρηται* εἴη: intermedia nemo, credo, requireret; quae mihi nec Herodoto neque huius lectoribus satis digna videntur; invenumque potius in gratiam hunc similemve in modum primitus scripta: οὗτος δὲ ὁ νόος τοῦ ῥήματος, ὃ θέλει λέγειν, εἶναι τὸ δοκίμαστον (ἤδη γὰρ ἐν τῷ ἐνιαυτῷ ἔστι τὸ ἔαρ δοκίμαστον) τῆς τῶν Ἑλλήων στρατίας τὴν ἐαυτοῦ στρατίαν. Recepta facile formam induerunt Ionicam. Obscuriora dicta, formulis etiam talibus nonnunquam adiectis, sed ad istam rationem nusquam, *Herodotus* interpretatur. VALCK. — Suspiciones doctissimorum Duumvirorum me quidem non admodum moverunt. *Wesselingio* suspectus iste locus erat, quod non credibile sit, Herodotum talia literis voluisse mandare, quae maculam Graeciae adfricent. At non suo ista nomine scribit Herodotus; sed, quid *Gelo* dixerit, magnifice de suis copulis sentiens, refert et interpretatur. *Valckenario* ipsa haec interpretatio tyronum in gratiam a nonnime adiecta videtur, Herodotoque pariter et illius lectoribus indigna. Novimus tamen (nec ipse diffitetur *Vir doctus*) alibi etiam subinde Scriptorem nostrum acute et figurate dictorum aut proverbiorum nonnullorum vim et originem, unde ortum ceperint, aut a quo primum edita reperiantur, declarare; ut IV. 149. VI. 37. 84. et 138. Unum mihi in verbis, quae h. l. leguntur, nonnihil incommodi habere videtur, nempe verbum *ἐστὶ* lin. 8: quod verbum si abesset aut cum *εἶναι* permutaretur, (quae passim inter se permutata observare memini a li-

brariis) reliqua commodissime procederet oratio: δῆλα δὲ, ὡς (λέγει, vel ἐβίλει λέγειν) ἐν τῷ ἐναντιῷ (εἶναι) τὸ ἔαρ δοκιμώτατον, τῆς δὲ τῶν Ἑλλήνων στρατιῆς (δοκιμώτατον εἶναι) τῇ ἐποτρύν. S.

CAP. CLXIII. 3. αἰσας μὲν περὶ τοῖσι Ἑλλήσι) Excitans ista *Suidas* in Διόσκυρις lectionem firmat *Med.* [Nempe, in citandis *Herodoti* testimoniis, *Ionismum* saepe negligit.] Διῖται περὶ τινι, ad exemplum *Nostri* frequentarunt *Thucydides*, *Aristophanes*, *Philostr.* aliique *Sophistae*. VALCK.

9. Κάδμων τὸν Σκύθην) Quem *Delphos* speculatorem misit, ut ob iustitiam sibi habuit *Gelo* commendatum, [cf. cap. 164, 9.] Κάδμων τὸν Σκύθην: similiter *Scythen* *Zanclaeorum* Regem, secundum *Herod.* VI. 24., *Darius* ἐνόμισε πάντων ἀνδρῶν δικαιοτάτον εἶναι, ὅσοι ἐκ τῆς Ἑλλάδος πρὸς ἐωυτὶν ἀνέβησαν. Hunc *Cadmi* *Coi* patrem esse censuit *Iac. Perizon.* dissentiente *Wesselingio* ad *Herod.* p. 448. [ad VI. 23, 2.] Quid si patris *Cadmi* fuerit ille patruus? ni enim ex eadem fuisset familia, mirum esset, *Cadmum* in *Siciliam* *Zanclen* habitatum concessisse, quam *Scythes* olim tenuerat imperio: cum *Cadmo* venisse traditur in *Siciliam* *Epicharmus*, *Suidae* in Ἐπὶχαρμος. VALCK.

11. Φιλῶς λόγους). Quibus, si ita res ferret, Persam regem comiter alloqueretur, Gelonique conciliaret. Sic lib. VIII. 106. ἔλεγε πρὸς αὐτὸν πολλὰς καὶ Φιλῶς λόγους. Namque διαφορίους λόγους corrigi, necessum haud opinor, siquidem ad amicitiae illam testificationem, διδόναι γῆν τε καὶ ἔδωρ manifestum spectat. De *Cadmo* ad lib. VI. 23. WESS.

CAP. CLXIV. 3. *Cadmus* primum dicitur a patre traditam accepisse τὴν τυραννίδα: Κῶων ἐὺ βεβηκυῖαν, id est ὠρεσθῆν bene stabilitam, recte reddidit *H. Steph.* Monitore fidelissimo *T. Hemsterhusio* apud *Lucian.* pag. 278. [ad *Dial. Deor.* XXV. 2.] βεβηκέναι significat firmo certoque gradu nixum consistere. [Satis erat, stare. cf. *Lexic. Polyb.* voc. βαίνειν. Inde βέβαιος, stabilis.] Cautus Imperator, ἀσφαλῆς *Euripidi*, *Archilochi* est ἀσφαλέως βεβηκώς apud *Dion. Chrys.* p. 399. b. *Fortunati Sophocli* in *Elect.* vs. 985., et eidem dicuntur *Archilochi*, εὖ βεβηκότες, sic ut primam verbi potestatem proxime respiciat, apud *Stobaeum* p. 561, 53. Saepe *Di.*, ait, μάλ' εὖ βεβηκότες Ὑππῖους κλίνουσ': ita scribendum

est pro κινουῶς. Εὖ τὴν Ἑλλάδα ἔτι βεβηκυῖαν, florentem adhuc Graeciam dixit Pausan. III. p. 222. De felici civitatis statu posuerat forte Philostratus Vit. Apol. IV. 8. εὖ βήσεται ἡ πόλις, μᾶλλον δὲ ἱστάξει: eidem p. 702, 8. restituisse dicitur Salmas. εὖ βεβηκότα, quod illinc forsitan, ut e Philostrato plurima, Suidas enotatum reddidit εὖσταῆς. VALCK. — Εὖ βεβηκυῖαν, bene firmam et fundatam. Pausan. III. 7. ὁ πόλις οὗτος εὖ τὴν Ἑλλάδα ἔτι βεβηκυῖαν διέστειν ἐκ βασιλεῶν. Hinc ἐχθροὶ εὖ βεβηκότες in Sophocl. Elect. vs. 985., explicante Critico, βεβαίως ἱστάμενοι: et μάλ' εὖ βεβηκότες Archilochi Florileg. Grot. ex Stobaeo, pag. 437. Contra ea ἐπισφαλῶς βεβηκότα, infirmiter posita, ut Hieronymus, Sapient. Salomon. c. IV, 4. At Hemsterhusium vide in Luciani Dial. D. XXV. pag. 278. et H. Valesium ad Eusebii Hist. Eccl. lib. X. 4. p. 192. WESS.

3 seq. Mox imperio se Cadmus abdicasse dicitur ἐκὼν τε εἶναι καὶ δεινὸν ἐπιόντος οὐδενός, ἀλλ' ἀπὸ δικαιοσύνης. In his defendi poterit ἐπιόντος, legi tamen etiam ἐπειόντος: quae Koenii est coniectura. Lectionem Mediceam, ἀπὸ praebet Thomas Mag. in Ἐκὼν εἶναι: ubi quae proxima succedunt Herodoteis, γράφεται δὲ καὶ ἐκόντες ὄντες duas habent syllabas male repetitas: scripserat Thomas ἐκόντες εἶναι: quod his reperitur et apud Herod. VIII. c. 30. IX. p. 511, 27. His rarius dat exemplum Plato T. III. p. 252. A. VALCK. — Ἐκὼν τε εἶναι, a Thoma in rarioribus ob negationis absentiam censitum, supra quoque c. 104. WESS.

CAP. CLXV. 3. ἐβλήθησε ἀν τοῖσι Ἕλλησι) Talia de Gelone Ephorus apud Interpretes Pindari Pyth. Od. I.; quem an Timaeum in Punico contra Siciliam (uterque id descripserat) bello ducem sibi legerit Diodorus lib. XI. 20 seqq., incertum manet. Iustum ex Arch. et Vind. videtur [lin. 6.] ἐπ' αὐτὸν τὸν χρόνον, quae et Reiskii coniectura. Diodorus τοῖς αὐτοῖς χρόνοις eadem de re lib. XI. 1. WESS.

[3. ὑπὸ Θήρωνος τοῦ Αἰνησιδήμου) Huius Theronis laudes celebratas esse a Pindaro Olymp. Ode II. et III. adnotavit Larcher. De Aenesidemo conf. c. 154, 7. S.]

7. Ἐλισύκων) Bene habet. Ἐλίσυκοι, ex Hecataeo, ἔθνος Λιγυῶν Stephan. Byz. Apud alios silentium de illis. Equidem iudicia Helviorum et Helvetiorum nominis agnosco; mirorque Cl. Lud. de Bochat Memor. Crit. de Helvet. T. I. p. 51.,

et quos ille laudavit, operam his tralaticiam negasse. Mox βασιλῆα [lin. 10.] in στρατηγὸν ad Aldinam meam mutavit vir doctus; oblitus Carthaginensium duces, quod alibi ostensum, reges adpellatos. Vid. Polyæn. I. 27, 2. WESS.

7 seq. Ἑλισίων καὶ Σαρδόνων) Ex Hecataeo memorantur Stephano Byz. Ἑλισῖνοι, ἕθνος Ἀργύων. Sardorum nomen addubito Σαρδόνων scripserit, an Σαρδονίων: hoc tamen praefero. Κύρνοι notissimi sunt Sardorum vicini. VALCK.

CAP. CLXVI. 2 seqq. ὡς συνέβη τῇ αὐτῇ ἡμέρῃ etc.) Aristoteles περὶ Ποιητικ. c. 23. consentit; non Diodorus, qui eundem in diem hanc Gelonis et Leonidae ad Thermopylas pugnam contulit; male, ex disputatione Celeb. Barbeyracii ad Histor. Factor. et Foeder. Tom. I. p. 90. WESS. — Quod dicitur in Sicilia victus Amilcar quo die Salaminiam de Persis Graeci victoriam reportarunt, accuratius traditur a Diodoro XI. 24. ubi vid. Wesseling. et Perizon. in Aeliani Var. VI. 11. VALCK.

CAP. CLXVII. 2. εἰκότι χρεωμένων) Quid hoc? an illius imaginem colentes, quomodo olim Valla; an uti Latina nunc, illius imaginem servantes? Neutrum rei et sermonis genio respondet. Plausum abstulit meritissimum doctissimi Galei εἰκότι χρεωμένων, pro quo paullo plenius lib. III. c. 111. εἰκότι λόγῳ χρεώμενοι, probabili ratione utentes: nec differt supra c. 103. Φέρε ἴδω παντὶ τῷ εἰκότι. In rebus obscuris quod signis certissimis, qualia Poenis deerant, cognosci quitum non est, ad τὰ εἰκότα, vero similia et coniecturalia, venit. Hyperides, ἃ δ' ἐστὶν ἀφανῆ, ἀνάγκη τοὺς διδάσκοντας τεκμηρίοις καὶ εἰκόσι ζητεῖν, in Clementis Alex. Strom. VI. p. 747. et Theodoreti Orat. ad Graec. VI. pag. 102. WESS. — Εἰκότι corrigunt Galeus et Reiskius; utriusque ignarus οἰκότι legendum vidit et Koenius. VALCK.

11 seq. εἴτε ἐτέρῳ, ὡς Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν αἱ etc.) Valla legit ut est in marg. ed. Steph. ἀφανισθέντι δὲ Ἀμίλκα, πρόπῳ εἴτε τοιοῦτῳ ὡς Φοίνικες λέγουσι, εἴτε ἐτέρῳ, ὡς Καρχηδόνιοι τε καὶ Συρηκούσιοι, τοῦτο μὲν οἱ θύουσι. Per Phoenices ego Carthaginienses intelligerem; quorum adeoque nomen in marginem malim reiectum, ut legatur, εἴτε ἐτέρῳ, ὡς Συρηκούσιοι: ut inventori stratagematis Geloni suo honorificam [an parum honorificam scribere Vir doctissimus voluerat?] narrationem de Amilcaris morte forte Sy-

racusanorum nobis exhibet *Polyaenus* I. c. 27., 2. VALCK. — Fieri non potest, quin aliquid turbatum huc sit. Superius enim ὡς Φοίνικες *Carthaginienses* includit, quippe eiusdem originis et meros Φοίνικας, lib. II. 32. et IV. 197. Si, *Carthaginensibus* expulsis, legeris ὡς Συρηκόσιοι, qui in schedis nonnullis, opera frustranea erit; siquidem Syracusanis de Amilcaris (namque Gelo de eo sollicitè quærens nihil conpererat) interitu incerta atque inexplorata omnia. Sola præterea *Poenorum* super eius exitu describitur narratio, alia nulla. Ista animum Cl. de Pauw adverterunt, opinati ὡς Φοίνικες aut alterum certe, ὡς Καρχηδόνιος, ex scholio advenisse, negligentiaque scribarum sedem, quam non debebant, occupasse: qua quidem in suspitione quod vehementer offendat, nihil reperitur. Mihi, de his anxio, venerat in opinionem, neque eundem præterit, primitus fuisse, ἀφανισθέντι δὲ, — — εἴτε τοιούτῳ, εἴτε ἑτέρῳ, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc., articulumque ob præcedentia in ὡς conversum. Ut ut doctiorum corona istis de coniecturis statuerit, pati nequeo, τῇσι πόλεσι τῶν ἀποικίδων [lin. 14.] vim inferri. *Appianus* Bel. Civ. lib. III. [cap. 31.] pag. 887. πολλοὺς περιέπεψεν ἐς τε τὰς τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀποικίδας πόλεις. WESS. — Quam cum *Schaefero* adoptavi superioris loci emendationem, ὡς Συρηκούσιοι, Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc. ei *Polyaeni* testimonium, narrantis strategemate Gelonis occisum Poenum esse, (quem ille quidem *Himilconem* nominat) speciem videtur conciliare. Caeterum denuo expendenti mihi *Herodoteum* locum per quam fit probabilis *Wesselingii* sententia, *Syracusios* hic non nominasse *Herodotum*, sed nude ita scripsisse, εἴτε ἑτέρῳ, οἱ Καρχηδόνιοι τοῦτο μὲν etc. Quod ad πόλεις ἀποικίδας, iterum hoc vocabulo usus est *Appian*. Bell. Civ. lib. V. c. 31. Videntur autem nimiae *Reiskii* argutiae monentis: „τῶν ἀποικίδων non repeto ab ἡ ἀποικίς, τῆς ἀποικίδος, ubi „subauditur πόλεως: sed ab ἀποικίς, τοῦ ἀποικίδος, ut nominativus plur. sit ἀποικίδες, ut ἐπὶ πληθύνει.“ Vocab. ἀποικίς graecus sermo, quod sciam, non agnoscit. S.

12. τοῦτο μὲν οἱ θύουσι) Regi *Carthaginensibus* ἀφανισθέντι θύουσι, tamquam Deo. Praeter cetera, haec nobis de *Juliano* narrat Imperatore *Gregorius Nazianz*. Stelit. II. pag. 117. B. πολλοὺς εἰδὼς τῶν πρὸ αὐτοῦ δόξης ἡξωμένων, ὡς ἂν ὑπὲρ

ἄνθρωπον νομισθεῖν, τέχναις τισὶν ἐξ ἀνθρώπων ἀφανισθέντας, καὶ διὰ τοῦτο θεοὺς νομισθέντας, ἔρωτι τῆς αὐτῆς δόξης ἰαλωκῶς --- ῥίψαι κατὰ τοῦ ποταμοῦ πειρᾶται τὸ σῶμα. Huius rei sit pene oratorem Theologum fides: nostrae aetatis hominibus veraciora videbuntur de vanissimis philosophastris Heraclide Pontico et Empedocle narrata Diogeni quoque Laërtio V. 89. 91. VIII. 69. Deus immortalis haberi Dum cupit Empedocles, ardentem frigidus Aetnam Insiliit. VALCK.

CAP. CLXVIII. 9. Ὑπεκρίναντο -- εὐπρόσωπα) Sic illi quidem, prolixè polliciti, ad speciem pulcre responderunt; ἄλλα νοέοντες. Sallust. Bell. Jug. cap. 75. Ad ea Rex, aliter atque animo gerebat, placide respondit. Idem est εὐπρεπῶς: quod honestum dictu veritati prae tenditur, τοῦ λόγου δicitur τὸ εὐπρεπές. αἰτίαν εὐπρεπῆ, speciosam quae praetextitur causam, ἀφορμὴν εὐπρόσωπον vocat Pausan. IV. pag. 288. VALCK.

13. παραδοκίοντες καὶ οὗτοι τὸν πόλεμον) Ista obversabantur Diodoro, scribenti de Corcyraeorum hac simulatione, ὡς δὲ τινες τῶν συγγραφέων ἱστοροῦσι, παραδοκεῖντας τὰς τοῦ πολέμου ῥοπὰς, lib. XI. c. 15., sive παραδοκῶντες τὴν τοῦ πολέμου τέλος, sicuti c. 3. Timaeum auctius hinc Lexicon suum fecisse, Cl. Dav. Ruhnkenius patefecit pag. 111, [p. 152. ed. sec.] WESS. — Excitat ista verba Suidas in Ἀνεκώχειον. In Παραδοκῶντα descripsit ex c. 163. πέμπει ἐς Δελφοὺς Κιάμων --- παραδοκῶντα τὴν μάχην ἣ πιστεύεται: illic Gelo, hinc Corcyraei, lib. V. 67. Παρὶ ἐκαραδοκῶν τὸν πόλεμον τῇ ἀποβήσεται: id est, περιεσκόπουσι ὁποῖοις ἀνὰ πρόσθωνται: eventum expectabant, ut fortunae adplicarent sua consilia; sive utrius partis melior fortuna belli esset, ut ad eius societatem inclinarent; quomodo ferme Livius loquitur XXXII. 21. et XXXI. 32. conf. XXXV. 48. Hanc suam in ope Graeciae laboranti ferenda cunctationem, τὴν πρότερον ἀπραγμοσύνην, mitibus verbis excusare nituntur opem Atheniensium expetentes Corcyraei apud Thucyd. lib. I. c. 32. VALCK.

14. ἀελπτίοντες μὲν τοὺς Ἕλληνας ὑπερβαλίσθαι) Haec Suidas profert in voce Ἀελπτίοντες. In Hesychio fluctuant incerti, Ἀελπτίοντες scribi debeat, an Ἀέλποντες, pro Ἀελπίοντες et Ἀελίσποντες. In his iudices desidero, qui Linguam Graecam tractarunt in sua amplitudine; hi negabunt Graecum esse Ἀέλπιν: [aut ἀελπίην:] fatebuntur ἀελπτέοντες scribi Herodot. T. VI. P. I.

bendum apud *Homerum* in Ἰλ. κ'. 310. quia hanc solam formam analogia monstrat esse legitimam. Non ab ἔλπω formatur Ἀίλπω: sed ab αἴλπω; formatum fuit Ἀελπτῖν: sicut ab ἀβλεπτος, Ἀβλεπτῖν: ab ἀσπετος, Ἀσπεπτῖν: hoc, omissum *Lexicographis*, habet *Sophocl.* Antig. vs. 1350. Ἀβλεπτῶ restituendum est *Etymologo* in Αἰύτσω, pro ἀποβλεπτῶ. Λοξοβλεπτῶντες *Thomae M.* in voc. Διάστροφος restitui debuerat ex *Mstis.* VALCK.

17. ἵνα ἔχῃσι πρὸς τὸν Πέρσῃ λέγειν τοιαῦτα) Non obedio codicibus, in λέγειν τοιαῦτα conspirantibus. Pulcre *Gronovius.* WESS. — Consulto igitur *Vir doctiss.* cum *Gronovio* verbum λέγειν hic praetermiserat: itaque indictum velim quod in *Var. Lect.* imprudens scripsi „contra quam voluisse videtur *Editor.*“ Ego vero elegantiam suavitatemque non percepi, quae ex omisso illo verbo accedere orationi visa erat *Gronovio*: nec alioquin adeo verborum parcum video *Herodotum.* S.

31. διεκρούσαντο τοὺς Ἕλληνας) Latina, Graecos summo-
moverunt, inconmoda sunt, et Porto damnata. *Corcyraeorum* sane memorata σκῆψις aliud postulabat. *Dionysius Hal.*, eiusdem [Porti] indicio, Ant. Rom. X. [cap. 17.] p. 643. ταύτῃ διακρουσάμενος αὐτοὺς τῇ προφάσει, hac caussatione eludens tribunos. WESS. — Similia alia eiusdem *Dionysii* loca indicat *Reiskianus Index.* Sic eodem verbo (notione eludendi (differendo praesertim, cunctando, tergiversando) utitur *Demosthenes* et alii. S.

CAP. CLXIX. 5 seqq. Ἐπιμέμψεσθε ὅσα ὑμῖν etc.) Haec plana minime. *Reiskius* de coniectura οὐ τι μέμνησθε, non meministis; potuisset minore molimine οὐ ἐπιμέμνησθε. Sed scripti obviam suspicionibus eunt, vulgatum, aut illi simile, tutantes. Erit ergo ἐπιμέμψεσθε ὅσα, conquerimini de omnibus illis quae. Ita ταῦτα ἐπιμεμψόμενοι, de his conquerentes, sive, haec incusantes, lib. II. 161. Tum congruum veritati ἐπιμψι μνηῶν δακρύματα, quomodo Arch. Series enim, ἐπιμέμψεσθε ὅσα ὑμῖν δακρύματα Μίνως ἐπιμψι μνηῶν. Id *Pavus* perspexit; *Reiskius*, insuper, senarium Μίνως ἐπιμψι μνηῶν δακρύματα perfectum (sive *Pythia* cum effuderit, seu casu, ut saepe, fuerit natus) rotundare. WESS. — *Apollinens* *Cretenses* interrogabant: εἴ σοι ἄμεινον χίματα τιμωρέουσι τῇ Ἑλλάδι: si res sibi publica fieret melior

opem Graeciae ferentibus. [an ex usu ipsis esset futurum, si opem ferrent Graeciae.] Erat haec Delphicum Deum adhibentibus consueta rogandi formula: εἰ πολεμοῦσιν ἄμεινον ἔσται· εἰ λῶον καὶ ἄμεινον εἶη: ad quam ille simpliciter nunquam respondebat, ἄμεινον εἶναι. Livius expressit XXIII. xi. Si ita faxitis, Romani, vestrae res meliores facilioresque erunt, magisque ex sententia respublica vestra vobis procedet. Et XXV. 12. Haec si recte faxitis, - - fiet res vestra melior. Iuxta Herod. Pythia respondit Cretensibus: Mala conquerimini, o insipientes, quae multa propter auxilium Menelao latum vobis Minos immisit, iratus quod etc. atque adeo, οὐκ ἄμεινον ἔσσεσθαι, isthoc vobis νηπίοις constet experimento: παθὼν δὲ τε νηπίος ἔγνω. In hanc ego sententiam Herodotea capienda iudico, quae sic, opinor, scripta nobis prodibunt ex Codicibus: Ὁ νηπίος, ἐπιμέμψισθε ὅσα ὑμῖν ἐκ τῶν Μενέλεω τιμωρημάτων Μίνως ἐπέμψε μνηίων δακρύματα. μνηίων ex Arch. enotatum est: Μενέλεω forma Nostro est usitata: de ultione loquitur in proximis; hic τιμωρημα est βοηθημα. Infra c. 171. bello Troiano non pessimus fuisse tradit Cretenses τιμωροὺς Μενέλεω. Idomeneo Merioneque ducibus auxilia Menelao missa, Herpdoto dicuntur Μενέλεω τιμωρηματα: sicut Herculi dono missa Ἡρακλεῖ δωρήματα Sophocli Trach. vs. 681. Deum heroumque irae saepius immortales proprie dicuntur μνηίματα: neque sane dedecent Minoa, dum esset in vivis, plus aequo cupidum vindictae. Minos μνηίων dicitur Graecis, [lin. 7.] ὅτι οἱ μὲν οὐ συνεξεπρήξαντο (vid. not. in p. 425, 52.) αὐτῷ τὸν ἐν Καμίκῳ θάνατον γενόμενον. [Adnot. ad V. 94, 15.] Camicum cum venisset in Siciliam ad quaerendum exproscendumque Daedalum, illic tyrannus periit inhonesta morte: λουσάμενος ὑπὸ τῶν Κωκάλου θυγατέρων ἀνθρώπῃ, ζέουσιν πίσσιν ἐπιχραμένων αὐτῷ, Zenob. IV. 92. Hic [Zenobius paroemiographus] sua, quae de Minoë non trita tradit, Ephoro forsitan debet, aut Philisto; quorum narrationes περὶ Δαιδάλου τῆς ἀφίξεως πρὸς Κώκαλον, ut exempla pueris legenda, commendat Theon, Progymn. pag. 16. Minois mortem, diverse narratam Diodoro IV. cap. 79. Pausaniae VII. [c. 4.] p. 531. et aliis, quos in Creta p. 133. Meursius citant et Phil. Cluver. Sicil. Ant. p. 31. et 221. quaeque veterem praeterea spectant historiam, probabiliter tractaverat Sophocles in perduto dramate Καμικίαις: his qui-

dem apud *Athen.* legitur Καμμοῖς, sed ante hos xv. annos dedit ad me literas *A. Heringa*, in quibus significabāt scribendum Καμμοῖς. Satyrico quippe dramati nomen inditum a Choro, sicut Trachiniis, Troasin, aliisque: placebit, sat scio, doctis viris amici mei emendatio. VALCK. — De *Sophocleo* dramate vide *Athen.* III. pag. 86. v. et IX. p. 388. f. cum *Animadv.* T. II. p. 80. et *Brunck* in *Sophoclis* Fragmentis p. 17 seq. S.

CAP. CLXX. 1. Λέγεται γὰρ Μίνω) Miram regii nominis formam, reducturam c. 171., nolui repudiare: imperant praestantissimi Codices; ceteroqui τὸν Μίνω, τὸν Μίνωα, cum Poëta plures scriptitant. Caedem Minois, Cocali fraude patratam, exponit *Diodorus* lib. IV. 79. et *Conon* Narr. xxv. WESS. — Vide *Var. Lect.* h. l. et cap. 171, 5. S.

4. Θεοῦ σφιδάσας) Veterem *Aldi Camerarii*que, propagatam in pleraque Lexica et Thesaurum *Stephani*, scripturam reduxi, quippe *Homeri* *Odyss.* B'. 417. protectam auctoritate, Τηλέμαχος δ' ἐτάροισιν ἐποτρύνας ἐκέλευεν Ὀδῶν ἄπτεσθαι. Qui Θεοῦ σφιδάσας optaverint, utantur schedis *Ask.*; res, modo turpis macula eluatur, levis erit momenti. WESS. — Quod in *Var. Lect.* nescire me scripsi quid spectans *Schaeferus* σφιδάσας revocarit, nunc et intelligere mihi videor, et recte a *Vixō* docto factum arbitror. Scilicet quoniam frequenter apud *Homerum*, et constanter quidem alioquin, cum quarto casu construitur verbum ἐποτρύνειν, nihil caussae est cur *Odyss.* β'. 417. aliā structurā usum Poëtam, statuamus: nempe Τηλέμαχος ibi ἐτάροισιν ἐκέλευεν, ἐποτρύνας αὐτούς. Quare et hoc loco probum videri debet, quod codex *Ask.* offert, σφιδάσας: sed recipi debebat id, quod ad vulgatum proxime accedens cum ed. *Ald.* duo codices *F.* et *Pb.* nobis servarunt, σφιδά, idem ac σφιδάσας et αὐτούς valens, ut *Iliad.* λ'. 111. τ'. 265. S.

5. πλὴν Πολιχνιτῶν τε καὶ Πραισιῶν) *Cretae* *Polichnitanos* et *Praesios* illustrat *Meursius*, *Cretae* suae lib. I. 14. A *Praesios* discrepant *Stephani Byz.* Πριζίσις et Πραισις; eiusdem insulae, quos ΠΡΙΑΝΣΙΟΤΣ *Holstenius* et *Edm. Chishull* *Ant. Asiat.* p. 127. ob priscas foederum tabulas esse iubent; fortasse, quam decebat, confidentius. Memini bene numentum ΠΡΙΑΙΣΙΕΩΝ inter *Wildianos* videre, habuitque si-

millem Harduinus, Pop. et Urb. Num. p. 409. Verum obiter illud. WESS.

9. λιμῶ συνεσκειῶτας) Fame contractos vox ista designat; λιμῶ πιεζομένους atque eis ἐλάχιστον veluti συναχθέντας. Aridos, et fame contabefactos dixisse quempiam veterum λιμῶ συνεσκειῶτας non opinor; sed dixerunt certe λιμῶ ἀποσκληῆναι et κατασκληῆναι: vid. Ti. Hemsterh. in Lucian. p. 442, quique, si nobiscum mansisset, in arte Critica Hemsterhusio fuisset inter nostrates longo sed proximus intervallo, Io. Pierson, ad Moer. pag. 50. Alterum illud est Herodoti, qui lib. IX. cap. 38. dixit λιμῶ συστάντας καὶ καμάτω, fame atque labore enectos, Valla. Permutantur interdum καθεστηκώς, κατασκληκώς et συνεστηκώς. Hesych. Συνεστηκώς, συνηγμένος. Iustitia Chrysippo pingitur σκυθρωπή, καὶ συνεστηκός ἔχουσα τὸ πρόσωπον, apud A. Gellium Noct. Att. XIV. 4. VALCK. — Ut συνῆναι dicuntur non modo qui amice coeunt, sed et qui hostiliter congregiuntur: sic συστήναι aut συνεστάναι dicuntur qui iam stant alter contra alterum, et inter se conflictantur pugnantque. Vide I. 214, 10. VI. 108, 16. et Adnot. ad I. 208, 1. Itaque, quemadmodum latine dicimus morbo, malis, doloribus conflictari, sic graeci dicunt λιμῶ, καμάτω, πόνη συνεστάναι. conf. IX. 89, 24 seq. et VIII. 74, 1. S.

15. Τρεῖν πόλιν) Quam a Cretensibus in Iapygia conditam narrat urbem, hic Τρεῖν cum dictam invenerint Strabo, Steph. Byz. Eustath. cur ex vitiosa sui Cod. lectione Gronovius Τρεῖν nobis effingit? VALCK. — Ex Med. et consentaneorum scriptura nihil extrico: Τρεῖν voluisse, anceps viri Celeb. suspicio est, ceteris praesertim Τρεῖν tuentibus. Strabonis enim Οὐρίαν mendose scribi consentiunt Cluverius Antiq. Ital. lib. IV. p. 1247. et Meursius lib. IV. Cret. cap. 5., tum maxime Alex. Symmach. Mazochius Comment. ad aeneas Tab. Heracleenses pag. 95.; verissime pag. 537. adscribens, τὰς ἄλλας οἰκῆσαι, continuo succedens, [lin. 16.] notare, alias condidisse, quomodo Valla ex οἰκίσαι sui libri, et probe quidem: namque οἰκίσαι et οἰκίσαν, quod ille persuadere nititur, tantundem valere Graecis, id vero sermonis habitus respuit. Illud a veritate quoque, Cretenses, qui postea Iapyges vocati, tribus generationibus, h. e. annis trecentis Troiae exōidium praecessisse, ab-

ludit longissime. Et huc stupenda trahitur argumentatione, quod deinceps sequetur, *τρίτη δὲ γενεὴ μετὰ Μίνω τελευτήσαντα γινέσθαι τὰ Τρωϊκά*. Taceo, neque enim occultum est, *τρῆς γενεαί* pro Nostri more centum duntaxat annos absolvere lib. II. 142. At sunt in egregio Commentario plura, festinatius deproperata. WESS. — Videtur doctissimus Editor, *οἰκῆσαι* licet in contextu tenens, unice tamen *οἰκίσσαι* verum iudicasse, quod et Schaeff. recepit, quem et ego cum Schulz. et Borh. secutus sum. Nec tamen dissimulandum, scriptos libros omnes cum olim editis in *οἰκῆσαι* consentire. Conf. Var. Lect. VI. 33, 11. S.

20-22. *οἱ ὑπὸ Μικύθου etc.*) Malunt *οἱ αὐτοὶ* Μικ., tum *αὐτῶν* vocem pravam videri, in primis *οὕτω*, e marginali cera temere ingestum. [Sic Reiskius.] Quas quidem suspensiones auctoribus non invideo: *οἱ τῶν αὐτῶν* [qui ex civium numero,] Scriptoris more Rhegini illi sunt, a Miccytho auxiliatum missi. *ἀπέθανον τρισχίλιοι οὕτω* non aliud, ac *ὁμοίως Hesychii*, sive, *τὸν αὐτὸν τρόπον*, uti opportune vir doctus Miscell. Observ. T. III. p. 145. WESS. — *Οὕτω, ita;* scil. dum a Miccytho coacti opem ferebant Tarentinis; quod haud incommode *ea occasione* latine reddi posse putavi. De illo, *τῶν αὐτῶν*, vide Adn. ad c. 156, 8. S.

Ibid. *ἀναγκαζόμενοι τῶν αὐτῶν*) A Valla bene conversa miror, cur se vir doctus neget intelligere. *τῶν περιόικων ἀναγκαστοῦς* dixit c. 58. *Venire coacti, ἀφικέσθαι ἀναγκαζόμενοι*, more scribendi, quem valde Noster adamavit, hic dicuntur *ἀναγκαζόμενοι καὶ ἀπικόμενοι*. Tarentinis a Miccytho coacti auxiliares, *τρία τὴν αἰσίων ἑκατὸν κίλιντα* ceciderunt, *ἀπέθανον τρισχίλιοι οὕτω*. Postrema vox, saepe sic adhibita, tentari non debebat. Non definit numerum caesorum, cladem tamen Tarentinorum Rheginorumque suo loco Diodorus enarrat lib. XI. c. 52. VALCK.

23 seq. *ὁ δὲ Μίκυθος οἰκίτης τῶν Ἀναξίλειω, ἐπίτροπος Ῥηγίου*) Donaria Olympica, quae dedicavit ex voto, variis locis memorans, decies virum optimum Σμίκυθον vocat Pausanias, cui lib. V. [c. 26.] p. 447. ex Herodoto, fuisse dicitur *δοῦλος καὶ ταμίης τῶν Ἀναξίλων χρημάτων*: sic *ἐπίτροπον* accepit Herodoti, qui I. 108. Harpagum scribit *πάντων ἐπίτροπον τῶν Ἀργυράων*: apud recentiores isthoc usu saepe vox usurpatur. De tutela filiorum herilium, quam fidelissime Mi-

cythus administravit, nihil *Herodot.* aut *Pausan.*, memoria dignissima posteris tradidit *Diodor.* lib. XI. c. 66. et c. 48. Ut apud *Herodotum*, sic *Iustino* dicitur et *Macrobio* (p. 238.) *Micythus*, qui *Σμίκυθος* est *Pausaniae*. vid. *Wess.* ad *Diodor.* l. c. et *H. Vales.* ad *Exc.* ex *Diod.* p. 550. Eidem *Diodoro* dux quidam *Μίκυθος* memoratur ad *Olymp.* 117. lib. XIX. c. 88. πρὸς Μίκυθον scribendum apud *Dionys. Halic.* II. p. 190, 20. vid. epigr. apud *Küster.* ad *Suid.* T. III. p. 267. *Σμικύθορ* meminit *Demosth.* p. 241. et *Aristoph.* *Ἑκκλ.* vs. 293. Innotuerunt et *Σμικυθίων* *Σμικρίων* *Σμικρίνης*. A dialecto pendet in propriis etiam nominibus saepenumero scribendi diversitas. VALCK.

24 seq. κατελείπτο οὗτος ὅσπερ etc.) Non displicet distinguendi in *Arch.* modus. [quem *Reiskius* etiam commendaverat:] nunc certe nexus minus adcommodatus cernitur. *Micythi*, optimae fidei tutoris, celebratissima in *Diodori* lib. XI. 48. et 66. et *Pausaniae*, cui *Σμίκυθος*, lib. V. 26. ubi et *statuae* [statuarum] apud *Olympiam* ab illo *dedicatae* [dedicatarum] memoria. *Iustinum*, *Macrobiu*, aliosque hominis praedicatores non moror. WESS.

CAP. CLXXI. 2 seq. ἐς δὲ τὴν Κρήτην ἔρημ. etc.) Nihil habent *ἰστοκίζεσθαι*, et cetera, a quo pendeant. Quae τὴν παρενθήκην antecedunt, illa verbo nitebantur λέγεται: [c. 170, 1.] post illam vocula requiritur in talibus usitata. Videbatur amico meo ὡς in ὦν mutandum; idem et ego requiri suspicor, suo sic forte loco collocandum: Ἐς ὦν τὴν Κρήτην ἔρημαθεῖσαν λέγουσι Πραΐσιοι ἰστοκίζεσθαι ἄλλους τε ἀνθρώπους, καὶ μάλιστα Ἕλληνας: neque displiceret Ἐς δὲ ὦν, quod aliquando minus considerate reieci. Videtur mihi sic legisse *Valla*, dum vertebat: *In Cretam igitur desolatam Praesii aiunt etc.* *Praesiorum* erat ista narratio, qui Ἐρεοκρήτες, non participes expeditionis in *Sicaniam*, domi manserant. VALCK. — Suspecta habens ista verba *Vir doctissimus*, ὡς λέγουσι Πραΐσιοι etc. non recordatus erat, familiaris *Nostro* usus loquendi, de quo vide *Adnot.* ad I. 58, 7. et IV. 5, 1. S.

5. μετὰ Μίνεω τελευτήσαντα) *Μίνω* *Gronovius* hic in *Μίνω*, supra in *Μίνεω* non debebat deformare; [vid. *Var. Lect.*] qui mox [lin. 8.] veram lectionem restituit σφί ἀπονεστήσασιν ἐκ Τροίης, quam tamen absque membrana *Flor.*

ex *Valla* didicissemus et *Arch.* Pro, ἀπὸ τούτων δὲ [lin. 7.]
ex iisdem legereim ἀντὶ τούτου δὲ, et ob id: hoc commen-
dat responsum c. 169. VALCK. — Vide tamen *Var.*
Lect. S.

10. μετὰ τῶν ὑπολοίπων τρίτους etc.) Haec artissime, olim
commate ante τρίτους divulsa, iunxi. Οἱ ὑπόλοιποι, qui fa-
mem et pestem evaserant, cum tertiis Cretam advenis
postea incoluerunt. Stant mecum Cl. de Pauw et Abresch.
Opinor autem in *Herodoti oculis Homeri Odyss. T. vs. 175.*
ubi de insulae habitatoribus et varia origine, fuisse.
WESS.
